DENİZ ERTEN

İŞARET

Adına ne dersen de hakikat bir tanedir!

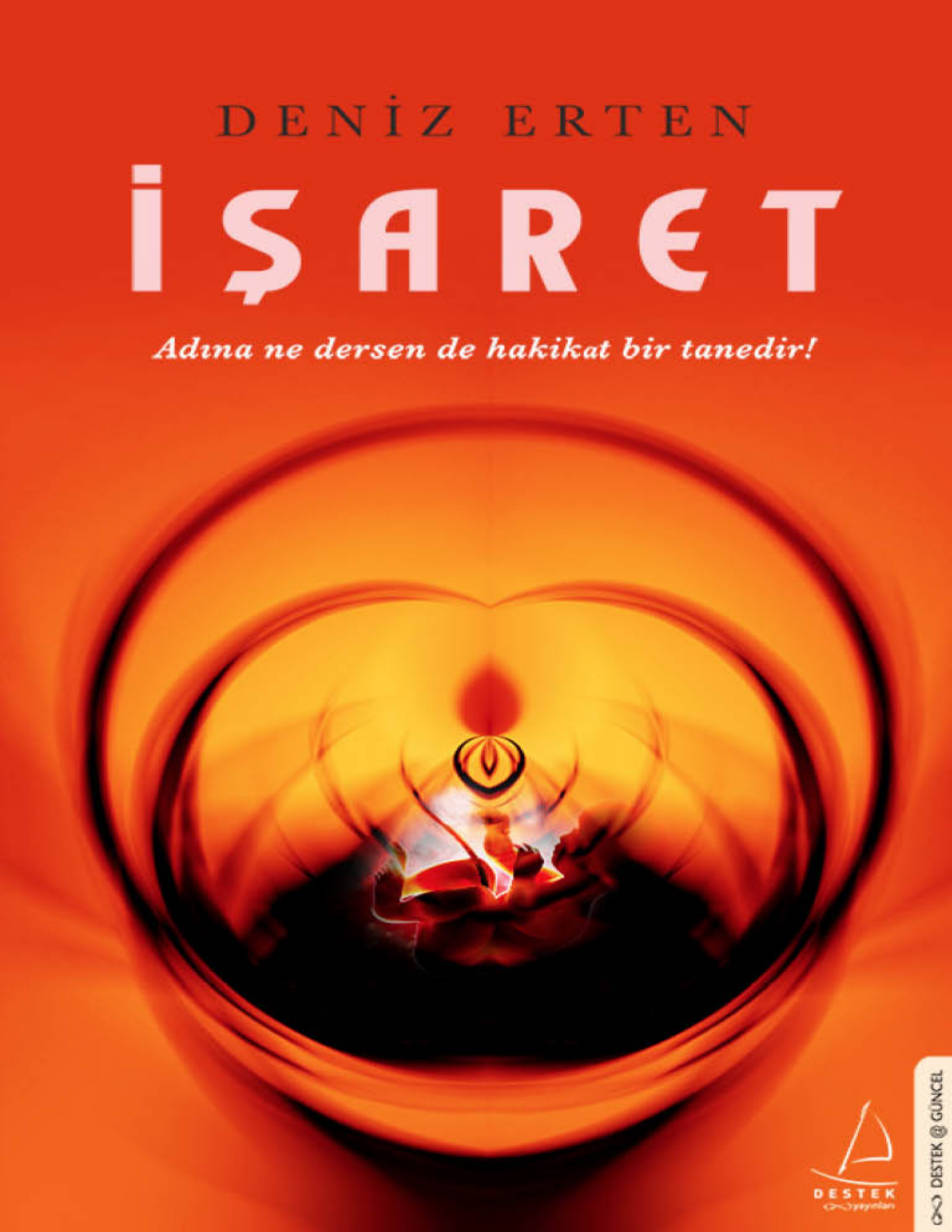

DESTEK yayınları

DESTEK @ GÜNCEL

DENİZ ERTEN

İŞARET

Adına ne dersen de hakikat bir tanedir!

DESTEK yayınları

DESTEK @ GÜNCEL

DENİZ ERTEN

İŞARET

DESTEK YAYINLARI: 554
GÜNCEL: 38

İŞARET / DENİZ ERTEN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu *Genel Yayın Yönetmeni:* Ertürk Akşun *Yayın Koordinatörü:* Özlem Esmergül *Editör:* Devrim Yalkut *Son Okuma:* Kemal Kırar *Kapak Tasarım:* İlknur Muştu *Sayfa Düzeni:* Cansu Poroy
Destek Yayınları: Nisan 2015 (2.000 Adet)
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-67-6

© Destek Yayınları
Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul Tel.: (0) 212 252 22 42
Fax: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi **twitter**.com/destekyayinlari **instagram**.com/destekyayinlari.com

DENİZ ERTEN

İŞARET

Adına ne derseniz deyin hakikat bir tanedir.

ASLA VAZGEÇME

Ablamın arkadaşıydı… Onunla bir gece stüdyodan yorgun argın eve geldiğimde tanıştım.

Eve girdiğimde ablamla salonda yemek yiyor sohbet ediyorlardı… Hararetli bir şekilde ona bir şeyler anlatıyordu…

Ablam ben kapıdan girer girmez, “Hah… geldin mi nihayet Deniz? Bak seni kiminle tanıştıracağım? Gel gel…” diye seslendi.

Gülümsedim. Eşyalarımı girişteki sehpanın üzerine bırakıp doğruca içeri girdim…

“Nurgül…” dedi ablam. “Bu da benim kardeşim Deniz.”

“Merhaba…” dedim. Gülümsedi. “Merhaba…” dedi. “Sizi çok merak ediyordum. Şarkılar vesaire…” :)

“Teşekkür ederim…” dedim.

Sert bir mizaç tülü altında kırılgan ve acılı bir çocuk vardı onda… Sezdim. Küçükken karanlıkta korkmamak için gözünü kapatmış bir çocuk hissi verdi bana… Aslında her birimiz gibiydi… Büyüdüğünü ve güçlü olduğunu ispat etmeye çalışarak esasında kırılganlığını örtmeye çalışan naif bir çocuk…

Gece, o andan itibaren saatlerce süren bir sohbetle devam etti.

O günden sonra zaman zaman beni aradı Nurgül. Sektörlerimiz ilintiliydi. Sıkıntıları vardı. Arardı dertleşirdik. O dünya ile ilgili sitemlerini, şikâyetlerini anlatırdı, bense zahirde yani görünürde olanı değil batında yani derinde gizlenmiş olanı görmeye çalışması gerektiğini ifade ederdim her seferinde. Ama o bu konudan bir şekilde kaçar, düşünmek istemediğini söyler, hayatının değişmesi için henüz hazır olmadığını ifade ederdi.

Bir gün beni aradı. Ağlıyordu… Konuşmakta zorluk çekiyordu…

“Deniz…” dedi. “Deniz… insanlar neden böyle?”

O an içim titredi, “Neyin var?” dedim. “Ne oldu, söyle neredesin? Geleyim mi?”

“Yok…” dedi. “Arkadaşım aldı beni, anneanneme gidiyorum.”

Zayıflıklarını ifade etmekten çekinirdi… her insan gibi… Bunu bir türlü anlayamadım insanda. Bu hayatı ve yaşadıklarını bu kadar şahsileştirmek her zaman büyük resmi kaçırman demekti oysa. Ve hayat sadece bir deneyimdi, hepimizin başına her şey gelebilirdi. Bunda utanacak, saklayacak, sıkılacak bir şey yoktu… Her şey insan içindi… Ama bir türlü bu konularda rahatça kendini ifade edememişti, içine ata ata dolduğunu fark edememişti…

Küçük yaşta annesini kaybetmişti… Sonrasında ise anneannesi ona bakmıştı… Çok zor bir hayattan gelip şu anda kıymetlisi anneannesi ve erkek kardeşinin geçimini sağlıyordu. Hayat onun için hiç kolay olmamıştı.

O fark etmese de Allah hep onun yanında ve onunlaydı… Hayatta insanlardan gördüğü haksızlıklar ve maruz kaldığı “hak etmediği” acılar onun Allah ve sistemini sorgulamasına ve Allah’tan uzak bir idrakte sadece kendi varlığına inanmasına sebep olmuştu, onun anlatımıyla…

Telefonda bana işinden ayağı kaydırılarak haksız yere çıkarıldığını ve maruz kaldığı tüm haksızlıkları saymaya başladı. Haklıydı… İçinde bulunduğu sektör aslında tüm diğer sektörler gibi haksızlık ve dolambaçlarla doluydu…

Aslında tüm dünyanın hali bu değil de neydi ki?

O günden itibaren dost bildiği insanların, yanından o makamındayken ayrılmayan insanların, onun güçlü pozisyonunu kaybetmesiyle adeta toz olmasına akıl sır erdiremiyordu!

Hayal kırıklıklarıyla her birkaç günde bir beni işsiz kaldığı bu dönemde aradı… Saatlerce sohbet ettik. Allah'ın onun hayrı için ve ruhsal büyümesi ve idrakinin bu sayede kurtuluşu için hakikatleri göstermekte olduğunu anlamaya başlamıştı.

Her seferinde huzurla ayrıldığı sohbetlerimizden bir süre sonra, "Bugün dua etmeye başladım…" "Bugün namaz kılmaya başladım…" "Bugün oruç tutmaya başladım…" diye aylar içinde bana yazdığı mesajlar ve yaptığımız sohbetlerle artık bambaşka bir idrak ve hakiki güce asıl şimdi kavuşmaya başladığını ve Allah'ın ona nefsinden ruhuna hicretinde eşlik ettiğini hissetmeye, hatta yaşamaya başlamıştı…

Gitmesi gerekenler gidip de o doğum sancısından sonra yeniden hakiki dirilişle doğmaya başladığında kaybettiği her şey yeniden ona dönmekteydi… Ama artık o değişmişti… Başka bir frekansta algıladığı Kâinat Televizyonu kaderindeki değişimle ona muazzam güzellikler ve yayınlar sunuyordu artık.

Her şeyi kaybetmeye başladığı günden tam bir sene sonra hayatı eskisinden de iyi hale gelmişti.

Bir gün telefonum çaldı. Ta bir sene sonra… Heyecanla sesi titreyerek şunu söyledi direkt:

"Sen beni dost sandıklarım bıraktığında bırakmadın, sen, ablan hatta annen… Sen bana herkes sırtını döndüğünde elimden tuttun. Şimdi eskisinden de iyi bir pozisyonda yepyeni bir şirketten iş teklifi aldım ve o işe girdim… Dile benden ne dilersen!"

Nasıl içim titredi anlatamam…

Ne isteyebilirdim ki? "Ben bir şey yapmadım ki! Yapan yaptıran Allah'ımdır… Bana dua et yeter… Allahım razı olsun bu güzel sözlerin için…" dedim.

Bir gün sonra yine beni aradı.

"Deniz…" dedi. "Dün sormak istedim ama soramadım. Bir sıkıntım var…"

"Ne oldu?" dedim.

"Bak…" dedi. "Ben bu işi üniversite eğitimi almış, yıllarca bu sektörde emek vermiş biri olarak yapıyorum… Ama nasıl diyeyim, bu işte çok fazla haksızlık var. Çok fazla adaletsizlik ve çıkar ilişkisi görüyorum. Ben şimdi Allah'ımla böyle güzel bir ilişki kurmuş, hayatımda ilk kez huzur bulmuşken acaba bu sektörde kalmam doğru mu? Ya benden uzaklaşırsa Allahım bu işlerin içinde ben debelenirken?"

"Öyle düşünme!" dedim. "Senin gibi insanlar, doğru ve adil insanlar, haksızlığın bulaştığı her sektörde kalmalı ve savaşmalı ki sayımız çoğalsın… Artık haksızlık olmayan, kirlenmiş olmayan sektör mü var sanıyorsun? İnsanlık kavramı artık süresiz tatilde…" dedim.

"Ne bileyim…" dedi. "İçimde böyle bir korku var. Allah'ımdan uzak düşme korkusu."

"Gülnur…" dedim. "Ben kimim ki? Cüzi aklıyla kalbi arasında iletişim kurmaya çalışan âciz bir kul… Âlim ve hikmet sahibi olan Allah'tır. Bana sorma O'na sor. O

sana yapman gerekeni ve sorunun cevabını gösterecektir. Ne yap biliyor musun?"

"Ne?" dedi.

"Yarın sabah işe gitmeden önce sabah namazında Allah'a sor ve de ki: 'Allahım… canım Allahım. Ben bu işten vaz mı geçmeliyim yoksa devam mı etmeliyim? Bana bir İŞARET ver, bir İŞARET göster ne olur!' Ve bana haber ver lütfen, Allahım sana ulaşacaktır…" dedim.

"Tamam…" dedi. "Sana haber vereceğim."

Bütün gün beni aramadı. Sonra akşam yedi gibi telefonum çaldı, arayan Gülnur'du.

"Deniz…" dedi. "Saatlerdir ağlamaktan titremekten arayamadım."

"Ne oldu?" dedim.

"Ancak işten çıktım toparlandım ve seni arayabildim. Çünkü ağlamaktan konuşamayacaktım tüm gün…"

İyice meraklandım. "Ne oldu ya çabuk söyle?" dedim.

"Sabah namazımı kıldım…" dedi. "Sonra Allah'ıma durumu anlattım. O bilse de biz bilmiyor sanırız o yüzden annene, dostuna anlatır gibi anlat dersin ya aynen öyle… Namazım bitince elimi açtım ve dedim ki: 'Allahım… canım Allahım. Durumumu biliyorsun. Ne olur bana bir İŞARET ver, bu işten vaz mı geçmeliyim, yoksa devam mı etmeliyim? Ne olur Allahım ben çıkamıyorum işin içinden bana bir işaret yolla. Bu işten vaz mı geçmeliyim, devam mı etmeliyim?' Sonra şirketin servisine hazırlanıp bindim Deniz.

Gözlerim kapalı kalbimden Allah'a bir telefon hattı çeker gibi her an o ipe sarılarak, 'Allahım bu işten vaz mı geçmeliyim yoksa devam mı etmeliyim?' diye sordum.

Kendi kendime içimde şahdamarımdan yakın olan Allah'ıma sesleniyordum…

O sırada servise başka bir şirket çalışanı bindi. Gözucuyla gördüm içimde sorumu tekrar ederken. Servise biner binmez, 'La la la la la yaşa Fenerbahçe!' diye bağırmaya başladı adam. O gün Fenerbahçe'nin maçı varmış meğer.

Geldi tam önümdeki koltuğa oturdu, gözucuyla görüyordum. Üzerindeki Fenerbahçe formasını çıkarıp o koltuğa giydirdi.

Gözlerim yarı kapalı hayal meyal görüyordum olan biteni.

Son bir kez içimden Allah'ıma sordum: 'Allahım ne olur bir İŞARET ver. Ben bu işten vaz mı geçmeliyim yoksa buna devam mı etmeliyim?'

Sonra yavaş yavaş gözlerimi açmaya başladım. Önümdeki koltuğa giydirilmiş Fenerbahçe forması tam burnumun dibinde duruyordu. Gözlerimi açmaya başladıkça formayı net olarak görmeye başladım."

"Eee?" dedim. "Evet?"

"Formanın üzerinde 9 numara yazıyordu Deniz… ve rakamın tam üstündeyse: ASLA

VAZGEÇME…"

En sevdiklerimizin bize verdikleri sözleri unutması,
belki de bizim Allah'a verdiğimiz sözü unutmamızın bedelidir.

Teşekkür Benim canım Allah'ıma… Benim güzel Allah'ıma…

Bu yolda hepimize nuruyla ışık tutan canım peygamberim Hz. Muhammed (sav) en başta olmak üzere Hz. Ali, Muhyiddin-i İbni Arabi, Hz. Mevlana, Hz. Şems'e ve güzel Allah'ımın tüm dostlarına…

Allah'ımın bana verdiği canım ailem, başta ablam, Mira Şeniz, annem, teyzem, anneannem ve Mehmet Ali hocama. Bana kardeş olmuş ekibim ve tüm sevenlerime…

Bu kitabı yazmama vesile olan güzel ruhlu Yelda, Azra, Yılmaz Bey ve Devrim Bey'e…

Teşekkür ederim…

Canım Allah'ım… Biz senden razıyız… Ne olur… sen de bizden razı ol…

Giriş

Asıl yâr Yaradan'dır, gerisi yaralayandır…

– Mevlana

Kaybetmişlik hissiniz var değil mi? Şans mesela, hiç sizden yana olmadı bu hayatta. Elinizi attığınız her şey kurudu. Ya aileniz? Ailenizle problemleriniz hiç bitmiyor ki… Verdiniz verdiniz ama hep nankörlük gördünüz. Belki benim gibi babanız ve ailenizdeki bazı yakınlarınız siz çok küçükken öldü. Ne bileyim, belki yüzünüz hiç gülmedi. Sevdiğiniz, dayandığınız insanlar sizi aldattı. En çok güvendiğiniz evladınızla problem yaşıyorsunuz ya da kocanızla, karınızla…

Bazı insanlara bakıyorsunuz hiç hak etmedikleri halde, hiçbir üstün başarı ya da çalışmaları olmadan hayatları nasıl da yolunda gidiyor değil mi? Ama ne kerametse, ne gelirse sizin başınıza geliyor. Hep parasal sorunlar ve imkânsızlıklar sizi buluyor değil mi?

Kime ne yaptım ki, bunları yaşadım?

Neden herkesin hayatı yolundayken ben bu durumdayım?

Eğer içinizde yankılanan bu sorular artık dışarı yansımaya başladıysa, artık dayanılmaz bir noktaya geldiyse size kötü bir haber de ben vereyim, demeyeceğim…

Tam tersi… rahatlayın…

Gece karanlığının en derin olduğu anın hemen arkasında güneş ışımaya başlar… Sizin de güneşiniz doğmak üzere…

Artık mühim olan bundan sonrası ve bundan sonra yaşayacaklarınız…

Yani size müjde: "Kıyametiniz" kopmak üzere ama bu sizin bildiğiniz tür bir kıyamet değil…

Bu rüya ki sizin için "kâbus" bitmek üzere. Yeter ki siz "uyanın" yani "kıyam" edin…

"Takdir edilen" kaderinizin size yine sizden dolayı gülümsemeye başlayacağı günler geliyor…

AN'ı yakalamak için geçmiş ve gelecekten bağımsızlaşacağınız…

Ben de size diyorum ki ben de oradan geliyorum ve AN'ımı KUR'mak için çabalamaya başladığım günden beri bir de fark ettim ki o "yazılmış" denen kaderi yazma şansında büyük bir dilim bana verilmiş…

Ve o günden beri her şey değişti…

Kuran'la AN'ımı yeniden kurmaya başladım…

Kadersiz misiniz?

Yoksa kader SİZ misiniz?

İşte daha daha fazla vakit kaybetmeden bunu anlayabilirsek her şey değişebilir…

Hz. Mevlana ne demiş:

"Suya düşen değil, sudan çıkamayan boğulur…"

Bunu kendinize yapmayın…

Şimdiye dek hakikatiyle kavrayamadığınız için kendinize zulmettiniz…

Artık nefsinize zulmetmeyin…

Cennet de sizsiniz cehennem de…
Ve buradan hangisini götürürseniz ebediyen onunla yaşayacaksınız…
Çünkü kader SİZSİNİZ…

Herkes Yetimdir

Ona ne zaman vurulduğumu bilseniz…

Babamı çok küçük yaşta kaybettim; nasıl biriydi, neleri severdi, hayatla ilgili ne düşünürdü hatırlayamayacak kadar küçük bir yaşta…

Hayatta daimi bir his olarak kendimi yalnız hissettim. Kalabalık bir yalnızlık içinde… İnsanlarla beraber ama yine de yalnız… Yalnız Allah'ım vardı benimle. Okulda ya da arkadaşlarımla sıkıntılarım olduğunda bunlarla kendimce baş etmeye çalışırdım.

Hani birine dayanma ihtiyacı duyarsınız, hani birileri de keşke sizin için hayatı kolaylaştırsa diye düşünürsünüz; benim hayatımda böyle bir duygu hiç olmadı.

İlkokul ve ortaokuldaki arkadaşlarımdan sürekli dinlerdim; babam halleder, hani şu kişi bana şöyle demişti ya, babam ona haddini bildirdi Deniz, diyerek bana yaşadıklarını anlatırlardı…

En sevdiğim arkadaşımın babası ona o kadar düşkündü ki, kendimi bir kanadım kırık gibi hissetmemem "insani" olmazdı. Onlara kıskançlık diyemem, ama gerçekten gıptayla baktığımı kabul ediyorum. Özenirdim onların babalarıyla ilişkisine…

İnsan, Allah ve İslamiyet ile tanıştığında çektiği acılar için bile iyi ki diyebiliyor, ne tuhaf değil mi?

İyi ki yetim kalmışım mesela…

İyi ki babam ölmüş demek değil bu, hemen yanlış anlaşılmasın. Onun gitme vakti zaten onun hayrı, hepimizin ve tüm sistemin hayrı için gelmeseydi zaten gidemezdi. Ama işte İslam'da "hikmet" denilen kavram tam da burada yatıyor.

Babamın vefat ettiği geceydi… "Babamız öldü" dedi ablam.

"Öldü ne demek?"dedim.

Dedi ki: "Yani bir daha gelemeyecek…"

Ne yalan söyleyeyim, o gün ve sonraki günlerde kapı her çalındığında, onun "Ben geldim!" diyeceğine inanıyordum. Bu yüzden de o gün itibariyle kapı her çaldığında ben açmaya başladım.

Ama… gelmedi…

Ablam bana, babamın vefat ettiği akşam aynen şunları söyledi:

"Ağlama Deniz. Ağlama. Hadi gel babam için bir şey yapalım."

Onun için bir şey yapmak mı?

"Ne yapacağız?" dedim.

"Ölen insanlar Allah'a gider ablacım. Onlara dua okumak gerekir, hadi gel dua okuyalım babamıza" dedi.

"Tamam" dedim gözlerimden yaşlar süzülerek.

"Bunu arkadaşım öğretti bugün" dedi. "Şimdi ben ne dersem peşimden tekrar et, babam bizi duyacak…"

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten" dedi.

"Tamam, peki" dedim.

Ve Fatiha Suresi'ni okumaya başladı…

Nasıl okudu tam hatırlamıyorum.

O küçücük ellerini açtı, bana da açmam için işaret etti.

Ben de açtım ellerimi ve şu an nasıl bir telaffuzla söylediğimizi hatırlamadığım ilk Arapça duamızı beraber okuduk.

Hayat acımasız değil insanlar acımasızlar…

Öyle şeyler yaşayabiliyor veya yaşatılabiliyorsunuz ki pes etmek istiyorsunuz bazen.

Herkesin acısı kendisine göre çok büyük ve herkes başkasının acısına aynı büyüklükte duyarsız…

Babamın gelmeyeceğine artık artık her geçen gün inanmaya başlamıştım.

Bir gün anneannem, Allah'ın hepimizin babası olduğunu ve babası ölmüş çocukları daha da çok koruyup kolladığını söyledi bana…

O günler, ablam ve anneannemin söyledikleriyle, Allah'ımla ilk kez konuşmaya başladığım günlerdi…

Size anlatamam.

Beni hiç kırmıyordu biliyor musunuz?

Ne konuşsak onunla ilgili, bir işaret yolluyordu bana…

"Ben seninleyim merak etme" der gibiydi…

Bir gün aşağı inmiştim. Arkadaşlarım dalgakıranın oraya gidip oynayalım demişlerdi…

Ama ben onları yolda kaybettim, kayboldum…

Akşam çökmeye başlamıştı…

İçime bir ürperti doldu o an. Korkmaya başlamıştım…

Sonra yürüdükçe kaybolduğumu fark edince, bir bankın üzerine oturup beklemenin daha doğru olabileceğini düşündüm…

Yol kenarındaki bir banka oturdum. Ve yıldızlara bakmaya başladım. Onları ilk seyrim o gün başladı…

"Ben seninleyim korkma" dedi içimden bir ses.

"Allah'ım…" dedim.

O benimleydi…

"Hadi" dedi. "Annen çok merak etmiştir, geri dönelim."

"Peki" dedim…

"Korkma, ben sana yolu göstereceğim" dedi.

Evime giden yolu ben değil, emir almış gibi yürüyen ayaklarım bulmuştu…

Eve geldim. Kapıyı çaldım. İçeriden sesler geliyordu. Anladım herkes panik durumdaydı…

Kapıyı karşı komşumuz Nermin Teyze açtı.

"Deniz!" diye bağırdı.

Ağlamaya başladı.

Annem koşarak geldi. "Kızım" dedi ve ağlamaktan şişmiş gözleriyle bana sımsıcak baktı.

Bana sarıldı. "Neredeydin, ne oldu? Perişan olduk aramaktan" dedi.

"Kayboldum anne" dedim.

Başka şartlarda olsaydı bu durum, dudaklarımı büker ve ağlardım.

Ama "O" benimleydi.

"Korkmadın mı kızım, yavrum?" dedi.

"Korkmadım anne, üzülme. Yalnız değildim ki, Allah da benimleydi."

Nermin Teyze, annem ve evdeki herkes bana baktı.

Gülümsüyordum. “Beraber döndük, korkmayın” dedim.

Benim Allah’ı “hatırlamam” babamı kaybetmemle olmuştu.

Bunu asla inkâr edemem.

İnsanlar acı çekmeden sorgulamıyor, zayıf hissetmeden sığınma ihtiyacı duymuyor, âcizliğini fark etmeden de O’na dönmüyor.

Aslında Allah sevdiği kullarına sıkıntı verir sözü, insanın acı çekmedikçe, canı yanmadıkça, hakikati arama zahmetine girmemesinden kaynaklanıyor. Oysaki hakikat, insanın bu dünyasını cennete çevirirken mutluluğunun da tek gerçek anahtarı oluyor.

İnsanları mutlulukların değil, acıların birbirine bağlaması gibi, insanı da Allah’a acılar bağlıyor.

Maalesef insanın unutmaya ve nankörlüğe meyilli yapısından kaynaklanıyor bu durum.

Allah sevdiği kullarını dünyadan soğuturmuş derler.

Hatta Firavun hikâyesini anlatırlar.

Firavunun eşek dişi gibi sımsıkı birbirine adeta kilitli dişleri varmış. O derece ki o dişlerin arasına bir şey girse acıdan kıvrandıracak kadar.

Ama Allah değil ona en ufak kırıntı acısı, baş ağrısı bile vermemiş.

Bizler bazen bakarız, yahu deriz, şu adam bunca insana şu kadar kötülük yaptı, ama yine de ona hiçbir şey olmuyor.

Aslında burada aklımıza gelmesi gereken, Âdem’e boyun eğmeyen şeytana, Allah’ın mühlet verme hikâyesidir.

Sistemde yaptığınız hatanın karşılığını hemen almanız, aslında Allah’ın sizi kaybetmek istememesindendir. Hatta buna tasavvufta “şefkat tokadı” denir.

Mühlet verilmesi, “Oh be, yap yap yat. Nasılsa kötülere bir şey olmuyor” denilmesi sizi yanıltmasın.

Ne kadar çabuk uyarılıyorsanız, o kadar çok seviliyorsunuzdur.

Bunu unutmayın…

Babamın vefatından yıllar sonra, hâlâ acımı içimde taşırken onunla tanıştım.

O muhteşem insanla.

Onunla ilgili en çok dikkatimi çeken şeyse, sevgisi ve şefkati oldu.

Neden ona vuruldum biliyor musunuz?

Bir gün sokakta çocuklar oynarken, kendi çocukları da o çocukların arasındaymış. Görenler dediler ki, diğer çocuklardan yetim olan vardır diye düşünerek kendi çocuklarına sarılmamış onların yanında. Olur ya bir çocuğun kalbi burulur diye.

O kalp burukluğunu benden daha iyi hiç kimse bilemezdi bana göre.

Sonra bir de mahalledeki bir çocuğun beslediği kuş ölünce ona taziye ziyaretine gittiğini duyduğum gün ne çok ağlamıştım.

Ne güzel bir insandı. Onu bulmalıydım. Onun da sevdiği yetimlerden biri olmak istedim.

O nurlu insan Hz. Muhammed’di (sav)…

O da yetimdi…

Ve hatta Araplar Allah Resulü’ne (sav) “Durri Yetim” (inci, eşsiz yetim) diyorlardı… İncinin çok değerli olarak kıymet bulmasından sebep ona tek ve eşsiz inci anlamına

gelen Durri Yetim ismi verilmişti…

Hakikat ilminin de bir sembolü olan incinin, bir de çok derin içeriği vardır… İnci, takan kişinin rengini alan, şifa veren, üreyen, kişiyle uyum sağlamazsa kendini karartan "canlı" bir taştır…

İşte yetim de inci gibidir… İnci, denizler altında bir kum tanesi ve hatta rivayetlere göre istiridyenin gözyaşı ya da yağmur damlasından doğar… Sabırla saklar onu istiridye, olgunlaşmasını bekler… Ve bir gün o kum tanesi ve gözyaşları inci olup da kıymetiyle buluştuğunda paha biçilmez olur ve ölümsüzleşir… Gün gelip de istiridye kabuğunu açtığında içindeki incinin sedefi öyle bir parlar ki onu gören balıklar bu güzelliğe tutulur ve ona doğru yüzmeye, adeta çekilmeye başlarlar…

Aynı Allah'ın denizinde yüzen ve peygamberimizin nuruna çekilen bizler gibi…

O eşsizliğiyle gönülleri, sineleri nice özelliğiyle süsler, güzelleştirir… Eşsiz bir inci gibi…

Bu benzetmelerdeki sanatı, zarafeti düşünmek bile sizi Allah'ın ve resulünün yoluna çeker…

Yıllar yıllar sonra, "Yetimi koru!" ayetine çalışırken şunu fark etmiştim…

Bizler asıl yuvamız olan Allah'ın yanından bambaşka bir âleme gelmiştik. Yuvamızı özlüyorduk, Allah'ı özlüyorduk.

Cennetten koparılmıştık…

Aslında hepimiz sadece geldiğimiz yere dönmeye çalışıyorduk.

Bilsek de bilmesek de… Hatırlasak da hatırlamasak da…

Ve hepimiz sıladaydık. Hepimiz yetimdik…

O gün ise şekli manada babasız olmaktan kaynaklanan yetimliğin ötesinde bir yetimliğin olduğunu, asıl yetimliğin Allah'ın "himayesinin" manasıyla ilgili olduğunu fark ettim.

Çünkü aksi halde sadece babası olmayan yetimler torpilli olacaktı…

Gerçek yetim şuydu ve bizlerin bunu unutmaması gerekiyordu: Gerçek yetim ister sülalesi, ister aşireti, isterse dağlar kadar malı mülkü olsun aslında Allah'tan başka kimsesi olmadığını idrak etmiş, buna vâkıf olmuş ve bu yüzden de sadece ve sadece Allah'a dayanan ve ona teslim olan demekti…

Kim ki yalnız Allah'a dayanır, Allah'a güvenir, Allah'a teslim olur ve her ne ihtiyacı ve arzuhali olursa yalnız Allah'tan ister, işte o gerçek manadaki yetimdir. İşte o her daim Allah'ın himayesindedir ve olacaktır. İster babası olsun, ister çok kalabalık bir soyu, sülalesi…

Allah'ın adaleti ve merhameti böyle bir şeydi işte.

Babasız ya da kimsesiz manasında yetim olan insanlar gibi; aslında kendisinin ÖZ'de yetim olduğunu Allah'ın idrak ettirdiği, nice büyük ailelerden gelen özde yetimler de vardı.

Kendinizi yalnız hissettiyseniz hayat boyu, kimseye tam dayanamadınız, ya da dayandınız ve güvendiğiniz dağlara karlar yağdıysa, hep dişiniz tırnağınızla zorluklarla çabalayıp başardıysanız, hayatınız kolay olmadıysa eğer, "Her zorlukta bir kolaylık vardır…" ayetini yaşıyorsunuzdur.

Çünkü siz yalnız olduğunuzu sanırken aslında Allah hep sizinleydi, sizinledir…

Siz anlaşılmadığınızı sanırken Allah hep sizinledir.

Kim yalnız Allah'a dayanırsa, Allah onu başkasına muhtaç etmez.

Bazen insan sadece önüne baktığı için etrafında, yanında olan biteni görmez.

Aceleden anlamaz, fark etmez ama bir kez yavaşlayınca, hakkıyla düşününce hakikati anlamaya başlar…

Hem yetim hem öksüz büyümüş, tüm ailesini o daha beş yaşındayken gözleri önünde öldürdüklerine şahit olmuş ve ülkesinden alınıp Türkiye'de bir yetimhanede büyümüş, tanıdığım en merhametli insanlardan biri olan dedem biz küçükken derdi ki: "Duvara dayanma yıkılır, insana dayanma ölür. Yalnız Allah'a dayanın canlarım."

İnsan, dünya üzerindeki "sanal" değerlerle olaylara baktığı için bazen ne kadar şanssız olduğunu düşünür…

Oysaki dünya üzerindeki değerler dünya dışına çıktığında hükmünü kaybeder.

Gece ve gündüz kavramı bile atmosferin dışına çıkınca kaybolur, geriye sonsuz karanlık ve boşluk kalır…

Bu insan yapımı dünya sisteminde zengin olmak, güçlü olmak, ünlü olmak gibi değerler, üstün olma halini yaşatıyor sanırken, hakikat kanunlarının işlediği bir düzene geçişten sonra her şey apaçık ortaya konduğunda, keşke ben de fakir olsaydım, keşke ben de daha mütevazı bir hayattan gelseydim diye düşünecek olmamız muhtemel…

Paranın işlemediği bir dünyaya gitsek ve orada "bilgi ve ahlak" sahibi insanlar daha üstün bir sınıfsa ciplerle hava atan, bizler belki de aşağılanacağız…

Olayları ve insanları şanslı-şanssız diye değerlendirirken, dünyadaki adalet sisteminin görünen zahiri algısına göre karar verme hatasına düşmeyin.

Mesela derler ki, küçük yaştaki bir çocuğunu kaybetmiş bir anneye cennet yolu açılır…

Bu o anneye nasıl bir acı verir değil mi?

Ama şu bir an kadar kısa hayatında yaşadığı bu büyük acının, onun ve evladını ebedi hayatında herkesin gıptayla bakacağı bir mükâfatla karşılık bulacağını bilse belki de bu tersinden yaşanan dünya bambaşka bir hal alırdı.

Dünya bizim aynamızdır…

Aynaya baktığımızda sağ kolumuzu kaldırırız ama aynada sol kolumuzu kaldırdığımızı görürüz…

Yaşlılarımızı sokağa atar çocuklarımıza taparız. Oysaki Allah'ın sevgili bir kulu anne duasıyla cennette Musa'ya nasıl komşu olmuşsa; aynı şekilde kötü bir evlat yetiştirmesi yüzünden cehenneme mahkûm olmuştur bir başka kul…

Egosal bir sahibiyet duygusu ve sevgisinde aşırılık yaşadığımız evlatlarımız imtihan olurlar bizlere. Biz onlara aşırı düşkün olmaya devam ettikçe onlar bizi kendi cehennemimize götürürler. Gönüllü olarak kabul ederiz ama bunu fark etmeyiz bile…

Tersinden görüyor ve tersinden yaşıyoruz bu dünyayı…

Ölüme yaklaşınca Allah'ı arıyor ibadete başlıyoruz…

Oysaki yaşamaya başlamak için ibadet gerekir; hakikaten "yaşamadan" yaşanmaz ki…

Onlar, YAŞAYAN ÖLÜLER'dir…[1]

1. Huzeyfet'übnü Yeman'a sordular: "Hayatta olduğu halde ölü sayılan kişiler kimlerdir?" Huzeyfet'übnü Yeman, "Gördüğü kötülüğe eli ve dili ile mâni olmayan veya kalbi ile buğuz etmeyen kimselerdir" buyurdu.

BİRİNCİ BÖLÜM

BAŞLARKEN

Gerçeği insanların ölçüleri ile değil, insanları gerçeğin ölçüsü ile tanı.

– Hz. Ali

Ve kendi nefislerinizde de (ayetler) vardır. Hâlâ görmüyor musunuz?

– Zariyat 21[2]

Hayat öyle zekice yaratılmıştır ki aynı madde sadece ölçüsü yüzünden ya can alır ya da can verir… Başka bir şey değil… Aynı madde… Zehirle panzehirin hikâyesi ise hayatın özetidir…

Bu dünyaya, sonradan gideceğimiz hakiki dünyanın "aynası" derler…

Bunu çok düşündüm. Ve bir gün hakikati Yaradanım fark ettirdiğinde çok ağladım…

Bu dünya hakiki dünyanın aynasıydı evet ve bunun sonucu neydi biliyor musunuz?

Bu dünyada her şeyin ama her şeyin aslına göre tersten görünüp yaşanması… Allah'ın, önüne kâinatı serdiği, "Habibim" diye nitelendirdiği peygamberi Hz. Muhammed (sav) bile bir sözüyle Allah'ın ona zarar vermeye çalışanları yerle bir edebileceğini bilirken olan bitenlere rıza göstermeyi, onca acıya, hakarete katlanmayı ve kâinatın saltanatı kendisine sunulmuşken "fakr" fakir olmayı, yok yere mi seçmişti yani? O ki Allah'ın ona verdiği derin ilmin sahibiydi, yok yere mi yaşamıştı onca sıkıntıyı?

Hayır… Tüm bunların altında yatan büyük bir hikmet ve ilim vardı… Çoğumuzun bu dünya gözüyle baktığımızda göremediği bir hikmet… Ve işte bu dünyanın hakikati ve yansıması o hikmetin temelindeki sırdı…

Aynada yansımana "aksin" demişler tevekkeli değil… Aksin senin tersindir…

Tersten görürsün hakikatini…

İşte her kaybolduğunda, her canın her yandığında…

Sadece aynaya bak…

Ve sağ elini kaldır… Karşındaki "aksinde" görüntüde havaya kaldırdığının sağ değil sol elin olduğunu gördüğünde ise mesajı yanlış anladığını fark et…

GÜLÜMSE…

Sana gösterilenin "acı" değil "lütuf" olduğunu fark edip GÜLÜMSE…

Ve TEŞEKKÜR ET…

Kaybettiğin her şey kazancındır… Unutma ilaç acı tatta sanılır ama insanı iyileştirir…

Bu hikâye DÜN'e ait…

Ve bu yüzden bu hikâyenin yaşandığı yere DÜN-YA demişler…

O'nun katında her şey çoktan olmuş bitmiş…

Tersler düzmüş…

Düzler tersmiş…

"Nefis" nefis bir riya…

"Yaşıyorum" sanırsın ne yaparsın sen söyle bunu anladığın gün ya?

Anlarsın her şeyin aslı sadece bir R**Ü**YA…

Hem varmış… hem yokmuş…

Dün ya…

Her şey DÜN'de yaşandı ve bitti… İşte bu yüzden hayata ilişkin tek yorum "izli" yorum…

İzle…

Bu kitabı eline aldıysan ve başına gelen onca şeye rağmen hâlâ İŞARETLER'i anlamamışsan artık "uyanma" vakti…

Sana verilmiş hazineyi bulmak için dışarıda aramayı bırak… Hazine sende gömülü… Toprağını kaz… yüreğine doğru…

Oraya indiğinde arşa çıktığını fark edeceksin… Gönlüne indikçe yükseleceksin…

Seni annenin sevgisinin sınırsız katıyla seven Allah'ın her evladının, her birimizin ayırt edilmeksizin deha ile, mutluluk ile, sanat ile donatıldığını ve bu dünya beşiğinde tıngır mıngır sallanırken büyütüldüğünü göreceksin…

Her tırtıl kozalaktan çıkınca kelebek olur ve uçmaya başlar…

Ve o içindeki hazineyi bulup da kozalaktan çıkmadıkça kimse onu oradan çıkartamaz…

Herkesin eksiği bir başkasının fazlası… Bunu gördüğün o an sınırsız adaleti göreceksin…

Geçmişini değiştiren, geleceğini değiştirir…

Deniz Erten

***

Dünya bir oyun

Hayat bir oyuncak

Anlayan kurtulacak
Anlamayan yanacak…

– Deniz Erten

"Âlemlerin Rabbi'ne hamd olsun…"

Çokça söylediğimiz ama yeterince düşünmediğimiz sözlerden biri daha…

Âlem, âlim ve alamet kelimeleriyle aynı kökten türemiş bir kelime…

Peki alamet? Alamet ne demektir?

Alamet: "İnsanlara çöllerde yönlerini gösteren İŞARET." *Ar* ʿalāmaẗ علامة [#ʿlm mr.] İşaret, belirti, im, iz…

Anlatımın güzelliğine bakın…

Bir kelime içinde, gelmiş geçmiş tüm hayatı ve her birimizin yaşadıklarını özetleyen güzel Allah'ım…

"İnsanlara çöllerde yönlerini gösteren işaret…"

Biz İslam'ın kayıp çocukları, bu çöl hükmündeki dünyada kaybolduk…

Bize Allah'ın gösterdiği işaretleri OKU'yamaz olduk…

Biz kor gibi yanan bir çölde, kör gibi kaybolduk…

Gözlerin görmesi yetmez kalbin görmesi gerekir… Ve Kuran da buna işaret eder… Kuran işaretler verir yol gösterir ama onun kullanılır hale gelmesi için insan düşünmelidir… İdrak etmelidir ve uygulamalıdır…

İzleri, işaretleri takip eden anayola er geç varır… Kurtuluş yoluna…

Oysa biz her yanımız Allah ve işaretleri, her yanımız peygamberimizin nuruyla çevriliyken O'nun ışığını göremez olduk…

Biz kalabalık yalnızlıkların çocuklarıyız…

Zahiri bilginin yanılgısındaki çocuklar…

Ve âlemlerde kaybolmuşuz…

Âlem…

"Simge, işaret, belirti, sancak, bayrak ve dağ" anlamını taşır…

Dağ…

Evet bu âlem bir dağ gibidir… Neyi söylersen o yankılanır sana geri döner…

Ve bu âlem ve içinde ayrı birer âlem olan her birimiz de birer işaretiz… Her birimiz Ayet-el Kürsi olarak Allah'ın isim ve sıfatlarının manalarını taşıyan en yüksek işaretlerdeniz…

Ve o Allah, o âlemlerin, yani "işaretlerin" de Rabbidir…

Âlem, alamet tüm bu kelimeler ve işaretler İLİM kelimesi ile akrabadır… Bu bize neyi İşaret eder?

İlim "bilgi, bilim, bildi, anladı, İZ VE İŞARETLERİ yorumlayarak bilgiye ulaştı" demektir… *Ar.* ʿilm علم [#ʿlm msd.] bilgi, özellikle teorik bilgi, bilim < *Ar.* ʿalama علم bildi, anladı, iz ve işaretleri yorumlayarak bilgiye ulaştı.

Her birimiz Allah'ın isim ve sıfatlarının manalarını taşırız… Her birimiz O'nun Âlim ismini de taşırız belirli nispetlerde…

Ve her birimiz ancak O'nun ayet, yani işaret ve izlerini OKU'yarak bilgiye ulaşmaya çalışırsak, hakikatimize doğru yol alırız… Bu O'nun ihtiyacı değildir… Bu, eksik

geldiğimiz bu sanal dünyadan hakiki dünyaya göç ederken, tamlığımıza yol almamız için bizim ihtiyacımızdır…

Allah, ilmi isteyene veririm der… Burada bahsettiğimiz Allah ilmidir… Yani tüm ilimleri kuşatan tek ilim…

Ve ilme sahip olan her şeye sahip olur… Ve başka bir şey olmadığını anlar…

Herkesin kitabı birbirinden farklı ama aynıdır…

Herkesin O'nunla iletişimi kendi kalbinin ve beyninin "kablosuz ağ" gücüne göre değişir… Bu iletişim her birimiz ama her birimizle farklıdır…

Yeter ki iletişim kurmak isteyelim… Yeter ki, "Allah'ım orada mısın?" diyelim…

O'nun orada, kendimizde ve her yerde bizi sarıp sarmalamış olduğunu görürüz o an…

İşte o an fark ederiz ki aslında bu hep böyleymiş ama, "biz" bunu görmemişiz ya da görmek için çaba sarf etmemişiz…

Ne acı değil mi? Hayattaki tek gerçek dost, tek gerçek sevda, tek gerçek dayanaktan; O her an her şekilde seninleyken, her an seni kollarken, her an seninle konuşurken yıllarca bihaber yaşamak…

Ve dışarıda aradığımız çözümlerin değil içerimizdeki bu hakikatleri fark ettiğimiz günün her şeyi nasıl da güzelleştireceğini, nasıl da değiştireceğini görememek…

Bitmiyorsa sıkıntıların, karşına çıkan "aynı tür" dersler bitmiyorsa öğrenmemişsin demektir… Tabii tutulduğun sınavlara doğru cevapları verememişsin demektir… Öğretmeninle aranda bir iletişim sorunu var demektir…

Artık zamanı gelmiş demektir…

İşte o an bu an…

Allah'la "anlamını bilmeden ezberlenmiş" değil kalbinle tamamen hissederek "hakiki" bir diyalog kurmanın, O'nunla konuşmaya dertleşmeye başlamanın, sadece O'ndan istemeye başlamanın anı… Temelde O'nun bize tavsiyesi budur… O'nu kendimizde ve her yerde görmek… O'nun her an bizimle diyalogda olduğunu fark etmek… Bize neyi neden gösterdiğini kendi içimizdeki eksiklikler yönünden görmeye çalışmak ve O'na ulaşmak, O'na kavuşmak…

Ondan "başka" diye dayandığımız her şey bize sırt çevirecek ve imtihanımız olacaktır.

Her an bizimle olan gölgemizin bile, karanlıkta bizi terk ettiği gibi… Çünkü karanlık O'ndan uzak olmaktır…

Bir toplantıya gidiyordum, ama hayırlı mı değil mi içim bir tuhaftı. "Allah'ım" dedim. "Ben bilemem ancak sen bilirsin. Eğer bu iş benim için hayırlı değilse, yoldaki tüm kırmızı ışıklar bana yansın ve eğer hayırlıysa da yolumu aç…"

Biliyor musunuz… yollardaki tüm trafik ışıkları kırmızıydı bana o gün… Nefsim için, dünyevi hayatım için getirileri olabilecek, ama ticaretle adalet arasındaki çizgiyi tam bulamadığım bu iş toplantısına baktığımda, içerik olarak asla sıkıntılı değildi. Aklen öyle, ama hissen: I ıh, bir şey vardı beni iten… Ve kendi kendime, "Ne yapıyorsun Deniz? Hakikati göremez ve bilemezsin ki… Allah'ına sor," dedim içimden. Ve sordum…

O kuluna Kâfi'ydi… Yanıtımı almıştım ve kısa bir süre sonra o yanıtın, nefsim değil ruhum için hayırlısı olduğunu gösterdi bana…

Allah ilmini anlamaya başlamak size hayatı altüst eden bir şey gibi gelir önce… Dünyevi bakışla anlaşılmaz ve ters görünen manalar vardır…

Dünyada para kıymetlidir, madde kıymetlidir… Allah yolundaysa ilim ve dua… Kimi dua kimiyse para kazanmak isterken, hakikat dünyasında hangisinin cepte kaldığı bize işaretlerle anlatılır…

İşte bize sunulan işaretleri OKU'mamıza rehberlik eden âlim ve arifler, yol levhaları gibi hatta adeta pusulalar gibi insanlara yönlerini gösterirler… Mana alanlarına adeta bayrak gibi işaretler koyar, sınırlar çizerler…

Kuran'da mürşidi kâmiller için kullanılan "dağ" kavramı teşbihen bu ilme sahip âlimleri de içerir… Kara parçalarını adeta yeryüzüne dağlarla çivi gibi çakan âlimler Allah yolundaki kayıp çocukların gidecekleri yere, artık kaybolmadan, korunaklı şekilde varmalarına, onlara yol göstermeye çalışarak vesile olur…

Bizler Allah'tan uzak yaşayanlarla, Allah'la konuşmanın yalnız bir çeşidi olduğunu, ona uymayanınsa O'nunla irtibat kuramayacağını iddia edenler arasında sıkışıp kalmış, oysaki Allah'tan başka kimsesi olmadığını yüreğinde bilen varlıklarız…

O kadar çok konuda yalan öğretilerin doğruluğuna inandırılmışız ki bir "garip" gibi nereye sığınacağımızı bilemeyecek bir hale gelip sahipsiziz hissine düşürülmüşüz…

Ne kadar canlı varsa o kadar âlem vardır ve Allah her birimizle bizim anladığımız lisanda konuşur…

Yeter ki biz dünya derdinde kapattığımız "erişim ağlarımızı" açalım…

Biz fark etsek de etmesek de görünen dünya sisteminin arkasında başka şeyler oluyor…

Allah, din, peygamberimizle ilgili konuşmaya başladığımızda bu konudan uzak insanlar hemen bin bir türlü hikâye anlatmaya başlıyor… Anlatılanlar "yorum ve yönlendirme katılmış yazılanlara" ya da "oradan buradan duyduklarına" dayanıyor, oysaki yazılıp da orijinali tahrif edilmemiş tek kitap Kuran'ken ve sen bunu onu eline aldığın an itibariyle anlayabilecekken bunun dışında neye dayanabilir ki insan?

Bunu çok sık yaşıyorum ve enteresan olan Allah, din, Peygamber konusunu inkâr edenlerin neyi inkâr ettiklerini bile bilmediklerini, sadece ZAN'nettikleri şeylerle kendi kavramlarına sıkışmış olduklarını fark ediyorum… Verilen birkaç cevapla ve sorulan birkaç soru ile insanların neyi inkâr ettiğini dahi bilmediğini fark etmek gerçekten insana üzüntü veriyor…

Aldığın bir nefesin bile kendi kontrolünde olmadığını "unutup", "muhtaciyetini bilmenin kudretini" yaşayamamanın ya da bunun "nasip olmamasının" acısını fark etmek insanın içini yakıyor…

Bu konuda da istedikleri noktaya gelmediğinizde, bu sefer, yanlış dini yorumlar yüzünden dinden soğudukları iddialarıyla ve bunun gibi başka başka anlatımlarla, bu kez de mağduriyet kılıfına sığınmaya çalışıldığını görmek yangınına yangın katıyor…

Bizlerin mağduriyet gibi bir anlayışa sığınmamız kendi tembelliğimizden öte bir şey değil… Çünkü Kuran'ı kendi başına temiz bir kalp ve idrakle eline alan ya da oturduğu yerde dahi "Allah'ım, ilmini bana öğret…" diyen bir kimseye Allah'ın sırt çevirdiği görülmemiş…

Kuran öyle bir kitap ki kelimelerin köklerine inmeye ve kelimelerin asıl manalarını anlamaya çalışmanızla sizi fethediyor ve öyle bir cezbe kapılıyorsunuz ki, her şey

tanımsız kalıyor. Size bir taraftan geçmişi, insanlığın tüm tarihini, bir taraftan yarını, geleceği ve olacakları anlatırken bir taraftan da bugünü aynı satır hatta aynı kelime içinde dahi anlatabiliyor…

Kullanılan kelimelerin olağanüstü şiirsel ve sanatsallık içinde gizlediği sonsuz ilim, katman katman, sen ona yöneldikçe seni içine çekerken; kullanılan sayıların gizeminden, gezegenlere ve seçilmiş kelimelere biraz daha yakından baktığınızda "sırlanmış hakikatler" size perde perde açılmaya başlıyor… Ve bazı hakikatleri anlamaya başladığınızda Allah'ın kendine dost ettiklerinin her sözünde, bilimsel bir tespit ya da tespitlerin "şiirsel" bir anlatımıyla karşı karşıya olduğunuzu da fark ediyor ve hayrete düşüyorsunuz…

Bu kitabın "insan sözü" olmaması her kim okursa okusun, onu okuyanla interaktif olarak iletişime geçmesinden anlaşılabiliyor…

Tüm yapılması gerekense "dünyevi akıl ve şartlanmışlıklardan temizlenmiş", Allah'a yönelmiş bir kalple iletişim kurmaya çalışmak…

Yani buradaki durum "dünya" düzenindeki gibi değil… Vali yardımcısına ulaşmaya kalksan kimbilir ne zamanda ulaşırsın ya da tanıdık lazım, bilmem ne bankasındaki üst düzey yöneticisine danışmak için tanıdık lazım, yoksa olmazlarla alakası yok bu kitabın…

Sonsuz kudretin sahibiyle konuşmak için aracıya gerek yok. O yüce kapı sana sonsuz cömertlik ve merhametle hep açık… Yeter ki sen o kapıyı çalmasını ve sana gönderilen işaretleri OKU'masını bil…

Bu kitap Allah'a yönelen her kulun anlayabilmesi için yazılmış… Dili ise Arapça değil a-RAB'cadır (*Terzibaba/Necdet Ardıç'tan duyduğum bir tabir.*)

Ben okumayı bilmem diyorsan Peygamber'i hatırla… Ve öyleyse "Rabbinin adıyla oku…" Bu ayeti yani "işareti" anlamaya çalış…

Bu dünyanın sanal seslerine kalbini dilsiz ve sağır yaparsan Allah'ın "işaret dili" ile sana her şeyi anlattığını işte o zaman görürsün… İşte o zaman işaretler sese dönüşür ve Allah'ın sesi kalbinde yankılanmaya başlar ve sen artık dünyevi kandırmacalara sağır ve dilsiz olursun…

Ancak işte o zaman "görünende" değil "hakikatte", kimin aslen cahil kimin âlim, kimin yüce kimin aşağı, kimin zengin kimin fakir ve kimin şanslı kimin şanssız olduğunu anlarsın…

Ve aslen kimin efendi, kiminse köle olduğunu…

***

TÖRE

Her şey elinde zannediyorsun

Sen kurdun oyunu
Hayat oynayacak…
Bilirim sanıp ne çok yanılırken sen
Yaktığın ateşte ruhun yanacak…
Benden çok mu sevdin aşkla
Doldun taştın aştın mı…
Sahibim sandıklarına
Kira için yanaştın mı…
Değişsen de dünya aynı
Değişmez ebedi töre
Kimse bilemez gerçekte

Kim efendi
Kim köle…
Yaşadığını sen istedin…
Bedeller ödüllere göre…
Kimse bilemez gerçekte
Kim efendi…
Kim köle…

– Deniz Erten

***

Tersinden yaşıyoruz…

Cenneti bile köşkle, huriyle ölçer olmuşuz.

Cinsiyeti olmayan bir ruhumuz olmasına rağmen, “huri” kavramının anlamında “muhteşem güzellikler” ve muhteşem bir güzelliğe dönüşmüş nefis anlamını da içermekte olmasına rağmen, huriyi “kızlar” algısı adı altında, gördüğümüzü sandığımız ama aslında “olduğu gibi dahi görmediğimiz” sanal bir dünyaya ilişkin kıstas ve kavramlar içinde ve madde anlayışının bambaşka bir hal alacağı bir âleme naklolacağımız halde HÂLÂ şu anki madde anlayışına indirgediğimiz bir cennet anlayışında hapsedilmişiz…

Biz her şeyi MADDİ yönüyle ölçüyoruz ki hâlâ Cennet’te köşk ve huri kızlar arıyoruz! Biz niyetlerimizde ve anlayışlarımızda Allah’ın sevgisinin derdinde değiliz! Biz hâlâ maddenin manaya döndüğü cennette “yer satın alma” derdindeyiz!

Evet Allah o kadar yüce ki biz bunu böyle algılıyorsak “Ben kulumun zannı üzereyim…” dediği için bunu böyle algılayıp köşk peşinde koşanlara onu da vereceğini söylüyor ama bu bizim cehaletimizle asıl hazineyi bırakıp mal mülk peşinde koşmamızdan başka bir şey değil…

Aman Allah’ım! Bu nasıl bir materyalizm kandırılmışlığı? Sınırsız bir güce ait bir ruhla donatılmışken toprak olup çürüyen bir bedene nasıl bir bağımlılıktır bu!

Adalet kavramımızı yitirmişiz. Haksız ama güçlü olana biat ediyoruz. Olmayan bir dünya için olan diğer dünyayı kendi elimizle ateşe atıyoruz!

Şu bir AN’lık dünyada ebediyetimizi yakıyoruz kendi ellerimizle.

Birine iyilik yaptım diye övünüyoruz. Bilmiyoruz ki asıl o kişi sayesinde kendimize iyilik yapıyoruz. Teşekkür eden biz olmalıyız… bilmiyoruz.

Tersinden yaşıyoruz âlemi tersinden…

Çünkü bu âlem aslının aksinden…

Bir yansıma olan bu âlem eksi, aslı ise artıdır… Bu yüzden de burada kıymet sandığınız madde aslına rücu ile manaya yerini bırakacaktır…

Burada fakirsen sonsuz zenginlik, burada mazlumsan sonsuz mutluluk seni beklemekte…

Bazı insanlar dünyevi değerlere göre bir diğerini “şanssız” olarak niteler. Oysa bu dünyada hak etmediği halde “şanslı” görünen, yaptığı zulümlere rağmen hep “güçlü” görünen, diğer dünyada tam tersi konumda yaşayacaktır…

Burada madde orada mana, burada kötülük orada iyilik egemendir…

İkizinin yansımasında kaybolan insanlığımız ve aynadaki aksinde tersinden gören insan…

Kuran gibi sağdan sola okusak âlemi belki de doğru okuyuş istikametini fark ederiz…

Tavaftaki gibi sağdan sola aksak dünya ile. Dünyanın da, güneşin de, var olan her şeyin de Allah yolunda tavafta olduğunu anlarız…

Bizi kandıran ve tersine işleyen zaman gibi soldan sağa değil…

Hepimiz acılıyız.
Sıladanız sıladan.
Düşünmeyiz hatalıyız.
Sıradanız sıradan.

– Deniz Erten

2. Zariyat: Savuran, tozu dumana katan rüzgârların durumu anlatılmaktadır. “Rüzgârın savurduğu” (Kehf 18:45) ayeti bunu destekler. Hz. Ali bu ayetin açıklaması babında “volkanları püskürten, mahlukatı kırıp geçiren” anlamını da vermiştir. Patlayıcı maddeleri bu kategoride değerlendirmek mümkündür.

I.

KADER

Bütün dünya bir oyun sahnesidir.
Kadın erkek bütün insanlar da sadece oyuncular.
Her birinin giriş ve çıkış zamanları vardır.

– William Shakespeare

Kader Meselesi, Zaman-An Mefhumu ve Kader

Her insanın amelini (veya kaderini) boynuna bağladık.

– İsra 13

Bilsin ki insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur.

– Necm 39

Size ne bela isabet etmişse, elleriniz ile yaptıklarınızın sonucudur! (Allah) birçoğunu da affediyor.

– Şûra 30

Bu ayetleri hiç gördünüz mü?

Belki de gördünüz ama öyle ezbere, anlamını anlamadan okuduğumuz ayetlerin içerisinde kendi kendimize mırıldanırken büyük ihtimalle arada kaynadı gittiler…

İnsanın kendini tanıması için önce Allah'ı tanımaya çalışması gerekir. Evet hiçbirimiz tümüyle O'nu tanıma kapasitesinde değilizdir çünkü "sınırlı bir akılla sınırsız bir akıl" anlaşılamaz, ancak işte en önemli anlam ve felsefesi "teslimiyet" olan İslam'ın rolü burada başlar. Sınırlı bir akılla sınırsız bir akıl anlaşılamıyorsa öncelikle kendi aklından ve kalıplarından "soyunman", "vazgeçmen" gerekir…

İnsanlar katman katman şart ve yargılar giyinmiştir. Bu da onların karşılarındaki "büyük resmi", "parçasal, birimsel" olarak değerlendirmesine ve "hakikati" farklı farklı yorumlayarak özü es geçmesine sebep olur…

Aslında İslami öğretiler, nafile (faydalı) dediğimiz ibadetlerimizle bir tür kıyaslama yaparak bizleri asıl mühim kavram olan "tefekküre" davet eder. Bir anlık tefekkür yetmiş bin nafile namazından eftaldir denir.

Hemen hemen her üç ayetten biri, "Hiç mi tefekkür etmezsiniz? İnsan neden aklını kullanmaz?" anlatımındadır…

Peki tefekkür nedir?

Tefekkür fiili "fekere" fiilinden türemiştir. Bir konu hakkında fikir üretmek, düşünmek ve o meselenin şuuruna varmak anlamındadır…

Biliyorsunuz ki bu insanlara mahsus bir özelliktir ve onu diğer varlıklardan ayıran da budur…

Allah'ın sorgulamasız itaat beklediği gibi kandırmacalarla, Allah'ın hakiki sistemini "örterek" insanı, din adı altında görünür gibi, temelde dinin aslından uzak, farklı bir sistemin dünyevi çıkarlarına hizmet edebilmesi için bir tür korku sistemine çevirmeye çalışanları aslında bu ayet yalancı çıkarır. Hatta kâfir diye tabir edilen kelime pek çoğumuzun düşündüğü gibi günahkâr, dinsiz vs. anlamında değildir. Kâfir, küfür kelimesinden gelir ve bizim dilimizde genellikle yanlış kullanılmakta ve yanlış anlaşılmaktadır…

Küfür kelimesi "gerçeği örtmek, perdelemek, gizlemek, nimete nankörlük etmek" anlamındadır. Hatta Arapçada karanlığı ile her şeyi "örttüğü" için geceye kâfir denir. Yani meselenin aslında, bir gerçeği "bilme" ama "örtme ve inkâr etme" durumu var.

Allah aklı kullanmamızı ister ama hangi "aklı" diye düşünmek gerekir… Kendimiz ve çevremizin oluşturduğu "yapay, göreceli aklımızı" mı, Tek'e ait aklı mı?

Bu konuya daha ileriki etapta gireceğiz ve hepimizin kendimizce övündüğümüz "şahsi aklımızın" aslında nasıl da yapay bir akıl olduğunu ve asıl ulaşılması gerekenin "Allah'ın aklıyla akıllanmak" ve böylece büyük resme vâkıf olanın aklıyla bakmaya çalışmak olduğunu anlatmaya çalışacağız.

Şimdi konuya geri dönelim.

Yukarıdaki kader içerikli ayetlerin manasını "anlamadan ve anlamaya zahmet etmeden" bir bir okuduğumuz onlarca ayetin içinde es geçmiş olmamız, bizi hayatımızın ve kaderimizin öznesi değil ancak nesnesi yapar.

Etken bir yapıdan edilgen bir yapıya hep "mağdur edilen" ve "kurban edilen" bir insan anlayışıyla düşünmek ve yaşamak, bu son derece önemli ebediyete geçiş aracımız olan "dünya hayatımızı" da, boyut değiştirdikten sonraki "ebedi hayatımızı" da çekilmez kılar…

Ve bunu yapan da bizizdir…

Herkesin faili de mağduru da kendisidir…

Bu durum ise Kuran'da pek çok ayette üstüne basa basa tekrarlanmıştır…

"Sana iyilik olarak ne erişirse Allah'tandır. Sana kötülük olarak ne dokunursa o da kendi nefsindendir." (Nisa 79)

"İyiliğin cezası (karşılığı) iyilik, kötülüğün cezası kötülüktür…" (Rahman 60)

"Kim bir iyilikle gelirse, ona getirdiğinin on misli vardır. Kim de bir kötülükle gelirse, ancak onun aynısıyla, dengiyle karşılığını yaşar. Onlar zulme uğratılmazlar." (Enam 160)

"Artık kim zerre ağırlığınca hayır işlerse onu görür. Ve kim zerre ağırlığınca şer işlerse onu görür." (Zilzal 7-8)

Kendi fiilinin kurbanı olduğunu kabullenmek nefsini terbiye edememiş insan için dayanılmaz bir özeleştiridir. Çünkü nefis için hep başkaları suçludur. Birileri veya biri öyle yapmıştır ve işte biz de o yüzden o hatayı işlediğimize kendimizi inandırmak isteriz…

Eğer yaşadığı acıyı veren bir "karşı taraf" yoksa da o zaman "kaderdir" suçlu.

Kaderin bizi acıttığını düşünsek de temelde, kendi hatalarımızdan, eksik anlayışlarımızdan ve zayıflıklarımızdan dolayı kaderin nam salmış bir "günah keçisi"

olması, aslında bizim kendi kendimizi sevmeye devam edebilmemizin de tek çaresidir…

Başta kendimizi; sonra kabul etmesek de sevmeyi aşıp taptıklarımızı ve egomuzu dokunulmaz kıldığımızdan ötürüdür ki her birimiz her zaman haklı ve masumuzdur…

İşin enteresan yanı "masum" olduğunu düşünen ve iddia eden bunca insanın olduğu bu suç kaynayan dünyada, her birimiz bize göre masumsak o zaman bunca suçu kimin işlediğidir! Değil mi?

Bir tasavvuf sohbetindeydim, hakikat ilmi anlatılıyordu.

Orada dinleyiciler arasında oturan bir hanım, hepimizin aklında olan ve bir türlü anlayamadığımız, belki de anlamaktan kaçındığımız o malum soruyu sordu:

"Hocam ben 55 yaşındayım, iki evladım var. Hayatım normal giden bir hayattı. Ta ki bir gün, oğlumla eşim hiç yoktan bir kavgaya tutuşuncaya kadar…"

Herkes nefesini tutmuş devamını bekliyordu. Gözleri doldu. Sesi titremeye başladı.

Nefes almakta zorluk çekerek konuşmaya çalışıyordu…

"Eşim bir anlık öfkeyle elinin altındaki kristal sigara tablasını oğluma fırlattı. Tabla oğlumun kafasına isabet etti ve oğlum sırtüstü yere düştü. Ancak düşerken hem alnındaki darbe ve hem de kafatasının arkasını çok sert bir şekilde mermer sehpaya çarpması sebebiyle bir beyin kanaması geçirdi."

Herkesin gözleri dolmuştu. Mutsuz bir ifadeyle ve merhametle ona bakıyorlardı. Herkes onda aslında kendi acılarını görüyordu, kimseyle göz kontağı kurmamak için yere doğru bakarak konuşmaya devam etti.

Artık titreyerek zar zor konuşuyordu…

"Oğlumu maalesef kaybettik. Eşimse oğlumuzun ölümüne sebebiyet vermekten hüküm giydi…"

Ağlamaya başladı. Salondaki herkes gibi.

Sonra burnunu sildi ve nefesini içine çekti…

"Ama…" dedi. "Eğer Allah istemeseydi bu olmazdı hocam değil mi? Sonuçta Allah istemese bu olmaz…"

Kesik kesik hıçkırıkları arasında soruları soruyordu…

"O zaman bu da kaderdir değil mi? Değil mi hocam? Yani olması kaçınılmaz olan…"

Bu hikâyenin özündeki mukadderat sorusu, bizlerin hayatlarına kendimizle veya sevdiklerimizle ilgili bu derece trajik sonuçlar taşımış olsun olmasın hepimizin aklında, başımıza gelen ve yaşadığımız şeylere ilişkin hep var olan bir sorudur…

"Sonuçta Allah İSTEMESEYDİ bu olmazdı değil mi?"

"O zaman bu kader işte…"

"Demek ki Allah istedi…"

İşte maalesef, biz bunu bilmesek de insanla, yani âdemoğluyla şeytan arasındaki en büyük fark da tam burada yatar…

Şeytan hataya düştüğü için cennetten kovulurken Allah'a, "Beni sen azdırdın, istemeseydin azmazdım!" demiştir…

Âdem ise kendisi hataya düştüğü için "Allahım ben nefsime zulmettim!" diyerek hatanın aslında kendisinde olduğunu fark etmiş ve Allah'ın affı ve lütfuna yeniden mazhar olmuştur…

Bizler Kuran'da anlatılan bu hikâyeden hayatımızın özüne ve kadere ilişkin en önemli mesajı almalıydık aslında… Ama Kuran'ı geçmiş yüzyıllarda yaşanmış, geçmişte yaşamış insanları ilgilendiren bir "hikâye kitabı" gibi okuduğumuz için bu düşünme şeklimizle Âdem vasfına değil de daha ziyade "aldatan" gibi manaları olan şeytan vasfına girdiğimizi anlayamamışız. Bu yüzden de bizler şeytan gibi cennet diye tabir edilen mekândan, Allah'ın zatından kovulmuş, mutsuzluğa sürgün olmuşuz…

Kendi yaptıklarımızla kendimizin sürgününü daha da zorlaştırmak yerine cennete geri dönmenin, kaderimizi cennete çevirmenin yollarını arasaydık, belki tarih ve tarihteki acılar tekerrür etmezdi.

Ama maalesef kader suçlu değil. Keşke bu kadar kolay sıyrılabilsek değil mi?

Bu kadar kolaya kaçabilsek…

"Nasılsa Allah cehenneme gönderecekmiş beni. Ee? Ben niye uğraşayım ki? Nasılsa cehenneme gideceğim…"

"Nasılsa Allah nasip etmeyecek. Eee? Ben deli miyim deli gibi çalışıp savaşayım…"

"Kader kader. Oturayım bekleyeyim, sabır bu değil mi? Artık hayırlısı…"

Tüm bu soruların cevapları için öncelikle kendinizle yüzleşmeye hazır olmanız gerekir. Dışarıya değil kendinize dönüp bakmaya. Çünkü dışarıda olan biten her şey, aslında sizin içinizde olan bitenin aynaya yansımış halinden başka bir şey değildir…

Kaderin ne olduğunu anlatamam dedi Şems ama ne olmadığını anlatabilirim…

Kader hayatımızın önceden çizilmiş olması demek değildir. Bu sebepten, "Ne yapalım, kaderimiz böyle…" deyip boyun bükmek cehalet göstergesidir. Kader yolun tamamını değil, sadece yol ayrımlarını verir. Güzergâh bellidir ama tüm dönemeç ve sapaklar yolcuya aittir. Öyleyse ne hayatının hâkimisin, ne de hayat karşısında çaresizsin.

– Şems-i Tebrizi

KADER NEDİR?

"Kader" kelimesi ne demek hiç merak ettiniz mi?

Bizler yol göstermeye çalıştıklarımızla, evlatlarımızla bile "rasgele" kelimelerle konuşmazken, elbette ki Allah bu derece sevdiği, merhamet ettiği kuluna yol göstermek ve her iki dünyadaki hayatını da kolaylaştırmak için gönderdiği kılavuz kitabında kuluyla konuşurken rasgele kelimeler seçmemiştir…

Evet Kuran'da biz idrak etsek de etmesek de her kelime özenle seçilmiştir. Bunu ileri bölümlerde daha fazla detaylandıracağım ama şimdilik daha günlük bir dille anlatmaya çalışacağım…

Kader kelimesi KDR kelimesi kökünden gelen bir kelime olup, "takdir edilen" ve "ölçü, mizan-tartı, ölçüsü tayin edilmiş" gibi anlamlar ihtiva eder. Mukadderat da bu aynı kökten türemiştir…

Biz okula giderken çok çalıştığımız dönemlerde teşekkür veya takdir alırdık değil mi?

İşte bunun gibi düşünün, aslında temelde aynı şeydir kader de. Dünya yaşantımız, bizim bu dünyaya gelme misyonlarımızın diplomasını aldığımız bir okul mahiyetindedir. Burada kazandığımız her öğretiyle, buradan naklolacağımız diğer yaşamsal etaplara geçeriz. Ancak işin acı yanı idrakimiz ve aldığımız öğretiler burada kazandıklarımızla sınırlı kalacaktır. Yani ölümü tadınca nefsimizin ve diğer sonsuz yaşama geçtiğinde ruhumuzun, burada kazandığımız ilmin üstünde bir açılımımız maalesef olamayacaktır…

Hadi biraz örneklerle derinleşelim ve iki tür kader anlatımını idrak etmeye çalışalım…

Veba olan yere gidilmesin diye emir veren Hz. Ömer, "Ya Ömer! Allah'ın kaderinden mi kaçıyorsun?" diye soran arkadaşına, "Evet, öyle, ama Allah'ın bir kaderinden kaçarken biz öbür kaderine doğru gitmekteyiz…" diye cevap vermiştir.

Ne muhteşem değil mi?

İslami yani bana sorarsanız "hayati" kavramlara (çünkü İslami felsefe temelde teslimiyettir ve her insanın hayatı kavrama metodudur ama "İslami" kavramı da kalıplara kurban edilmektedir) halihazırda süregelen "kalıp"lı bakış açısını aşamamışlık "ilmi işaretleri" gözden kaçırmaya ve insanın kendi hayatını kendi elleriyle kâbusa çevirmesine sebep olur.

Hz. Musa'nın Rabb'ine sormasına ve "olmayacak" cevabını almasına rağmen çocuğu olsun diye Rabb'inden ümit kesmeyen, O'nun her an yeni bir şanda olduğunu ve her şeye kadir olduğunu içselleştirmiş, bu yüzden Allah'tan çocuğu olmasını dilemeye ve dua etmeye devam eden kadının, Musa'nın şaşkınlığında bir evlat sahibi olmasını anlatan hikâye gibi.

İşte ilmimiz olsa da hikmetimiz yoksa Allah'ın her şeye kadir olduğunu unutup nasıl da "sınırlı insan aklımızla" "olmazlara" endeksliyoruz kendimizi…

Değişmeyen ve cüzi iradeyle değişebilen kader anlatımlarında insan, düşünme yapısı gereği de olumsuz düşünmeye ve benliğini kusursuz görmeye meyilli olduğundan hep "kader mağduru" olduğu yönünde kendini telkin eder.

Evet kadere rıza çok önemlidir ama başına o sıkıntının gelmemesi için aynı oranda çaba göstermen de Allah tarafından sana verilmiş ilahi bir emirdir ve biz burada irade ile değişebilen kader olasılıkları üzerinde duracağız.

Şimdi bu anlatımlara dayanarak insanların en çok "karıştırdığı" şu iki mefhumu birbirinden ayıralım:

"Allah'ın istemesi" ve "Allah'ın razı olması"…

Tüm bunlara geçmeden önce şunu açıklayalım:

"Tüm filler Allah'ındır…"

"Halbuki sizi de yaptıklarınızı da Allah yaratmıştır…" (Saffat 96)

Yani fiilleri yaratan Allah'tır. Ancak karşılaştığımız olaylarda hangi yolu seçeceğimizi tayin etme iradesi Allah tarafından (imtihanımız için) bize verilmiştir…

Yani lisedeysen "fizik" dersi alacağın tayin edilmiştir ama çalışıp çalışmamak sana kalmıştır… Sen çalışma niyetindeysen gayretindeysen de Allah o yöndeki fiilleri yaratır…

Biz gerçekleştirdiğimiz iyi ve kötü fiillerde hep şöyle düşünürüz: "Allah istedi de yaptım, sonuçta Allah istemeseydi yapamazdım değil mi? Hah, demek ki bu kaderde varmış…"

Ah ah! Keşke bu kadar kolay olsa…

Olayları değerlendirirken ve fiillerimize karar verirken bundan sonra şöyle düşünebiliriz: "Oysaki Allah'ın İSTEMESİ ayrı bir mefhumdur, Allah'ın RAZI olması ise apayrı bir mefhumdur."

Yani…

Ben yanlış bir fiil yapmaya niyetlendim ve yaptım diyelim… Bu fiili yapmama Allah'ın müdahale edip engel olmaması yani bu fiili yaratması ve bu niyeti irademle seçmeme izin verilmesi, Allah'ın bu hatalı fiili yapmamı "istediği, murat ettiği" anlamına gelmez. Hele ki bu durumdan RAZI olduğu anlamına hiç gelmez…

Benim tüm sayılı olasılıklar içinden iradi seçimim, benim kaderimi oluşturur. Yani "kader (takdir edilen)" yine benim iradi seçimimden dolayı doğmuş olacaktır. Bu o an itibariyle, o sonucun doğması sebebiyle, yazılmış kaderim (kaza) haline gelecektir ancak bu, bu olayı Allah'ın bizim irademizi bağlayarak "yazmasından" ötürü değil, tam tersi bana verdiği irade özgürlüğünde benim o fiili yapmayı "seçmemden" ötürüdür. Cüzi irademle yaptığım benim tercihimdir. Çalışırsam takdir alırım. Bu da bana yazılı bir plaketle dönem sonu verilir. Çalışmaya niyet etmiş, o yönde fiiller uygulamışımdır

ve bu yüzden bu takdiri almışımdır. İşte o yazılı olan benim iradi seçimim, dolayısıyla takdir edilen sonuçtur. İşte buna da kader denir…

Birer kukla olmamız istenseydi bizlere özgür irade de verilmezdi…

Eğer zaten iradesizsek fiillerimizden dolayı "sorumlu" tutulur ve hesaba çekilir miydik?

Allah sınırsız adildir.

Bu anlayış şuna benzemez mi? Yukarı da kısaca bahsettiğim, Kuran'da anlatılan Âdem ile Havva kıssasında, şeytanın kendi hatalı fiili sonrasında Allah'a söylediği "Beni sen azdırdın!" anlayışıyla kaderi algılamak, aslında bize, bu şekilde düşünen ve yapanın şeytanlaşmış bir anlayış sahibi olduğunu ve bu şekilde düşünmenin yanıltıcılığını ortaya koymaktadır…

Konuya tekrar dönelim. Hatalı fiili işledim ve fiilimin evrensel mekanizmada bir "karşılığı" var. Çünkü bu kuantum evrende, her bir hareket bir zincir reaksiyonu (domino etkisi) oluşturur ve evrensel düzenekte yapılan her amel "karşı bir amelle" dengelenir…

Yani şöyle düşünün, her şey basit bir fizik kanunu gibidir.

Madde ve mana bizlere yansıtılmaya çalışıldığı gibi birbirinden ayrı kavramlar değildir!

Bir fiilin maddi (fiziki) etkisi muhakkak varsa maddi tepkisi vardır. Suya taş attığınızda suda yayılan dalgaları durduramayacağınız gibi madde ve mana açısından "etki tepki ve dönme" üzerine kurulmuş bu evrensel düzenekte de yaptığınız bir fiilin karşılıksız kalmasını sağlayamazsınız. Beş duyumuzla mana âlemindeki bu tepkileri biz göremesek bile bu, mana âleminde bir tepki olmadığı anlamına gelmez. Âmâ olmamız güneşin yokluğu anlamına gelir mi?

Evrende "sünnetullah" adı altında, Allah'ın kanunları olarak izah edilen kurallar bütünü budur. Ve anlaşılması da bu derece kolaydır aslında, aynı fizik gibi…

Bu yaratılışın ve işleyiş kurallarının da anlatıldığı Rahman Suresi'nde çok kısa ve öz bir şekilde anlatılıyor:

"İyilik yapanın CEZASI iyiliktir. Kötülük yapanın CEZASI kötülüktür…"

Burada yine anlam karmaşasının sebebi CEZA kelimesinin kullanım dilinde gereği gibi ve doğru anlaşılmamasındandır: CEZA kelimesi "karşılık" demektir…

Yani ceza kavramı dilimizdeki kullanma biçimiyle ifade edilmez Kuran'da. Ceza kavramı, Kuran'da kullanılma şekliyle bizdeki gibi menfi, olumsuz bir anlam içermez… Ceza kısa ve öz "karşılık" demektir. Bir fiilin hemen ertesinde o fiile bağlı otomatik olarak oluşan bir fiildir…

"Yaptıklarının evrensel mekanizmanın otomatik işleyişindeki karşılığı" anlamındadır…

"İyilik ederseniz, kendinize iyilik etmiş olursunuz. Kötülük ederseniz, kendinize kötülük etmiş olursunuz." (İsra 7)

"Size bir musibet isabet ettiği zaman işte o, ellerinizin kazandığı (yaptıklarınız) sebebiyledir. Allah birçoğunu da affediyor." (Şûra 30)

Söylemek istediklerimizi bu ayetler özetliyor.

Yani, zaten "dönme" üzerine kurulu bu evren otomatik olarak fiilinle aktive olur ve fiilinin etkisi senin tahmin edemeyeceğin bir karşı tepkiyle sana geri dönecektir.

Aynı bir “yankı” gibi…

Aynı bir “ayna” gibi…

Karşındakinde kendi yaptığın fiilin yansımasını göreceksin…

Neden mi?

Çünkü evrensel düzenek bu şekilde kurulmuş. Tek kurtuluşun Allah’ın o fiili affetmesi ve iptal etmesi (örtmesi), bunun haricinde bu karşı tepkiden kaçış yoktur. Ama temel anlayışta açığa çıkardığın her enerji gibi onu nötralize edecek bir karşı tepki enerjisiyle muhatap olman kaçınılmazdır ve fizik kurallarına aksi bir durum ne kadar aykırıysa evren kurallarına da o kadar aykırıdır…

Tabii ki tövbe, sadaka gibi mekanizmalara ve bu fiillerin örtülme ve sonuçlarının Allah’ın affına uğramasına “Peki ne yapmalıyız?” konusunda değineceğiz, bunlar da peygamber efendimizin ifade ettiği, “Kaderin değişmesi de kaderdir!” başlığına düşer…

Şimdi…

Allah’ın İSTEMESİ konusuna geri dönelim…

Allah eğer hepimizin üzerinde hidayeti üzere olmasını istese, yani murat etseydi zaten buradaki varlığımız anlamsızlaşırdı…

Hatta ayette geçer: “Eğer siz günah işlemeseydiniz, Allah sizi helak eder ve yerinize, günah işleyip, peşinden tövbe eden kullar yaratırdı.” (Tevbe 9)

Bu konu derin bir konudur ve ileride RAB kavramında bunun ne demek olduğunu izah edeceğiz, o yüzden izahı oraya bırakıyorum…

Bizler imtihanlarımız gereği, irade özgürlüğü verildiği için yanlış fiilleri seçebilme iradesi verilmiş varlıklarız… Burada bir konuyu tekrar izah edip bu noktadan sonra anlatımı o şekilde değerlendirmenizi rica edeceğim… Bizlere fiili seçme iradesi verilmiştir… Seçtiğimizi ise Allah yaratır… Ve işte bu yüzden İslamiyet niyeti esas alır, biz “Ben yaptım!” desek de fiillerin yaratımı sadece Allah’a aittir… Ama günlük dilde bu şekilde düşündüğümüz için işin hakikatini belirtip “anlaşılsın diye” günlük dilde devam edeceğiz…

Ayet-el Kürsi’de dediği gibi, “illa bi izni-hi” yani “O’nun izni olmadan hiçbir şey olmaz…” Tartışmasız…

Demek ki Allah, bizim irademizle hatalı fiiller işlememize, imtihanlarımızın yerini bulabilmesi adına “izin” verir… Aksi halde irademize müdahale etmiş olurdu. O zaman imtihanın amacı yerini bulmazdı. Çünkü herkesin fiiline müdahale eder ve iyi şeyler yapmalarını sağlardı, o zaman doğru-yanlış ayrımı yapmamıza gerek kalmazdı…

Hatta burada bir şey belirtmek isterim… Büyünün dinimizde bu derece büyük günah olması, insanın “iradesine müdahale” içerdiği içindir… Allah dahi kuluna cüzi irade vermişken bir başkası hangi hadle buna müdahale etmeye çalışabilir ki?

Devam edersek, Allah’ın seçtiğimiz yanlış fiillerin olmasına izin vermesi O’nun bu fiillerden “razı” olduğu anlamına gelmez… Hem kendimize hem başka bir kula veya kullara verilen zarardan dolayı Allah’ın razı olmasından bahsedilemez…

Bir şeyin olmasına, evrensel düzenekteki imtihanımız gereği “izin verilmesi” ayrı şeydir, Allah’ın o şeyden “razı olması” ayrı şeydir, Allah’ın bir şeyi “istemesi” yani “murat etmesi” ise apayrı şeydir…

Biz bu kavramları birbirinden ayırt edemediğimiz müddetçe neyin “kader” olduğunu anlamamız mümkün değildir…

Şöyle düşünelim, teşbihte hata olmaz…

Anneniz sizi büyütürken gece vakti sizin dışarı çıkmanıza izin veriyor. Şimdi buradaki izin yanlış bir davranış yapmanıza verilen bir izin midir? Hayır… Ama siz hatalı bir fiil yapıyorsunuz. Çünkü iradeniz o yönde. Eve geldiğinizde anneniz bunu öğreniyor ve size birkaç gün evde oturma cezası veriliyor mesela. Neden? Çünkü size verilen izin içinde siz iradenizle yanlış olan bir fiili seçtiniz ve bu bir sonuç, ceza, karşılık doğuruyor. İşte evde oturma yaptırımı da sizin için “takdir edilen” oluyor.

Bilirsiniz ki anneniz işlediğiniz hatalı fiilden razı değil. Bir başkasına zarar verdiniz diyelim. Evet bu annenizin sizi sevmesini engellemez, çünkü ondan bir parçasınız. Ama bu yaptığınız fiilden razı da olmaz. Ki zaten o fiili işlerken O sizinledir. Yaptıklarınızdan haberdardır. Görür ve işitir. Fiilinizin evrensel karşılığı olan bedeli ödememek için nasıl ve nereye kaçacaksınız ki?

Özetle, bizler imtihanlarımız gereği irademizle doğru ya da yanlış seçimler yapmaya izin verilmiş varlıklarız. Fiillerimizin sonuçları olacaktır, aynen toplum halinde yaşadığımızda birinden çalarsak karşılığının hukuk önünde ödeneceği sonucunu doğurması gibi. Bir yerde kurulu bir düzen varsa orada o sistemin doğru işlemesi için takdir edilmiş bir hukuk da vardır. Bu bir ülke için geçerli olduğu gibi Allah’ın kurduğu kâinat düzeni için de geçerlidir. Ülkede (görünen/zahir) kanun koyucu Allah’ın kulu insanken, kâinatta kanun koyucu ve hükümdar Allah’tır. Kaderimizi yapmayı seçtiğimiz fiilin evren tarafından kesilmiş “karşılık tepkisi-cezası” olarak görürsek kaderin merkezinde kendimiz, idrakimiz ve fiillerimizin olduğunu daha iyi kavrarız…

Allah’ın bir fiilin olmasına izin vermesi o fiili murat ettiği ve o fiilden razı olduğu anlamında değildir. “O istemeseydi bunu yaşamazdım! Bu olmazdı!” tezi işte bu yüzden çürüktür…

O, bu duruma rıza göstermez, murat etmez, ama senin imtihanında iradeni ve seçimini görmen için bunun olmasına sistem için “izin verir”, bütün mesele budur. Çünkü senin her bir fiilinle tüm sistem yeniden yapılanır. O’nun için söylenen “O her an yeni bir şandadır!” ifadesi bir açılımıyla bu anlamdadır.

Ve bir günahından veya sevabından denizler dibindeki midyelerin bile sende hakkı olduğu ve seni sorumlu tutacağı anlatımı da bu yüzdendir. Çünkü her bir fiil tüm sistemi etkiler. Bir fiil yüzünden tüm sistemde bir zincir reaksiyon oluşur… Çünkü temelde herkes Bir’dir ve ayrı olmak “birimsellik, parçasallık”, sadece bir “illüzyon”, bir “algı yanılgısıdır”. Her bir fiil bir parmağınıza saplanan kıymığın tüm vücudunuzu etkilediği gibi her birimizin yaşadığı bu tek vücut olan kâinatı, yani her birimizi, bir vücudun hücreleri gibi olan bizleri, aynı oranda etkiler.

İyi veya kötü fiillerin karşılıklarının belirli bir zaman sonra görülmesi de o döngüde her bir parçanın bu etkiden etkilenip bir sonraki fiili tetiklemesi yüzündendir.

Vücudunuzda bir yerinize bir şey olduğunda ya da bir operasyon geçirdiğinizde bir bakarsınız başka yerlerinizde başka oluşumlara sebep olmuştur… Bu tek vücut kâinat için de farklı değildir…

İşte bu durum da, aslında kurbanı olduğunu düşündüğün şeyin failinin de sen olduğunu, gördüğün mükâfatların da yine senin doğru adımlarından ötürü, sana

(evrensel döngünün zamanlamasıyla) döndürüldüğünü ya da döndürüleceğini anlamanla neticelenir… Ezelde sana verilen ismin “katil” bile olsa, iradenle nefsinin olumsuzluklarını katletmeyi seçersen hidayete eren, saparak başka bir canı katletmeyi seçersen de dalalete düşen olursun. Allah’ın 99 esmasından birinin El Adl yani ADİL olduğunu unutmak, kendi kusurunu O’na yüklemeye çalışmak hatanı fark edip tövbe etmekten alıkoyduğu gibi, kayboldukça kaybolmana sebep olacaktır…

Allah kulunu kulu aracılığıyla ödüllendirir ve cezalandırır denir. Yaptığımız bir hata sonucu hatayı yaptığımız kişiden değil ama Allah’ın bambaşka bir kulundan gelen döngüsel “karşılık” bizim hatalarımızla ya da hayırlı fiillerimizle “kader” adı altında yüzleşmemizden başka bir şey değildir…

Hep bahsedilen bu “kuantum evren” böyle işlemektedir. Son yıllarda her yerde duyduğumuz ama “Kuantum ne demek?” diye sorduğumda tam cevabını alamadığım bir soru…

Kuantumun sözlükteki anlamı “bir dalganın olası değer kümelerinden biri” olarak geçer. Atom düzeyi veya atom-altı parçacıkların fizik kurallarını tanımlamakta kullanılmaktadır…

Teorisi ise, dünyanın cevabını bulabilmek için yıllardır uğraştığı “atomik olaylardaki enerjiyi açıklamaya yarayan bir fizik teorisidir”.

Kuantum düşünce teorisi bedenimizin “bir enerji denizi” olduğunu söyler ve bir bilinç seviyesi yerleştirmek için kurgulanmış sözel ve imgesel oluşumlar içerir…

Sözlük anlamına gelince, olayın en muhteşem noktası buradadır: “Bir dalganın olası değerlerinin alt değer kümelerinden biri.” Kelime anlamı olaraksa “miktar” demektir…

İleride aslında, insanın bir “dalga boyu”, yaptığı seçimlerinin “olasılıklar zinciri” ve anlamı “miktar, ölçü” anlamına gelen KADER’inse bu olasılıklardan iradeyle seçilmiş “bir” tanesi ve zincir reaksiyonları olduğunu hep beraber anlayacağız. Kuantum gibi kader de kelime anlamı olarak “ölçü, miktar” demektir…

Ne tesadüf! Değil mi?

Şems-i Tebrizi

Şems-i Tebrizi’ye bir gün kendini çok bilgi sahibi sanan bir şahıs gelir. Bakar ki Şems kerpiçlerle bir şeyler yapmaktadır. Ev gibi, küçük bir kulübe gibi bir şeyler yapmaktadır. Bir müddet hazreti seyreder, Şems hazretleri geldiğinin farkında değildir gelenin. Çünkü işine ibadet aşkıyla sarılmış, hem zikri harfiyle meşgul olmaktadır.

Gelen, aksırarak geldiğini haber verir. Hazret kolunun altından şöyle bir bakar, gelenin halinden ne olduğunu az çok çıkarır ve der ki:

“Efendi, öksürükten sonra hamd et ki, verene şükrünü eda etmiş olasın.”

“İnanmıyorum ki!” der adam.

Şems hazretleri şaşırır ve “Nasıl yani?” der.

“Ne var ya canım? Yani inanmıyorum ki!” der. “Ben sana sormaya geldim” diye ısrar eder gelen.

Şems hazretleri şaşırır, elindeki işi bırakır, “Hayırdır, ne sorusu?” der.

“Benim sana üç sorum olacak. Bu soruları cevaplamanı istiyorum. Beni sana gönderenler, senin bu konuda ehil olduğunu söylediler. Bakalım cevaplayabilecek misin?”

Şems-i Tebrizi hazretleri şaşırmıştır ama hazırlıklıdır da. Çünkü hep böyle şeyler olur, her dönemde. “İyi sor bakalım” der.

“Yahu Allah var, var, var diyorsunuz. Hani? Bir gösterin de inanalım?”

Hazreti Şems hafifçe tebessüm eder ve “Diğer sorunu sor bakalım” der.

“Madem ahiret var, madem herkes yaptığının cezasını ahirette çekecek, e o zaman bırakın dünyada herkes istediği gibi yaşasın efendim. Niye müdahale ediyorsunuz, niye?” deyince, Hazreti Şems-i Tebrizi tekrar susar bir müddet ve “Diğer sorunu sor bakalım” der.

Gelen, şöyle biraz durulur, düşünür ve üçüncü soruyu şöyle sorar:

“Şeytanın ateşten yaratıldığını söylüyorsunuz. Peki onun cehennemlik olduğunu da söylüyorsunuz siz. Ateş ateşi yakar mı? Nasıl? Bak nasıl şaşırdın. Hadi cevap ver bakalım?” diye de ısrar eder.

Hazreti Şems, karşısındakinin koyu, katı bir inkârcı olduğunu fark etmiştir. Yine tebessüm eder ve az önce uğraştığı kerpiçlerden birini alır ve adamın kafasına yallah boca eder. Adam, “Anam, anam, kafam, ne yaptın? Başım, başım, imdat! Cankurtaran yok mu? Adama kastediyorlar, cana kastediyorlar…” diye feryat figan bağırmaya başlar.

Hemen etraftan yetişirler. Apar topar adamı alırlar. Hadi bakalım devrin kadısına. Kadının huzuruna çıkınca, bir tarafta Şems-i Tebrizi hazretleri, diğer tarafta bizim inkârcı…

Adam, “Efendim, bu benim başıma kerpiçle vurdu. Başımı yardı. Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Ah ah ah!” diye şikâyetini belirtir.

Kadı, Şems hazretlerine döner, “Niye vurdun bunun başına durup dururken?” diye sorgular.

Tebessüm eder üstat, “Ben sorularına cevap verdim, vurmadım ki” der.

“Ne? Anlamadım. Nasıl sorularıma cevap verdin canım? Böyle mi cevap verilir?”

Kadı müdahale eder, “Dur bakalım, dur. Ne sordu ve nasıl cevap verdin?” diye sorar.

Hazreti Şems der ki: “Bu diyor ki –hâşâ– Allah yoktur. Şimdi başının ağrıdığını söylüyor.”

“Evet, başım ağrıyor” diye müdahale eder bizimki.

“E o zaman başının ağrısını bana göstersin, ben de ona Allah’ı göstereceğim.”

“?!”

“Efendim, ikinci soru olarak; madem herkes ahirette cezasını çekecek, bırakın canı istediği gibi yaşasın dedi. Benim de canım bunun kafasına kerpiç vurmak istedi. Kalkıp vurdum kafasına. Madem ahirette ceza çekeceğiz, şimdi beni niye sorguluyorsunuz da benden şikâyetçi oluyor?” der.

Kadı tebessüm etmeye başlar, bizimki iyice zıvanadan çıkmıştır.

Hazreti Şems, “Üçüncü kez de dedi ki, şeytan ateşten yaratılmıştır. Ateş, ateşi yakar mı? Ben de o sorusuna cevap verdim: İnsan da topraktan yaratılmıştır. Toprak,

toprağa zarar verir mi? Vurduğum şey kerpiçti. Madem öyle niye canının yandığını söylüyor?"

Kadı, Hazreti Şems'teki bu kıvrak zekâya ve göstermiş olduğu bu güzel âlicenap harekete bahtiyar olur. Çünkü bir sergerdeye verilebilecek en güzel cevapları vermiştir. Adama dönerek, "Sorduğun sorulara hem zahirde uygulamalı olarak, hem de batında teorik olarak cevap vermiş. Bunda şikâyetçi olacak bir şey yok!" deyiverir.

Bizimki, "Ama benim başım ağrıyor, canım yandı…" demeye devam ederken, "Atın bunu dışarıya!" der kadı.

"Ezber edilmiş" değil "öğrenilmiş" sevgiler yaşayın…
Böyle doğan "hakiki sevgi" sizi önce kendinizle buluşturur…

II.

ZAMAN

Evrenin genişleme hızı o kadar kritik bir orandadır ki, Big Bang'den sonra birinci saniyede bu oran eğer, yüz bin milyon kere milyonda bir daha küçük olsaydı, evren şimdiki durumuna gelmeden kendi içine kapanarak çökerdi.

– Stephen Hawking

Başarımın tarifini Yitirdiklerim mi yapmış
Hiç mi iyi şey yapmamışım Ben bu hayatta Geçen yıllar beni mi Aynaları mı yıpratmış…
Nasıl kalmışım söyle Bunca zaman ayakta…
Aklım yalancıymış…
Kalbim hırsız…
Ruhum yalnız…
Bütün bu kalabalıkta…
Nereye sığarım ben Koskoca âlemde Madem iki dünyada da Bana yer vermiyorlar…
Zamansızım…
Zaman…sızım…

– Deniz Erten

Zaman ve An Kavramı

Zaman geçiyor deriz… Yanılırız… Aslında zaman geçmez… Biz zamanın içinden geçeriz…

Zaman nedir biliyor musunuz?

Zaman bence ZANNEDİLEN AN'dır…

Zemzem suyunu muhakkak bilirsiniz, belki de eskiler Farsçadan gelen "zeman" kelimesini "dur" anlamına gelen ZEM ile AN'ı ifade etmiş olmak için böyle kullanmıştır. Kimbilir…

Biz kendi hayat kesitimizdeki "durmuş" AN'lara zaman diyoruz aslında.

Aynı bir fotoğraf albümü gibi kare kare "durmuş" AN'larımızın fotoğraflarına bütün sayfaları hızla çevirerek baktığımızda bir film gibi aslında "durmuş" AN'ların hızla aktığı bir kavram ortaya çıkıyor…

Zaman kelimesi, zemanken ve "eskime, bir nesne üzerinden sürenin geçmesi, eskiye karışan süre" gibi somut anlamlarda kullanılırken halihazırda soyutlaşarak "zaman" adı altında "vakit" kelimesi karşılığı olarak kullanılmaktadır…

Zaman konusunun bu derece önemli olması ve aslında tam olarak neyi ifade ettiğinin idraki, hayatımızı anlamamız için bir mecburiyettir. Aksi halde akan fotoğraflar arasında nerede durduğumuzu bulamayacağımızdan kaybolup eskiriz…

Zaman "kader" konusunun anlaşılması için şarttır. Kader konusunda yüzyıllardır sıkışıp kaldığımız ve bu yüzden de hayatımızı bu yönde hakiki bir anlayışla yapılandıramadığımız içindir aslında kayıplar yaşamamız…

"İnsanın iradesi var mı?" "Allah'ın bir şeyi istemesi yani murat etmesi…" "Allah'ın bir şeyden razı olması…" gibi konuların bilincimizde bir raya oturamamasının temelinde ZAMAN kavramının tam anlamıyla anlaşılmaması yatar aslında…

Neden mi?

Kader YAZILMIŞTIR dendiğinde:

"Yahu yazılmış bu kader, zaten cehenneme gideceğim belli ne diye uğraşayım? Yan gelir yatarım…" anlayışı işte tam da burada devreye girer…

Aslında bu vesveseyi veren aldatıcı şeytandır. Şeytan insanları yine "fikirlerle" yollarından saptırır…

"Nasılsa yazılmış. Ne yapsan boş. Kadermiş onu öldüreceği, boş ver. Otur bekle zaten belli her şey…"

Şimdi bu durumu detaylandıralım…

Zaman Nedir?

(Bu konuya da başlamadan evvel zaman derken zaman ve mekânın birliği sebebiyle "uzay-zaman" kavramı kastedildiği ancak güncel dile "teknik" kalan bu ifadeyi özellikle kullanmadığımı belirtmek isterim.)

Zaman, esasında olayları algıladığımız bir tür SIRALAMA'dır…

Biz insanların, içinde yaşadığımız boyut gereği "dün, bugün ve yarın, geçmiş ve gelecek" vb. ayrımlar vardır…

Ve bunlar bir sıralama içinde akar…

Şimdi daha derinleşelim…

Bizlerin bir cismi görebilmemiz için o cisimden “ışık sayesinde” gelen görüntünün gözümüze ulaşması gerekir… Cisim bize ne kadar uzaktaysa onu o kadar geç görürüz…

Daha enteresanı şu anda derinine detaylandırmayacağım ama, göz retinamız cisimleri “tersinden” algılar. Yani diyelim karşımızda ayakta duran bir insanın görüntüsü retinamıza “ters dönmüş” olarak yansır esasında, ancak gözümüz tarafından beynimize nakledilen bu görüntüyü beynimiz düz hale çevirir… Neyse bunları şimdilik geçelim ve asıl meseleye dönelim…

Kader Siz misiniz?

Kozmos… Kaosun tam tersi anlamında kâinattaki düzen, kanun, sistem anlamına gelen ilginç kelime… Kısaca buna ne ad koyarsanız koyun kozmos, Allah’ın varlık âleminin düzeni için koyduğu kurallar yani Sünnetullah’tır… İşte kader kavramını, kozmosla ilgili birkaç kitabı ve Einstein ile Stephen Hawking’in bu konudaki yorumlarını ve tespitlerini okurken idrak etmeye başladım…

Nasıl mı?

Yıldızlara baktığımızda ışıkları bize milyonlarca yıl öteden ulaşmaktadır ve o ışıkların bize ulaşma sürecinde çoğu çoktan yok olmuştur bile…

Yani biz onları görüyor ve var sanıyoruz. Oysaki gördüğümüz sadece ışıkları olabilir. Yıldızların, yaydıkları ışık sayesinde görüntülerinin bize ulaştığı bu süreçte, belki de milyonlarca yıl önce çoktan kara deliğe dönüşmüş ve yok olmuş bir yıldızı “var gibi” görmekteyizdir…

Daha da güncel bir örnek verirsem daha çok şaşıracaksınız. Aslında aynaya baktığımızda bile kendi görüntümüzün gözümüze ulaşması ışığın kırılması neticesinde bir süreç içinde gerçekleştiği için saniyenin belirli bir kesiti derecesinde olsa da, o görüntü bize bir gecikmeyle yansır…

Yani, kısaca, aslında biz aynaya baktığımızda tam o anki halimizi değil bir süre önceki halimizi görürüz. Kısacası aynaya baktığımızda biz aslında kendi GEÇMİŞİMİZİ görürüz…

Hatta bilimadamlarının, kâinatın, gözlemci olan insanın kendine baktığı anda yaşadığı bir anlık bir gecikme olduğuna ilişkin anlatımı hakikaten düşünmeye değerdir…

Kaderi anlamak için zamanı araştırmaya başladığımda etkilendiğim konulardan biri, güneş ışınlarıyla ilgiliydi. Güneş ışınları, dünya ile arasındaki mesafeden dolayı dünyamıza tam 8 dakika geç geliyordu. Ay’ın ışınlarıysa aşağı yukarı 1,2 saniye kadar sonra ulaşıyordu bize.

Demem o ki güneş ışınları dünyaya yani bize 8 dakika sonra ulaşıyordu, yani Allah korusun, güneş az sonra yok olacak olsa biz hâlâ 8 dakika daha önceki güneş ışınlarını görmeye devam edecektik. Evet, güneşin yok olduğundan onun yok olmasından ancak 8 dakika sonra haberdar olacaktık…

İşte tüm bunlar içinde “Allah katındaki zaman anlatımı” anlaşılmadan kader gerçekten anlaşılamayabilir.

Hatta “insanın katındaki” zaman ile “Allah’ın katında” bulunan ve AN diye adlandırılan zaman ötesi hakkındaki ayette şunlar geçer: “Ve azabı senden acele istiyorlar. Ve Allah, asla vaadinden dönmez. Ve Rabbinin katındaki bir gün, sizin saydığınız bin sene gibidir.” (Hac 47)

Allah katında zaman ötesi AN denilen bir boyutta, her şey bir AN’da olup bitmiştir. Bizim boyutumuzdaki zamanı “sıralamayla” algılamamız sadece “bizim” üzerimizde bağlayıcıdır. Allah bizim kendi iradi seçimlerimizle ne yapacağımızı, seçeceğimiz her ihtimalde evvel ve ahirin de sahibi olması sebebiyle zaten bilir… “Gelecek” dediğimiz zaman dilimine ait her bilgi de O’nun katında halihazırda mevcuttur, çünkü zaman sadece biz mahlukatı kayıt altına alan bir mefhumdur. Ancak âciz varlıklar olan bizler, o sıralamaya tabi boyutta yaşayan kişiler olarak, neyle karşılaştığımızda ne yapacağımızı henüz bilmemekteyiz. Çünkü bedensel sınırlamalarımız neticesiyle kendi zaman dilimlerimizin kısıtlamasına, kayıtlarına tabiyiz…

Size tuhaf gelebilir belki ama şöyle bir örnek de verebilirim…

Biz kulların katında canlı yayında olan evren, Allah katında çoktan olup bittiği için bir anlamda “ banttan yayındadır”.

Tüm iradeler seçimlerini yapmışlardır, yayın bitmiştir. Biz kullarsa neyle karşılaşacağımızı, neyi seçeceğimizi henüz bilmeden canlı yayına katılırız ve her şeyi sanki halihazırda o anda oluyor, ya da olmakta gibi algılarız…

Arşive çoktan girmiş kaydımız, bizim bu dünyadan götürdüğümüz hafıza kaydımızda yeniden yayınlanacak ve yaptığımız her şey bize yeniden sunulacaktır.

Başka bir örnek daha verelim. Diyelim ki başka bir yıldıza gittik. Oradan dünyaya baktığımda mesela Fransız Devrimi dönemini görüyoruz. Fransız Devrimi’nde kimin nasıl yol aldığı kendi zaman dilimimizde yazılıydı. Biz kimseye müdahale filan etmedik. Ama içinde bulunduğumuz zaman diliminde dünyadaki o zaman dilimini ve sonrasını da bildiğimizden ötürü olacak bitecekleri önceden biliyoruz. Biliyoruz ama, o zaman diliminde yaşayacaklar ne yaşayacaklarını bilmiyor, bizim olduğumuz zaman diliminden göremiyorlar çünkü… Dolayısıyla iradeleriyle doğruyu ya da yanlışı seçip seçmeyecekleri hâlâ kendi iradelerine bağlı ve her iki halde de seçimlerinin sonuçlarıysa halihazırda bizim bilgimiz dahilinde.

Bu durumda irademiz var mı? Elbette ki var! Seçim hakkı var mıydı benim gördüğüm bu insanların? Vardı. Peki fark ne? Biz onların kendi seçimleriyle hangi durumda ne yapacaklarını önceden “biliyorduk” çünkü içinde bulunduğumuz zaman ölçüsü gereği onların geçmişini, bugününü ve yarınını görebilmekte ve bilmekteydik. İşte Allah katındaki ZAMAN, yani AN denilen mefhum da bunun gibidir… Parçalı, sıralı zaman dilimlerinin BÜTÜNÜN sadece O’nun katında olması… Dünün, bugünün, yarının, yüzyıllar sonrası ve öncesinin…

Ama bu bilgiye ve her bilgiye sahip olan Allah’ın sınırsız ilmi kullarının her haline vâkıf, zaten “her an onlarla beraber” ama Allah’ın “irade sıfatından” verdiği kullarının, kendi seçimlerini yapmalarına da o hep bahsedilen “imtihan gereği” izin vermiş durumda…

Hatta Kuran'da belirli ayetler vardır ki, ayetin içinde geniş zaman ve geçmiş zaman aynı anda kullanılmıştır…

Mesela, "Allah onların kalbini mühürlemiştir…" "Siz şunu yapamazsanız Allah böyle yapmıştır…" gibi. Aslında geniş zamanda kullanılan bir zaman kipinin hemen arkasında Allah böyle yapacaktır…" diye geniş zaman kullanılması bizim zaman boyutumuza göre doğru olan olsa da, Allah katında tüm zamanlar AN denilen zaman biriminde dürüldüğünden ve hepsi (dün, bugün, yarın) olup bitmiş olduğundan bu anlatım geçmiş zaman kipiyle kullanılmıştır…

İnsanların doğuştan kalbi mühürlenmiş anlayışı bizi "zaman" kavramını anlamadığımız müddetçe, "Ama hani irade?" sorgusuyla karşılaştırır…

Burada yine pek çok mana açılımı vardır. Bunlarda bir tanesi de şöyledir:

Allah, kulunun, ona her fırsat verilmesine rağmen yine de doğru yola dönmeyeceğini kendi katında bulundurduğu "zaman ötesi an" gereği bilir… Ve kulunun, önüne serilmiş tüm doğruya dönme fırsatlarını yanlış yönde kullanacağıyla beraber onun gelecekteki her halini kendi katındaki zaman gereği halihazırda bildiği için, bu durumda "miştir" geçmiş zaman kipi kullanılmaktadır diye açıklanır bu durum bir açılımında…

Ancak bu durumda geçmiş zaman kipi kullanılması bizlerce tefekkür edilmeden, o kişiye irade verilmediği ve haksızlığa maruz kaldığı anlamında yorumlanır ki bu da gerçekten çok yanlış bir anlayıştır. Bu ayete ilişkin Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nin getirdiği tam tersi yöndeki açılımsa nefes kesicidir… Pir, bu mühürlenmenin sadece günahkârlıkla değil Allah aşkıyla da olabileceğini ve bazı kulların, kul ne kadar hataya düşse de Allah'ın onun kalbini aşkıyla mühürlemiş olması gereği er geç Allah'a döneceği çünkü "aşkın mührünü" taşıdığını belirtir… Bu ne muhteşem bir açılımdır… Her ayetin Celali ve Cemali açılımı olduğunu unutmadan hem olumlu hem olumsuz manası olan ayetlerin belki de siz kendinizi küfre düşmüş ve bitmiş sanırken Allah'ın sizi bir anda kendine çevireceği işareti taşıması nasıl da olağanüstü bir sevgidir Allah'ta kuluna.

Ancak geçmiş zaman kipi kullanılması o kişiye irade verilmediği ve haksızlığa maruz kaldığı anlamında yorumlanır ki bu da gerçekten çok yanlış bir anlayıştır…

Allah bize her fırsatta O'na dönüş fırsatı, doğru yola dönüş fırsatı tanır. Ama zaman ötesi olan AN boyutu, AN kavramı, O'nun katında olduğu için, bize sunulan tüm olasılıklar içinde o fırsatları nasıl kullanacağımızı da bilir… Her şeyin olup bittiği AN'a vâkıf olması, O'nun katındaki zaman ötesi kavrama göre bizim katımızdaki geleceği dahi geçmiş yapar… Ve aslında gelecekte olacak bu konu O'nun bunu önceden bilmesi gereği ve bizlere birer işaret olarak "geçmiş zamanla" belirtilir…

Şunu bilmezsek çok büyük kayba gireriz…

Bizler Kuran'ın yüzlerce yıl önce indirildiğine inanırız. Oysaki herkesin Kuran'ı her an, yeniden kendisine defalarca indirilmektedir…

Üstelik her insan idrak ettiği kadar Kuran'dan nasiplidir. Yani, "Kuran'ın tümü indirilmiş, inzal edilmiş…" dediğimizde, bu anlatım Kuran'ın "evrene" indirildiğinin ifadesidir. Oysa biz ne anlamışsak, bir ayet mi beş ayet mi işte bize indirilen kısmı sadece o kadardır. İsterseniz defalarca hatmetmiş olun, anlamadığınız Kuran manaları henüz idrakinize hele ki aslen amelinize indirilmemiştir…

Bu yüzden o "Oku!" emri öyle derindir ki…

İleride kendi idrakimizce değineceğiz…

Bizler kendimizi Kuran'ın o kadar dışına atmışızdır ki, bir hikâye kitabında bizi ilgilendirmeyen ve yüzlerce yıl önce olup biten bir hikâyeyi bizimle ilişkisi olmadığını düşündüğümüz peygamberler ve şahıslar üzerinden okur ve Kuran'dan "ayrı" sandığımız hayatımıza başka bir anlayışta devam ederiz…

Oysaki herkesin kendi Kadir Gecesi, herkesin kendi miracı, herkesin kendi idraki kadar Kuran'ı vardır… Herkes kendi AN'ını kendi KUR'ar…

Kuran

KUR…AN…

AN'ı KURAN…

Kuran o kadar mucizevi bir kitaptır ki, O'nu idrak etmek için uğraşan herkese her an inmektedir… Ve herkes onunla yaptığı seçimlerle, kendi AN'ını KUR'mak suretiyle kendi gerçeklikleriyle buluşur…

Şekli kalıplarla örülü beynimizdeki "inmek, inzal" gibi kelimelerin göklerden düşen kâğıtlar olduğunu düşünmemiz zaten bizim en büyük kısıtlamamızdır…

"Ayet" dediğimizde ayetin işaret demek olduğunu ve anlamını dahi anlamadan, onun sadece "Kuran sayfalarında yazan satırlar" olarak anlamamız bile bizim Kuran'ı "yaşanacak bir hayat şekli" ve "tek gerçek hazine", "hakiki kurtuluşun metodu, kılavuzu, hatta adres defteri" olarak değil, hikâyeler anlatılan sayfalar bütünü olarak algılama hatamız için kâfidir…

Allah satırlarla değil sadırlarla ilgilenir.

Şuna emin olun ki, Kuran hem gelmiş ve gelecek milyarlarca insanla ve hem de bireysel olarak tek tek sizinle konuşur… Sizin hayatınızda ihtiyacınız olan şeye direkt sizinle muhatap olarak cevap verir…

Nasıl mı?

Çok sevdiğim bir arkadaşım bir gün beni aradı. Onunla Allah ve Kuran üzerine çok sohbetlerimiz olur. Bana aynen şöyle dedi:

"Deniz, bazen insanlar beni anlamıyorlar. Hatta en yakınımdakiler bile…"

Gülümsedim. Yaşamıştım, taşlanmıştım. Ama bu bir süreçti. Zaten peygamberimizin yaşadığı ve bize gösterdiği her olay gibi aslında bize yaşayacaklarımızı ve bu durumda ne yapmamız gerektiğini göstermek için bize sunulmuştu her şey…

Dedi ki bana: "Bir gün erkek arkadaşım o kadar daraltı ki beni bu hususta, yüzyıllar önce yazılmış bir kitabı bu kadar kurcalama. Normal ol. Çık hayatını yaşa. Sen delireceksin delirecek dedi…"

Kuran'ı, Allah'ı ve Peygamber'i anlamak için yola çıkmış herkes bunu yaşamıştır ve yaşayacaktır. İnsan nefsinin ve hakikatin farkına varmaya çalışmadıkça ve bu dünyevi sistemdeki "köleliğinden" kendini bu yolla azat etmedikçe olan biteni anlayamayacaktır…

Bu hep böyle olmuştur ve olacaktır…

Yine gülümsedim. "Sonra?" dedim…

"Sonra…" dedi. "Senin dediğini yaptım. Hani dersin ya, sorunun cevabını bulamıyorsan bir abdest al ve Allah'a, bizzat O'na sor. Sonra al eline Kuran'ı ve gözlerini kapatıp bir sayfa aç. İşte orada Allah sen en temiz niyetinle ona yöneldiğin için, sana cevabı verecektir… O seninle kitaptan da ve tüm evren de Kuran'ın kitabı olduğundan da televizyondaki bir replikten, bir arabanın üzerindeki yazıdan konuşacaktır. Çünkü O her yerdedir…

Aldım elime Kuran'ı. İçim öyle karanlıktı ki. Allah'ım dedim, ben yanlışta mıyım? Bana doğru yolu göster. Yoksa ben deliriyor muyum?

Sonra gözlerimi kapatıp, "Bbismillahirrahmanirrahim" deyip bir sayfa açtım. Gözlerim hâlâ kapalı, sayfa üzerinde parmağımı gezdirdim ve sayfanın bir yerinde

durdum…”

“Evet?” dedim heyecanla. Ben de yaşamıştım bu gibi olaylar. O’na yönelen herkes yaşar belirli bir süre, özellikle bu yolun başındayken. “Evet… sonra?” dedim.

“Sonra…” dedi. Ve ağlamaya başladı. Sesi titriyordu. “Ona mecnun dediler ayetinin üzerinde olduğunu gördüm parmağımın.”

Bunu şu an bile yazarken ayak parmaklarımdan saç diplerime kadar titriyorum ve içleniyorum.

İkimiz de sessizliğe gömüldük ve sessizce gözyaşı dökmeye başladık…

Peygamberimiz Allah ilmine vâkıf edilince bu dünyayı tersinden yaşadığımızı fark etmişti… Tersinden yaşanan bir dünyaya tek yönden girersen insanlar üstüne üstüne gelir ve sana mecnun, deli derler…

O sınırsız ilmin şehri bizlerse neydik ki… Ama yine de işte “talip” olma “talebe”, “talep eden” olma başlangıcı bile bir direnç görürdü çevrenden…

İşte Allah O’nu bulmaya ve anlamaya çalışan ve dünya düzenine hapsolmuş insanlarla ters düşen herkese, “normal” denilene aykırı olduğu iddiasıyla “deli” deneceğini Peygamber’in şahsından örnekle bize anlatmıştır…

Orada konuştuğu peygamberimiz nezdinde aslında Allah’a ulaşma, varma yolculuğuna çıkan bizlerin yaşayacaklarımızın anlatımıdır. Kuran’ı yalnız peygamberlerle, ne olduğunun pek çok anlamıyla anlaşılmadığı İsrailoğulları kavmiyle, şeytan melekler ve Peygamber’le konuşan bir kitap sanmak evin arka bahçesindeki hazineyi dünyanın dört bir yanını arayıp dolaştıktan ve bulamadıktan sonra evde bulmaya benzer…

Bu olayda Allah’ın kulunu nasıl da kendine yaklaştırıp, O’na sevgiyle yaklaşıp anında acısını dindiren bir cevap vermesinin üzerine söylenecek bir satır, bir söz bulamıyorum… O’nun merhamet ve sevgisinin büyüklüğünden başka bir sözüm yok…

Kader konumuza geri dönersek…

Allah’ın bizim katımızdaki, boyutumuzdaki geçmiş, gelecek, şimdi gibi zaman dilimlerini ayetlerde sözel olarak bir arada kullanması, kul katındaki zamanla, Allah katındaki AN’ın farkında yatar…

Kul her zaman cüzi dediğimiz parçalı-sıralı, birimsel akılla bakar, bu her şeyde böyledir. Mesela bir elbise gördünüz, sağ tarafından vitrine konmuş. Sol yanını göremiyorsunuz ama sağ yanı o kadar muhteşem ki onu istiyorsunuz, o sizin olmalı…

Sonra onu bir alırsınız, bir de ne göresiniz? Elbisenin sol yanı paramparça ve bambaşka renkler ve desenlerle dolu… Bir süre önce deliler gibi istediğiniz şey bir işkenceye dönmüştür…

İşte o elbisenin tümünü ancak yukarıdan bakarsanız görebilirsiniz…

Hayatta her şey gibi zaman da böyledir. Bizler hep kendi tarafımızdan, kendi yanımızdan bakarız olaylara. Oysa “bütünsel resim” bambaşkadır…

Her konuya bütünden vâkıf olmaya çalışmadıkça karmaşamız bitmez. Hatta dileklerimiz de bitmez.

İnsan bazı şeylere bütünden bakabilse aslında kolay kolay bir şey dileyemez…

Her şeyin bedeli o elbisenin baktığımız taraftan önceden görünmemiş sol yanı gibidir. Biz sağ yanına tav oluruz ve sol yanı bize sonradan faturayı keser…

İşte zaman da böyledir…

Ve biz olaylara Allah katındaki zaman ötesi boyut bakışıyla bakmaya çalışmadıkça acılarımız sınırsız, anlayışlarımız sınırlı kalır…

Öngöremesek de "teslim olmak", işte İslami felsefe de burada devreye girer… Sen göremiyorsun çünkü kudretin bu taraftan bakmaya yetiyor. O zaman vazgeç o yanıltıcı cüzi kudretinden ve bütünün kudretine sahip olan, bütün resme sahip olanın "bakışına teslim ol ve bırak kendini".

İşte pek çok insana durumun ne olduğunun aslına vâkıf olmadan "onların kalbi mühürlenmiş" deriz. Herkese göre bir diğeri mühürlenmiştir… Oysa herkesin durumunu kimse değil yalnız Allah'ımız bilir. Belki o şekilde hitap edilen insanlar bizlerden daha sevgilidir Allah katında. Kimin mühürlü olduğunu yalnızca Allah bilir çünkü gelecek bilgisi yalnız O'ndadır veya O'nun bildirmek istediklerinde…

Peygamber efendimize sormuşlar:

"Ya Resulullah (sav), kader değişir mi?"

"Değişir…" demiş. "Ama değişmesi de kaderdir…"

İşte bu açıklama aslında muhteşem bir özettir anlattıklarımıza. Ancak, cehaletimiz ve anlamak için uğraşmamamızdan dolayı, aldatıcı şeytan sisteminin bizi yanıltmaya ve "kurban" olduğumuz hissini vermeye fırsat olarak kullandığı durumlardan biri haline gelmiştir…

Kuran'da ve kutsal metinlerde Allah'ın eleştirdiği gibi "söz gezdiren" ya da "bir göğüste iki kalp taşıyanlardan" olmadan, "lafzen" değil "kalben", samimiyetle Allah'a yönelin… Hatta burada size büyük bir sır ve hayatınızda değişim vasıtalarından en güçlülerinden birinin ipucunu veriyorum… Hayatınızda hiç oruç tutmamış, ibadet etmemiş olsanız bile, İşaret'in devamında açılımlarda göreceğiniz, bir ilme binaen verilmiş ramazan ve ramazanın son 10 gününü, peygamberimizin o günlerde neler yaptığını araştırın… Ve işaretleri takip edin… Hayatınız için uygulayın… Sonra da bana yazın… Hayretler içinde… bekleyeceğim…

Peygamberimiz ki, ilmin anasıdır, burada yine Allah katındaki zaman ötesi kavram olan AN'da bunların kayıtlı olduğunu bildirmiştir aslında. Ama irademizle bizim katımızdaki zaman içinde değişiklik yapabileceğimiz ve geleceği de bilen Allah tarafından bunun "geçmiş" olarak bilinmesinden ibaret bir durumdur…

Yani irademizle yaptığımız değişiklikler bizim zaman dilimimizdeki ifademizle "gelecek zamanda" olsa da, Allah katındaki tüm zaman dilimlerinin dürüldüğü AN'da hepsi bir anda toplanmıştır…

İşte bu yüzden iradenle gidişatını değiştireceğinin bilgisi de, zaman ötesi bir boyutta olan Allah'ın zaten bilgisi dahilindedir. Ne olacağını cennet veya cehenneme gidip gitmeyeceğini bilmeyen SENSİN… Belki de öyle doğru bir davranış sergileyeceksin, öyle bir sevap işleyeceksin ki hayatın tamamen değişecek ve belki de öyle bir doğru yapacaksın ki kendini kötülüğe yol almaya hapis sanırken aslında Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nin "mühürlenmiş" kalp açılımlarından birini yaşadığını anlayacaksın… Sen "Artık ne yapsam boş, kâfirlerdenim" derken, bir anda bir olayla aslında "aşkla mühürlenmiş" olanlardan olduğunu anlayıp kahrolacak, vicdan azabına düşecek, annesini üzdüğü için acı çeken bir çocuk gibi Allah'tan af dileyeceksin… Canım Allah'ım… Ah canım Allah'ım… Ben seni yanlış anladım… Ben onca kusurum

yanında, senin tüm çağrılarına ve sonsuz merhametine rağmen, seni hiç tanımamış ve anlamamışım… Affet…

Ne muhteşem bir hayat… Bir sonraki seçimimizle her şey değişebilir…

İşte bu bilgi yalnız Allah'ın bilgisi dahilinde, çünkü O bu evrene ve dünyaya "her zaman" diliminden bakıyor ve yalnız O her şeye vâkıf…

Sense insansın, zaman ve mekâna tabisin, kısıtlısın… İster şu yıldızdan bak ister bu yıldızdan ancak belli bir zaman dilimine vâkıf olabiliyorsun. Oysa O her zaman dilimine vâkıf. Bu seni iradesiz yapar mı? Asla! Tam tersi bu senin çabalamanı artıracak bir bilgidir. Ne biliyorsun belki de istediğin her şeye kavuşacaksın ama sen o kadar şartlanmışsın ki, vesvese veren şeytan (güvensizlik ve ego sistemi) yüzünden hep "Zaten öyleyse ben bitmişim!" diye düşünmen için o iraden üzerinde negatif, saptırıcı fikirleriyle oyun oynamaya çalışıyor ve sen de bu tuzağa düşüyorsun…

Kaderi suçlayan temelde maalesef Allah'ı suçlar. İşte bu da şeytanın yaptığı "Beni sen azdırdın!" yorumuyla aynıdır. Ebedi mutsuzluğun, cennet anlayışından kendini kovdurmanın yolunu yine kendin seçmişsindir…

Kaza-kader ayrımı ve detaylarına girmeden önce bunu belirtmek istiyorum…

Kader ihtimallerdir, olasılıklardır. Kazaysa onların gerçekleşip gerçekleşmediği. Onların gerçekleşip gerçekleşmediği ya da gerçekleşme şiddeti yine senin seçimlerinle etkilenir…

Her seçim, her dua, her sadaka, her adım size kaderinizi değiştirme şansı verir. Ve siz o şansları doğru kullanırsanız kaza yani "hüküm" haline geldiklerinde her an yeni bir şanda, yani yeni bir yaratışta olan Allah; sizin (yine O'nun önceden bildiği) seçimlerinize fırsat tanır…

Allah'ın tüm bilgileri nezdinde bulundurması başka bir şeydir, size irade vermediğini düşünmeniz başka bir şeydir. O sizin kukla olmanızı istiyorsa, kendi sıfatlarından biri olan İRADE sıfatını ne diye size versin?

O zaman imtihanın sebebi nedir? Allah'ın en önemli isimlerinden el Adl-adalet ismiyle bu anlayış örtüşür mü?

Sınırsız bir ilme sahip olan Allah'ı böyle sığ bir mantıkla anlamaya çalışmak doğru mudur?

"Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. (Bununla beraber) Allah çoğunu affeder (Şura30) derken bu ayan beyan aslında Allah tarafından zikredilmekte, hatırlatılmaktadır...''

Amme Suresi 29. ayette aynen şöyle söyler:

"Ve külle şey'in ahsaynahu kitaba (kitaben)…"

"Biz her şeyi kitapta SAYDIK (yani sayarak yazdık)…"

Nasıl mı? İhtimallere ve olasılıklara göre senin seçiminle hangi yöne gittiğini yazdık. Senin "İRADİ" seçimini de içinde bulunduğumuz zaman gereği "ÖNCEDEN" görebilme kapasitemiz olduğu için "SEN BİLE BİLMEDEN ÖNCE" hangi durumda ne yapacağını bildiğimizden hepsini çok önce yazdık…

Örneklemek gerekirse…

Kader bölümünde örnek olarak verilen baba oğul kavgası:

1. Evden erken çıkabilir.
2. Kızmamayı tercih eder ve özür dileyip babasından ayrılır.

3. Babası nefsine uymaz, öfkesini bastırır ve konuyu büyütmez.

4. Babası kül tablasına uzanır, son anda vazgeçer.

5. Kül tablasını babası dışarı fırlatır ve o anda geçmekte olan başka birini yaralar ve o başka kişi eve gelir… vs. gibi.

Sınırsız sayıda olasılığı "saydık" biz… Ve içinde bulunduğumuz zaman gereği senin bu olasılıklardan hangisini iradenle seçeceğini de bildiğimiz için o seçimini de saydığımız o olasılıklar sonucunda yazdık…

İşte insanlar kaderi anlayabilmek için ZAMAN ve AN mevzuunu ve farkını anlamalıdır önce…

Biz zaman dediğimizde kendi katımızdaki zaman diliminden, sıralamadan bahsediyoruz… Oysaki Allah'ın yanında AN vardır ve AN denilen zaman dilimi gelmiş, geçmiş, gelecek tüm zaman dilimlerinin birleştiği, olacakların halihazırda yazıldığı O'nun önünde serili olan zaman ötesi zaman dilimidir diye özetlersek yanlış olmaz…

Bir film çekiyorum…

Kast var. Çeşitli roller var. Ve yönetmen diyor ki: Filmi kuralları çerçevesinde doğaçlama çekiyoruz. Herkes kendi iradesiyle ne yapmak istiyorsa yapsın. Ben çekeceğim bu filmi sadece…

Filmde esas oğlan kızı sevmektedir ama ne olursa olur kızın babası karşı çıkar, ayrılırlar ve ikisi de başkasıyla evlenir.

Başka bir versiyon çekerler, orada ise babaları karşı çıkmaz ve evlenirler…

Bunun gibi binlerce versiyon çekilir iradelerin seçimleri itibariyle. Ve bu çekilen filmleri izleriz…

Bu film yumağındaki gibi her şeyin başı, ortası ve sonu aynı film yumağında halihazırda mevcuttur…

Bizler olasılıklardan "seçeriz" (ve O da seçtiğimiz fiili yaratır; bu da ileride RAB konusunda detaylandıracağımız başka bir mesele)…

Seçimlerimiz her şey gibi bir anlamında "hafaza melekleri" açılımı da olan "hafızamız" tarafından kayıt altına alınır ve bizim ebedi yolculuğumuzda bizimle beraber yol alır…

Son yıllarda Batı öğretilerinde sıkça duyduğumuz AN'da kalma meselesi aslında özünü Kuran'dan alır… Orada bahsedilen AN'ın aslında Allah katındaki AN olduğunun farkında bile değiliz…

Kuran'da bu konuyla ilgili aslında muhteşem bir örnekleme vardır. Kuran'da "kıssa" adı altında verilen hikâyeler de her biri aslında bizle konuşur ve bize her durumda ne yapmamız gerektiğini anlatır…

Zaman ve AN hususu ve bu konuda doğruyu görebilmek için nasıl düşünmemiz gerektiği Kehf Suresi (Mağara) adı altında geçen ve Eshabı Kehft'en ve Hızır ve Musa'nın arkadaşlığının anlatıldığı içinde milyonlarca işaret olan surede de anlatılır…

Bu surede Musa cüzi, birimsel, parçasal aklıyla olayları değerlendiren ÂLİM'i temsil eder ve ZAMAN'da yaşar. HIZIR ise Allah'ın bütünsel aklıyla yönlendirdiği AN'dan ve Allah'ın yanındaki ilim olan ilm-i ledün yani hakikat ilminden haberdar şahsı temsil eder…

Kuran'daki her kelime gibi HIZIR kelimesi de boş yere seçilmemiştir… Biliyorum ateşler üzerinden atlamak ve dileklerimizi yazıp eş, para, pul dilediğimiz Hıdırellez anlatımındaki Hızır dışında bizler bu simgesel kimlik üzerine çok kafa yormamışızdır…

Hızır Ne Demektir?

Hızır, "hadr" kökünden gelme bir kelime… Yeşil manasındadır. Düşüncelerimizi yeşertir ve geldiği her yere hayat, canlılık verir…

Hızır = Hıdır = Hazır demektir…

Kuran'da bir şahsa verilmiş bir lakaptır, bu yüzden her birimiz için geçerli olabilecek bir mertebenin ve anlayışın ifadesidir…

Hızır, HER ÇAĞDA HAZIR OLAN'dır…

Hatta "hazreti" kelimesi de aynı anlamdadır… Her daim hazır olan, daimi diri olan…

Ya peki "din" kelimesi? Ne demektir biliyor muyuz?

Bu soruyu sorduğum çoğu kimseden gerçek yanıtı alamadım biliyor musunuz? İster Müslüman olduğunu, ister ateist olduğunu, ister Yaradan'a inanan ama dine inanmayan olduğunu (deist) canla başla iddia eden yüzlerce kişinin birinden bile ben bu sorunun direkt cevabını alamadım… Ne ilginç değil mi?

İnsan inandığını veya inanmadığını iddia ettiği şeyin tanımını bilmez mi?

Varlığını ya da yokluğunu savunduğumuz şeylerin bize ezberletilmiş "kalıplar" dışında hakikatte ne olduğunu anlamaya dahi çalışmıyoruz! Ama sorsanız hepimiz her şeyi biliyoruz…

"Bir zamanlar her şeyi bilirdim. O zamanlar çok cahildim" der bir söz.

Şimdiyse tek bildiğim hiçbir şey bilmediğimdir…

"Dine inanmıyorum" diyen arkadaşlarıma sordum…

"Din ne demek ki?"

Cevap yok…

"Sen din derken YOL demektesin. Ve dine inanmıyorum derken aslında yola inanmıyorum demektesin, biliyor musun?"

"Aa!" dedi çoğu. Ve öylece baktı… Yaradan'a inanıyorum ya da inanmıyorum "benim kendi yolum" var derken sen zaten benim kendi "dinim" var diyorsun. O zaman ben de sana derim ki, "Senin yolun sana benim yolum bana…" Sonuçta bu bir ANAYOL. Başlangıç ve varışı belli, bir tek nereden gideceğin sana kalmış. Kestirmeden ve anayoldan sapmadan mı (ki o anlamını bilmediğimiz "sırat-ı müstakim - istikamet üzere olan yol") ya da acılı, sancılı tali yollardan mı?

Hangi yolu tercih edersen et çıkışın ve varışın aynı yerse eğer, Amerika'yı yeniden keşfetmekle neden kendini yoruyorsun? Ben de kendimi yordum o yollarda, şu anki aklımla "boş yere" olarak gördüğüm kendi "el yapımım" acılar çektim… Sonunda akışa bıraktım, teslim oldum çünkü fark ettim ki savaşmaya çalıştığım yine kendi gölgemdi. İnsanın savaştığının kendisi olduğunu fark etmemesi çok acı. Ne zaman ki insan kendini buluyor işte o zaman hayatının hakiki "medeni" bölümü yani "Medine'si" başlıyor. Medine ve gerçek anlamı konusuna, Hicret konusuna geldiğimizde değineceğim…

Şimdi tekrar konumuza dönelim. Din “takip edilen, gidilen yol” demektir. Kavram kalıplarımızı kırmazsak, her şey AN’da olup biterken bizler zamana hapsolacağız…

“Din; insanları ebedi saadete götürmek için, Allahü Teâlâ tarafından gösterilen yol demektir.” (Hazreti Ali)

Şimdi “din” ve “Hızır” kelimelerinin tanımlarını vermemizin asıl sebebine geri dönelim…

Zaman ve An konusuna…

Kuran, Âli İmran Suresi, 19. ayette, “İnneddine indallahil İslam…” der.

Yani şunu söyler: “Allah’ın yanındaki tek din teslim olmaktır.” Bu konunun İslam boyutunu daha sonraki bölümlerde anlatacağız. Şu an öncelikle burada Zaman ve An bağlantılı konumuza ilişkin açıklama vereceğim…

Bu satırda şunu söylüyor: “Muhakkak ki Allah’ın yanındaki (O’nun indindeki) din İslam’dır (teslim olmaktır).”

Demek ki bir de Allah’ın yanında olmayan din-yol anlayışı var…

Ve maalesef çoğumuz “kendi parçalı, cüzi aklımızla tayin edip yorumladığımız, kulun yanındaki dinde-yolda takılı kalmışız”. Aşağıdaki Hızır ve Musa hikâyesi de bizim Musa olduğumuz, her şeyi bildiğimizi zannettiğimiz için Hızır’ı temsil eden “bütünsel aklı” kaybederek kendi mutsuzluğumuza kendimizin yol açtığı gerçeğini anlatıyor…

İşte buradaki fark, parçalı bakışlı yol ve tümel bakışlı yol farkı…

Bizler maalesef YOL’u kendi bakışımızla değerlendirdiğimiz müddetçe “Allah’ın bakışıyla anlattığı” yolu anlayamayacağız.

Allah’ın bakışıyla anlattığı yolu anlamak için önce “Allah’a kavuşmak” gerekir. Allah’ın yanına varmadan, yani O’na kavuşmadan o manzarayı nasıl göreceksiniz?

Burada şimdi birden acayip bir şey söylemişim gibi tepkiler vermeyin…

“Vuslat” diye tabir edilen Allah dostlarının “kavuşmaları” nasıl oluyor? Miraç nasıl oldu ve oluyor? ERENLER’e neden eren denmiş? Nereye ermişler?

Tabii ki Allah’a… Hakk’a…

Nefis mertebelerinden başlayarak rububiyetten uluhiyete yolculukta Allah velisi olmak, Allah ehli olmak, fenafillah, bekabillah ve daha neler neler… Hakk’a seferden Hak’ta sefere, bunlar anlatılmaları ancak Allah dostlarına ait meseleler…

Allah’a kavuşmak, Allah’ta yok olup Allah’la var olmak gibi tüm bu meseleler tasavvufi anlamda uzun ve derinlikli anlamları, kademeleri, mertebeleri olan inanılmaz bir yolculuğa aittir…

Cemal Nur Sargut “En-el Hak” ifadesine ilişkin bir anlatımında bizi bu yönde çok güzel bir şekilde aydınlatmıştır… İsmi cami yani tüm isimlerin toplamı olan “Allah” isminin, Allah’ın “İstedim ki bilineyim…” dediği vasıflarının mana mevkiinde açığa çıkmasının sözkonusu olduğunu yani Allah isminin dünyaya gelmediğini ve mana mevkiinde olduğunu anlatır… Hatta dünyevi kullanımda bile Samed, Cemal, Celal gibi Allah’ın esmalarının ismi insanlara verilirken hâşâ Allah ismi için bu kullanım mümkün değildir…

Hatırlamamız gereken Allah isminin dünyaya tecelli ettiğinde HAK ismiyle ortaya çıktığıdır… Ve Sargut bunu şöyle ifade eder: “Ancak ALLAH ismi dünyaya tecelli ettiğinde HAK ismiyle ortaya çıkar ve Hak ismi bütün isim ve sıfatların bu âlemde

ortaya çıkışıdır, Peygamber'in hakikatidir, Hz. Muhammed (sav) demektir. Dolayısıyla Peygamber'deki Hak hepimizde, halkta birer Hak olarak tecelli eder, bende de o Hak'tan, yani o isimlerden bir veya birkaç tane var, sizde de bir veya birkaç tane var. İşte ben, kendi varlığım içerisinde bu isimleri ortaya çıkarıp da nefsani arzu ve isteklerimden geçersem, bende Allah'ın Hakk'ından başka hiçbir şey kalmayacağı için EN-EL HAK deme hakkına sahip olurum ama edebimden diyemem o da başka."[3]

İşte bu yolculuğu yapan Allah dostlarının bir yerden sonra artık "kendi" (izafi benliği) kalmamıştır. Buraya geldiği haline geri dönmüştür… İçleri boşaltılmış ney gibidir onlar, sadece üfleyenin sesini yansıtırlar… Onlara Allah'ın HUZURUNDA her daim HAZIR olan manasında HAZRET denir… Onlar artık Allah'la var olduğundan, zaman ve mekândan azade olurlar… Onların ruhu bedensel kayıtlarına galip gelmiş, "imkânsız" zincirini kırmıştır çünkü yaşarken Allah'a kavuşmuştur…

Ne zaman tanırlar ne de mekân, isimleri söylendiğinde yanınızda hazır olurlar…

İşte HIZIR da "daimi huzurda" olduğu için Allah'ın "bütünsel" bilgisinden nasiplendirilmiştir ve bu yüzden Musa'nın parçasal bakışıyla göremediği geleceğe ilişkin bilgi sahibidir…

İşte Allah'ın yanındaki dine erişmeden ya da o dine erişmiş Allah dostlarına yönelmeden bizim anladığımız tek "yol", kendi kısıtlı bakışımızla bulduğumuz yol olur. Bu da herkesin farklı açılardan baktığı, temelde tepeden bakınca tüm açıların toplamı olan tek YOL'dur…

İşte, bizlerin ZAMAN ve AN kavramında bu derece sıkışmamız da bu yüzdendir…

Biz ilim sahibi olduğumuzu iddia etsek de, bütünsel ilme sahip olan Allah'ın bakışıyla bakmaya çabalamadıkça, zaman boyutuna sıkışıp kalırız ve olayları o boyuttan değerlendiririz…

Allah'a, Resul'e (sav) ve insan-ı kâmillere teslim olmamız gerekir…

Hızır'la Musa bu yüzden arkadaşlığını uzun süre yürütememiştir…

Musa "zaman" boyutu içine, "parçalı ilme ve akla" hapsolmuş bakış açısıyla Hızır'ın yaptıklarını sorgulamıştır. Oysaki gelecek Hızır'ın yaptıklarının hakiki yüzünü gösterecektir ama Musa buna sabır, sebat ve teslimiyet gösterememiş, bu davranışları da Hızır'ı kaybetme hatasıyla sonuçlanmıştır bile…

Sadece zahiri ilim sahibi âlim olmak yetmez… "Allah ilmi" ile donatılmış arif olmak gerekir… İlmi ledün gerekir…

Kuran ilmiyle amel etmeyen, bilgisini hal etmeyen bazı âlimleri, "üzeri kitap yüklü eşeğe" benzetir. Hatta dualarımızda "faydasız ilimden Allah'a sığınırız"… Çünkü ilim ancak onu yaşayınca anlam ifade eder… Böyle insanınsa "hal" dediğimiz duruşu bile bir "ders" bütünü gibidir insan için…

Hakikat ilmi bütünseldir. Zahiri ilimlerse parçasal ve cüzidir ve değişen verilerle değişebilirler…

Dünün, bugünün, yarının, ezelin, ebedin ve tüm bilgilerin dürüldüğü, buluştuğu yerdir AN… Ve AN yalnızca ALLAH'ın yanındadır…

AN konusu yıllardır Batı öğretilerinin bahsettiği AN'da kalmak anlatımının yüzeyselliğinde örtüldüğü için gereği gibi anlaşılmamaktadır. "Anın tadını çıkar" denmesi bu mudur yoksa, sen Allah katındaki AN'da kal ki çözemediğin bir geçmişe,

göremediğin bir geleceğe ve kavrayamadığın bir şimdi anlayışına kendini ve ebediyetini hapsetme…

Sen her an bilginin tek sahibinde kal… O'nun huzurunda hazır olan, huzuru bulur…

Hızır da olur hazret de…

Yeter ki sen ölüm gibi mecburiyetten değil, ölmeden evvel ihtiyaren Allah'a ulaş… Ruhunun bu dünyadayken cesedine galip gelmesini yaşa, onu keşfet…

Taşıdığın emaneti bu dünyadayken sahibine iade et…

Konunun temeli olan kader anlayışını kavramamız için şu an burada bırakıyorum…

Ve diyorum ki Kuran işte bunun içindir… Yani AN'ımızı, şimdimizi ve ebediyetimizi doğru KUR'mak için…

Artık AN'ınızı biiznillah KUR'ma vakti…

İyi ve Kötü, *Son Akşam Yemeği*

Beni derinden etkileyen *Simyacı*'nın yazarı Paulo Coelho'dan:

Leonardo da Vinci *Son Akşam Yemeği* isimli resmi yapmayı düşündüğünde büyük bir güçlükle karşılaştı… İyi'yi İsa'nın bedeninde, Kötü'yü de İsa'nın arkadaşı olan ve son akşam yemeğinde ona ihanet etmeye karar veren Yahuda'nın bedeninde tasvir etmek zorundaydı…

Resmi yarım bırakarak bu iki kişi için model olarak kullanabileceği birilerini aramaya başladı. Bir gün bir koronun verdiği konser esnasında, korodakilerden birinin İsa tasvirine çok uyduğunu fark etti. Onu poz vermesi için atölyesine davet etti, sayısız taslak ve eskiz çizdi.

Aradan üç yıl geçti, *Son Akşam Yemeği* neredeyse tamamlanmıştı, ancak Leonardo da Vinci henüz Yahuda için kullanacağı modeli bulamamıştı… Leonardo'nun çalıştığı kilisenin kardinali, resmi bir an önce bitirmesi için ressamı sıkıştırmaya başladı. Günlerce aradıktan sonra Leonardo vaktinden önce yaşlanmış genç bir adam buldu. Paçavralar içindeki bu yığılmış adamı Leonardo yardımcılarına güçlükle de olsa kiliseye taşımalarını söyledi çünkü artık taslak çizecek zamanı kalmamıştı.

Kiliseye varınca yardımcılar adamı ayağa kaldırdılar. Zavallı, başına gelenleri anlamamıştı.

Leonardo adamın yüzünde görülen inançsızlığı, günahı, bencilliği resme geçiriyordu…

İşini bitirdiğinde, o zamana kadar sarhoşluğun etkisinden kurtulmuş olan berduş gözlerini açtı ve bu harika duvar resmini gördü.

Şaşkınlık ve hüzün dolu bir sesle şöyle dedi:

"Ben bu resmi daha önce gördüm…"

"Ne zaman?" diye sordu Leonardo da Vinci, o da şaşırmıştı.

"Üç yıl önce" dedi adam. "Elimde avucumda olanı kaybetmeden önce. O sıralarda bir koroda şarkı söylüyordum, pek çok hayalim vardı, bir ressam beni İsa'nın yüzü için modellik yapmak üzere davet etmişti…"

İşte İyi ve Kötü'nün yüzü aynıdır…

Her şey insanın yoluna ne zaman çıktıklarına bağlıdır…

– Paulo Coelho, *Şeytan ve Genç Kadın'dan*

Aradığımız Hazineler Arka Bahçemizde…

Allah'ın yanında her şey mümkündür… Allah dostlarına ilişkin anlatılan tayyi mekân ve zaman anlatımında; o filmlere konu olan, üstünde kafa yorulan meşhur "zaman makinesi" kavramının hakikatini görebilirsiniz… Milyonlarca yıl öteden yıldızların ışıklarını size şu ana taşıyan Allah, dostlarına mı yaşatmayacaktır zamanda yolculuğu?

Allah'ın üflediği ruhu taşıyan insan, nasıl bir kudretle teçhizatlandırıldığını fark etmesin diye şeytanın nasıl da çabaladığını göremez, fark edemez…

Oysa sana can veren ruh yani tek varlığın, Allah'a aitse zaten imkânsız yoktur… Tüm mesele kendine verilen hazineyi keşfetmendir… Buraya gelme sebebin de budur… Olma kapasitesiyle gönderildiğini OL'abilmen… Beden toprağına atılan ruh tohumunda var olan o kudret ve ilim ile sendekiyle sadece OL'abilmek ve o toprağı delerek açığa çıkabilmek öyle büyük bir varoluş hikâyesidir ki bu yolculukta kendi hakikatini keşfeden aynı anda kâinatı keşfeder…

Ne muhteşemdir… Ne kadar insan varsa o kadar hazine vardır…

En büyük zaman makinesi insanın kendisidir… ruhudur… Teknoloji dediğimiz her şey aslında belki de ilkelleşmemizin ve Allah'tan ve O'nun bize verdiklerinden uzak düşmemizin bağımlılığıdır…

İlkel sandığımız bazı antik toplumların kalıntılarına baktığınızda bu teknolojiyle başaramadıklarımızı yapmış olduklarını görmek, belki de teknolojinin bizi özgürleştiren değil bizi en büyük hazine ve sır olan kendi doğamız ve kapasitemizden uzaklaştırarak sınırlayan ve ruhsal kudretlerimizi, sırlarımızı keşfetmemizi engelleyen bir köleleştirme vasıtası olduğunu da düşündürebilir…

Beynimizin bir noktası dahi olamayacak makinelerimiz telefon numaralarını kayıt yaparken bizlerin aslında müthiş kapasitedeki hafızalarımızın işlev yitirmesi, körelmesi gibi… Mesela eskiden bu kadar insan hafıza problemi yaşıyor muydu, yoksa artık kullanmadığımız ve makinelere yüklediğimiz işlevlerimiz "teknoloji" adı altında köreltildi mi bir bakmak lazım…

Hiç dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama Allah ilminde insana, insanın ne kadar yücelebileceği öğretilirken, yaşadığımız sanal dünyevi sistemde insana doğduğu an itibariyle hep "olamayacağı, yapamayacağı", kısaca "gücün yetmez" denilenler öğretilir ve telkin edilir… Adeta kendini beden denilen kabirle kısıtlı sanması için…

Birkaç gün önce bir arkadaşım sadece temiz bir kalple Allah'a yöneldiğini ve Allah'ın ona kaybettiği şeyin yerini birden duru görüyle gösterdiğini anlattı… "Bunu görmem imkânsızdı, nasıl olabilir?" dedi. "Hele orada olması imkânsız olan bir şeyi sadece gözlerimi kapayarak görmem?"

Sahip olduğumuz beden teçhizatı olağanüstü ancak kullanımı her yeni eşyada olduğu gibi kılavuz gerektirir… Aynı yeni aldığınız televizyonunuz gibi… Kendinizi keşfetmeniz ve size verilen bu muhteşem kudretin neye kadir olduğunu anlamanız hayatınızın değiştiği size ait Kadir Geceniz olacaktır… Allah'a yaklaşmaya çalıştıkça kendinize verilen hediyeler yanında bir de O'nun ordularıyla sarılı olduğunuzu fark etmeniz sizin her tür korku ve kayıptan azat edilmiş bir ruhaniyete kavuşmanıza ve "emin" hissini yaşamanıza sebep olacaktır…

Kuran'da Kehf Suresi başta olmak üzere, Hz. Süleyman'ın yanına Belkıs'ın tahtının göz kapayıp açıncaya kadar getirilmesine, rüya anlatımına, Miraç'a kadar zamana

ilişkin pek çok atıf olmasına rağmen ve insan yaradılış ve tasarımının en yüksek sanılan teknolojinin üzerinde bir kudreti gizleyen adeta bir "kutu" olmasına rağmen, bu özelliklerin insan algısını yanıltan kalıplar oluşturularak "örtülmesinin" amacını iyice düşünmemiz gerek…

Unutmayın kâfir "gerçeği örten" demektir… İnsan kendi başına *âciz*liği, Allah'la ise "mucize" tabir edebileceklerini yaşar… Hakikatlerin örtülmesi ve "Allah'ın sizinle olmasına rağmen" kendinizi *âciz* hissettiren her şey şeytan ve onun sistemindendir…

Şeytan dünyada sürgündedir… Mehmet Ali Bulut hocamız der ki: "Şeytan, *İblis*'in dünyaya indirilmiş haline verilen isimdir…"

Şeytanın başlıca amacı bize kadir olduğumuz güçleri unutturmak ve kıyametin gerçekleşmesine hizmet eden tüm hatalara düşmemizi sağlayarak geldiği yere, kendisine rakip olarak gördüğü *Âdem*'i yenmiş olarak, en kısa zamanda dönmektir…

Allah'ın işaretleriyle, sembolleriyle bizimle iletişim kurması, şeytanın da sembolizm üzerinden bizi yanıltmaya çalışmasını getirir… İçindeki Allah'a ait kudreti, ruhunu keşfetmen şeytanın *Âdem*'e yenilmesi demektir… İşte bu yüzden, o, bunun olmasını engellemek için insanın içine değil dışına yönelmeni sağlamaya çalışır sistemiyle…

İnsanın yaradılışı itibariyle verilmiş olan ve hiçbir madde ya da teknolojinin yakalayamayacağı bir teçhizatı varken, şeytan insanın bunun farkına varmaması için, ona çılgınca "tüketmesi" ve kendini maddeyle bağımlı hissetmesi ve ancak başkalarında olana sahip olduğunda "değer" bulacağı vesveselerini dört bir yandan (ister medya ister dünyevi sistem, ister eş dost üzerinden) fısıldar durur…

Bu yaşatılan sistem Tevrat'taki anlatımı hatırlatır… Şeytan *Âdem* ve Havva'ya, "Şu ağacın meyvelerinden yerseniz tanrısallaşır ve sonsuz olursunuz" derken insanı değerli kılanın dışarıdaki bir eşya olduğu bilincini ona aşılar… Bedensel ve materyal kaygılarınla kendi hakikatinden yani Allah'tan uzaklaşmaya başlarsın… Tüketmek ve çeşitli eşyalara sahip olmanın seni değerli kılacağına inanır ve gönlünde gömülü hazinenin üzerine dünya toprağı atarsın… İlginç olansa bu durumu içten içe sezdiğinden sahip olduklarınla bir türlü "mutlu, huzurlu ve güçlü" olamazsın… Bir etrafınıza bakın onlarca örneğini görebilirsiniz…

İslamiyet'in tavsiye ettiği gibi herkes başkasında olanın değil kendinde olanın peşine düşse, sadece tek hazine değil tek hazineye bağlı sonsuz hazineler olduğunu anlardı… Ama işte şeytanın en sevdiği günahlardan olan açgözlülük duygusu böyle bir şeydir… Dışarıdakine gözünü açmaktan kendindeki hazineye kör ve kendindeki hazineden mahrum olursun…

Herkesin peşinde olduğu o nam salmış hazineyi bulmak için dünyayı dolaşıp da o büyük hazineyi kendi evinin arka bahçesinde bulan gezginin hikâyesidir bu hayat…

Artık kendinize dön*ün…*

"Biz ona (insana) şahdamarından daha yakınız…" (Kaf 16)

"Öyleyse sen yalnızca Allah'a *güven ve dayan*…" (Neml 79)

3. Serpil Çavuşoğlu, Cemal Nur Sargut, "Her Şeyin Allah Olduğunu Görmek", http//www.indigo.com

III.

KIYAMET

Bu en muhteşem sistem ancak çok kudretli ve çok zeki bir varlığın yönetimi ile işleyişine devam edebilir.

– Isaac Newton

Ve kıyamet günü, gerçekten biz bundan gafildik (gafilleriz) dersiniz diye (dememeniz için), senin Rabbin, âdemoğullarının sırtlarından onların zürriyetlerini aldığı zaman onları, nefisleri üzerine şahit tuttu. (Allahü Teâlâ şöyle buyurdu): "Ben, sizin Rabbiniz değil miyim?" Dediler ki: "Evet (sen, bizim Rabbimizsin), biz şahit olduk."

– Araf Suresi 172. ayet

Denir ki…

Bizler Allah tarafından var edildiğimiz ezel âleminde, Allah bize seslendi…

"Elestü bi Rabbiküm?"

Yani: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?"

Ve derler ki, insanlar Allah'ın bu muhteşem güzellikteki sesine öyle vuruldular ki, hep onu aradılar, hep onu özlediler, hep onu duymak istediler. Ve dünyaya geldiklerinden sonra güzel sesli insanlara meyilleri de bundandır…

Allah'ın o eşi benzeri olmayan güzel sesine duyulan özlemden…

İşte aşk yolcularının benimsediği "sema" da aslında duyulan o ilahi sese ruhen ve bedenen verilen cevaptır…

Allah'ın sesi her yeri kuşatmıştır ve her yeri titretmektedir. Evren "bir titreşim, frekans denizidir"… Aynı içimiz gibi.

Kıyamet konusuna girerken bununla başlamak istedim çünkü "Ses" konusu büyük bir anahtar.

"Sana saati (kıyamet) ne zaman olacağını (karar kılındığını) soruyorlar. De ki: Onun ilmi ancak Rabbimin katındadır. O'nun vaktini O'ndan başkası açıklayamaz. Yerlere ve göklere ağır geldi, o size ansızın gelir (ansızın olmaktan başka bir şekilde gelmez). Sen sanki ondan haberdarmışsın gibi soruyorlar. Onun ilmi yalnızca Allah'ın katındadır de. Ve lakin insanların çoğu bilmezler." (Araf 187)

İnsanların yüzlerce binlerce yıldır kafasını kurcalayan kıyamet kavramına bakış açımı ilk olarak bir gün karşıma çıkan şu anlatım geliştirmeye başladı…

Peygamber'e sormuşlar: "Kıyamet ne zaman kopacak ya Resulullah (sav)?"

O da şöyle cevap vermişti: "Üç türlü kıyamet vardır: Birincisi küçük kıyamet ki o sen öldüğünde senin için kopmuştur. Kim ölürse onun kıyameti kopmuş demektir.

İkincisi orta kıyamet, sen kabre konulunca başlar. Buna kabir azabı da denir.

Ve üçüncüsü büyük kıyamettir. Tüm canlıların ölüp tekrar dirileceği kıyamettir. İşte bu umumi bir kıyamettir."[4]

Peygamber efendimizin bu söylediklerini okuduktan sonra konuyla ilgili kalıplaşmış yargılarımın kırılmaya başladığını gördüm.

Kuran'ın her sayfasına, suresine, ayetine yöneldikçe kendini bana nazlı nazlı açmasında ilk anladığım şey, ruhumun derinliklerine kadar inen bir şeyler yaşamak üzere olduğumdu.

"Ve her insan ölürken ne hal üzere ise, büyük kıyamette o hal üzere haşrolunacaktır. Ölürken güzel amellerde bulunan güzel, kötü amellerde bulunan ve tövbe etmemiş olan da o şekilde haşrolunur…"

Bütün bu hususlara işaret eden bir hadisinde peygamber efendimiz şöyle ifade etmişti:

"Hayatınızı hangi hal üzere geçirirseniz, o hal üzere ölürsünüz. Hangi hal üzere öldüyseniz o hal üzere de diriltilirsiniz."

Sonradan anladığım bir tabirle, "ölmeden önce ölme yolculuğum başlıyor" ve benim oluşturduğum rüyalardan oluşan, hakikatten uzak dünyam parça parça olmaya hazırlanıyordu…

Kavramları belli kalıplara hapsederek hayalleri ve masalları "gerçek", gerçekleri ise hayal ve masal sanmamız sonucu yaşadığım derin uyku bitmek üzereydi.

4. *Kıyamet kopmaya başlayınca dünya günü kalmad*ığı için bunu bir süre olarak düşünmek uygun düşer denilir… Dünya'nın, Güneş'in, Ay ve yıldızların teker teker dağıldığı, paramparça olacağı gibi anlatımlar mevcuttur… Peygamber'in sahabesi Ebu Hüreyre'den rivayetle:

"İki üfürme arası kırktır…"

Bunun üzerine Ebu Hüreyre'den sorulur:

"Kırk gün müdür?"

"Bilmiyorum."

"Kırk yıl mıdır?"

"Bilmiyorum."

"Kırk ay mıdır?"

"Bilmiyorum. Artık insanın her yanı çürüyüp ufalanacak, ancak kuyruksokumundaki (küçücük bilyemsi) kemik çürümeyecektir. İnsanlar o kemikten oluşup meydana gelecek." (*Müsned*, II, 322; Buhari/tefsir: 3/39, 1/78, Müslim/fiten: 141)

Kıyametin kopacağı anda, imanlı insanların ruhları daha evvel alınacak ve bu yüzden kıyamet onlara hissettirilmeyecektir ve kıyamet "kâfir" tabir edilenlerin başına kopacaktır denir.

ÖNCE MADDE

Maddenin en küçük parçasının atom olduğu düşünülürken, bunun bir yanılsama olduğu ve maddenin en küçük parçasının bir tür enerji olan atom-altı parçacıklar olduğunun keşfi ile dünyanın maddeye bakışı tamamen değişti.

Tüm madde aslında, enerjinin daha yavaş bir titreşime sıkıştırılmış haliydi. Öteki enerjilere göre çok daha yoğun ve konsantre bir haldi bu (Einstein'a göre küçük bir kitle hacmiyle kıyaslanamayacak kadar çok enerjiye dönüşebilirdi).

Ortaya koyduğu "izafiyet teorisiyle" Einstein, maddeyle enerjinin eşdeğer olduğunu gösterdi. Enerjiye matematiksel yaklaşarak mekân olarak da adlandırdığımız zaman ve uzayın yanında, madde ve enerji varlığını ve temelde madde ve enerjinin aynı şeyler (eşdeğer) olduğunu gözler önüne serdi. Madde sadece enerjinin özel bir türüydü…

Evet, evrende görebildiğimiz tüm güçler, her biri, "değişik dalga boyu ve frekans, yani titreşimde olan elektromanyetik dalgalardan" başka bir şey değildi…

Konuya öncelikle işin temelinde önem arz eden "rezonans" anlatımı ile girelim…

Maddenin temelinin o maddeye "görüntüsünü" veren manyetik enerjiyi oluşturan enerji alanları olduğunu artık anladık… Evet rezonans (manyetik rezonans) ise bu manyetik alanların titreşim sesi ya da melodisine verilen isimdir. Tüm uzay-zaman, kuantum anlamında bir enerji denizidir. Ve bu enerji denizindeki her şey ister bir masa olsun isterse yıldızlar, hepsi aynı yapıtaşından, farklı şekilde titreşimleri ve rezonansları olan atom-altı enerjilerdir…

Bu bana hep Mevlana'nın şu sözünü hatırlatır:

"Biz denizden geldik, denize gideriz…"

Bilimadamları artık kâinatı bir "enerji denizi" olarak tasvir ediyor ve "madde" algısının değişmesi ve "her şeyin temelde enerji" olduğunun fark edilmesiyle bu "sınırsız frekans denizinde kendine özgü yüzen frekanslar" olduğumuzu söylüyorlar…

Bu da beni Allah dostlarının (örn. Mevlana) yüzyıllar önceki insan ve evren tanımına götürdü. İşte bizler bir bardak denizden alınmış su gibiydik. Ne denizin aynıydık ne de ondan ayrı…

Tüm bu bilgiler ayaklarımı yerden kesti diye düşünürken bir cuma günü, Cuma Suresi'ni okurken ilk ayeti gözüme başka bir şekilde takıldı.

İşte Kuran'ın güzelliği bu. Her seferinde okuduğunuzda her seferkinden farklı bir şey keşfedebiliyorsunuz. Mucizesi de burada yatıyor. İdrake göre algılanan şey her defasında idrak arttıkça büyüyor gelişiyor ve zamana uygun bir anlatımla örtüşüyor. Aynı ayet her okumada başka bir kapı açıyor idrakinizde, farkındalığınızda… İçindeki kelimelerin her biri binlerce anlam barındırıyor ama işte hepimiz alabildiğimiz kadarıyla nasipleniyoruz. Tıpkı Mevlana'nın dediği gibi:

"Sen ne söylersen söyle, söylediğin karşıdakinin anladığı kadardır…"

Kuran da aynen böyleydi işte; gündüz güneşten dolayı görünmeyen ve yok sanılan yıldızlar kadar çok anlam barındırıyordu ama biz gördüğümüz kadarıyla sınırlamıştık idrakimizin gökyüzünü…

Cuma Suresi'ni okumaya başladım. İlk ayeti o ana dek defalarca karşıma farklı anlatımlarla çıkmış ama içerik olarak benzerlikler taşıyan bir başlangıca sahipti…

"Göklerde ve yerde olan her şey, Allah'ı tesbih' eder ki; (O) Malik'tir (mülkün sahibidir), Kuddüs'tür (mukaddestir), Aziz'dir (üstündür), Hâkim'dir (hüküm ve hikmet sahibidir)…"

Birkaç sure daha okuduktan sonra Haşr Suresi'ne geldim. İlk ayeti yabancı değildi bana:

"Göklerde ve yerde olan ne varsa Allah'ı tesbih etmektedir. Ve O; Aziz'dir, Hâkim'dir."

Peki "tesbih" denince ilk aklımıza gelen şey nedir? Şimdilerde geleneksel bir alışkanlık haline dönüşen bir aksesuvar. Ya da namazdan sonra çekilen 99'luk (101) tesbihler. İlk etapta bir eşya olarak gelir akla.

Peki "tesbih" aslında ne demekti? Namazlardan sonra 33 kez sübhanallah deriz mesela, sübhan kelimesi da tesbihle aynı kökenden geliyor…

Sözlükleri elime aldım. Tesbih, sübhan kelimelerini araştırmaya başladım…

Tesbih: Allah'ın noksan sıfatlardan uzaklığını ifade eden, O'nu tenzih eden ve O'nun mutlak üstünlüğünü anlatan bir övgü ifadesi.

Sübhan: Övme, tenzih etmek.

İşte tüm bu güzelliklerin üzerine o muhteşem sözle karşılaştım. Tüm parçaları birbirine bağlayan o kelimenin muhteşem anlamıyla…

"Sübhan kelimesi Arapça SBH kökünden türer. Kök anlamı *(batmadan, üzerinde)* YÜZMEK, *ileriye yuvarlanmak*, *hızla uzaklaşmak*, *hızlı olmak* anlamındadır."

Evet SÜBHAN, YÜZMEK demekti…

Kuran'ın yüzyıllar önce AYET denilen ve anlamı İŞARETLER demek olan anlatımlarında, Peygamber'in hadislerinde ve Allah dostlarının bizim şiirsel sandığımız ilim kaynağı sözlerinde, beyitlerinde nasıl bir İLİM saklıydı anlamaya ucundan da olsa başladım…

Özellikle bazı bilimadamları, maddenin artık temel yapısının madde parçacıklarından değil elektromanyetik alanlardan oluştuğu görüşünü savunuyorlar. Her şey tek bir enerji alanı altında birleşmiş durumda ve bu da pek çok şeyi artık "imkânsız" başlığı altından (ışınlanma, zaman yolculuğu) kaldırmaya yatkın hale gelmiş durumdaydı…

Daha yeni yeni keşfedilen bu bilimsel veriler hepimizin, aslında Allah'ın isim ve sıfatlarının (manalarının) sınırsız enerji denizinde yüzen enerjiler olduğumuzun ipuçlarını veriyordu bize…

Kuran sahifelerinde yazılı satırlar olduğunu düşündüğümüz "ayetler", "Allah'ın işaretleri" demekti. Bir yaprak da ayetti, bir insan da… Biz dahil etrafımızdaki her şey Allah'ın "işaretlerinden" başka bir şey değildi. Yer ve gök arasındaki her şey Allah'ın işaretleriydi ve etrafımızı sarmışlardı. Şöyle bir etrafıma baktım, etrafım sarılıydı ayetlerle. Elimi hafifçe savurduğumda elime temas eden hava bile aslında su buharıydı. Ve ben hem o su buharının hem de etrafımdaki her varlığın içinde bu sonsuz denizde adeta yüzüyordum.

"Ey gün yüksel! Zerreler raks ediyor. Ruhlar vecit içinde başsız ayaksız raks ediyor. Bu kâinattakiler hep onun için raks ediyor." (Mevlana)

Bir bardak su alınsa denizden ayrı olur muydu? Hayır. Peki o bardak su denizin kendi olur muydu? O da hayır. Biz Allah'ın isim ve sıfatlarının manalarının açığa çıkmasıyla oluşmuş bu sınırsız enerji denizinde "yüzmekte olan frekanslardık"…

Allah'ı tenzih ediyorduk, O'nun yüceliğini zikrediyorduk. Ve O'nun o sınırsız enerji denizinde kendi yolumuzu bulmaya çalışıyorduk…

"Ey Müslümanlar! Ben kendimi bilmiyorum, ben kendimi bilmiyorum. Ben ne Hıristiyan'ım, ne Yahudi, ne de Müslüman! Ne Şarklıyım, ne Garplı… Ne ulviyim ne süfli… Ne tabiatın rükünlerindenim, ne dönen feleklerden! Ne Hint'tenim, ne Çin'den… Ne Irak memleketindenim, ne Horasan toprağından… Benim nişanım nişansızlık, mekânım mekânsızlıktır!" (Mevlana)

"Biz şuradan, buradan değiliz. Biz yukarıdan geldik yukarıya gideriz! Biz denizden geldik denize gideriz; yersiz yerden geldik, yersiz yere gideriz!" (Mevlana)

Kıyamet konusuna girmeden evvel bazı bilgilerle donanmamız gereği olduğunu düşünüyorum…

ATMOSFER NEDİR?

Atmosfer büyük bir bilgisayardır…

Her insanın atmosferi vardır. Ve her insan küçük bir dünyadır…

Ve her birimizin hem maddi hem de manevi uyanışlarımız için kendimize has bir kıyameti de olacaktır…

İlk ve ortaokulda mecburi ders olarak çalışmak haricinde, öğrenmek ihtiyacı hissetmediğimiz atmosfer –ki yaşamın oluşması atmosfere bağlıdır– nedir derinlemesine hiç düşündünüz mü?

Çocukluk ve ilk gençlik dönemimizde aklımız bir karış havadayken bize öğretilen bilgiler, o atmosferde uçup gideli çok uzun zaman olmuş. Ondan sonra; yaşanmış aşkların acısıydı, sevgiliydi, üniversiteydi, işti, evlilikti, çocuktu, geçim derdiydi derken, bunca hengâmenin arasında oturup da bu konuları araştıracak zaman mı var diye düşünüyor olmalısınız. Sonra bir de bakmışsınız ki koca ömür geçip gitmiş ve geriye bir tek yapılmayanların pişmanlığı kalmış…

Kendi maddi geleceğimize yatırım yaparız sanırız ama o sırada bizi sonsuzluğa ve her iki âlemdeki mutluluğa taşıyacak en kıymetli hazinemiz olan “özümüzü” kaybederiz. Ve madde geçicidir, aslında yoktur, özümüzse ebedi ve tek olandır…

Neyse bunca koşturmaca içinde madem birkaç saat bulduk, en azından gelin beraber bakalım, neymiş atmosfer…

Atmosfer: “Yerçekimi sayesinde tutulan, dünyanın etrafını saran gaz ve buhardan oluşan bir tabakadır. Oksijen, azot, su buharı başta olmak üzere hava adı verilen bir gaz karışımıdır. Dünyanın kendi ekseni etrafında dönmesinden dolayı kutuplarda daha ince bir örtü, ekvatorda ise geniş bir örtü halindedir.”

Dünyamızı sarması, koruması, yaşam alanı haline getirmesi için bir örtü gibi dizayn edilmiş atmosfer, tüm bunların üstüne aslında büyük bir bilgisayar gibidir.[5]

Atmosfer morötesi denilen güneş radyasyonunu emer ve gece gündüz sıcak farkını dengeleyerek dünyanın yaşamsal bir alan olmasına sebebiyet verir.

Kuran’da defalarca ayetlerde zikredilen ve “gökyüzü” diye çevirdiğimiz Arapçadaki sema kelimesinin çoğulu semavattır. Bizim dilimizde gök kelimesinin kullanımı gibi hem en yakın gök hem de tüm dünyayı tabaka tabaka saran atmosfer katmanları da Kuran’da sema olarak nitelendirilir. “Gökteki bulutlar” derken hemen yakın gökyüzü, ama “gökteki yıldızlar” derken göğü, evrenin tümü gibi kullanırız. Bunun aynısı Arapçadaki “sema” kelimesi için de geçerlidir.[6]

Bunun dışında dünya ile ilgili sema ve arz tarifi aynı zamanda “batını” yani “saklı, örtülü” anlamda dünya ile özdeşleştirilen ve her birimizin bir “âlem” olmamızdan kaynaklanan anlatım gereği, “arz” yani “yer” insan bedenini, “sema” ise insan bilincini temsil eder…

Her insan evrenin ve dünyanın bir numunesidir. Boyutsal olarak küçültülmüş dürülmüş. Oysaki içerik olarak daha da büyük halidir…

Kısacası düşünürsek, dünyayı şöyle bir resmedin: Büyük dünyanın (gezegen dünyanın) üzerinde milyarlarca “küçük dünya” düşünün. İşte her birimiz onlarız.

Kendimize ait beden ve bilinçlerimiz ve enerji alanlarımız yani atmosferlerimiz de vardır… (Aura diye tarif edilen enerji alanı insana ait bir tür atmosferdir. Nazar gibi çeşitli elektromanyetik alanları süzmek suretiyle, kişinin bireysel alan gücüne göre insana hasar vermesini engelleyen bir tür örtüdür…)

"Âlemlerin Rabbi" vasfında hem dünyamız ve nice varlıkların âlemleri ve hem de aynı zamanda her biri, bir başka âlem yani dünya olan her bir insanın Rabbi anlamı da yatar…

Şimdi tekrar sema ve gök konumuza dönelim…

İşte bu anlatım içinde Kuran'ın çeşitli ayetlerde arz ve sema anlatımı içinde atıfta bulunduğu SEMA'nın kelime anlamı olarak daha da öte anlamları vardır…

Kuran'da veya kendi aramızdaki sohbetlerimizde bile "sema" denince bizler "gökyüzünden" bahsedildiği anlayışıyla sınırlarız idraklerimizi. SEMA'nın bir anlamı gök, gökyüzü, felektir. Evet ama bunun yanında SEMA aynı zamanda "duymak, işitmek" demektir…

Allah'ın "her şeyi duyan" manasındaki SEMİ isminden kaynaklı SEMA kelimesi, semanın mahiyetini bize daha iyi açıklamış olmuyor mu…

SEMA, "işiten ve duyan" demek olup, bizleri kayıt altına alan bir hafıza ve bir bilgisayar gibidir.

Öte yandan "Müminin silahı duadır" hadisinde ne derece kuvvetli olduğuna ilişkin ipucu verilen "dua" kelimesi ise "çağırmak, davet etmek" demektir…

Kısaca şunu söylemeye çalışıyorum: Biz her duamızda, "işiten ve duyana" bir çağrı yapıyor ve istediğimiz şeyi davet ediyoruz…

Temelde "dua" bilinciyle yapmasak bile "her sözümüzün" sema tarafından algılanması sebebiyle evrenle olumlu ve olumsuz çağrı ve iletişim halindeyiz…

Evrensel bilgisayar olan atmosfere, sözel anlamda yaptığımız her giriş o konuyla bağlantılı enerjileri harekete geçirecektir…

Bu anlatım size tuhaf gelmesin…

Teknolojiyle beraber hologramdan tutun sesle komut edilen akıllı evler dahi çıktı. Hatta bilgisayarlardaki yeni sürümlerde bir şeyi internette arama motorunda aramak istediğinizde, o kanalı açıp sözel olarak örnek olarak "Einstein" dediğinizde sesinizle komut alan bilgisayar size şöyle bir yazılım sunuyor: "Aramayla ilgili 150.000 sonuç bulundu."

Birinin üzerine tıklıyorsunuz ve seçtiğiniz LİNK yani diğer adıyla BAĞLANTI ile çağırdığınız bilgi size döküm olarak veriliyor. Bunu nasıl kullandığınıza göre de aldığınız sonuçlar değişiyor elbette…

Bir Allah dostu Necdet Ardıç'ın (Terzi Baba) anlatımında şunu dinlemiştim: "Nuh'un gemisini tahtadan sanmayın. Nuh'un gemisi o kadar ileri teknolojideydi ki SES'le komut ediliyordu…"

Sonra Nuh kavmini incelemeye başladığımda, Nuh Suresi'nin 15. ayetinde şunları okudum:

"Görmüyor musunuz Allah yedi kat semayı nasıl yarattı?"

Yapılan ilmi incelemeler ve araştırmalar dünyanın etrafındaki göklerin 7 tabakadan oluştuğu yönünde.[7]

Buradaki “Görmüyor musunuz?” ifadesi ise dikkat çekicidir. Anlaşılan odur ki teknoloji o kadar ilerlemiş ki, gökyüzü katmanları açıkça görülüyor anlamına gelebileceği gibi, bu bilgiye zaten önceden sahip olunduğu anlamına da gelebilir…

Demek istediğim, teknolojinin ilerleyeceğinin ipuçları önceden verilmiş bu dünyada, SES’le komuta edilen bilgisayarların ve bunlarla işletilen düzeneklerin olması çok da ihtimal dışı görünmüyordu…

İnsanlar teknolojide ilerlerken Allah’ın teknolojisinin her tür teknolojinin ötesinde olduğunu unutabiliyor…

Hatta arkadaşlarım HI-TECH, ileri teknoloji tabirini kullandığında onlara Ben “HAYY ve TEK olanın teknolojisini kullanıyorum” diyorum.

Çocukken *Ali Baba ve Kırk Haramiler* diye bir masal anlatırlardı bize…

Ali Baba hazineyi bir mağarada bulur ve o mağaranın sesle açıldığını öğrenir. Doğru sözü söylemek o mağaranın açılması ve hazineye kavuşmasına sebep olur…

“Açıl susam açıl!”

Evren ve dünya da böyle doğru sözlerle katman katman açılan ve barındırdığı hazineleri bizlere sunan bir mağara neden olmasın?

“Açıl yaşam açıl!”

Tabii şunu unutmamak lazım; hazineye kavuşan Ali Baba, haramilerin hedefi haline gelir. Ama burada ne istediğine iyi karar vermen lazım yoksa istediğinin gerçekleşmesinin sebep olacağı sıkıntı, getireceği zevk ve rahattan fazla olabilir.

Bu yüzden bizi işiten ve duyan semaya en güzeli, Allah’ın tavsiyesi olan Peygamber duaları, yani çağrılarıyla yaklaşmak değil midir?

Birisini aradığımızda “Sana ÇAĞRI attım. Sana mesaj attım…” deriz.

Bizlerin beyinleri birer radyo gibidir; hem alıcı hem de verici olabilmek için tasarlanmış muhteşem cihazlar…

Söylediklerimiz o kadar önemlidir ki tasavvuf ilminde kelimelerimizin “can” bulduğu söylenir… Peygamberimiz her yorumumuzda “hüsnü zan” yapmamızı tavsiye etmiştir. Biz baş gözüyle ve bu boyut algısı itibariyle sözlerimizin oluşturduğu enerjileri “şimdilik” göremesek de bu o enerjilerin olmadığını göstermez… Bizde yüzyıllardır var olan bu “hüsnü zan-pozitif (iyi) düşünmek” kavramı, Batılılar tarafından son yıllarda pozitif düşünce, düşünce gücü gibi akımlar adı altında adeta yeni bir keşifmiş gibi bizlere sunulmakta.

Allah her an duyan ve işitendir. Evet O bizi her an her yerde duyuyor ve görüyor. Kendi isim ve sıfatlarından kurduğu muhteşem sistemle kayıt altına alıyor, bizi sarıp sarmalıyor.

Evrenle paylaştıklarımız, yani sözlerimizin, aslında “onların ürettiği enerjinin mahiyeti” o kadar önemli ki, çünkü önceden de belirttiğimiz gibi madde aslen enerjidir… Örnek olarak kötü bir rüya gördüğün zaman onu kimseye anlatmamanı tavsiye eden ve bu konuda belli bazı tavsiyeleri olan (sol tarafına üç kez üflemeni ya da tükürmeni ve bu rüyanın şerrinden şeytandan Allah’a sığınmanı ve Ayet-el Kürsi okumanı söyleyen Hz. Muhammed [sav]) acaba bu yüzden mi gördüğün ve negatif bir ÇAĞRI taşıyabilecek olan rüyanı “seni duyan semaya” yani seni her yerinle saran göksel bilgisayara söylememeni tavsiye etti?

Rüya yorumu ilminde rüyanı kötüye yoracak kimselere anlatma ve eğer ki anlatacaksan, “Rabbi yessir ve vela tuassir Rabbi temmim bi’l-hayr” yani “Ey Rabbim! İşimi kolaylaştır zorlaştırma ve hayırlı bir sonuca erdir…” de, uyarı ve öğretisi boş yere olmamalı.

Biz bilsek de bilmesek de, düşündüğümüz bir şeyi seslendirirken dahi o şeyin enerjisiyle bağlantılı bir mekanizmayı harekete geçirmekteyiz. Çünkü niyetimiz veya düşüncemiz, bir ÇAĞRI haline gelir ve “ses de bir ilmi taşıyan, bir bilgiyi taşıyan enerjidir” ve bizler bizde tezahür eden Allah isim ve sıfatlarının manalarını taşıyan tasarımımız gereği, enerjiyi gerçekleştirebilme mekanizması verilmiş cihazlar gibiyizdir…

Genel merkez de diyebileceğimiz DUYAN ve İŞİTEN ana bilgisayar olan sema da, kaybolmayan her enerji gibi, dolaşmaya ve oluşturduğu enerjinin karşılığını aramaya başlayacaktır. Google’a girdiğiniz bir kelime gibi sema, oluşturduğunuz enerjinin anlatımlarını sizin karşınıza döküm olarak indirecektir…

İster fiil ister söz temelde her şey bir bilgi ve enerji taşır. Bir şeyi dilediğinizde sadece sözel olarak değil fiilen de o istediğiniz şey yönünde hareketler icra etmeniz gerekir. Keza sadece tohumunu ekmekle kayısı yetiştirilmez. Gübresinin, suyunun ve doğal afetlerden korunması için gereken tedbirler alınması sonucu o kayısı tohumu ağaca dönüşecektir. Aksi halde çürüyüp gidecektir…

İşte bu yüzden her söz gibi her çağrıya ulaşmak yönünde yapılan fiil de bir çağrıdır. Çünkü “fiili dua” da denen, dileğini gerçekleştirmek yönünde yaptığın filler de aynı bir dua, çağrı niteliğindeki kelimeler gibi enerji açığa çıkaracaktır…

Mesela şöyle bir tavsiye vardır: Günah işlediyseniz hemen bir sevap işleyin. İşte buradaki mesele yukarıdaki gibidir. Biz bir fiil işlediğimizde –ki evren onu da bir çağrı olarak algılar– o da hedefe yönelik bir çağrıdır veya sözel bir çağrı/davet yaptığımızda (ah keşke bir arabam olsa gibi) evrene aslında bir dua etmiş olduğumuzun farkında değilizdir…

Yaptığımız hatalı fiili güzel bir fiille NÖTR haline getirmeye çalışmak, açığa çıkarttığımız negatif enerji paketinin bize dönmesini, onu ona karşılık gelebilecek başka bir pozitif enerjiyle dengeleme çalışmasından başka bir şey değildir. Ancak bu “kul hakkı” gibi bazı günahlar için o kişinin bizatihi kendisinin olumlu enerjisi alınmadan (o mahiyette çabalar sarf edilmeden) o yönde bir olumlu enerji oluşturmak mümkün değildir. Örnek; helalleşmek ve helalleşmenin şartlarını yerine getirmek…

Mesela, kıyamette mizan denilen bir terazide günahlar ve sevapların tartılacağı anlatılır.

“Zerre kadar hayır ve şer işleyen, karşılığını görür.” (Zilzal 7, 8)

Kıyamet günü terazisi olarak adlandırılan Mizan’da sevap ve günahların tartılacağına ilişkin ayetler vardır.

Dünyadaki sözlerden düşüncelere işlenen her şeyde “şekil alacak” iyiliklerin parlak, kötülüklerin karanlık olacağına ilişkin anlatımlar vardır.

Geçiş yapılacak boyutta farklı bir enerji tanıma veya okuma metodu olacaksa, bu durumda şu gün madde olarak gördüğümüz şeyleri başka formlarda ve mana olarak gördüğümüz şeyleri başka formlarda görmemiz muhtemeldir…

Kâinat ses ve ışıktan oluşmuştur… Bir bilgi ve enerjinin tanımlaması onu okuyan bilgisayarın algılamasıyla kısıtlıdır. Şöyle düşünün, bilgisayara media okuyucusu yüklenmemişse bilgisayar yüklenen bir youtube videosunu okuyamaz, değil mi?

Ancak o program yüklendikten sonra az önce "göremediğiniz" data olan bilgi "linki" yani "bağlantısı" size görünür hale gelir…

İmtihan gereği bu evren ve dünyaya belli limitlerle geldik ve bu yüzden bir sevabın, bir fakir doyurmanın bize, biz bu fiili işlediğimiz aynı anda göremediğimiz bir boyutta "bir cennet odası" hediye oluşumunu tetiklediğini göremiyoruzdur belki de.

Bizlerin beyinlerimizin, algılarımızın okuyamadığı, göremediği şeyleri yok saymak evreni küçümsemek olur. Bu sınırsız bir deha olan Allah'ın ilminden OL kelimesiyle OL'durulmuş evrende, bizim göremediğimiz ve duyamadığımız o kadar çok şey var ki, peygamberimiz "Gökler o kadar kalabalık ki gıcırdıyor" demiştir…

Zaten asıl meselenin temizlenmek ve İLİM peşinde koşmak olduğunu anlatan İslamiyet, algı sınırlarımızı olabildiğince zorlamak suretiyle, "Ben kulumun zannı üzereyim" diyen Allah'ımızı en yakın idrakte tanımaya çalışma tavsiyesindedir…

"Ben kulumun zannı üzereyim." Yani onun benimle ilgili idraki neyse ben ona öyle muamele ederim.

O zaman ne kadar tanırsak O'nu, idrakimiz o derece değişecek ve genişleyecektir.

"Bir amelin salih ve makbul olması, kalbin doğru olmasına bağlıdır. Kalbin salih olması ise niyetin salih olmasına bağlıdır." (Mutarrıf bin Abdullah)

Peygamberimizin her gün 70 tövbe çektiğini gören bazı kötü niyetliler, "Hani günahsızdı peygamberler? Hani günahsızdı Hz. Muhammed (sav)? O zaman neden tövbe çekiyor?" derlerdi.

İşte biz tövbeyi sadece "günahlardan" arınmak olarak algılarız. Her şeyi kategorize etmişizdir. Günah sevap, dinli dinsiz, şu ve bu gibi.

Oysaki dinde günah ve sevap gibi anlatımlar dahi aslen bir bilgi paketi, bir enerji olan insanın doğru enerjiye kavuşup evrenle doğru iletişimde olmasını sağlamak üzeredir.

Peygamberimiz kendi yapmak suretiyle bize de tövbe kavramını tavsiye etmiş olur ki bunun birçok sebebi vardır. Ama en önemli sebeplerinden biri, o günahı olmayan güzel zatın, bir evvelki gündeki İDRAKİNDEN temizlenmesi amacındadır.

"Dünle aynıysan ziyandasındır…" diyen peygamberimiz her gün kendimize yeni bir ilim ve idrak katmamız gerektiğini ifade eder. İslamiyet ilim dinidir. Peygamberimizin ÜMMİ vasfı bile tam anlamıyla anlaşılmamış bir vasıftır. Hikâye anlatır gibi peygamberimiz için, "O, ümmidir" deriz. Ümmi zahir, yani görünürdeki anlamıyla okuma yazma bilmeyen demektir ve muhakkak ki Allah çeşitli hikmetlerine binaen bunu böyle uygun görmüştür. Peygamberimizin ümmi olması, Kuran'dan önce gelmiş İncil ve Tevrat'ı okumuş da benzer bilgileri oradan alıntıyla aktarıyor suçlanmasına maruz kalması Allah tarafından istenmediği için böyle takdir edilmiştir diye ilk anlamda ifade edilir bu durum.

Oysa ümminin batın, yani idrak açıldıkça fark edilen, gözden kaçan çok başka bir anlamı daha vardır…

İMAM ne demek bilir misiniz? İmam, üm kökünden gelir ve üm = anne demektir. İşte bizlere zaman zaman Allah size ceza verir, ateşe atar, kâfir diyebilenleri olsa da

“imam” Allah dininde, “İslam’ın kayıp çocuklarını bir anne şefkatiyle doğru yola çağıran kişi” demektir.

Bir anne şefkatiyle…

Şefkat dini merhamet dinini ceza ve azap dini gibi lanse etmek öyle büyük suçtur ki, âlimlerin çok büyük cezası olabileceği bu yüzden dini doğru aktarmaları uyarısı vardır üzerlerinde.

“Üm” gördüğümüz gibi “anne” demektir. İlmin anası bir bilinç sahibi anlamının gizlendiği bu anlatım aslında Hz. Muhammed’in (sav) derin ilmini kasteder…

Yani peygamberimiz ÜMMİ’ydi ama kalıplarla çizili, okuma yazma bilip Kuran’da “kitap taşıyan eşeğe” benzetilen âlimler gibi değildi. O ilmiyle “amel” edendi. O bilgiyi sadece nakledip taşıyarak bilgi hamalı olmakla sınırlı kalmış değil, o bilgiyi HAL’e çevirmişliğiyle bilgeliğe çevirmiş olandı…

İşte okuma yazması yok diye bildiğimiz ÜMMİ peygamberimiz aynı zamanda İLMİN ANASI vasfındaydı.

Keza o ona “Oku!” hitabı geldiğinde “Okuma yazma bilmem, ben okuyamamam…” demişti. Ve Cebrail (Cebrail, Allah’ın kuvveti, zorlaması, cebri demektir) ona demişti ki: “Rabbinin adıyla oku…” (Alak 1)

Rabbinin adıyla okuyan Peygamber ilmin anası olmuştu. Biz onun okuma yazma bilmemesine şekli anlamlar verip, bu mucizeyi atlamaktayız. Onun her hali bilsek ki mucizenin ta kendisidir… Biz peygamberimizin ardından yürümeliyiz, Ebu Cehil’in yani cehaletin babasının değil.

İşte bu yüzden OKU’malıyız, Rabbimizin adıyla. Çünkü O her şeyi bilen, isterse kudretinden kuluna bildirir de onu ilmim anası yapar. Göz açıp kapayıncaya kadar.

Anadolu’da yetişen büyük velilerden Terzi Baba’nın hayatı bu konuda derin bir mesaj içerir…

Terzi Baba temel din bilgilerini tahsil ettikten sonra, anne ve babasının isteği üzerine, bir sanat sahibi olmak için terzilik öğrenmeye başladı. “Terzi Baba” diye meşhur olması buradan gelmektedir. Dünyaya hiç rağbeti yoktu. Ahirete meyli çok fazla idi. Mesleği ile meşgul olurken, ibadeti terk etmez, nefsinin arzu ve isteklerini yapmama hususunda azami gayret gösterirdi. Mevlana Halid-i Bağdadi’nin halifelerinden Şeyh Abdullah Mekki Efendi ile görüştü ve ona talebe oldu. Bundan sonra Terzi Baba’nın manevi mertebesi günden güne ilerledi. Nefisle mücadele ve riyazette çok ileri derecelere ulaştı. Abdullah Mekki Efendi, ona icazet verdi.

Abdullah Mekki Efendi ile tanışmaları şöyle oldu: Terzi Baba, hem dikiş diker hem de dili ve kalbi ile Allahü Teâlâ’yı anardı. Dükkânında dikiş dikerken, her iğneyi kumaşa geçirip çıkarışta dili ve kalbi ile Allahü Teâlâ’nın ism-i şerifini söylerdi. Halim selim, mütevazı bir zat idi. Kimsenin halini bilmesini istemezdi. Fakirleri çok sever ve bu sevgisini açıkça belli ederdi.

Bir gün Erzincan’a seyyah fakirlerden birisi geldi. Üzerindeki palto çok eski olduğu gibi, ele alınmayacak kadar kirli idi. Bu zat paltosunu diktirmek için şehirdeki terzileri tek tek gezdi. Fakat müracaat ettiği bütün terziler onun elbisesini dikmek değil, el sürmekten bile çekindiler. Terziler o fakir zata alay yollu, “Şurada Terzi Baba var. Ona götür, o diker” dediler. Zavallı fakir zat, Terzi Baba’yı buldu. İstediğini anlattı. Terzi Baba’dan ret yerine hüsn*ük*abul gördü. Terzi Baba ona, “Paltonu bırak, inşallah yarına

hazırlarım” dedi. Terzi Baba paltoyu alıp, güzelce yıkadı, kuruttu ve dikti. Ertesi gün o fakire elbisesini teslim etti. Bütün bu yaptıklarının karşılığında ücret almadı. O fakir zat paltosunu temizlenmiş, dikilmiş görünce çok memnun oldu. Terzi Baba’ya nazar edip, Allahü Teâlâ’nın sevdiklerinin sohbetine kavuşması için kalben dua etti.

O günlerde Mevlana Halid-i Bağdadi Hazretleri, halifelerinden Abdullah Mekki Efendi’yi Anadolu’ya göndermişti. Abdullah Mekki Efendi, Erzurum’a uğramış, sonra Erzincan taraflarına yönelmişti. Erzincan’a yaklaşınca, yanındaki arkadaşlarına, “Hocamızın bize tarif eylediği memleket, Allah bilir ya burasıdır. Burada bir zatın bizde emaneti vardır” demişti. Abdullah Mekki Efendi, Erzincan’ı şereflendirince, insanlar akın akın ziyaretine geldiler. Gelenler arasında Terzi Baba da vardı. Abdullah Mekki Efendi, ilk defa gördüğü Terzi Baba girince ayağa kalktı. Davet edip yanında yer verdi. Hiç kimseye yapmadığı iltifatı Terzi Baba’ya yaptı. “Mevlana Halid-i Bağdadi Hazretleri’nden bizde bir emanet var. O emanete seni müstahak gördüm. Bu emanet sana çok menfaatler sağlar. Kabul edersen sana teslim edeyim” dedi. Terzi Baba da, “Siz bilirsiniz efendim, maddi menfaatse; dünya için Allah demem” cevabını verdi. Abdullah Mekki Efendi bu cevabı alınca, “Oğlum, sen bulacağını buldun. Teslim edeceğim emanet seni dünya sevgisinden kurtarmaktan başka bir şey değildi” buyurarak, Terzi Baba’ya himmetle nazar edip, emaneti tevdi etti. Şah-ı Nakşibend Behaeddin-i Buhari Hazretleri’nin yolunda terbiye edip, kemale ermesine vesile oldu. Terzi Baba’ya hilafet verip, Allahü Teâlâ’nın kullarına, Allahü Teâlâ’nın dinini öğretmek ve marifetullaha kavuşturmak vazifelerini verdi. Bunun üzerine, Terzi Baba’nın hali derhal değişti. Manevi feyizler deryasına daldı.

Bu hadiselerden sonra, Terzi Baba’nın yüksek derecesi halk arasında duyulup, yayıldı. Herkes istifade etmek için ona geldi. Zamanla Terzi Baba’ya bağlı talebelerin sayısı günden güne arttı. Bu hali çekemeyenler, onun hakkında dedikodu etmeye başladılar. “Ümmi bir cahilin başına bu kadar insan toplanmış” diyorlardı. Hatta ilimden biraz nasibi olanlar da, bu gibi sözleri söylemeye başlamıştı. Bunun üzerine beldenin müftüsü, Terzi Baba’yı imtihan için davet etti. Maksadı ise, Terzi Baba sorulan suallere cevap veremeyince, cehaletini anlayıp, insanlara irşat, yol gösterme davasından vazgeçmesini temin etmekti. Terzi Baba, müftü efendinin davetini kabul edip gitti. Orada büyük bir ilim meclisinin toplandığını gördü. Müftü efendiye kendisini niçin davet ettiğini sorduğunda, müftü efendi ona, “Biz seni imtihan için davet ettik. Hakkınızda birçok dedikodu yapılıyor. Buna son vermek lazım geldi. Şimdi bazı sualler soracağız. Siz cevap vereceksiniz” dedi. Sonra sıfat-ı sübutiyyenin kaç tane olduğunu ve daha başka sualleri sordu.

Terzi Baba büyük bir hakikati ortaya çıkarmak için, “Allahü Teâlâ’nın, bu şehirde yaşayanlara göre yedi, diğer beldelere göre sekiz tane sıfat-ı sübutiyyesi vardır. Bu beldeye göre Allahü Teâlâ’nın sübuti sıfatları şunlardır: İlim, Semi, Basar, İrade, Hayat, Kelam ve Tekvin. Bu şehre göre Allahü Teâlâ’nın Kudret sıfatı yoktur. Çünkü bu şehir insanları Allahü Teâlâ’nın Kudret sıfatını inkâr etmektedirler. Eğer bu şehrin insanları Allahü Teâlâ’nın Kudret sıfatına inansalardı, Allahü Teâlâ bir ümmi kulunda, insanlara doğru yolu gösterme kabiliyetini yaratmaya kadirdir derlerdi…” cevabını verir vermez, orada bulunanlar, Terzi Baba’nın ilm-i ledünniye sahip, kâmil bir zat olduğuna kanaat getirip, ellerine kapanarak af dilediler. Ona gereken ikram ve hürmeti gösterdiler.[8]

Dinimizde “ilim” en önemli şeydir. Peygamberimiz vahiy almaya başladıktan yıllar sonra namaz vakitlerini düzenleyen sistem verilmiştir… Bizdeyse biri Müslüman olduğunda veya o farzları uygulamak istediğinde bazı içerikleri anlatmadan hemen “Namaz kıl!” deriz.

Namaz kılınmalı elbette, onun gibi bir vuslat mı var? Ama bunu yaparken ne yaptığını, ne söylediğini ve aslında ne kadar muhteşem bir yola girdiğini anlaman da gerekir. O zaman namazı daha çok sahiplenirsin ve ciddi bir biçimde bağlanırsın. Ve o zaman asıl namazın beş vakitle sınırlı değil de, Kuran’da da işaret edilen DAİMİ NAMAZ olduğunu anlarsın…

Daimi namazdadır Allah dostları. Kalpleriyle. En az beş vakit çıksalar da seccadeye, her an alınları secdededir onların. Otururken de, kalkarken de, yapayalnızken de hep Allah’ın huzurunda olduklarının idrakindedirler.

Cebrail’in İslamiyet’i öğretmek için geldiği, bir sohbetinde Allah Resulü’ne (sav), “İhsan nedir?” diye sorduğu ve Allah Resulü’nün de (sav) bu soruya, “İhsan Allah’ı görüyor gibi O’na ibadet etmendir… Sen Allah’ı görmesen de Allah seni görüyor…” dediği anlatılır. İşte her an, bu idrakle ibadet etmek ve davranmak ihsandır…

Her an huzurda olduğun idrakiyle…

Böyle olabilsek hepimiz, dünya bu şekilde olur muydu?

“Kul hu” duasına İhlas duası denme sebebi bu değil mi? İçinde ihlas kelimesi olmayan bir duaya “İhlas” denme sebebini hiç mi tefekkür etmedik?

Secdeyi sadece yere alnımızı koymak olarak algılarız, oysa secde anlam olarak “yere kapanmak, yere kapanarak tapınma” anlamıyla beraber Kuran’da anlatımlarda aynı zamanda “boyun eğmektir, baş eğmektir, itaat etmektir”. Sadece bedeninle değil; ruhunla, idrakinle O’na yönelmendir. İşte bu durum için Allah, “Secdede kulumla aramda hiçbir perde yoktur. Bana en yakın olduğu andır secde” der.

İnanmak, tabi olmak, itaat etmek aslında nefis tarafından unutturulmak istense de insanın “özünün” yaradılışında yani doğasında vardır… Hatta “tabiat” kelimesi de buna işarettir…

Tabiat “bir varlığın özünden, yaradılışından gelen özellikleridir”… Bilirsiniz birine “tabi” olmak onun peşinden gitmek, ona uyruk, bağımlı olmaktır… İşte insanın tabiatında dahi Allah’a tabi olma vardır…

Hatta tab kelimesi de “damga basma, mühür, damga, karakter” anlamına gelir…

Kâinat Allah’ın mührüdür… O mührü, damgayı kendinde de görmek, onu taşıdığını bilmek ve onu yüceltmek ve aidiyet hissi, insanın doğasının doyma şeklidir, huzur bulma şeklidir…

Secde anlatımında yatan da bu itaatin ifadesidir… Secde, Yaradan’a itaat ifadesidir, âdeme yapılan secde de Allah’a itaat etmekten kaynaklanan bir boyun eğme anlamındadır… İtaat ve tabiat kelimeleri birbiriyle ilişkilidir…

Kâinatta var olan her şey, her şey Yaradan’a itaattedir… İşte itaat de insanın yaradılışında, özünde var olan temel yönüdür… Bunu yaşayamazsa arayışı bitmez… Huzura kavuşamaz… Aidiyet hissini yaşayamaz…

O kadar güzel bir anlatım vardır ki, Allah kâinatta var olan her şeyde aslında kendi gizlidir… Bu, idraki yüksek kişiye zahir olur ama bunu idrakinde göremeyen başka şeylere âşık olduğunu, yöneldiğini sanır… Aslında Allah her yerde yalnız kendi

varlığıyla, tecellisi ile bizlere adeta kıyamayıp bu günaha, O'ndan ayrı düşme günahına düşmemizi engellemiştir…

Mesele olmayanı görmek değil, olanı görmemektir…

Mesele sadece idraktir…

Hakikat hep bizimledir, doğamızdadır, biz bunu görmeyi kabul eder ya da etmeyiz…

Etmedikçe de kendi doğamıza direnmenin, varoluşumuza ihanet etmenin acısını, çatlayamamış bir tohumun, koskoca bir ağaç olamamanın verdiği ruhi cücelikle kendimiz olabilmekten kovulmuş bir şekilde yaşar ve gideriz…

Aşk ne yârdedir ne de serdedir.
Aşk yalnızca sendedir…

– Deniz Erten

Evet ilim mevzu olunca sahabelerle de ilgili konuyu kısaca aktarmam gerektiğini hissettim. Sahabe ne demektir, hiç düşündünüz mü?

Sahabe, "sohbet ehli" ve "sahip olan" anlamındadır… Peki neye sahiplerdi?

İlmin anasının sohbetlerinde verdiği ilme. Onlar ilme sahip olmaya başladıktan bir süre sonra namaz takvimleri de belirlendi (Miraç'ta). İdrak ettikleri, şuurlarında secde ettikleri, o kadar çoktu ki bedenen secdeyle zirveye ulaştılar…

Onlar secdede, "Sübhane Rabbiyel Aziym", "Yüce Rabbim seni tenzih ederim" derken, kendi idraklerinden bile tenzih ettiler Allah'ı, çünkü idrak edilemeyecek yücelikte bir kudret, varlık olduğunu idrak etmişlerdi.

Peygamber ilmine ve sohbetine kendini vermiş herkes manen sahabe olma yolunda olur inşallah. Çünkü Allah Resulü (sav), "Kişi sevdiğiyle beraberdir" der…

Daha ne desin?

Füsus'ül Hikem'de Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri bu hususu şöyle belirtir:

"Kendi iç âlemine ve kendisiyle birlikte namaz kılan meleklere imamlık ettiğinde (ki sahih bir hadiste belirtildiğine göre, namaz kılan kişinin arkasında melekler namaza durduklarından) namaz kılan herkes imamdır, bu kişi için resul rütbesi hasıl olur ve bu rütbe Allah'ın vekili olmaktır.

"Semi Allahü limen hamideh" (Allah hamd edeni işitir) dediğinde, kendi nefsi ve arkasındaki meleklere Allah'ın işitmiş olduğunu haber verir ve kendisiyle birlikte orada bulunanlar, "Rabbena ve lekel hamd" (Ey Rabbimiz hamd sana mahsustur) karşılığını verirler…

Çünkü hiç kuşkusuz Allahü Teâlâ, kulunun diliyle, "Semi Allahü limen hamideh" buyurmuştur. Öyleyse namazın rütbesinin yüceliğine ve namaz kılanı nereye götürdüğüne bir bak! Ne var ki, namazında müşahede mertebesine erişememiş olan kişi, namazın gayesine ulaşamamıştır. Çünkü kendisiyle münacatta bulunduğu, Hakk'ı görmediği için onda göz aydınlığı ortaya çıkmamıştır. Eğer namazda Hakk'ın kendisine verdiği karşılığı işitmeyecek olursa, bu kişi (Hakk'a) kulak verenlerden değil demektir. Ve işitmediği ve görmediği için Rabbinin huzurunda olmayan kişi, asla namaz kılıcı değildir. Bu kimse, müşahede eden ve kulak verenler sınıfından değildir…

Bu konuyla ilgili yeniden buluşacağız kitap içinde. Şimdi ilmin İslamiyet'teki önemini az çok anladıysak birkaç sahih yani doğru kaynaklı hadisle devam edelim.

İlim o derece önemlidir ki:

“Bu örnekleri ancak âlimler anlar.” (Ankebut 43)

Bazı hadis-i şerifler:

“Âlimin mürekkebi, şehidin kanı ile tartılır, âlimin mürekkebi ağır gelir.” (Hatib, İ. Neccar, İ, Rafii)

“Âlimler, yeryüzünün kandilleri, peygamberlerin halifeleri, benim ve diğer peygamberlerin vârisleridir.” (Ebu Nuaym, İbni Adiy)

“Kıyamette şefaat edecek olanların ilki peygamberler, sonra âlimler, sonra da şehitlerdir.” (Deylemi, Ebuş Şeyh, Hatib)

“Âlimler, dünyada peygamberlerin halifeleridir, ahirette ise şehitlerdendir.” (Hatib)

Dinimizin kaba kuvvet ya da vahşet değil aslen “nefsinle savaşmayı” ve tek gerçek olan hakikat ilmine ulaşmayı amaç edinmemiz gerektiği ayetlerde defalarca izah edilir…

“Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?” (Zümer 9)

Bizlerin Kurban Bayramı’ndan dahi anladığımız sadece bedeni olarak oruç tutup, sonra bir koç kurban vermekken, Kurban Bayramı öncesine neden ARİFE dendiği dahi irdelenmemektedir. Arafa kelimesi kökünden gelen ve “bilmek, irfan, geleceği haber vermek” anlamları taşıyan bu kelime boş yere mi seçilmiştir? Kurban kelimesi aynı zamanda “kurbiyyet” kelimesi kökünden gelir ve “yaklaşmak” demektir. İşte asıl Kurban Bayramı nefsimizi kurban edip Allah’ımıza yakınlaştığımız gündür. Allah’ın ilmiyle ve ibadetiyle arif yani “bilen”, Batı’dan dilimize girmiş deyimle “farkındalığına ulaşmış” olan insan Allah’a yaklaşacağı müjdesiyle bayram yapmaz da ne yapar?

Dünya algısı ve Allah’ın ilmiyle gelen hakikat algısı arasındaki o son tepede, Arafat’ta arif olmaya yani “farkında olan”, “bilen” olmaya bir an kala, o ana dek yaşadıkları cehaletin son bulduğu ve bu yüzden de affedildikleri gönül dağları değildir de nedir Arafat Dağı?

Bizler neyi bilerek yaşıyoruz da secdemizde perdeler neden kalkmıyor diye hayıflanıyoruz…

Bu konuya başka bir başlık altında geleceğim, şimdi, tekrar ilim ve enerji konumuza dönelim…

Enteresandır ki mesela “zekât” denilen bir kavram vardır İslamiyet’te. Zekât “temizlenmek, arınmak, suçtan aklanmak” demektir. Sadece malın değil, ilmin, hatta güzelliğin, sağlığın dahi zekâtı farklı farklı şekilde verilmelidir…

Tövbe ise, “Dönme, geri gelme, günahtan vazgeçmek” demektir.[9] Bu kelime kökenini aldığı Aramice/Süryanicede yapılan olumsuz enerji içerikli hatadan “dönme” anlamındadır. İlginç olan ise İslam hukukunda iyiliğin ödülü olan “sevap” kelimesinin de Arapça karşılığı “dönme, geri gelmedir”.

İlginç değil mi? Bir mesaj mı verilmek isteniyor bize yoksa?

Yoksa bize, “Siz ister sevap ister günah işleyin size geri dönecektir!” mi deniyor?

Çünkü sistem “dönmek” üzerine kurulmuş ve her enerji üretildiği kaynağa eşdeğer bir enerjiyle geri dönmek zorunda…

Suyun bile dökülürken enerjisinin tam tersi eşdeğer şiddetteki ışık enerjisi, onun döküldüğü yerden yukarı doğru tırmanmaktadır.

Bu dünyada “ruhsal ya da enerji beden” dediğimiz bilgi paketimize yüklenen negatif enerjiler temizlenmelidir. Şayet temizlemezsek hastalık, sıkıntılar vs. ile vefat sonrası

kabir azabıyla, bize verilen nimetlerle (sadaka, zekât) ödeyememişse, yine yetmiyorsa mahşer sıkıntıları, şefaatle de giderilmiyorsa cehennemde kalarak ödeniyor…

Adem "yokluk" anlamına gelir… Ama bu yokluk "aslında olması mümkün olmayan yokluğun sahilleri" diye nitelendirilen "kendi izafi varlığının" yokluğunda Allah'ın bekasıyla var olmayı ademden Âdem'e uzanan bir yolculuğu işaret eder… Allah'la var olabilmek için Allah'ta yok olabilmen gereğini… Ruhundaki sonsuzlukla, bu âlem içinde var saydığı suretiyle aslında adem yokluktur… Sonlu ile sonsuz arasındaki savaşında düştüğü sıkıntılardan sıyrılıp, berzahını geçerek sonundan yok olup sonsuzluğuna kavuşan ademden Âdem'e yolculuğun hikâyesidir her insanın hikâyesi… İşte bunun için önce adem olduğunu anlaman gerekir… Yani yokluğunu… Önce varlık KAP'ını boşaltman gerekir…

Bir bardak suya toz düştüğünde onun üzerine eklenen su, kirli suyun büyümesinden başka bir şey değildir. Bu yüzden önce KAP boşaltılmalı, yerine temiz su konmalı ve o temiz su da yine ilimle artırılmalıdır… Batı'da çok yaygın olan Zen öğretisinde boş kap olma tavsiye edilir. Zen felsefesine yönelim onun "yol, özümüze giden yol" anlamında olmasındandır. Dinlerden bağımsız olan bir yol denir. Oysa din kelimesinin de "yol" demek olduğunu ve Allah'a yani özümüze giden yol olduğu anlanmamış olunsa gerek…

Doğru enerjiyle var olabilmen için önce yok olman, Allah'la var olabilmen için önce Allah'ta yok olman gerekir…

İnsan ister mahşerde, ister kabirde, ister dünyada temelde ilim idrakindeki eksiklikler ve yanlışlıklar yüzünden azap çeker. Bu ilim hakikat ilmidir. Bu yüzden âlimlerin sorumluluğu çok büyüktür ve insanları yanlış yola sürükleyen ve Allah'tan uzaklaştıranların cezalarının büyüklüğü Kuran'da çeşitli ayetlerde defalarca belirtilmiştir.

"Zorlaştırmayın kolaylaştırın, dinde zorlama yoktur" gibi ifadeler pek çok anlamı bünyesinde ihtiva eder.

İnsan hayır ve şer ayrımına cehaleti yüzünden düşer. İşte bu yüzden de Allah Resulü (sav) idrak etme şeklimizin hep "madde" ve "şekil" üzerinden olduğunu bildiği için, Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi bizler için madde, fiziksel görüntü, şekil ya da semboller haline dökmüştür.

"Ve and olsun ki biz, bu Kuran'da bütün meselelerden (misallerden) açıklama yaptık. Buna rağmen insanların çoğu sadece inkâr ederek direndi…" (İsra 89)

Ebu Cehil de bir kalıba ve şahsa verilen bir isimken, aslında dinin yani "yolun" sadece bedensel törenler ve anlayışlardan olduğu yaşatma sistemine getirilen bir eleştiridir aynı zamanda.

Peygamberimizin ve Müslümanlığın düşmanı olan ve asıl adı Amr bin Hişam olan bu şahıs hakkında, efendimiz Arap usulüne göre lakaplandırma yaygın olduğundan onun nasıl anılması gerektiği hususunda herkes fikrini beyan etmiş, efendimiz de onun EBU CEHİL diye anılmasını uygun görmüştür. Neden?

Neden böyle uygun görmüştür?

EBU CEHİL ne demektir ki?

Ebu = baba, cehil = cehalet… Alın işte size yine bir kavramı "şahıs" kalıbından çıkarıp bir "sistem" haline getirmek…

Efendimiz burada yüzyıllarca önce yaşamış Ebu Cehil'i işaret ederken şunu demek istemiş olmasın: Kim olursa olsun ister şimdi yaşasın ister yüzyıllar sonra, İslam'ın tek düşmanı vardır ki o da "cahil" kimsedir. İslamiyet'in en büyük düşmanı bu cehalettir işte…

Bizse onu bir şahıs gibi görüp kendimizce ona buğuz etmeye devam ederek cehaletimize yenik düşmeye devam etmekteyiz.

"İlim bir noktaydı. Cahiller onu çoğalttı…" (Hz. Ali)

Kul Hakkı

"Günahsız insan olmaz" buyuruluyor. Her günah için bir karşılık görürsek gerçekten düşünülmez bir azaptır. Ancak Allah'ımızın merhameti o kadar büyüktür ki bir sevabımıza on katı karşılık, günahımızaysa aynı yönde karşılık vereceğini söyler. O Settar, Tevvab ismiyle günahları örter. Çünkü her günahımız için azap çekersek eğer, inanılmaz bir acı ve azap ortaya çıkar. Bir sevap işlendiğinde yanına bir melek gelir, her ikindi namazına kadar bir önceki günün günahları yazılmaz, o yüzden af dileyin gibi öğretilerden de anlaşılabileceği gibi sevabın faydası, günahları yok etmek içindir. Kendimize yüklediğimiz olumsuz enerjiyi olumlu enerjiyle dengelemek suretiyle RUHSAL BEDENİMİZİN güç kaybetmesine engel olma çalışmasıdır. Ancak, örnek olarak belirtildiği üzere kul hakkı çok önemlidir ve bunu "nafile" ibadetlerle ödeyemeyiz. Bu farz ibadetlerle veya o kişinin büyük günahlarının bizim ruhsal bedenimize eklenmesi suretiyle ödenecektir. Ruhsal bedenimiz yani enerji bedenimizden karşı tarafa aktarılacak her enerji birimi bizim diğer boyuta acısız geçişimizdeki enerji gücümüzü azaltacaktır…

Zerre kadar günah ve sevap zayi olmaz çünkü bu fiillerle açığa çıkmış enerji, her var olan enerji gibi yok olmaz. Mizan denilen, belki de enerji tartan, bilemiyorum, bir terazide tartılır. İlim ve bilgi de enerjidir ve bu mizanda Allah dostları sevapların çarçabuk günahlarımızla eriyebileceği uyarısını getirirken hakikat ilminin böyle olmadığından söz ederler.

Günah ve sevaplardan hangisi ağır gelir ise ona göre muamele edilir.

Bir gün yine Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nin bir kitabını sanırım *Fütuhat*-ı *Mekkiye*'yi okuyordum. Orada çok enteresan bir olay okudum: Allah dostlarından sufilerin (sufi kelimesinin pek çok anlamı vardır, saf, temiz, kirlerden arınmış, hakikat bilgisine sahip ve yün elbise kelimesinden geldiği de söylenmekte) kendi aralarında bir tür enerji naklettiklerini, birbirlerine karın bölgesinden sanki bir şey tutuyormuşçasına enerji transfer ettikleri anlatılıyordu. Enerji bedeniyle ilgili bu tür anlatımlar ve daha yüzyıllar öncesinden sahip oldukları ve her ilmi kapsayan ve üzerindeki hakikat ilmine vâkıf olmalarından dolayı halihazırda idraklerinde vardı.

Hatta hiç düşündünüz mü bilmem ama Allah'ın nazar etmesinden bahsedilir. Öyle ki hac zamanı ilahi rahmetin, hikmetin en yoğun olduğu zaman olarak nitelendirilir ve Allah'ın kullarına nazar ettiği söylenir…

Tasavvuf ilminde de "nazar" denen bir kavram vardır. Mürşit müridinin gözlerine bakmak suretiyle ona enerji aktarır. Enerji ilim transferi de olduğundan o kişide farklı idrak açılımlarına vesile olur.

Bunun başka bir haliyse VAHİY'dir. Vahiy, bire bir sınırsız enerji ve güçtür. Kudret ve ilim sahibi Allah'tan gelen ilmin, enerjinin bir varlığa aktarılmasıdır. Bu suretle birdenbire bunu alan kişide büyük açılımlar olur. Ancak bu enerji aktarımı öyle bir şeydir ki yüklenen kişiyi sarsar. Hatta peygamberimizin ilk vahyi aldığı gün nasıl titrediği, neler yaşadığı anlatımlarını düşünürsek, daha önce ilmi yani enerjisi daha düşük birine bu yeni yüklemeyle enerjinin nasıl yükseleceğini belki idrak edebiliriz.

Hatta ilham alan insanlarda dahi, sanki 50 vatlık bir ampule 100 vat yüklenmiş gibi ilk etapta bir zorlanma ve bir titreme hali geldiği de ifade edilir…

Bunu şöyle de düşünebiliriz, etrafımız elektromanyetik alanlarla sarılı değil mi?

Bizler göremesek de internet, cep telefonu baz istasyonları, kablosuz net, televizyon alıcıları, uydular vs. gibi etrafımızı çepeçevre sarmış elektromanyetik alanlar var. Biz bunları görebiliyor muyuz? Hayır, sadece bunlara ilişkin aygıtları görebiliyoruz ama bu akımları gözlerimiz OKU'yamıyor yani göremiyor ve algılayamıyor.

Etrafımızda "sınırsız bir bilgi akışı" var. İşte beyni bir radyo gibi, cep telefonu gibi bir alıcı ve vericidir insanın. İnternet paketi bitenler ne yapar? Yeniden enerji paketi yükler ki "sınırlı" da olsa bilgi akışına bağlanabilsin.

İşte sınırsız bir bilgi akışı varken biz kendi paketimizle sınırlı kalırız. Ve her paket bilgi içerir. Bize yüklenen her paket iletişim ve bağlantımızı artırır. İşte evren ve beynimiz de aynen bir bilgisayar ve net arasındaki ilişki gibidir…

Televizyon veya radyomuz hangi kanala çevrilmişse o frekansa ait bilgi akışına maruz kalacaktır ve diğer tüm frekansları algılamaktan mahrum kalacaktır. Durum bunun gibi olamaz mı? Etrafımızda halihazırda tüm boyutlar ve varlıklar var. Tüm boyutlar iç içe, aynı etrafımızı saran elektromanyetik alanlar gibiyken biz sadece şifresi bizde olan veya radyomuzu ayarladığımız kanalla bağlantıdayız ve bundan dolayı diğer kanallarda neler var bilmiyoruz, çünkü bizim ayarlarımız o kanallara yönelmiş değil.

İlham gibi üst bilinçten bilgi geldiğinde sınırsız kudret ve ilimden gelen İLİM içeren o enerji, o kişiye ait voltajı yükseltir. Hatta yanma kavramı bundan geliyor olabilir. Bizler enerjimiz yani ilmimiz arttıkça elektriksel yani elektromanyetik alanımız da arttığı için aslında yanmaktayız.

İşin enteresan yanı Allah dostları da yanmaktan bahseder…

"Hamdım… Piştim… Yandım…"

"Yanmak var, yanmak var. Odun yanınca kül olur. Adam yanınca kul olur…" diyen Mevlana, şiirsel bir anlatımın altında bizlere aslında ilimsel bir öğreti sunmuş olamaz mı?

Her şeyi bırakın ciğerleri oksijenle beslenen, yediği yemekleri yakmakta olan ve enerjiye çeviren bir varlık zaten halihazırda yanmakta değildir de nedir?

Bu yanmak ve bu "ateş" başka türlü bir ateştir…

Bu arada yukarıda günah-sevap konusunda helalleşmeyle ilgili parantez açtığımız "helal" kelimesi ÇÖZME, İZİN VERME anlamı taşır. Bizler kul hakkı gibi günah tabir edilen negatif bilgi yüklenimleriyle aslında kendimizi ve idrakimizi ve enerji bedene geçişimizi bağlamaktayız. Helalleşmek suretiyle o bağların çözülmesi sağlanmalıdır…

Hatta enerji bedenimiz, ruhsal bedenimizin sevaplarla "parlayacağını" ifade ederler. Parlamak IŞIK demektir. Işıklanmak…

Hatta yine Batı öğretileriyle gelen AYDINLANMA ifadesi de temelini yine Allah'a ait hakikat ilminden alır. Nasıl mı?

Allah bizlerin nurlanmamızı ister. Bizleri doğruya davet eder. Ölüme gidip gelmiş insanlar bir ışıktan bahseder. Hatırlayın…

Nur Suresi 35, 36. ayetlere bakalım:

"Allah, göklerin ve yerin NUR'udur. O'nun nuru, içinde misbah (lamba) bulunan kandil (ışık saçan bir kaynak) gibidir. Misbah, sırça (cam) içindedir. Sırça (cam), inci gibi (parlayan) yıldız gibidir. Doğuda ve batıda bulunmayan mübarek bir ağacın yağından yakılır. Onun yağı, ona ateş değmese de kendi kendine ışık verir. Nur üzerine nurdur. Allah dilediğini nuruna hidayet eder (ulaştırır). Ve Allah, insanlara örnekler verir. Ve Allah, her şeyi en iyi bilendir."

"Allah'ın, içinde isminin yükseltilmesine ve zikredilmesine izin verdiği evlerin içinde (Allah'ın nuru) vardır. Orada O'nu, sabah akşam tesbih ederler."

İşte nur "**I**şık, ışıma" demektir Arapçada. Ve inananlar nura, yani "ışığa", "aydınlanmaya" çağrılır içte ve dışta…

Ruhsal bedenin, beynin temizlenip ışığa kavuşması. Elektriksel bir sistem olan beyin her daim ışınlar saçmaktadır. Yüzü nurlanmış derler bazı insanlar için neden? İçerideki yoğunlaşmış bilgi, yüklü enerji dışa, yani bedene yansımıştır…

Nur yüzlü evliyalardan bahsedilir. Hiç mi düşünmedik neden nur yüzlü diye?

Muhammedi Nur evreni kaplamıştır denir. Kuran'da nefsine zulmedenlerden bahsedilir. Nefse uzun uzun bir sonraki bölümde değineceğiz ama "zulüm" nedir peki bilir misiniz? Zulüm kelimesi ne demektir, kime "zalim" deriz? Kuran kime "zalim" der?

Bu "zorbalık eden, haksızlık eden" diye tasvir edilen fiil aynı zamanda aynı kökten gelen "kararma, karanlık" sözcüğüyle eş kökenlidir…

İşte bizler nefsimize her zulmedişimizde, yani hataya her düştüğümüzde kalbimiz ve bizi saran enerji kararır ve zalim yani "karanlıkta kalan" oluruz…

Nura davet eden, ışığa, aydınlanmaya davet eden bir yoldur İslam. Hakikat ilmine sahip oldukça aydınlanır kalp. Karartısı dağılır içerideki nur yüze yansır, bir süre sonra iyice dışarıya yansır ve o kadar yoğun ışık olmuş, nurlanmıştır ki peygamberimizin belki de bu yüzden gölgesi yoktu. Evet, Allah'a, "Beni nur yap" diye dua eden Hz. Muhammed'in (sav) gölgesinin olmadığı söylenir…

Nasıl olsun, safi nurun, safi ışığın hiç gölgesi olur mu?[10]

Hesaplar sadece kıyamette tutulmaz. Allah "Seri-ul Hisab" ismiyle, hesabı çabuk görendir. Evrensel düzenek gereği işlediğimiz fiiller olumlu ya da olumsuz olarak bize dönecektir.

Bu dünyadayken başımıza gelen sıkıntılar genel olarak "hatalı fiil" anlamındaki günahların bedelidir…

Günah sözcüğü Kuran'da farklı farklı kelimelerle nitelendirilmiştir (ism, cürm, hıtaen) …

Günah işlemek kavramını anlamak için Allah'ın bize neyi tavsiye ettiğini iyi anlamamız gerekir. Allah bizden kendisi için bir şey istemez, O bizden "bizim" için iyi olanı ister. Bizler öyle inanmaya direnseksek de, Allah ibadetlerimizi yerine getirmemizi de yine bizim için ister. Kendisi için isteseydi o mutlak kudret sahibi, "Dinde zorlama yoktur!" der miydi? O'nun bizim ibadetlerimize ihtiyacı yoktur. İhtiyaç sahibi olan biziz.

Bizlerin hatalı fiillerinin “günah” olarak nitelendirilmesi, bizlerin kendimize veya başka birine zarar vermemizden dolayıdır.

İbadet anlayışı gibi günah anlayışı da sanki Allah için yapılan şeyler olarak değerlendiriliyor. Oysaki kendini “Samed” ismiyle de nitelendiren ve hiçbir şeye ve kimseye ihtiyacı olmayan Allah tamamen bizlerin doğru, mutlu, huzurlu yaşayabilmesi ve insanların birbirlerine zarar vermemesi için bir tür bireysel ve kamusal yapılanma tavsiye etmiştir.

Allah’a ibadet etmediğini çünkü neden ibadet etmesi gerektiğini anlamadığını söyleyen insanlara genelde şu açıklamayı yapıyorum:

Anne babanızı düşünün. Sizin okumanız başarılı bir insan olmanız için uğraşır dururlar değil mi? Çalışmadığınızda kimi zaman size ceza verir, ama her ihtimalde severler. Her ihtimalde ne yaparsanız yapın, sizi bağırlarına basarlar. Sonuçta ne beklerler?

Ben evladını sevmeyen ve her durumda onu affetmeyen ebeveyn görmedim. Eğer ilk etapta affetmezse bile, içinde hep bir acı vardır evladı için.

Sonuçta sizden ne isterler?

Kendileri için bir şey mi? Hayır…

“Onlar sizin ileriki hayatınızda yine kendi huzurunuz, gücünüz, başarınız ve mutluluğunuz için uğraşır ve didinirler.” Sizi korumak için isteklerinizi yapmadıkları olur. Sizi anlamadıklarını düşünürsünüz. Oysaki onlar, sizden beklenti içinde değillerdir, ki onlar ihtiyaç sahibi insanlar olmalarına rağmen önce sizi düşünürler… Zaman zaman sizi sizden korumak isterler…

“Kızım yeter ki mutlu ve başarılı olsun. İsterse büyüdüğünde yurtdışında yaşasın. Görmesem bile mutlu olsun” diyen çok ebeveyn tanıyorum.

Ben bunu her duyduğumda Allah’ın bizi nasıl sevdiğini düşünür, O’nun kendi merhametini ifade etmek için bir anneyle kıyaslama yapmasını düşünürüm.

“Annenizin size merhameti bir katreyse (damlaysa) benimki sınırsız denizdir” diyen kudreti sınırsız, hiçbir şeye ihtiyacı olmayan Allah’ın, cehennemde bizi yakmak için günah işlememizi beklediği düşünülebilir mi? Tabii ki hayır, O’nun kendi anlatımıyla da ifade ettiği gibi, merhameti gazabını aşmıştır…

Bizi bu kadar çok seven, “Rahmetim gazabımı geçmiştir…” diyen Allah, her kulunu ayrı sever…

Her kulunun kendisini kurtarmasını ister. Zaman zaman bizi bizden korumak ister ve korur. Biz Yusuf gibi zindana, Yunus gibi balığın karnına düştük sanırken, O aslında bizi bizden koruyordur…

Bir aranjör arkadaşım bana bir gün şöyle bir soru sordu:

“Deniz, ben o kadar dua ediyorum, şunu istiyorum ama Allah vermiyor. Niye? O zaman ben niye dua ediyorum ki, beni duymuyor sanki…” dedi.

Ona şu yanıtı verdim:

“Murat, senin üç yaşında oğlun var. Sana şimdi dönüp baba bana motosiklet al dese, alır mıydın?”

“Saçmalama, olur mu öyle şey!” dedi.

“Neden peki ?” dedim.

“Bu da soru mu Deniz? Neden olacak kendine zarar verir diye elbette. Yapar mıyım öyle bir şey!”

Gülümsedim. Bana baktı ve o an durdu. Gözleri doldu.

O an içim titredi benim de, gözlerim doldu.

“Bak…” dedim. “İşte Allah da evladının kendine nerede nasıl zarar vereceğini öngören bir anne baba gibi, sınırsız ilmiyle vâkıf olduğu bilgilerle; kuluna kulunun nefsinde istediğini sandığı şeyi vermiyor… O sırada kulu, neden vermiyorsun, beni sevmiyor musun, duymuyor musun diye ağlarken, kulum, merhametimden vermiyorum, sana zarar gelmesin diye vermiyorum, sana daha hayırlısını daha güzelini vereceğim diyor aslında ama bizler daha doğrusu nefislerimiz kendi sesinden başka seslere kapalı olduğu için, bunu duyamıyoruz.

Her insanın istediği her şeyin olduğu bir dünya kul için çekilmez ve kaos olmaz mıydı? Tutturup istediğin her şey bir süre sonra sana verilebiliyor, çünkü o kadar dua ettin ki, peki denilebiliyor ama işte senin o öngöremediğin bedel öyle bir yerden vuruyor ki seni, KEŞKE İSTEMESEYDİM ALLAH’IM” diyebiliyorsun bir süre sonra…”

“Olmadı diye sızlandığın duaya, gün gelir olmadı diye şükredersin…” (Şems-i Tebrizi)

Benim başıma çok geldi…

Bunu bir ya da birkaç kez hayat sana gösterdikten sonra artık istediğin için uğraşıp bir noktada teslim etmeyi, Allah’ını vekil tayin edip tevekkül etmeyi öğrenmeyi ve bunu hal edinmeyi yaşamaya çalışırsın…

Çünkü bilirsin ki neyin hayır neyin şer olduğu, bakış açısına ve zamana göre değişir… Çünkü bilirsin ki Allah kulunu, onun nefsinden, kendisinin bile yüzleşemediği, kabul edemediği doğru yoldan sapmaya meylinden korumak için istediği makam, mal, mülk, iş ya da eşten mahrum edebilir…

Çünkü bilirsin ki Allah seni senden korur… “Seni senden korur ne demek ya?” demeyin… Her şey insanın içindedir, dostu da düşmanı da… İçerideki ses ne ise yankı da o olur…

Bir araba alırsın sana hayırlı gelir, üç ay sonra bir vergi gelince “Aman ya Rabbi!” dersin. İşte zamanla nasıl değişti hayır ve şerrin yeri…

Ya da sen işinden kovulursun başkası o işi alır; hanginize şer hanginize hayır?

Biri bana izah etsin…

“Bundan sonra eğer onlar dönerlerse, o zaman onlara şöyle de: Bana, Allah yeter (kâfidir), O’ndan başka ilah yoktur. Ben, Allah’a tevekkül ettim (güvendim). Ve O, azim arşın Rabbidir.” (Tevbe 129)

Bütünde hayır ve şer ayrımı yoktur…

Bu yüzden Allah dostları “Amentü” yani “iman ettim” duasını okurken Hayrı-hi ve Hayrı-hi[11] derler, Hayr*ı*-hi ve *Ş*erri-hi de*ğ*il. O’ndan gelen her *ş*ey hay*ı*rd*ı*r *çü*nk*ü*…

Parçalı/birimsel akıllar, egosal anlayışlar hayır ve şer ayrımına maruz kalır, oysaki aynı Einstein’ın izafiyet teorisinde maddi **âlem**e ilişkin tüm varlıkların ve varlıkların fiziki olaylarının izafi olduğu gibi mana **âlem**inde de hayır ve şer mefhumu kişisine göre izafidir ve değişir!

Oysaki her olan şey “evrensel bütün” için ve herkes için hayırdır. Çünkü Allah her bir kulunu kollar ve sever. Anne evlat ayırt eder mi? Allah kullarını onlar doğru yoldan

sapmadıkça niye ayırt etsin ki?

“Ne yaparlarsa dahi, günahlarını merhametimden büyük görme!” diye uyarıp aslında, sen gel ben affederim, kullarıma şefkatim öyle bol ki demiyor mu?

Bu dünyadan ayrılırken gerçekleşecek boyut değişikliği içinde göreceği işlemden[12] en az acıyla kurtulsun diye, insanın kendisini kendisinden korumak için, her kuluna aynı özgürlüğü vermek için kurmuştur sistemi. Yoksa bizlerin, cehennem diye tabir edilen yerde kazanımızı kaynatmak için değil…

İnsanlardaki bu kibir bu kendini ve ibadetlerini ve hatta günahlarını bile bu derece kıymetli görmek, gerçekten aklın almadığı bir şey.

Allah’ın merhamet ve sevgiye ilişkin onca ismi arasında, O’nun hep azap edici olduğu fikrinden yola çıkmak, O’ndan çıkarlar ve korku duyulduğu için yapılmaya çalışılan ibadetler…

Evrene söylenen her söz “canlandırılmış bir enerjidir” ve muhakkak evrensel mekanizma içinde bir karşılık enerji yaratımı olacaktır…

Örneklersek, mesela kocanıza size çok kızıyor ve çok yoruyor diye sitem ediyorsunuz. Bunu duyan sema için bu bir çağrıdır! Ve bu maalesef fark etseniz de etmeseniz de bu sözleriniz ve düşünceleriniz bu yönde bir mekanizmayı tetikler…

Siz hiç farkında olmasanız da kocanızın başına bir şey gelebilir ve bu durumdan siz de etkilenirsiniz…

Bu yüzden Allah Kuran’da kötü sözün sahibine bir karşılığı olacağı gibi, iyi sözlerinse sağlam kökleri olan bir ağaç gibi güzel olduğunu belirtir…

Bedduanın yasak olmasının sebeplerinden bir tanesi de budur…

Eğer gerçekten mağdursanız, harekete çağırdığınız mekanizma, koordinatları sizin tarafınızdan belirlenmemiş bir şekilde ve içine sizi de alabilecek bir sonuçla, mevzubahis şahıs tarafında oluşturabilir ama bundan siz de etkilenirsiniz…

Hatta daha iyi anlaşılmak için şöyle söyleyeyim, sınırsız ilmin bilgisine sahip SEMA büyük, sınırsız bir veritabanı olan bir Google gibidir. Evrendeki tüm bilgiler semada kayıt altındadır ve bizler temelde titreşim olan SES’le tüm aradığımız bilgileri çağırabiliriz…

Şöyle düşünün telekomünikasyon sistemleri var… Bizler bir telefon cihazında bazı tuşları tuşlamak suretiyle her birimiz “aynı tel” ya da artık cep telleri mevzubahis olduğuna göre aynı “baz istasyonlarından” farklı insanlara sadece farklı sayıları tuşlayarak ulaşmaktayız… Şöyle bir derinlemesine düşünseniz bu ciddi acayip bir iştir!

Bir sayılar denizinde çevirdiğiniz sayı ile istediğiniz market, insan, işyerine ulaşmanız gibi… İşte SES, düşünce ve sema ilişkisi de aynı telefonu çevirmek gibi arayışınız olan yönde bir çağrı bırakma durumudur…

Hatta Allah dostlarının en büyüklerinden ve ilmiyle “harfler” dahil olmak üzere pek çok konudaki öngörüleriyle nam salmış Muhyiddin-i İbni Arabi harflerden oluşan sözlere ilişkin şu ifadeleri kullanıyor:

“Havada dolaşan bu sözlü harfler var olduktan sonra onlara ölüm ulaşamaz; yazılı harfler böyle değildir; çünkü yazılı bir harfin veya bir kelimenin şekli değişikliğe uğrayabilir ve yok olabilir, çünkü onlar değişikliği ve yok oluşu kabul eden bir yerde bulunurlar. Sözlü şekiller ise, değişikliği ve yok oluşu kabul etmeyen bir yerde bulunurlar. İşte bu nedenle, sözlü harfler için beka, daimilik ve ebedilik sözkonusudur.

Dolayısıyla hava, gökyüzü bütünüyle âlemin sözüyle dopdoludur. Keşif sahibi kimseler onları daimi duran suretler olarak görürler.”

Havada dolaşan sözlü harfler derken “söylediğimiz sözleri, nefesimizle buluşan sözleri” kastediyor ve onların bir enerji salımı olmasından dolayı yok olmayacaklarını, yani onlara ölümün ulaşmayacağını ifade ediyor. Yazılı harf ve sözlerde bunun olmadığının altını çiziyor. Ve sözlü harfler için “beka” terimini yani baki, ebedi olmanın sözkonusu olduğunu söylüyor. Hatta ve hatta keşif sahibi kimselerin onları daimi duran suretler olarak görebildiklerini de ekliyor…

Bu size tuhaf ya da “Hadi canım!” gelmesin. Atom-altı parçacıkların keşfinden sonra kâinatta madde anlayışımız enerjiye döndüğünden ve enerji kendine ait “titreşimleri ve bilgileri” olan birimler olarak ifade edildiğinden bu yana bir sözün bir suretten, yani maddeden farklı olduğunu söyleyebilir miyiz?

Hatta ve hatta tefekkür etmek adına söylüyorum, “İLK” fark ettiğimde içeriğinde bir noktası beni gerçekten sarsan bir ayet vardı…

Kuran’da tam üç yerde Hz. İsa’nın “Allah’tan bir kelime” olduğu ifade edilmiştir.

“Bunun üzerine, o (Zekeriya) mihrapta kaim olarak namaz kılarken, melekler, Allah’ın, onu, Allah’tan bir kelimeyi (Hazreti İsa’yı) tasdik edici olarak, seyit, nefsine hâkim ve nebi olan salihlerden Yahya ile müjdelediğini nida ettiler (bildirdiler).” (Âli İmran 39)

“Melekler şöyle demişlerdir: Ey Meryem! Muhakkak ki Allah, kendinden bir kelime ile seni müjdeliyor. Onun ismi Mesih, Meryem oğlu İsa’dır. Dünyada ve ahirette şereflidir ve mukarrebinlerdendir.” **(Â**li İmran 45)

“Ey kitap ehli! Dininiz hakkında haddi aşmayın! Allah’a karşı haktan (doğrudan, gerçekten) başka bir şey söylemeyin. Mesih İsa, Meryem’in oğludur ve sadece Allah’ın resulü ve O’nun kelimesidir (Ruhülkudüs). Onu Meryem’e ilka etti ve o, kendisinden (Ruhülkudüs’ten) bir ruhtur. Öyleyse Allah’a ve O’nun resullerine iman edin! Ve Üç’tür demeyin (baba Allah, oğul Allah ve Ruhülkudüs diye üç Allah vardır demeyin), vazgeçin, sizin için hayırlıdır. Allah sadece tek ilahtır. O’nu, çocuk sahibi olmaktan tenzih edin. Göklerde ve yeryüzünde olanlar (her şey) O’nundur. Ve vekil olarak Allah yeter.” (Nisa 171)

Elmalılı Muhammed Hamdi, “telaffuz olunan anlamlı sesler ve yazıların yanında âleme bakıldığında görme duyusu ile zihinde bir tesir meydana getirerek cüzi veya külli bir anlama delalet eden belli varlıklara da kelime denilebileceğini, Hz. İsa’nın kelime oluşunu da böyle anlamak gerektiğini” belirtmiştir.

Allah’ın Kelam sıfatı vardır. O’nun Kelam sıfatından gelen vahiyler dışındaki tüm varlıklar ve onlardan oluşan kâinat kitabı, cismani kelimelerden meydana gelen bir cisimlenmiş kitaptır. Bu kitabın bütün cümleleri ve kelimeleri birer mahluktur, sonradan yaratılmıştır. Kuran’da Hz. İsa’nın “Allah’ın kelimesi” olarak adlandırılmasının hikmeti, onun babasız dünyaya gelmiş olmasıdır. Hatta onun durumunun Âdem gibi olduğu ifade edilir. Âdem’in de yaratılışı yokluktan olmuştur ve Allah’ın kelamıyladır. Demem o ki bir babası olmayan Hz. İsa bir anlamda sözlü emir doğrultusunda yaratılmış, “kün-fe yekûn” üretimidir, Allah “Ol!” demiş, o da “oluvermiştir”. Emir komutası, kelam cinsinden olduğuna göre, o emrin bir mahsulü olan Hz. İsa’ya da “Allah’ın kelimesi” unvanı verilmiştir.

Burada şu konuya değinmek yerinde olur. Hepimiz aslında bir kelimeyiz. Nasıl mı?

Size “Deniz” dediğim anda, aslında mana olan o kelime sizin gözünüzün önüne beni tüm özelliklerimle getirmiyor mu?

İster fiziki özelliklerim olsun ister ruhi sadece Deniz dendiği zaman, bir kelime yani bir mana bütün cismi gözler önüne getiriyor.

Örnek olarak yine masa dediğimizde, masa aslında bir mana bir kelime iken cisimleşiyor ve gözümüzün önünde bir masa cismiyle bütünleşiyor…

İşte kelimeler mana taşırlar ve manalar maddeden ayrı değildirler. Zaten insanların en büyük algı yanılgısı maddeyi manadan, dünyayı ahiretten ayırmaktır. Oysa her şey birdir ve iç içedir.

Peki SES nedir?

Ses “atmosferde canlıların işitme organları tarafından algılanabilen periyodik basınç değişimleridir.”Kısacası hava, sıvı ya da katı ortamlarda o maddedeki moleküllerin “titreşmesi” sonucu oluşan bir enerji türüdür…

Dalgalar halinde yayılır. Ses çıktığı maddenin taneciklerini titreştirmek suretiyle yayılır. Boşlukta yayılamaz bu yüzden uzayda yıldız patlamalarının sesi duyulmaz. Yayılma hızı en yüksek katı maddelerde, sonra sıvı ve sonraysa gazdadır. Tanecikler halinde yayılan ses, tanecikler ne kadar sık ise o kadar hızlıdır. Dış faktörler mesela havanın sıcak farklılıkları vs. gibi koşullara bağlı olarak değişik hızlarda yayılır. Genel ölçüsü saniyede 340 metre hızdır…

Şöyle açıklayalım. Öncelikle ses cisimlerin “titreşimi” sonucu meydana gelir. Duyduğumuz, işte o hava moleküllerinin tepkisidir…

FREKANS nedir?

Frekans “herhangi bir ses kaynağının birim zaman içinde yaptığı titreşim sayısıdır”…

Ses ölçüm birimi olan “hertz” ise, “ses dalgalarının 1 saniye içindeki yayılma sıklığını anlatmak, ölçmek için kullanılan birimdir”…

Nasıl mı?

“Duyan, işiten” demek olan sema yanı sıra, dua ise “çağırmak, davet etmek” demektir…

19. yüzyılda keşfedilmiş iyonosfer, “dünyanın üzerinde bulunan üçüncü sıra atmosfer katmanıdır” ve en önemli özelliğiyse “elektrik enerjisinin ve radyo, ses ve elektromanyetik dalgaların kablosuz olarak çok uzak bir noktadan diğer noktaya taşınmasını” sağlamasıdır.[13]

Şimdi beraber tefekkür edelim mi, kıyamet anlatımını?

Kıyamet hadisesi nice filmlere, nice kitaplara konu olmuş bir hadisedir. İnsanlar ister inansınlar isterse inanmadıklarını iddia etsinler, kıyamet konusunda hepsinin bir çekincesi ve aslında içten içe hissettikleri bir korku vardır…

Kıyamet konusu, tek bir dünya anlayışı ve hep her iki dünyayı da (dünya ve ahiret) şekli, maddi (cennetteki köşkler, huriler, meyveler vs.) kavramlarla yaşamak üzere yönlendirildiğimiz için, bizler de her birimizin de bu dünya üstünde yürüyen birer dünya olduğumuzu fark etmeden bir tek “dünyanın sonsuza dek yok oluşu” kavrayışımızla o günü içten içe merak ederiz…

Kıyamet anlayışıyla ilgili yapılan en büyük hata ise, bir tek kıyamet olduğu, olacağı ve sonra her şeyin yok olacağı anlayışıdır…

Bizler kibrimizden midir nedir bilemiyorum kâinatta yegâne ve her birimizin üstünlük timsali varlıklar olduğumuz fikrine öyle sarılmışızdır ki…

Mesela İsra 70. ayette, "Onları yarattıklarımızın birçoğundan üstün tuttuk!" der.

Yaklaşık 13,7 milyar yaşındaki evrende, 4,5 milyar yaşında olduğu söylenen dünyada sadece birkaç bin yıldır yaşamakta olan yegâne **âdem**oğlu olduğumuzu düşünmemiz zaten pek akla yakın bir durum değil…

Dünyaya gelmiş geçmiş onlarca âdemoğlu olduğu anlatımı vardır… Ben bunu ilk kez Muhyiddin-i İbni Arabi'nin bir anlatımında görmüştüm.

Âdem bizlerin babasıdır, doğrudur ve bizim gibi topraktandır ve her toprak dünyanın önceki, bir kıyamet sonrasında yeni elementlerle oluşumundan ibaret olduğuna ilişkin anlatımlar da mevcuttur. Dolayısıyla da **Âdem** yapılarının bir diğerinden farklı olduğu da ifade edilir…

Hatta o sevgili Allah dostu Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri, o güzel zat, Mekke'de kaldığı iki yıl içinde bir gün bir Kâbe ziyaretinde, onlarca insan tavaf yaparken onların arasında Kâbe'yi tavaf eden, boyu metrelerce olan ama tuhaf bir şekilde gölgesi olmayan bir adamı gördüğünü anlatır:

Uzun boylu adam onun kendisini fark ettiğini anlayınca, "Bizler de sizler gibi bu beyti tavaf ediyoruz…" der.

Muhyiddin-i İbni Arabi onun yanına yaklaşır. Kim olduğunu sorar.

Aldığı cevap şaşırtıcıdır:

"Ben senin büyük atalarındanım" der.

Hangi asırda yaşamış olduğunu sorunca, "Kırk bin sene evvel vefat etmiştim" cevabını alır.

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri şaşkınlığını gizleyemez:

"Nasıl olur, bizce **Âdem**'in ortaya çıkışı bile 6-7 bin yıla dayanır…" deyince yabancı şu cevabı verir:

"Sen hangi **Âdem**'den bahsediyorsun? Size yakın olan **Âdem**'den mi, yoksa bize yakın olan Âdem'den mi? Bil ki insanın ilk atası olan Âdem'den evvel yüz bin Âdem gelip geçmiştir…"

Belki de bu açıklamanın Bakara 30. ayette geçenlerle bir ilgisi vardır:

"Ve Rabbin meleklere muhakkak ki ben yeryüzünde bir halife kılacağım demişti. Melekler de, orada fesat çıkaracak ve kan dökecek birisini mi yaratacaksın? Oysa biz seni hamd ile tesbih ve takdis ediyoruz dediler… Rabbin de, muhakkak ki ben sizin bilmediklerinizi bilirim dedi."

Bu ayetin, yaratılacak Âdem'in kan dökeceğini, meleklerin nasıl olur da önceden bildiğine dair bizlere ışık tuttuğunu söyleyebiliriz…

Yine düşünmeden okuyup geçtiğimiz bu ayette saklı olan sırlar, aslında biraz daha düşünerek okunduğu takdirde, bizleri aydınlanmaların olduğu bir yerlere sürükleyen bir anlatımdadır.

Bu ayeti okuyan herkes tarafından sorulması gereken "Melekler nasıl oluyor da Âdem'in kan dökeceğini biliyorlardı?" sorusuna Said-i Nursi Hazretleri'nin de ifadeleriyle meleklere bu durumu Allah'ın bildirmesi, kendilerinden daha düşük

makamdaki insanların gazap ve şehvet duygularını görmeleri ve okumaları ya da meleklerin Levhi Mahfuz'a (insanların genetik kodları yani DNA küçük Levhi Mahfuz'dur, insanların genlerinde kayıtlı olan tüm bu bilgiler Levhi Mahfuz'un da küçültülmüş bir numunesi gibidir) bakarak bu durumu okumuş olmaları ihtimali yanıtı yanında, belki de defalarca yeniden halk edilmiş Âdem'lerin her seferinde aynı kan dökücülük, aynı fesat ve çıkarcılıkla evrenin bilmediğimiz tarihinde yer almasındandır.

Bizden saklanan nice "örtülü" bilgiler var dünya düzenini işletenler tarafından. Bizler Müslüman doğmayana kâfir deme anlayışındayken, "gerçeği örten' anlamındaki asıl kâfirler belki de Müslüman iddiasında olup da, onun altından bizleri maniple etmekle meşguldürler.

Adalet kavramı asıl bu dünya düzeninde insanlar tarafından katledilmiş durumda. Oysa anlaşılmaz sandığımız Kuran'ı sözleriyle nakşeden Allah, bizler dünya hayatındaki "değer" gibi görünen geçici beklentilere, tüm zamanımızı hasretmişken, aslında az biraz düşünen herkese kelimeleriyle "açık ve adil" davranan tek kudrettir. Tüm mesele biraz düşünmek ve araştırmak. Hayatı yavaşlatmak, hakikate odaklanmak. Dışarıda görünen gölge oyununun değil içeride yer alan "kendinin" peşine düşmek…

Bizler aslında kendi tembelliğimiz, nefsimizi yanlış kullanmamız yüzünden anlayamadığımız ayetleri özlerine girmeden reddetmeyi seçtiysek, köle olmayı da hak etmişiz demektir…

İnsanı köleliğinden azat edecek tek kudret Allah'tır. Bizler onca insan ve mevki ve çıkarlara secde ederken beş vakit Allah'a secde etmenin nefsimize ağır gelmesi yüzünden, bunun ne anlamı var sorusuyla kendi kendimizin köleliğini devam ettirmekteyiz.

Neyse konumuzdan kopmayalım ve devam edelim…

Kuran farklı ayetlerde, "Biz Âdem'i cennete halk ettik. Biz Âdem'i sudan yarattık. Biz Âdem'i balçıktan yarattık" gibi ifadeleri belki de farklı Âdem'lere işaret etmek için kullanmıştır.

Bakışımızı sınırlarsak büyüyemeyiz…

Allah için her şey mümkündür…

Kuran-ı Kerim'de dünyanın çok eski geçmişi, hatta geçmişleri olduğu gerçeği, düşünen bir insan için apaçık ortadadır.

"Sizden öncekilerin, Nuh halkı, adın, Semudun ve onlardan sonrakilerin haberleri gelmedi mi size? Onları Allah'tan başka kimse bilemez…" (İbrahim 14)

Sonsuz yoruma açık olan Kuran'ı bir satır mealle sınırlamak, gerçeği örtmek değil midir? Bizden öncekileri bizler bilemeyiz, yalnız Allah bilir ve isterse bildirir elbette…

Kuran'da yaklaşık pek çok ayette geçmişte yaşamış ve yok edilmiş uygarlıklardan bahsedilir…

"Görmediler mi onlardan önce nice nesilleri helak ettik. Üstelik onları size vermediğimiz bir şekilde, yeryüzünün verimli topraklarına yerleştirmiş; semanın nimetlerini üzerlerine irsal etmiş ve nehirleri altlarından akar hale getirmiştik. (Hal böyle iken) onları suçlarından dolayı helak ettik! Onlardan başka bir nesil inşa ettik…" (Enam 6)

Yukarıdaki anlatımın ışığında bu ayeti okuduğunuzda sanırım hepimiz aşağı yukarı aynı şeyleri düşünürüz. Ve hatta, “Onlara, sizlere vermediğimiz bir şekilde semanın nimetlerini verdik” ifadesi gerek diğer uygarlıkların yüksek medeniyet seviyesini, teknoloji seviyesini, gerekse göksel varlıklar ya da dünya dışı **âlem**deki varlıklarla olmuş olabilen irtibatları kastediyor da olabilir. Allah için her şey mümkündür. Ve Allah varsa, ki var, o zaman imkânsız yoktur. İmkânsız sadece bizlerin algısında olan bir şeydir. Allah’ı tanımaya başladıkça ne hayal kurmaya ne imkânsıza inanmaya yer kal**ır**. Bir şeyi hayal etmeme Allah izin verdiyse demek ki yapabilmeme de izin vermiştir. O benim çabama kalmıştır. Ve hiçbir şey Allah için imkânsız değildir, dolayısıyla her şeyiyle ona teslim olmuş kulu için de imkânsız değildir. Çünkü her şeyiyle teslim olmuş kul, kendi var sandığı varlığını Allah’a teslim etmiştir. Ölmeden önce…

Galaksimiz (Samanyolu) 13,5 milyar yıl önce meydana geldi. Hayat kaynağımız güneş ise 4,6 milyar yıl önce ve 4,5 milyar yıl önceyse dünyamız yaklaşık 700 milyon yıl boyunca yaşanılır halde değildi…

Ancak bizim atomlarımız bu dünyadan değil ve bu güneş sisteminde oluşmadı. Çünkü atomların yapısı nükleer sıcaklıklarda değişime uğrar, ağır elementlerin çoğu güneşten daha sıcak yıldızlarda süpernovaların çekirdeklerinde oluşmuştur. Kanımızda bile bulunan hayati demir atomları dahi güneş sisteminin dışından dünyaya gelmiştir.

Güneşin 15,6 milyon derecelik bir çekirdek ısısı ve 5500 derecelik bir yüzey ısısı var. Demirse ancak birkaç yüz milyon dereceye varan sıcaklıklarda oluşabilmektedir. Yani ancak nova veya süpernova olarak adlandırılan güneşten kat kat büyük yıldızlarda oluşmuştur. Yani dünyadaki demir güneş sisteminin dışından gelir, patlayan bir süpernovadan dağılan demir dünyaya inmiştir…

Necm Suresi 1. ayette, “Kaybolduğu, battığı zaman yıldıza and olsun ki…” diye anlatılan “yıldız” pek çok anlamının yanında bizim varlığımızı nefsimizde temsil eder…

Kanımızdaki demir, bizi hayatta tutan bu derece önemli bir element yıldızlardan gelmektedir. Belki de bu yüzden her nefis bir yıldız gibi davranmak ister. Herkes en çok kendini beğenir. Ve sevilen, popüler olmuş ünlülere “yıldız” denir… Çünkü biz yıldız tozu taşırız.

“DNA’mızdaki nitrojen, dişlerimizdeki kalsiyum, kanımızdaki demir, elmalı turtamızdaki karbon, çöken yıldızların içlerinde yapıldı. Bizler, yıldızların malzemesinden yapıldık…” (Gökbilimci, astrobiyolog Carl Sagan)

Hadid (Demir) Suresi 25. ayet: “And olsun ki resullerimizi beyyinelerle (açık delillerle, ispat vasıtaları ile) gönderdik. Ve onlar ile beraber kitabı ve mizanı indirdik ki insanlar arasında adaletle hükmetsinler diye. Ve içinde kuvvetli sertlik bulunan demiri indirdik… Ve onda insanlar için pek çok menfaatler (faydalar) vardır. Ve (bu), gaypta (görmeden) kendisine ve resullerine yardım edecek olan kimseleri, Allah’ın bilmesi (belli etmesi) içindir. Muhakkak ki Allah; Kavi’dir (güçlüdür, kuvvetlidir), Aziz’dir.”

Kuran’da demirin indirildiğinin asırlar evvel söylenmiş olması, Kuran’la ilgilenenlerin ve bilimadamlarının hep dikkatini çekmiştir. Evet demir dünyaya yıldızlardan indirilmiştir…

Kuran’da ve hadislerde KIYAMET anlatılırken SUR’a üflenme hadisesinden bahsedilir…

Allah bu dünyanın sonunun gelmesini murat edip de İsrafil adlı melek yerle gök arası genişlikte boynuz şeklinde SUR denilen bir boruya üfleyecek ve kıyamet kopacaktır…

“Sur’a üflenince, Allah’ın diledikleri müstesna olmak üzere göklerde ve yerde ne varsa hepsi ölecektir. Sonra ona bir daha üflenince, bir de ne göresin, onlar ayağa kalkmış bakıyorlar.” (Zümer 68)

Allah’ın dilediği kulları hariç tüm canlı ve varlıklar anında öleceklerdir…

“Çünkü o boruya (Sur’a) üfürüldüğü zaman, işte o gün, zorlu bir gündür; kâfirler içinse hiç kolay değildir.” (Müdessir 8-10)

“Sur’a üfürülmüştür; böylece onlar kabirlerinden (diriltilip) Rablerine doğru (dalgalar halinde) süzülüp giderler.” (Yasin 51)

“Sur’a üfürüleceği gün, Allah’ın dilediği kimseler dışında, göklerde ve yerde olan herkes artık korkuya kapılmıştır ve her biri boyun bükmüş olarak O’na gelmişlerdir.” (Neml 87)

“Hayır; yer, parça parça yıkılıp darmadağın olduğu, Rabbinin buyruğu geldiği ve melekler dizi dizi durduğu zaman; o gün, cehennem de getirilmiştir. İnsan o gün düşünüp hatırlar, ancak (bu) hatırlamadan ona ne fayda?” (Fecr 21-23)

Bu konunun devamına gireceğim ancak burada üstünde durulması gereken konu şudur: Neden Sur’a üfürmek? Yine bir üfürme hali…

SUR nedir?

İSRAFİL kimdir ve neyi temsil eder?

İsraf-El: Tanrı’nın soluğu, nefesi… İL yani EL ALLAH’ı kasteder.

Kısaca İsrafil Allah’ın soluğu, nefesi demektir.

İsrafil hayat ve yaşam verme gücünü ifade eden özellikleri temsil eder.[14]

Yani Kuran’daki anlatım o ki, ikinci bir SUR’a üfürülme haliyle az önce mahvolmuş canlılar yeniden hayat bulup ayağa kalkacaklar.

Sur’a bir kez üflenince parçalarına bölünen canlılar, ikinci bir Sur’la yeniden hayat bulacak ve toprak oldukları yerden yeniden ayağa kalkacaklar…

“O gün, kitapların yazılı sayfalarını dürer gibi semayı düreceğiz. Onu ilk defa halk etmeye başladığımız gibi (eski durumuna) iade edeceğiz (geri döndüreceğiz). Bizim üzerimizde bir vaattir. Muhakkak ki (bunu) yapacak olan, biziz.” (Enbiya 104)

“Sur’a üflenmiştir! Bu yüzden, Allah’ın dilediği müstesna, semalarda ve arzda kim varsa çarpılıp baygınlık geçirmektedir… Sonra ona ikinci (defa) nefholundu; işte onlar ayaklanmışlar bakıyorlar…” (Zümer 68)

(Akdelikler konusu: Akdelikler aslında Big Bang gibi yeniden doğuşu temsil etmektedir. Ayet-i kerime, âlemin toplanıp dürüldükten sonra tekrar ilk haline iade edileceğini bildirmektedir. “Gün gelir, gök sahifesini, tıpkı kâtibin yazdığı kâğıdı dürüp rulo yapması gibi düreriz. Biz ilkin yaratmaya nasıl başladıysak, diriltmeyi de biz gerçekleştiririz. Bu, üzerimize aldığımız bir vaattir. Bunu gerçekleştirecek olan da biziz.”) [El Enbiya 104]

Şimdi meseleye dönelim…

Neden Sur?

Kâinatın var olmasına sebep olan Nefesi Rahmani'yle başlayan hayat, yine bir nefesin boru diye tabir edilen bir boynuza üflenmesiyle son bulacak ve sonra tekrar canlanacak…

Şimdi konuyu tefekkür edelim…

Ben müzisyenim. Bu da tevafuk aslında.

Bir gün tizleri çok yüksek bir solistle çalışıyordum. Bana dönüp, "Biliyor musunuz tizlerimi daha da yükseltsem ben de bardak veya cam çatlatabilirim" dedi.

Kıyamet anlatımını tefekkür etmeye başladığımdan beri bu olay bende bir ışık yaktı adeta…

Rezonansı tutturduktan sonra sadece bardak değil, pek çok şey kırılabilirdi.

Bir camı parçalarına bölebilecek bir ses acaba o anda moleküllerden, atomlardan oluşan bana ve hücrelerime ne yapıyordu?

Evet SES'ti mesele…

Evrendeki muhteşem program SES üzerine kurulmuştu. Hatta evrenin *Ali Baba ve Kırk Haramiler*'deki gibi sesle açılan bir mağara olduğunu anlamaya başlamıştım…

Sesti, titreşimdi her şey. Aslında ses de havaya çarpan ışık molekülleri gibiydi bir anlamda.

Her şey ışıktı, sesti yani ve her şey titreşimdi…

O anda beni işiten Google'ın aynı akıllı ve sesle çalışan bir bilgisayar gibi olduğunu anladım…

Ve ona aynen *Ali Baba ve Kırk Haramiler*'de olduğu gibi "Açıl susam açıl!" demeye karar verdim. Ve şöyle söyledim: "Açıl yaşam açıl!"

Duyum

5 duyumuzla algıladıklarımızdan olan “işitme” algımız aslında düşündüğümüz kadar basit bir konu değildir…

Biz evreni duyduklarımız ve algıladıklarımızla ölçeriz. Oysaki duyduklarımız, beden makinemiz ve daha pek çok başka sebepten dolayı, Allah tarafından imtihanımız gereği kısıtlanmıştır. İmtihan konusuna başka bir yerde değineceğim çünkü o da maalesef sığ algılanmakta ve anlamı tam kavranamamış meselelerden biridir. Konumuza dönersek, anladığımız şudur ki; biz sınırsız bir evreni sınırlı algılar ve duyuların oluşturduğu kişisel akıllarla ölçmeye, anlamaya ve kavramaya çalışırız…

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri’nin de izah ettiği gibi: “İdrakimiz ne kadar artarsa artsın, Allah’ın sonsuz kudret ve aklını tamamıyla idrak etmemizin mümkün olamayacağı kabulüne erdiğimiz gün, hakikat ilmi akışına kapılarımızı açmış oluruz.”

Bu yüzden de denir ki, Allah’la aramızdaki en büyük engel bu kısıtlı makine olan bedenimiz ve bizim gibi bu kısıtlı makinelerle donatılmış bedenlerin duyu ve fikirleriyle oluşmuş “cüz-i -birimsel-kişisel aklımız” Allah’la aramızdaki en büyük engeldir…

Hatta ve hatta hakikat ilmiyle haşır neşir olmaya başladıktan sonra insanlar “Delireceksin!” ya da “Bak fazla derine dalma delirirsin ha!” nidalarıyla sıkça karşılaşırlar…

Oysaki burada yanıt Hz. Mevlana’dan gelir:

“Deli denmeden derviş denmezmiş…”

5. Mehmet Ali Bulut hocamız gökyüzünün mavi olmasının sebebi olarak güneş ışığının kırılması yanında ciddi bir etkenin de, bir şekilde insanların beyinlerinden çıkan elektromanyetik radyasyon, yani ışıma olduğunu anlatır…

6. Kuran’ın göğün yedi kat olduğu izahı, tabakalar, boyutlar, çekim alanlarını da ifade ediyor olabilir.

7. troposfer, stratosfer, mezosfer, termosfer, ekzosfer, iyonosfer ve manyetosfer

8. *Evliyalar Ansiklopedisi*

9. Tövbe, bir anlamıyla da, şeytan kelimesi Allah’tan uzak olmak anlamına da geldiği için, Allah’tan uzak düşme halinden yeniden Allah’a dönmek demektir.

10. “Allah Resulü’nün gölgesi yoktu. Güneşe durduğu zaman, onun aydınlığı, güneşin ışığını bastırırdı. Yanında bir kandil bulunduğu zaman, yine onun aydınlığı kandilin ışığını bastırırdı.” (İbnü’l-Cevzi İbn Abbas)

Zekvan: “Güneşte de, aylı gecede de Resul-ü Ekrem’in gölgesi görünmezdi.” Bunu, Hakim et-Tirmizi rivavet edip bundaki hikmeti, onun hakaret amacıyla gölgesi çiğnenmesin diyerek ifade etmiştir…

İbn Seb: “Onun gölgesi nur idi. Güneşte veya ay ışığında yürüdüğü zaman, gölgesi görünmezdi.” (Peygamber Külliyatı)

11. Hi: Arapçada, onun.

12. Ahiret, başkalaşma anlamını da taşır.

13. Her şeyden haberdar Habir olan Allah, insanların birbiriyle haberleşmesi için konuşma, duyma ve anlama gibi özellikler vermiştir. Gök dalgalarını yansıtan iyonosfer tabakası yanında, dünya üzerinde sürünüp ilerlemek suretiyle yakın görüş açısı ve ufuk-ötesi iletişim için de yer dalgalarını düzenlemiştir.

14. İsrafil Allah’ın “Muhyi” ismi ile “hayat vermesi” ile ilgili emir ve iradesini uygular. Özellikle bahar aylarında görülen dirilişte “Muhyi” isminin tecellisinde İsrafil vazifelidir. İsrafil’in bir diğer vazifesi; önünde bulunan Levh-i Mahfuz’a bakarak meleklere vazifelerini söylemektir. Ayrıca Levh-i Mahfuz’da görevli melekler de onun emri altındadır…

SES

Ses Nedir?

Ses cisimlerin “titreşimi” sonucu meydana gelir ve basınç dalgalarıyla oluşur. Ses ve titreşim incelemeleri birbirleriyle bağlantılıdır. Mesela ses basınç dalgaları, ses tellerimizi titreştirir ve bu basınç dalgaları da kulak zarımızı titreştirmek suretiyle algılanır… (İlk öğrendiğimde enteresan olan şey içkulakta denge sağlayan organların içinde yer alan taşlara kristal denmesi, hatta ötesinde, kulak ve içkulağın bir boynuzu andırması beni çok etkilemişti…)

Sesin iletilebilmesi için katı madde, hava veya su gibi bir “ortam” gerekir ve “havadaki çok küçük basınç dalgalarındaki değişmelerin iletilmesi” olarak da tarif edilir.

Sesin iletilme hızıysa hangi tür maddede iletildiğinden, hava sıcaklığına kadar pek çok etkiye göre değişir…

Titreşimin ne olduğuna gelirsek, titreşim, bir denge noktası etrafındaki mekanik salınımdır. “Salınım hareketi, bir cismin fiziki özelliğinin periyodik olarak değişmesi neticesinde oluşur. Bu fiziki özellik, yer değiştirme, hız, basınç, sıcaklık vb. olabilir. Bu salınımlar, periyodik veya düzensiz olabilirler.”[15]

Titreşime en önemli örnek hepimizin de korkulu rüyası olan “deprem” olabilir. Bunun ötesinde çamaşır makinenizin sarsıntılarından tutun, sarkaç türünde hareketlerin hepsi buna örnektir.

Bir yerde gürültüyü azaltmak isterseniz orada o gürültüye sebep olan maddenin titreşimini azaltacak etkiyi sağlamanız gerekir.

Dalga

Ses de, ışık da ve hatta kuantum mekaniğiyle hayatımıza giren parçacıklar da dalgalar halinde yayılır.

Ses dalgaları havada 340 m/saniye hızla yayılır…

SES ve IŞIK arasındaki yayılma şeklindeki fark, SES’in yayılmak için bir ortama ihtiyaç duymasıdır ki, bu yüzden ses mekanik bir dalga olarak nitelendirilir.

Işıkta ise buna gerek yoktur, bu yüzden “elektromanyetik dalga” olarak nitelendirilen ışık, herhangi bir ortama gerek olmadan yüklü parçacıklar tarafından elektrik ve manyetik alanların periyodik titreşimlerinden oluşur ve bu şekilde boşlukta ilerler…

Yayılabilmek için bir maddeye ihtiyaç duyan ses uzayda yol alamaz ve biz büyük yıldız patlamalarının seslerini bu yüzden duyamayız. Öte yandan yayılmak için bir ortama ihtiyacı olmayan elektromanyetik dalgalar olan ışıksa uzayda yayılabilir ve boşlukta ilerler. Dalga boylarındaki farklardan kaynaklanan farklılıklar yüzünden radyo dalgaları, mikrodalgalar, kızılötesi, ültraviyole gibi isimler alırlar…

Yani temelde “ses ve ışık”, “bilgi ve enerji” taşıyan birer dalgadır…

Bunun bizi nasıl ilgilendirdiğini ilerleyen anlatımlarda yer vereceğim…

Frekans Nedir?

Frekans, herhangi bir ses kaynağının birim zaman içinde yaptığı “titreşim” sayısıdır. Dalga ne kadar güçlüyse frekans o kadar yüksektir…

Ses ölçüm birimi olan HERTZ ise, ses dalgalarının 1 saniye içindeki yayılma sıklığını anlatmak, ölçmek için kullanılan birimdir…

Şimdi insana gelelim…

İnsan hangi sesleri duymaktadır?

Bizler 20 ila 20.000 hertz sesleri beden makinesi kulağımızla işitebiliriz. Bu teorik olarak böyleyse de en iyi 250 ila 3000 hertz konuşma frekansı bölgesini duyarız. Hayvanlarsa insanların duyamadığı ses frekanslarını bile algılayabilirler. Örnek: filler, köpekler vs.

Çin’de şelale ve nehir alanlarında yaşayan Çin kurbağalarının, içinde bulundukları yoğun ve yüksek su sesli ortamında anlaşabilmek için ürettikleri **ültrason**-ses üstü dalgalar sayesinde, kendi türleri arasında iletişim problemi yaşamadıkları ispat edilmiştir. Bu sesleri ise insan kulağı algılayamaz…

Kuran’da ses ve titreşime ilişkin pek çok ayet vardır ve zaten amacım bunu kıyametle özdeşleştirmek şekliyle tefekkür etmek…

20 hertz ve altındaki seslere infrasound yani ses ötesi denir…

Yabancı olmadığınız bir tabir olan **ültrason** ise (ses üstü) 20.000 hertzin üzerindeki kulağımızla yine işitemeyeceğimiz seslerdir. Hastanelerde **ültrason**la size ya da yakınlarınıza muhakkak tarama yapılmıştır. **Ültrason** aygıtı, dokunun içine 20 bin hertzin üzerinde ses dalgası üretir ve o ses dalgalarının geri yansıması sonucu da elektrik akımı verilir…

Gördüğümüz gibi ses dalgaları **üçe** ayrılır…

Prob denilen ve vücuda sürülen aygıtın içinde piezoelektrik adı verilen kuartz kristal bulunur ve elektrik akımı uygulandığında kristal hızla şekil değiştirir ve bu şekil değişikliği titreşim ve sonuçta da ses dalgası oluşmasına yol açar. Yansıma olarak gelen ses dalgası ya da basınç ulaştığında ise kristaller elektrik akımı ulaştırmaya başlar ve bu elektrik akımıysa “görüntü veya görüntüler” olarak “dokuyu okumak” suretiyle bize sonucu ulaştırır…

Sesin elektriğe ve onun da sesin taşıdığı bilgiye dönüşümü bize örnek olarak anne karnında büyümekte olan bebeğin resmini verir. Ses enerjisi ile kavranılan bilgi elektriğe, o da görüntüye dönüşür…

Gördüğünüz gibi aslında ses olarak gelen bilgi, elektrik akımına çevrilerek titreşimlerden görüntü elde edildi. Yani yansıyan ses dalgası elektrik akımına çevrilerek görüntü olarak okundu.[16]

“Sözünüzü ister gizleyin, ister açığa vurun; bilin ki O, sinelerin özünü bilmektedir. Hiç yaratan bilmez mi? O, en ince işleri görüp bilmektedir ve her şeyden haberdardır.” (Mülk Suresi 13-14)

İnsanın belki de sadece kendi beyninin duyduğunu sandığı içsesinden tutun, “sinelerin özü” tabiriyle insanın gerek manevi yapısı ve gerekse tüm biyolojik özelliklerinin en ince detayı kastedilmiş olamaz mı?

Bu bize artık yurtdışında yüzde 80 başarıya ulaştığı bilimadamlarınca belirtilen düşünce enerjisinin dahi okunmasından tutun pek çok anlama gelebilir… **Ültrason**

yani ses ötesi ile yansıyan dalgaların toplanması ve okunması suretiyle cisme ait görüntü oluşturulur. Bu görüntülerle de, iç yapımız hakkında bilgi edinilir.

Titreşimle ilgili çok önemli bir kavram da rezonanstır, frekansları aynı olan ses kaynaklarından biri titreştiğinde, diğer ses kaynağının etkiyle titreşmesine rezonans denir…

Her sistemin bir müdahale olmadan salınım yaparken oluşturduğu bir frekans vardır ve bu salınım esnasındaki yer değiştirme miktarına genlik (bir dalganın normal halinden yükselip alçalması arasındaki fark) denir. Eğer bir dış zorlama ile uygulanan kuvvetin frekansı sistemin doğal frekansına eşitse "rezonans" gerçekleşir…

Deprem dalgaları nedeniyle oluşan salınım etkisi altındaki bir bina buna örnektir.

Hatta başka kesintili ve değişken rüzgâr etkisi altındaki bir köprünün altındaki rüzgârın ani ve değişken esintisi bir örnekse eğer; ABD'de 1940'ta yapılan Tacoma Narrows asma köprüsü, kullanıma açıldıktan kısa bir müddet sonra, böyle bir rezonans neticesinde yıkılmıştır.

Şimdi gelelim konunun bizle bağlantısına…

"Ve emrimiz geldiği zaman Şuayb'ı ve onunla beraber amenu (iman etmişleri) olanları, bizden bir rahmetle kurtardık. Zalim kimseleri bir sayha (ses) aldı. Böylece kendi diyarlarında dizüstü çöküp kaldılar." (Hud 94)

Öyle bir ses düşünün ki vücudumuzun iç organlarına ait hücreleri yok edebilecek bir ses dalgası özelliğinde.

İnsanlar elektromanyetik radyasyon, diğer bir tabirle radyo dalgalarıyla aynı tür salınımdadır.

Din yani yol ile sağlanmaya çalışılan temel amaç, insanların yaydığı bu elektromanyetik radyasyonun, evrensel radyasyonla uyum içinde olmasını sağlamak olabilir mi?

Hatta ZİKİR dediğimiz, Kuran'ın ucu bucağı görülmeyen anlamlar içeren ve ses niteliği olarak "ağdalı" diyebileceğimiz "Allah" gibi "inna" gibi pek çok ses titreşimi yoğun ve içimizi titreten ve bu sayede frekansımızı yükselten seslerin kullanılması, tesadüf olabilir mi?

İslamiyet'i bırakın yogilerin dahi meditasyon esnasında "Ommm!" gibi ağdası ve titreşimi yüksek sesleri kullandığına şahit olduğunuza eminim.

Acaba o yüksek ses olarak adlandırılan sayha amenu oldukları ve zikir ehli oldukları için titreşimi değişmiş olanlara amenu olmayana işleyecekken, işlemeyecek?

Rezonansa uğramak aynı frekansa maruz kalmaksa, farklı frekansa sahip olanlar bu yüzden mi etkilenmeyecek ve zarar görmeyecekler bu sesten?

Sesin eşlenmiş frekansında yer tabakanın katmanlarını bile tahrip gücü olurken, halihazırda YER-ARZ adı ile de nitelenen insan bedeninin aynı depreme uğramış yer tabakası gibi altüst olması da mümkün değil mi?

Yasin Suresi 28, 29. ayetlerde, "Öncesinde doğru yoldan çıkmış bir kavmin üzerine ordular göndermedik, (onların cezası) sadece bir SAYHA (SES - şiddetli ses dalgası) oldu. O zaman onlar sönenler oldular" denmesi de, aynı sebeple olabilir mi?

Şu an dünyada o bölgeyle eşit frekans yaymak suretiyle ses dalgası yaymak ve rezonans elde ederek çeşitli bölgelerde deprem oluşturmanın mümkün olduğu

konuşulurken, topraktan yaratılmış insanın sesle helak olabileceği fikri uzak mı geliyor?

Bunun gibi Müminun Suresi 41. ayette, “Derken korkunç bir ses onları bastırıverdi. Onları sel süprüntüsüne çevirdik” denilmektedir. Ses dalgasının oluşturduğu rezonans ile organları ve hücreleri parçalanmış insanlar sel süprüntüsüne benzetilmiş olabilir…

Ankebut Suresi 40. ayette, “Bunun üzerine hepsini günahlarıyla yakaladık. Böylece onların bir kısmının üzerine kasırga gönderdik. Ve bir kısmını sayha (şiddetli ses dalgası) yakaladı, bir kısmını yerin dibine geçirdik ve bir kısmını da (suda) boğduk. Allah, onlara zulmedici olmadı. Ve lakin onlar, nefislerine zulmediyorlardı” denilmektedir.

İşte daha pek çok Kuran mealinde “titreme aldı, deprem sarsıntısı” gibi ifadelerin yer alması, aslında oluşan felaketin ses kaynaklı bir gürültü olmasından dolayı, rezonansla vücutları tahrip edilmiş olabilir…

Toprağı yerle bir eden depremlerde de hidrofon denilen araçlarla depremlerin sesleri araştırılmaktadır…

Semud halkının helak edilmesi de yine Araf Suresi’nin 78. ayetinde şöyle ifade edilmektedir: “Bunun üzerine onları o gürültü yakaladı da, yurtlarında dizüstü donakaldılar.” Bazı meallerde Araf Suresi’nin 91 ve 155. ayetlerinde geçen “racfeh” kelimesi deprem olarak ifade edilmişse de bu kelimeyle kastedilen aslında, sesin sebep olduğu bir titreşim rezonans olabilir mi dersiniz? Ses dalgaları ile oluşturulabilecek tahribat yine Kamer Suresi’nin 31. ayetinde ise şu şekilde ifade edilmektedir: “Biz onlara korkunç bir ses gönderdik, davar ağılındaki kuru ot ve çırpı gibi oldular.”

“Eğer biz, bu Kuran’ı, bir dağa indirseydik, onu mutlaka, Allah’ın korkusundan huşu ile boynunu bükmüş, parça parça olmuş görürdün. Ve insanlar için bu misalleri veriyoruz. Umulur ki, böylece onlar tefekkür ederler.” (Haşr 21)

Bu ayetin yine bizim algıladığımız ve henüz algılayamadığımız onlarca anlamı var. En sık olan anlatımlar dışında ben bu ayeti yine konumuz olan SES’le bağlantılı incelemek istiyorum…

“Biz bu Kuran’ı dağa indirseydik.”

Kuran vahiyle geliyor değil mi?

Ve o “yüksek bilgi”, her bilgi gibi müthiş bir ENERJİ taşıyor…

O “ses” enerjisi formatında gelen “bilgi yani enerji” öyle bir titreşime sahip ki indirildiği bir dağı paramparça edebilecek kuvvette…

Ses ve rezonansla bir bardağın tuzla buz olduğu gibi tuzla buz olabilecek, geçilmez geçit vermez diye görülen nice dağ vardır. İşte o sesin kaynağı ne kadar yüce demek ki, bir vahyi ile yıkılmaz görünen dağlar paramparça olabiliyor…

SES, titreşim ve rezonansla neler yapılabilir siz düşünün…

Peki tahrip edebilecek SES olduğu gibi, set çekebilecek bir SES de var mı acaba?

Keza ilk kez Sur’a üfürüldüğünde iman etmemişlerin, yani iman edenlerin içinde bulunduğu frekansa girememişlerin rezonansa girmesi sonucu dağılmaları ve sonra yine aynı SES’le yeniden birleşmelerinden bahseder kıyamet tasvirinde.

Hatta kıyamet haberlerini ihtiva ettiği için Nebe (Haber) diye isimlendiren surede, hayvanların bu sesle dağılmaları ve toprak olmaları sonucu tekrar kaldırılmalarında

insan değil “hayvan” suretinde kaldırılmış insanların, sorgusuz giden hayvanlara özenip, “Keşke biz de toprak olsaydık” dedikleri ifade edilir.

Yasin Suresi’nin 9. ayetini, birileri tarafından fark edilmek istemediğinizde, okuduğunuz takdirde rahatsız olduğunuz kişilerin sizi göremeyecekleri söylenir. Elbette ki her okuyan bunu yaşayacak demek değildir, bu büyük bir konsantrasyon işidir, onun ötesinde, o ses titreşiminin doğru nakledilmesi için öncelikle alıcı ve verici olan kişinin doğru niyette olması, safi enerjide olması gibi şartlar aranır… Bu aranan şartların nedeni enerji üzerindeki etkisi yüzündendir, bu kelimelerle o frekansa girebilmek…

Ayete geri dönelim.

Meali şöyledir: “Önlerinden bir set ve arkalarından bir set çektik de onları kapattık, artık göremezler.” (Diyanet Vakfı)

Bu ayetin ne zaman ve nasıl idrake indirildiğini ve neye sebep olduğunu biliyor musunuz?

Peygamberimiz Mekke’den Medine’ye hicret edeceği gün, onun Mekke’den çıkmasını istemeyen ve bu yüzden onu öldürmeye gelenler evinin önünde bekliyorlardı.

Ona gelen “yüksek bilgi” yani “vahiy” ile bu ayeti söylemesi istendi.

“Ve onların önlerine ve arkalarına set kılarak (çekerek) böylece onları perdeledik. Artık onlar görmezler.”

Bu ayeti okumasıyla beraber, bizlerin bu gözlerle göremeyeceğimiz bir set çekildi müşriklerin (ortak koşanlar) önlerine ve arkalarına ve Allah Resulü (sav) bu ayeti okumak suretiyle aralarından görünmeden çıkıp gitti.

Bunu bir bilimkurgu filminde görsek, olabilir diye düşünürüz ama nedense Kuran içinde anlatıldığında “Nasıl ya!” gibi bir burun kıvırma olabiliyor.

İdraklerimizin alması bir sınırdan sonra mümkün olmayan kelimelerden, harflerden ve sayılardan oluşmuş bir yazılım olan ve Allah’ın “Kün! (Ol!)” emriyle var olmuş bir evrende, Allah’ın Kelam sıfatını bizlere de kullanın diye sunmasının cömertliğinde, çok mu zor sanıyoruz bunların olabilmesini!

Bir suya güzel kelimeler, yani güzel ses ve titreşimler yolladığınızda aldığı şekil değişirken, etrafımızda göremediğimiz onlarca “eşya-şey-varlık” neden farklı şekiller alamasın? Hele ki her canlı sudan yaratılmışken…

Hele ki, “Hayatı olan/canlı olan her şeyi sudan yarattık. Hâlâ inanmayacaklar mı?” denirken. (Enbiya 30)

Simya diye bahsedilen ilimin ne olduğunu biliyor musunuz? Peki kökenini nereden alır? Kökünü Aramiceden alan bu kelime “simge; işaret” anlamını taşır…

Peki ayet ne demekti? Simge, işaret…

Kelam sahibi Allah için çok mu zor dağların yıkılması ve yeniden yükselmesi, Ay’ın yarılması ve yeniden birleşmesi? Bunların hiçbiri zor değil Allah için ve O “biiznillah” dedirtmek suretiyle, kendi kudretinin aracısı kıldığı İsa’ya, ölüleri dirilttiren, âmâların gözünü açmasına izin verendir…

O kudret O’nundur ve kuluna da o kudreti kulu gücünde sunar. “Biz size yüklenebileceğinizden fazlasını yüklemeyiz” der. Kendi sıfatlarından, isimlerinden “ikram” eder kuluna.

Kuran-ı Kerim (bildiğimiz pek çok anlamı yanında), KURAN - Zat'ı ifade eder ve Kerim de yüce gönüllü, ikram sahibi anlamını da taşır…

Kısaca Kuran-ı Kerim, o yüce ZATIN İKRAMI'dır kuluna…

Öyle bir ikramdır ki bu, hakikatiyle anlaşılsa kulunu O'nun halifesi yapar. Kuluna varlığını kolaylaştırmak ve geldiği kapasiteyi kemale erdirmek için sunduğu bir metottur. Her iki dünyayı, ebedi hayatını en kemal haliyle yaşayabilmesi için bir ikram…

Allah'la ilgili, dinle ilgili, peygamberimizle ilgili konuşan insanları ancak ne bildiğini, ne kadar araştırdığını ve ne kadar yargısız baktığını gördüğüm zaman dikkate alırım. Çünkü zaten öğrendikçe, bildikçe insan cazibeye düşer ve daha fazlasını ister. "Bilen" olmak ister. "Bulan" olmak ister. Ve en sonunda da "olan" olmak ister. Dini anlamak, yaşamak ve bu mutluluğu karşısındakine yaşatmak ister.

Peygamberimiz ve Allah dostlarıyla ilgili "kurtuluşa vesile olduğu" ifadesi hep bundandır. Kurtuluştur bilmek, bulmak ve olmak.

Hiçliğinde her şey olmaktır…

Ve Allah sevdiği ve merhamet beslediği kulunun "özüne", yani "O'na" dönmesini ve sonsuz kudrette eskisi gibi yokluğuyla var olmasını yine kulunun hayrı, mutluluğu ve kemalatı için ister…

15. "Kuran Ayetlerinde Ses ve Titreşim", Sami Polatöz, http//www.sizinti.com

16. Kuartz kristalin hem sesi üretip ve hem de algılaması ise neden kristalin hakikat ilminde önem taşıdığının bir başka göstergesi.

KIYAM-ET

Görmek isteyenler için yeterince ışık, istemeyenler için yeterince karanlık vardır.
– Blaise Pascal

Bir gün annemle sohbet ederken… “Dur namazımı kılayım geliyorum…” dedi.

“Tamam” dedim…

Annem babamı çok genç yaşta kaybettiğinden beri kendini Allah yoluna adamış bir insandır. Saatlerce dua eder. Benim oruç tutmadığım yıllarda, yaşına rağmen ara vermeden orucunu tutar, saatlerce ibadet eder ve tüm bunların üstüne de Kuran’la ilgili ilmi anlatımlar okurdu. Allah’ım onu esirgesin, halen de okur.

Namazını kıldıktan sonra yanıma geldi.

“Deniz!” dedi. “Tam kıyamdayken aklıma bir şeyler geliyor konsantrem bozuluyor. Neyse ki topluyorum kafamı sonra.”

“Ne zaman ne zaman?” dedim.

Bana baktı, “Kıyamdayken kıyamda…”

Allah’ım! Bir vurgun oldu beynimde… “Kıyamdayken.” Öyle bir yerimden fırladım ki ne olduğunu anlayamadı…

“Anne, inanmıyorum! Kıyam mı?” dedim.

Şaşkın gözlerle bana baktı… “Ne oluyor Allah Allah ya!” dedi…

“Anne! Anlamıyor musun? Kıyam… Bir dakika” dedim.

Hemen bilgisayarımı açtım ve Google’a girdim…

Arapça sözlüğü açtım, “kıyam” kelimesini girdim.

İşte tam karşımda anlamı duruyordu.

Kıyam: 1. Ayağa kalkmak. 2. Uyanmak…

Kıyam, yani namazda durduğumuz kıyamın, “ayağa kalkmak anlamının yanında, uyanmak” anlamı da vardı…

“Kıyam et” demekse, “ayağa kalk ve uyan” demekti bu durumda.

İşte o an içimde bir “sarsıntı” oldu… Derin bir sarsıntı… Namazdan bildiğim bir kavram olan kıyamın kıyametle bağlantısı gün gibi karşımdaydı…

Ve bastığım yer ayağımın altından kaymaya, kendi beynimin kurguladığı sanal dünyam yarılmaya başlamıştı…

Bir “ayağa kalkış ve hayallerden gerçeklere uyanıştı” kıyamet…

Bu kelime bu yüzden özenle seçilmişti…

Uyanış uyanış diye yıllardır ithal bilgilerle bizlere iletilmeye çalışılan bu bilgiler, aslında gerçek temelini Kuran’dan ANI KURAN’dan alıyordu…

Bu kadar önümde, bu kadar açıkta olan bir hazineyi nasıl da fark edememiştim?

“Kıyam et diyordu Allah. Ayağa kalk ve uyan ey kulum! Uyan…”

Hemen kıyametle ilgili sureleri bulmalıydım. Google’a girdim… “Kıyametle ilgili sureler” yazdım Google’a ve meallerini okumaya başladım…

İlk önüme gelen Zilzal ve Kıyamet sureleri oldu…

Delirecek gibiydim. Tam “Allah’ım bana ne oluyor?” diye kendi kendime kıvranırken, karşımda Kuran’da açtığım Zilzal Suresi’nin olduğu sayfada, tam gözümün önüne

gelen ayetin mealini gördüm…

“Yer sarsıldıkça sarsıldığı, bütün ağırlıklarını çıkardığı ve insan buna ne oluyor dediği zaman…” (Zilzal Suresi 1-2-3)

Allah’ım!

“Buna ne oluyordu…” Bastığım yer, yani “inançlarım” ayağımın altında sarsılıyordu. İnançlarım ve kurgu dünyama ne oluyordu… Ya bana, bana ne oluyordu!

Aslında derin bir hayranlık barındıran bu duygu, aynı zamanda bir vicdan azabı da içeriyordu…

Yıllardır bu dünyada sanal gerçeklerle “uyuduğum” için, kendi dünyamı aslolan sanıp inançlarımı, acılarımı kendim kurguladığım için…

Karnım ağrıyordu… Bir şey olmuştu bana… Kendimi bunca zaman yaşamış bir aptal gibi hissediyordum. Hani yıllarca hazinesini dışarıda aramış ama onu tüm dünyayı gezdikten sonra arka bahçesinde bulmuş Simyacı gibi hissediyordum kendimi… Canım yanıyordu…

Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı… Annem yanı başımdaydı ama anlam veremediği bir halde olduğum için panik dışında bir şey hissetmiyor olsa gerekti…

“Kızım!” dedi… “Deniz… Tövbe estağfurullah, ne oluyor kızım?”

“Anne…” dedim sadece. “Anne…”

Bazen kelimeler kifayetsizdir, gerçekten ne hissettiğini anlatamazsın. Bazı haller yaşanıyor anlatılamıyor. Yaşamadıkça izah edilemiyor…

“İyiyim, sıkıntı yok. Merak etme…” dedim sesim titreyerek…

“Kızım rengin resin kaçtı… Allah Allah, korktum ne oluyor dedim. Tamam. Peki o zaman…” dedi.

Yanımdan kalktı mutfağa yöneldi.

Bense bu sefer Kuran’a uzanıp Kıyamet Suresi ayetlerini okumaya koyuldum…

İçimde bunca yıl Allah’ın bana seslenişini duymamanın verdiği derin bir acı bir vicdan azabı vardı…

Sonra Kıyamet Suresi’ne döndüm…

“Kıyamet gününe yemin ederim ki… kendini kınayan pişmanlık çeken kişiye yemin ederim ki!”

Bu bu bendim ben! Şu an hissettiğim yer sarsıntım, şu an hissettiğim bu pişmanlık, vicdan sarsıntısı bundan daha iyi anlatılamazdı ya Rabbim…

Ağlıyordum. Tane tane iniyordu gözlerimden yaşlar…

Küçükken anneme masal anlattırmak için ağlardım geceleri. Bazen yorgun olduğu için anlatmak istemezdi. Ben de ağlardım, kendimi yerden yere atarak “Lütfeeen!” derdim.

Sonra kıyamayıp beni yanına alır, “Tamam tamam peki. Hadi gel anlatayım…” der, “Cadılı olsun” diye sipariş ettiğim masalımı anlatmaya başlardı saatlerce…

O anlatmaya başlardı ama bu sefer de onu üzdüğüm için, bütün gün zaten yorulduğu ve üstüne bir de ben böyle yorduğumu düşünüp vicdan azabı çektiğim için yeniden ağlamaya başlardım…

İşte o anki hislerim şu ankilere o kadar benziyordu ki. Teşbihte hata olmaz. Allah’ımdan bir şeyler isteyip duruyordum. Oluyor olmuyor diye ağlayıp duruyordum hayatım boyunca. İster içten içe, ister dışarıdan. Oysaki beni düşünen, bana ulaşmaya

çalışan şefkati sınırsız Rabbim vardı ve O hep oradaydı benim için… Ve hep benimleydi. Bense O'ndan habersizliğimi O'nun ilgisizliğine bağlamış kendimi kandırıyor O'nun tam avucunun içinde olmama rağmen sılada gibi azap çekiyor sitem ediyordum…

Kıyamet Suresi'ni okumaya devam ettim. Gözlerimden yaşlar pıtır pıtır iniyordu. Okumakta zorlanıyordum. Hıçkırığımı içime gömmeye çalışıyordum…

"Hep beni anlamanı bekliyorum, oysa ben seni anlamaya çalışsaydım zaten her şey çözülmüş olacaktı Allah'ım…" dedim O'na.

14 ve 15. ayetler bana dönmüş cevap veriyordu:

"Doğrusu insan nefsine karşı şahittir. Birtakım özürler atsa da kabul edilmez…"

16: "Resulüm! Vahyi çarçabuk almak için dilini kımıldatma…"

17: "Şüphesiz onu toplamak, senin kalbine yerleştirmek ve okutmak bize aittir…"

Benim kalbime yerleştiren ve okutan da O'ydu demek. Bana öyle söylüyordu Peygamber'in nezdinde.

Allah'ın Kuran'da peygamberimizle konuştuğunda aslında her birimizle konuştuğunu ilk o an anladım.

Yazıklar olsundu bana. Ah yazıklar olsundu. Yaşlarım boşalıyordu ki şaşırtılmaya, hayrete düşürülmeye devam ediliyordum. Benimle benden içeri bir şekilde konuşuyordu.

Benden içeri miydi?

Of!

"Bir ben var ki benden içeri!" Buydu işte Allah'ım… Ah Yunus… Ah…

Kıyamet 34, 35, 36. ayetler:

"Yazıklar olsun sana yazıklar.

Yine yazıklar olsun sana yazıklar…

İnsan kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanıyor…"

"Bunları yapan ve yaratan Allah'ın ölüleri diriltmeye gücü yetmez mi? Elbette yeter…"

Elbette yeterdi…

Ölüden diriyi çıkaran Allah tabirini, hep reenkarnasyon sorgusuyla karşılıyordu o güne dek rast geldiğim Batı kökenli anlatımlar…

Oysaki olay ondan ince, ondan derindi. Ölüydüm ben. Şimdiye dek körce yaşadığım hayal dünyam kadar ölüydüm. Şu andaysa ayağa kaldırılıp uyandırılıyordum…

Hakikate diriltilmek için…

Ve yıllar sonra öğrendiğim bir hadis tüm bu anlatmaya çalıştıklarımı öyle kısaca özetliyordu ki…

Kuran Allah tarafında "yaşanmak ve anlaşılmak" için gönderilmişti. Ölülerin ardından hatim okumaktan ibaret saydığım bir kelime dizilimini nasıl da anlamamıştım…

Yasin 69. ayet: "Ona şiir öğretmedik. Ona yakışmaz da. O ancak apaçık bir hatırlatma ve apaçık Kuran'dır…"

Yasin 70. ayet: "Ta ki diri olanı uyarsın ve hakikat bilgisini inkâr üzerine de o hüküm gerçekleşsin…"

"Hatırlatma…"

Şöyle bir tabir duymuştum. Kuran yaşayan ölülere okunur. Ölmüş kalpleri diriltmek için…

Yaşadığım buydu…

Ölüm kavramını da o kalıplar dışında görememek benim gerçeklerle yüzleşmemi bu derece geciktirmişti…

Ya Sin! Peki bu "Kuran'ın Kalbi" denilen sure ne demekti? Sözlüğe "Yasin" kelimesi ne demektir yazdım…

Cevabı karşımdaydı…

Ya-Ey, Sin-İnsan…

Elime annemim Kuran'ını aldım… 441. sayfada, Yasin Suresi'ni açtım…

Euzübillahimineşşeytanirraciym…

"Ya Sin…"

"Ey İnsan…"

"O apaçık bir hatırlatmadır…"

Size "Ey insan" diye dışarıdan birilerinin seslendiğini anlayarak okuduğunuzda ne hissederseniz işte ben de aynen öyle hissetmiştim…

İnsan neydi? Ya hatırlamak kelimesi… Neyi unutmuştum da hatırlatılıyordum?

İnsan

İnsan kelimesinin sözlük anlamı ve açıklamasını sizlerle paylaşıyorum…

İnsan kelimesinin kendinden türediği kök olarak iki sözcükten bahsedilir. Bunlardan ilki "üns" kelimesidir. Üns, "ünsiyet, yakınlık" demektir. Yani toplum olarak yaşama, diğer insanlara "yakınlığı", öte yandansa Allah'a tüm varlıkların üstünde yakınlığını ifade eder…

İnsan kelimesinin bir de "nesy" fiilinden geldiği söylenir. Nesy unutmak demektir. Bu durumda insan "unutan" demektir…

Kuran'da Taha Suresi'nin 115. ayetinde **Âdem**'den şu şekilde bahsedilir:

"And olsun, önceden **Âdem**'e ahit verdik de unuttu ve onu azim sahibi bulmadık."

Delirecek gibiydim…

Sizi bilmem ama ben "unutandım" ve "hatırlatılıyordum".

Şu ana dek kendi kibrim yüzünden hakiki anlamının kapısını dahi açamadığım Kuran beni kollarımdan sarsmış ve ne kadar "küçük" olduğumu hatırlatıyordu…

Yasin 69. ayette geçen "zikrun" kelimesi dilimize pelesenk olmuş ama içeriğini bilmediğimiz bir başka kavram olarak tam karşımda duruyordu…

Eline tesbih alıp, "Allah çekiyorum. Esma çekiyorum. Zikirdeyim…" demekten çok öte, bunları yaparken, "Unuttuklarımı hatırlamaya çalışıyorum…" demek bambaşka bir anlayıştı.

Kuran'ın kendine ait katman katman bir gül gibi inceledikçe kendini açan ve daha çok kokusunu salgılayan bir yapısı vardı. Bu yüzden Türkçesini okumak kadar sığ bir şekil tavsiye edilmiyordu. Öyle zengin bir dilin, her kelimesi Allah tarafından özenle seçilmiş kelimelerle donatılması elbette ki tesadüf değildi…

O kuluyla konuşurken özellikle bu kelime ve kavramları özenle seçmişti. Kuran'da seçilen dilin bile özel bir kavme Kureyş'e ait olması aslında meselenin derinliğine

ilişkin bir ipucuydu…

Çoğumuz gibi ben de Kuran'daki Arapçanın, bildiğimiz Arap ülkelerindeki sığlığına tıkanıp kalmıştım. Aslında Kureyş lehçesi olması bile özellikle seçilmişti.

"Zaman yaşlandıkça Kuran gençleşir…" derler.

Kuran'ın yıllar önce Kureyş diye bir kavme geldiğini söyleyip eski bir hikâye kitabı gibi algılamaya çalışan insanlar vardır…

Kuran anlaşılırsa aslında her çağı ihtiva eder deyişini çok duydum ama bir şeyi anlamak için bazen yaşamak gerekiyor.

Kureyş Kelimesi

1. Daha önce dağınık yaşayan kabile, sonradan bir araya toplanıp birlikte yaşamaya başladığı için bu isim verilmiştir.

2. Mal toplayan, ticaretle uğraşan, kazanan kimselerden oluşan kabileye, bireylerinin bu özellikleri dolayısıyla "kazanmak, toplanmak" anlamındaki bu isim verilmiştir.

3. Hacılar arasındaki ihtiyaç sahiplerini araştırıp onların ihtiyaçlarını karşıladıkları için bu isim verilmiştir.

4. Denizlerde "kırş" adında bir canavar (köpekbalığı) var.

Bu hayvan çok güçlüdür, o başkalarını yer kimse onu yiyemez; başka hayvanların üstüne çıkar, kimse onun üstüne çıkmaz demiş ve şu beyti nakletmiştir:

"Kureyş denizde yaşayandır, işte onun adı ile Kureyş demiştir…"

Ben hukuk hayatıma ilk adım attığımda Amerikalı patronum bana, "I m thorwin u among the sharks… So that u can learn to deal with them asap…" demişti.

Yani: "Seni köpekbalıklarının arasına atıyorum ki onlarla baş etmeyi en kısa zamanda öğrenebilesin…"

Şimdi size soruyorum; kazanmak üzerine, madde üzerine yaşayan bir toplum muyuz? Değerlerimiz mahvolmuş durumda. Erdem anlayışımız yitik. Her şey şan, şöhret, para pul olmuş durumda.

Artık her şeyin ticareti yapılıyor mu?

Adalet kaldı mı?

Güçlüler her ihtimalde haklı mı?

Peki bu bizi canavarlaştırmış durumda mı?

İşte insan nefsi, terbiye edilmediği müddetçe canavarlaşmaya, maddiyatçılığa mahkûm olmuştur. Cehennemin bekçisinin adının MALİK diye tayin edilmesi ne güzel bir işarettir anlayana. Her şeye malik olmak isteyen, her şeye sahip olmak isteyen, her şeyin tek sahibinin Allah olduğunu unutup maddeyi bu derece içselleştiren, kendi dünyasını cehenneme çevirip ona bekçilik yapmakta olan insan değil midir?

Tarih tekerrür eder… Nice ülkeler, milletler yaşayıp varlıklarını sürdürememiştir. Nice büyük şirketler kendilerini en tanrısal sandıkları dönemde yıkılmıştır. Buna ekonomide bir isim bile verilmiştir biliyor muydunuz? "God complex - Tanrı olma kompleksi."

Hayatın yolu bir olduğu için kuralları da birdir. Kendini dokunulmaz, yıkılmaz, sonsuz yani tanrısal gören yıkılma dönemine girmiştir; ne iş yaparsa yapsın…

Sistemde hiçbir ağaç gökyüzüne erişemez. Buna izin verilmez.

Bu durum da doğa kanunundan farksızdır.

Kureyş kabilesi diye hikâyeleştirdiğimiz, kendimizi içinde göremediğimiz bu kabile aslında hâlâ yaşıyor… Bu kabile bizleriz. Hangi ulustan olursa olsun şu an dünyada yaşayan kavimler, bu anlayışı taşıyan (köpekbalığı) canavarlaşmış kavimlerdir.

Kızlarımızı gömüyoruz bizler hâlâ. Haberlere bakın ve deyin ki bana, kızların gömülmesi vahşeti Kuran'ın nazil olduğu dönemde kalmış! Gömmeyi sadece toprağa koymak olarak ele alırsak öyle, ama gömmeyi "yaşarken öldürmek" anlayışı da dahil olarak anlarsak kadın ve kızların nasıl "gömüldüğünü" fark ederiz…

O hep sorguladığımız Allah bizimle Türkçe konuşsaydı ya… "Türkçe namaz kılamaz mıyız?" gibi sorularımın hepsi anlamsızlaşmıştı.

İçimde maddeye dönüklükle canavarlaşmakta olan bir nefis vardı ve bana onun lehçesiyle seslenen Allah…

İşte o an anladım ki okuduğum kitap düz Arapça değildi… A-RAB'ca, yani: Allahça.

Bu bölümün devamında size ilmi olarak da Arapça, aslında A-RAB'ca yani ALLAHÇA olan bu dili neden anlamlarıyla öğrenmeye çalışmamız bizim hayrımıza, kendi idrakimce onu da anlatacağım…

Her bir kelimesi AN'dan gelen ve bu yüzden tüm zamanları kapsayan bu dilin, değil her kelimesi her harfi sonradan görecektim ki yüzlerce anlama geliyordu… O Allah'a varmamda, anlamaya çalışmam gereken bir kapıydı…

Ve ben artık bu kapıyı aralamaya ve arkasında ne olduğunu anlamaya uğraşmaya kesin kararlıydım…

"Kuran'ı gerçekten AN'layan bilir ki, açılan ayakkabı bağı bile Kuran'da bir yerde yazılıdır."

Onları Korkut!

Kuran, Türkçe meallerin, kısır kelimeler ve anlatımların özensizliği içinde anlaşılabilecek bir kitap değildi…

Kıyamet anlatımını bilirsiniz. İnançlı inançsız herkes defalarca filmlere konu olmuş bu kavram üzerine az çok fikir sahibidir. Dünya darmadağın olacak. Sur'a üflenecek. Her canlı parça parça olacak, ne dünya kalacak ne de bir şey.

Sonra tekrar Sur'a üflenecek ve herkes yeniden diriltilecek.

Nasıl da ürkütücü bir anlatım değil mi? Yani inansın inanmasın, kıyamet ve alametlerinden içi ürpermeyen ve hatta göstermese de, korkmayan bir tek kişi olduğuna inanmıyorum…

Allah'ın ve dinin zaten korku, cezalandırma, ateşlere atıp kaynatma gibi unsurlarla çocukluğumuzdan beri bize dayatılması, yüce Allah'ı sevmekten ziyade bir tür çıkar ilişkisiyle, korku haliyle bir şeyler istemek ve O'nu tanımadan sadece korkmak halini almış durumdadır ki, bu ne acıdır ne büyük kayıptır…

Aslında her insan bir **âlem**dir. Ve **âlem**lerin Rabbi de onunla birebir muhataptır. Her insan ayrı bir dünyadır. Yörüngeleri vardır, güneşi ve yıldızları, yağmurları, rüzgârları, denizleri, hazineleri… Her insanın bir seması, yani "bilinci" vardır. İnsan dünya toprağının maddesinden yaratılmıştır. Topraktır insan, bu da onun Kuran'ın tabiriyle "arzıdır".

Biz fark etmeden bunun içinde kendi "**â**lemimizi", dünyamızı oluştururuz. Kendi doğrularımız, inançlarımız, kalıplarımız, sevdiklerimiz sevmediklerimiz…

Allah'tan "gerektiği gibi" haberdar olmadığımız bir şekilde yaşantımıza devam ederken, birdenbire beklenmedik bir şey olur hayatımızda. Ya sevdiğimiz birini kaybederiz, ya güvendiğimiz birinden hiç ummadığımız bir ihanet görürüz, ya inandığımız doğruları yitiririz, ya sağlığımızı, ya da varlığımızı…

İşte o gün inandığımız şeylerin, kendi dünyamızda kurduğumuz, inşa ettiğimiz değerlerin, yıllarca uğruna gençliğimizden feragat ettiğimiz, canımızı uğruna heba ettiğimiz şeylerin birdenbire altüst olduğunu görürüz…

Hayat bir yoldur. Herkes farklı şeyler yaşadığını ve kimsenin onu anlayamayacağını düşünse de size bir haberim var. Kendimizi önemsemek hepimizin ihtiyacı olan bir şey, biliyorum. Bu nefis ve benlik, benzer olduğumuz fikrine dahi tahammül edemez insanda. En azından bunun afişe edilmesine dayanamaz. Çünkü her birimiz ayrı bir muhteşem, ayrı bir güzel, ayrı bir farklı, ayrı bir zayıf, ayrı bir üstünüzdür…

İnsanın kendine olan cömertliği, bir başkasına karşı olan cimriliği, yine terbiye edilmemiş nefsin bize getirdiği sanal kandırmacalardandır.

Mevlana Hazretleri demiş ki: "Kusur mu arıyorsun? Aynaya bak…"

Ne muhteşem değil mi? Biz kusur, suç, çirkinlik gibi kavramlara sadece maruz kaldığımızı iddia ederiz. Genelde başkalarının suçudur o. Biz kandırılmışızdır hep, mağduruzdur.

"Herkes dünyayı değiştirmeyi düşünüyor. Kimse kendini değiştirmeyi akıl etmiyor…" (Tolstoy)

"Bunu söylemek ne kadar tuhaf olsa da benim için Muhammedilik, haça tapmaktan (Hıristiyanlıktan) mukayese edilemeyecek kadar yüksekte duruyor… Eğer insan, seçme hakkına sahip olsaydı, aklı başında olan her bir insan, şüphe ve tereddüt etmeden Muhammediliği; tek Allah'ı ve O'nun peygamberini kabul ederdi…"[17] (Tolstoy)

Allah Dostlarından Merkez Efendi Hazretleri

Güzel İstanbul'un manevi sultanlarındandır Merkez Efendi. Asıl adı Musa, babası Muslihuddin'dir.

Musa bin Muslihuddin nice zaman medreselerde tahsil gördükten ve ulema sınıfına dahil olduktan sonra, İstanbul'a gelip yerleşti. Kısa zamanda müstesna bir mevki elde etti. Fakat hayatının akışı asıl bundan sonra değişecekti.

Ona Kuran'daki hakikatleri, Allah'ın ilmini öğreten de Allah sevgilisi, mürşidi Sümbül Efendi'dir. Önceleri Sümbül Efendi'yi inkâr edenlerden biri de kendisiydi aslında. Ama Allahü Teâlâ ona bir rüya ile yanlışta olduğunu malum etti.

Rüyasında Sümbül Efendi evinin kapısına dayanmıştı. Kapının arkasına yığdıkları onca eşyaya rağmen Sümbül Efendi bir hamlede kapıyı yıkıp içeri girmişti. Rüyasından o kapının kırılma sesiyle uyanan Musa bin Muslihuddin düşünce deryasına dalıp gitti. Düşündükçe ufku açıldı ve bu rüyanın büyük bir mana ifade ettiğini bildi:

"Biz, meğer ne büyük gaflet içindeymişiz!

Sabahı iple çekti Musa Efendi. Artık duracak zaman değildi. Gökleri inleten ezan sesleriyle birlikte evinden dışarı çıktı. Rüzgâr önündeki yapraklar gibi gitti, bir çırpıda o kıvrım kıvrım yolları bitirdi ve sonunda Sümbül Efendi'nin dergâhına vardı. Hiç kimseye görünmeden yavaşça içeri süzüldü, bir direği siper edinerek arkasına geçip oturdu, başını göğsü üzerine eğip beklemeye koyuldu.

Bir müddet sonra Sümbül Efendi gönüllere inciler yağdıran konuşmasına başladı. İnsanı mest eden tatlı, ılık, yumuşak bir lisanla konuşuyordu. Her bir sözü insanın yüreğine kurşun gibi işliyordu adeta. Ötelerin ve buraların nice hikmetleri dile geliyordu.

Musa Efendi'nin gönlüne bir pencere açılmıştı bile. Kendisini bambaşka bir âlemin içinde yüzüyor sandı ve ılık bir ışık bütün içini doldurup aydınlattı. Şimdi her şey daha güzeldi. Sümbül Efendi, gözlerini dervişlerin üzerinde gezdirdikten sonra sordu:

"Ey temiz canlı adamlar, söylediklerimi anlıyor musunuz?"

Hiç kimsede ses yok. Herkes başını eğmiş susuyordu. Her kelime esrar hazinesi gibi bir şeydi. Sümbül Efendi yine ışıklar dolu gözlerini dervişlere dikti:

"Hayır, anlamıyorsunuz! Ama o direğin dibindeki! O var ya, söylediklerimi tamamen anlıyor, çünkü bugün hep onun için söylüyorum!"

Direğin dibindekinin hali perişan. Onun burada olduğunu güzel Sümbül Efendi nereden biliyordu? Bunca tahsil, bunca medrese hepsi nafileydi burada. Burası vahdet denizinin dalgalarıyla çağlayıp duruyordu.

O andan itibaren Musa bin Muslihuddin, Sümbül Efendi'nin eteğine sıkıca tutundu, ondan aldığı Allah'ın ilmiyle tasavvuf denizine daldı, Allah'ın nice manevi nimetlerinden nasibini aldı. Genç medreselinin gönül toprağına ilahi aşkın zerresi düşmüştü. O bir zerre aşk, dünyalar dolusu cevherden daha iyiydi. Şimdi medreselinin can sazı bir acayip nağme ile inliyordu.

Bir gün Sümbül Efendi, dervişlerini çetin bir imtihana tabi tuttu. Onlara dedi ki:

"Ey bir avuç topraktan ibaret olan canlar! Âlemi siz yaratmış olsaydınız nasıl yaratırdınız?

Bu suale ne denir ki? Her derviş kendi gönlünce cevaplar sundu. Ne var ki hiçbiri Sümbül Efendi'nin arzu ettiği cevaba muktedir olamadı. Sıra Musa Efendi'ye geldi ve yüzünde elmaslar oynaşan Sümbül Efendi tatlı bir tebessümle, "Eee, bir de sen söyle bakalım Musa Efendi, sen nasıl bir dünya isterdin? Âlemi sen yaratsaydın nasıl yaratırdın?" dedi.

Musa Efendi başını kaldırmadan cevap verdi:

"Bu mümkün değil! Ama mümkün olsaydı, her şeyi merkezinde bırakırdım! Âlem öyle tatlı bir nizam içinde ki; buna bir şey ilave etmek veya bir şeyi eksiltmek düşünülemez!"

Sümbül Efendi'nin istediği de buydu. Ay yüzünde görülmemiş bir ışık belirdi ve dedi ki:

"Aferin derviş Musa! Demek her şeyi merkezinde bırakırdın? Öyleyse senin adın bundan böyle Merkez Muslihuddin olsun!"

Bundan sonra Musa bin Muslihuddin adı Merkez Muslihuddin oldu ve artık o, Merkez Efendi ismiyle gönüllerde taht kuracaktı.

Yine dervişlerin Sümbül Efendi etrafında birer pervane misali döndüğü günlerden biri, Sümbül Efendi dervişlerini imtihana tutmak istedi.

“Ey dervişler!” diye seslendi. “Hak rahmetinin tecellisi toprağın bağrından renk renk, türlü türlü, çeşit çeşit çiçekler fışkırıyor. Her biriniz bana bir top çiçek getireceksiniz. O miskler saçan çiçeklerle gönlümüz, gözümüz aydınlanacak.

Dervişler durabilir miydi? Sümbül Efendi ilk defa kendilerinden bir şey istiyordu. Bütün dervişler dışarı süzüldü. Kırlara, bahçelere doğru koştular ve demet demet, kucak kucak çiçekler topladılar. Getirdikleri çiçeklerle dergâh çiçek bahçesine dönmüştü.

Bütün dervişlerin yüzü çiçekler gibi gülüyordu. Sadece Merkez Efendi düşünceliydi. Elinde bir tane, tek bir tane solmuş, kurumuş, cevheri gitmiş papatya vardı. Bu rengârenk çiçeklerin içinde kuru bir papatyanın ne kıymeti olurdu ki? Sümbül Efendi’nin önüne varıp boyun büktü:

“Ey tertemiz canların ışığı! Hangi çiçeğe el atsam, onu zikr-i ilahi ile titrer buldum. Allah Allah diye feryat eden o güzelleri koparmak elimden gelmedi. Onun için yüksek huzuruna şu kupkuru papatya ile geldim! Kusurum affola!

Zaten Sümbül Efendi’nin beklediği de buydu. Merkez Efendi’ye derin derin baktı:

“Hamd olsun yüce Allah’a ki, senin iç gözlerine ilahi hikmet sürmesini çekmiş!

Mürşidinden bu müjdeyi aldıktan bir süre sonra Sümbül Efendi’ye damat oldu. Kızı Rahime ile evlenip kendi dergâhına çekildi. Gönül dudaklarıyla ilahi aşkın şurubunu içmişti Merkez Efendi.

Artık o da Allah’ın irşat zincirinin bir halkasıydı.[18]

17. *İslamiyet’i kabul ettiğinin duyulması engellenmeye çalışılan ünlü Rus yazar Tolstoy. Hz. Muhammed - Gizlenen Kitap* adlı eserden (Dr. Arif Arslan).

18. Kaynak: Osmanlı Kültürünü Yaşatma Derneği

IV.

İNSAN

Sonum yokluk olsa, bu varlık niye?

– Necip Fazıl ***Kısakürek***

Az felsefe insanı tanrıtanımazlığa götürür, derinlemesine felsefe insanı Tanrı'ya vardırır.

– Francis Bacon

İyi ki insan ölümsüz olduğunu bilmiyor…

– Deniz Erten

Akıl

Soru ilmin yarısıdır…

– Hz. Muhammed (sav)

Ey iman edenler… iman edin.

– Nisa 136

İslam tamamen "şekilsel" bir din imajıyla yoğrulmuş gibi gösterilmeye çalışılsa da, düşünsel temelli bir anlayıştır…

Kuran her birkaç ayetin birinde, onu okuyanı ve sunduklarını uygulamaya çalışanı "akla ve tefekküre" davet eder…

Ve tefekkürü (tefekkür: fekere kökünden gelen fikir yürütme anlamında kullanılan kelime) ve düşünmeyi o kadar önemser ki, bir an tefekkür edenin, nafile denen faydalı anlamına gelen diğer ibadetlerden çok daha büyük bir sevap kazandığını söyler.

İnsanlara sevap ve günah şeklinde ifadeler kullanılması aslında temelde "çıkar ilişkisi, madde ve karşılık" üzerine beslenen insanı bu tür davranışlara sevk etmenin bir yoludur. Çünkü insan üçboyutlu, son derece kısıtlı olarak algıladığı bir evrende yaşar… Amel ya da düşünceleriyle herhangi bir karşılık enerji olarak ne oluşturduğunu göremez… Yaptıklarının karşılık oluşturmadığı fikrine girip zararlı hale gelmemesi adına diğer dünyada karşılık bulacak bu davranışlar, şimdi görmeseniz de merak etmeyin der gibi günah ve sevap kavramlarıyla dizginlenmiştir…

Temelde neyin niye olduğunu bilmek için biraz daha derine inse insan, aslında ilahi lütuf tarafından istenilen hiçbir şeyin sebepsiz olmadığını idrak etmeye başlar…

İslam'ın emir ve yasakları ergenlik çağına gelmiş ve akli dengesi yerinde insanlar için olması ve akli dengesi hasar görmüş insanların İslam'dan "sorumlu tutulmaması" zaten aslında bu dinin ne kadar "akli" bir yol olduğunu gösterir…

Her birkaç ayetten birinde, "Hiç mi düşünmüyorsunuz? Hiç mi aklınızı kullanmıyorsunuz? Hiç mi tefekkür etmiyorsunuz?" gibi sorgulamalarla Allah adeta

insanları soru sormaya ve aklını kullanmaya teşvik eder…

Bir “mantık dini” olması yanında Allah ve Resul’e (sav) “iman” etmeyi istemesi suretiyle bir “iman” dinidir. İman “inanmak” demektir. Güvenmek demektir…

İmanın yeriyse kalptedir, insanın aklı sınırlı ama kalbi sınırsızdır. Öyle sınırsızdır ki Allah, “Kâinata sığmadım ama bir mümin kulumun kalbine sığdım” der.

Ve aslında bizden istenen bir anlamda “kalbin aklını” kullanmamızdır. O nasıl oluyor öyle demeyin…

Kuran bazı ayetlerde, “Onların kalpleri vardır ama onunla (o kalplerle) anlamazlar…” “Yeryüzünde dolaşmazlar mı ki düşünecek kalpleri olsun?” “Yoksa kalpleri kilitli mi?” gibi akıl yerine kalp sözcüğünü kullanır…

İslamiyet “teslimiyet” demektir ve aslında mantık dini olması yanında insanın o anda cüzi/birimsel/aklının ermediği meseleler halinde, teslimiyetini bekler…

Demem o ki bazı ayetlerde elbette ki “doğru meal ve tefsirler” olması kaydıyla, bizlerin “algılayamadığı” meseleler çıkar karşımıza. Bu aslında o meselenin “akli/mantıki” olmadığından değil, bizim idrakimizin henüz onu algılayabilecek kapasitede olmamasındandır.

Fizik 1. sınıfa başlayan bir öğrenciye 4. sınıftan bir konu anlattığınızda aradaki bilgiler boşluk yaratacağından belki de “saçma” gelecektir. Ama o öğrenci 4. sınıf geldiğinde o konuyu sorduğunuzda çalışmış ve idrak etmiş, aralardaki boşlukları ilmiyle doldurmuş biri olarak önceden “saçma” bulduğu şeyi savunacaktır.

Oysaki bizler genelde, “Bu ne, bak ya işte! Burada şöyle şöyle diyor. Kaç yüzyıl önce olmuş bir şeyi ben niye yapayım? Çok mantıksız!” gibi ve hatta daha ileri giden yorumlar yapabiliyoruz maalesef.

İşte burada olması gereken orada yazan ayetin mantıksız olduğunu değil bizim aklımızın henüz o ayeti kavramaya yetmediğini fark etmektir.

Biliyorum, EGO denilen bu suni, varsayımsal örtü, insanı kendindeki yetersizliği kabul etmek yerine, karşısındakinde bir yetersizlik olduğunu düşünmesini ister.

İşte bu da bizi başladığımızdan bile daha yanlış bir yere götürür.

Beyin bir bilgisayar gibidir. Eğer bir konuda “yargı” hüküm verdiyseniz o dosyayı kapatır ve kilitler. Bilirsiniz hukukta bir dosya kapandığı zaman da, kesin hüküm içeren bir konuda yeniden aynı konuyla ilgili dava açamazsınız…

Oysaki burada düşünme şeklimiz İslamiyet kelimesinin en temel anlamı olan TESLİM OLMA konusuyla ilintilidir.

“Ben şu an idrak edemiyorum AMA ileride inşallah Allah’ım idrak ettirir” deyip o dosyayı “açık” bırakırsanız, düşünceleriniz evrensel bilgisayarda karşılığını arayan bir enerji haline geleceğinden, er ya da geç o dosyayla ilgili mantıki bilgiler nezdinize nakledilecektir.

İman inanmaktır. Göremesen de inanman, sebebi o an idrak edemesen de inanman.

Ben bu konuda kendi yaşadığım bir örnekten yola çıkmak istiyorum.

Biliyorsunuz “örtünme” konusu hepimizin popüler tartışma konusudur. Hatta bu, insanlar arasında bir ayrım yaratacak kadar da kullanılmıştır.

Oysaki Allah, kulların arasında ayrım yapmanın temelinde yatan “insanı Allah’tan ayrı görmenin”, şeytanın en büyük günahı olduğunu Bakara 34. ayette bize şöyle

anlatır:

“Ve meleklere Âdem’e secde edin dediğimiz zaman İblis hariç, (onlar) hemen secde ettiler. (İblis) direndi ve kibirlendi. Ve kâfirlerden oldu.”

Burada anlatılanın ne olduğunu anlamamız için birkaç izah vermem gerek…

Şeytan bir düşünme şeklinin sembolüdür ve fikir vermek suretiyle kafamızı bulandırır. Bizler birbirimiz hakkında “şeytanlaşmış” ayrımcılıklar yaparız ve cennet anlatımından, yani cennetin sadece bir mekân değil, aynı zamanda batıni (derinde, örtülü) anlamalarından biri olan “huzurumuz ve mutluluğumuzdan” da bu şekilde kovuluruz.

“Örtünme” ile ilgili ayetler üzerine çok düşündüm. Çeşitli tefsirlerle Allah dostlarının yorumlarını okudum.

Kuran’ın her bir ayeti sınırsız anlam içerdiğinden sınırsız bilgilerle karşılaştım.

Bazı âlimler, ziynet yerlerinizi örtün demenin aynı zamanda kıymetleriniz olan zekâ, ilim, mutluluk, güzellik gibi anlayan anlamayan, iyi niyetli olan olmayan, ya da cahil olanın olmayanın, olumsuz tepkisini çekebilecek kıymetlerinizi örtün ki bir zarar görmeyesiniz gibi batıni anlamları olduğunu da fark ettim.

Ama zahirde görülen “örtünme” çoğu âlimin anlatımında yine de geçerliydi. Neden?

Şeytanlaşmak isteyen nefsim ve egom bunun saçma olduğunu, kadınların bastırılmak istendiğini vs. gibi telkinlerle beni etkilemek isterken, ima gereği Allah’ın hiçbir şeyi boş yere Kuran’a koymayacağını ve bunda kesinlikle insanoğlu için yararlar olduğuna inancım tam olarak incelemeye devam ettim.

Baktım ki pek çok geçmiş medeniyetlerde örtünenler sadece kadınlar değilmiş, pek çok Allah dostu hangi dini benimsemiş olursa olsun bir örtünme içindeymiş.

Sonra bir gün gazetede moda ekini okurken aynen şöyle bir yazı gördüm:

“Bu sene şapkalar çok büyüdü ve gözlükler de öyle. Güneşin yaşlandırıcı kırıştırıcı ışınlarından zarar görmek istemeyen kadınlar bu sene şu şu marka şapka ve gözlükleri şıklık içinde rahatça kullanabilecek…”

O an kafamın içinde şimşekler çaktı. Belki de beyin nöronlarım arasında bir iletişim bağı daha kuruldu…

Namaz saatlerinin belirlenmesinin, gece namazlarının makbul olmasının ve örtünme istenmesinin temelinde yatan şeyin beyin, beden ve güneş ile ilginç bir bağı olabilirdi…

Güneş ışınlarının namazla ve beyinle ilişkisine namaz ve beyin kısmında değineceğiz inşallah ve örtünme ile beyin ve beyin fonksiyonları ve DNA’nın koruması arasında ne tür bağlantılar olabileceğini…

Bu bağlamda sadece başımı örterim de diyemiyorsun çok ilginç, çünkü beynin güneş ışınlarını algılamada ve bundan etkilenerek gösterdiği faaliyetlerinde, İslamiyet ve bilim arasındaki ilişkiyi gösteren muhteşem bir bağ ve mantık var…

İşin siyasi boyutu beni hiç ilgilendirmiyor çünkü İslami yolun siyaset üstü evrensel bir düzenleme olduğunu biliyorum, üstelik ben henüz “şekli” anlamda örtünmüş biri değilim. Demeye çalıştığım şey tüm diğer örtünme anlatımları yanında bu konunun “enerji” meselesi ile de bir ilgisi olabileceğidir. Allah beni bu yolla henüz kendimi en yüksek enerjime çekmediğim için affetsin. Aslında Allah niye affetsin, ben kendime zarar veriyorum, Allah bizim hatalarımızdan etkileniyor mu sanıyoruz da Allah için

örtündüğümüzü, namaz kıldığımızı, oruç tuttuğumuzu düşünme kibrine giriyoruz! Biz kendimize zarar veriyoruz!

Bu terbiye edilmemiş ego ve nefis öyle bir şey ki, bizler günah sevap ayrımını dahi Allah için yaptığımızı sanıyoruz. Allah'a ne ki? Allah benim ibadetimle daha mı büyük oluyor? Hâşâ! Benim ibadetime ihtiyacı mı var ki bizi "korkutan" anlatımlar var Kuran'da…

Oysa Allah bizi bizden korumaya çalışıyor. Yoksa biz ibadet etmiş ya da etmemişiz, bu O'nu etkilemez. O her ihtimalde SONSUZ BİR KUDRET. Bizim O'nu kelimelerle ifade etmemiz mümkün bile değil. Hangi idrakle böyle bir kudret ve ilim sahibini övebilir veya sorgulayabilirsin ki!

O bizim ebedi yolculuğumuz olan bir sonraki hayatımız ve varlığımız için, bizi bir anne merhametiyle teşvik etmeye çalışıyor. Gazabı yok mu? Var elbette, çünkü her kulunu gözetiyor ve birbirimize zarar vermemizi istemiyor. Ama ne diyor, "Rahmetim gazabımı aşmıştır. Hiç kimse kendi günahını benim merhametimden büyük görmesin. Son nefesine kadar gel. Bana bir adım gel, ben on adım gelirim…"

Bizler cahilce, o kâfir, bu kâfir gibi nitelendirmeler yaparız. Oysaki kimseye kâfir dememiz gerektiğini Hz. Ali söylemiştir. Ama kâfir ne demek desem, "Allah'a inanmayan" der çıkarız olayın içinden.

Hayır. Kâfir ne demektir düşündünüz mü?

Kâfir, Allah'a inanmayan mı demek?

Peki, şirk koşan ne demek? O da mı Allah'a inanmayan demek?

Hayır!

Daha önceden de belirttiğimiz gibi kâfir ve küfür aynı kökten gelir ve GERÇEĞİ ÖRTEN demektir. Yani inanmayan değildir, o aslında gerçeği bilir! Ama çıkarları her ne ise o gerçeği ÖRTMEK işine gelir ve örter! Yoksa o gerçeğe vâkıftır!

Ya şirk, müşrik ne demek? Allah'a inanmayan demeyin…

Şirk, ortak koşmak demektir. Şirk koşan Allah'ın varlığını bilir ama başka ilahlar da edinir. Ve işin en acı tarafı, İslamiyet'i "ilmi" anlamda anlamayan ve kendini iman sahibi sayan pek çok kişi, gizli şirktedir. Bunu devamında anlatacağız.

Şimdi örtünme meselesine dönersek, örtünmeyle ilgili tefekkürümü inkâr eder veya gerçeği örtersem "kâfir" hükmüne girerim… Örtünmenin şekli ihtiyaç olmasının altındaki gerçeklerden benim araştırmak suretiyle vâkıf olabildiklerimden biri de, kulun enerjisel alanının korunması için, yine kul için verilmiş tavsiye ve bir öğüt olduğudur. Ve Allah bizi korumak için bize bunları anlatır, bizi zorlamak için değil… Kâfirun'da anlatıldığı gibi herkesin kulluğu kendini bağlar…

İster dini ister kadim öğretilerin uygulayıcılarına baktığınızda başlara takılan çeşitli örtü ve geometrik şekilleri de olan takke türü başlıklar görüyorsunuz… Bunlar bir "ilme" binaen… İnsan beden ve ruhunun aslında "elektromanyetik" bir alan olduğunu anlatacağımız ileriki bölümlerden sonra vücuttaki "başın" bir tür "çanak anten" olduğunu ve başlara takılan sarık, koni şekilli takkeler ve diğer farklı şekillerdeki başlıkların elektromanyetik alanları vücuda çekebilmek amaçları da taşıyabileceğini ve beden dağına alınan enerjinin dışarı özellikle anten sayılan saçlarla dağılmasının da engellenmek isteniyor olabileceğini düşünmeye başlayacağız…

Hiçbir sünnet hiçbir tavsiye boş yere değil… Müthiş bir din ve müthiş bir peygamber…

Şu an dünyada ister amalgam dolgu ister dövme olsun içerdikleri materyaller (cıva vs. gibi) insanın elektromanyetik alanını ve frekansını “bozduğu” ve bu yüzden “panik atak” gibi birtakım hastalıkların da bu tür işlemlerden sonra oluştuğu kabullenilmiş bir durumdur… Üstelik dünyada sayılı güç odağı olan ve “soylu” olarak nitelendirilen ve kraliyet ailelerinin soyundan gelen belirli ailelerin nesillerinde dövme var mı yok mu bir araştırın derim… İncil’de bunun Tanrı tarafından “hoş görülmediği” gibi bazı anlatımlar da ifade edilir…

Dövme peygamberimizden önce cahiliye döneminde yapılan sosyal sınıf farkına da işaret eden bir belirtiydi… Bir sosyal statü farkı işaretiydi… Bu da uzak durulmasının istenmesi sebeplerinden biridir… Şu an şeytani diyeceğim dünyevi düzene baktığımızda bize kandırmacalarla sınıfsal fark ve üstünlük hissi verilmeye çalışılmak suretiyle ayrımcılık yaratılmaya çalışılmakta ve aslında bu yolla değersiz kılınmaktayız… Sadece kan, soy ya da sahip olabildiklerimizle üstün hale gelebileceğimizin empoze edildiği bu sistem mi bize ileri götürüyor Allah aşkına?

Doğayı katlettiğimiz, her yere beton rezidanslar yaptığımız o rezidanslarda çor çocuğumuz oturduğu için arkadaşlarımıza hava attığımız, sonra da “doğaya ve doğal kaynaklara” sahip çıkalım dediğimiz bu ikiyüzlülük mü gelişmişlik?

Oysaki “ilkel” diye tabir ettiğimiz çağlardan kalan kalıntılarda dahi oto, çiçeğe, hayvana, ağaca, güneşe, aya verilen önemi gördüğünüzde kimin ilkel olup olmadığını kimin çağ atlamış olup olmadığını görebiliyorsunuz…

İslamiyet’le ilgili en çok söylenen “o zamanlar bu gerekiyormuş” şimdi çağ değişti diyen anlatımların ne derece “anlamlı” olduğunu bu bakışla değerlendirin…

Değişen sadece zamanın rakamsal nitelemesidir ama insan nefsini iyileştirmekle uğraşmadıkça tarihin tekerrürü değişmez…

Bizler İslamiyet’le gelen yapma ya da sakınma “tavsiyelerinin” kendi sağlık ve ferahlığımız için olduğunu anlamadıkça şekilsel “İslam” bakışlarına maalesef şekilsel “anti-bakışlarla” tepki verdiğimiz gerçeğini görememekteyiz…

Örnek verirsek bir kaynakta peygamberimizin saçlarımızı uzun tutmamız konusunda bir tavsiyesi olduğunu okumuştum… Daha sonra Kızılderililerden pek çok kadim uygarlığa saçları uzun kullanmakla ilgili pek çok anlatımla karşılaştım… Düşüncenin etraftaki frekansları algılamaktan kaynaklandığını ve baştaki belirli bölgelerin de belirli duyguları algılayabildiğini bunu da başın o bölgesinde bulunan saçların o duygunun frekans ya da titreşimini algılamak yani bir tür anten olmak suretiyle yapıldığını ve düşüncenin üst derece varlıklardan bir tür antenle aynı bilgisayardaki gibi “indirme” suretiyle oluştuğunu iddia eden araştırmacılar olmuş… Kadim uygarlıklara baktığınızda saçların ayrı bir önemi olduğu ve doğaüstü güçler, spiritüal bilgi aktarımı ve ruhun baş ve saçla ilintili anlatımları olduğunu ve saçların genel olarak uzun tutulması, baş üzerindeki belirli damar ve sinirlerle saçların ilişkisi, başın örtünmeyle korunması gibi âdet ve inanışlara sıkça rastlıyoruz… Hatta bilimsel bazı araştırmalarla çocukların saçlarının uzatılması suretiyle güneşten gelen D vitaminin daha fazla emilebileceği anlatımları mevcuttur…

Ve daha da ötesinde saç ve vücut kıllarının insanların dünyanın çeşitli yöre ve hatta diğer gezegenlerle de arasında bir iletişim aracı olduğunu, insanların kendilerinden önceki nesillerin kayıtlarını taşıdığı, güneş ısısını ve atmosferdeki foton dalgalarını çektiği dahi bu yönde uzun araştırmalar yapan insanlar tarafından gündeme getirilmiştir… Mevlana Hazretleri'ne gelince tüm bu anlatımlarla saçın anten gibi "çekiciliği, alıcılığıyla" kuvvetiyle enteresan şekilde bir bağ var bazı anlatımlarıyla:

Baş olur, altın külahla süslenir; baş da olur altın külah ve mücevherlerle süslenmiş taçla (saçlarının) kıvrımlarının güzelliği örtülür. Çünkü güzellerin saçlarının kıvrımları, aşkı fevkalade çekici ve gönüllerin tahtıdır…[19]

Şu şekil bu şekil bilmiyorum ama sadece güneşten (ki bize her an yaklaşmakta olduğu biliniyor) korunmamız için bile bir tür örtünmenin şart haline gelebileceği ve bunu gönüllü olarak yapabileceğimiz dahi uzak bir ihtimal görünmüyor… Çünkü biliyoruz ki güneşin belli bir ölçü üzerine çıkıldığında DNA üzerinde deformatif etkisi var… Saçlarımızın anten, beynimiz yani başımızınsa "radyo" görevi yaptığı uzun zamandır iddia edilen bir konu…

Tüm bunlarınsa gittikçe artan teknoloji ve elektromanyetik alanlar, algılar, foton kuşağından yayılan fotonlar, evrensel mekanizmadaki yeni açılımlar sebebiyle, "saç" ve "başın" alıcı ve verici özelliklerini dış etkilere "kapamakla" ilgili olabileceği çok da uzak bir düşünce değil…

Bilinci koruma altına almak, "frekans ve türevi kullanımlarla maniple edilmekten korunmak", evrenden aldığımız ve evrene yaydığımız frekans ve dalgaların "karışmasını" ya da düşüncelerimizin "yayılması ya da okunabilmesinin" engellenmesi için gerekli olabileceği de abes değil…

Yoksa, kudreti sonsuz Allah'ın âciz olan bizlerin iki parça kumaşla ilişkisinden bir çıkarı olacağını düşünecek kadar cahil olmak gerçekten ilginç… Kibir ah kibir…

Konuya burada girip örtünmeyle ilgili bu parantezi açtım, ama şu sebeple açtım: Buna ilişkin ayeti ilk okuduğumda o anki algılamamla "Yok ya sanmam!" diye beni "uzaklaştırmaya" çalışan izafi benliğim işbaşındaydı. Ve ben o arada aslında güven imtihanındaydım. Eğer "Yok canım!" deyip konuyu kapatsaydım bu kısa bir süreç içinde birbirine bağlanan "sebep anlatımı" karşıma çıkarılmayacaktı. İşte aslında Allah'ın kulundan en çok istediği ve bu olduğunda da yine lütuf gösterdiği meseledir bu. İman aslında ALLAH'a GÜVEN'den kaynaklanmalıdır. En büyük imtihanlardan biri budur. İmtihan aslında bizimken bizler maalesef cehaletimizle sanki, dilim varmıyor ama, O'nu o ufak akıllarımızla adeta sınıyoruz! Oysaki O'na güvenen her şeyi kazanır. Allah'ın cömert kulunu sevmesi, Allah'ın zulme zulümle karşılık vermeyen kulunu sevmesi hep kendisine duyulan güvenin kuldaki göstergesi olmasındandır. Allah O'na güvenmemizi ister ve temelinde güven olmayan iman sadece "şekli"dir.

Bu ayetle ilgili "Olmaz öyle şey!" diyen nefsime rağmen "Allah'ım öyle dediyse vardır hikmeti, ben göremesem de gösterir basireti" dedim ve nefsimi susturdum.

İyi ki de, çok şükür Allah'ım… O, O'na güvenen kuluna lütfunu çabuk gösterendir. O, kulum bana güvendi diye kuluna jest yapandır. Siz bunu elbette ki jest görmek için değil, gerçekten sevginiz, imanınız gereği hissederek yaparsınız, ama O öyle cömert ve Azamet-i Kibriya sahibidir ki, size hemen cevap verir. Bunu deneyin ve görün. O'nunla muhabbetiniz ve O'na olan hayranlığınız artacaktır. Emin olun…

İşte bunun gibi olaylarda akıl yetmeyince imana, yani “anlamasam da teslim oldum”, “güvendim” fikrini benimserseniz size farklı kapılar açılacaktır. Çünkü Allah vaadinden dönmez. “Bana bir adım gelene ben on adım gelirim” diyecek bir merhamete sahiptir O…

Hatta bazı öğretilerinde bahsedilen son yıllarda fark edilmiş, “bir şey isterken şüphe duymadan, o şey olacakmış gibi isteyin” türü öğretiler, temelde İslamiyet’te tavsiye edilen “Allah’tan şek ve şüphesiz isteyin, dua ederken duanız kabul olacaktır inşallah” öğretisiyle aynıdır…

Şimdi iman etmeye dönelim…

İman etmek Arapçada, “güvenmek ve samimiyetle inanmak” anlamlarına gelir ve “amn” kökünden gelir; “inanmak, inanç” sözcüklerinden türemiştir. “Güvenmek” anlamındaki “emanet” ve “güvenilir” anlamındaki “emin” ve dualarımızı okuyup kabulüne gönülden inandığımızın ifadesi olan “âmin” kelimeleri hep aynı kökten türemiş kelimelerdir. Dua sözü olan “âmin”, “öyledir” anlamını taşır, güven ve emin olmayı işaret eder.

Peygamberimizin babasının adının Abdullah (Allah’ın kulu) annesinin adınınsa Amine (Emine – gönlü emin, kalbinde korku olmayan) olması elbette ki tesadüf değildir… Peygamberimizin “Muhammed-ül Emin” olarak anılması, kavminde herkesin onun güvenilirliğini tasdik etmesi sonucu ona bu lakabın verilmiş olmasındandır.

(Bu onun Allah’tan emin olmasıdır temelde. Allah’tan emin olan kendi de emin hale gelir. Örneklersek: Allah cömerdi sever. Çünkü kendi Cömert’tir. Biz cömertleştikçe O bize cömertleşir. Allah kulunun Allah’ın ahlakıyla ahlaklanmasını ister. Hz. İsa’ya “Allah’ın gazabından korunmak için ne yapmalıyız?” diye sormuşlar. “Kendi gazabınızdan korununuz…” demiş. Çünkü biz ne yaparsak o oluruz ve Allah da bizim o yönümüzü artırır. Biz gazap ettikçe O da bize gazap eder. Çünkü kulu O’nun o esmasına yönelmiştir, bu da o esmanın zuhura çıkmasına sebebiyet verir. Affedici olmak pek çok sebeple beraber bu yüzden tavsiye edilir. İnsan temelde her şeyi kendine yapar çünkü karşısına çıkan her şey temelde onun kendisinin farklı aynalardaki yansımalarıdır…)

Peki şimdi, inanmak anlamındaki iman etmenin yanında akıl nedir, salt akıl?

Bizler “şartlanmalarla” yoğrulmuş, suni “akılların” çocuklarıyız. (Halk kelimesiyle de bağlantısı olan akıl kelimesi aynı zamanda “sonradan var edilmiş” anlamını da ifade edebilir.)

AKIL Arapçada UKL kelimesinden gelir ve “bağlamak, dizginlemek, gem vurmak” anlamını taşır. Hatta İbranicede “rehin etme, haczetme” anlamındadır.

Bizler, aklı ister nesne, ister olay, ister kişiler olsun aralarında bir bağ kurmak itibariyle sonuçlara varmak olarak algılasak da, aslında nefsimiz, tabiatımız ve beş duyumuzla algıladıklarımıza ve öğretilmişlik ve şartlandırılmışlıklarımıza göre analiz etmemiz sonucu olan akıl, biz fark etmesek de gerçekten “bizi rehin alır, bağlar”. Öyle ki kendi aklımızın bizi koyduğu kalıbın dışına çıkamayız. Ve aslında bizim “bağlı” olduğumuz ve kalıbımızdan çıkamadığımızı egomuz gereği kendi idrak eksikliğimiz olarak kabul etmediğimizden, direkt savunma olarak “karşımızdaki konuyu” yetersiz, anlamsız hatta saçma buluruz.

“A… o çok akıllıdır. Vallahi hiçbir şey gözünden kaçmaz…” diye nitelendirdiğimiz insanlar temelde ister nesneler ister bilgi olsun; konular, kavramlar arasında “mantıksal bağlar” kurmak suretiyle bunlardan kendine çıkarımlar yapabilen insanlardır. Ancak bu çıkarımlar parçasal, cüzi doğrular için geçerli olsa da bütünsel doğrular için geçerli olmayabilir…

Biz bu kişilerin iyi izleyici ve analizci olduklarını düşünürüz.

İşte aslında din yoluyla kişisel gelişim arasındaki fark da burada yatar. Kişisel gelişim tavsiyeleri insanın aklıyla edinebileceği şeyler üzerinden insana tavsiyelerde bulunur. Oysaki din, “o aklın bütünsel akıl olması gerektiğini ve ancak sadece kişiliğin değil ruhun da gelişmesinin gerektiğini” izah eder… Kişisel gelişim genelde kontrol edilebilir özellikler üzerinde, kişinin akli tasarruflarını yönlendirir, ama hayat cüzi, parçalı bir şey değildir. Bizim gördüğümüz resim bütün resmin yanında bir noktadır sadece. Her bir insan evrensel bir vücudun hücresidir… Bu yüzden de kaçınılmaz bir etkileşim hali vardır aramızda… Belki de bütün resmi göremesek de, görene teslim olmak, ruhunu ve kişiliğini bütünsel akılla geliştirmek yoluyla ancak insan huzurlu ve sürekli bir başarı elde edebilir. Aksi halde ister kendi hayatı, ister onun hayatında büyük fonksiyonu olan insanlardan birinin tökezlemesi sonucu kurduğu iskambilden şato ufacık bir rüzgârla darmadağın olabilir.

Kuantum düşünme tekniği aslında bunun için geliştirilmiş adeta ve aslında din yani YOL’un öğütlerinin başka bir şekilde söylenme şeklinden ibaret.

İşte “akılcı” olarak baktığımız insanlar şunu unutmamalıdır, akıl öyle iki uçlu bir silahtır ki, bir taraftan da insanı yine kendi aklı yaralayabilir. Bu durumsa ayetlerde biz size zulmetmeyiz siz kendinize zulmedersiniz içerikli anlatımlarla nakledilir. Çünkü aklımız, aslında beyin bilgisayarımıza takılan ve ailemizden tutun, etrafımız, eğitimimiz ve dünya koşullarının bizleri şartlandırdığı ve yönlendirdiği sonradan yazılmış datalar yani bilgiler yüküdür.

Biz hayatı ve manzarayı; bu cüzi, sübjektif yani birimsel akılla, kendi üst veritabanımızda yazılı verilere, bilgilere göre okuyabiliriz.

Aynı söz iki farklı insan için farklı anlama gelebilir.

Birine “eşek” dediğinizde ailesinde eşeğin sevimli olduğu anlamıyla büyütüldüyse bu onun hoşuna gider.

Diğer biriyse “eşek” dendiğinde bunu “aptal” ya da bir hakaret olarak algılaması muhtemeldir çünkü büyütüldüğü şartlarda öyle anlamıştır.

Algılarımızla yaşarken, son yıllarda ispatlanan bir gerçek olarak algılarımızın bile gerçeğin özü ve kendi olmamasıdır ki işte bu yüzden “salt akılcılar” için bu durum kaygan bir zemindir.

Her birimizin şahsi aklı kendine göre EN iyisidir, hatta bu konunun trajikomikliği halk arasında yaygın olarak şu ifadeyle dile getirilir: “Akıl pazara çıkmış, herkes gidip yine kendi aklını almış…”

Şimdi diyeceksiniz ki, “İyi de Kuran’da pek çok ayette defalarca aklımızı kullanmamız tavsiye edilir…”

“Hiç mi aklınızı kullanmazsınız? Hiç mi tefekkür (fikir) etmezsiniz?” denir. O zaman bu akıl hangi akıl?

Kuran'da bize tavsiye edilen akıl "parçalı" olarak nitelenen "aklı cüz" değil (kalbin aklı olan) "Aklı Küll'dür."

Tasavvufta sıkça geçen cüzi ve külli akıl ayrımı buradadır.

AKIL kelimesi "bağlamak" anlamını taşır ve akıl kıyas ile çalışır. Ya peki KALP ne demek hiç düşündünüz mü? Bir gün merak edip de araştırdığımda çok şaşırmıştım.

KALP kelimesi "yürek, değişme, dönme, tersine çevirme" demektir.

Tersine çevirme!

"Tersten yaşıyoruz kardeşim tersten!" derim hep. Bu anlamı okuduğumda Allah'ımın buradaki muhteşem zekâ ve esprisini görmemek mümkün değildi benim için.

Allah'ım! Biz gerçekten tersten yaşıyorduk. Bizler "bağlı, şartlara hacizli" akıllarla, kalbe inmeye çalışıyorduk Oysaki kalbin aklına ulaşmaya çalışsak, o bizi yukarıya bütünsel akla bağlıyordu zaten.

Hatta öyle ki, kalp kelimesi inkılap kelimesiyle aynı kökten geliyordu.

Değişmemiz, gelişmemiz, ilerlememiz ve bizi bize mahkûm eden kalıplarımızı kırmamız isteniyordu aslında. Şu iki kelimenin (akıl ve kalp) anlamları bile, "anlamaya açık bir kalbe" mesajı iletmeye aslında yeterdi. Nasıl bir zekâ sahibisin canım Allah'ım…

Hatta, "altüst olma" anlamındaki "inkılap" kelimesinin, kalple aynı anlamları içerdiğini öğrenince "Yine yaptı güneşliğini Hz. Şems" diye düşündüm.

Ne diyordu o güzel Allah dostu Hz. Şems? Allah Ondan razı olsun:

"Hakk'ın karşına çıkardığı değişimlere direnmek yerine, teslim ol. Bırak hayat sana rağmen değil, seninle beraber aksın. Düzenim bozulur, hayatımın altı üstüne gelir diye endişe etme. Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?"

"Hak yolunda ilerlemek yürek işidir, akıl işi değil. Kılavuzun daima yüreğin olsun, omzunun üstündeki kafan değil. Nefsini bilenlerden ol silenlerden değil!"

İşte peygamberimizin Mekke'den Medine'ye hicreti temeldeki manada bu konuyla ilgilidir biliyor musunuz? "Nasıl ya, ne alaka!" demeyin.

Peygamberimiz, Allah'ın o en sevdiği kul, o bir dilek dilese tüm o sıkıntılar ve Hicret'e gerek kalır mıydı? Hayır, asla gerek kalmazdı. Ama burada bize Allah'ımız, bir mesajı yine misallerle anlatmak, en sevdiği kulun tutumunu bize göstermek ve benzeri durumlarda ne yapmamız gerektiğini göstermek için bu olayı oluşturup, ayetlerle de naklettiriyor.

Öncelikle Mekke'nin ne olduğunu iyi anlamamız gerekir…

(Ölüleri içine çekip aldığı, günahları temizleyen kutsi bir şehir olduğu, yeryüzünün merkezi olduğu için her yerden insanların akın ettiği gibi anlamlara gelen kelime olan "mekke" kökünden gelen "Mekke" adı verilmiştir. Araplar İslamiyet öncesinde, Kâbe'yi etrafında ıslık çalarak tavaf ederlermiş. Bu yüzden başka bir görüş Mekke isminin müka denen ıslık çalma kelimesinden geldiğini ifade eder.

Bazı görüş sahipleri Bekke olarak da ifade edilen Mekke'nin, BKK kökünden gelen yarmak, alçaltmak, ayırmak, kalabalıklaştırmak, koparmak gibi kibir sahiplerine boyun eğdirdiği ve alçalttığı, her yandan insanı kendine çekmek suretiyle kalabalıklaşma mekânı olduğu için Bekke dendiğini söylerler.

Bir taraftan da Mekke'de harem bölgesinin adının Mekke, mescit kısmının adının Bekke adı olduğu ifade edilip bu iki kavramın farkı izah edilmiştir.

Mekke'ye gittiğinizde fark edeceksiniz ki orada Allah'ın ahlakıyla ahlaklanmak gayesi olduğundan ki bu aslında dünyanın her yeri için istenir, insanlar birbirlerini her şekilde hoş görmeye ve birbirlerine olumsuz tepki göstermemeye çalışırlar. Bu yüzden Ümmül Rahm yani (Rahmetin Anası) Ümmül Kura (Şehirlerin Anası) ya da kalabalıktaki itişip kakışmadan dolayı, Ümmül Zahm (Zahmetin Anası) da denir. Unutmamak gerekir ki; nerede "zahmet ve rahmet" orada "Ahmet" vardır. İslam öncesi şiirlerde kurtuluş anlamına gelen SALAH sapmışları terbiye ettiği için "Basse" ya da inkâr edenlerin çıkarılmasından dolayı da "Nasse" isimleri de kullanılmıştır. (Prof. Dr. Ali Akpınar)

Mekke'ye gittiğimizde bize Mekkelilerle ilgili şu söylendi: Asabilerdir, serttirler. Medine'de daha farklıdır insanlar, yumuşak ve merhametlidirler, denildi. Peygamberimizin omuzlarına alıp Hz. Ali tarafından kırdırdığı[20] Kâbe'deki putların kırılmasından sonra "Temizlenmiş (Mükerreme)" adını verdiği Mekke…

Bizim şu andaki hayatımızı temsil ediyor Mekke anlatımı sanki. Ticarete, maddeye düşkün insanlar, agresif, sert ama tam da merkezlerinde, kalplerinde "Allah'ın evi" tabir edilen Kâbe'yi taşıyorlar. İşte bu dünyanın merkezi olan yer, aslında tam da biz değil miyiz?

Hayatın içinde agresifleşmiş, materyalistleşmiş ama kalbinde Allah'ın varlığı olan ve bunu unutmuş insan… Kalbi putlaştırdığını fark etmediği putlarla hıncahınç dolu… Kirlenmiş…

İnsan ne zaman ki Allah yoluna dönmeye ve aklı ile iman etmeye yönelir, işte o zaman etrafındaki insanlar tarafından dışlanmaya, hatta aşağılanmaya maruz kalır. Eski alışkanlıklarının tam tersi yönde hareket etmeye başladığından "deli" ya da "Yahu bu genç yaşında nelerle uğraşıyorsun?" gibi ifadelerle ve bu yoldan uzaklaştırılmaya çalışılır.

Alay ederler, yalancılıkla itham ederler. Akıl hastası ya da Peygamber'e dendiği gibi mecnun derler. Çünkü o insan dünya insanı mantalitesinin getirdiği, temeli materyalizm olan her şeyden, sırt çevirmeye başlar. Âdetleşmiş anlayışları kırar. Aynı Şems'in Mevlana'ya yaptığı gibi:

"Dünyaya tek başına meydan okumayı öğrendim genç yaşta.

Sonra kalabalıklarla birlikte yürümek gerektiği fikrine vardım.

Sonra da asıl yürüyüşün kalabalıklara karşı olması gerektiğine aydım…" (Mevlana)

İşte o insan eskide yaşadığı şeklin, kalbinin inkılabıyla, altüst olmasıyla; tersten yaşadığını fark edip, Allah'a varan düz yoldan yürümeye, yaşamaya başlar.

Arkadaşları onu anlamaz ve eski alışkanlıklarını tekrar etmesini isterler, o etmez çünkü artık eski alışkanlıklarından zevk almıyordur. Bu yüzden eski arkadaşlarından yavaş yavaş kalbinin döndürülmesi sonucu, yeni anlayışındaki insanlara çekilir.

İşte bu hicrettir…

Hicret "ihraç, hariç" kelimeleriyle aynı kökten gelir. "Dışarı çıkmak, göç etmek, terk etmek" anlamındadır…

Hani derler ya "İçkiyi terk ettim" diye, bunun gibi.

Eski anlayışından, eski inançlarından, eski arkadaşlarından kendi içindeki Mekke'den yine kendi içindeki Medine'ye göç eder insan… Medine aslında "yargı

çevresi, hüküm alanı, kent" demektir. Medine şehrinin gerçek adı Yesrib'di. Peygamberimiz ona bu ismi sonradan vermiştir, neden?

Çünkü Medine "medeni, medeniyet" köklerine akrabadır.

İnsan kendi içindeki cehaletinden, gerçek anlamdaki medeniyete yalnız "hakikat ilmiyle" ulaşır. O arayış ve doyumsuzluğundaki agresifliği yerini huzura bırakır. Ve yeni öğrendiği hükümlerle kalbine geri döner. Oradaki yanlış anlayışı, kalıpları, kavramları, "putlarını" kırar ve oraya da "Mekke-i Mükerreme", "Temizlenmiş Ana Mekân" der.

İşte bu aynı AKLI KÜL denen bizim şahsi-cüzi aklımızla, hakikat ilminin aklını taşıyan AKL-I KÜLL'ün arasındaki fark gibidir…

Aklı cüzden aklı külle göç eden, insan aklıyla değil Allah'ın aklıyla bakmaya çalışır.

Yani bütünü görenin aklıyla… Çünkü bilir ki kendisi görse görse sadece ufacık bir parçayı görebilir.

Akl-ı külle bütün akıl, aklı cüze ise parça akıl diyelim.

Bütün akıl dediğim kozmik şuurdur. Ana sistemdeki irade ve şuur, yani evrensel şuur, parça/birimsel akılsa her birimizde, aslında tek bir bütün olan kozmik şuurdan çıkan birimsel irade ve şuurdur.

Birimsel akıl dediğimiz şey aslında varsayımsaldır. Çünkü insan beyni ve algılamaları üzerinde çalışan herkesin hemfikir olduğu bir konu varsa o da, herkesin aynı konuyu farklı farklı algılaması ve genellikle "olan" şartlara göre algılamaları sınırında değerlendirmesi ve olmayan şartları dikkate almadan sonuca varmak suretiyle bir fikir oluşturmasıdır…

Birimsel ya da bireysel aklımız varsayımsal değerlendirmeler yapar, çünkü bütün resmi göremez. Resmin sadece bir kısmını görür ama bütünü göremediği için bu gördüğü onu yanlışa sevk eder. Kendi algıları ve tecrübeleri, öğretilmişlikleri ve nefsinin ağırlıklı özelliklerine göre gördüğü bir şeyi sübjektif olarak yorumlar.

Bunu genelde şöyle örnekliyorum: Her sene yeni bir modeli çıkan bilgisayarlar var biliyorsunuz, insanları da böyle düşünelim. İnsanların düşünme şekilleri, bilinçaltları, nefsi özellikleri ve zaafları, beden özellikleri, aile ve çevrelerindekilerin şartlanma ve öğretilerine göre oluşur.

Bu DATABASE insanın karşılaştığı olayları değerlendirme şeklini oluşturur.

Yaşanmışlıklar, şartlanmışlıklar, yetiştirilme şekilleri bir resme ilişkin sadece o kişinin penceresinden görünen manzara parçasını gösterir.

Oysa kişiye göre değişmeyen "evrensel şuur" o manzaraya 1-2-3. kattan bakmak gibi değil tam damdan, çatıdan bakmak gibidir.

Bir manzaraya kuşbakışı bakmak ve büyük resmi görmek suretiyle değerlendirmek gibi.

Bir Allah dostunun sözünü okuduğumda çok etkilenmiştim:

"Allah'a ulaşmak mı istiyorsun, o zaman bil ki Allah'la arandaki en büyük engel aklındır…"

Belki de bu yüzden Mevlana Hazretleri, "Deli denmeden derviş denmezmiş" diyor.

Birimsel akılla bakıldığında doğru gelen pek çok şey, bütünsel akılla bakıldığında inanılmaz yanlış gelebiliyor.

Peki din neden yalnız akla değil de, imana dayandırılmıştır?

İşte bunun en önemli sebebi, aklın sadece doğru düşünmeye ve ilhama değil "vehim" denilen yanlış düşünme şekline de meyilli olmasındandır. Nefsin ve benliğin üzerinde zararlı olan davranışları faydalı, kötüyü ise iyi gibi göstermek suretiyle kişiyi yanlış yola çeker.

Ve bu konu sadece dine yeni yönelmeye başlamış kişilerin değil, belli mertebelere ulaşma yollarına gelmiş kişilerin de ciddi bir sınavıdır.

Vehim insana olmayanı var, var olanı yok gösterir. Olayları yanlış değerlendirip, yanlış yönde seçimler yaptırır.

İşte insan birimsel aklıyla davrandığında her tür fikir yürütmeye açıktır.

İman işte tam da burada devreye girer. O an aklına yatmasa dahi insan teslimiyetle ve güvenle Allah yolunda doğru olanı yapmayı seçmelidir. Cüzi aklıyla değil kalbiyle bir biliştir bu.

İman, güvenmek ve inanmakken; vehim, korkmak ve kuşku duymaktır.

İslamiyet çerçevesinde, Allah Resulü'nün (sav) fikirlerine karşı fikir öne sürmeden güvenerek teslim ol, dediğini yap.

Ondan sonra o olay niye gelmiştir, hikmeti nedir, onu araştır! Onu araştırma denmiyor!

"Ya Ali, herkes Allah'a birr[21] ve salih ameller kapılarından yaklaşır! Sen, aklın ile Allah'a yakın olanlardan ol…"

Öyle ise, insana yakışan davranışların kökeninde düşünce ve idrak yatmalıdır; şartlanmalar ve etraf değil…

Şartlanmalardan akıl yoluyla, nefsimizin perdesindense iman yoluyla kurtuluruz.

Aklımız ermese de her zaman iman edersek, hep bahsettiğim hakiki hazineye kavuşuruz.

Dinsiz ve İmansızın Gerçek Hikâyesi

Ona döndü ve "Dinsizin hakkından imansız gelir." dedi…

Gülümsedi, "Aynen aynen, onun hakkından ancak daha beteri gelir" dedi…

"Yok" dedi… "Anlamadın. Şöyle düşün: Şimdi elindeki kitabı bana ver ve onu içeri koymamı iste…"

Şaşırdı… "İyi peki. Al" dedi. "Onu içeri koyar mısın?"

"Tamam" dedi. Kitabı aldı ve içeriye yöneldi, evin öbür ucundaki odalardan birine girdiğini gördü…

Sonra eli boş şekilde geri döndü…

"Evet" dedi. "İçerideki odaya koydum kitabı, geldim."

"Peki" dedi. "Sana inanıyorum…"

"Eee şimdi? Bunun imanla dinsizle ne alakası var?" dedi.

"Şimdi bak" dedi. "Kitabı bana verdin ve içeri koymamı rica ettin. Ben de aldım ve içeri koyduğumu sana söyledim değil mi?"

"Evet."

"Peki, bu durumda kitabı içeri koyduğumu bire bir görmedin, sadece içeri gittiğimi gördün ve kitabı kitaplığa koyduğuma iman ettin, yani inandın… Ama bire bir kitabı oraya koyduğumu görmedin değil mi?"

“Evet” dedi. “Ama güveniyorum ve inanıyorum.”

“Tamam. Şimdi yeniden başa alalım. Kitabı geri getiriyorum ve bu sefer beraberce gideceğiz ve kitabı kitaplığa yerleştireceğimi görecek ve şahit olacaksın.”

“Ha… peki…” dedi.

Kitabı geri getirdi ve beraberce kitaplığın olduğu odaya yöneldiler ve kitabı kitaplığa yerleştirmesini bire bir gördü ve şahit oldu.

“İyi de tüm bunlar yani ne demek oluyor?” diye sordu şaşkınca…

“Bak” dedi. “İman etmekte ikilik hali vardır. Bir Allah bir de sen varsındır. Sen Allah’ı görmesen de O’na güvenir ve iman edersin, inanırsın, ama O’na şahit değilsindir.

İman etmek görmeden inanmak gibidir. Allah buna da yani kul ve Allah fikrindeki kul anlayışına çokluk içinde kaybolandan daha yakındır…

Ancak… mesele imanda kalmak değil şahit olma aşamasını sağlayan ve Kuran’da da yakin olma hali olarak nitelendirilen ikan halidir…

İnsan Allah’a yaklaşırsa bir Allah vardır bir de kul… Kurbiyyet bu anlamdadır… İkilik vardır…

Ama yakin olmak Allah’a şahit olmaktır. Artık Allah’a şahit olan iman mertebesini aşmış Allah’ta yok olup O’nunla var olmuş O’na şahit olmuştur…

Seninle beraber kitabı yerleştirmeye gittiğimizde, kitabı yerleştirmeme şahit olduğun için artık bu fiili yaptığıma ya da bana inanmak anlamında iman etmiyorsun, artık şahitsin ve biliyorsun ne yaptığımı çünkü benimle beraber yaptın bu işi…

İşte, dinsizin hakkından imansız gelir sözü aslen inançsız birine, iman aşamasından da daha yükseltilmiş bilinçteki Allah’a şahit olan, Allah’ı bilen ve bu yönüyle imansız olarak nitelendirilen yani iman bilincini dahi aşmış olan ancak Allah yoluna vesile olabilir diyor bu söz… İslamiyet’in temeli de aslında bu… Ne diyoruz? Eşhedü en la ilahe illallah.”

Şahidim ki Allah’tan Başka Bir Şey[22] Yoktur

Yani “gördüm”, “görüyorum”… Her yerde herkeste sadece O’nu görüyorum. Kendim yokum. O’nunla varım… O yüzden O’nunla iş görmekteyim. Kısaca “O’nun içinim” ve O benimle iş görmekte.

Hz. Ali ne güzel özetlemiş bu durumu.

Hz. Ali bir gün minbere çıkarak cemaate, “Arşıâlâ’nın aşağısından yeryüzüne kadar ne varsa her şeyi bana sorabilirsiniz. Benim şu göğsümde (kalbimde) derya gibi ilimler var. Resulullah (sav) benim ağzıma şerefli tükürüğünden tükürdü, o tükürük hâlâ ağzımda duruyor (O’nun bereketi ile dilimden hikmetler akmaktadır). Canım kudret elinde bulunan Allah’a yemin ederim ki, eğer bana izin verilseydi Tevrat ve İncil’deki bütün ilimleri insanlara anlatırdım ve herkes beni tasdik ederdi” der…

Hz. Ali’nin bu konuşmasını yaptığı mecliste onu kendince küçük düşürmek isteyen biri Hz. Ali’ye yönelerek, “Sana bir sorum var!” diye seslenir.

Hz. Ali, “Beni zora düşürmek ve imtihan etmek için değil, bir şeyler öğrenmek için sor” der.

Adam, “Beni buna sen zorladın ey Ali! Sen hiç Rabb’ini gördün mü?” diye sorar.

Hz. Ali, “Ben görmediğim bir Rabb’e ibadet etmem!” diye cevap verir…

“Peki O’nu nasıl gördün?” der adam.

Hz. Ali, “O’nu baş gözü göremez; fakat kalpler O’nu imanın hakikati ile (Allah’ın verdiği bir nurla) görür. Rabbim birdir ve tektir, ortağı yoktur. O birdir, ikincisi yoktur. Tektir, benzeri yoktur. O, zaman ve mekânla sınırlanmaz. Duyu organları ile hissedilemez ve hiçbir ölçü ile ölçülemez!” dediğinde bu cevap üzerine adam bayılıp yere yığılır.

Yine çok sevdiğim başka bir olay:

Bir gün Hz. Ali’ye, “Allah’ı gördün mü?” diye sorarlar…

Hz. Ali de cevap verir: “Görmediğim ALLAH’a secde etmem.”

Peki O’nu nerede gördün?” dediklerindeyse Hz. Ali o muhteşem cevabı verir:

“Olmadığı yeri gösterin…”

“Hiçbir şey görmem ki, evvelinde Allah’ı görmüş olmayayım.” (Hz. Ebubekir)

“Şayet gözümdeki perde kalkacak olsa yakinim artmazdı…” (Hz. Ali)

Vehim varsayımsal akıl yürütmeleri kasteder. Yani vehimle akıl arasındaki fark bizim tamamen algılama ve kavrayışlarımızın yönünü belirler.

Vehim yok olanı var saymak, var olanı yok saymaktır dedik.

Bizler aklımızı iki şekilde kullanırız:

1. Dünyevi/sanal/suni şekil… Ölüm-ötesini düşünmeyen, dünyevi değerlere göre yaşayan boyut.

2. İmani şekil… Ölüm-ötesini de düşünerek her iki dünyadaki hayatını ona göre düzenleyen boyut.

Birinci boyuttaki akıl, ki ben buna nefsimizle beraber sonradan yüklenmiş data-base diyorum. (Keza Akıl da Nefis gibi halk edilmiştir yani sonradan var edilmiştir – bu bir tür bozulma [nefesteki rutubetin cesetle birleşmesi sonucu] ve küçültülme gibi bir anlam taşır.) Ruh ise emirdendir yani olduğu gibi herhangi bir halk edilme işlemi olmadan değişmeden üflenmiştir ve diriltir.. Nefis Sıfat olan Ruh’tan halk edilen isim yani Esma’dır.) İçinde bulunduğumuz şartlar, eğitimlerimiz, öğretilmişliklerimiz, beş duyuyla algıladıklarımızla “bağlı” olan ve bizleri “dünya –yani beden– boyutumuzla” yönlendiren akıllardır.

Hatta bunu şu örnekle açıkladım birkaç kez yazılarımda:

2014 doğumlu bir çocuk düşünün. Daha anne karnından itibaren bu çocuk 2014 yılının dünya üzerindeki şartlanmalarına göre planlanmaktadır…

Doğduğu an itibariyle yedirilip içirildiklerinden tutun, idrakine “yüklenen” ister ebeveyn, ister arkadaş, ister öğretmen öğretim ve eğitimleri ve dünyada halihazırda güncel olarak kabul gören her şey onun bilincinde beyninin “okuduğu” öğretiler olmuştur…

Bundan belki elli yıl önce “şarkı söylemek kötüdür” diye şartlandırılan bir çevreden gelen çocukla, “şarkıcı olmak en iyi meslektir” algılamalarıyla şartlandırılan bir çocuğun farkı gibi “bağlanmış akıllar” bizim sadece dünyevi değerler ve duyu ve algılarımızla “sanal bir âlem-dünya” kurmamızı sağlar.

Hepimiz dünyayı baktığımız bu pencereden görürüz…

Ancak görülebileceği üzere herkesin “sürümüne” göre şartlanmaları da farklı olacağından “sözde gerçeklerle” yaşamaya mahkûm olan bu beyinler “özde hakikatlere” ulaşmaktan ve hakiki yaşamı tatmaktan uzak kalacaktır.

En kısa yoldan örneği şöyle verebilirim: Belli kalıplarla kısıtladığımız aklımız biz farkında olmadan, gece veya gündüz; şunu ya da bunu yapman gerek, diyebilir.

Gece ve gündüz vardır değil mi? Evet, bu dünyevi ölçü ve değerlendirmeler için öyle. Öyle de dünyevi değerlendirmeler ne kadar geçerlidir ki? Her şey gibi kendini güncelleyen ve değiştiren bir dünya var. Evet bazı ölçüler bilimsel olarak kabul edilmektedir, ama sonra öyle olmadığı da yine bilimsel olarak tespit edilmeyen şeyler yok mu? Oldukça fazla… Maddenin en küçük kısmı atomdur, hükmü bir zamanlar varken, şimdi kuarklar çıktı ve hatta daha ileri gidildi ve madde yok deniyor… Yani?

Gece ve gündüz bile atmosferden çıktıktan sonra hükmünü kaybediyorsa ve sonsuz bir karanlığa yerini bırakıyorsa, bu şartlanmalarla "sınırlı" hayatlar kazanılsa da "sonsuz" hayatlar kazanılamaz.

Tüm bunları düşündüğüm bir gün karşımda bir mezarlığın girişine yazılmış bu ayeti gördüm:

"Her nefis ölümü tadacaktır…" (Ankebut 57)

Mezarlığa girişte bir levhada yazılmış bu ayet aslında "ölümsüz" olduğumuzu söylüyordu…

Ancak bu ayetin yeterince düşünülmediği için derinindeki anlamının anlaşılmaması bizi bedensel bir gerçekten öte olmadığımız idraksizliği ile şartlandırıyordu.

Ölen bedendi, ama şuur yani ruh değildi ki. Nefis bir anlık bir ölme hissini tadıştan başka bir şey yaşamıyordu ki…

Neden mi? Biz bir yemeği yerken ne yaparız; önce "tadına" bakarız… Bir yemeği "tatmak" ayrı şeydir "yemek" ayrı şeydir.

Tadına baktım dediğimiz şeylerde "bir tadımlık" mesajı vardır. Oysaki "yemeğimi yedim" demek çok farklıdır o tüm yemeği yedim demektir…

İşte burada da Allah'ın Kuran'da kullanılan her kelimeyi özenle seçtiği gibi açık ve netti ki, bizler ölümü sadece "tadacaktık".

Yoksa Allah her nefis "ölecektir" demez miydi?

Tadına bakacaktık. Yani aslında ölüm diye bir şey yoktu. Bu dünyayı bir an tattığımız gibi, ölüm hissini de sonsuz hayata geçmeden önce bir an tadacaktık. Bu yüzden benim bu kısıtlı hayattaki gemim, bineğim olan bedenimle kısıtlı düşünmeden, sonsuz hayattaki bineğim olan ruhumu, özümü tanımak ve büyütmek hakikatiyle bir an önce uyanmalıydım.

Bütün mesele beynimdeydi aslında…

Algılarımdan tutun düşüncelerim, hayal âlemim beni ve her bir insanı âlemler içinde bir âlem daha yapıyordu.

Dışımızda bir dünya, bir uzay-zaman olduğu gibi, her birimiz de kendi içimizde ayrı bir dünya, bir âlem barındırırız.

Âlemlerin Rabbi benim beynimde tahayyül ettiğim âlemin de Rabbidir…

Mesele şuydu ki; benim beynimde tahayyül ettiğimle, en yakınımın beyninde tahayyül ettiği aynı şey değildir.

Evet hepimiz bir sinema salonuna üşüşmüş, bir film seyreder gibi hayatı seyreden seyircileriz, ama mesele şu ki her birimizin o genel evrensel film içinde beynimizin içinde sadece kendimizin gördüğümüz ve yaşadığımız başka bir hayatı var.

Ve aslında dünyada bunca vahşeti, zulmü ve insanların sadece bazen ölüm korkusundan kötülükten vazgeçtiklerini gördüğümde, “İyi ki insan ölümsüz olduğunu bilmiyor” dediğimi kabul ediyorum.

Neyse… konumuza dönelim.

İşte insanın aklı, zihninin oluşumunda etkili olan üç şey vardır:

1. Nefis.

2. Tensel istek ve arzular, bedensel ihtiyaçlar.

3. Şartlanmışlık ve öğrenilmişlikler.

Şartlanmışlıkları az çok anladığımızı düşünüyorum. Şimdi bedensel istek ve arzulara gelelim.

Yemek, içmek, gezmek, uyumak, cinsellik ve bizi BEDEN’den ibaret olduğumuzu düşündüren her şey… Maddesellik… Bizlerin beden olduğumuz, ölümlü olduğumuz ve ölmemizle hayatın son bulduğu fikri…

Nefsimizse “benlik” duygumuzdur. “Ben” fikridir nefis…

Ya aklının yolundan gidecektir ya da vehminin yani varsayımsallığının, ki bunun içinde cinni, şeytani tesirlerden gelen fikirler de vardır. İraden ve aklınla bunları alt etmen gerekir, aksi halde seni yolundan saptırır.

Nefis konusu çok hassastır. Yukarıda “Her nefis ölümü tadacaktır” ayetiyle aslında nefsin beden olmadığı ortaya konmuştur. Çünkü beden ölür ama nefis sadece o ölüm hissini anlık olarak tadacaktır.

Nefsin doğru anlaşılmaması pek çok problem teşkil eder. Nefis konusunun anlaşılması için RAB konusuna gireceğim.

Keza, peygamberimiz (bazı kaynaklarda Hz. Ali’nin söylediği rivayeti de vardır) “Men arefe nefsehu, fekad arefe Rabbehu” der.

Burada arife kelimesi yine özellikle seçilmiştir. Çünkü arife “bilmek, tanımak” anlamında kullanılmaktadır.

Tasavvufta nefis mertebeleri vardır muhakkak, duymuşsunuzdur… (Nefsi Emmare, Levvame, Mülhime, Mutmainne, Raziyye, Marziyye, Safiye.)

Ve nefis tezkiyesinden bahsedilir ki yani bu, nefsin temizlenmesi anlamındadır. Nefsini ilahi hakikati üzere yontma…

İnsanlar arasında şöyle sözler vardır:

Mesela güzel bir yemek kokusu duyarsınız hemen, “Nefsine zulmetme, istiyorsan bir lokma al” derler…

Dünya hayatındaki çeşitli özelliklere (yemek içmek, para vs.) düşkün olabilen insanlar için, “Ay onun nefsi çok yüksek!” gibi…

“Nefse zulmetme” tabiri ise diğer kavramlar gibi yanlış anlaşılmaktadır… Zulüm karanlıkta bırakmak olduğundan, nefsi karanlıkta bırakmak demektir. Ve nefse zulmetmek “ilahi hakikatimiz” olan nefsin dünyevi yönde istediğini yapmaktır… Dünya süreci ilahi hakikatimizin “esas” haline geri dönebilmesi için mücadele vermemiz gerekir… Bu da onun (dünyevi manada) istediklerini değil istemediklerini yapmak, rahmaniyete yönelmek suretiyle geçmesi gereken bir süreçtir… Terbiye edilmiş nefis “nefis” olur der Cemal Nur Sargut…

Ve Şems Hazretleri’nin de dediği gibi:

“Nefsini bilenlerden ol, silenlerden değil…” Ama nasıl?

“Nefsini bilen Rabbini bilir…” ne demektir?

Bunu anlamazsak, aklımızın vehimsel etkilere kaymasını engellemeye çalışmamız gerçekten çok zordur.

Nefsini bilen Rabbini bilirse RAB kavramı nedir onu inceleyelim…

19. “Antropolojik ve Sosyolojik Açıdan Saçlar ve İnançlar”, Nermin Öztürk, S.Ü. İlahiyat Fakültesi Dinler Tarihi Öğretim Görevlisi

20. Peygamberimizin Hz. Ali’yi sırtına alıp putları kırdırması kendisini ilmin şehri, Hz. Ali’yi ise ilmin kapısı olarak nitelendirmesi gibidir bir anlamıyla.

21. Sözlükte “iyilik, doğruluk, itaat, hayır ve hasen” anlamlarına gelen “birr” kavramı din dilinde; iman, doğruluk, güzel ahlak, salih amel, hayır, iyilik, ihsan, Kuran ve sünnete uyma, farzları eda etmek ve masiyetleri terk etmek gibi insana sevap kazandıran ve Allah’ın rızasına vesile olan her türlü hayırlı amellere, itaatlere ve güzel davranışlara denir. Peygamberimiz, “Birr, güzel ahlaktır” buyurmuştur (Müslim, Birr, 14. III. 1980 [bkz. Berr]. İ.K.)

22. Şey: Varlık, ilah

RAB

Fihi Ma Fih… “Onun içindeki içindedir…”

Şu ana dek dini anlamda bilgisiz ya da kendisinin çok da bilgili olduğunu düşünmesine rağmen, RAB konusunu gerçekten idrak etmemiş pek çok insanla karşılaştım. Yıllarca bu konuyu kavramamış biri olarak gerçekten ucundan da olsa anlamaya başladıktan sonra kendi cehaletimi görmek ve Allah’ı tanımadığımızı bir kez daha anlamak bana çok acı verdi.

Bu mevzu gerçekten doğru anlaşılması gereken bir mevzu ama anlaşıldığı takdirdeyse hayatınızı değiştirebilecek bir konudur. Çünkü yukarıdaki bölümde bahsettiğimiz “cüzi aklımızın” oluşmasında en etkili eleman “nefis” diye nitelendirdiğimiz vasfımızdır ve hayatımızı cennete veya cehenneme çeviren de odur…

Aşağıda anlatacaklarımdan sonra “nefis” ve “Rab” konusunu az da olsa gerçekten idrak edebilirsek inşallah, hayatımızda başımıza gelen şeylerin neden ve nasıl geldiğini ve nasıl çözüme kavuşacağını anlamaya bir adım daha yaklaşmış olabiliriz.

Bu konuları kavramaya ucundan da olsa başladıktan sonra hem kendi hayatınızda, hem sevdiklerinizin veya çevrenizdekilerin hatta yeni tanıştığınız insanların dahi, kendileri veya problemleriyle ilgili anlatımlarında, onları tanımadan neden bu konuya maruz kaldıklarını algılamaya başlayabilirsiniz…

Gördüğünüz görmediğiniz her şey, sadece Allah’ın isim ve sıfatlarının manalarının varlık âlemine çıkmış ve beden giydirilmiş halidir.

Kısaca kimi kime şikâyet edeceksiniz? “Her şey O ve O her şeyi kuşatmıştır” diye meallerde okuduğunuz anlatım bir anlamda da budur.

İster evliya ister hırsız olsun, karşınıza çıkan herkes, Allah’ın belli isimlerinin tecelli (varlık bulmuş) etmiş halinden başka bir şey değildir.

Fark şuradadır; onlar Allah’tandır ama Allah değildir. Bunu da detaylı olarak aşağıda anlatacağım. Bu anlatacaklarımı kavramaya çalışın ve bu hakikatten sonra hayatınızda şikâyetçi olduğunuzu söylediğiniz eşiniz, kayınvalideniz, babanız, patronunuz, işiniz, evladınız ve her tür diğer konuyla ilgili nasıl düşünmemiz gerektiğini görebilmeye başlayacaksınız. Bir kez düşünme şeklini anladıktan sonra karşılaştığınız ve maruz kaldığınıza inandığınız şeylerin temelinde, yine sizin kendi nefsinizle ilgili öğretiler yattığını anladığınızda bu derslerle baş etmenin yolunun, yine karşınızdakinden değil kendinizi yenmenizle sonuçlanacağını göreceksiniz.

Biz, ben de varım başkaları da var, diye düşündüğümüz müddetçe ne imtihanlarımız ne biter ne de onları çözebiliriz. Karşımıza farklı farklı farklı isimler altında aynı tür insan ve olaylar çıkar, ta ki biz gerçek meselenin ne olduğunu anlayıncaya kadar.

“Ve sadece Allah vardı. O’ndan başka da bir şey yoktu.”

Son yıllarda dünyaca ünlü fizik profesörleri ve bilimadamlarının şu cümlelerini sık sık duyar ya da okuruz:

“We are all one…” “Hepimiz BİR’iz.”

“Universe is an illusion, a dream…” “Evren bir illüzyon, bir rüyadır.”

“A universe from nothing…” “Yokluktan var edilmiş-oluşmuş bir kâinat.”

“Only one consciousness…” “Sadece BİR bilinç, şuur, AKIL var.”

Bu konular yurtdışında bilimsel araştırmalar neticesinde, artık iyiden iyiye ifade edilip kabul edilmekte. Problem olan şu ki bu konulara ilgi duyanlar, İslamiyet'in hakikatiyle tanışmadığı (biliyorsa da bu hakikati "örtüyordur") için bu konularla İslam'ın aslında yüzlerce yıl önce söylediği şeylerin daha yeni yeni bilimsel olarak ifade edildiğinin farkında bile değiller.

İslamiyet'i sadece şekli ibadet ve onun ötesine taşıyamamışlar içinse bu konular çok uzak.

Benim de tanıdığım ve tanıştığım insanlar bu konular ve evren gibi anlatımlara girdiklerinde, "Bunlar zaten Kuran'da var, peygamberimiz anlatmış" dediğimde şaşkınlıkla yüzüme bakıyorlar.

Kutuplara ayrılmış herkes bir diğerini suçlarken aslında kendi cehaleti yüzünden göremediklerini karşı tarafa atfetmek dışında bir şey yapmıyor.

İşte bu yüzden ister dindar olduğunu iddia etsin ister dindar olmadığını, hepimizin kendi aklımızdan çıkıp Allah'ın aklıyla "TEK HAKİKİ AKILLA" akıllanmak için adım atmamız gerek. Aksi halde kendi hayatlarımızı ve ebediyetimizi mahvetmekten öte bir şey yapmamış olacağız.

Bu kitabı yazmak üzere teklif aldığımda, ilk etapta kitabın yazarının bilinmemesini bu sebeple istedim; ister istemez her birinizin cüzi aklıyla yapacağı yargılamalar yüzünden, bu derece önemli olan ilmin göz ardı edilebileceğini düşündüğüm için. Çekinceden değil asla.

Kadın erkek, yaşlı genç, okumuş okumamış, ünlü ünsüz, şu ya da bu gibi kalıplarla düşünmeye başladığınız, nefsiniz yani cüzi aklınızın tuzağına düştüğünüz için aldatıcı düşüncelere girip ilim almanıza engel koymaya çalışır… Nereden mi biliyorum? Çünkü aynı evrelerden başkalarıyla ilgili ben de geçtim ki hâlâ zaman zaman anlık da olsa geçebiliyorum…

Kişilerle ilgili düşündüklerinizi bir kenara koyun ve sadece ilme konsantre olun. O ilim size anlamsız gelirse o zaman şartsız bir bakışla anlamsız bulmuşsunuzdur, buna da razıyım.

Ama kendi tuzağınıza düşüp de başka fikirlere düştüyseniz, nefsin ve şeytanın insanı zaten fikirlerle kandırdığını unutmayın.

İnsanlar arasındaki bu ayrımcılık, şeytanın en büyük günahı olan ve cennetten atılmasına yol açan "Ben ona secde etmem" hitabındandır. Allah tüm meleklere Âdem'e secde etmesini söyler. Oysa İblis razı olmaz ve bu kibri ve aldanmışlığı yüzünden o gün "şeytan" ismini alır.

Burada bize verilmeye çalışılan derslerden biri ise şudur:

Biz herkesi, İblis'in Âdem'e yaptığı gibi, Allah'tan gayrı varlıklar olarak gördükçe şeytanlaşırız ve şirk denilen ikiliğe düşeriz.

Oysaki konu, tek olan Allah'ın kâinattaki varlığıdır. Peygamberimiz ve kitabımız bunları öyle güzel ve zekice anlatmış ki; bu konuları yeni anlayan kimse kendini mucit sanmasın…

Her şey çoktan söylenmiş, yeni anlayanlar olsa olsa kâşif olur.

Ezelde var olanı yeni keşfeden.

Her şey çoktan yaratılmış, yeni bulanlar o şeyin yaratıcısı değil, sadece yeryüzüne indirme aracı olur…

Hepimiz yokluktan yokluğa var olduk… Tek varlığımız yokluğumuz. Çünkü her şey O'nun isimlerinin beden bulmuş halidir…

"Allah vardı ve O'nunla birlikte hiçbir şey yoktu!" (Hz. Muhammed [sav])

Rab Nedir?

Bakara Suresi'nin 30 ve 31. ayetlerinde, Allah'ın Âdem'e isimlerinin tümünü öğrettiği anlatılır ve bu Âdem'i yaratılmış her şeyin en üstünü, "Halife" yapacak özelliktir.

Hepimizde var olan nefse ilişkin "Nefsini bilen Rabb'ini bilir" sözününse, nefsini tanıyarak Rabb'ini anlamana neden olacağını ifade eder demiştik.

Peki Rab nedir?

Öncelikle Kuran'ı incelerken şunlara dikkat etmemiz gerek. Kuran'la ilgilenmeye başlayan insanların, aynı benim yıllarca gözümden kaçtığı gibi, gözlerinden kaçtığını düşündüğüm çok önemli bir konu var.

Burada olabildiğince anlaşılır olmak adına gerçekten zorlandığımı söylemeliyim. Çünkü Allah ilmi o kadar hassas bir ilim ki, bazı şeyleri bu ilmin "detaylarını" bilmeyen birine tasavvufi terimleri kullanmadan ama kurallara riayet etmeye devam ederek anlatmaya çalışmak, gerçekten bıçak sırtı bir durum.

Bunu yapmak istememdeki en büyük sebep, tasavvufi terimleri yıllarca anlamak için karıştırmadığım kitap ve sözlük kalmamasındandır. Oysaki o terimleri öğrenmek nefsine ağır gelen insanlar, Kuran'ın hakikatini kaçırıyor, aynı yıllarca benim kaçırdığım gibi ve bu yüzden de hayatlarını istedikleri şekilde yaşayamıyor, boş şeylerin peşinde heba oluyorlar. Yine aynı yıllarca benim yaptığım gibi. Bu yüzden daha şimdiki neslin ve bu konuları çok irdelemeyenlerin anlayabileceği dilde ve bilimsel öğelerle paralel yazmaya çalışmak istedim.

Her şeyin doğrusunu Allah bilir. Buna Allahüâlem denir. Burada amacımsa bizlerin genel itibariyle, "dünya dertlerimizin hallini dilemekten", başka bir şekilde yönelmeye vakit bulamadığımızı söylemektir. Gerçekte tek kurtarıcımız, her şeyimiz olan Allah ve O'nun peygamberi Hz. Muhammed (sav) ve kitabı Kuran'a ilişkin birtakım temel bilgilere değinebilmektir.

Evet, konumuza geri dönelim ve büyük bir yanlış anlama ve kullanımı düzeltmeye çalışalım.

Kuran'da geçen ayetlerde, Allah ismiyle işaret edilen "Allah" mertebesi (gaybi şuhudi) makamı yanında bazen Allah'ın isim ve sıfatlarından olan ve Allah'ın farklı farklı tecellilerini ifade eden Rahman, Hak veya Rab isimleri geçer.

Oysaki mutlak yaratan Allah tektir. Peki, o zaman neden Kuran'da çeşitli ayetlerde O'nun değişik isimleri kullanılır?

Bunun nedeni (pek çok sebebi yanında) Allah'ın bizlere O'nun çeşitli mertebelerinden muhatap olmasından ve karşılaştığımız olaylarda O'na yönelirken O'nun o konuda sorumlu mertebesinin ismiyle seslenirsek daha çabuk cevaplar alabileceğimizin de ifade edilmesindendir diyebiliriz. (Çünkü önceden de belirttiğimiz gibi "Allah" ismi dünyaya gelmez… Evren Hak isminin (nuru Muhammedi) yansımasıdır..

Teşbihte hata olmaz… Şöyle düşünün, padişah ve onun varlığında onun hükmünü yerine getiren mertebeleri var. Diyelim ki veziri azamı, kadıları, müftüleri, donanma komutanları var. Onlar sadece padişahın hükmünü icra eden, padişaha ait mertebelerdir. Kendi varlıkları yoktur. Ama mahalledeki bir olaydan dolayı padişaha değil onun hükmünde ona bağlı olan ve aslı o olan o mertebedeki varlığına başvurulur, o da kadıdır değil mi?

İşte "Allah'a güzel isimleriyle yaklaşın" denilir. Pek çok kitapta sadece Allah'ın güzel isimleri sayılmak suretiyle, bir anlayışa sebep olmak yerine isimlerinin daha ziyade sadece övgü mahiyetinde sayıldığını görüyorum.

"Ben gizli bir hazineydim. Bilinmekliğimi murat ettim…"

İşte bizler Allah'ın isimlerini sayarken biraz da neden bu isimlerin bize verildiğini anlamaya çalışırsak, kâinatın mekanizmasını daha iyi kavrayabiliriz.

Allah Semi'dir, Basar'dır, Kayyum'dur diye saymak bize sadece O'nu tenzih ve takdis etmeyi getirir. Oysaki Allah "Neden Âdem'i yaratıyorsun? Biz seni tenzih ve takdis ediyoruz" diyen meleklere, Âdem'im isimleri saymasını delil olarak göstermiş ve "Ben sizin bilmediklerinizi bilirim" demiştir.

Biz zaten Allah'ı hakkıyla övemeyiz, öyle bir kapasitemiz yok… Ama bunun yanında bizden istenen de övgünün ötesinde bir şeyler olmalı ki ayetteki "meleklerin takdis ve tenzih" anlatımı bizlere, sadece Allah'ı övmeye çalışmanın yeterli olmadığını işaret ediyor…

Allah meleklerden üstün kıldığı Âdem'den övgünün ötesinde; O'nu anlamaya tanımaya çalışmasını ve bunu ilimle yapmasını murat etmese "Ve Allah Âdem'e isimleri öğretti" der miydi?

Gerçek anlamda İslamiyet'i anlamak için, yaratılmış olan her şeydeki İLİM'i anlamamız gerekmiyor mu? Bu mesajdan bunu alıyorum ki daha da ötesi de muhakkak var çünkü Allah'ım sözleri bitmez ve her idrak açılışında bir goncanın açılan ilk yaprağı gibi yeni güzellikler anlaşılır katbekat yapraklar içinde.

Bu yüzden Allah Kuran'da isimlerini sayarken, bir taraftan "Ağlıyor musun? Korkma. Ben seni duyuyorum. Çünkü ben Semi'yim, her şeyi duyarım, merak etme seninleyim…" der gibi aslında bizi telkin ederken bir taraftan da güven de vermez mi?

Bir gün Kuran'da "O her şeyi görür" diye bir ayeti inanmamak için çırpınan arkadaşlarımdan biri görüp " Hah, işte yani niye hep övgü var ki?" demişti.

Allah ondan razı olsun. Çünkü o bende bu anlayışın oluşmasında gerçekten bir tetikleyici olmuştu. Neden bu isimler sayılıyordu sürekli?

Düşün düşün, bir gün Kuran'ı okurken kafama dank etti:

Biz sıkıştığımız zaman birine yaslanmak isteriz değil mi? Hemen bize yardım edilsin isteriz. Başımızı birinin omzuna yaslamak isteriz. Aslında temelde her ilişkimizde korunup kollanmak, o kişiye dayanmak ister ve onun bizim sıkıntılarımızı bizim yerimize halletmesini umut ederiz.

Evet. İşte aslında Allah'ım bunu yapıyordu…

"Korkma. Üzülme. Ben her şeyi hakkıyla görüyorum kulum. Ben halledeceğim. Bana güven çünkü benim her şeye gücüm yeter. Umudunu yitirme, ben buradayım ve sen görmediğimi sansan da neye uğradığını ben gördüm. Çünkü ben her şeyi görüp

ilmimle kuşatırım… Senin maddi sıkıntın çözülecek çünkü mülkün tek sahibi benim. O zaman benden iste…"

"Senin sorumluluğun bana ait. Sen bana güven, tam güven, çünkü ben her şeye gücü yetenim…"

"Senin annenin sana sevgisi okyanusta bir damlaysa, ben seni sınırsız bir okyanus kadar çok seviyorum. O yüzden seni ne çok düşündüğümü ne çok sevdiğimi ne çok merhamet ettiğimi hisset ve bana güven…"

Babamı kaybettiğimde kendimi kanadı kırık hissetmiştim.

Bir gün çok istediğim bir şeyi, Allah'ım bana olmasını asla düşünemeyeceğim şekilde yolladı ve o gün anladım benim Allah'ım öyle zengindi ki. Benim O'ndan başka kimseye ihtiyacım yoktu.

Size kendi yaşadıklarımdan âcizane şunu söyleyebilirim. İMAN meselesinin bu kadar önemli olması O'nun bizden sadece ve sadece GÜVEN istemesindendir. Bu kadar. O da sadece bizim için.

Hannan ismiyle evladı için çırpınan bir annenin nitelemesiyle, kendisine "Hannan" dedirten bir Allah, yine sadece bizim için kendisine ulaşmaya davet ediyor.

Şimdi konumuza dönelim; Allah'ın kendisini farklı isimlerle farklı mertebelerde nitelemesi meselesine…

Mesela Hallac-ı Mansur "En-el Hak" demiştir. Bu hikâyeyi pek çoğumuz biliriz, önceden de değindik. Bunu söylediği için nelere maruz kalmıştır. Gerçekte ne demek istediğini idrak edemeyenler ona işkence etmiştir ve bunu "din" adına yapmışlardır!

Bakın dikkat edin "Ben Hakk'ım!" diyor. Ama hâşâ bu "Allah'ım" demek değil ki! Neden? Peki biz buradaki asıl ifadeyi ne kadar idrak ediyoruz; hepsi aynı sandığımız ifadelerdeki mesajı almadan?

Hallac-ı Mansur burada "Bende gördüğün Allah'ın isimlerinden başka bir şey değildir. O'nun Hak ismidir. Ben yokum zaten" demek istemişken biz ne anladık?

Veya Hz. Meryem, Cebrail kendisine nefesini üflemek üzere geldiğinde ona, "Senden Rahman'a sığınırım" diyor, neden? Allah'ın "Rahman" ismine sığınıyor da neden Allah ismine sığınmıyor?

Bunlar gerçekten çok uzun ve detaylı anlatımlar isteyen konular. İnşallah diğer kitaplarımızda bunlara değinmek isterim, fakat şimdi konumuz Allah'ın RAB ismi olduğuna **göre** ve RAB kavramı nefsimizle ilişkide olduğundan, sonrasında Allah'ı tanımaya çalışmak için önce kendimizi tanımak adına bu konuya dönelim.

Yusuf Suresi 39. ayet: "(Yusuf dedi): Ey zindan arkadaşlarım… Birbirinden farklı özelliği olan rabler mi daha hayırlı, yoksa Vahid-ül Kahhar (tek ve her şey hükmü altında) olan Allah mı?"

Burada Hz. Yusuf "birbirinden farklı olan rablerden" bahsediyor ve diyor ki, tüm bu rableri ortadan kaldıran ve tek olan Allah mı hayırlıdır, birbirinden farklı olan rabler mi?

Şimdi dikkat ettiyseniz zindan arkadaşlarına sesleniyor, yani bir "mahkûmiyet" var bu ayette ve bu mahkûmiyetten kurtulmanın yolu anlatılmaya çalışılıyor.

Yine bir örnekle devam edelim. Kuran'da firavunlardan bahsedilir: "Evet bir zamanlar yaşamışlar değil mi?" Demeyin! Yine kendinizi Kuran'ın dışına atmayın, o zaman içine girip örtülmüş hazineye kavuşamazsınız. Kuran-ı Kerim'de, hikâyeler içinde kullanılan her isimde her kavimde, şeytanda melekte, peygamberlerde onların

nezdinde aslında hep sizden bahsediyor. Size yol gösteriyor. Bunu Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nden öğrendiğim günden beri (bir yazısında izah ediyordu, okumuştum) hep aklımda tutmaya çalışırım okurken, aksi halde Kuran'ı pek çok cahil bakışın yaptığı gibi, beni ilgilendirmeyen ve bana bir yararı olmayan okunup geçilen hikâyeler manzumesi sanabilirdim…

İşte bunu Hz. Mevlana ne güzel şiirselleştirir. Ve der ki: "Bir kişi kalsa da dünyada, firavun da odur Musa da…"

Şimdi, Naziat Suresi 24. ayette, yani içimizdeki benlik, şöyle seslenir bize:

"(Ve firavun dedi ki) Ben sizin en yüce rabbinizim…"

Aklımızda tutulmasında fayda olan bir bilgi daha; tarihte Allah'a isyan ettiği ifade edilen hemen hiçbir isyankâr kendisinin yaratma gücü olduğunu, yeri göğü yarattığını vs. iddia etmemiştir. Çünkü bunu söylese zaten herkes onun deli olduğunda hemfikir olurdu.

Hayır. Firavun da dahil tarihte Allah'a isyan eden hemen herkes, kendisinin yaratan olmadığını bilir. Yani burada unutulmamasında fayda olan şey firavunun iddiasının, ben her şeyi yarattım vs. olmadığı…

Firavun ve bu tür isyankârlar bir yaratıcı olduklarını değil, insanların sadece onların "melikliklerine" yani "hükümdarlıklarına" (mülkün sahibinin kendileri) ve dolayısıyla sadece kendilerine itaat edilmesi ve onların emirlerine uyulması gerektiğini iddia etmiştir.

İlah kelimesi İBADET EDİLEN demektir. Ancak ibadet kelimesi de maalesef tam anlamıyla anlaşılmadığı için yine ayrımcılıklar doğmuştur.

İbadet kelimesinin yüzlerce yıllık kökenini araştırdım. Hatta binlerce yıllık. Ve bulduğum şey ibadet etmenin kelime anlamının hemen her toplumda "çalışmak, hizmet etmek, kölelik, kulluk, toprağı işlemek, itaatkâr köle, çalışmak, Allah'a hizmet etmek, Allah'a kölelik…" gibi aynı anlamı ifade etmek için kullanıldığını gördüm.

Demem o ki, isterse ateist olduğunu iddia etsin, bir insan bilmeden de olsa yine Allah'a ibadettedir. Çünkü o insan her şeyden önce YOK'tur… Onda tecelli eden Allah isimlerini kendi benliği sanıyor, BEN varım sanıyordur. Oysa ben, sen yok, sadece O vardır. Bunu idrak edemiyor, belki de kibrinden kabul etmek istemiyordur.

Hiçbir şey kontrolünde olmadan nefes almakta, temelde hiçbir şey kontrolünde olmadan yaşamakta ve kontrolünde olmayan varlığıyla, kendi bunu anlamasa ya da anlamak istemese de Allah'ın sistemine, kullarına yani aslında Allah'a çalışmak ve hizmet etmek ve kendi kontrolü dışında dünyada var olmak ve bunları yapmak sebebiyle Allah'a kölelik yapmaktadır.

Her şey idrakte gerçekleşir aslında. İnsanlar idrakte ilerleyince yol alırlar hayatta, durdukları yerde değil… İnsan, aslında en uzun yolculuk olan kendi özüne yolculuk yapınca kâinatın etrafını dolanmış gibi olur denir. Çünkü her şey insanın beyninde, idrakinde yani içinde olup bitmektedir.

Biz, "Ben ibadet edemiyorum ya da ibadet etmiyorum, inanmıyorum vs…" derken aslında her halükârda Allah'a ibadet ettiğimizin farkında değilizdir.

Ne kadar da **âciz**iz.

Oysaki Allah "Bana bırak" diyor. "Teslim ol. Zaten benimsin. Teslim ol." Yani?

TESLİM ne demektir?

Arapça SLM kökünden gelen bu kelime İSLAM demektir.

Bana yurtdışından arkadaşlarım “Hangi dindensin?” diye sorduklarında, onlara gösterilen manipülatif olay ve resimler yüzünden kafalarında “İslami terör” kalıbı olduğunu bildiğimden “Ben teslim olanlardanım. O yolda Allah’a varmaya çalışanlardanım” demiştim bir gün.

Bana şaşkın şaşkın baktıklar. “Teslim olmak?” dediler. “I am the one who surrenders to Allah” dedim. Peygamberim Hz. Muhammed’dir (sav) ve diğer tüm peygamberler de sevgim ve saygımdadır dedim.

“Nasıl yani, o zaman sen Müslüman’sın dediler?”

“Müslüman, Allah’a teslim olup selamete, sulha ve kurtuluşa eren anlamına gelmektedir. Evet ben Müslüman olma, Allah’a teslim olma yolunda gayret gösterenim. Ama sizin kafanızda sadece sizlere gösterilen resimlerin şartlandırmasında; İslamiyet böyle bir dindir diye maniple edilmiş bir İslamiyet kavramı var. Ve bu bilerek yapılıyor. İşte ben sizin kafanızdaki ve bu konudaki bilgi yetersizliğinizden dolayı ZANNETTİĞİNİZ İSLAMİYET mensubu değil hakiki İslamiyet mensubu olmaya çalışan bir Allah yolcusuyum” dedim.

Bizler ibadeti sadece namaz, oruç, hac sanırız, oysa onlar İslam’ı idrak, inanç ve iman için ayrıca gereken ve içlerinde barındırdıkları hazineleri bilebilsek kıymet biçilmez değeri olan şartlardır. Yani bir insan İslamiyet’i idrakinde anlamasa ve tabi olmasa dahi, Allah’ın kulluğuna ızdırari yani mecburi devam etmektedir bir anlamda. Ve bu yüzden kuldur, köledir, bir nefese muhtaçtır ve bir nefesi dahi kontrol edemeyecek kadar da **âciz**dir. Yediği yemeğin midesine değil de böbreklerine gitmesini emredebilecek, içtiği suyun kalbine gitmesini sağlayabilecek ne kudrettedir ne de güçte.

Sadece idrakinde kendi anlayış eksikliği ve sınırlılığı gereği “kul” anlayışında olmadığını ve ibadet etmediğini sanır.

Her kul mecburi ibadette, kulluktadır. Allah bunun yanında, ileriki bölümlerde anlatacağım sebeplerle kulunun kendi hayatı ve selameti için ayrıca ihtiyari kulluk etmesini de ister. Bunun için İslam’ı tavsiye eder ve iman etmesini ister.

“İhtiyari kullukta sevgi, aşk vardır Yaradan’a. Kulluk, kendisine kul olunan varlığa karşı beslenen sevginin en ileri derecesini ifade eder.” (Bakara 165)

İşte firavun dediğimiz kavram içsel yönüyle kendisine itaat edilmesini isteyen ve yalnız kendi hükmünün geçtiğini iddia eden, ZANNEDEN nefistir. Firavun ilah olduğunu yani bu anlamda da ibadet edilen (mabut), hizmet edilen yani kulluk edilen olduğunu iddia eder yoksa haşa yaratıcı olduğunu değil. Ve insana verilen beden mülkünde kendi hükmünün geçmesini ister.

Bizler Allah ismini gereği gibi tanımadığımız ve İslam dinini ilmen anlamaya çalışmadığımız için, “Bir yaratıcı var evet ama dine inanmıyorum…” gibi ya da çokça duyduğum şöyle cümleler kurarız: “Sen, ben hepimiz Allah’ın bir parçasıyız. Allah kâinattır yani vs…”

İşte asıl problem burada başlıyor bence ve yıllarca ben de anlamadığım için sonradan gerçekten böyle bir hakikatten bu kadar uzun süre mahrum kaldığım için çok acı çekmek zorunda kaldım ve yandım. Bu gerçeği çok daha önceden bilseydim,

Allah'ın aslında bize her iki hayatı da (dünya & ahiret) nasıl da kolaylaştırdığını çok daha önceden yaşamış olacaktım oysaki.

Peygamberimiz, Allah ve O'nun her mertebesiyle ilgili EN YÜKSEK idrakte olan insan ve peygamberdir. O, "Selamün kavlem mir rabbir rahiymdir" (Yasin 58)… İslam kelimesinin bu kadar önemli olmasının başında selam kelimesiyle olan bağı gelir. Peygamberimizin gül yüzü hürmetine yaratılmış bu âlemde peygamberimiz Allah'ın bizlere selamını yani haberini getirendir. "Sen Rabb'inin bu âlemlere selamısın ya Muhammed… Allah seni vasıta ederek halkıyla irtibat kurdu" anlamı vardır bu ayette. Bu yüzden Peygamber'le irtibat kuran Allah'la irtibat kurar. O Allah'ın bizlere selamıdır. Bu ne muazzam bir hakikat ve güzelliktir resulüm! Sen onlara aldırma ve "Selam" de! Yakında bilecekler işin hakikatini! (Zuhruf 89)

İşte varoluşu Allah'ın âlemlere selamı olan peygamberimize dayanan bu kâinatta aynı kelimeye bağlı İSLAM'dan başka bir din yani yol olmaması bu yüzden değil midir? Herkes peygamberimizin, o da Allah'ın aynadaki tecellisi görüntüsü iken Allah'ın isimlerini taşıyan herkes birbirine selam etmez de Allah'ın selamını taşımaz da ne yapar? İslamiyet bu değildir de nedir? Herkes birbirine eğilir Kâbe'de… Zatı ilahinin tecellisi olan o güzel beyitte aynı kalpteki gibi. Bedenleri, nefisleri sıyırdığında herkeste kalan sadece Allah'a ait sıfatlardan kaynaklanan isimlerdir. Bu durumda başka bir şey gören şeytan değildir de nedir? Bu durumda başka şey gören cennetten kovulmaz da ne olur?

Hiçbir yere sığmam da mümin kulumun kalbine sığarım, diyen Allah… O kalp, kendini "O yerlerin ve göklerin nurudur" diye nitelendiren Allah'ın âciz kuluna ışığıyla yansıdığı yerdir…

Peygamberler arasında fark yoktur sözünü bazılarımız yanlış anlamaya devam ediyoruz. Allah tarafından seçilmiş olmaları, günahsız kılınmaları gibi yönlerde aralarında fark yoktur evet ama "idrak ve yaşantı" olarak fark vardır. Çünkü her biri Hz. Âdem'den bu yana başlayan İslami anlayışın kemalatına ermesi için, yükselen İslami idrak mertebe ve makamlarını da temsil ederler. Kuran'da Âdem'den başlamak üzere her peygambere Allah'a ulaşma yolunda, her kulun yaşayacağı idrak derecelerini anlatmaya aracı olmaları adına misaller ve olaylara ilişkin anlatımlar verilmiştir.

Ve en son peygamber olan Allah Resulü (sav), Allah'ı tanıma ve O'nu idrak etme ve sevgide de diğer tüm peygamber ve kullardan en yüksek derecededir.

Ve yine de şunu unutmayalım, Allah'ı tümüyle idrak edemeyeceğimizi anladığımız gün, Allah'ı idrakte ilerlemeye başlarız. Bu bizim kapasitemiz için mümkün değildir. Bu yüzden de "El-Hamdü-lillah (li Allah)", yani "Hamd Allah'a aittir" deriz ve "La uhsiy senaen aleyke ente kema esneyte ala nefsike" deriz peygamberimizin dediği gibi.

Bu şu demektir: "Benim seni sena[23] etmem mümkün değil, benim seni övmem mümkün değil. Sen kendini nasıl över, sena edersen seni öyle sena ederim öyle överim Allah'ım…"

Şûra 11: "O'nun benzeri hiçbir şey yoktur." (Tenzih makamı.)

Hamd, sena etmenin, övmenin en üstün şeklidir. Sevinç halinde de sıkıntı halinde de hamd edilmektedir. Şükür ise nimet zamanlarında olup, devamlı değildir. (İmam-ı Rabbani)

Bir ressamın resmini değerlendirebilmek için en az onun kadar resim ve teknikleri hususunda bilgili olmak gerekir. Aksi halde bu cahilce bir yorumdan öteye gidemez. Allah ki sınırsız bir ilim, kudret, merhamet, sanat ve güzellik sahibidir…

Temelde hiçbirimiz O'nu övemeyiz, bu mümkün değildir. Bu yüzden "Hamd sana aittir Allah'ım deriz…"

Peygamberimiz insanlar ve peygamberler arasında en yüksek idrakte olmasından dolayı, bunu en iyi bilen tüm varlığın peygamberidir… Hz. Musa'nın tenzihi, Hz. İsa'nın teşbihi ve Hz. İbrahim ile başlayan tevhidi tüm mertebeleriyle Muhammedilik anlayışı içinde Allah'ın izniyle bütünlemiş bir idrak ve yaşayıştaydı…

İşte pek çok insanın bilmeden yaptığı "Biz Allah'tan birer parçayız…" söylemini aslında şöyle düşünmek gerek:

1. Allah'ın zatı ve zati[24] sıfatları. (Bu sıfatlar yalnız Allah'ta vardır. Kuluna bahşetmemiştir…)

2. Allah'ın isimleri ve kuluna sınırlı olarak bahşettiği subuti[25] (sabit olan, kalıcı olan) sıfatları. (Allah'ın bahşettiği, benzeri Allah'ın diğer varlıklarında da bulunan, ancak Allah'ta sonsuz ve mükemmel derecede olarak var olan özelliklerdir.)

Peygamberimiz Allah'ın zatından bahsederken O'nun tek oluşunu vurgular ve der ki: "Allah'ın zatını tefekkür etmeyin (düşünmeyin), günaha girersiniz…"

Burada şunu demektedir: Allah'ın zatı bizim herhangi birimizin idrak edebileceği bir kudret değil. Bizler sınırlı idrakte varlıklarız ve O'nun zatı bizim idraklerimizin çok ötesinde.

Sonra devam eder: "Siz Allah'ın varlıklarını (yani O'nun isim ve sıfatlarının aynası olan) oluşumları tefekkür edin."

İşte bu bizim hata yaptığımız yerdir. İhlas Suresi'nde de Allah'ın bölünmez BİR'liğinden bahseder. Devamındaysa O'nun sıfat ve isimlerinin varlıklarının, o BİR'liğin bir yansıması olduğuna ilişkin tevhid konusunu anlatır. Bu konu İslamiyet için anlaşılması o kadar önemli bir konudur ki, bunu anlamayan "Biz Allah'ın parçasıyız " deme yanlışına düşer.

Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed (sav) mertebe mertebe yükselmek suretiyle idrakte bu konuları izah etmek üzere çeşitli hikâyelerle bizlere anlatılmıştır. Tevhid anlayışı Hz. İbrahim'le başlar, Hz. Musa'da tenzih (Allah'ın idrak edemediğimiz varlığı) , Hz. İsa'da teşbih (Allah'ın her yerde ve varlıkta gördüğümüz tecellileri) ve Peygamber'de tüm bu sayılanlarla yani hem tenzih hem teşbih ve tevhid mertebeleri anlayışı da üstüne eklenmiş muhteşem bir idrak ile tamamlanır.

Peygamberimizin İslamiyet nedir diye sorduğunda, "namaz, oruç, zekât" gibi cevaplar aldığı, bunları doğruladığı, ancak "İslamiyet önce tevhiddir" dediği belirtilir.

Demek ki biz "Biz Allah'tan birer parçayız" dediğimizde, Allah'ın bilinemez ve bölünemez zatına değil, O'nun isim ve sıfatlarına ayna olduğumuzu kastederek, temelde şunu diyoruz: "Bizde Allah'ın isim ve sıfatlarının manaları vücut bulmuştur."

Allah Âdem'e isimleri öğretti dediğimizde, Allah'ın Âdem'e kâinatta var olan her şeyin, O'nun "bilinmek istediği" isim ve sıfatlarının manalarının vücut bulmuş halidir, dediğini anlayabiliriz bir anlamda.

Bir olan Allah, isim ve sıfatlarının manalarıyla her birimizde farklı özellikleriyle vücut bulmuş ve varlık **âlem**inde zahir(görünür) olmuştur. Sanki birimsel bir varlığı var gibi

bizler de, O'dan kaynaklı bu varlığımızı kendimizin zannederiz.

"Açın gözünüzü! Göklerde kim var, yerde kim varsa hep Allah'ındır. Allah'tan başkasına tapanlar dahi, Allah'a ortak koştuklarına uymuş olmuyorlar, ancak zanna uymuş oluyorlar. Ve yalandan başka bir şey söylemiyorlar." (Yunus 66)

Kuran'da daha pek çok ayette ZAN'dan uzak durulması çeşitli sebeplerle söylenmiştir. (Tevhidi ve bu konuyu kapsayan durumu evren, yaratma ve özelliklerine ilişkin bölümlerde açıklamaya çalıştığımda, daha yeni bulunmuş bilimsel verilerin, Kuran'ın anlattıklarıyla aynı olduğunu beraberce göreceğiz.)

İşte Allah'ın varlıklarında kendi sıfat ve isimlerinin manasıyla açığa çıkmasına yani Allah'ın varlık **âlem**ine nüzul ettiği bu mertebesine (ki buna şahadet, şahit olma **âlem**i diyoruz, yani görme, hazır olma) rububiyet mertebesi denir.

Allah'ın zatının düşünülmesi ve idraki imkânsızdır ve nitelik olarak da bilinemez. Ve peygamberimizin hadisini unutmamamız ve doğru anlamamız gerekir.[26]

Şimdi bu bilgiler ışığında Allah'ın RAB ismine, rububiyet mertebesine gelelim.

Rab kelimesi Kuran'da Allah lafzından sonra en çok kullanılan Allah ismidir…

Rab ismi "terbiye etmek, mürebbi" gibi anlamları yanında "dinen" ise "tüm **âlem**i yaratan, kuşatan" demekle beraber, "senden sorumlu olan, seni terbiye eden, sana yardım eden, yol gösteren, tasarruf eden" gibi pek çok anlamı da ihtiva eder. Ve zatı ilahisinden tecelli eden Rab (mertebesi) dendiğinde, sadece terbiye etme ve sahip olma durumu değil, aynı zamanda her şeye sahip tek kudret olan Allah anlaşılır.

Kâinatta gördüğümüz her şeyde Allah'ın isimlerinin manalarının (buna gölge de denir) açığa çıkmış, vücut bulmuş halidir gördüğümüz. İsimlerin manalarının bir elbise giymiş halidir, diye de ifade edilir tasavvufta.

Hz. Muhammed'in (sav), insanların varlığının da Allah'ın esma ve sıfatlarına dayandığını söyleyen ilk peygamber olduğu anlatılır…

Allah'ın güzel isimler diye bildiğimiz isimlerinin manaları her bir birimde mevcuttur ve bu isimler yoğunlaşarak insan denilen varlığı açığa çıkarır.

İşte son yıllarda kuantumla beraber bilimadamları gördüğümüz her şeyin aslında bir şey olduğunu, her şeyin teklikte bir bütünlüğe bağlı olduğunu ve yokluktan varlık bulduğunu, yani İslamiyet'teki TEVHİD (vahdaniyet) anlayışını büyük ihtimalle bilmeden, bilimsel olarak ispatlamış durumdalar. Gördüğümüz bu dünyanın "rüya" olduğunu ifade eden ilk insan peygamberimizdir ve bu konuyu artık bilimadamları kabul etmiş durumdalar. Gördüğümüz her şeyin bir illüzyon, bir rüya olduğu ilmen de ispatlanmış durumda.

Peygamberimizin "Ya Rabbi bana eşyanın (Arapça EŞYA, ŞEY'in çoğulu) hakikatini göster" diye ettiği dua, kâinatta her ne varsa bizler de dahil hepsinin hakikati Allah'ın isimlerinin manasıdır ve bu hakikati öğrenmek için dua etmemiz tavsiye ediliyor, diyemez miyiz?

Gördüğümüz her şey, düşündüğümüz her şey varlığını Allah'ın "Esma" denilen isimlerinin manasından alınır. Esma, isimler demektir. Hüsna ise güzel demektir. Allah'ın tüm isimleri güzeldir. Çünkü hepsi zıddıyla vardır ve hepsi farklı amaçlarla faaliyete konarak bu muhteşem kâinatı oluşturur.

İyi-kötü ayrımı, hayır-şer ayrımı, bütünü göremeyen ve nefsiyle bakan sübjektif görüşlü bizler için sözkonusudur.

Ne güzel anlatır Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri.

Allah'ın bilinmek istemediği varlığını zaten biz bilemeyiz ama Allah'ın "Bilinmek istedim" diye belirttiği varlığı ve isimleri kendilerine ait birer beden birer varoluş istedi… Kendilerini görmek istedi…

Hani diyorlar ya (hâşâ) Allah neden yarattı bizi, ihtiyacı mı var ibadetimize?

İşte bunu canım hazretim Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nden alıntılarla dinleyelim…

Allah'ın iki tür tecellisi vardır:

1. Gaybi tecelli

2. Şuhudi tecelli

Gaybi tecellisi (HU/HUVE diye nitelendirilen ÖZ) bizim düşünemediğimiz tecellisidir, sadece "hissederiz" O'nu… Hani bizimle her an olduğunu, bizi sarıp sarmaladığını… Nasıl da muhteşem bir histir.

Şuhudi tecellisi ise O'na ait sıfatlarından halkıyla paylaştığı tecellileri esma ve sıfat yansımalarıdır.

Allah her insanın kalbine ezelde kendi gaybi tecellisinden kendindeki bir ismini (ya da birkaç ismini - Öz, kendindeki gibi) belirli bir istidatla sınırlı şekilde, her bir kuluna koyar. İşte o isim sizsiniz. O isim elbise giyip de kendini görmek tanımak istedi ya, Allah da ona onu nasip etti. İşte o isim sizin beden toprağınızda gömülü, kalbinizde derinlerde elmas olabilmek için, keşfedilmek için ve sizi Allah'a ulaştırmak için beklemekte…

Hatta bunu Hazreti Pir şöyle anlatır:

İsimler beden elbisesi ister. Önce giderler Kadir ismine "Bize varlık suret ver" derler… Kadir ismi buna kadir olmadığını, İrade ismine gitmelerini, belki onun yardım edebileceğini söyler. İrade ismine gider isimler toplanıp. İrade ismi de buna gücünün tek başına yetmeyeceğini ama Allah ismine yani tüm isimlerin cem olduğu Allah ismine gitmelerini söyler… Ve Allah ismine gidince isimler, "Senden uzaklaşıp seni sevme kabiliyeti edinelim" derler. Ve yüce Allah'ın cömertliğiyle her birine bu şans ve ayrı bir elbise, suret verilir.

Her bir isim bir elbiseye kavuşunca, birbirleriyle olan zıtlıkları yüzlerine vurmaya başlar. Çünkü her ismin zıddı vardır. Bunun üzerine kavga ve kaos çıkar isimler arasında. İşte bunun üzerine Hz. Muhammed'i (sav) yollar Allahü Azimü Şan… Hz. Muhammed (sav), Allah'ın baktığı en temiz aynadır. Onun kalbi Allah'ın isimlerinin Allah'taki gibi en kemalli şekilde yansımış halini tüm isimlerin cem ettiği halini yansıtır.

Mehmet Ali Bulut hocamın, *Ruhun Deşifresi* adlı muhteşem kitabında belirttiği peygamberler ve Allah dostları anlatımında bu üstün şahısların Allah istediği için mi günahsız olduğunu ya da kendi iradelerinin de buna katkısı ile nefislerini yenerek isimlerini Allah yolunda açığa çıkardıklarını tefekkür gerektiğini belirtmesi başta peygamberimiz olmak üzere tüm peygamber ve Allah dostlarına sevgimi ve saygımı katman katman artırmıştı… İradenin içinde olduğu bir sevgi ve seçimler içinde hep Allah'a ve aşkına raptedilmiş kalmak nasıl da her şeyden önce saygı duyulası, hayran olunası bir nefsi mücadeledir…

Evet, Allah peygamberimizi yollayınca, tüm isimler onda cem halinde, zıddıyla dengede olduğundan, her isim onda kendi güzel halini görünce işte o zaman isimler arasında Selim, Sulh, İslam başlar… Her bir isim birbirinde sadece Allah'ın tecellisini görmeyi öğrenir…

Senin kalbin, Allah'ın gaybından sana hediye edilen ismin hakitini, nefsinin dünyaya bakan tarafındaki gibi değil Allah'taki gibi açığa çıkarmaya gayret ettikçe, sende açığa çıkan o zati tecelli tüm sendeki diğer kavimleri hükmüne alır. İşte senin kalbin gönle dönüşürken gönül aynanda tecelli eden bu nur, aydınlanmanı sağlar ve tüm bedenin ve organların (isimler) kalbindeki zati tecellinin hükmüne girer…

Sen Âdem (Ruh) olarak gelmişken senden Havva halk edilir. Nefsin ruhundan halk edilir. Hak'tan Halk olursun… İsimlerin O'nun sıfatlarından zuhura gelir. Ne zaman ki Muhammedi nur ile bir mürşid-i kâmil sana "nefes" verir, bedeninin tam ortasındaki kalbin yani beden dünyanın Ay'ı ikiye ayrılır. Güneşin nuru Ay'a vurur ve sen nefsini her şeyin sahibi sanırken Havva (nefis/heves) Âdem'e (Ruh'a), yani ismin varlığını aldığı sıfatlara döner ve ayrılmış Âdem ve Havva sende yeniden birleşir. İşte ARAFAT bu idraktir. Bu ezeli hakikate arif olduğun gün bayramının öncesi arife günündür. Nefsin ruhunda "yokluğa" erer ve Rahman (sıfat) Arş'ı yani kalbi istiva eder, yani kaplar.

Biz bu idrake varmadıkça bize verilen hazineyi kendi kirli kalp aynamızda kendi nefsimiz doğrultusunda işler ve onun vasıtasıyla Allah'a iradi olarak ulaşmaktan âciz kalırız. Bize verilen ismi Allah'ın ahlakıyla değil nefsimizin ahlakıyla yönettikçe azabımıza yangın oluruz. Bunun içindir ki peygamberimiz "güzel ahlakı tamamlamak" yani Allah'ın ahlakına bizi yöneltmek için gelmiştir…

Nefsimiz Allah'ın sıfatlarından zuhura gelmiş bir mülk bedendir. O sıfatlarsa Allah'ın zatına aittir, Öz'dendir (HU). Yani biz Allah'tan ayrı değilken Allah'tan ayrı varlık bulduk sanırız. Şeytan ancak Havva'yı yani nefsi kandırır. Ruh'u, yani Âdem'i değil. İşte bu yüzden de bizi kendi ismimize yönelten Rabbimiz bizi diğer isimlerin tecellileriyle terbiye ederken kendimizdeki kendisine ve oradan da Allah'a ulaştırmak için fırsatlar vermeye devam eder.

Bizse kardeşim, babam, kocam, patronum, kaynanam dediklerimizle aslında bizi terbiye eden ve kendisini bulmamız, anlamamız ve böylece bizi Allah'a geri götürecek esmamızdan bihaber yaşamaya devam ederiz..

Oysaki kendinizi tanırsanız sizdeki esmayı, yani aslında burada olmayı neden istediğinizi, varoluş sebebinizi, nasıl tekâmül edeceğinizi anlamaya başlar ve Allah'a O'nun size verdiği isminin sizdeki tezahürü olan temiz bir yansımayla geri dönmeye çalışırsınız.

Bizler sadece aynayız. Aynı değiliz isimlerimizin. Bir beden kutusunda aslımızı bulma yolculuğudur ve aslımıza rücunun yolculuğudur İslam.

Kendindeki ismi Allah isminde yokluğa ulaştırmış bir Allah dostuyla kendinizi tanır ve O'nun vesilesi ile sadece kendi isminizden değil Allah'ın tüm isimlerinden Allah'a isminizi iade edersiniz. Emanet sahibine aittir.

Tek başınıza ise sadece sizdeki isimden dönebilirsiniz O'na. İşte kâmil-i mürşit Allah'ın tüm isimlerinin asaleten yansıması olan peygamberimizin, vekâleten yansımasını taşıyan (yalnız peygamberimizde kemal halleriyle tamamen tecelli

etmiştir, başka kimsede ondaki gibi olamaz) bu Allah dostlarının yardımıyla ise Allah'a tüm esmalardan yani kapılardan varmak ve O'nun denizinde bir damlayken denize kavuşarak bir yanınla damla, yani Kul (Halk) bir yanınla ise Deniz'i (Hak) yaşayan insan olma yolculuğudur İslam.

Nefis (sıfatlardan) ve akıl sonradan "halk edilmiş", var edilmiştir. Nefis isimlerdir ama aslı ruhtur, yani sıfattır. Bu yüzden de nefis ruha iade edilirse, nefisten ruha HİCRET edilir. Hicretin aslı burada yatar. Nefis, Allah'ın sıfatlarının, isimlerinin zuhuru ve beden mülkünde tecellisi ile kimlik kazanır ve bu kişisel benlik idrakine nefis denir.

İşte bu yüzden; her şey hayırlı, iyi ve güzeldir. Bizim kötü veya çirkin dediğimiz aslında iyi ve güzel dediğimizin "derecelerinden" başka bir şey değildir. Ve bütünsel bakış içinde olmayan birine göre vardır bu ayrım. Birimizin çirkin dediğine birimiz güzel diyebiliriz, birimizin iyi dediğine birimiz o kadar da iyi değil diyebiliriz, çünkü parçasal bakışlara sahibiz.

Birisi istediği kişiyle evlenemeyince şer olarak görür, öbürü istediğiyle evlenince hayır olarak görür, ama zamanla bakış açıları değişir ve herkes yaşadıklarındaki hayrı görür. İşte bu yüzden her şey güzeldir, hayırdır ve iyidir.

"En güzel isimler O'nundur…" (Haşr 24)

Kuran'da nur yapıda olduğu ifade edilen meleklerle, "nar" yani ateşten yapıda olduğu ifade edilen cinler de varlıklarını Esma'ül Hüsna'dan almaktadır.

İşte aslında insan Allah'ın isim ve sıfatlarının manalarının bir terkibidir.

"Bir zamanlar Rabb'in meleklere, ben yeryüzünde bir halife yaratacağım demişti de onlar şöyle konuşmuştu: Orada bozgunculuk yapmakta, kan dökmekte olan birini mi atayacaksın? Ve Âdem'e isimlerin tümünü öğretti. Sonra onları meleklere sunarak, şöyle buyurdu: Haydi haber verin bana bunların isimlerini, eğer doğru sözlüler iseniz." (Bakara 30-31)

Gördüğümüz her varlık Allah'ın güzel isimlerinin manalarının bir terkibidir denir. Bunu tam manasıyla anlayabilmek için, terkip ne demek bunu da doğru anlamamız gerekir…

Terkip; bindirme, üst üste bindirme, kompozisyon demektir. Hatta binek hayvanları için kullanırız biz merkep kelimesini, aslı "binek, taşıt aracı" anlamındadır kelimenin.

Yani Esma "terkibi" olmamız hali, bizlere adeta bir binek gibi Allah'ın isimlerinin manalarının yüklenmesi, O'nun isimlerinin ve sıfatlarının manalarını taşıyan vücutlar olmamızdandır. Ve O'nun isimleri dışında bir varlığımız olmadığı için ayette, ilahi isimlerin bir kompozisyonu dışında, insanın hiçbir varlığı yoktur. Her varlık Allah'ın isimlerinin manalarını taşıyan vücutlardır. Bundan ötesi değil.

İnsanlar arasındaki huy, beden, yetenek, zaaf vs. gibi farklılıklarsa her insanda Allah'ın isimlerinin farklı ağırlıklarda baskın olmasındandır.

Pek çok anlatımından faydalandığım Ahmed Hulusi'nin Kavramlar adlı kitabında son derece açık bir ifade ile "ilahi isimler" diye bildiğimiz Esma-ül Hüsna'nın, hükümlerini âşikâre olarak açığa çıkartma özelliğine Allah'ın rububiyet mertebesi dendiği ve Allah'ın RAB isminin de rububiyet mertebesi sahibi olan olduğu anlatılır…

İşte zatı Allah olarak ifade edilen teklik sahibi Allah'ın isimler mertebesindeki adı Rab'dir. Bu mertebeye Rabbül Erbab (Rablerin Rabbi) Rabbil âlemindir denir. Ve O herkesin Rabb'idir.

Ancak herkeste Allah'ın isimlerinin manalarının farklı ağırlıkta olmasından dolayı, her bireyde bazı isimler daha baskın olduğundan, bu baskın isimler de senin "nefsine işaret ederek" sende hüküm sürmektedir. Ve işte bu da Rabbi Has dediğimiz, her bir insanda isimlerin farklı bir kombinasyonla taşınmasından kaynaklanan esma terkibidir. Kalbinde zati ilahiden gelen varoluş ismin senin amacın ve sıratı müstakindir… Onunla Allah'a hidayete gitmek veya şeytana kapılıp dalalete gitmekse senin seçimin ve kader kavşağındır.

Her birimizde isimler, mahiyetiyle Allah'tandır ancak terkibiyle Rabbi Has'tandır.

Dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama Allah dostları denir; ehlullah, yani Allah ehli…

İşte zaten kendine ait bir varlığı olmayan ve Allah'ın isimlerini kapasite olarak taşıyan ancak o isimlerden bazılarının birleşim ve ağırlıklarının hükmünde olan bizler, nefis denilen kavramı ancak bizde hangi isimlerin manaları baskın, hangi isimlerin manaları zayıf hükümde olduğunu bulduktan sonra anlayabiliriz…

İşte "Rabbi Has" olarak "nefsini bilen Rabbini bilir anlatımı" bunu ifade eder bir anlamıyla…

Bazı insanlar sabırsızdır, bazı insanlar fazla merhametli hatta fazla duygusaldır, bazı insanlar asabidir, bazı insanlar yazmaya yeteneklidir, bazıları çok güçlüdür, cimridir vs…

Bizler bizde ağırlığı olan isimlerin kaydı altında olduğumuz için ve bu durumu kontrol edemediğimiz için ani tepkiler verip, "Ne yapayım, nefsime uydum. Ne bileyim, nefsime direnemedim…" gibi şeyler söyleriz.

Temelde olan şey bizim ruhsal dengemizde baskın olan Allah isimlerinin, bizi kayıt altına almak suretiyle istediğini yaptırmasından öte bir şey değildir.

Rabbi Has dediğimiz, kişisel esmamızı daha yakından tanıyabilmek için kişiliğimizin olumlu ve olumsuz yönlerimizi objektif bir şekilde yazmak ve hangi isimlerin bizlerde baskın ya da daha az etkili olduğunu anlamak için tavsiye edilen metotlardan biridir.

Allah dostlarının tavsiyelerine bakarsak hangi ismi taşıdığımızı araştırmaktan ziyade ismimize doğru yol almanın en güzel metodu gece gündüz demeden Allah'ın halkına hizmet edersek, bizdeki ismin tecellisine verilmiş özellikleri daha iyi anlayabiliriz ve açığa çıkartabiliriz.

Zaten hayat ve varoluşumuz sistemi, bizler ismimizin gereğini yapmadığımız müddetçe ona zıt yönde faaliyetlerde bulunduğumuz müddetçe, bizi başımıza getirdikleri ile o yola yani aslen kendi varoluş sebebimize ve Allah'a yöneltecek kadar zeki olarak yaratılmıştır.

Yine Ahmed Hulusi bu konuda müthiş bir tespitle olayı izah ediyor: "Allah'a ait bir isim olan Rab istediğini yapar ve iyi kötü ayrımı yoktur çünkü O her şeyi bir sebebe binaen yapar ve anında ol deyince olmasını ister" manasındaki anlatımıyla nefis meselesini daha iyi anlamamıza vesile oluyor…

İşte bizler doğduğumuzda bu kuvvelerle "kişilik" dediğimiz ve bize ait sandığımız varlığımızla yola çıkarız. İşte o bizim genel olarak ilk etapta Rabbim dediğimiz, Allah'ın bizim üzerimizde ağırlığı olan isimlerinin manalarının terkibinden başka bir şey değildir.

Ama dikkat ederseniz nefis meselesi ve 7 mertebesi[27] diye bahsedilen bir durum vardır: Nefsi emmare mesela, işte bu mertebede nefsimizin aleti olmaktan öte bir

durumda değiliz. Ye, iç ve vs. ne istiyorsa bizi yönetiyordur, çünkü Allah'ın isimlerinin bileşkesidir.

İşte burada "kötülüğü emreden nefis" meselesi ile ilgili Muhyiddin-i İbni Arabi'nin bir anlatımı beni çok etkiler…

Allah'ın tüm isimleri güzeldir, neden bizde olumsuzluklar olur sorumuza isimlerin ağırlıklarının oluşturduğu ölçü farkı yanında bu açıklama da adeta ışık tutar…

"Allah kuluna ruhundan üflemiştir" der hazret… (Hicr 29)

Yani ruhunu değil… İşte bu nokta tefekküre değer…

Allah Bir'dir… Bölünmez bir Bir… Ahad'dır.. Zıtlık yoktur…

Bizler peygamberimizin nurundan bizlere yansıyan "çokluktaki birlikte" yaşarız, bir "nar" içindeki birbirinden farklı taneler gibi.

Allah zatı ilahisi, "Ol!" emri ile ruhundan üflediği nefesi ve bizde açığa çıkan ismimizle bizlerin yarat**ılışında ise bir üçlük vardır der** Muhyidin Arabi Hazretleri… Bu üçleme, buluşma bizim yaratılışımızı anlatır. Bu yüzden dualarımızın bazılarını 3 kez okuruz ve 3 önem taşıyan bir işarettir.

Allah her nefeste bizi öldürür ve her nefes alışımızda yeniden içimize üfleyerek bizi diriltir. İşte bu yüzden her nefeste yeni bir diriliş yeni bir idrak ve yeni bir yaşam şansı vardır, diye anlatır o güzel Allah dostu.

Safi ruhla nefsin kavuşması ve nefsin aynı temizlenmiş ney gibi sadece üfleyenin nefesi haline gelmesi bizi tertemiz yapar…

Yusuf 53:

"Ben nefsimi temize çıkarmıyorum… Muhakkak ki nefis, var gücüyle kötülüğü emreder… Rabb'imin rahmet ettiği müstesna… Muhakkak ki Rabbim Gafur'dur, Rahim'dir."

Bizler bu durumu fark etmeye başladıkça Nefsi Levvame girer ve biz nefsimizi bir şekilde kontrol etmeye çalışırız, çünkü vücudumuzdan çıkan fiillerin mahiyetini fark etmeye ve bunları düzeltmemiz gerektiğini kavramaya başlarız.

İşte yavaş yavaş nefsi terbiye, nefsimizde yer alan olumsuzlukları yenme anlayışımız doğar ve bu 7 mertebe sonucu biz nefsimizi temizlemiş ve onun üzerimizdeki hükmünü kırmış oluruz. Bu yükselme ve temizlenme süreci içerisinde nefis mertebelerinin güzel manalarını üzerimizde toplar, olumsuz manalarından uzaklaşır, ruhumuzla özdeşleşir ve Allah'a ulaşma yolunda yürürüz.

İnsanların bedenlerindeki minerallerin eksikliği fazlalığı nasıl bedensel yapılarını oluşturup güçlü ve zayıf yönlerini, istidatlarını belirlerse, ruh bedenimizde de Allah'ın isimlerinden üzerimizde daha az veya daha fazla ağırlıkta olanı da bu şekilde ruhsal yönelişlerimizi belirler.

İşte Yusuf, rabler yerine bu rabbani hükümleri ortadan kaldıran Allah'a ibadet edin derken, sizde dengede olmayan ve çeşitli ağırlıklarda yer aldıkları için size hükmeden Allah'ın isimlerinin manalarının kontrolünden çıkın ve tüm isimlerin, aynı dengede olduğu Allah ismine yönelin, mesajını bize iletiyor ayette.

Bizlerin yapması gereken, aslen nefsimiz olan ve bizim kendi "kişiliğimizde" sandığımız bu kayıtları tanımak, eksiklik ve zaaflarımızı hangi isimlerin manaları bizde ağırlıklı öğrenmek suretiyle anlamak ve bu eksiklik ve zaafları dengeye kavuşturmak için gereken fiil ve ibadetleri yapmaktır.

Bunu tasavvuf ehli, kişide manası eksik isimleri belli oranlarda kişiye telaffuz ettirmek, zikrettirmek ve o manaları içeren davranışları yapmasını tavsiye etmek suretiyle yaparlar. Örneğin cimriliğin yoğunsa sana hem Allah'ın o manaları taşıyan isimlerini zikrettirir hem de hayra ve paylaşmaya yönelik fiiller yapmanı tavsiye ederler.

Biz bunları yapmadığımız ve Allah ismine varmak ve eksikliklerimizi gidermeye çalışmak gibi faaliyetleri göstermediğimiz müddetçe, gerçek anlamda Allah ismine yaklaşma yoluna erişemeyiz. Nefsimizin isteklerine esir ruhumuza kör oluruz…

İslamiyet bize Allah'a, Hakk'a ulaşmanın metotlarını gösterir…

Yani tüm isimlerin dengede olduğu Allah isminin denizine, kendindeki Hak'la, sen bir damlayken, kavuşmak… Kendin ne kadar küçük bir damla olsan da denize kavuşmuş damla artık denizdendir… İslamiyet bunu sağlar… Tasavvuf bunu anlatır… Ancak diğer öğretilerden yine üstün bilinçsel yanı ise bunu yaşayan varlığınla, Hak'la, halkın içinde yaşamanı sağlamasıdır… Yoksa inzivaya çekilip bir dağ başında yapayalnız yaşamak kolaydır… Mesele Miraç'tan gelmiş Peygamber gibi, Medine'de huzura kavuşmuş Peygamber gibi, Mekke'ne geri dönmektir ve dünya hayatı içinde ahiretle beraber yaşamaktır…

(Bazı Uzakdoğu öğretilerinde idrakte belirli bir nokta ötesinde "makam" elde edilemediği için inziva ertesi yükselmiş bir bilincin halk arasına döndüğünde başladığı yerden de aşağıda bir mutsuzlukla başlama sebeplerinden en önemlisi budur ki bunu *Dokuz Yüz Katlı İnsan* adlı kitabında da kendi deneyimleriyle anlatan Dr. Mustafa Merter çok güzel izah eder…)

"Nefsine zulmetme!" denir örneğin. Aslında nefse zulüm, O'na istediğini vermektir. O'na istemediğini yaptırmaksa ona lütuftur. Ve nefsine zulüm, onu karanlıkta bırakmak (zulüm karanlık demekti hatırlarsanız) onun nura ulaşmasına, onun istediğini yapmaya devam etmek suretiyle aracı olmaktır.

İşte bizde hüküm süren ağırlıklı isimler terkibi, bizim kişiliğimizi oluşturan Rabb'imizdir ve Allah'tan ayrı değildir. Sadece isimlerin bizde varoluş ağırlıkları farklı olduğu için diğer bir insandan farkımızı yaratandır ve Rabbim dediğimizde fark etmesek de kimi zaman Allah'ın o isimlerine seslenmekteyiz.

Psikiyatrlar da bilir ki insanın bilinçaltı, istediğinin hemen olmasını ister, (kontrol) işte o bilinçaltı temelde esma terkibimizdir ve Rabbimiz (Has'ımız) olduğu için bu son derece normaldir.

Hedefse Allah ismine ulaşmaktır. Cemalullah'a kavuşmak için edilen dua temelde bu dileği adeta dile getirir.

Kuran'da bahsedilen "orta yol", bir açılımıyla bu isimlerin aynı ölçüde bizde tezahürüyle kavuşacağımız yol olabilir. Tasavvuf ehline bakarsanız, sakin, huzurlu, dengeli insanlar görürsünüz. İşte bu onların kendi nefislerinin hükmünden çıkıp Allah'a ulaşma çabasında olmalarındandır.

İşte bu yüzden Allah isminin zikri çok mühimdir.

Özetlemek gerekirse mesele kişideki ağırlıklı esma yani rabbani kayıtlardan çıkıp, Allah ismi camine ulaşmak yoluyla ilahi kayıtlara ulaşmaktır. Ve bu da peygamberimiz tarafından öyle net ve özetle açıklanmıştır ki: "Allah'ın ahlakıyla ahlaklanın…"

Yurtdışında pek çok fizik profesörü ve bilimadamı her şeyin aslında bir olduğundan bahsediyor. Tek bir bilinç var ve her şey aslında bir diyorlar, biz farklılıklar görsek de.

İşte aslında bu İslamiyet'te yüzyıllar önce belirtilmiş tevhid meselesidir.

Her birimiz Allah'ın isimlerinin manalarından oluşmuş varlıklarız. Bu da bizi TEK kaynağa bağlı yapar.

Ve bu yüzden de tercüme ve meallerde "halk" kelimesi karşılığı olarak yazılan "yaratma" kelimesi bizi kavramı anladığımız şekliyle yanılgıya da düşürebiliyor…

Kuran'da "yaratma" olarak tercüme edilen ve bu anlamda genel olarak kullanılan kelime "halk" kelimesidir… Allah "halk" eder… Ve ayetlerde de bu böyle geçer…

Neden mi?

Yaratma kavramına bir örnek verelim: Diyelim ki biri bir kalem yaratıyor. Yaratma ile bizim anlayışımızda oluşan Bir kalem var bir de onu yaratanın olması hali değil mi? Yani ikilik var. Bir o var yarattığım, bir de ben varım.

Ama Allah bizi "halk" etmiştir.

Halk etmek anlatımı Türkçe karşılığında da halk etmektir aslında…

Biz "yaratma" kavramını kendi idrakimizde "yoktan var etmek" gibi düşünürüz… Oysa Allah dostlarından bazıları Allah'ın mutlak yokluktan değil izafi yokluktan halk ettiğini ifade eder…

Allah elbette yoktan da var eder… O her şeye kadirdir… Ancak burada "halk" etme kelimesiyle anlatılmak istenen tevhid anlayışı ve Allah'ın birliği ile aynı anlatımdadır…

"Yaratma" kelimesini bizim dilimizdeki anlamıyla anladığımızda kendimize Allah'tan "ayrı" müstakil bir varlık vermiş oluyoruz… Aslında bir anlamda şeytanın düştüğü Âdem'i Allah'tan gayrı görme hatasına düşüyoruz…

Yani ikilik doğal olarak geliyor ve bir biz varız bir de Allah var diye düşünüyoruz… Kendimize Allah'tan "ayrı" müstakil bir varlık izafe ederek gizli şirke düşmüş oluyoruz…

Oysaki "La ilahe - Ben de, o da, şu da yokum, yokuz", "İllallah - Olan sadece Allah'tır, Allah'tan başka bir şey yoktur" dediğimizi anlamıyoruz (etrafımızdaki her şeyin O'nun sıfat ve isimlerinin tecellisi olması yalnızca O'nun varlığının işaretidir diyoruz)…

Oysa kâinatta ve kendi var sandığımız varlığımızda, Allah'ın dışında bir şey mi var ki yaratmak diyelim?

Bazı Kuran meallerine bakarsanız "halk" kelimesi "yaratma" olarak tercüme edilmiş. Bu bizi direkt olarak Allah'tan ayrıyız zannına teşvik edebiliyor. Ben ve O var sanırız, oysa ne ben ne sen bir tek O vardır.

Bizdeki ve her şeydeki tek şey, sadece O'nun isimlerinin manalarının beden yani elbise bulmuş halidir.

Hatta çok enteresandır ki İBLİS kelimesi "elbise" kelimesiyle aynı kökten gelir… İblis Biri İki Gören anlamındadır ve o elbisenin içindekine değil zahirindeki balçığa takılıp Âdem'i Allah'ın ruhundan üflediği bir varlık değil O'ndan "ayrı" bir varlık sandı…

Oysaki O'nun bizi var etmesini yaratma kelimesiyle ifade etmek, insanı bilmeden de olsa ikilik kavramına götüren bir durumdur. Öyle olsaydı bir O olurdu, bir de bizim varlığımız. Oysaki bizim kendi varlığımız sandığımız, O'nun isimlerinin bizim yokluğumuzda dışarı çıkmış, vücut bulmuş şeklidir. Yani bir ikilik yoktur. Yalnız O vardır. Her yerde isim ve sıfatlarının tecellisi ile yalnız ve yalnız Allah vardır.

Bu da “halk etme” kelimesiyle ifade edilmiş bir gerçekliktir Kuran’da. HAK’tan HALK olmak. İşte biz kendimizi O’ndan ayrı sandıkça, kendimize bireysellik, birimsellik ithaf ettikçe, ben sandığımız şeyin O’nun isimlerinin terkibinden başka bir şey olmadığını anlamadıkça, fizik profesörlerinin daha son yıllarda bilimsel tespitlerle kavradığı, her şeyin aslında TEK olduğu gerçeğini kavrayamaz ve O’ndan ayrı düşeriz.

İşte tevhid budur: Hiçbirimizin hiçbir şeyin, Allah’ın isimlerinin manalarının gölgeleri, dışarı çıkmış ve vücut bulmuş halinden öte bir varlığı yoktur. Ve bizler birbirimizi “ötekileştirirken” İblisleştiğimizin, onunla aynı günahı işlediğimizin ve bunun da bizim cennetten yani Huzur’dan kovulma sebebimiz olduğunun farkında bile değiliz.

Bizler kısaca Allah’ın isim ve sıfatlarının denizinde tesbih eden yani yüzen isim ve sıfat taşıyıcılarıyız… Buna tasavvuf ehli “isimlerin elbise giymiş olması” gibi bir tabir kullanıyor.

“Everything is One.” Her şey birdir. Bu, kuantum fiziğinin de iyiden iyiye anlaşılmaya başladığı son dönemlerde, yüzyıllar önce peygamberimizin Kuran’da bize izah etmek istediği tevhid anlayışından başka bir şey değildir.

İman nedir sorusuna peygamberimiz, imansız cennete girilemeyeceğini haber vermiş. Ve üzerine, “Birbirinizi sevmedikçe, iman etmiş sayılmazsınız…” demiştir. Anlamadığımız, çoğumuzca hakikatiyle anlamaya çalışmadığımız için İslam gibi muhteşem bir dinin uygulamaları istenilen sonuçları vermiyor. Çünkü İslam devletlerinde de İslamiyet, genel itibariyle şeriat makamı yani bedensel şartlar üzerinde yoğunlaşıyor; tarikat, hakikat ve marifet makamları çalışmaları genelde yapılmıyor. Şeriat makamıyla dini yaşamak elbette ki doğru çünkü Abdülkadir Geylani Hazretleri’nin de dediği gibi, “Zahirini (açık) yapmadıkça batınına ulaşamayız. Ve bizden, aslında bizim için istenen, batın (gizli, saklı) denilen daha derindeki anlamalara da aynı oranda vâkıf olmamız. Yoksa sadece bedeni ibadetimiz gönlümüze kadar inmez.”

“Doğu da batı da Allah’a aittir! Ne yana dönersen vechullah karşındadır (Allah’ın yüzünü görürsün). Muhakkak ki Allah tüm varlığı kapsar ve ilim sahibidir.” (Bakara 115)

Anlaşılması zor gibi gelse de temelde tasavvuf Allah’a yönelmenin metot ve anlatımlarının izahını verir.

İslamiyet, Kuran ve tasavvufun birbirinden ayrılması ne mümkün…

Allah’ın zatıdır KURAN. Farkların kalktığı makamdır.

Allah’ın sıfatlarıdır FURKAN. Farkların oluştuğu tecellidir.

Furkan, Kuran’ın 25. suresidir. Furkan aynı zamanda “Hakk’ı batıldan ayıran” demektir. Zaten imtihan da kökünü bu anlayıştan almaz mı? Allah isteseydi her birimizi melekler gibi günahsız yaratırdı. Oysa O bizi kendi isim ve sıfatlarının manalarıyla donatıp, o manaları iyiye mi kötüye mi kullanacağımızı gösterdi bize.

İmtihanlar konusu geçtiğinde hep rutin bir cevap verilir. Allah imtihan ediyor. Bakalım kulum ne yapacak diyor.

Allah kulunu dener elbette: “Ve biliniz ki; çocuklarınız ve mallarınız, sizin için sadece bir fitnedir (imtihandır). Ve Allah ki; O’nun katında (muhakkak) azim bir mükâfat vardır.” (Enfal 28)

Fitne kelimesi Arapçada F-T-N fiil kökünden türetilmiş bir kelimedir. Madeni ateşlerde eritmek, aklını çelmek, ahlakını bozmak, insanı fikrinden döndürmeye çalışmak gibi anlamlar taşır. Hatta akıl çelen manasındaki "fettan" kelimesi bu anlamdan doğar.

Kuran'da ise pek çok anlamda kullanılmıştır. Seyyid Şerif Cürcani gibi bazı âlimler, fitne kelimesini "gerçek altını hilelisinden ayırt etmek için ateşe tutmak" anlamından yola çıkarak insanın iyi veya kötüye olan meylinin ortaya çıkmasına vesile olan şey" diye tarif etmişlerdir.

İşte aslında fitne ya da imtihan diye mealen bu kelime, fitnenin olumlu yanına da dikkat çekiyor. Nitekim Kuran'da birçok ayette imtihan anlamında kullanılmış olması da bunu ifade eder.

Fitne, eskiden sarrafların altın cevherini bakırdan ayırmak için yaktıkları harlı, kuvvetli, kor ateşe verilen addır…

Biz farkına varmasak da karşılaştığımız olaylarda kendi içimizdeki kötülüklerden arınmak için fırsatlar yatar.

Yanmadan pişmiyor insan, ham kalıyor. Acı çekmeden olgunlaşmıyor. Düşünmüyor sorgulamıyor. Ama her anın şükredilmesi gereken bir lütuf olduğunu bu yanmalar sayesinde anlıyor. Acıyla yönelirken artık şükürle, hamdla yöneliyor Allah'a. Çünkü ona bahşedilen her AN'ı bir lütuf, bunu fark ediyor.

İmtihanlar Allah içindir. Allah kulunu deniyor denir. Elbette doğrudur, hangi kulunun ne yapacağını görmek ister ama bunun yanında Allah kulunu yine kulu için denemekte, temizlemekte ve bir sonraki hayatı için de hazırlamaktadır, o kadar merhametli ki…

Hani diyorlar ya, "Allah diyor ki, bakalım kulum ne yapacak…"

Her şeyi bilen, dünün bugünün yarının sahibi, evvel ve ahir olan Allah kulunun ne yapacağını bilmez mi?

Elbette ki bilir güzel Allah'ım. O zaten zamansızlıkta AN'da ne yapacağımızı biliyor. Asıl mesele BİZLER İÇİN'dir! Çünkü bizler neyi neden seçtiğimizi görmek için buradayız. Bir sınava giren hemen her çocuk çalıştığını düşünür ama sınav sonuçları kendilerinin durumuna KENDİLERİNİN şahit olmasını sağlar… Yoksa öğretmen her zaman kendi öğrencisinin kapasitesini bilir, kapasitesini bilmeyen öğrencidir… Allah bu fitneler ve imtihanlarla bizi kendimize gösteriyor. Şöyle bir etrafınıza baksanıza her birimiz kendimizi dokunulmaz, prens ya da prenses sanıyor… Kim kendini tanıyor? İşte Allah tüm bu imtihanlarla bizi kendi nefsimize şahit tutuyor. "Asla yapmam" dediklerimizi, yargılamalarımız daha net olarak bu olağanüstü güçler verilmiş varlığımızı "kilitleyen" her tür kilidimizi "açmak" için bize olayları ve kendimizle yüzleşmelerimizi vesile kılıyor… Biz beden kilidimizi, nefsi kilitlerimizi, FATİH(A) olan, "açan" olmak suretiyle hakikatimize varmak üzere buradayız. Kendi fethimiz için buradayız…

"Hayır, insan kendi nefsine basirdir. Şahittir, değerlendiricidir, tanıktır." (Kıyamet 14)

O bizi bizden arıtıyor. Sadece altınlığımız kalsın diye. Bakırımız erisin aksın diye. Saf kul olalım diye. Tertemiz ve kıymetli. Hastalıklar derler mesela, günahları döker. İşte Allah sevdiği kullarını "burada", "dünyadayken" temizlemek ister çünkü bir sonraki hayatımız olan ahirette bu temizlenme çok daha çetin olacaktır.

Acı çekiyoruz diye görmeyin, Allah bizi koruyor… Bu yüzden temizliyor.

23. Sena: Övme, *yüceltme. Görünen, görünmeyen, bilinen, bilinmeyen bütün nimetleri gönderen, bizlere kurtuluş yolunu gösteren ve çok sevdiği Muhammed Aleyhisselam'ın ümmeti yapmakla şereflendiren Allahü Teâlâ'ya hamd-ü senalar olsun. (İmam-ı Rabbani*)

24. Allah'ın zati sıfatları: a) Vücut: Var olmak, Allah vardır ve yokluğu düşünülemez. b) Kıdem: Allah'ın varlığının başlangıcı yoktur. c) Beka: Ebediyet, sonu bulunmamak. d) Vahdaniyet: Tek ve benzeri olmamak. e) Muhalefetün Li'l-havadis: Sonradan yaratılanlara benzemez. f) Kıyam Binefsihi: Allah hiçbir şeye muhtaç değildir. Her şey O'na muhtaçtır.

25. Sübuti sıfatları: a) Hayat: Allah daima diridir. b) İlim: Bilmek, Allah geçmiş ve geleceği, gizli, açık her şeyi bilir. c) Semi: İşitmek, Allah her şeyi işitir. d) Basar: Görmek, Allah her şeyi görür. e) İrade: Dilemek, Allah diler ve dilediğini yapar. f) Kudret: Gücü yetmek, Allah sonsuz kudret sahibidir, her şeye gücü yeter. g) Kelam: Söylemek, Allah söz sahibidir. Peygamberlerine duyurmuştur. Kuran, Allah'ın sözüdür. h) Tekvin: Yaratmak, Allah yaratıcıdır. Kâinattaki her şeyi yaratan O'dur…

26. Arapça hadis sözcüğü, "h-d-s" *kökünden türemiştir. Etimolojik kökende, "eskinin zıddı olarak yeni, sonradan olan, yeni meydana gelen" anlamlarına sahiptir. Yalnız kelime manasıyla hadis, "sonradan meydana getirilmiş" demek olup her türlü habere "hadis" denilebilir. Nebevi ve kutsi hadis olmak üzere ikiye ayrılır. "Söz" anlamı yanında Arapçada, hem olay, vaka, haber, eser, peygamberimiz hakkında anlatılan kısa anlatılar manasını da içerir. Birbirleri yerine bu anlamlar kullanılır. Kuran-ı Kerim'de ise, farklı türevleriyle "hadis" ve "ahadis" gibi 28 ayrı yerde kullanılmış olmakla beraber 40 sahih yani gerçek hadis olduğu bilinir.*

27. Nefs-i Emmare: Kötülüğü emreden ve bundan zevk alan nefistir.
Nefs-i Levvame: Kötülük yaptığında bundan pişman olup af dileyen nefistir.
Nefs-i Mülhime: Allah'tan ilham alan nefistir.
Nefs-i Mutmainne: Tatmin olmuş nefistir.
Nefs-i Radiyye: Allah'tan razı olmuş nefistir.
Nefs-i Mardiyye: Allah'ın razı olduğu nefistir.
Nefs-i Kâmile: Seçkin, saf, tertemiz nefistir.

FURKAN

Kâinattaki farklılıklar “furkan” kavramıyla ifade edilir. Furkan[28] FRK (fark) kelimesiyle aynı kökten gelir. Kâinatta var edilmiş varlıklar arasındaki fark ve çeşitliliği oluşturansa isimlerin manalarının farklı bileşkelerde zuhura, açığa çıkmasıdır.

Yine Ahmed Hulusi’nin *Kavramlar* kitabında anlattığı ve çok açık bulduğum Rab anlatımları**n**a da dayanarak aktarmaya çalışalım…

Her birimiz Allah’ın isimleri ve sıfatlarının manalarıyla donatılmış durumdayız ve bu yüzden tasavvufta Rabbül Erbab diye ifade edilen Allah hepimizin Rabbidir, O Rablerin Rabbidir. Rabbi Has ise, her birimizde bireysel olarak Allah’ın aynı isim ve sıfatlarının manalarının farklı ağırlıklarda tezahür etmesinden kaynaklanan esma (isim) terkibimizdir.

Esma Terkibi

Yani senin Rabbinle benim Rabbim aynıdır elbette, ancak Allah’ın sendeki isim ve sıfatlarının manalarının varlık bulma şekli bir diğer insandakinden daha farklıdır. İşte o varlık bulan Allah’ın isim ve sıfatlarının manasıdır yine kâinattaki her şeyde olduğu gibi, ancak o isimlerin bir kısmı her birimizde daha yoğun veya daha azdır. Buna tasavvufta “esma terkibi” denir ve senin nefsini oluşturan bu terkip anlaşılmadan, eksiklik ve yeteneklerimizi de keşfetmemiz zordur.

Şöyle örnek verilebilir:

Allah dostlarından Abdülkadir Geylani vardır. O pek çok kerametiyle, yardıma ihtiyacımız olduğunda bizlere yardım etmesine Allah’ın izin verdiklerinden biridir.

Adına dikkat ettiniz mi?

ABDÜL-KADİR…

Abd kul demek, Kadir ise kadir…

Yani Allah’ın KADİR isminin kulu demektir ismi. Hepimiz gibi Allah’ın kuludur elbette o, ancak, En-el Hak mevzuunda kısaca değindiğimiz gibi, varlığını oluşturan Allah isimlerinin yoğunluğunda Kadir ismi, ön plana çıkmış olan bir Allah dostudur…

Demek ki O’nda KADİR isminin ağırlığı o kadar yoğun ki, muktedir olduğu şeyler Allah’ın ona Kadir ismiyle tecelli etmesi yüzündendir.

Mesela, Allah’ın velisi (dostu) dediğimiz kişiler kimdir?

Allah’ın Esma’ül Hüsna’sında bulunan el-VELİ ismi manası kendisinde açığa çıkan Allah kulları… yani Allah’ın el-Veli ismi manası o kişinin varlığında açığa çıkıyor.

İşte her kişinin “Esma karışımı” bir diğerinden farklı olduğu ve Allah’ın tüm zıt isimlerinin her bir insanda farklı farklı oranlarda açığa çıkması sonucu, farklı karakterler oluşturmasından oluşur insan nefsi.

Yani aslı Rab terkibidir.

Bu yüzden “Rabbül Erbab” Rablerin Rabbi yani hepimizin Rabbi, Rabbi Has ise her birimizin esması ve esma karışımını ifade eden kendimize has Rabb’imizdir.

Peygamberimizin veya Hz. Ali’nin bu sözü işte bu anlamda nefsimizin bu ağırlık veya eksikliklere göre zaaf ve becerilerini tanımamız açısından çok önemlidir.

Bu konunun anlaşılması çok mühim aksi halde kişi kendi kişilik profilinde zaaf ve istidatlarını doğru tespit edemez ve bunu doğru yönlendiremez.

Nefsindeki bu Rabbi tecelli sonuç itibariyle Rabb'in zuhuru olduğun için, istediğin şeyin hemen olmasını ister. Hatta az önce de belirttiğimiz gibi psikolojide de bilinir ki bilinçaltı istediğinin hemen olmasını ister. İşte temel sebep de budur.

RAB istediğinin hemen olmasını ister, iyi ve kötü ayrımı yoktur, çünkü Allah ismi altında hep tam karşısında aynı dengede bir isim olduğu için olan her şey HAYIR'dır.

Bunu şöyle düşünelim:

Bedenimiz için tahlil yapıyoruz. Kanımızdaki demir düşmüş, potasyum artmış, magnezyum eksikliğinden vitamin alıyoruz vs. deriz, değil mi?

Evet, işte bu her birimizdeki bedensel tahlillerimizde, neyimiz limitin altında neyimiz üstünde onu bilip "bedensel sağlığımıza" kavuşmamız için gereken bir tespittir değil mi?

İşte bu durumun aynısını ruhsal bedeniniz için de düşünün.

Aslında konu göründüğü kadar karışık değil ve bu konuyu çözmeden doğru yolda devam etmek gerçekten mümkün mü bilemiyorum.

Tıpkı bir doktora gidip tahlillerimizi yaptırıp onun vereceği reçeteyle sağlık bulmak ve gereken bedensel takviyeleri yapmak suretiyle bedensel sağlığa kavuşacağımız gibi, ruhumuzun doktoru olan mürşit (ruhu irşat eden, yani olgunluğa ulaştıran) tasviri de ruhsal varoluş ve hakikatimizi kazanmak için gereken bir yol göstericidir, kılavuzdur.

Allah'a varıp da eren, Allah'a ermiş olanlar, Allah'a varma yolundan kendileri geçtikleri için o yolu, detaylarını, karşılaşılacak tehlikeleri, incelikleri bilirler ki, o yolda yürümeyi murat ve irade eden müritlere yol gösterebilsinler. Çünkü bu yol, Sırat-ı Müstakim denen istikamet üzere olan yol ve kaybolması kolay bir yoldur.

Kuran'da her birkaç ayetten birinde "sebil, sıret, sünen" gibi terimler kullanılır, "yol ve yolculuk" anlamlarındaki bu terimler bize bu dünyada aslında sadece misafir olduğumuzu ve varmamız gereken hedefin Allah olduğunu gösterir.

Bizler Allah'a şükür etmenin sadece sözle ve güzel hareketlerle, iyiliklerle olduğunu düşünürüz. Bu da doğrudur ama yine büyük bir büyük şükür bize Allah tarafından verilmiş isimlerin (esmaların) sıfatların manalarının hem bu saydıklarımız ve hem de ilmen idrak ettiklerimizle bizlerde açığa çıkması suretiyle varlık bulmasına araç olmaktır.

Bizler çoğunlukla "nefsim" derken bir yandan "Rabbim" dediğimizi kavramadan ve bizdeki isimlerin ağırlığına göre kontrol edemediğimiz davranışlar sergilerken kendi kurtuluşumuzdan uzaklaştığımızı bilmeyiz.

Nefsini terbiye etmenin en önemli yolu, sende hangi isimlerin manalarının hüküm sürdüğünü ve hangi isimlerin ağırlıklı ve az olduğunu teşhis edecek bir Allah dostundan yardım almaktır.

O size, sizdeki kontrol edemediğiniz zaaflar ve mustarip olduğunuz eksik niteliklerin hangi isimlerle dengeye ulaştırılacağını gösterecek ve sizde hüküm süren nefsinizi dengelenmek suretiyle sizin asıl hedef olan Allah ismine ulaşmanıza vesile olacaktır.

Kuran'da Peygamber kıssaları (hikâyeleri) adı altında anlatılan her şey bu amaç içindir.

Kuran'da 28 harf, 28 peygamber vardır. Her biri bu nefsi terbiye tırmanışında bizlere nelerle karşılaşacağımızı ve ne durumda nasıl davranmamız gerektiğini anlatır.

Terkibiyet kayıtlarını aşmadıkça, yöneldiğin şey, her kim veya ne olursa olsun senin ilahın ve Rabb'indir.

Örnek olarak zaafın kumarsa, bir aşksa yöneldiğin, bu senin Rabbin olur. Kısaca tutku halinde olan her şey Allah'ın sende oluşturduğu esma karışımı (terkibi) ile oluşur ve senin cehennemini meydana getirir.

İnfitar Suresi'nin 8. ayetinde bu durum şöyle açıklanmaktadır: "Dilediği surette (şekilde) seni terkip etti."

Renkler halihazırda vardır. Biz oturup sarı, mavi ve yeşili karıştırınca başka bir renk elde ederiz. Kırmızı, mor, siyahı karıştırınca farklı.. Olan bir varlığın farklı birleşmişliklerinden başka bir şey değildir ortaya çıkan renk, yani kendine ait bir yapısı yoktur.

Kişideki bu terkip ruhunu oluşturur, o da onun benliğini.

İşte insanlardaki benlik, ruh yapısı arasındaki yegâne fark isim ve sıfatların manalarının farklı bileşimleri ve zuhurlarıdır.

Kişi fikirlerini uyguladığında nefsine dönük sonuçlar alıyorsa, kendi ruhunu ve varlığını müstakil bir beden, varlık sanır.

(Doğduğumuzda bu terkiple doğarız ve bu terkibin etkisi altında kişiliğimiz, benliğimiz oluşur. Bu ruh –enerji– terkip neticesiyle oluşmuştur ve müstakil bir ruh gibi görünse de Mutlak Ruh'tan –Kutsi Ruh– ayrı değildir. Ama Mutlak Ruh'un mertebesidir diyebiliriz.)

Nefsini bilen Rabb'ini bilir anlatımının bir diğer açılımı ise; kişinin hayat içinde örnek olarak hastalandığında, Allah'ın Şafi isminin manasına vâkıf olmaya başlayıp Allah'ın o isminin tecellisiyle sağlığına kavuşması, rızıklarla "Er-Rezzak" ismini anlaması; hayat içinde yaşadığı bollukta ve darlıkta tüm zıtlıklarda, olan bitenin Allah'ın farklı isimlerinin tecellisinin mazharı olduğunu anlamasıdır… Kısaca Rabbini bilmek Allah'ı isimleri yönüyle tanımak, O'nu bu mertebede bilmek anlamına gelir… Ancak unutmamalıdır ki Allah ismi Allah'a ait tecelli mertebelerinin tümünü kapsar yani esma mertebesiyle beraber sıfat ve zat mertebelerini de kapsar… Ancak rububiyet mertebesine ait Rab ismindeki "Rabbi bilmekse" Allah'ı Esma mertebesi itibariyle bilmektir.

İşte her insanın kalbindeyse zatı ilahiden gelen (HU) isim (birkaç isim de olabilir) ki zaten temel amacımız o ismimize oradan da Allah ismine kavuşmamızdır.O ismi açığa çıkardığımız zaman bizdeki tüm kavimler yani isimler o ismin hükmü altına girer.. İnsan kendinde beden toprağına gömülü hazinesi olan esmasını anlayabilmek için 2 tür aynaya ihtiyaç duyar ki hakikatini tanıyabilesin, görebilesin. Bunun bir aynası şeytandır ki kişideki ismin zıddıyla tezahür eder. Örnek verirsek bir insanda hazzetmediğimiz bir huy o insanın bizdeki isme zıt olan isim tezahürüdür. Yani temelde biz hazzetmediğimiz şeyde zıt ismimizi görürüz. Öte yandan bir insan-ı kâmilde ise kendi ismimizin en kâmil ve mükemmel halini görürüz. İşte nefis dünyaya/ şeytana ya da Rahmana dönmek suretiyle iki yönde yol alabilir. Nefsin ruha dönük yüzü eğer olgunlaşarak mertebelerini tırmanırsa temizlenmiş nefis mertebesine ulaşarak artık ortadan kalkar ve kişide sadece Hakk'ı, ruhu kalır.

Her bir anlatım göze alındığında temelde fark edilen şudur ki bizler nefsimizdeki olumsuzluklardan temizlenmek suretiyle kendi esmamıza varma yolunda olaylarla çevriliyizdir. Çünkü Allah ezeli ve ebedi öğretmenimiz olarak herkesten tecelli ederek bizi ezeldeki ismimize ulaştırmaktadır… Bu süreç bu dünyada daha kolay ve acısız olduğu için Allah bizi bu dünyadayken temizlemek ister ve bizden hiç vazgeçmez. Bizi eğitmek ve terbiye etmek için onlarca yüzlerce insan ve olay yaratır ve bize her an yardım eder. Oysa biz bu dünyaya bu amaçla geldiğimizin farkında bile değilizdir…

Kuran bize temelde başkalarını değil, bizi anlatmak ister. Biz daha kendi özümüzü bulmadan önce bize ne başkalarından… Ne yapmışlar bize? Önce doğru düşünüyor muyuz, yaşıyor musunuz onu bulmalıyız. Önce biz kurtuluşu bulmalıyız ki başkalarına da hakiki ve sağlam bir kurtuluş eli uzatabilecek vesile olabilelim. Zaten kendini keşfeden kâinatı keşfeder… Kuran bize Allah'a yolculuk olan teslimiyet yani İslamiyet'in, doğuştan gelen ve nüfus cüzdanımızda yazan bir etiket değil, uzun bir yol ve idrak makamlarından oluşan bir öğreti olduğunu anlatır.

O yolda "benliğiniz" size karşı ayaklanır. Egolarımız adeta bizim taklidimizi yapan iblisler gibidir… Kuran'da "kavim" ayaklanmalarını okuruz… Yüzlerce, binlerce yıllık hikâyeler olarak bakarız… Oysa o "kavimler" bizde hüküm süren hidayete yönelmemize zıt yönde hareket eden isimlerin manalarıdır… O ayaklananlar içinizdeki Allah esmasının hükmüne girmek istemeyen, sizi delalete sevk etmeye çalışan esmalardır.

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri, Allah ondan razı olsun, namaz anlatımında nefis bir ifade kullanıyor ve diyor ki biz namaza durduğumuzda kendi içimizdeki kavimlere ve etrafımızdaki meleklere de imamlık yaparız, namazlarını kılarken bize uyarlar… Kuran'da cemaat halinde namaz anlatımını ileride ilginç bir anlatımla inceleyeceğiz ancak bu konu altında değinmeliyim ki "cemaat" yalnız "dışarıdaki halkı" kastetmez… Her şeyi dışarıda aramaktan vazgeçelim… İçimize dönmeden dışarıyı tanıyamayız… İlk cemaat içimizdeki kavimleri, isimleri ve manaları, aklımızı, kalbimizi, düşüncelerimizi SAF haline getirmek (cemaat halinde namaz kılarken safları sıklaştırmamız aksi halde aramıza şeytanın gireceği söylenir, burada namaza durduğumuzdaki duygu ve düşüncelerin arasına "şeytan" girmemesi de derindeki anlatımlardan biridir) içimizdeki kavimleri BİR haline getirerek Allah huzurunda namaza durmaktır…

Allah'ın güzel isimlerinden Celal gibi, Mütekebbir gibi, Cebbar gibi isimler de vardır. Bu isimler kötü değildir yanlış anlaşılmasın. Allah'ın bütün isimleri Hüsna yani "pek çok ya da en güzel" olarak nitelendirilmiştir… Fark isimlerin kişideki tecellisinde kişinin niyetine göre ne yönde, ne niyetle faaliyette olduklarıyla ilintilidir ve tahrip edici bir niyete bağlı olarak isimler kuvveleriyle tahrip edici olabilir. "Dua müminin silahıdır" sözündeki anlatım buna çok uygundur, adeta birer silah gibi, isimlerin manaları güçleriyle sizin niyetiniz yönünde kuvvetlerini ve faaliyetlerini gösterirler…

İşte burada akıl ve iman devreye girer. Ve benliğinizde, nefsinizde ayaklanmaya çalışan kavimleri İslamiyet'e yani teslimiyete ve Sırat-ı Müstakim denilen doğru yola davet eder.

Sizin bedeniniz Allah'ın isimlerinin manası için bir mekândır. Sizdeki varlık Allah'ın varlığından başka bir şey değildir. Tek fark şudur, sizde bütün isimlerin dengede

olduğu ve kapsandığı (İsmi Cami de denen) Allah ismi değil de, diğer isimlerden daha yoğun ve baskın olduğu için Celal ismi hüküm sürmektedir. Celal'in dengelenmesi için zıddı olan dengeleyici ismin o ismin zikri aracılığıyla ruhsal bedeninizde faaliyetinin artırılması izlenen bir yoldur… (Örn. "Şu kadar Cemal ve şu kadar Allah'ın ismini zikret" der mesela sizin mürşidiniz.)

İşte içinizdeki ayaklanmaları bastıran da isimlerin dengede olmasıdır. Kuran'da tavsiye edilen "orta yol", "ne ifrat ne tefrit" anlatımının açılımlarından biri budur.

Bir yılanın zehri bizi öldürebilecekken, aynı yılanın zehrinden bize hayat verecek olan panzehir, yine zehirden yapılan şey değil midir?

Aynıdır. Aradaki fark ise ÖLÇÜ'dür…

Allah'ın Kahhar ismi vardır. Biz bizde de var olan bu ismi kötülük yapmak için kullanırsak kahredici oluruz, oysaki içimizdeki kötülükleri kahretmek için kullanırsak insan olma yoluna gireriz.

İşte bunun gibi, aslında Allah'ın kötü bir ismi yoktur. Onların hepsi güzeldir. Mesele ona bizim ne niyetle yöneldiğimiz, bedenimizi ve varlığımızı o ismin nasıl tezahürü için vasıta ettiğimizle ilgilidir. İslam dini niyete bakar. İmtihan denilen konu da burada yatar…

"Ellezine iza esabethum musibetun, kalu İnna lilla-Hi ve İnna İleyhi Raciun…" (Bakara 156)

Bu ayet bu konuyu adeta özetler…

Cenazelerde tabut üstüne yazılır bu ayet.

Meallerde nasıl geçiyor yazıyorum:

"O sabredenler, kendilerine bir bela geldiği zaman, biz Allah'ın kullarıyız ve biz O'na döneceğiz derler."

Elbette ki mealler de kısmen açıklayıcı olabilir ama Kuran kadar katman katman mana giyinmiş bir kutsal kitapta mealler aracılığıyla yine de "özde" almamız gereken anlamlara ulaştığımız söylenemez…

Burada Arapça kelime kökleri ve Allah dostlarının kitaplarından aldığım bilgiyle yazıyorum şimdi:

Onlar kendilerine bir musibet (hoşlanmadıkları bir olay, bela) isabet ettiğinde derler ki: "Muhakkak ki biz Allah içiniz (yani Allah'ın isim ve sıfatlarının manalarının bizde zuhura gelmesi için) ve O'na döndürüleceğiz!"

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nin, bu ayeti sufilerin başlarına bir sıkıntı geldiğinde zikrettiklerini ifade ettiğini ve o belanın bir süre sonra üzerlerinden kaldırılabileceğine ilişkin bir ifadesini okumuştum. Allahüâlem. Her şeyi Allah bilir.

Ama asıl mesele şu ki, meallerde genellikle verilmeyen, belki de o kısa anlatım içinde verilemeyecek olmasından mı bilemiyorum, özdeki anlayış maalesef bizi mealle sınırlı bir İslamiyet'in gerçek yerini bulamayacağına götürüyor.

Sadece mealle bir şeyler okuyup İslamiyet'i anlamaya çalışmak ve yermek gerçekten çok yanlış olur.

Her bir ayet onlarca anlam taşırken bu gerçekten haksız yargılama dışında bir şey değil. Peki bu yargılamamız kime zarar verir? Tabii ki yine bize zarar verir. Çünkü hem dünya hem ahiret hayatının kolaylaşmasını sağlayan bu muhteşem kitap, bizim gözümüzün önünde olmasına rağmen göremediğimiz en büyük hazinemizdir.

Biz Allah içiniz. Her varlık Allah'ın isimlerinin farklı ağırlıklarla açığa çıkmış halinden başka bir şey değildir.

İsimlerin manaları bir beden bulmuştur, buna Kuran zaman zaman dünya ya da şehir der. "O şehirdeki" vb. gibi derken, o bizim benliğimizde kendi hükümdarlıklarını kurmak isteyen isimleri de kastetmektedir. O isimler zıtlarıyla her birini dengeleyen zıt isimlerle aynı nispette buluşmazsa, zatındaki gibi bir ahlakla yansıtılmazsa sizin firavununuz olurlar.

Firavun yüzlerce yıl önce yaşamış, bana ne firavundan demeyin. Firavun ne demek biliyor muyuz?

İslam âlimlerine göre FİRAVUN = KİBİR ve GURUR anlamına gelen "fer'ane" ya da "tefar'ane" kelimesinden gelir. Çoğulu da FERAİNE'dir. Kelimenin bu anlamı nedeniyle de kibirlenen, zulüm işleyen kişileri anlatmak için "tefer'ane'r reculu" denir. Bunlar dışında bu kelime "saptıran, başkalarını bozan, zarara uğratan" anlamında yaygın olarak kullanılır.

Firavunlar halkına Rab olduğunu kabul ettirmek ister. Evet bizde baskın esmalar arasında da bu vardır demek ki. Ve bakın neden İslamiyet, Allah'a ulaşmaktır…

Çünkü tüm isimlerin dengede olduğu ve tüm isimleri kapsayan esma "Allah" esmasıdır. Tarikatlarda bu esma bolca zikrettirilir ve insanı ruhen yükseltir. Ama kişinin ruhunun esma terkibini (karışımını) bilmeden ona zikretmesi için verilen esmalar, kişide halihazırda baskın bir isimse, nefsini o ismin yönünde daha da ağır baskı altına alır. Bu sağ kol kasını şişirip sol kol kasının çok zayıf kalması sonucu oluşan dengesizlik gibi bir şey olur.

İşte sonuç itibariyle bağımsız ve kayıtsız bir akıl için önce kendi cüzi aklımızı (parçalı/sübjektif aklımızı) oluşturan "nefsimizin" kaydından çıkmak ve "Allah'ın aklıyla akıllanmaya" çabalamak gerekir.

Allah'ın ahlakıyla ahlaklanmaya çalışmak ve Allah'ın aklıyla akıllanmaya çalışmak kendi izafi varlığımızı Allah'la aramızdan çıkarmamızla olur.

Nefis perdeni aradan kaldırırsan sadece ruhun kalır… O zaman Allah'ın nuru sana direkt tecelli eder. Unutma her perde insanı güneşten mahrum eder…

Nefis dişidir. Her Âdem Havva'sıyla (hepimizin eşlerimizle yaratılmasının bir açılımı) yani her ruh nefsiyle beraber halk edilir… Ne zaman ki insan heva ve hevesini (yani Havva'sını) Âdem'e, yani Allah tecellisine (ruha) ulaştırır, dişi olarak nitelendirilen nefis öyle güzelleşir ki HURİ olur. Huri, yani nefsin en güzel hali…

Nefsin "nefese" ulaşırsa harika anlamındaki "nefis" olur..

Çekil aradan, kalsın Yaradan… O zaman yağar rahmet Sema'dan…

28. Furkan: Aslında fark ve tefrik etmek, yani ayırmak, ayırt etmek manalarından mastardır. Genellikle "fark" aklen bilinen şeylerde; tefrik, hissen bilinen şeylerde kullanılır. Sonra "furkan" farık (ayıran), "mefruk" (ayrılmış) manasına da gelir; bu suretle mühim davaları çözüp neticeye bağlayan kesin delillere, mucizelere "furkan" denilir. Bu manaya göre Kuran'ın bir ismi de el-Furkan'dır. (Elmalılı Hamdi Yazır.)

BİR ANNEDEN DOĞAN ÇOCUKLAR

Vaveyla

VAV'da kalmalı insan…

Ve Allah diyor ki: "Yaratılmış her şey benim ailemdir, benim ailemi memnun et ki ben de senden memnun olayım…"

Medine'deydik. Ezan okunmuş namaz vakti olmuştu.

Mescid-i Nebevi'deydik (Peygamber'e ait mescit), yerimizden doğrulduk ve hazırlanmaya başladık.

O sırada koşturarak kucağında bebeğiyle bir Arap kızı geldi bizim olduğumuz bölüme. Namaz kılacak yer arıyordu kalabalığın içinde. Hemen ona işaret edip yer açtık. Usulca bebeğiyle yanımıza sokuldu.

Ezanı bekledik ve ezan bitince namaza durduk.

O da uyuyan bebeğini yavaşça seccadeye bıraktı ve bizimle namaza durdu.

O ana dek çıt çıkarmadan melekler gibi uyuyan bebeği, annesinin kucağından yere bırakıldığını hissedince, adeta nefessiz kalmış gibi birdenbire ağlamaya başladı. Sanki ne olduğunu tam olarak bilmese de, o an hissettiği annesinden kopma hissiyle acıyla vaveyla (feryat) ediyordu.

İlk kez böyle bir şeyle karşılaşmıştık.

Namaz içindeydik ve Allah'ın huzurunda olduğumuzu unutmamak için hemen bilincimizi toparladık.

Namazımız bittikten sonra Arap kızı bebeğini yerden aldı. İşte o anda, birdenbire, bebek ağlamayı kesti. Annesinin yüreğine, kucağına, kokusuna geri dönünce tekrar o eski meleksi haline döndü ve sustu.

Artık biz ağlamaya başlamıştık.

Çünkü anlamıştık…

Biz de anne kucağından yere bırakılmış o bebek gibiydik.

Allah'ın merhamet ve sevgisinden kopmuş, yere bırakılmıştık.

Belki de peygamberimizin "Bana koku sevdirildi" demesindeki sebeplerden biri de buydu. Anne kokusu cennet kokusu bizi acımızdan huzura kavuşturan tek şeydi. Ve annemizin kucağı.

O gün ilk kez düşündüm "Benim bütün endişem, üzüntüm ve kederim, benden sonra geride bıraktığım ümmetimdir" diyen peygamber efendimizi…

Ve Miraç'ta bile "Ümmetim… ümmetim…" diye bizleri düşünüp ağladığını…

Bunları düşündüğüm bir gün ÜMMET ne demek acaba, dedim kendime. Binlerce kez duymama rağmen, bildiğimi düşünmeme rağmen, tam anlamını aslında bilmediğim binlerce kelime ve kavramdan biriydi. Hemen anlamına baktım.

Ve o an yanarcasına acıyan kalbimden gözlerime ıslak bir ateş düştü.

ÜMMET ne demekti biliyor musunuz?

Bir anneden doğan çocuklar.

"Her şey insanoğluna feda iken insanoğlu ise kendine cefa olmuştur." (Şems-i Tebrizi)

Yarım bir resim olarak geldik bu dünyaya. Diğer yarımız, özümüz, yani ikizimiz perde arkasında. Belki de bilimin ispatladığı gibi, insanlar bu yüzden gözleriyle

baktıklarında karşılarında gördüklerini sandıkları insanın bütün resmini göremiyorlar. Ve bunu beynimiz tamamlıyor.

İşte her birimiz yarım geldik bu dünyaya. Tamamlanmak için. Ve perde arkasında kalan aslımıza, özümüze, hakikatimize kavuşmak için. Karşımıza çıkan her olay acı ya da tatlı diye değerlendirsek de, temelde bizim yarım kalan resmimizin eksiklerini tamamlamak için bir fırsattı meğerse.

Allah'ın isimlerinin manalarını taşıyoruz her birimiz. Kimimizde bazı manalar az kimimizde çok… Karşılaştığımız her olay o isim ve manaların bizdeki olgunluğa kavuşması, eksik olanlarının da tamamlanması için bir fırsat.

Biz bazı olayları ve insanları kabul etmeyiz, edemeyiz. "Böyle de insan mı olur?" deriz. Oysaki onlar da aynı bizim gibi, Allah'ın isim ve manalarını taşırlar. Aynı isimleri farklı bir ağırlıkla taşır. O yüzden yabancı sanırız, onu bizden "başka" sanırız. Onlar da bizi kendinden "başka" sanırlar aynı anda. Ne ironi…

Oysaki her insan her olay bize ait bir parçadır, çünkü gördüğümüz her varlık sadece Allah'ın isimlerinin yansımasıdır. Tasavvufta bu hayatın bir ayna olduğu anlatılır. Aslında her insan bize kendimizi aksettirir, bize kendimizi anlatır. Ve biz o manaları reddettikçe o isimler bizim karşımıza aynı mana ve muhtevayı taşıyan yeni, farklı insanlar ve olaylar şekline bürünerek çıkmaya devam eder defalarca. Ta ki bizdeki varlıklarını kabul ettirinceye kadar peşimizi bırakmazlar.

Aynı, bir dersten bütünlemeye kaldığında, o dersi veremediğin müddetçe bir üst sınıfa, kademeye geçemeyeceğin gibi. Her defasında dersine giren öğretmen değişse de, o konunun temelini anlamadan ve o dersin sınavını geçmeden bir üst kademeye geçemezsin. Ve insan idraki merdiven gibidir. Her yeni tırmanışta eski halinden arınır ve olman gerekene doğru yükselirsin. İşte kelime anlamı "Merdiven" olan Miraç (uruç kelimesi aynı kökten) idrakte yükselmeyi ifade eder. Kim ki kendi ruhundaki merdivenleri tırmanır o Allah'a yaklaşır ve kâinatı aynı oranda tanır.

Etrafımızda gördüğümüz her şeye Allah'ın bir tecelli ve manasını taşıyan bir beden gözüyle baktığımızda, etrafımızda gördüğümüz eşimiz, kayınvalidemiz, evladımız, patronumuz, her kim olursa olsun, onları diplomamızı almamıza yardımcı olan öğretmenler, terbiye ediciler gibi görmeye başlarız. Bu dünyaya gelmemizdeki amacımız olan "kemalatımıza" ulaşmamız, eksik parçalarımızın tamamlanması için yine Allah tarafından seçilmiş vasıtalar.

Etrafınıza bir bakın. Hayatınızda tekrar eden sıkıntılara bir bakın. Farklı isimlerle de olsa hayatınızda hep aynı şeyi yaşatan insanlara bir bakın. Onlar sadece bizim terbiye edicilerimiz.

Bir insanın parasal sıkıntıları hiç bitmiyorsa paraya, mala mülke zaafı, olması gerekenden fazladır büyük ihtimalle. Evladıyla sıkıntısı hiç bitmiyorsa, evladına tapma derecesinde düşkün olma ihtimalindendir.

Eşiyle bitmiyorsa, sevgide ya da sahiplenme egosunda aşırı gitmiş olma ihtimali çok yüksektir.

Hepimiz zaaf veya eksikliklerimizin olduğu yerlerden törpüleniriz. Yunus'un 40 yıl boyunca eğri odunları değil de, düz odunları toplaması gibi. Odun dediği nefistir. Nefsin eğrilerini alınca öyle güzel yontulmuştur ki içinde gizlenen sanat eseri açığa

çıkmıştır. Taptuk Emre'nin yanında eğitilmiştir. "Taptuk", "razı" demektir. Razı olmak nasıl bir eğitimden geliyor görüyor musunuz…

Allah'ın isim ve manaları bedenlere bürünür ve bize O'nun yolladığı eğitimi verir.

Teşbihte hata olmaz şöyle düşünün: Hayatımızdaki herkes, yurtdışına gönderildiğimiz okulda anne babamızın manasını taşıyan ve bizim için seçtiği öğretmenler gibidir. Her birimiz farklı yetenek ve becerilerle farklı okullara gider ve farklı dersler alırız. Farklı eğitimler veren öğretmenlerimiz vardır.

Her birimiz bu okula gelirken belli amaçlara ulaşma yolunda dersler alırız ve o yetenek ve amaçlarımızı kemalata erdirmek suretiyle bir diploma peşinde gideriz.

İşte hayat okulu da böyle bir şey değil mi? Yuvamız Allah'ın yanıyken dünyaya gönderildik ve bunu da istedik. Amacımızı tamamlayıp, olgunluğumuza erip, eksiklerimizden arınıp, geldiğimiz yere en güzel şekilde geri dönmemizdi amaç.

Geldiğimiz yere dönerken bize, biz fark etmeden verdikleri sıkıntılarla bile öğretmen olmuş herkese bu yüzden müteşekkir olmalıyız aslında. Çünkü buradan giderken o eksik resimle gidersek, er geç bir yerde tamamlanmak zorunda kalacağız. Ve bu tamamlanma süreci burada düşündüğümüzden çok daha acılı olacak.

Çok daha acılı olacak çünkü bu dünyada algılarımız "sınırlandırılmıştır". Sesleri, cisimleri, tatları hep belli bir ölçüde hissetmemize izin verilmiş imtihanımız gereği, aksi halde zaten inkâra düşmezdik. Burada hissettiğimiz acı kısıtlı algılamalarımız nedeniyle minimumdadır. Keza güzellikler de öyle.

Ama diğer **âlem**e geçince bütün algılarımız gerçek boyutlarına ulaşacak. O zaman yangınlarımızın veya mutluluklarımızın, haz ve acılarında kısıtlanma kalkacaktır. İçim her yandığında düşünürüm bunu. Oradaki iç yangınını düşünün, nasıl bir şey…

Yine bu yüzden derler ya, "Hastalandın mı? Şükret günahlarını döküyor Allah. Seni bu dünyadayken temizliyor. Demek seni ne kadar seviyor ki günahlarını bu dünyadayken döküyor ve seni temizliyor. Öbür dünyaya bırakmıyor…"

Allah dostları "Allah'ım bugün bana sıkıntı vermedin. Yoksa beni sevmiyor musun?" dermiş. Allah'a dost olmuşlar, sıkıntının aslında kemalat vesilesi olduğunu da biliyor çünkü…

Allah bize İNSAN demiş.

İNS-AN…

AN'daki ins…

Ya sin demiş. Yani "Ey insan!"

Neden?

İNSAN bir anlamıyla "ünsiyet, yakınlık" demektir. Allah'a diğer tüm varlıklardan daha üstün bir yakınlık kuran, anlamında. Ne güzel…

Ama İNSAN diğer anlamıyla ise "unutan" demektir. Neden?

Bizler Allah'tan kopup da "aşağıda olan" anlamına gelen Dünya'ya gönderildiğimizde, insan kelimesinin iki açılımdan biri olmayı seçtik.

Ve eğer "Allah'a yakınlık kuran" yerine "unutan" olmayı seçtiysek; o zaman "hatırlatılmadan" ve eksiklerimiz tamamlanmadan özümüze tekrar dönemeyeceğimizi de kabul etmişiz demektir.

Allah kıyamete kadar gelecek tüm insanların ruhlarıyla anlaşma yaptı. SÖZ verdik hepimiz.

Ve Allah elest bezminde sordu: “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” (ELEST: Ben değil miyim, BEZM: Farsçada “Sohbet Meclisi”.)

Ve biz de cevap verdik. “Evet, sen bizim Rabbimizsin.”

Ama sonra kendimize ve başkalarına, başka şeylere Rabbimiz gibi davrandık. Bizdeki ve var olan her şeydeki varlığın sadece O’nun varlığı olduğunu ve verdiğimiz SÖZÜ unuttuk, çiğnedik.

Kendisine hiçbir canlının yüklenmeye cesaret edemediği “emanet” verilmiş olan insan, ne emaneti hatırladı ne de sözünü.

Kalu bela, insanların, yüce Allah’ın birliğini ikrar, Rabliğini tasdik ettikleri vakittir. Elest bezmi, bu anlaşmanın yapıldığı toplantıdır. Anlatımlarda Allah’ın kıyamete kadar gelecek tüm insan ve ruhları ve zürriyetleriyle bir ahitleşme yaptığı anlatılır ve bu Kuran’da şöyle ifade edilir:

“Ey resulüm! Onlara o vakti hatırlat, hani Rabbin, **â**demoğullarından, bellerinden zürriyetlerini çıkardı, onları kendi nefislerine şahit tutarak: Ben sizin Rabbiniz değil miyim? dedi. Onlar da: Evet, sen bizim Rabbimizsin dediler. (Onlarla birlikte biz ve meleklerimiz buna) şahitlik ettik ki, kıyamet günü: Biz bundan gafildik, haberimiz yoktu demeyesiniz. Yahut, bizden önce babalarımız Allah’a ortak koştu, biz de onlardan sonra gelen bir nesildik; onların izinden gittik. Batıla dalanların yüzünden bizi helak mi edeceksin şeklinde küfrünüze mazeret ileri sürmeyesiniz diye böyle yaptık.” (Araf 172-173)

Oysaki insan o kadar kıymetlidir ki Allah katında, Allah’ın insana olan sevgisine tüm canlılar öyle gıpta eder ki, hepsi insana benzemek istediği için garip bir şekilde her bir canlı insana benzer…

Etrafımızda gördüğümüz insanları, yaşadığımız olayları Allah’tan gayrı görürsek onları ve kendimizi “ilah” edinmiş oluruz. İşte la ilahedeki “ilahe” aslında bunu ifade eder. “İlah ve şey” anlamındadır daha ziyade.

Ve o zaman ezelde şahit olup, tekliğini kabul ettiğimiz, O’ndan başka bir şey olmadığına şahit olduğumuz ve “Eşhedü en la ilahe illallah” (Şahidim ki Allah’tan başka bir şey yoktur) dediğimiz Allah, “Allah’tan başka bir şey yoktur” şahadetimizi unuttuğumuz için, bize sözümüzü hatırlatmak üzere olaylar yaratır.

Allah bu soruyu birkaç kez sordu derler. Belki de her an her karşılaştığımız olayda bu soruyla yeniden muhatap oluyoruz. Gerçeği yalnız Allah bilir. Allahüâlem…

Bir işimizin hallinde, “Ahmet yardım etseydi şimdi tayinim çıkmıştı…” “Kızıma iş lazım ne yapacağız, torpil bulabilir miyiz?” “Torpilim yok ki istediğim gibi bir işim olsun…” “Ne yapacağım ben hastalığıma bakacak doktor yokmuş…” dediğimizde Allah bize bu soruyu sormaya devam ediyordur aslında.

Umutsuzum diyorsun. Her şeyin bana ait olduğuna şahit olmuşken hem de.

Şahidim ki senden başka bir şey yoktur. O zaman? Tayini halletmesini istediğim Ahmet kim? O’nun aracı. Ben O’ndan isteyeceğime, O’nun bir kuluna bel bağladım.

Etrafım sadece O’nunla çevriliyken, kızıma işi kim verebilir? Herkes zaten O’nun gölgesiyken. Tabii ki O verir. Niye doğrudan O’ndan istemedim? Niye aklımdaki vesveselerden dolayı O’na güvenmedim? Niye yanıldım?

Şifa arıyorum, şifanın sahibi O. Şafi ismi bile O’nun. Ben nerede, kimden şifa dileniyorum, istemem gereken O iken?

Rabler edinmişim de haberim yok benim. Bir tek O varken unutmuşum, gayrısı var zannediyorum. O ise bana sormaya devam ediyor o esnada: “Yetmedi mi çektiklerin? Ben senin Rabbin değil miyim? Benden neden istemezsin? Bırak aracımı da ben seçeyim. Güven ve teslim ol!”

Unuturuz. O’nu yukarıda bir yere koymuşuz kafamızda, O’nunla kuşatıldığımızı unutmuşuz. Her yer ve her şey yalnızca O ve O’nun…

Ya da yargılarız, ama başkalarını!

Yargı… neden kötüdür? İnsanlar “yargılamayın, başınıza gelir” der ama bunu neden söyler tam olarak bilmez.

Yargılamak, bir konuda “hüküm” vermektir. Dolayısıyla o konunun “zıddına” kendini kapamaktır. Aynen kader kavramındaki kaza gibi. O da yargıdır, çünkü hükümdür. Gerçekleştikten sonra kaçış yoktur, yaşanacaktır ve kaderimiz olacaktır.

Oysaki Allah Tevvab isminin, Settar isminin, Gaffar isminin faaliyette olması için günah işlenmesine izin vermiştir. Aksi halde isimlerinin faaliyeti olmazdı ve bu da dengesizliğe yol açardı. Oysaki zıtlıklarda denge vardır. İşte biz bir konuda “bu böyle” dediğimiz an evrensel mekanizmadaki mayınlardan birine basmış oluruz. Ve o mekanizmayı harekete geçirmiş oluruz. Kendimizi bir konunun var olan zıddına kapamak o konuya varlık veren Allah ismini inkâr etmek gibidir…

Allah’ın bütün isimleri bizde mevcuttur. Ve biz O’nun ne kadar çok ismini kendimizde faaliyete geçirebilirsek, onları nefsimiz değil Allah’ın rızası yönünde varlığımızda ortaya çıkarabilirsek, işte o kadar “unutan” değil, “yakın olan” anlamındaki “insan” olmaya başlarız…

Yargılamak, “yarmak” gibidir. Bizde var olan ama faaliyete geçirmediğimiz Allah isimleri adeta göğsümüz, bedenimiz, beynimiz yarılmak suretiyle bize belli bir acıyla gelir ve bizden dışarı çıkmaya çalışır. İşte bu yüzden yargılama yaptığımız konularda muhakkak yarılacağız. Ve bize bu kesik atılan, yarılan yer ister evladımız, ister sevdiğimiz, ister kendimiz kim olursa olsun, çok acı verecek.

Kendimizi şartlandırdık. Beynimizi bir hükümle kilitledik. Ve o olay veya şahıstaki Allah’ın ismini fark etmeden reddettik. İşte reddettiğimizi kendimiz yaşayıp da kabul edinceye kadar acıyı çağırdık fark etmeden, bilmeden.

Dışarıda gördüğümüz hiçbir şey Allah’tan bağımsız değildir. Bizse başımıza gelenlerin, herhangi bir durum veya kişiden kaynaklandığını sanırız, en büyük hatamız da budur.

İçimizde var olan manaları Allah yoluna yakışır şekilde dışarı çıkarmanın yolu, öncelikle onların hepsinin zıtlıklarıyla bizim içimizde de var olduğunu kabul etmekten geçer.

“Ne mutlu o kişiye ki, kendi ayıbını görür. Kim birinin ayıbını görürse, o ayıbı satın alır, o ayıbı kendinde bulur.” (*Mesnevi*, II, 3034).

“İnsanı öğrendim.
Sonra insanların içinde iyiler ve kötüler olduğunu…
Sonra da her insanın içinde
iyilik ve kötülük bulunduğunu öğrendim.” (Mevlana)

Hz. İsa’ya sorarlar:

“Allah’ın bana gazap etmemesi için ne yapmam gerekiyor?”

“Sen de kimseye gazap etme” yanıtını verir. İnsan ancak kendi hiç günah işlemediyse birini yargılama hakkı vardır, gibi bir anlama gelen “taşlama” hikâyesi (Mecdelli Meryem’in hikâyesi) nasıl da elimizi kolumuzu bağlar ve kendi günahkârlığımızı görmezden gelip bir başkasına söz etme hakkımızın olmadığını ve kendi acziyetimizi zarifçe, bilgece nasıl da yüzümüze vurur…

Kulun Allah ile ilişkisini nasıl görüyorum, biliyor musunuz? Bir annenin evladıyla olan ilişkisi gibi. Zaten Allah pek çok ayet ve hadiste bize olan sevgisini annelerimizin sevgisiyle kıyaslayarak anlatmıştır. Ve bizi ne kadar sevdiğini ve bize ne kadar merhamet ettiğini, şefkatini anlatmayı murat etmiştir. Bizler aslında Allah’a isyan etmiyoruz. Annelerimize de isyan etmediğimiz gibi… Biz sadece varlığımızı ispat etmeye çalışıyoruz. Biz varız! Bir çocuğun aynı anne babasına “Ben de varım! Ben de varım!” diye varlığını ispat etmeye çalışması gibi.

“Ben de varım!” diye kendi varlığını ispat etme, kabul ettirme ve taltif etme çabası, cehaletimizden başka bir şey değildir. İşte bizler Allah’a adeta anne babamıza yaptığımız bir tür kendi varlığını kabul ettirme çabası gibi, “Ben de buradayım!” demeye çalışıyoruz.

Bir anne rahmindeki bebeğe, tam 120 gün sonra ruhu üflenir der Kuran. 120 gün boyunca o bebek annesinin ruhunda yaşar ve annesinin “ruhunu paylaşır”. Bu yüzden yıllarca annesini anlamadığını düşünse de, yıllar ilerledikçe annesine benzemeye başlar. İşte bunun sebebi de bu olmalı; paylaşılan ruhlar.

Sonra ruhu annesinin ruhundan aldıklarıyla da oluşan bebek, kendi ruhuyla varlık **âlem**ine çıkar.

Allah da kendi isimleriyle donattığı kulunun kendine benzemesini murat eder. Buna da tasavvufta “Allah’ın ahlakıyla ahlaklanmak” denir. Ben bunu hep, anne babaların çocukları kendilerine benzediğinde duyduğu mutluluğa benzetirim.

Hac görevinde ihrama girmek vardır. Bu sadece şekli bir tören ya da bir kıyafet değil, bir anlayışı giyinmektir temelde. İhramdayken Allah’ın hiçbir kuluna zarar veremezsin, bir böceğe bile. Çünkü Allah’ın ahlakıyla ahlaklanmış hissinde yaşarsın. İşte bu yüzden haram aylarda savaş yasaktır. İhram Allah’ın ahlakıyla donanmaktır ve bizden istenen sulh içinde yaşarken Allah’ın ahlakıyla ahlaklanmamızdır.

İşte her birimizdeki durum da bundan farklı değil. Hatta annemizle olan tensel göbek bağımız doğum sonrası kesilir ama Allah’la olan göbek bağımız hiç bitmez.[29] Nasıl mı? Allah da bize Kuran’da şöyle seslenir: “Allah’ın ipine sarıl.”

Allah’ın ipi, insanı Allah’ın Rahim isminden, sanki anne rahminden gelmiş insan gibi, varlık **âlem**ine çıkartır. Rahim isminin anlamlarını incelerken Allah’ın varlıkları açığa çıkardığı isminin “Rahim” olarak adlandırılması bir tesadüf olamaz diye düşünmüştüm. Hatta Rahim isminin manalarının en kapsamlı şekilde ortaya çıkacağı yerin cennet olacağını öğrendiğimde “Cennet anaların ayağının altındadır” sözünün aslında daha neler anlatmış olabileceğini hayret ve heyecanla düşünmeye daldım.

Belki de bu yüzden “anneli” şarkılar her birimizi bu kadar çok acıtır.

Ne muhteşem bir güzellik. Ne muhteşem bir zekâ.

Bilimde artık varlıkların birbiriyle bağlantılı olduğu, her varlığın birbiriyle ve tek bir bilince “iplerle bağlantılı” olduğu (aslında her varlığın tek bir bilincin kendisine ait parçasını ispatlama çabasını) kuantum mekaniğiyle ispatlanmış durumda.

Belki de o yüzden “VAV’da kalmalı insan” denir. VAV’ın şekline bir bakar mısınız; ana rahmindeki bir çocuk gibi…

İşte bu yüzden Mevlana Hazretleri’ni, Allah ondan razı olsun, yâd ederek yine diyorum ki… FİHİ MA FİH. “Onun içindeki içindedir.”

Mesela birine kefil oldunuz. O ne yaptı? Kaçtı! Ve borç üstünüze kaldı. Oğlunuzun onca çalışıp didinip elde ettiği malına el konuldu. Kızınız işinden oldu, eşinizi dolandırıldı ya da arabanız çalındı.

Baktığımızda göremesek de, ailemizden, sevdiklerimizden birinin ya da bizim şahsımızın başına gelen maddi zararlar, biz bilmesek de aslında Allah’tan rahmettir.

Allah cana gelecek zararı merhametiyle mala yönlendirerek aslında kuluna rahmet gösterirken, biz kullar buradaki hikmet ve merhameti göremez ve sızlanırız.

Biliyorum biz büyük bir anlayış kargaşası içindeyiz. Hepimiz. Zaten “aldatma, biri iki gösterme, beğenmeme” görevi olan “şeytani benliğimiz” her an işbaşında ve Allah’ın bizi unuttuğunu düşünmemiz için bizi sürüklemekte.

Oysaki Allah kullarına merhametinden bahsederken çeşitli örneklerle merhametini anlatır. Mesela, Alak Suresi’nde anne rahminde bir çocuğun gelişiminden bahseder ve burada öyle ince anlamlar yatar ki.

Şu anda halihazırdaki dünyanın önde gelen fizikçileri, string teori diye bir teoriyi yıllar önce ispatlandı.

String teori aslında kuantumun da ta kendisidir. Ama burada benim dikkatimi çeken şu oldu:

String teoriye göre, hiçbir madde katı, sıvı veya gaz değildir. Maddelerin köküne indikçe atoma, oradan atom-altı partiküllere ulaşılır. Ulaşılabilinen en son noktada ne katı, ne sıvı, ne de gaz olmayan, bir enerji formu halindeki stringler bulunur. Bütün evrenlerdeki her şey bu stringlerden oluşmuştur.

String teoriye göre, stringler 11’inci boyutta hareket eden partiküllerdir.

String teoriye göre, eğer 11’inci boyutu görebiliyor olsaydık, maddeleri ayrı değil sadece stringlerin birbiriyle etkileşimi olarak görürdük.

Evrendeki her şey “stringlerden” oluşmuştur ve enerjidir. Ve enteresan bir şekilde bir “iple” ana kaynağa ve birbirlerine bağlıdırlar.

Kuran’da aşağıdaki ayette belirtilen Allah’ın İpi (Hablullah) kavramı adeta bu teoriyi anlatır. Rahman ve Rahim olan Allah’ın, çeşitli anlatımlarda da bahsettiği, teşbihte hata olmaz, bize olan sevgisini anne sevgisi benzetmesiyle ifade ettiği gibi, aslında O, her birimizi O’nun “rahminde” büyütüyor, besliyor ve koruyor. Yeter ki biz aslında dışarıda bizi aldatan “sanal görüntüler” ne olursa olsun, halen ve sonsuza dek o rahimde olduğumuzu unutmayalım ve o huzur ve mutlulukla yaşamaya devam edelim…

“Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın. Allah’ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz birbirinize düşmanlar idiniz de, O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O’nun (bu) nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş

çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle apaçık bildiriyor ki, doğru yola eresiniz.” **(Âl**i İmran 103)

Ebu Said el-Hudri Hazretleri’nden rivayet edildiği üzere Allah Resulü (sav) şöyle söylemiştir:

“Gökten yeryüzüne indirilmiş olan Hablullah (Allah’ın İpi), Allah’ın kitabıdır.”

Bir bebek dünyaya geldiğinde anne rahmindeki yaşama formundan ve beslenmeden “dünya yaşam formatına” naklolur ve ilk kez anne “nefesini” değil de dünya “nefesini” ciğerine çektiğinde, dünya nefesindeki oksijen akciğerini yakar. Ve o anda yeni doğan bebek ağlamaya başlar.

İşte bu yüzden Allah dostları, dünya nefesini içine, ciğerine fazla alma çünkü dünyayı içine fazla alırsan aynı o bebek gibi yanar ve ağlarsın, der.

Biz Allah’ın nefesiyle besleniriz. O bizi anne merhametiyle dolu Hannan ismiyle ve diğer isimleriyle kollar, sakınır. Bizim (bilinç olarak) O’ndan kopunca acı çekeceğimizi bilir ve bu hatamızı merhametinden dolayı bertaraf etmek ister. Bu yüzden bize, bizim sıkıntı ve şer sandığımız ama aslında amacı ve sonucu itibariyle hayır olan sayısız fırsatlar verir. Amaç bizi bizden korumaktır, amaç korkutmak değil uyarmaktır.

O’nun bizim korkumuza ihtiyacı yoktur. İbadetimize ihtiyacı yoktur. Umutsuzluğa, yalnızlığa düşmemizi istemez.

Bir anne evladının üzülmesini ister mi?

İmam, ümmet, ümmi kelimeleri hep bu yüzden seçilmiştir, tesadüfen değil.

İMAM kelimesi ÜM kelimesi kökünden gelir. Üm, yani anne. İMAM’ın ise “anne şefkatiyle İslam’ın kayıp çocuklarını yeniden huzur yoluna doğru yola çağıran” demek olduğunu belirtmiştik.

İnsansa annesine güvenir teslim olur da Allah’a teslim olamaz. Bu kadar net yazıyorum. Allah İMAN ister. İMAN ise EMİN olmaktan gelir…

Emin olanda korku kalır mı?

Anneniz sizin zararınıza bir şey yapar mı, sizin için en güzelini istemez mi?

Canınız yansın ister mi?

Soruyorum, tefekkür edin, düşünün diye. Düşünün çünkü Allah düşüneni sever.

Korkularla bizi sağımızdan solumuzdan, önümüzden arkamızdan çevrelemeye çalışan şeytan der ki: “İşinden de oldun. Hah! İşte şimdi görelim bakalım, evlatlarını nasıl besleyeceksin? Git çal!”

Ve biz ne yaparız; neden bunu yaşıyorum diye sızlanır, bilip istemeden Allah’a sitem ederiz.

Annen seni üzer mi? Bir kez de EMİN ol ve TESLİM ol…

Bu bilimselliği şiirsellik içinde özetlemek istercesine büyük bir dehayla, Kuran ve hadislere bağlı söylemlere dayanarak birimizin günahından bütün varlık ve kâinatın etkileneceği ve bir günahımızdan dolayı denizler altındaki midyelerin bile bizden davacı olacağı, şeklinde ifade edilir.

Çünkü her birimizin seçimi kâinattaki her varlığın kaderine etki eder.

Ve birimizin sevabından yine kâinattaki her şeyi etkilenecek ve birimizin sevabından denizlerin dibindeki midyeler dahi duacı olacaktır.

İnsanın hayatında karşısına çıkabilecek en büyük düşmanı yine kendisidir. İnsanın içinde adeta bir muharebe alanı vardır; Mekke de içindedir Medine de. Kendinden

kendine göç etmesi gerekir. Kendinden İHRAÇ olması gerekir. Bu yüzden de aynen şöyle denir; HİCR-ET…

Yani aynı KIYAM-ET'teki gibi kendinden çık, harice çık ve göç et! İşte ihraç, hariç gibi anlamları olan Hicr; hayatımızda yanlış algılarımızdan göç etmemiz, nefsimizi besleyen arkadaşlık ve birlikteliklerimizden, nefsi idraklerimizden, bize zarar veren anlayışlarımız ve inanışlarımızdan, şartlanmışlıklarımızdan göç etmemizi anlatır. Biz içimizdeki asabiyet ve ilkel nefisten, terbiye edilmiş ve Allah'la var olmaktan dolayı gelen medeniyeti bulmuş Medine'mize… ("Medine", "medeni" anlamını da taşır ve peygamberimiz eski adı "Yesrib" olan bu şehre Medine ismini koymuştur.) Kendi içimizdeki ilkel nefisten Allah'ın medeniyetini taşıyan Medine şehrimize ulaşmadıkça hakiki medeniyeti bulamayacağımızın ifadesidir HİCR-ET…

Başkalarına değil kendimize konsantre olmamız gerek aslında… Çünkü insan değiştikçe dünya değişir.

"Herkes dünyayı değiştirmek ister, Oysa kimse kendini değiştirmeyi düşünmez" der Tolstoy.

Herkes kendini değiştirse zaten dünya değişir.

Biz özümüzde kalmış gerçek resmi tamamlamak için Allah'ın bütün isim ve sıfatlarıyla hazır ve nazır olarak birlikte olmaya azmetmeli ve onların faaliyet alanımıza girmesini sağlamalıyız. Bu yüzden tasavvuf yoluna girmiş dervişlere o yolu alırken kendilerine o anki idrakleriyle anlayamadıkları ama idrakleri arttıkça kavramaya başladıkları şeyler de yaptırılmıştır.

Mesela Şems, Mevlana'yı bir meyhaneye yollamış ve kendisine şarap almasını söylemiştir. Bunu neden yapmıştır?

Çünkü reddettiğimiz her şey yine Allah'tandır.

Biz onu reddettiğimiz müddetçe ona ayrı bir varlık vererek adeta "ilah" edinmiş oluruz. Ve İblis'e şeytan ismi verilmesine neden olan, Âdem'i Allah'tan gayrı sanma günahına düşer ve şeytanlaştığımızı yani aldanmışlığımızı ve cennetten kovulmuşluğumuzu fark edemeyiz bile. Allah yolunda olan da olmayan da O'na dönecek. Her ikisinin de YOL anlamındaki SIRAT'ı vardır. Her ikisi de sıratları üzeredir. Kaçış yok. Varış her zaman kim olursak olalım Allah'a olacaktır. Ama biri "Sırat-ı Müstakim" yani istikamet üzere olan doğru yoldur, diğeri ise sapmışların yolu. Cennet de O'nundur cehennem de. O'nun dışında bir şey yoktur ki…

Bu yüzden ne düşündüğümüze ve ne söylediğimize her zaman dikkat etmeliyiz. Zira Kuran'da ifade edildiği gibi güzel bir söz adeta bir ağaç, tohum gibidir. O tohum, sağlam bir kökle toprağa bağlıdır, dalları her yana yayılır. Oysa çirkin bir söz köksüz bir ağaca benzer, işte bizler bu dünyadayken ne kadar çok fidan dikersek öbür dünyada o kadar büyük olacak ormanlarımız.

"Allah nasıl örnek verdi, görmedin mi? Güzel bir söz, güzel bir ağaç gibidir. Onun aslı sabittir (kökü topraktadır). Ve onun dalları semadadır." (İbrahim Suresi 24)

Allah'ın Halil'i yani dostu Hz. İbrahim Halilullah, annesine sorar:

"Anne senin rabbin kim?"

"Babandır."

"Onun rabbi kim?"

"Firavundur."

“Onun rabbi kim?” dediğinde annesi onu susturur.

Sonra putları kırıp büyük putun boynuna bir balta asarak, “Mademki bu putlar ilahtır bu büyük olan diğerlerini öldürmüştür” der.

İşte Rab kelimesi, bizim Allah’ın dışında zannedip ilahlaştırdığımız her şey, biz onu kırıp onun kaydından, ona fark edilmeden yapılan kulluk ve köleliğimizden kurtuluncaya kadar, sürekli olarak karşımıza çıkacaktır. Oysaki Allah’ın dışında hiçbir şey yoktur. Karşımızda, Allah’ın, eksik yönlerimizi tamamlamak, eksiklerimizi kabul etmemiz ve kemalata ulaşmamız için vasıta olarak çıkardığı etten kemikten varlıklar ve onları sebep kılan olaylar dışında hiçbir şey yoktur.

Allah her bir kuluyla sürekli diyalogdadır ve bunu elbette ki kulları aracılığıyla yapacaktır. Nasıl yapacak? Gökten bir ses mi gelmesini bekliyorsunuz? Denir ki; Allah kullarına kulları aracılığıyla mükâfat verir ve kullarına yine kulları aracılığıyla cezasını gönderir.

Bir hırsızlığa mı uğradınız? Hırsıza değil kendinize konsantre olun. O hırsızlık Allah’tandır ve yaptığınız bir şeyin karşılığı olarak evrensel mekanizmanın size yaptığınız bir hatayı döndürmesinden başka bir şey değildir (ya da size bir sınıf atlama imtihanıdır bu Allah’tan)… Kime ne yaptım diye düşünün. Unutun hırsızı, yani, vasıtayı çıkarın aradan. Kalınca Yaradan, zaten siz öfkeye düşmezsiniz. Kime kızacaksınız kendinizden başka? Allah isimlerini seferber etmiş, size yaptığınızın hak ettiğiniz “karşılığını” yollamıştır. Bütün olan bu! Hırsızdan size ne? O, onunla Allah arasında, siz asıl o hırsızı neden çağırdığınızı düşünün. Ne yaptınız kime? Ya da nefsinizde yenemediğiniz zaaflarınız neler ki bunu yaşıyorsunuz?

Altında yatan sebepten bağımsız olarak olayları değerlendirmeye çalışırsanız, bahçenizde çıkmış zehirli bir otu sadece yapraklarını yolmaya çalışmak suretiyle ortadan kaldırmaya çalışan bir insandan farkınız kalmaz. Olayları değerlendirirken başınıza gelen şeyin NEDEN sizin başınıza geldiğini düşünmeniz gerekir. Yani konsantre olmanız gereken şey birinin sizin arabanıza girip bir şeyleri çalmış olması halinde o kişiye konsantre olup ona buğuz etmek değil, bunun Allah’tan geldiğini hatırlamak suretiyle bunun SİZİN yaptığınız (ya da olayın durumuna göre anne babanız ya da aileden birinin yaptığı) bir şeyin karşılığı olması ihtimalini düşünmenizdir. Çünkü insanlar olayların yüzey görüntüsüyle savaşırlar Oysaki köke inilmedikçe ve kökteki SEBEP bertaraf edilmedikçe, bahçenizdeki o zehirli ot çıkmaya devam edecektir. Gölgeyi ortadan kaldırmak için gölgeyle değil bedenle savaşmak gerekir…

“Bunu yaşamamın altında yatan sebep ne?” Tek soru bu.

Belki bir yargılama, belki bir hor görme, belki yaptığınız bir şey, belki anne babanızın dedenizin başka birinin evladına yaptığı bir şey. İşte bunlar yüzünden 7 nesil öncenizden itibaren tüm ailenizi temizlemek için ve bu enerjiyi üzerinizden kaldırmak adına temizlenmemiz, yani Allah’tan merhamet istemek demek olan tövbe istiğfar etmemiz ve bu tövbe istiğfarı sadece lafzen değil idrakimizde de faaliyete koymamız gerekir. Çeşitli İslami prosedürler de bunu sağlamak için tavsiye edilmiştir (helalleşme, diyet vb. gibi). Bunu yaptığınızda üzerinizdeki bu sıkıntıyı oluşturan enerji kökünden kalkacaktır.

Âdem olmanın ilk şartını hatırlayın önce, yokluğumuzu idrak etmek. Biz yok olmadıkça yok edilmek için bu rüya **âlem**inde çektiğimiz acı, sonraki **âlem**de çekeceğimizin yanında kıyaslanmaz, buradaki hiçbir şeydir. Allah bize merhametinden isimlerini kabul etmemizi ve eksik parçalarımızı tamamlamamızı murat etmektedir.

Hannan ismiyle evladını çırpınarak korumaya çalışan bir anne sıfatını kendi isimleri arasına koymuş Allah'tan sadece korkutucu ifadelerle "gazap eden, azap eden, cehenneme atan" olarak bahsedilmesi gerçekten ağırıma gidiyor.

Evet Allah her bir kulunu sevdiği ve her biri kulunu kolladığı için, bir kulun Allah'ın diğer bir kuluna verdiği zarar ölçütünde, elbette ki onu azaba duçar eden bir karşılık bulacaktır, ama o azabın altında bile o hatayı yapan kula gösterilmiş bir merhamet vardır. Amaç onu doğru yola sevk etmek içindir. Allah evlat ayırt eder mi? Hepimizin doğru yola girmesini istemez mi?

Biz başka bir kula verdiğimiz zararla bilmesek fark etmesek de Allah'ın tüm kullarının kaderini değiştirmesine vasıta oluyoruz, nasıl mı? Bir çocuğun babasına, alkollü araba kullanırken dikkatsizlikle çarparak ölümüne sebep olmamız halinde, neler oluyor hiç düşündünüz mü?

Belki o çocuk babasız kaldığı için artık okuyamıyor, annesi yeniden evleniyor ve üvey babasıyla bambaşka sıkıntılar yaşamaya başlıyor. Belki iyi bir insan olacakken yanlış yollara sürüklenmesine sebep olmak bize nasıl bir his verir?

Elbette ki Allah istemese o çocuğun babası ne ölür ne de sakat kalır… Buradaki mesele, bir olayla kâinattaki tüm varlıkların aynı anda kaderinin değişmesidir; Allah'ın her an yeni bir şanda olması tabirinin ifade ettiği şeylerden biri de bu olsa gerek. Bir olayla her şey yeniden yapılandırılıyor. Her şerde elbette bir hayır vardır ama hatalarımızın sadece bizleri değil kâinattaki tüm varlıkları etkilediğini ve bundan davacı olacaklarını bilmek bizi hatalardan daha da uzaklaştırmalı değil mi?

Allah'ın bize yaşattığını düşündüğümüz ve aslında muhakkak bizim ister yaptıklarımız ister imtihanımız gereği karşılaştığımız her sıkıntı ya da gazabın altında, yine de merhamet vardır. Biz Allah'ı tanımıyoruz. Zanla değerlendiriyoruz O'nu ve yaşadıklarımızı, bu da adeta, söylemeye bile utanıyorum ama hâş**â**; O'nu suçladığımız olaylar yaşar ve yaşadığımız şeyin O'nun gazap edici olmasıyla ilgili olduğunu düşünme hatasına düşmemize sebep olur.

Üç tane evladınızı birden idare etmeye çalışın ve bir adalet sistemi içinde kaybolduğunuzu görün ve hatta evlatlarınız tarafından nasıl da sorgulandığınızı fark edin. Oysaki O hiç aksamayan bir adaletle, yorulmadan, tüm kudretiyle kâinattaki insandan, bir yaprak üzerindeki kurtçuğa, bir karıncaya kadar her bir kulunun hayrını ve rızkını düşünmüştür ve dolayısıyla bu yönde faaliyet ve olaylar yaşamamızı sağlar.

Oysaki Einstein'ın dediği gibi, "Sorunu, onu yaratan mantıkla çözemeyiz." Biz insanın aklıyla bakıp bu daha "bütün değil parça resim" olarak kalmış halimizle bakarak bütün resmi göremeyiz. İşte tam orada teslimiyet devreye girer. "Sen göremezsin, ben görüyorum ve biliyorum. O zaman bana teslim ol, benim sende tecelli etmeme, benim sende aşikâr olmama razı ol ve ondan sonra gör bak; hikmet dediğim ismim, yani her şeyin nasıl da gerekli ve düşünülmüş olduğu Hâkim ismim, sende nasıl da açığa çıkıyor…"

Biz bunu göremiyorsak bu bizim cahilliğimizden ve önyargılarımızdandır.

İnsan hata yapmadan kendini tanıyamaz, insanlık mertebesine ulaşamaz, bu yüzden hatalarımızla barışıp onlardan almamız gereken dersleri alıp, bir kere misafir edip ve bir daha yapmamak üzere uğurlayalım.

Allah bizi böylesine sevmeseydi, bizi bizim için düşünmeseydi, bize merhamet etmeseydi; her şeyi bırakın bizim O'ndan razı olmamızı ister miydi?

Eğer Allah gazap eden olsaydı ve bizi cehennemde kaynatmak isteseydi, neden kulunun ondan razı olmasını istesin?

"Allah onlardan, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır." (Beyine 8)

Allah'ın rızasını kazandıktan sonra onu muhafaza etmek daha zordur ve ilk yapmamız gereken, O'nun bizden razı olduğu gibi, bizim de O'ndan razı olmamızdır.

"Allah**ü** Teâlâ sağlam sözle iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sapasağlam tutar. Zalimleri ise Allah saptırır. Allah dilediğini yapar." (İbrahim 57)

"Allah onlardan razı olmuştur. Onlar da Allah'tan razı olmuştur" (Mücadele 22)

Hadi, nefsinizi yenin ve işteki en büyük rakibiniz için dua edin. Hadi!

Hadi, kızınızın mutluluğu düşerken, mutluluğunun doruklarına ulaşmaya başlayan komşunuzun kızı için dua edin. Hadi!

Hadi, size zarar veren birine hidayet bulsun diye dua edin.

Hadi, bu kadar zor mu? Ne kadar zor değil mi? Niye?

Gerçek Müslüman değil midir komşusu açken yatamayan, uyuyamayan?

Aslında ben, sen, biz, komşumuz için dua ederken, kendi mutsuzluğumuzda başkasının mutluluğuna sevinir ve Allah daha da mutlu etsin diye Allah'a çağrı yaparken ettiğimiz duaya "âmin" diyen melekler, "Allah sana da bu mutluluğun onlarca, yüzlerce, binlerce katını versin" diyor. **Â**min diyor duamızın üstüne. İşte bu yüzden Mekke ve Medine'ye gidenler sesli şekilde "**Â**min!" derler, çünkü o sırada sadece görünen insanların değil görünmeyen meleklerin de sana eşlik ettiğini ve onların iştirakiyle yüzlerce kişinin duasının binlerce, on binlerce, yüz binlerce kat**ı** tesire ulaştığını biliyor bunu öğreten.

Diğer öğretilerle karşılaştırdığınızda İslamiyet'in en güzel yanlarından biri "bireysel" gelişim ve idrak için değil "kolektif gelişim ve idrak" için düzenlemeler getirmiş olmasıdır… Sadece kendi selametin için değil ve hatta dualaların kabulü bir metot olarak da, önce insanlığa dua etmen ve düşünmen ve daha sonra mertebe mertebe inmek suretiyle en son olarak da kendin için dua etmen önerilir…

Aslında sen, başkaları için dua ediyorum derken bile, kendine iyilik yaptığını bilmiyorsun. Başkaları için yaptığın her duana, "Sana Allah katbekat daha fazlasını versin" diyen melekler senin için Allah'a yalvarıyor, senin için ağlıyor.

Allah'ın seni yapmaya vesile kıldığı her iyilik aslında O şahsa değil, sana yapılmış bir iyiliktir.

Hz. Ayşe'nin kapısına bir dilenci gelir. Hz. Ayşe ona (evde olan bir şeyler) hurma verir. Dilenci giderken, "Allah senden razı olsun" der.

Peygamberimiz Hz. Ayşe'ye, "Ya Ayşe, sen de ona Allah senden de razı olsun de" der.

Niye?

Kim kime iyilik yapıyor belli değil bu dünyada buna emin olun. Siz birine iyilik yaptığınızı zannedersiniz ancak firavunlaşırsınız. Biz olsa olsa Allah'ın bir kuluna

gönderdiği iyiliği o kula taşıyan vasıta oluruz. Ve sırf Allah'ın mülkünü Allah'ın kuluna yollamakta aracı olarak seçildiğimiz için, önce Allah'a sonra o kişiye müteşekkir olmalıyız.

Mülk Allah'ın, kul Allah'ın, bizim yerimize başkasını da seçebilirdi o iyiliğe vasıta etmek için, ama O sizi seçtiyse dua edin O'na ve buna vasıta olmanıza neden olan diğer kula.

"Kula şükretmeyen Allah'a şükretmemiş sayılır…"

Allah'ın iyilikler ulaştırmamıza vasıta kıldığı herkes baş tacımızdır. Aslında, Allah öyle istediği için, onlar farkında olmadan bize yardım ediyor… İşte bu yüzden Allah onlardan razı olsun.

Bu yüzden "Büyüklük hissiyle yaptığınızı, onların başına kakmayın" diyor ayet.

Tersinden yaşıyoruz diyorum ya.

Ne kadar cahilim ah. Ne kadar…

Bir duanın kabul olmasını istiyorsan o dua içinde ne kadar çok kişiye dua edersen o kadar kabul olur denmesi ve duaya "ümmeti müslimin" tabirini katmamız işte bu yüzdendir. Bu, enerji için var olan her şey ve herkesin o duaya onları göremediğimiz halde iştirak etmelerinden dolayı böyledir.

Kadir gecesi Kâbe'nin dibinde namaz kılmama izin verdi Allah'ım. O kadar dilemiştim ki bunu; o an içimden bir ses "Allah'ım duamı kabul etti" dedi.

Sonra durdum. Hemen tövbe ettim. Ben kimdim ki?

Duası kabul olmuş biri gibi böbürlenmiş hissettim, "Allah'ım affet" dedim. Ve sonra düşündüm o gün Kâbe'ye girerken bir dilenciye yemeğimi vermiştim.

Onun duasıydı belki de o an orada dilediğim şeye kavuşmamın sebebi.

Belki de sabah "Anneanne bana dua et bu gece Kâbe'ye yakın namaz kılayım" dediğimde, "İnşallah, Allah isterse olur kızım…" diyen anneannemin duasıydı kabul olan.

Ya da çok sevdiğimiz bir aile dostumuzun sıkıntılar içindeki kızının ablasına "Onun için de dua edeceğim o gece" dediğimde, bana "Allah gönlündekini nasip etsin Deniz. Allah dualarını kabul etsin" diyen ablasının duasıydı o kabul olan.

Belki biriydi belki de hepsi.

Önemli olan şuydu; bu dünyada para, pul, araba biriktirmesi (koleksiyonu) yapmak da mümkündü, dua toplayıcılığı da…

Dua toplamalıydım. İçimden gelerek sevgiyle yaptığım, kimi zaman nefsimi yenmek için egoma yenilmemek için yaptığım şeylerle dua toplamalıydım, farklı farklı insanlardan. Bunu bir karşılık için değil ama en güzel şey bir dua kazanmak, asıl amaç olan Allah'a, bir duayla daha yaklaşmak olduğu için yapmalıydım.

Allah Musa'nın kavmine O'nun gönderdikleriyle yetinmedikleri ve kıymetini bilmediği için açlık yaşatmaya başlamıştı. İnsan ancak kaybedince anlar ne tür hazinelerle donatıldığını, maalesef bu böyle. Nefis terbiye edilmedikçe zaafları ve kötü yanları insanı kontrol eder ve azmak suretiyle bir gün sahip olduklarından da eder.

Sağlığını, parasını yitirmiş insanlara bakın göreceksiniz, ya şükrünü eksik yapmıştır, haksızca siteme girmiştir Allah'a ya da "Bana bir şey olmaz" yanılgısına düşmüştür. Çağırmıştır o sıkıntıyı belayı, farkında değildir…

Ben evde duramam diyelim kırk gün. Birdenbire beklenmedik şekilde o eve mahkûm olduğumuzda anlarız sistemdeki mayınları…

İşte Musa'nın kavmi azıp da şükürsüzlükten açlıkla terbiye edilirken bir gün birden o Rauf ve Rahim olan Allah, onlara yeniden yemek yollamaya başlar.

Musa şaşırır ve Allah'a sorar edebiyle: "Allah'ım yeniden rızık dağıtıyorsun, şükürler olsun. Sebebini bilebilir miyim?"

Ve Allah der ki: "Vermeyecektim ama bu kavimle yaşayan bir eşek var. Çok aç kaldı, bir deri bir kemik kaldı. Dün öyle bir içten yemek diledi ve dua etti ki, kıramadım…"

İşte belki de ben en son sokakta beslediğim köpeğin duasıyla oradaydım.

Allahüâlem.

Yalnız Allah'ım bilir.

İşte aslında biz kendimize iyilik yapıyoruz, vasıta edildiğimiz her iyilikte.

Bu nefis, bu ego…

Muhakkak duymuşsunuzdur. Allah nefsi yaratmış ve nefsi BEN dedi diye binlerce kez ateşe atmış. Ama her seferinde o nefis BEN demiş BEN demiş BEN demiş…

İslam cihat dinidir… Bu doğru.

Ama cihat, Kuran'da özellikle seçilmiş özel bir kelimedir.

Nefsinle cihat edersin, ilmini kullanarak, malını kullanarak cihat edersin. Gerekirse canını ortaya koyarak cihat edersin. Anlaşmalar imkânsızlaşıp, karşı taraf canına saldırdığında, mecbur kaldığında sen de cihat edersin.

Peygamberimiz kendisini defalarca reddeden Ebu Cehil'in kapısına gitmiştir. Konuşarak anlaşarak onu Allah'ın yoluna çağırmak ve kimsenin canına zarar gelmeden sulh ile Müslümanlığa davet etmek için. Savaşmak, kan dökmek hiçbir zaman tercihi olmamıştır. Hatta savaş kararlarını olabildiğince geciktirdiği için zaman zaman en yakın sahabelerinden birkaçı istişare etmiş konuşmuştur onunla.

Ama bakın peygamberimiz nasıl ifade etmiş. Teb**ük S**eferi'nden dönüşte zafer kazanmışlar ama çok da yorgun düşmüş ashabı. Peygamberimiz zaferi kazandıktan sonra "Küçük cihattan büyük cihada dönüyoruz" demiş. (Aduni, *Keşfu'l-Hafa*, I, 425)

Peygamberimiz, en kalabalık ordusuyla katıldığı Tebük Seferi'ni "Küçük Cihat" olarak nitelendirmiş.

Ashabı şaşırmış ve "Ya Resulullah (sav), daha savaşımız yeni bitti. Nasıl güç yetiririz yeni bir savaşa?" deyince şöyle cevap vermiş: "Hakiki mücahit nefsine karşı cihat açan kimsedir…" (Tirmizi, *Cihat*, 2).

"En büyük cihat nefsimizle olandır…"

Zafer elde etmenin verdiği kibir ve gurur pusuda bekler insanı. Güçlü hissetmenin verdiği büyüklük hissi. Ve hiçbir savaş insanın nefsiyle olduğu kadar çetin olamaz. Çünkü insan başkalarına zalim olabilir ama kendine hep merhametlidir.

Mübarek devesinin üzerine binmiş ve boynunu bükerek girmiştir Mekke'ye. Kibirden uzak durmak ve hakiki kazananın Allah olduğunu unutmamak, benliğini beslememek için.

Kazanan Allah'tır bizlerse vasıta.

İnsanları güç kullanmaya ve kaba kuvvete iten tek şey "ilmi yetersizlik ve cehalettir". Bu yüzden de İslamiyet öncesi döneme Cahiliye Dönemi denir. İmana engel olan veya yanlış uygulamaların temeli, cehalettir.

İslam'da ilim yoluyla hakikati tebliğ etmek, İslam'a davete dayanma metoduna "ilim ve Kuran ile cihat etmek" denir.

Bedenleri ele geçirse de, hiçbir silahla gönülleri fethedemez insan.

"İnsanları Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütlerle çağır ve onlarla olan mücadeleni en güzel şekilde yap…" (Nahl 125)

"İlmen" gücü yetmeyen, hırsını "cebren" almak ister…

İlim denilince, Allah'a ve iman esaslarına ait ilimlerdir ilk düşündüğümüz ve İmam-ı Azam (en büyük imam) iman esaslarını anlatan kitabına "en büyük fıkıh" yani "en büyük ilim" demiştir.

"Artık kâfirlere (hakikat ilmini inkâr edenlere) itaat etme ve onunla (bu Kuran ile), onlarla büyük cihatla savaş…" (Furkan 52)

Allah burada resulüne büyük cihadı emrediyor. Bu vazifeyi yerine getirirken ve halkı İslam'a davet ederken tüm gücünü harcamasını ister. Savaş emri hicretten sonra gelmiştir ve pek çok diğer husus bu ayetin davet yönüyledir çünkü.

"Kıyamet gününde âlimlerin mürekkebi ile şehitlerin kanı tartılır, âlimlerin mürekkebi şehitlerin kanından ağır gelir…" (Süyuti, *el Camiu's Sağir*, nr. 10026; İbni Abdilberr, *Camiıl Beyani'l-İlm*, nr.139. Hasan-ı Basri diyenler de vardır.)

Allah ilmini öğrenen zaten kendini ve kâinatı kavramaya başlar.

Âlimin uykusu cahilin ibadetinden daha hayırlıdır derler.

"Her şeyin bir yolu var. Cennetin yolu ilimdir." (Muaz bin Cebel)

"Kim bir ilim öğrenmek için bir yola süluk ederse Allah onu cennete giden yollardan birine dahil etmiş demektir. Melekler, ilim talibinden memnun olarak kanatlarını (üzerlerine) koyarlar. Semavat ve yerde olanlar ve hatta denizdeki balıklar, âlim için istiğfar ederler." (Ahmed ibn Mace vb. rivayet etmiştir.)

Silahların bile menzili vardır. Oysaki kelimelerin, hakikatlerin ulaşacakları yerin ve zamanın ne sınırı ne de engeli olabilir.

Siz halka öğrettiğiniz ve okuyup okuttuğunuz kitaba uyun da Rabbinizi tanıyan ve O'na ibadet eden âlimler olun." (Âli İmran 79)

Rabbani, Allah ilmiyle ve ibadetle uğraşmak suretiyle Allah'ı tanıyan, bilen demektir…

Dünyadaki tüm kötülüklerin temeli cehaletten kaynaklanır. Ebu Cehil cehaleti yüzünden İslam'ın düşmanı olarak işaret edilir… Allah'a ulaşmak isteyen öncelikle cehaletinin karanlığından ilmin nuruna ulaşmaya çalışmalıdır. Ve cihat için yola çıkan birinin yapacağı ilk şey, ilim yoluyla, görünenlerin hakikatini araştırmaktır. Bunu yapan âlim olan, Allah'ın isminin kendinde zuhuru ile zaten her yerde O'nu görmeye yavaş yavaş başlayacak ve merhamet duygusuyla vasi olan Allah tarafından sarılır ister istemez. Allahüâlem…

Savaşmak anlamındaki "kıtal" kelimesine gelince: "Hoşunuza gitmediği halde, savaş hükmolundu. Sizin için hayır olan bir şeyden hoşlanmayabilir; sizin için şer olan bir şeyi sevebilirsiniz. Allah bilir, ne var ki siz bilmezsiniz…" (Bakara 216)

İslam dini bir cihat dinidir dendiğinde CİHAT kelime ve kavramı da anlaşılmadığı için hemen kan dökmek akla gelmekte ve aslında İslamiyet'te gerekmedikçe, nefsi müdafaa noktasına gelmedikçe tavsiye edilmeyen harp ve savaş fikri akıllara düşürülmektedir.

Kuran'da CİHAT insanın daha çok kendi özüne dönük, içedönük mücadelesini anlatır. Cihat CEHD kökünden gelir ve CEHD gayret etme, çabalama, mücadele etme demektir (cehdde karşılıklı bir sarf ediş var, bir taraf İslam aleyhinde, bir taraf İslam lehinde cehd sarf ediyor).

İşte bu yüzden peygamberimiz nefsinle cihad için "cihad-ü ekber" demiştir. Kolay mı, yıllar süren alışkanlıklarla, yanlış öğretilerle ve terbiye edilmemiş nefsinle uğraşmak?

Öte yandan harp, savaş anlamında Kuran'da kullanılan KITAL kelimesi vardır ve katele gibi fiil halleri geçer Kuran'da…

Yukarıdaki ayette de ifade edilense, Allah bir noktada savaşı yazdıysa –ki savaş insanda nahoş hisler oluşturan bir kelimedir– onda muhakkak ki bizim göremediğimiz bir hayır vardır ifadesi yer alır.

Yukarıdaki ayette savaşmak "kıtal" ile ifade ediliyor ve "katele", "öldürdü" demektir. Kıtal ise karşılıklı birbirini öldüresiye savaşmak demektir. Görüldüğü gibi kıtal, cihadın artık canla mücadele noktasına gelmesinin gereği doğmuş noktada oluşmuş özel bir şeklidir. Cehdleşme genel bir kavramken; artık cihadın ilimle, malla vb. gibi olurken canla olma noktasının ortaya çıktığı özel bir cihat şeklidir.

Gerektiği noktada artık farzdır. Savaşmak zaten bir saldırıyı SAV'mak kökünden gelir ve karşılıklı yapılan saldırılar karşısında bir tür savunmadır.

Müslümanlar öldürülmeye, zulümler aşırılaştığında Allahü Teâlâ savunma emri vermiştir. Zulme uğranıldığı için savaşılması yazılmıştır…

Allah ehlinin nefsi ile cihadına göre savaşmak daha kolay olduğu için peygamberimiz kılıçla yapılan cihada "cihad-ı asgar" adını vermiştir…

Bir savaşta Hz. Ali kılıcını kaldırmış iken savaştığı inkârcının yüzüne tükürmesi sonucu, kılıcını indirmiş ve o kişiyi bırakmıştır. Allah'ın aslanı olarak nitelendirilen o güzel zat, "Niye başımı kesmedin ya Ali?" diyen inkârcıya, "Ben senin nefsinin arzu ve isteklerini yumuşak huyumun ve ilmimin kılıcıyla kestim, bak ne hale geldin?" der. Ve inkârcı orada Müslüman olur artık. O kılıç, Zülfikar, nefsi kurban eden kılıçtır ve Hz. Ali de bunun manasıdır.

Melekler, "Kan dökecek bir varlık mı yaratacaksın?" dediğinde Allah'a, Allah Âdem'e isimleri öğrettiğini ve onun meleklerin bilmediği şeyleri bildiğini söyler.

İşte tam burada düşündüğümüzde anlayabileceğimiz bir anlam da, cehaletten dolayı insanın kan dökmeye yönelebileceğidir, oysaki ilim öğretilmenin kan dökecek bir varlığı terbiyeyle kan dökmekten alıkoyması olabilir mi?

Mesnevi'den Bir Hikâye

Mesnevi'de anlatılan çok sevdiğim bir hikâye vardır…

Devrin sultanı, Moğollar ve Türkler arasında bir resim yarışması yapmış. Her iki tarafa da karşılıklı birer duvar verilmiş ve araya da birbirlerini görmemeleri için perde gerilmiş… Birbirlerinin ne yaptığını bilmeden iki taraf da resimlerini yapmaya koyulmuş. Moğollar o kadar güzel bir resim çizmişler ki… rengârenk, yeşil, mor, vurucu renklerle dolu. Renksel anlatımları kayda değermiş…

Öte taraftaki Türkler ise kendilerine verilen duvarı sadece yontmuşlar. Yontmuş, yontmuşlar…

Aradaki perdeyi kaldırma zamanı gelince çok ilginç bir şey olmuş…

Moğolların o muhteşem renklerle yaptıkları resim Türklerin özenle yonttukları duvara yansımış…

O yontulmuş duvara yansıyan resim öyle güzel aksetmiş ki ortaya bir şaheser çıkmış.

Peygamberimiz o yontulmuş o pirüpak edilmiş, saflığa erişmiş ayna gibi Allah'ın hakikatini ve sonsuz manasını tüm kâinata aksettirmiştir. Ve Allah'ın bir an için bunu görmeyi murat etmesi de var olma sebebimizdir.

İşte yalnızca bir ayna olabilmek ve ondan ötesi bir şey olmadığını anlamak. Ve yontulmuş, tertemiz edilmiş bir ayna gibi sadece yansıtmak, ancak özünü bulmakla olur.

Özüne ulaşan "hak" ettiğiyle "halk" edildiğini anlar.

Onun dışındaysa bir hükmü olmadığını…

29. Peygamberimizin ahirete göçü anında "ebherim koptu" dediği ifade edilir… Ebher "bahir" yani "en parlak, en aşikâr" anlamlarına gelmekte olup onun da bizi bu dünyaya bağlayan ve Bakara Suresi'nde de bahsedilen renk olan "altın sarısı" renkte olduğu söylenir.

V.

İSLAMİYET

Bilimsiz din kör, dinsiz bilim ise topaldır.

– Albert Einstein

Din Yoldur

Yüzyıllardır İslamiyet'in derinlerinde yatan "temel anlamlar" dimağlarımıza uzaklaştırıldı. Bizler de masum muyuz? Asla… Tabiri caizse "dünya dertlerimizle" bu hakikatleri araştırmaya sırt çevirmişliğimiz, dinin sadece bedensel ve maddi boyutlarını anladığımızı sanmakla yetinmişliğimiz ve bizlere empoze edilen, "Bilim başka şey, din başka şey!" inanışları kaybolan hayatlar ve mutsuzluklarımıza sebebiyet verdi…

Ya bilim ya da dini seçmeliyiz hissiyle, birinden birine yöneliş dışında, ikisinin farklı olduğu algısı bizlere başarıyla yansıtıldı.

Madde manadan, dünya ahiretten, insan insandan, din dinden ayrıldı…

Sonra ne oldu?

Tarihin tekerrüründe acılar ve kayıplarla yaşamış, kendi kendini helak etmiş toplumlar.

Şu anda ise bilim adı altında eğitim ve öğretim hayatlarımızda yıllardır bize dikte ettirilen pek çok "yanlış doğru" özellikle kuantum fiziğinin hayatımıza girmesiyle, Allah'ın adeta "Yeter kendinize verdiğiniz acılar, hâlâ öğrenemediniz" demesiyle, yukarıda saydığım pek çok ayrım ister istemez hükmünü yitirmeye başladı ve yeni bilimsel keşiflerle özellikle son 300 yüzyıldır bilimin "değişmez" bazı temel ilkeleri altüst oldu.

Ancak nedense pek çok yeni bilimsel bulgu, halka direkt olarak açılmamaya devam ediliyor.

Bilimin nedenlerine açıklama getiremediği kanunlar daha da yüzeye çıktı. Oysa o açıklamalar dini anlayışlarda vardı.

Allah'ın kanunları (sünnetullah) bunlar olmalıydı. Öyle çoktu ki…

Bunca yıldır gerek medeniyetler, ülkeler ve insanlık adına bu temel ayrım içinde yapılmış pek çok şey tabiri caizse "elde patlayınca" dinin hakikatinde yatan temel öğretilerin, açıklanamayanlara yüzyıllar öncesinde getirdiği açıklamaların göz ardı edilemez varlığı gün yüzüne çıktı.

Kuran'da açıkça belirtilir ki, "Allah'ın yanındaki din İslam'dır."

Bu yüzden "dinler" kelimesini kullanmak bile bana gerçekten tuhaf geliyor…

Din birçok kalıba sokulup bizlere sanki ayırt edici bir kavram gibi sunulsa da, aslında çok net bir şekilde kendini özetler.

Din kelimesi Arapça bir kelimedir ve "deyn" kelimesinden türediği kabul edilir. Deyn "yükümlülük, belli bir vakitte ödenmesi gereken borç" gibi anlamları içerir. Bununla beraber "örf/âdet, karşılık, mükâfat, itaat, hâkimiyet, hüküm, ferman" ve daha nice anlamlara da gelir.

Kuran-ı Kerim'de din kelimesi, İslamiyet ve diğer inançları da ifade ederken kullanılmıştır. Ancak özel anlamda din kelimesiyle İslamiyet kastedilmiştir; İslam ve din kavramlarının aynı anlamda olduğu ve tüm peygamberlerin getirdiği dinin de İslam olduğu (Âli İmran 99 ve 85, Şûra 13) açıkça belirtilmiştir.

Bunun ötesinde ise Kuran'da din kelimesi, Allah ve kul bakımından farklı anlamları ifade eder ve Allah'ın "hükmü, hesaba çekmesi, hâkimiyeti" gibi pek çok anlam yanında kul açısındansa "teslimiyet, boyun eğme, ibadet" gibi kavramları kapsadığından, din temelde Allah ve kulu arasındaki ilişkiyi düzenleyen YOL'dur.

“Yol…”

Ben Allah’a inanıyorum ama dine inanmıyorum ya da dine de inanmıyorum diyen pek çok insanla tanıştım. Tabii ki herkesin kendi hayatı, kendi inançları ama inanıp inanmadığı şeyin aslında ne olduğunu bilmeden klişe bir sözle “dine inanmıyorum” demek de yine dinin ne olduğunu anlamadan “dindarım” demekle aynı şeydir benim için.

“Dine inanmıyorsunuz, ya da din böyle istiyor diyorsunuz. Tamam, anlıyorum, peki din ne demektir?” dediğimde, almam gereken bir cevap olmalı değil mi? Ama çoğunlukla sorularım yanıtsız kalıyordu, yanıt yoktu. Şu an beni okurken belki siz de bilmiyorsunuz, din ne demek diye araştırmamışsınızdır belki. Çünkü biz insanoğlu, bize sunulanı sorgusuzca öğütmeyi üretmeye tercih ederiz.

Din YOL demektir. YOL…

Kuran ki Arapçası tahrif edilmemiş tek ilahi, semavi kitaptır. Sadece bu konudaki ayete dayanarak söylediğim bir şey değil, bunu ancak Kuran’ı incelerseniz anlayabilirsiniz.

“İnned dine indeallahil İslam…” (Âli İmran 19)

“Allah’ın indindeki din İslam’dır…”

YANİ, “Allah’ın YANINDAKİ yol (din) TESLİMİYET’tir.”

Bu kavramı açıklamadan önce, neden Allah’ın yanındaki dinin İslam olduğuna bakalım.

Her ülkenin bir anayasası varken, neden kâinat ülkesinin sahibi, yöneticisi Allah’ın birden çok anayasası olsun ki?

Bu öyle bir anayasa ki aynı zamanda asla zamanın gerisinde kalmıyor, tam tersi tüm zaman dilimlerini, içerdiği mucizevi anlatım ve kelimelerle içinde yaşanan zamana göre kendi güncelliyor.

Yani bir kanun hükmünde kararname vs. çıkarmanız gerekmiyor. Araştırdığınızda tüm olasılıklar içinde, bu yüzden özel bir A’Rabca olan RAB-CA ile donatılmış.

Kuran’da anlatılan her peygamber, dönemlerinde halk ne üzerine gelişmekte ve ilgiliyse, o şey üzerinde en üstün ilimle gönderilmiştir ki halkın hemen ilgisini çekebilsin.

Hz. Musa döneminde “sihir”, Hz. İsa döneminde “sağlık ve şifa”, peygamberimiz dönemindeyse şiir ve söz… Ama bu nasıl bir söz ve nasıl da bilimsel ve şiirsel aynı anda, tarif etmek veya insan mahsulü olduğunu düşünmek mümkün değil.

Kuran’da pek çok ayette de bu ifade edilir.

Yunus Suresi 38. ayet: “Yoksa onu (Hz. Muhammed [sav]) uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer doğru söyleyenlerseniz, o takdirde Allah’tan başka gücünüzün yettiği kimseleri çağırın ve onun gibi bir sure getirin…”

Ha, ama İslamiyet’in “doğuştan kazanılan” bir şey olduğunu düşünüp sadece nüfus cüzdanında “Müslüman ya da İslam” yazdığı için kendini Müslüman sanan ve sırf bu yazdığı için kendini cennete gitmeye hak sahibi ve diğerlerini kâfir gören bir kesimin de olması gerçekten bu konunun özüyle anlaşılmadığını göstermeye yetiyor.

Bırakın Müslüman doğmuş olmayı, doğduğumuzda insan hükmünde bile değiliz! Her birimiz doğduğumuzda beşer hükmündeyiz ve “beşer” kelimesi öncelikle

vücudumuzun dış yüzeyi yani etten kemikten olmamız anlamıyla verilmiş bir kavramdır.

Bunun yanında “beşer” kelimesi “müjde” anlamına gelen beşir kelimesiyle de akraba olup aynı zamanda “müjdeci” anlamını da ihtiva eder.

Peygamberimiz başta olmak üzere tüm peygamberler Kuran’da “beşer” olarak nitelendirilir.

İnsan olabilmek bir adaylık ve bir süreçtir. Bu süreç olumlu ya da olumsuza doğru yol alır… Kuran’da beşer genellikle olumlu bağlamda kullanılırken insan ise eleştirel anlamdaki kullanımlarda yer alır… Oysaki insan “halifetullah” olabilme özelliğine sahipken beşer ilahi isimlerin tamamını ortaya çıkarma yeteneğini haizdir, diye ifade edilir bazı açılımlarda…

Çok daha detaylı anlatımlarla sayfalarca anlatılabilecek ama yine de bitmeyecek bu konudan, bu bölüm altında şu an için anlamamız gerekenin beşer, insan ya da âdem olmanın aynı şey olmadığının işaret edildiğini anlıyorum. Allahüâlem… Sadece Kuran’a dayanarak bu işareti yorumluyorum.

İncelerseniz Kuran’da hangi ayette beşer, hangi ayette âdem ve hangi ayette insan kelimesi kullanıldığını çok daha iyi kavrayabilirsiniz.

Meallerde bunlar birbirleri yerine yazılmış olsa da bizi eksik anlamaya itebilir.

Her birimizin kendini halife sanması zaten inanılır gibi değil. Dünya madem Allah’ın halifeleriyle dolu neden insanlık bu kadar berbat bir durumda? Bu sadece “aday” olmayı ifade ediştir… Keşke her birimiz “halifetullah” olabilsek…

Ancak sadece meallerle Kuran’ı değerlendirmenin nasıl da Kuran’ı gereği gibi anlamamıza engel olduğunu, pek çok mealde bu kavram ayrımlarına dikkat edilmesinin anlatımların, her bir kelimenin içeriğinin sınırsızlığında mümkün olmadığını, İslam’ı ve Kuran’ı gerçek anlamda değerlendirebilmek için yüzeydeki anlamları öncelikle Kuran’ın orijinal dilinden anlamaya çalışmamız ve sonrasında diğer anlamları anlamakta bir yol haritası edinmemizin neden gerekli olduğunu, kendi idrakimle gözler önüne sermeye çalışacağım…

Arapça bilmiyorsanız da bu dilin öncelikle bildiğimiz Arapça değil Kureyş lehçesinde özel bir lehçe ve Allah’ça olduğunu yeniden hatırlayın. Başladığımda ben de Arapça anlamıyordum ama öyle bir şey vardı ki ayetleri içimdeki sesle birleştiğimde anlamları yavaş yavaş bilincimde açığa çıkmaya başladı… Elbette gayret gerek ve sonu yok bunun… Küçücük idrakimle bile bu sonsuzluğu anlamak, Allah için “sonsuz” kelimesinin yetersizliğiyle yüzleştiriyor insanı…

Zaten diyorum ya bu kitabın “Ya sin” derken “Ey insan” dediğini bir kez anlamaya çalışarak okuduğunuzda, size “Ey insan” diye seslenen bir dış güç olduğunu ve o gücün sınırsız kudretinin bedeninize, iliklerinize kadar sizi tir tir titreterek inişini bire bir yaşayacaksınızdır.

Her çağda geçerli ve çağlar üstü bir kitap bu… Anlatımı hepimiz için her an geçerli. Bugün televizyonda kadınlara uygulanan şiddete ilişkin birçok haber vardı yine. Akıl almaz cinayetler ve saldırılar… Düşündüm Kuran yüzyıllar önce Mekke’de o çağ insanına gelmiş diyenleri… Doğmuş kız çocuklarını diri diri gömen Mekkelilerle şu anda pek çok annenin “kız çocuklarının” inanılmaz şekilde katledilmesi ya da şiddete maruz bırakılması da diri diri gömmek değildir de nedir? Çağların rakamları değişmiş

ama içerikleri aynı. Bu yüzden ihtiyaç olan da aynı Mekke'nin o döneminde (bizde ve dünyada yaşanan bu dönemdeki gibi) maddiyatçılığın, adaletsizliğin, haksızlıkların, şiddetin kol gezdiğinde sulh ve selamet getiren Kuran ve Hz. Muhammed'in (sav) yeniden bu dönemde de hakkıyla hissedilmesi ve yaşatılması değil mi? Kuran kendi kendini açan bir kitap, siz yeter ki niyet ve gayret gösterin. Bu yüzden İslamiyet "niyet" dinidir ya… Niyet her kapıyı açar.

Ve bu Allah mahsulü kitabı anlamaya niyetlenip de, Allah'ın size öğretmesini dilediğinizde, şunu duyacaksınız: "Er Rahman." "Âlem el Kuran."

"O Rahman ki o Kuran'ı öğretti." (Rahman 1-2)

Allah size öğreteceğini söylüyor bu ayette. Hatta öğrettiğini.

Bunu yaşayacaksınız inşallah.

Neden mi? Çünkü Allah vaadinden dönmez.

"Bu, Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden dönmez. Velakin insanların çoğu bilmezler." (Rum 6)

Evet, O vaadinden dönmez.

Bunu yaşarken de şunu düşüneceksiniz: "Artık siz, Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?" (Rahman 45)

Allah'ın kulu yeter ki istesin; isterse o kul yapayalnız bir yerde olsun, ilim isterse ona ilmi, ister biriyle ister başka yollarla ulaştıracağı anlatılır hep. "Allah malı istediğine, ilmi ise isteyene verir" hadisini duymuşsunuzdur muhakkak.

Bizler zenginlik için debeleniriz de, ilim için ne kadar gayret sarf ederiz?

Oysa nerede gayret varsa, orada hayret olur… Nerede zahmet varsa da orada Ahmed (Hz. Muhammed [sav]) vardır…

Özgür adında yılın yarısını yurtdışında, diğer yarısını Türkiye'de geçiren avukat bir arkadaşım var. Allah'a ve Peygamber'e inanmasına rağmen, ibadetlerini yerine getiren biri değil, ama gerçekten yardımsever bir insan ve çok iyi bir kalbi var. Hem de çok iyi…

Bir gün beni ofisimde ziyaret etmeye geldiğinde, sıkça yaptığımız gibi hakikat ve dinle ilgili bir sohbetimiz esnasında, "Deniz, sen huzurlusun, sığındığın bir şey var ama benim derdim bitmiyor ki Allah'a yöneleyim!" dedi.

Gülümsedim, hatta güldüm: "Sana dertsiz gibi mi görünüyorum?" dedim.

"Bilmem. Yani agresif değilsin, genelde hep gülümsüyorsun ve huzurlusun. Seni şikâyet ederken duymuyorum. Bilmiyorum ki belki namaz kılıyorsun, ibadet ediyorsun ondandır" dedi.

"Ne tür bir derdin var?" siye sordum merakla.

Ve bana son yıllarda maddi anlamda başına gelen beklenmedik sıkıntılarını anlattı.

"En ufak bir para kazansam on misli bir borç çıkıyor, ben de olmasa ailemde. Sürekli maddi sıkıntı çekiyorum. Şunlar olmasa belki ben de yöneleceğim Allah'a ama şu an bu nereden çıktığı belli olmayan maddi sorunlarla boğuşmam gerek. Ve bu da bende öfke sorununa neden oluyor, anladın mı? Bu yüzden sürekli asabi ve öfkeliyim. Çünkü ben bunları hak etmedim!"

Hepimiz yaşadığımız sıkıntıları hak etmediğimizi düşünmeye meyilliyizdir. Çünkü egomuz "dokunulmazdır". Hep başkaları hatalı, başkaları eksik, başkaları kötüdür, bizse pirüpak.

Oysaki başımıza gelen her şey bizim hayvani yönlerimizin evcilleştirilmesi, ehlileştirilmesi için özellikle seçilmiştir, aksi halde nasıl olgunlaşırdık ki?

Onun da neden maddi sıkıntı yaşadığını anlamıştım. Ve neden agresif olduğunu. Hepimiz zaaflarımızdan denenirdik. Aslında sıkıntıyı yaratan kendi maddi zaafları ve bağımlılıklarıydı ve ruhundaki manevi zaaflar çözülmedikçe o zaafların maddi âleme yansımaları da çözülmeyecekti.

Bizler maalesef dünya dertlerimizi çözüp, oğlumuzu sünnet ettirip, okutup, evlendirip öyle gideriz umreye, hacca. Evimiz ve ailemizdeki sorunları çözdükten sonra yönelmeye başlarız ibadete. Hep aynı hataları yaparız, oysaki aslında önce Allah'a yönelsek ve kendimizi o yolda ehlileştirmeye gayret etsek her bir sorun pılını pırtısını toplayıp teker teker bizden ayrılacaktır.

Bana döndü ve "Sen hiç kendini çaresiz hissetmez misin?" dedi.

Ona şöyle söyledim: "Zaman zaman hissedecek gibi olduğum olmuştur, ama anlık. Sonra hemen Allah'ım derim, biliyorum sen hele ki kırık kalplerin, üzgün kalplerin hemen yardımına koşarsın. Buna sadece inanmam Özgür… İnanmak az gelir inanmanın ötesinde bilirim ki O benimle. Bilirim ki O vaadinden dönmez. Bilirim ki O tek dosttur. İstediğinde ulaşamadığın dost edindiklerin varken her an ulaşabileceğin gerçek bir dost var… Seninle her an konuşan bir Allah var… Seni her an duyan ve dikkate alan… Nasıl kendimi yalnız hisseder, nasıl çaresiz hissedebilirim ki? Bir soru sorsam, önümden geçen TIR'ın üstündeki yazıyla bile soruma cevap veren, her an her yerden benimle konuşan bir Allah… Canım sıkıldığında beni olmayacak birine aratıp bana o kişiden seslenip, acımı dindirecek bir mesajı ileten bir Allah… Kafam karıştığında Kuran'ı açtığımda, karşıma çıkan ayetlerden soruma direkt cevap veren bir Allah…"

Sonra, "Bak…" dedim ona. "Sana şu an anlamlı gelmese de bir şey yapmanı diliyorum Özgür. Sadece bir abdest al, sadece bedenini değil aklını ve kalbini temizleyen bir abdest… Ve Kuran'ı eline al. İçinden durumunu geçir ve temiz bir niyetle Kuran'ı aç. Allah seninle oradan direkt olarak konuşur. Göreceksin, eğer sana Arapça şu an zor geliyorsa önce istersen Mesnevi'yle başla. Mesnevi de diğer Allah dostlarının kitapları gibi sonların bize taşıdığı Allah kelamı değil mi? Bugün git evine abdestini al, içinden Allah'a sorunu sor ve aç Mesnevi'yi inanarak yönel… Temiz bir kalple… Yaşayacaksın."

Ne kâhinim ne de üstün bir insan, tam tersi âciz bir kulum. Ama O sınırsız kudret ve merhamet sahibinin kendine yönelen kimseyi yarı yolda bırakmayacağını biliyordum. Ertesi gün, annemle odamızda oturup Mesnevi'yi karıştırırken telefonum çaldı…

Arayan Özgür'dü.

Açtım, ağlıyordu…

"Deniz…" dedi sesi titreyerek.

Gözlerim doldu, anneme baktım.

"Dediğini yaptım. Dün gece abdest aldım, Mesnevi'yi kitaplıktan indirdim. Allah'a sığındım ve sordum: Allah'ım maddi sorunlarım neden bitmiyor? Neden öfkem dinmiyor, ne yapmalıyım ben?"

Sonra sustu, sesi tıkanmıştı.

Bense sessizce onu dinliyordum, yanaklarımdan yaşlar süzülürken…

“Ve çıkan sayfayı sana okuyorum” dedi Özgür.

Sayfada şunlar yazıyordu: “Mademki özgürüm, bu öfkem niye? Allah’ın rahmeti gazabından fazla değil mi ki, ben hâlâ öfkeliyim.”

Ve devamında dünyaya kapılmış olmanın, maddi değerler peşinde sürüklenmenin bize vereceği zararı anlatan bir anlatımı bana okudu.

Karşılıklı ağladık.

Özel olarak kendi isminle sana seslenen bir Allah…

Merhameti şefkati gör…

Bu yaşadığım olaylar gibi ve daha pek çok şey yaşarız her birimiz bu hayatta. Her birimiz yaşarız, çünkü her birimize her an merhamet yağmaktadır.

Bu kitapla da “hiç” olmaya ulaşma gayretindeki sıradan biri olarak üstüme düşeni yapmak istedim. Elbette ki takdir sizindir. Hepimiz aynı düşünmesek de, her birimiz en azından farklı düşünme yönleri geliştirmemize hizmet edebilirsek, zaten bütünsel amaca ulaşma yoluna çıkarız, çünkü Allah hepimizi farklılıklarımızla BİR’leştirmiştir zaten…

Kuran Çağlar Üstüdür

Kuran öyle muhteşem bir kitap ki, bir taraftan geçmişi bir taraftan yarını anlatırken bir taraftan da bugünü anlatır…

Okuyanıyla interaktif olarak iletişime geçen bu olağanüstü kitap düz bir Arapça değil Rab’ca olduğundan Arap ülkelerinde de Arapça meali açıklamalarıyla yer alır…

Kuran Allah’ın kullarını ayırt etmediğinin en büyük nişanıdır… Kim kalben temiz ve şartsız Allah’a yönelmek isterse Kuran kendini ona açar… Nasıl da müthiş bir adalet…

Siz Rabbinize güvenin ve emin olun O size okumayı bilmeseniz de okutur çünkü Kuran bu yüzden Rab’cadır ve bu yüzden belli kesimde insanlara değil her yönelene açık olarak yazılmıştır…

Ne tür bir sorunuz ne kadar saçma olduğunu düşündüğünüz bir dünyevi kaygıyla ilgili dahi olsa o niyetle oturup elinize alın Kuran’ı ve birdenbire Allah’ın size, kapınıza gelen karşı komşunuzdan, işe, okula ya da arkadaşınıza giderken bindiğiniz aracın içindeki bir yolcu teyzeden ya da karşınıza çıkan bir kitaptaki başlıktan nasıl da seslendiğini göreceksiniz…

Allah her an her yerde bizimle diyalog halinde, bizse O’nunla sadece sıkıştığımız ya da bir şey istediğimiz anlarda irtibata geçiyoruz… Sadece dua anlarımızda… Ama o yine de kapatmıyor kapılarını bize… Yüce bir merhametle cevaplıyor sorularımızı… Her an bizi kolluyor ve gözetiyor adeta bir anne sevgisi ile…

Her yer O’nun işaretleriyle dolu ve her şey de O’nun işareti…

Ve bu muhteşem kitapla bize evreni ve bizi anlatıyor bir annenin çocuğuna, çocuğun onun anlattığını idrak edebilmesi için hayatın gerçeklerini masallar ve misallerle anlatması gibi…

Bu kitap sizi fethetmeye başladıkça elinizden düşüremeyeceksiniz… İçinde ilimden sanata, aşka, maceraya, adrenaline, gizeme, sırlara kadar o kadar çok şey var ki içine düşmek isteyeceksiniz…

Allah'ın krallığının kapıları size açılırken Allah'a giden yolun kendi içinize giden yoldan geçmekte olduğunu fark edeceksiniz…

Varım sanırken yokluğa düşüp sonra O'yum sanıp sonra yeniden yeniden yokluğunuzu yaşayacaksınız…

Bu kitap öyle bir kitap ki Allah kelamı hariç hiçbir şey bu kadar mucizevi anlatımı çağlar üstü bir değişmezlik ve sınırsız bir ilimle ihtiva edemez…

Mesela Allah bize Kalu Bela denilen ezeldeki buluşmada "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" dedi diye yorumlanan ayetler…

Bu ezelde olmuştur denir… "Sonra Allah Âdem'e isimleri öğretti ve melekler Âdem'e secde etti" der Kuran…

Bu olay ezelde olmuş ve bizler "unutan" manasındaki "insan" ismiyle adlandırılmış unutanlarız… Bu olayı çok düşündüm.

Ve bir gün şöyle bir şey oldu… "Allah Âdem'e isimleri öğretti…"

Doğduğumuzdan beri Güneş'ten Ay'a, gezegenlere, yıldızlara, arabadan telefona, televizyona, ağaçtan köpeğe Allah'ın isimlerinin manalarını taşıyan varlıkları öğreniyoruz.

Bunu düşündüğüm gün Kuran'ın çağlar üstülüğünü ve nasıl da zamanların her dönemini barındırdığını düşünüyordum.

İşte o an durdum.

"Allah Âdem'e isimleri öğretti…"

Geçmiş zaman Allah katında geçmişti… Bizim katımızda değil… Buna zaman anlatımı içinde değindik…

O zaman… bizim tarafımızdan bakınca belki de Allah Âdem'e isimleri öğretiyordu…

Yani…

Belki de… evet evet…

Bize Allah'ımız "şu anda" isimleri öğretiyordu ve biz henüz yaratılmamıştık!

Peygamberimizin bu dünyanın "rüya" olduğu ifadesi belki de bununla bağlantılıydı…

Belki de henüz yaratılmamıştık… Kendimizin provasındaydık…

Kozalağımızın içinde kelebek olabilmemiz için büyütülüyorduk belki de…

Ve veya belki de yaratılmıştık ve isimler ezelde öğretilmişti…

Belki biriydi belki de HEPSİ…

Hem evet ve hem de hayırdı… Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nin hikâyesindeki gibi "evet ile hayır"… Bugüne dek yaşadıklarımdan öğrendiğim şey bu iki kelimedir…

Mucize bu değil de nedir ki?

Allahüâlem…

Allahüekber…

TEVHİD VE YARATILIŞ

Şimdi İslamiyet'teki en temel ve esas anlayış ve o olmadan hakikatiyle "mümin" olunamayan anlayışa gelelim: TEVHİD…

Şunu da not etmek isterim, pek çok hatanla ve yanlış idraklerle yine de "Müslüman'ım" demek "Müminim (iman edenim)" demekten daha kolaydır. Asıl hedef mümin olan bir Müslüman olabilme yolunda ilerlemektir, çünkü iki kavram birbirine bağlı olmakla beraber ancak bire bir aynı şey değildir.

Bu bölümün sonunda buna ait kısa bir izah bulabilirsiniz.

Önce, Peygamberimizin hadislerinde yaratılış konusu sorulduğunda, verdiği cevaplardan birkaçını paylaşıyorum.

En çok hadis rivayet eden sahabelerden olan Cabir bin Abdullah'ın anlattığına göre, onun şu sorusu üzerine peygamberimizin verdiği cevap şu şekildedir:

"Ey Allah'ın resulü! Allah'ın her şeyden önce ilk yarattığı şeyi bana söyler misiniz?" diye sordum. Şöyle cevapladı:

Burada peygamberimizin verdiği cevaptan önce bir konuya değinmek istiyorum.

Zaten konu bu, bizden başka mesele yok. Biz "başka insanlar var" ve bunlar üzerinden deneniyoruz gibi görsek de temelde sadece O ve sen varsın. Burada diğer herkes Allah'ın seninle, seni olgunlaştırmak için seçtiği ve ikinizin diyaloğu için seçtiği Allah "vasıtalarından" öte bir şey değil. Bu imandır, yani ikiliktir. Allah ve sen varsın inancı. Allah çokluk yerine ikiliğe en azından izin vermiştir. Ancak İslamiyet'teki asıl hedef "ikandır" yani "yakin" olmak. Bu kavram Allah'ta yok olup (fenafillah) Allah'la var olmak (bekabillah) ve kendindekinin de O olduğunu anlamak ve böyle yaşamaktır temelde. Yani tekliktir.

Kuran'da Fetih Suresi başta olmak üzere pek çok ayette anlatılan "yakin" konusunu ileride detaylı inceleyeceğiz ve neleri ne kadar yanlış anladığımızı sizinle beraber irdeleyeceğiz Allah'ın izniyle…

Kuran ve İslamiyet'i anlamak için anlamamız gereken ilk şey, peygamberimizin hadislerine ya da Kuran ayetlerine olsun şahsi, müstakil aklınıza dayanarak "Bu da nesi!" dememek.

Aklımızı aradan çıkararak bakmalıyız, çünkü herkesin aklı kendi algılarıyla ve şartlanmalarıyla sınırlıdır. Bunu yapabilirsek Kuran zaten bizinle konuşacak ve kendini açacaktır. Muhakkak hayatımızda yanıldığımız şeyler olmuştur değil mi? Her şeyin doğrusunu da bizim akıllarımız biliyor değil, değil mi?

Güven, niyet, sabır ve teslimiyet istenen budur. Sadece bunu başarabilirsek biz, fazla bir şey yapmadan tüm kâinatın bizimle konuştuğunu aslında hep konuşmakta olduğunu ve bize yardım etiğini anlarız…

Kendimden biliyorum, bizler dinlemeyi sevmiyoruz. Gerçekten. Aslında tüm mesele söylemek yerine dinlemek olduğu için sanırım, Mevlana, "Bişnev" yani "Dinle" diye başlamış *Mesnevi*'ye. "Oku" emriyle başlayan bir kitabı ancak "Dinle" diyerek anlatabileceğini ifade eder gibi.

Bir Allah dostunun dediği gibi “Allah ile aramızdaki tek engel şahsi aklımızdır. Çıkarırsak aradan kalır Yaradan.”

Evet konumuza dönersek, yaratılış, varoluşla ilgili Hz. Cabir’in bu sorusu karşısında Allah Resulü (sav) şöyle cevap vermiştir:

“Ey Cabir! Her şeyden önce Allah’ın ilk yarattığı şey senin peygamberinin nurudur. O nur, Allah’ın kudretiyle O’nun dilediği yerlerde dolaşıp duruyordu. O vakit daha hiçbir şey yoktu. Ne Levh, ne kalem, ne cennet, ne ateş/cehennem vardı. Ne melek, ne gök, ne yer, ne güneş, ne ay, ne cin ve ne de insan vardı.

Allah mahlukları yaratmak istediği vakit, bu nuru dört parçaya ayırdı.

Birinci parçasından kalemi, ikinci parçasından Levh’i (Levh-i Mahfuz), üçüncü parçasından Arş’ı yarattı. Dördüncü parçayı ayrıca dört parçaya böldü:

Birinci parçadan Hamele-i Arş’ı (Arş’ın taşıyıcılarını), ikinci parçadan Kürsi’yi, üçüncü parçadan diğer melekleri yarattı.

Dördüncü kısmı tekrar dört parçaya böldü:

Birinci parçadan gökleri, ikinci parçadan yerleri, üçüncü parçadan cennet ve cehennemi yarattı.

Sonra dördüncü parçayı yine dörde böldü:

Birinci parçadan müminlerin basiret nurunu/iman şuurunu, ikinci parçadan –marifetullahtan ibaret olan– kalplerinin nurunu, üçüncü parçadan tevhidden ibaret olan ünsiyet nurunu (La ilahe illallah Muhammedün Resulullah nurunu) yarattı.” (Bkz. Acluni, I/265-266).

Allah Resulü (sav) bir başka hadiste de şöyle ifade etmiştir:

“Allah, seni kendi nurumdan, diğer şeyleri de senin nurundan yarattım, buyurdu.”[30]

Şimdi özetlemek gerekirse, bu hadislerden de anlaşılıyor ki İslamiyet’te şöyle anlatılıyor:

Allah önce peygamberimizi kendi nurundan yarattı. Onu öyle çok sevdi ki sonra onun nurundan bütün kâinatı yarattı.

Peki, Kuran’da da sıkça duyduğumuz “nur” ne demektir? Nur kelimesi, ışık, ışıma (kozmik ışık) anlamına gelir. Ses bölümünde anlatmıştık. Işık ne idi? İLİM. Çünkü her enerji ilimdir. İşte Allah nuru da “ilmullah” yani “Allah ilmidir” ve her şeyin aslı ilimden ibarettir. Hayat da ilimle, nurla vardır.

Arapçada ZLM kökünden gelen, hak ve adalete aykırı davranmak anlamının yanında “zulma” yani “kararma, karanlık, siyah ve karanlık olma” kelimeleriyle eş kökenli olan bu sözcük ve zalimin de “karanlıkta kalan” anlamında olduğu düşünülürse, CHL kökünden gelen Arapçada “cahila” denilen “cahil” kelimesi ise “bilmedi” demektir. İşte cahil diye nitelendirilen insanlar, her ilmin aslı olan Allah ilminin nurundan mahrum, karanlıkta kalmış olanlar anlamındadır.

İşte bu yüzden de zalimin en büyük zulmü kendinedir. Kuran’da “Nefsinize zulmettiniz, kendinize zulmettiniz” gibi anlatımlar bu yüzdendir. Zulüm kelimesinde kullanılan hakka aykırılık aslında her insanda var olan tek gerçeklik ve ilim olan Hakk’a yani onu var eden ve varoluşunun sebebi olan hakkıyla yaşamasının gereği olan Allah’ın ondaki ismi, esmasına aykırılıktır.

Kişi Allah’ın kendinde var ettiği baskın esmaların gereğini Allah yolunda ifa ettiğinde hakikatine kavuşacaktır.

Bunu yapmadıkça da kendi içinde saklı hazinesini dışarı çıkarmadığı ve yansıtamadığı için, kendi ışığından ve kendi varoluş ilminden mahrum kalmış bir hayat içinde mutsuzluğa ve acıya mahkûm olacaktır.

Bu ana kuraldır. İnsanlar dışında hiçbir varlık birbirine benzemeye çalışmaz doğada. İnek horoz gibi davranmaz. Hepsi kendi varoluş sebeplerini açığa çıkarmak suretiyle vazgeçilmez olurlar. Amaç da budur, her birimizin varoluş sebebimizle Allah yolunda yol almamız ve bize bu yönde hizmet veren kâinatı anlamamız.

Bu yönde davranmadıkça tabiri caizse, kendi yüzümüzden "dayak yeriz" kâinattan.

Horoz olmaya çalışan bir inek ne horoz olabilir ne inek. Ne takdir görür ne kabul.

Bu yüzden de insanların müstakil akıllarıyla, sürü psikolojisiyle ister trend ister moda adı altında, gerek beden gerek akıl ve faaliyet olarak, birbirlerine dünyevi sistemdeki aldatıcı beğeniler neticesi özenme ve benzeme çabaları onların kendi kendinin starları olmalarını engelleyecektir.

Konumuzdan uzaklaşmadan muhteşem hakikate dönelim.

Allah'ın nurundan var edilen peygamberimiz ve O'nun nurundan var edilen bu kâinat anlayışıyla anlamamız gereken, her şeyin temelde Allah'a ait bir görüntü, bir ışık, yani ilim olduğudur. Her birimiz ve her şeyin…

Ve birden gelen her şey bu yüzden de bir tek o bütüne bağlıdır, aynı bir vücut gibi. İçindeki tüm organlar birbirleriyle bağlantılı ve birbirleriyle etkileşir durumdadır.

Tasavvufta anlatılan vahdet-i vücut, yani "vücut birliği" de aslında bunu ifade eder.

Bu birlik ve teklik öyle kuvvetlidir ki, domino efekt gibi, bu aradaki bağ sebebiyle her birimizin günahı ya da sevabı yüzünden, tüm kâinat etkilendiğinden bizim dışımızdaki diğer her bir varlığın bizden davacı olması ya da duacı olması sözkonusudur.

Çünkü bilmesek de hepimiz birbirimizle bağlı ve birleşiğiz.

Allah ilminde net bir şekilde anlatılan bu konu, son yıllardaki bilimsel gelişmeler sayesinde hepimizin bir enerji alanıyla nasıl da bağlı olduğumuz ispatlanmış durumdadır. Oysaki bilimin son yıllarda ispatladığı bu konu yüzyıllar önce Kuran'da zaten söylenmişti.

Hepimiz aynı nurdan yani ışık ve ilimden gelmiş ışık parçacıklarıyız.

Saçılmış o nurdan birer parça.

Tek bir kaynaktan saçılmışlığımız, hepimizi ayrıldık sansak da birbirimize bağlıyor…

Bu kavrayışa ise İslamiyet'te kısaca TEVHİD deniliyor ve peygamberimiz bunu anlamamızın İslami anlayış için esas olduğunu bizlere açıklıyordu.

En büyük zikirlerden biri olan "La ilahe illallah" bunu anlatıyor…

La ilahe… İlah yok… Sen de yoksun… İlla… Sadece… Allah… Allah var…

Gördüğün her şey O'nun nuru. Var sandığın, tapındığın her şey, başta kendin. Yani sen de yoksun, anla işte. O'nun sende gizlenmiş nuru var.

Sen o nuru fark etmeyip dünyaya yönelirsen o potansiyelin olsa da için boşalır, dünya üstüne çıkar ve kömür olursun. Oysa aynı potansiyeli içinde arayıp da onu ehlileştirirsen bir gün aynı maddelerden oluşsan da kömür olmaktan kurtulur elmas olursun.

Ne kimseye kızabilir, ne kimseye sitem edebilir ne de kimseyi ötekileştiremezsin. Hepsi Allah'ın nurundan saçılmıştır çünkü. Hepsinde Allah'ı görürsün.

Allah Resulü'nün (sav) "İslamiyet nedir?" sorusuna sahabeleri "İslamiyet namazdır, oruçtur, zekâttır" gibi cevaplar verdiğinde, onların da doğru olduğunu ama İslamiyet'in, temel anlayışı olan tevhidle beraber doğru olduklarını izah ettiği anlatılır…

Peki "tevhid" ne demektir?

TEVHİD, kısaca her yerde ve her şeyde Allah'ı görmek, Allah'ı BİR'lemek demektir.

Peygamberimiz bu kavramı açmak ve hepimizin tek kaynaktan geldiğini ve temelde birbirimize bağlı olduğumuz anlatmak için, "İman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe gerçekten iman etmiş olamazsınız" (Müslim, Ebu Davud, Tirmizi) dediğinde noktayı koymuştur aslında.

"Hep birlikte Allah'ın ipine (İslam'a) sımsıkı yapışın; parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmişti ve O'nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle açıklar ki doğru yolu bulasınız." (**Â**li İmran 103)

Ve içinde ihlas kelimesi geçmemesine rağmen (buna ileride diğer kitaplarımızda sure incelemelerinde değineceğim inşallah) "İhlas" adı verilen "Kul Hu" suresinin bir kez okunması ve olabildiğince idrak edilmeye çalışılmasının dahi, tüm Kuran'ın o anda üçte birini okumuş gibi olduğunu söyleyen peygamberimiz, bu suredeki tevhid anlayışının Kuran'da ne büyük ve esas bir oluşum olduğunu ifade etmiştir bizlere.

Önceden de belirttiğim gibi peygamberimiz ümmi yani ilimlerin anasıdır, tek hakikat ilmi olan "Hakikati Muhammed" ilminin anasıdır.

Allah'tan aldığı nuru sınırsız ilimle ona ayna olmuş ve ondan da kâinata yansımıştır.

Aslında aynı, kendi ışığı olmayan ama güneşten aldığı ışığı yansıtan ay gibi.

Bu yüzden Kuran'da Güneş aynı zamanda Allah'ın manasını, ilahi hakikati ve ilmini, Ay ise peygamberimizin manasını ifade eder.

Hatta derin ilim sahibiyken Mevlana Hazretleri'ne gelip bildiklerini unutmasını söyleyen ŞEMS, Güneş demektir. Aslında Allah ilmini taşıyan bir zatın da bir ifadesi olduğu için, Şems denilmiştir ona.

Kuran'da, her kelimeyi bırakın, her harf ayettir, işarettir ve her harf bile bambaşka anlamlar taşır ve başka manaları da sembolize eder… (Hatta tarihte mesela Osmanlı'da, incelediğinizde şehzade gömlekleri gibi isimler verilmiş, ister kaftan olsun ister diğer kıyafetlerde ayet yani işaretlerin sembolleri olan harf ya da resimler gerek yalın gerek rakamlarla olmak üzere o ayetlerin korumasına mazhar olmak için işleme ya da baskı olarak kullanılmıştır… Bu çok ilginç bir mesele… Ayet işaret olduğu için ve harfler de ayet olduğundan bunların taşınması dahi olumsuz enerji ve güçlere karşı adeta bir zırhtır… Huruf-u Mukattaa (ayrı ayrı yazılmış bitişik olmayan harfler demektir) da denilen (Elif Lam Mim, Ta Ha) gibi harflerin sırlarından bahsedilir.

İşte okuma yazma bilmiyordu ümmi idi dediğimiz peygamberimizin, ümmiliği aslında yukarıda anlattığımız sınırsız ilimdir… Bu yüzden ümmi sadece "okuma yazma bilmemesi" şartlandırılmasıyla onun cahil olduğunu düşünmeye çalışanlara bu Allah'ın bir ironisi ve esprisi adeta…

Çok cahil vardır okumuş yazmış. Biliyorsunuz, şeytanın ilk ismi Azazil'di. Bu da bir ayet ve işarettir anlamak isteyene.

Hakikat ilmi bilmediği sürece, ne kadar bilgi sahibi olursa olsun, herkes cahildir. Yüzyıllarca inanılan bilimsel veri ve dayanakların, bir başka deneyde değişmesi ve altüst olması da Allah'ın bu cilvesinden olmasın…

Peygamberimizin okuma yazma bilmemesinin Allah'ın hikmeti olduğu ve oradaki sınırsız ilmin dışarı çıkmasına engel olmadığını göstermenin yanında diğer "dinlerden" (aslında diğer dinler denilen kavramlar İslamiyet'in o mertebelerdeki öğretilerinden öte bir şey değildir) alıntı yapıyor denmesin düşüncesini de barındırdığı ifade edilir.

"Kendilerine Tevrat yüklenip de (Tevrat'ın hükümleri okunup da), sonra onu taşımayanların (onunla amel etmeyenlerin) hali, ciltlerle kitap taşıyan merkebin hali gibidir. Allah'ın ayetlerini yalanlayan toplumun durumu ne kötü. Ve Allah, zalimler kavmini hidayete erdirmez." (Cuma 5)

Tevrat'a atıfla kitaptan bilgileri olan, ancak bildikleriyle ilimleriyle faaliyet göstermeyenlere, amel etmeyenlere "üstü kitap yüklü merkep" benzetmesi yapılır. Onlar sadece bilgi taşırlar, o bilginin dönüşmesi gereken HAL'i değil. Bu yüzden "eşek" tasviriyle nitelendirilmişlerdir ki bu bizlere de yönelik bir eleştiridir.

Bilgi yaşanmaya başlayıp da HAL'e dönüp de "bilgi bankalığı" "bilgelikle" sonuçlanmadıkça, yükten başka bir şey değildir.

Bu yüzden Allah Resulü (sav), "Faydasız ilimden Allah'a sığınırım" demiştir. "İlmiyle amel etme" gibi terimler de bu anlatımlara destek paralel anlatımlardır.

Laftaki ilim değil hazmedilmiş laftan hale dönmüş ilimdir aranan. Ve her ilmin temeli de hakikat ilmidir.

Zaten çoğumuzun temel problemi budur; genellikle "dilde" Müslüman'ızdır "kalpte" değil.

Kuran'da ve tasavvufta bahsedilen "ledün ilmi" yani "Allah'ın yanındaki, indindeki din(yol)" olan "ledün ilmini" isteyelim dualarımızda bu yüzden.

Allah ilmi, ilmi ledünü anlamaya başlayan, gerçekten yaşamaya başlar. Başkalarının değil kendi hayatı ve varoluş sebebini idrak etmeye ve onu faaliyete geçirmeye ve parlamaya başlar. Aynı bir yıldız gibi. Zaten hepimiz bir yıldızız.

(Hadid "HDD" kelimesi hiddetten türetilmiş bir sıfat olmakla beraber öfkeli, şiddetli, kızgın, keskin anlamlarını da ihtiva eder. Bir diğer anlamıysa DEMİR'dir.)

Allah ilmini anlamaya çalışan düz ilim sahibi Musa, bu yüzden ledün ilmi sahibi Hızır ile dost olmak ve öğrenmek ister.

İslamiyet'te, tasavvufta bolca duyduğumuz bir terimdir ledün ilmi. İstememiz gereken bir ilimdir, aslında içimizde vardır da, mesele onu kazıyarak bulup dışarı çıkarmak. Aynı bir defineyi arayarak kazıyarak bulmamız gibi. Ama bu define bu hazine, başka yerlerde değil, aynı *Simyac*ı'daki gibi bahçemizde yani "gönlümüzde" gizlidir.

Türkçede "katında, yanında, nezdinde" kelimeleriyle özdeşleştirmeye çalıştığımız "ind" kavramının ardından gelen bir kavramdır ledün kelimesi. İlmi ledünse "Allah'ın yanındaki, nezdindeki ilim" anlamındadır ve insanlara ilham edilen ilahi bilgiler, içe doğan hakikatler anlamına da gelir.

Bu ilme ulaşmak için âlim olmak yetmez, Allah'ın yanındaki dine ulaşmak için O'nun yanına ulaşmak gerekir. Bu konuya değinmiştik… Damladan denize ulaşmak… ya da O'na ulaşmışların ilminden nasiplenmek. İşte İslamiyet'in hakikatini anlamak için "Allah

dostları” dediğimiz “erenler” diye tabir edilen yani “Allah’a eren, O’na yaşarken kavuşma amacımızı gerçekleştiren” zatların kitaplarını okumamız, bizi kulun yanında anlam itibariyle tahrif edilen dine değil, Allah’ın yanındaki hakiki ilme götürür.

Hızır gibi Allah’ın yanından bilgi alan, Allah’a dost olan huzuru bulur ve her an hazır olur. Çünkü artık o her şeyi kuşatan, zaman ve mekân ötesine ait Allah ilminden nasiplenmeye başlamıştır.

İşte cennetteki KEVSER ırmağının da (kevser; bol hayır, bereket, kesilmez soy ve sop, ümmet, cennette bulunan bir ırmak veya havuz, çokluk anlamına gelen kesret köküyle aynı kökten geldiği söylenir “çok idi” anlamında, risalet, Kuran, ilim, şefaat makamı gibi kavramları da kapsar) Allah ilmini temsil ettiği söylenir. O ilme yönelen sonsuz ilimle karşılaşmış demektir.

Hatta namazlarımızda da okuduğumuz Kevser Suresi çok ilginçtir. Peygamberimizin oğulları vefat etmişti. Ona kökü kesik anlamında hakaretler ediliyordu.

Diyorum ya, dünya anlayışları çok acı. Bir insanı zengin ve ebedi kılan kan bağı ve soyu değil ilim bağı, can bağı ve soyudur. Ve bu yüzden, hatta hayır yapan insanların “amel defteri” denen iyi kötü faaliyetlerinin kaydedildiği defterlerinin hayır bölümü açık kalmaya devam edecektir derler.

Çünkü o kişi vasıtasıyla ilim ve hayra kavuşan herkesin ona kattığı sevap devam edecektir. Bizler mal ve evlatlarla soyumuz devam eder sanırız, dünyevi aldatma perdesinde. Oysaki soy ilim ve hayırla daimiyet kazanır.

İşte peygamberimiz bu yüzden sonsuzdur ve hükmü hep devam etmektedir, çünkü onun soyu hakiki ilim ve İslam evlatlarıdır.

Eğer evladınız olmamışsa bunu düşünün. Buna emin olun. Kan bağı değil can bağıyla Allah yolunda yetiştirdiğiniz herkes sizin soyunuz olur.

Dünya gözlüğü, yakını uzak uzağı yakın gösterir. Zaten bu imtihan için buradayız. Değerler yer değiştirmiş, bunu fark ettiğimiz gün Kuran’ın “köle” tabir ettiği halimizden kurtulacağız.

Sadece Allah’a köle olan kâinata efendi olur. Yoksa başka insanların ve sistemlerin kölesi olmaktan öteye gidemez ve hürriyetine kavuşamaz.

Şimdi Allah Resulü’nün (sav) anlattığı TEVHİD konusunu yeni verilerle bilimle özdeşleştirelim…

Tevhid kavramına ve hepimizin BİR oluşumuzla ilgili tüm bu bilgileri birleştirirsek, kuantum fiziğinden de bildiğimize göre her unsur aslidir ve her biri eşittir ve birinin eksikliğinde mekanizma işlemez.

Kuran’da Âdem yeryüzüne gönderilmeden önce, onun yaşayabilmesi için Allah tarafından her şeyin yerli yerine konulduğu anlatılıyordu.

Herhangi bir tesadüfe yer vermeden her ince detay dahi düşünülmüştü.

O kadar çok şey var ki bu konuda söylenebilecek, güneşin dünyaya olan uzaklığının bile tam kararında olması ve sonumuz olabilecek güneşin hayat kaynağımız olma ölçüsü, muhteşem bir tasarım ve aklın imzasıdır…

“Hayy” olan Allah’a mahsus HAY’atın mahiyetini tam olarak anlamasak da hayat kâinatın özeti gibidir.

Hayvan deyip geçeriz. Oysa o Allah’ın “HAYY” isminin AN’daki tecellisidir…

Hayy-v-an dır o…

Artık dünyada bilimadamları tarafından ilmi tespitlerle ispatlanmaktadır ki, hayat tesadüflerden ibaret değildir. Tam aksi her detayıyla hesaplanmıştır.

Bu Enam Suresi'nin 59. ayetinde muhteşem bir şekilde özetlenmiştir:

"Ve gaybın anahtarları, O'nun yanındadır. O'nu O'ndan başkası bilmez. Ve denizde ve karada ne varsa bilir. O bilmeksizin, bir yaprak dahi düşmez. Yerin karanlıkları içinde hiçbir yaş ve kuru bir dane yoktur ki, Kitab-ı Mübin'de bulunmasın…"

İşte Kuran yeryüzüyle insan bedenini özdeşleştirirken, insan bedeninde olan yardımlaşmanın aslında yeryüzünde de olduğunu ve buna yönelmemiz gerektiğini de anlatır tevhid. Kuran evrende savaşmanın değil yardımlaşmanın esas olduğunu anlatır ve aslında tevhid anlayışını anladığımız zaman yardım eden ve edilenin de ta kendimiz olduğunu fark ederiz.

İşte amaç "ben" olmak değil "biz" olmaktır.

Kişisel gelişim, ben çıkayım da kim ne yaparsa yapsın, bana dokunmayan yılan kırk yıl yaşasın der…

Ruhsal gelişimse, hem kişisel hem bütünsel gelişimi kapsar.

Amaç tanrısallaşmak değil Allah'ta bir olmaktır.

Ve işte tüm bu sebeplerle temelde tek vücut olduğumuzdan, başkasına verdiğimiz zararla aslında kendimize zarar veriyoruz…

Zilzal Suresi 7-8. ayetler:

"Artık kim zerre kadar hayır işlerse onu görür. Ve kim zerre kadar şer işlerse onu görür."

Bu bir zincirlemedir, bir hareketimizle tüm evren ve en başta da kendimiz zarar görmeye başlarız. Çünkü yapılan her hareketin nötrlenmesi için karşı bir hareket oluşmalıdır. O dönüş de bizzat enerjinin kaynağına yani bize olacaktır.

Bir şelaleden aşağı doğru su akarken yukarı doğru o suyun saf ışık enerjisi akmaktadır. Biz göremediğimiz için kavrayamadığımız bu olay tüm enerji kaynak ve hareketleri için böyledir.

Salgılanan her tür enerji, salgılandığı kaynağa geri dönecektir.

Eğer olumsuzsa aynı oranda, olumluysa katbekat artarak. Bu Allah'ın merhametidir.

"O buyurmadı mı, bana bir adım atana ben on adım atarım. Bana yürüyerek gelene ben koşarak gelirim."

"Öyleyse huzura çıkmaya izin yoktur ümitsizliğine düşme ve aşkı seç ki bütün peygamberler de öyle yapmıştır" der Mevlana.

Bu muhabbet, sevgi üzerine kurulmuş kâinatın lisanını anlamak bir zaruret ve korku kaynağı değil aslında aşk kaynağı ve zevktir. Bu yüzden dinde zorlama yoktur. İbadet adı altında yapılanlar yük değil bir kavuşma, buluşma, sevme, sevilme, sığınma ve güvenme duygusudur.

Kâinatta her şey insana hizmettedir; hava, su, güneş ve yıldızlar… Her şey. Ve insanda da bu böyledir. Bir yerimiz acıdığında, yaralandığımızda, tüm bedenimiz irademiz dışında orayı iyileştirmek için canla başla seferber olur. Kontrolümüz dışında. Biz fark bile etmeden.

Bedenimiz kâinattır, evrendir. Evrenin numunesidir. Bu yüzden, "Ne varsa âlemde hepsi âdemde" denir. İşte tüm bu sebeplerle bilelim ki bize biri zarar verdiğinde tüm kâinat bize yardıma koşacaktır. Bu gayriihtiyari olacaktır, çünkü biz her birimiz bir

evren ve aynı zamanda da evren bedeninin cüzi bir parçasıyız. Kanadığımız yere evrenin tüm varlıkları biz bilmeden pansuman olacaktır…

Varlığımız için güneş, ay ve gezegenlerin hepsi görevlerini eksiksiz yerine getirmektedir.

Ruhaniyetleri çeşitli sebeplerle bozmuş insanlar ve bazı hayvanlar üzerine kurulan "güçlü zayıfı yok eder" felsefesini yıllarca bize dayatmalarına rağmen, dünyanın geldiği noktada bunun doğru olmadığı ve dünyayı kötüye götürdüğü ve hakikatin de bu olmadığı artık bilimsel olarak da ispatlanmıştır.

İnsanların birbirlerine zarar vermeleri tüm dinlerde yasaktır.

"Müminler merhamette bir vücut gibidir. Vücudun bir yeri rahatsız olunca, bütün vücut, rahatsız olduğu gibi, Müslümanlar da birbirine acımalıdır!" (Buhari)

Peygamber efendimiz, "Merhametli, şefkatli olmayan, acımayan imanlı olmaz" buyurunca, Eshab-ı kiram, "Ya Resulullah (sav), hepimiz merhametliyiz, şefkatliyiz" dediler. Onlara, "Sadece insanlara değil, bütün mahlukata merhametli olmak gerekir" buyurdu. (Taberani)

"Karıncadan file kadar bütün canlılar Allah'ın ailesidir. Burada susuyorlar, hesap günü konuşacaklar." (Mevlana)

Oysa dünya öğretileri insanları bölmek, ayırmak ve kimini yüceltmek kimini ezmek üzere.

Adaletsizlikleri Allah'a ait görmek gerçekten kendini sıyırmaya çalışmanın bir yolu. Hem Allah'ı inkâr edip hem de adaletsizlik olarak gördüklerini, O'na ithaf etmek nasıl bir paradoks, nasıl bir çifte standarttır.

Bir ihtiyaç sahibi görüp de "Ay! Allah yardımcısı olsun!" diyenlere şaşırmak gerek. Duyarlı görünen duyarsızlık!

Yahu Allah niye yardımcısı olacak, Allah sana niye verdi?

Sen Allah adına yardımcı olacaksın…

Allah'ın sana verdiğini, senin vasıtanla Allah o kuluna gönderiyor.

O'nun esmaları saçılmış her varlığa. Onlar birbirlerine destek olacaklar. Kâbe'de Kâbe'yi aradan çıkardığında herkes birbirine secde ediyor gibi görünür değil mi?

Neden? Çünkü her biri Allah'ın esmalarını taşır ve her biri birbirine bu yüzden boyun eğer. Allah isimlerinin vücut bulmuş, elbise giydirilmiş halidir her biri. Başka bir varlıkları yoktur ki…

Kaf Suresi 16. ayette, "Ve and olsun ki insanı biz yarattık. Ve nefsinin ona ne vesveseler vereceğini biliriz. Ve biz, ona şahdamarından daha yakınız" diyen Allah'ı kendimizden ayırıp, kendimize varlık vermek ve kendimizi ilahlaştırmak, Allah'ı da gökte bir makamda düşünüp gökten yardım inmesini beklemek… Ne değişik!

Bakın bu ayet çok önemli. Allah zatıyla, bizzat konuştuğu ayetlerde BEN der. Ama esmasıyla faaliyet gösterdiği ayetlerde BİZ der. Bu hem tevazuu hem de esmalarının çokluğunu kastetmesiyle de ilişkilendirilebilir.

Kuran'da Allah'ın BİZ diye seslendiği yerlerde şunu anlarız: Allah esmalarıyla yeryüzünde faaliyet görür. Her varlık O'nun esmalarının yansımasıdır. Melekten cine, insana, hayvana ve bitkiye değin…

"Biz daha yakınız" demek, SEN'deki esmasını yani senin Rabbini kastetmesidir diyebiliriz. O senin Rabbin ve Rabbül âlemin yani Rablerin de Rabbidir. Tüm

Esma'ların da Rabbidir…

Kâinat, O'nun varlığının farklı mertebelerde beden bulan varlıklardan oluşan bir oluşumdan başka bir şey olmadığına göre "Allah yardım etsin" deyip elini eteğini çekmek olayı doğru kavramamaktır.

Sen Allah'ın yardım gönderen elisin zaten. O eli kullansana…

Allah yardım etsin!

Düşünmüyoruz. Hem bir yandan dünyadaki haksızlıklar için Allah'ı sorumlu tutuyoruz hem de "İşin Allah'a mı kaldı, bırakılır mı ya böyle?" diyoruz!

Maalesef kötü haber. Hepimiz olan biten adaletsizliklerden sorumluyuz.

"Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır" ifadesini sadece kelimeye yakinen bakarak düşünsek bile anlardık aslında.

Adaletsizlik anlamında kullandığımız HAK'sızlık adı üstünde, Allah'tan mahrumiyettir. Hak sözcüğünün hem Allah'ın esmalarına verilen isim olması hem de adaleti temsil etmesi hiç mi bir şey uyandırmıyor bizde?

Bizlere yıllarca ezberletilmeye çalışılan, bu dünyada kuvvetli olan yaşar, zayıflarsa yok olmaya mahkûmdur felsefi bakışı, dünyanın geldiği nokta itibariyle artık geçerliliğini yitirmiştir. Bu inanış hayvanlar âleminden insanlar âlemine, hatta şirketsel yapılanmalardan ülkesel boyutlara kadar geçerliliğini yitirmeye başlamıştır.

En güçlü ülke ekonomileri, en büyük şirketler ve kurdukları yıkılmaz sanılan büyüğün küçüğü yeme sistemleri tek tek krize girmiştir.

Güçlü hayvanlar bile korunmaya alındığı halde sayıları azalmakta ve zayıf olanlarsa çoklukla yaşamakta. Dinozorlar, balinalar gibi. Büyük balığın küçük balığı yemesi kuralı, bilimadamları tarafından çelimsiz ve hasta olanların bu elemeye maruz kaldığı tezi ile savunulmaya başlamıştır. Doğal seleksiyondaysa adalet ve hikmet sırları devam etmektedir ve temelde yaşama devam edebilme kapasitesinde olamayanlar elenmektedir.[31]

İşte İslamiyet'te bu yardımlaşma temeldir. Temelde TEVHİD ve BİRLİK olduğu için yardımlaşma tavsiye edilir. Hem ibadet kavramıyla hem de törensel hallerle.

Mesela etimolojik olarak z-k-y kökünden türeyen zekât kelimesi, sözlükte "artmak, çoğalmak, bereket, temiz olmak, iyi, düzgün, uygun ve verimli olmak" gibi anlamlara gelen zekâtla bu yardımlaşma "farz" adı altında yapılması "kural" haline getirilip vicdani seçimlere bırakılmamıştır. Ve sık şekilde ifa edilmesi ne kadar önemlidir ki, ayetlerde genellikle namaz gibi temel ve her gün defalarca yerine getirilen bir ibadet ile beraber anılır…

"Hem namazı tam kılın, zekâtı verin." (Bakara 43)

"O namaz kılanlar, zekât verenler, Allah'a ve ahirete hakkıyla iman edenler var ya, işte onlara yarın büyük mükâfat vereceğiz." (Nisa 162)

"Onlar zekâtı ifa ederler." (Müminun 4)

Zekât ile ilgili bir hadis-i şerifte "Zekât İslam'ın kantarası, yani köprüsüdür" denilmiştir.

Bunu ilk araştırıp da karşımda gördüğümde hayretle ilk aklıma gelen şu oldu:

"Hayat yardımlaşmadır mücadele değil…" (Said-i Nursi Hazretleri)

İşte bir Allah dostu yıllarca teoriler üretilip de, yıllar sonra hakikati anlaşılan ilmi bir konuda çok daha önceden Allah ilmiyle konuyu özetlemiştir…

“Acaba kâinatın umumunda görülen o yardımlaşma cilvesinden olan yiyeceklerdeki atomların, pür şevk ile beden hücrelerinin beslenmeleri için koşmaları nasıl cidaldir? Nasıl bir çarpışmaktır? Belki o imdat ve o koşmak, Kerim bir Rabb’in emriyle bir yardımlaşmadır.” (Lem’alar, 118)

“Çok ağlayınız” diyen peygamberimizi her geçen gün daha iyi anlamaya başladıkça, bu karşıma çıkan bilgilerle ister istemez daha çok ağlıyorum…

Kelimeler üzerinden giderek başladığım bu araştırmalarda kendi kelimelerimin yetersiz kaldığı yerdeyim…

Ne denir ki…

Sübhanallah…

30. Ahmed, Musned, IV-127; Hâkim, Mustedrak, II-600/4175; İbni Hibban, El İhsan, XIV-312/6404; el-Leknevi, el-Asaru’l-Merfu’a, s.42-43; Kastalani, Mevahibu’l-Ledunniye: 1/6; Krş. Acluni, Keşfu’l Hafa, C.1, 262-265-266.

31. Cenab-ı Hakk’ın 2 sıfatından 2 şeriatı ve 2 kanunu meydana gelmiştir:

1. İrade Sıfatı: Tekvini Şeriat-kâinat kanunlarındaki adalet ve hikmet.

2. Kelam sıfatından gelen Teşrii Şeriat’tır. Yani Kuran-ı Kerim’de belirtilen ve insanların uyması gereken kurallar manzumesidir. Bu kanunlarda da yine adalet, hikmet ve şefkat esastır. (*Risale-i Nur*)

BAKARA, NUR VE TEVHİD BAĞLANTISI

Şu an itibariyle geçtiğimiz bölüme bağlı kalarak size bazı tespitlerimden kaynaklanan düşüncelerimi sunacağım… Hiçbiri afaki olmayıp hepsi kelime etimolojisi, kavram ve kaynaklara dayanmaktadır…

Kuran'da BAKARA Suresi vardır.

Surenin ismine dikkatli baktığımızda BAK ve ARA kelimelerinin de hikmetle saklandığını görebiliriz.

Bizim için bu sure Kuran'ın mucizevi tüm diğer sureleri gibi o kadar çok anlam taşıyor ki, hepimiz idrakimizce bir şeyler almaya çalışıyoruz.

Yapım itibariyle kelimelere çok ehemmiyet göstermeye çalışırım. Allah'ın nasip edip de bana yazdırdığı ve bestelettiği şarkılarımda da muhakkak farklı kelimeler kullanmayı ve onlarla tabiri caizse "oyunlar" yapmayı severim.

Bakara Suresi'nin kelime anlamını ve mahiyetini araştırdığınızdaysa hayretinize hayret katılıyor…

Allah kelimelerin manalarındaki sırların perdelerini tek tek kaldırmaya başladığında Kuran'ı "eski bir uygarlığa gelmiş, abdesti temizlik için verilmiş" gibi kıt anlayışlarla değerlendirmenin ne kadar da cahil bir anlayış ve büyük haksızlık olduğunu fark ediyorsunuz…

Kuran bana *Alice Harikalar Diyarında*'yı hatırlatıyor. Kitabın içine girdiğiniz an itibariyle kitap adeta sizi yutuyor ve bir yolculuğa başlıyorsunuz.

Kendinizden kendi hakikatinize bir yolculuk.

İşte buna, bizlerin Allah'a ulaşmak için yaptığımız bu yolculuğa "seyru süluk" deniyor. Hakk'a ulaşmanın yolu kendi içine yolculuk etmekten geçiyor.

"Seyru süluk" deniyor. "İzlenen yol…"

Ve o yolda inanılmaz merhalelerden, mucizevi, cezbedici hallerden ve diyarlardan geçiyor insan.

Aynı *Alice Harikalar Diyarında* gibi…

Deniz Harikalar Diyarında…

Din kelimesinin, tarikattaki "tarik" kelimesinin, süluk kelimesinin ve sırat kelimesinin hep farklı farklı yönleriyle bir "yol" anlamı içermesi tesadüf olmasa gerek.

Hak yolcusu Hakk'a varınca eren, ermiş oluyor. Vuslatı olmuş, Hakk'a kavuşmuş. Ve temel esassa Allah'a ulaşmaktır…

Namaz kelimesi Farsça bir kelimedir.

Kuran'da aslen tekil hali ile "salat" ve çoğul hali ile "salavat" olarak kullanılan ve dillerimize "namaz" olarak geçmiş bu kelime ve kavramın beraberce içeriğine ve anlamlarına bakalım:

Arapça sözlükleri incelediğimizde kelimenin kök anlamında, meyletmek, yönelmek, erişmek, ulaşmak, bağlantı, bağlantı kurmak, destek, desteklemek, (desteklemek için) dayamak-yaslamak, canlıyı dik tutan omurga ve uyluk kemikleri, düz sırt, omurga gibi anlamlara rastlıyoruz…

Bunun daha da detayları var ancak birkaç nokta üzerinde durmak suretiyle bu geniş konuyu bölümümüz dahilindeki konularla sınırlayacağız…

Meyletmek, yönelmek, ulaşmak, bağlantı kurmak ne kadar da özel anlatımlar… Günde en az beş vakit Allah'a yöneldiğimizi, ulaştığımızı, O'nunla bağlantı kurduğumuzu söylüyoruz aslında namaz vakti geldi dediğimizde… Bu yüzden "salat" kelimesini kullanmak ve bu anlamı hissetmeye çalışmak yönelişimizi daha anlamlı hale getiriyor… Sıradan bir tabir gibi kullandığımız namazın anlamının bile farkında değilken en azından kelimenin aslı olan "salat" söylerken bizi daha fazla düşündürüyor…

Burada değinmeden geçemeyeceğim bir konu var… O da salat kelimesinin "omurga ve uyluk kemikleri" ile ilgili açılımı… Bu kelimede gizlenmiş bu iki kemik kitabımızın ilerleyen bölümlerinde namaz mevzuuna değindiğimizde daha da dikkatiniz çekecek ve bu kelimenin omurga ve uyluk kemiklerini de kastediyor olması hepimizi şaşırtacak…

Omurga 33 omurdan (kemikten) oluşuyor ve bilinç yükselişinde ileriki bölümlerde titreşimle ilgili bağı ile ilginizi çekeceğine inandığım sırlar barındırıyor…

Bunun yanında salat kelimesinin manalarından "uyluk" kemiği bize başka sırların kapısını aralıyor…

Kuran'da Hz. Yakup'tan bahis vardır… Hz. Yusuf'un da babası olan Yakup Aleyhisselam… Yakup kelimesi (İbranice Yakubo) "sonra gelen, yerine geçen" anlamına gelir ve "topuk" kelimesi kökünden gelmektedir…

Şimdi gelelim Yakup ve uyluk kemiğine ilişkin bir anlatıma…

Tevrat'a dayalı bir anlatımda Yakup'un bir melekle güreşmesi anlatılır… Buradaki örtülü anlamlara girmeden konuyla ilgimizi kaybetmemek adına devam ediyorum… Bu anlatımda, meleğin Yakup'u yenemeyeceğini anlaması ve onun uyluk kemiğine başının çarpması anlatılır… Yakup'un da melekle güreşirken uyluk kemiğinin çıktığı ve bu nedenle İsraillilerin bugün bile uyluk kemiğinin üzerindeki siniri yemedikleri belirtilir… Çünkü Yakup'un uyluk kemiğinin başındaki sinire çarpıldığı ifade edilir… (Tevrat, Yaratılış 32) .

Eiffel Kulesi'nin bile mimarı Maurice Koechlin'in ünlü kulenin projesini çizerken, uyluk kemiğinden etkilenmesi ilginçtir… Boru şeklindeki uyluk kemiği özellikleri itibariyle vücudun en hafif ve dirençli kemiği bu zarif yapısına rağmen sağlam mimarisiyle Eiffel Kulesi'ne bile örnek olmuştur…

Tabii bu kadarla kaldığını düşünmüyorum… Bu kadar ünlü bir yapıya örnek olan bu durumun altında bir sembolizm veya işaret aramamak bence çok gerçekçi olmaz.

İnsan beyni ve evrimi ve vücuttaki enerji dağılımı incelemelerinde beyinle beraber uyluk kemiğinin de adının geçmesi beni oldukça şaşırttı…

Salat kelimesinin anlamlarından biri olan uyluk kemiği ve onun üzerindeki siniri yapıdan namaz esnasında çeşitli hareketlerimizle elektromanyetik enerji ürettiğimizi ve ruhsal bedenimizi aktive etmeye çalıştığımızı bildiğim için büyük bir anlam içeriyordu…

Hele ki secde halinde Yakup'un ismiyle akraba olan topuktan başlayıp omurilikten geçen bu elektriksel devrenin beyinde ve üçüncü göz bölgesi iki kaş arasında secdeyle tamamlanması buradaki elektriksel aktivasyon meselesini daha fazla irdelemem gerektiğini düşündürdü bana…

Topuktan başlayıp uyluk kemiğine, oradan kuyruksokumu ve omurga üzerinden beyne yürüyen bu sinir ağı, bir anlamı da BAĞLANMAK olan salat kelimesi için oldukça anlamlıydı…

Kişisel bilgisayarımızı Allah'a bağlamak adına bazı hareketlerin bedendeki belli bölgeleri aktive etmek suretiyle elektromanyetik bir AĞ ve alan oluşturulmaya çalışıldığı hissimse daha da yoğunlaştı…

Şimdi tekrar konumuza dönersek, salat, eğer Allah'ın salavatından bahsediyorsak, O'nun kuluna yönelmesi, onu kollaması, temizlemesi vb. gibi durumları anlattığımızı söyleyebiliriz…

Peygamberimizin salavatı, O'na yönelmiş ümmetine destek olması, şahitlik etmesi, bağışlanmalarını dilemesi ile destek olması, meleklerin salavatına gelince, kulun Allah'a ve Peygamber'e yönelişlerine destek olmaları, onun söz ve fiillerini tasdik etmeleri ve onun için mağfiret dilemeleridir…

Kulun salavatı, Allah'a dua, tövbe istiğfar, hamd gibi yönelişleridir örneklersek…

Bizler örnek olarak peygamberimize salat-u selam okumayı oturduğumuz yerde sadece lafzen o yöndeki duaları tekrarlamak sanmaktayız. Oysa sizlerin de görebileceğiniz gibi desteklemek anlamıyla da yer alan salat kelimesi müminlerin peygamberimizin davetine yönelmek, o yönde gerek nefsi cihatlar gerekse ilim yaymak yolunda onun dua ve dileklerine üzerine düştüğünce destek olmaya çalışmak, onun vahyettiği ayetleri uygulamak, yaymak için elinden geleni yapmalarını kasteder…

Tahiyyat "ves salavati lillahi" ihlaslı tüm yönelişlerimiz yalnız Allah'adır.

Salli ve barikte ise Allah'tan Muhammed'e ve ümmetine yönelip onları desteklemesi, bağışlaması duasında bulunulur ve bu yolda da bu niyazın kabulü için yükümlülüklerini de ifa sözü verilir…

"Namaz müminin miracıdır" demiş ya peygamberimiz…

Günde beş vakit Allah'a ulaşma olarak ifade edilen ama aslen "daimi namaz" olarak da adlandırılan ama aslı "daimi ulaşma" anlamını taşıyan hal, her an Allah ile beraber olma amacı Kuran'da bize, bizler anlamasak da anlatılıyor.

Allah dostları yapayalnızken bile her an O'nunla oldukları için edep içinde oturur, yer içer yaşarlar diye anlatılır…

Namaz konusu ilerleyen bölümlerde daha da ilginç şekilde karşımıza çıkacak inşallah, şimdi tekrar konumuza dönmek istiyorum.

Bakara Suresi'nin değil her ayetini her kelimesini tek tek tartışmak ve tefekkür etmek gerek, ama şu an bu surenin özündeki başka bir konuya değineceğim…

Bakara kelimesi "inek, sığır cinsi, buzağı" anlamına gelmektedir.

Fringe diye dünya çapında fenomen olmuş bir dizide, dahi bir profesörün bir ineği laboratuvarına getirmesi ve ineğin DNA'sının insan için dâhiyane şeyler sakladığını söylemesi beni çok etkilemişti.

Dizide bilimsel anlatımların Kuran'da karşılıklarının olması, bu konuyu araştırmaya itmişti beni.

En mühimi Kuran'da "Bakara" ve anlam olarak da "inek (ya da sığır cinsi hayvanlar)" adıyla adlandırılan bir surenin olması, bu surenin peygamberimizin anlatımıyla pek çok derinlikleri haiz olduğunun anlaşılması ve bir dervişin de "inek, boğa, sığır" gibi bir kelime ve anlatımla sembolize edilmesi bu konuyu araştırmama yol açtı.

Allah yolundaki bir dervişin bir inek, boğa ile sembolize edilerek, bir dervişin etini, sütünü, evladını, gücünü ve postunu dahi insanlığın hizmetine sunabilme özelliğini ve anlamını kavramam çok vakit almadı.

Bu açılım idrakime geldiğinde teyzemle beraber bir çiftlikteydik… Orada bir inek ve yavrusunu gördük. O yavrunun annesine bakışlarını… Bir annenin evladını yitirmesi tarifi zor ve büyük bir acıdır… Anneannem iki evladını kaybetmiş bir kadın olduğu için biliyorum… O inek ve yavrusuna baktık. Gözlerimiz doldu. Şimdi dönüp "İyi de inek hayvan yahu!" diyeceksiniz belki de, ama unutmayın insanların bir kısmının hayvandan aşağı idrakte olduğu Kuran'da bile ifade edilmiştir… "Onlar hayvandan da aşağıdır" (Araf 179) ayeti onları aşağılamak için değildir… Bazı insan suretindekilerin hayvan idrakinden dahi aşağıda olduğunu anlatır… Yoksa Allah "sessiz kullarım" dediği hayvanlara öyle değer verir ki…

İneklere dönecek olursak ne muhteşem hayvanlardır… Bir parça otla doyan bu varlık insanlık için tüm varlığıyla hizmettedir.

Sure "suret" demektir demiştik. Suret nedir? Beden bulmuş manalar. Bedenler. Ayetse bu bedenlerin içeriklerine ilişkin anlatım, simge ve işaretler.

Hani deriz ya, "Şu arkadaşım aradı bu bir işaret olmalı." İşte Allah da suretler üzerinden öyle işaretler veriyor ki, o sınırsız anlam zenginliği içinde hayrete düşmemeniz imkânsızdır.

Daha sonra Peygamber'in bir hadisi aklıma geldi:

"Dünya öküzle (boğa) balığın üstündedir…"

Bu hadise ilişkin o kadar çok anlatım vardı ki, kimi anlatımlarda da Boğa burcu ve Balık burcu devirleriyle ilgili açıklanmıştı ve eminim daha çok açılımı vardır…

Peygamberimizin dünya tasvirindeki "öküz, boğa" tabiri kafamda elbette ki Bakara Suresi'yle çağrışım yaptı.

İnek zaten en eski uygarlıklardan olan Hindistan'da da kutsiyet atfedilmesinden dolayı dikkatimi çekiyordu.

Bu yüzden eski uygarlıklarda inek, boğa, öküz tabirlerini incelemeye başladım.

Beni gerçekten en çok şaşırtansa, 10 binlerce yıllık uygarlıklarda bile boğa ve inek figürleri ve boğa tasvirlerinin fazlasıyla ön planda olmasıydı.

Hindistan –ki çok eski bir uygarlık olmasına rağmen– ve onun dışında pek çok uygarlıkta boğa ve inek figürleri ve onlara atfedilen kutsiyetleri görünce, gerçekten heyecan ve merakım gittikçe daha da artmaya başladı.

Boğa sembolü gerek medeniyet başlangıcı, tarımsal başlangıçlar ve toprakla gelen güç kavramı, üretkenlik gibi anlayışlarla beraber insan bakımından da aslında "üretken ve yüksek medeni bir bilinci" ifade ediyordu.

Kuran'da Bakara Suresi'ndeki anlamıyla daha dikkatli baktığımdaysa bunun "dervişteki bilinç" ve idrakinin üretken hale gelmesi ve yükselmesi olduğunu ve aydınlanmasını sembolize ettiğini fark etmeye başladım.

Eski uygarlıklarda o uygarlığı yönetenlerin başlarına taktıkları boynuzlu başlık ya da taçlarsa, bilgelik kavramının boynuz sembolüyle ifade edilmeye çalışıldığını düşündürdü.

Hatta Anadolu'da dokuz bin yıl önce yerleşim yeri olmuş Orta Anadolu'da bulunan Çatalhöyük'te yapılan kazılar sonucu bulunan duvar resimlerinde ve yerleşim

yerlerinin kutsal alanlarında kullanılmış boğa sembolü, bir de Antik Mısır'da tanrı ve tanrıça olarak bir inek ve boğayla karşıma çıktığında parçalar yerine oturmaya başladı. Bunların boynuzları arasındaki güneş ise bana Şems manasıyla çağrışım yaptı.

Boğa bir şekilde Bakara Suresi'nde derviş ve aydınlamış kişi, bilge timsali idi. Allah'a varma yolunda özellikleri anlatılıyordu.

Toprağa yani dünya ve mülke fazla bağlı olmaması kastıyla "boyunduruğa koşulup toprak sürmemiş, toprak sulamada kullanılmamış" olması, alacalı (karışık, safiyetten uzak) olmaması (Bakara 71) gibi…

Bir buzağı üzerinden dervişin dünyaya ve mülke bağımlı olmayan bir anlayıştan gelmesi, ne çok genç ne çok yaşlı olmaması –ki idrakinin olgunlaşmasıyla ilgili sanırım– öte yandan peygamberimizin hep kullandığı "Dünle aynı düşünüyorsan ziyandasın" ifadesindeki gibi kendini ve bilincini aynı yerde tekrarlayan değil (dolap beygiri gibi değil) ama geliştiren olması gereği ifade ediliyordu…

Şimdi konumuza dönelim, Bakara…

Putperest kavimler de dahil, Mezopotamya'da yaşamış Akad, Asur, Babil tanrıları olarak sembolize edilen boğa ve boynuz sembolüne ithaf edilen kutsiyet gerçekten çok enteresandır.

Tevrat ve İncil tahrif edilmiş kitaplardır ancak içerdikleri ve tahrifatın sınırlı olduğu bazı anlatımlar, Kuran'daki bazı anlatımlarla benzerlik taşır. Tevrat ve İncil'in aslını ise Kuran'da Tevrat ve İncil'den bahseden ayetlerde bulabileceğimiz söylenir…

Taha Suresi'nde konumuz olan Bakara'ya ilişkin bir hikâye anlatılır…

Taha Suresi 90-95 ve devamındaki ayetlerde, Hz. Musa'nın yokluğunda Samiri adlı bir şahsın bir buzağı heykeli yapması ve İsrailoğullarının Hz. Musa'nın yokluğunda Harun'a rağmen onu ilah edinmeleri anlatılır.

Kuran'da, Bakara Suresi'nde ve Tevrat'ta da benzer bir bölüm vardır.

Bu buzağı heykeli hikâyesi gerçekten çok ilginç anlatımlar içerir. Onun gizemlerine bir çalışmamda inşallah yer vereceğim.

Kuran'da inek, sığır, boğa gibi Zülkarneyn tabir edilen ve mertebesi açıklanamayan bir şahıstan bahsedilir. Muhakkak duymuşsunuzdur Yecüc ve Mecüc anlatımını ve Zülkarneyn'in onları kapattığı ve üzerlerine set çektiği anlatımını…

Burada dikkat çekmek istediğim Arapça olan Zülkarneyn kelimesinde, ZÜ yani "çift, malik, eş", KARN ise boynuz (kurun: çağ, boynuz anlamı da var, kerenle aynı kök) anlamları yanında, Zülkarneyn çift boynuzluluk anlamıyla yine beni Bakara anlatımına ve dünyanın öküz, boğa ve balık üzerinde olduğu hadisine götürüyordu…

Bu sefer KARN'ın diğer anlamalarını araştırmaya başladım. Ve gerçekten çok şaşırdım:

Karn bir taraftan da, "perçem, tepe, zaman, güneş, iki şey arasında bağlantı, mantıki birliktelik, eşleşme, delil" anlamlarına da geliyordu.

Perçem ve güneş bana Allah'ın manasının bizdeki varlığının adeta dışarı çıktığı yer kavramını düşündürmeye başladı. Nitekim "alınlarındaki secde izi, nur ve biz onları o gün perçemlerinden yakalarız" gibi ifadeler beni boynuz ve güneş ve nur kavramlarını beraber irdelemem konusunda yönlendirdi.

Şimdi ayete bakın…

Alak Suresi 15. ayet: “Hayır, eğer o gerçekten vazgeçmezse, mutlaka biz, onu perçeminden (alnından) yakalarız (sürükleriz).”

Hayat enerjimizin merkezi epifiz bezimiz olabilir mi?

Zülkarneyn ise adında Yecüc ve Mecüc olayının anlatıldığı bölümde geçen bu zat, “iki boynuz sahibi” olarak da tabir edilen kelime anlamıyla nitelendirilen ve aynı zamanda iki zamanın da sahibi olarak ifade edilen bir şahıstır. Karneyn yani iki boynuzun iki tanesi anlamındadır.

Kehf 83-84. ayetler: “Ve sana Zülkarneyn’den sorarlar. De ki: Ondan bahsederek size tilavet edeceğim (açıklayacağım)… Muhakkak ki biz, onu yeryüzünde kuvvetlendirdik (destekledik). Ve ona sebep olan her şeyden verdik.”

Burada düalite ile ilgili de tefekkür edilebilir ama şu an konudan sapmamak adına devam ediyorum.

Bunun üzerine Samiri anlatımının biraz farkla Tevrat’taki anlatımını incelemeye başladığımda Zülkarneyn’deki “boynuz” anlamına gelen karn kelimesine çok benzer ve büyük ihtimalle köktaş olan keren kelimesiyle karşılaştım.

İbranicede boynuz olan “keren” kelimesinin kökü krn, koran kelimesiyle aynı kökten geliyor ve PARLAMAK, IŞILDAMAK anlamına geliyordu!

Bu kelimelerin Kuran kelimesiyle benzerliğiyse aklıma o muhteşem ayet ve hadisleri getirdi…

Kuran kelimesi “toplamak, okumak, bir araya getirmek, kıraat” gibi anlamları içerir.

Pek çok İslami anlatımda pek çok anlamının yanında, Kuran’ın isimlerinden biri de NUR olarak belirtiliyordu! Ve nurun anlamlarından biri de, etrafı AYDINLATAN ve görmeye yardım eden IŞIK’tı. (İbn Faris, *Mu’cem Mekayis Fi’l-Luğa*, 368; Rağıb, *Müfredat*, 508)

Bize her iki dünya için de bir kılavuz olan Kuran, insana yol gösteren maddi-manevi bir ışık ve hatta lamba olarak ifade ediliyordu…

“Ey insanlar! İşte size Rabbinizden bir delil geldi, size apaçık bir nur indirdik.” (Nisa 4/174)

Kuran’ın bizlerin aydınlanmamızdaki rolü her iki âlemde de sürekli olacaktır.

Hz. Peygamber, Kuran’ın ahirette bizlere bir nur olarak indirildiğini şu şekilde ifade etmiştir: “Her kim Allah’ın kitabından bir ayet öğrenirse, o öğrendiği kıyamet günü kendisine bir nur olacaktır.” (Darimi, 2/444)

Nur Suresi 35: “Allah, göklerin ve yerin nurudur. O’nun nuru, içinde misbah (lamba) bulunan kandil (ışık saçan bir kaynak) gibidir. Misbah, sırça (cam) içindedir. Sırça (cam), inci gibi (parlayan) yıldız gibidir. Doğuda ve batıda bulunmayan mübarek bir ağacın yağından yakılır. Onun yağı, ona ateş değmese de kendi kendine ışık verir. Nur üzerine nurdur. Allah dilediğini nuruna hidayet eder (ulaştırır). Ve Allah, insanlara örnekler verir. Ve Allah, her şeyi en iyi bilendir.”

İşte boynuz, parlamak, ışık ve nur arasındaki bu bağ yavaş yavaş idrakime bir şeyler düşürmeye başladı.

Sonra öküz, boğa, Boğa burcu ifadesinin hangi kelimeyle anıldığını araştırmaya koyuldum.

Karşıma çıkan kelime ise SEVR’di.

“Sevr” kelimesini incelemeye aldığımızda çok ilginç başka bir şeyle karşılaşıyorsunuz…

Peygamberimiz Medine’ye hicret ettiğinde, varış yolunda, müşrikleri atlatmak için, Hz. Ebubekir’le içinde saklandığı, girişini örümcek ağı ve güvercin yuvasıyla Allah’ın kapattığı mağaranın ve dağın adıydı! Pek çok dağ ve tepeden oluşuyordu.

Hatta bu örümcek ve güvercin yuvasının mucizevi şekilde mağaranın girişini kapattığında, kendisi için endişelenen Hz. Ebu Bekir’e, “Ey Ebubekir! İki kişinin üçüncüsü Allah olursa sen ne olacağını zannediyorsun?” diyerek ona teskinde bulunmuştu.

Peygamberimizin hicret yolunda sığındığı mağaranın adının Sevr’in bir anlamının da “öküz” olması, anlattığım bağlantılarla gittikçe ilginçleşmeye başladı…

Şimdi gelelim asıl meseleye, “Sorularla İslamiyet” adlı İslami sitede bu konu çok güzel şekilde açıklanmış ve aşağıda bunu alıntı yapıyorum…

Peygamber efendimizin “Dünya öküzle balığın üstündedir” sözünden, şu manalar anlaşılabilir.

Birincisi: Cenab-ı Hak, yarattığı her mahluk için bir melek vazifelendirmektedir. Bunlara “müekkel melekler” diyoruz. Dünyanın da iki tane müekkel meleği vardır ki, bunların isimleri Sevr ve Hut’tur. Yani “öküz” ve “balık”. Bu durumda hadis “Dünya öküz ve balık isimli iki meleğin idaresindedir” anlamına gelmektedir.

İkincisi: On dört asır önce, yani peygamberimizin ve sahabelerinin yaşadığı asırda en önemli iki geçim kaynağı, çiftçilikle denizcilikti. Bu şimdi de kısmen böyledir. Ziraatın sembolü öküz, denizciliğin sembolü ise balıktır. Nasıl ki “Bir devlet neyin üzerindedir?” sorusuna, “Kılıç ve kalem üzerindedir” diye cevap verilir. Yani bir devletin devamı, “asker kuvvetine, ilim ve adalete” bağlıdır. İşte peygamberimiz “Dünya öküzle balığın üstündedir” hadisiyle bu hakikate parmak basmış, insanların geçiminde, yani dünya hayatının devamında, en mühim iki kaynağı gayet beliğ bir tarzda ifade etmiştir.

Üçüncüsü: Bilindiği gibi, tekniğin henüz yeterince gelişmediği devirlerde dünyanın durduğuna, güneşin döndüğüne inanılırdı. Halbuki zamanla bunun tersinin olduğu kesin olarak anlaşıldı. Eski bilgilere inanan insanlara bu gerçeği doğrudan doğruya anlatmak kolay değildi. Böyle yapılsaydı, belki de insanlar İslam nurundan istifade edemeyeceklerdi. Resul-ü Ekrem (sav), bir edebi sanat yaparak cevap vermiş ve o asrın insanlarını tatmin etmiştir.

Şöyle ki: Dünya, güneşin etrafında dönerken hayali on iki menzilden geçer. Biz bunlara “burçlar” diyoruz. Bu burçlardan ikisinin adı Öküz ve Balık’tır. Peygamber efendimize ayrı ayrı zamanlarda dünyanın ne üstünde durduğu sorulmuş. O da, birinci defasında “öküzün”, ikinci defasında “balığın” üstünde duruyor diye buyurmuştur. Bu cevaplarıyla, sual vakitlerinde dünyanın Öküz ve Balık burçlarından geçmekte olduğunu beyan etmiş, bu münasebetle de dünyanın döndüğünü, on dört asır önceden haber vermiştir.

Mecazlı ve kinayeli bir sözle üç büyük hakikati ve bilemediğimiz başka gerçekleri en güzel şekilde dile getirmekle; hem o devirdeki hem de kıyamete kadar gelecek muhataplarını tatmin etmek fevkalade bir başarıdır.

Hut yani balığa gelince, Musa ve Hızır kıssasında da geçen balık beni çok düşündürdü. Öte yandan balçıkla bağlantılı bir kelime olduğunu öğrendiğimdeyse,

parçalar yerine oturmaya başladı…

Musa ve Harun hikâyesi ve Samiri'nin buzağısını düşündüğümde, 1513'te ünlü *Musa* heykelini yapan Michelangelo'nun neden o heykelde Musa'ya iki boynuz yapmış olduğunu anlamaya başlamıştım.

Bu heykelin özellikleri yanında bu anlatım, onun bu derece ünlü olmasında pay sahibiydi.

Pek çok ayette Kuran'ın da nur olduğu belirtiliyor.

Bakara Suresi'ne atıfta bulunarak anlattığımız, Hindistan'da kutsal sayılan ineği de düşününce Hint kutsal metinlerinin yazılmasında kullanılan Sanskritçede boynuzun ne demek olduğunu araştırmak isteyip de karşıma çıkmasıyla yine boynuz anlamına gelen "usya" kelimesini araştırıp onun da hem "ışıldamak" ve hem de "parlamak" anlamına geldiğini gördüm! Hele tüm bu düşüncelerimin *Göbeklitepe* belgeselinde karşıma çıkması ve yeni bilgiler de üzerine katması en azından beni tasdik ediyordu.

Kafamda gerçekten şimşekler çakıyordu…

Hatta şimşek deyince, peygamberimizin Miraç'a çıkışında Hazreti Peygamber'in Mescid-i Haram'dan (Mekke'den) Beyt-i Makdis'e (Mescid-i Aksa'ya - Kudüs) ata benzer beyaz bir cennet bineği olan Burak ile gelmesi (en uzak mescit anlamına gelen Mescid-i Aksa, Beyt-i Makdis olarak ifade edilen anlatımlar mevcuttur) geldi aklıma…

Tasavvufta, "Burak aşkı sembolize eder" diye de tarif edilen burak ne demektir?

Burak, Arapça "yıldırım, şimşek, parıldamak, ışıldamak" anlamlarına gelen berk kelimesinden türetilmiştir.

Peygamberimizin yatağının sıcaklığının dahi bozulmadan uruc etmesi yani yükselmesi (merdiven) anlamlarını da ifade eden Miraç'a yükselişi ve orada aracısız şekilde zaman, mekân ve cihetin olmadığı ifade edilen katta Allah ile aracısız görüşmesinin ifade edildiği olaydır İslamiyet'te Miraç anlatımı.

Karşıma çıkan her anlatımda, bilinç seviyesinin yükselmesinin çeşitli işaretlerle bize Kuran ve Peygamber tarafından anlatıldığını fark ettim.

Namaz müminin miracıdır diyor peygamberimiz… Miraç'tan önce kalbinin Cebrail tarafından yarılıp zemzemle yıkandığı anlatılır… Namazdaki bilinç yükselişimizden önce temizlenmemiz, tövbelerle arınmamız gereği vurgulanır gibi adeta…

Oysaki bizler o kadar materyalist hale gelmiştik ki, her anlamı sadece şahıs ve eşyalara has kılmak ve aslında o şahıs ve eşyalar ardında bize verilmek istenen asıl mesajı almamakta direniyorduk.

Bakara, boynuz, boğa ifadeleriyle bilinç ve bilinç yükselişinin ve nurlanma ve aydınlanmanın anlatıldığını düşünmeye başladım.

Dervişler, peygamberler ve bilgeler hep bu sembollerle anlatılıyordu.

Kuran zaten baştan başlamak üzere bize "oku, idrak et, aklını kullan, bilincini yükselt, karanlıktan kurtul, nura kavuş, narını yani ateşini nura çevir" gibi işaretsel anlatımlarla bunu tavsiye ediyor hissim yoğunlaştı.

Işıktı, yine ışıktı (kozmik ışık). Nur, her yer her şey nur ve Allah'ın ilmiydi.

Aydınlanma ve nurlanma aslında hep bu kavramı anlatıyordu. Allah'ın ilmine kavuşma yolu kendi bilincimizde yatıyordu. Miracımız da öyle, çünkü tüm evren katman katman bilincimize gizlenmiş gibiydi.

Her şey rüya gibi beynimizde olup bitiyor. Saatler sürmüş bir rüyanın, bir anlık olduğunu anlayıp uyandığımız an gibi.

Bu dünyadaki rüyayı da, aynı gece uyurken gördüğümüz rüya gibi yaşıyorduk. Bu yüzden bilincimizin uykusundan uyanmalıydık. Hakikatimize ermek için ayağa kalkmalıydık.

Bizler önce temizlenip sonra nurlanma yolunda çalışmalıydık.

Gölgesi olmayan, saf nur olan peygamberimiz bize bunu anlatıyordu; sınırsız bir ilimle kurtuluşa ermemizin yollarını…

Hz. İsa portrelerinde gördüğümüz hareler, hatta çizgi filmlerde bile meleklerin başında dahi resmedilen hareler… kararan kalpler kavramı… her yerden beynimi sarmaya başladı…

Başka bir portrede gördüğüm ve şaşkınlıkla ilk kez fark ederek baktığım temizlenmiş ve parlayan, kalbi parlayan etrafından ışık saçan Mesih İsa…

Ve bu kadar önemli olan Bakara Suresi.

Surenin sonundaki Rabbena ayetlerini, peygamberimizce olabildiğince çok okumamız tavsiyesi…

Ve artık anlamıştım ki boğa tüm kadim öğretilerde ışıldamak, parlamak sembolü olarak kullanılmıştır. Hatta Bakara Suresi'nde, bulunması istenen bir bakara tarifi vardı ki hiç alacası olmamalıydı, pasparlak olmalıydı. Ne kadar temizlenirsen o kadar ayna olabiliyordun, sendeki Allah esmasına…

Temizlenerek parlayan, yansıtan bir ayna olmak. Tasavvufta anlatıldığı gibi.

Bakara 69: "Bu sefer dediler ki: Rabbine yalvar da onun rengini bize bildirsin. Allah diyor ki: O, bakanların içini açan, zevk veren parlak sarı bir inek olacaktır."

Bakara 71: "Musa dedi ki: Muhakkak ki O (Allah), buyuruyor ki, o mutlaka boyunduruk altına alınmamış bir inektir. Toprağı sürmez, ekin sulamaz, salmadır, onda alaca (leke) yoktur. Dediler ki: İşte şimdi hakikati getirdin (tam tarifini yaptın). Bunun üzerine onu (o vasıfta olan ineği bulup) kestiler. Ve az kalsın bunu yapmayacaklardı."

Kuran'da her mana her harf muhakkak bir sembolle işaret edilmiştir, ama sayısız manası vardır…

Ne varsa âlemde hepsi âdemde.

Âdemde düsturumuzla, vücudumuzda özellikle bilincimizi yönlendiren özellikle beynimizde ve bedenimizde, boynuza benzeyen ne vardı onu incelemek istedim.

SUR, "seslenmek, boru, üflenince ses çıkaran boynuz" anlamlarına gelir. Kıyametin kopuşunu belirtmek ve kıyamet koptuktan sonra bütün insanların mahşer yerinde toplanmalarını sağlamak üzere dirilmelerini sağlamak için İsrafil tarafından üfürülecek olan boruya denilir. Bir hadiste Sur'un, kendisine üflenen bir boru ve boynuz olduğunu haber vermişlerdir (Tirmizi). Ancak mahiyeti bildiğimiz bir boru değildir…

Kıyamette üflenmesi ile ilgili araştırma yaparken içkulağımızın şeklinin boynuza benzediğini hayretle fark etmek, beni bundan böyle anlatımlarda sembolün bedenle özdeşleştiği yeri de araştırmaya itti.

Hayret üstüne hayretle, hipofiz ve epifiz bezimize kilitlendim.

Bir sinir ağı olan ve doğrudan kendisi hormon üretmeyen ama oluşma merkezi olan limbik sistemin en önemli bölümlerinden biri olan hipotalamus, tüm bu işlevlerini, nohut

büyüklüğündeki hipofiz denilen ve temel görevi hipotalamustan aldığı kimyasal salgıların direktifi ile gereken hormonları salgılayan beze yaptırır.

Hipotalamus ve beynin yarı kesitine baktığınızda bir boynuz şekli görmemeniz mümkün değil. Hatta ötesinde onun hemen altındaki epifiz bezini bir nokta gibi gördüğünüzde, bismillahirrahmanirrahimin başındaki B harfinin bir boynuz şekline benzemesi ve altındaki noktanın da epifizi işaret etmesi gayet olasıdır.

Hatta peygamberimizin "Dünya öküz ve balık üzerindedir" ifadesinde balığın şekli ile epifize benzediğini de düşünmemek mümkün değil. Göze de benzetilen epifiz adeta bir öküzün altındaki balık şekliyle aslında dünyanın bizim beynimizden ve bilincimizden başka bir yerde olmadığı söylenmiş olabilir.

Bu düşünceyi bilimsel bir bulguyla Kuran ayetlerinin nasıl bir paralellikte olduğunu göstererek, ifade etmek istiyorum.

Devam edersek, Hz. Ali'nin "Kuran'ın sırrı Fatiha'da, Fatiha'nın sırrı bismillahta; bismillahın sırrı da B harfindedir. Ben, B'nin altındaki noktayım" diye işaret ettiği bu sır, anlam olarak, pek çok şekilde açıklanmaktadır.

Tasavvufta bir anlamıyla B harfi "kabir" yani "bedenimizi" ifade eder.

Hz. Ali ise "B harfinin altındaki nokta benim" diyerek, kendi üzerinden insanın mahiyetini anlatır.

Bizler etten ve kemikten, bizi sınırlayan bir yapıya, adeta bir kutuya konmuş, sınırsız bir kudret olan Allah'a ait isimlerden oluşuyoruz.

Her birimiz O'nun esmalarını farklı ağırlıklarda taşırken, her birimiz aslında kendi gerçekliğimizi gerçekleştirebilsek, birer deha ve yetenek abidesiyiz.

Kendimizin ne olduğunu fark etmedikçe bu beden bize kabirdir ve adeta yaşarken ölü hükmünde kalıyoruz.

Bu yüzden fiziken ölmeden önce, bilincimizle uyanmamız yani kıyam etmemiz ve ölmeden önce yokluğumuzu fark ederek ölmek ve bizdeki varlığın sadece Allah'a ait isimler olduğunu bilincimize yaşatarak, Allah'la "baki" olma sırrına erişmemiz gerekir.

İdrakimizde önce kendi gerçekliğimizi ve varoluş sebebimizi bilmemiz, bizim özgürleşmemiz anlamını taşır.

Aksi halde Kuran'da anlatılan köle hükmünde kalırız. Biz varoluşumuzu, gerçekliğimizi hakikatimizle buluşturamazsak, sanal bir perde olan bu dünya ve âlemde isteklerimize kavuşamaz ve sistemin kölesi olmaya devam ederiz.

Konudan sapmadan devam ediyorum.

Besmeledeki B harfine bakarsanız, Arapçada boynuz şekline benzediği ve B'nin altındaki noktayım ifadesinde B harfinin boynuz sembolü olduğu yani Zülkarneyn çift boynuzluluktur ve sembolüyle altındaki noktayı ifade eder.

Çift boynuz durumunu beyninin sağ ve sol lobu ve tüm nöronlarını kullanabilen bir kişi olarak da düşünebiliriz… Zülkarneyn'e ilişkin anlatımımızda ilginç bir açılımımız olacak bu konuda…

Bundan da hipotalamus ile beynin iç yapısına atıfla, burun kökünün hemen arkasındaki epifiz bezimizin kastedilmiş olabileceği, "hayat enerjisi ve aydınlanmanın" diğer tüm öğretilerde bu bezle de sembolize edildiğini ifade eden anlatımlar vardır.

Ben de “Namaz” bölümünde bu konuya atıfta bulunacağım.

Kafatasımızda boynuza benzeyen hipotalamusun, hemen burnumuzun kökü arkasındaki ve “Namaz” bölümünde önemini anlatmaya çalışacağım epifiz bezinin de o B’nin altındaki nokta olduğunu kastettiği de söylenir!

Zülkarneyn’in özellikleri anlatıldığında bunun nasıl bir mertebe olduğunu da sanırım anlayabileceğiz, ama şu an temel konudan çıkmadan, devam etmek istiyorum.

Hz. Ali, “B’nin altındaki noktayım” der. Besmeledeki B harfi boynuzdur. Zülkarneyn yani “çift boynuzlu olma durumudur” ve altında bir nokta vardır.

Kuran’da (ve kadim öğretilerde de) 33 de sembolik sayılardan biridir. Neden namazlarımız üzerine belli zikirleri 33’er tane çektiğimiz, neden kıyamette kalktığımızda 33 yaşında olacağımız hep merak konum olmuştur.

Bunun da omurgamız ve onun elektriksel sistemi ile ilgisi olmalı, çünkü omurgamız 33’e bölünmüştür.

Tüm bu çalışmalar esnasında anladığım çok önemli olan bir şey de, omurgamız içinde vücudumuz boyunca uzanan omuriliğimizin[32] oluştuğu dorsal horn yani boynuz ismi verilen bir kesit gördüğümde ise, tüm parçalar yerli yerine oturmaya başladı.

Tabii ki sınırsız bir ilimden aldığımız bir damla bile olmayan bir bilgidir bu. Ve her şeyin doğrusunu elbette yalnızca Allah bilir.

Ancak “Ses” bölümünde de belirttiğimiz gibi, kâinatta var olan ses esası ve ilişkisi bu seslerle oluşturulan titreşim ve rezonanslarla harekete geçirilen sinir yapıları ve ağlarının belli sayıdaki zikir ve özel seçilmiş frekanslar içeren bu kelimelerle, binlerce anlamı yanında, bizlerdeki ruh yapımızın oluşturduğu yaşam enerjimizi keşfetmemiz ve onu doğru kullanmak suretiyle “madde-fizik” beden değil “nur-ışık beden” halimize geri dönmemizi sağlamak için verilmiş reçeteler düşüncesindeyim.

Omurgamız, hipotalamus ve epifizi de içine koyduğumuzda hayat enerjisi olan yaşam enerjisini, bizim kurtuluş aracımız olan “bilinç” için kullanılan bu enerji, omurga kökünde uyuyan bir yılan gibi olan bilinç titreşimini yükseltmek isteyen insanlar da bunu görmüşlerdir…

“Ben babam İbrahim’in duası, kardeşim İsa’nın müjdesi, annemin ise rüyasıyım. O, bana hamile iken Şam saraylarını aydınlatan bir nurun kendisinden çıktığını görmüştü…” (Hz. Muhammed [sav])

Harflerin başlangıcı olan ALFA “a” harfinin gelişimini görüp de araştırmaya başladığımda ve okuduğumdaysa gerçekten gözyaşlarımı tutamadım.

Bu kadar cahil olduğumu bilmiyordum…

Alef, öküz demekti. Alfa da “elif” kelimesi de oradan gelmekteydi. Öküz ise ÖK-ÜS yani “Allah’ın adamı” yani “peygamber” anlamını taşıyordu… İşte bu yüzden Bakara Suresi’nde bir dervişte olması gereken özellikler bu misal ve sembollerle anlatılmıştı. Hatta Oğuz Türklerindeki Oğuz kelimesi de Ök-Üs kelimelerinin yumuşatılmış haliydi.

Her harf başlı başına bir ifade ve işaretti. İşte Allah’ın muhteşem kelam sıfatı ve nurunu verdiği kalem ile kâinat, her şeyiyle harfinden kelimesine kadar, Allah’ı anıyor ve anlatıyordu: “Her eşya bir harf olmuş/ Hem zarf hem mazruf olmuş/ Acem ilim sarf olmuş/ Bir nokta bin söz oldu…” (Hilmi Dede Baba) “(Bunun üzerine Musa) asasını bıraktı, birden o asa büyük bir yılan olarak göründü…” (Araf 107) “Ve elini (göğsünden) çekip çıkardığı zaman bakanlar, onun (elinin) beyaz olduğunu (gördüler)

…” (Araf 108) “Elini de (koynundan) çıkardı; o da seyredenlere bembeyaz görünen (nur saçan) bir şey oluvermiş.” (Şuara 33)

Musa’nın yere bıraktığı asanın büyük bir yılana dönüşerek, büyücülerin asalarının dönüştüğü yılanları yemesi benzetmesi, omurgamızda kuyruksokumundan gelen bu alanın aydınlanmamız için uyandırılması, kıyam etmesi gereken bölge olması sembolünü de ifade ediyor olabilir miydi…

Evren kelimesinin pek çok anlamı yanında aynı zamanda “büyük yılan” demek olduğunu da söylersem, belki bir şeyler oluşacaktır bizde de.

Allah, O’na aracısız hitap ettiği için Kelimullah dedi Musa’ya… Allah’ın kelimesini duyan oldu.

Allah’ın verdiği ilim, uyanış ve kelamla, hakiki bilincinin ayaklanmasıyla Musa diğer sanal gerçeklikleri hakkın hakiki gerçekliğiyle yutulmasını, hükümsüz kalmasını firavuna ve kâhinlere izletti…

“Sonra Musa asasını attı. İşte o zaman, o Musa’nın asası onların uydurdukları şeyleri yutuyordu.” (Şuara 45)

Asanın yılana dönüşmesinin anlatıldığı ayetinin üzerine, bembeyaz nura dönmüş elinin ifade edildiği ayetin gelmesi, aydınlanmanın işaretlerinin bizlere verilmesi için olabilir miydi?

Biz Allah’ın nurunu saçtığı bu kâinat ve yeryüzünden, yani adeta “ana trafodan” ne kadar beslenirsek o kadar çok ışıyacak ve ışık saçacağız ve o kadar ulaşım ağımız genişleyecek, diye tefekkür edebilir miydik…

Peygamberimizin –ki tamamen nurdur– gölgesi yoktur denmesi, onun safi nurluğundan kaynaklı olabilir miydi?

Temizlenmiş anlamındaki Mesih İsa…

Temizlemek anlamındaki zekât, tezkiye.

Birkaç kez göğsü yarıldığı (İnşirah Suresi) anlatılan peygamberimizin, tertemiz haliyle nura dönmesi ve Allah’tan aldığı ışığını kâinata yayması…

“Biz senin göğsünü açıp genişletmedik mi?” (İnşirah 1)

Allah’ın (ilahi hakikatin) manasının güneş (Şems), peygamberimizin nurunun O’ndan alınmasından dolayı da Ay yani Kamer’le sembolize edilmesi ve bizlere Allah’ın nuru ve ışığını yansıtması tüm bu kavramların bağlantısını bize göstermiyor muydu…

Yukarıda anlatılan hadiste de belirtilen ve Kuran’da da bahsedilen Allah’ın nurunun bölünmesinde peygamberimizin (sav) tasvir ettiği basiret nuru, yani üçüncü göz nuru, iman nuru, kalp nuru… Tüm bunlar bizim aslında ışık (kozmik) parçacıkları olan varlıklar olduğumuzu ve ateşle karışmış ışığımızı, enerjimizi İLİM olan NUR’a döndürür ve ne kadar yükseltirsek ana kaynak olan Allah’ımıza o kadar hızlı ve güvenli döneceğiz. Aksi halde saf ışık ve nur olmadıkça, nar yani ateş ve nefsani yönümüzün nardan nura dönmesi için bir işlemden geçmemiz gerekeceğini ve ancak o acılı işlemden sonra temizlendiğimiz oranda ve sürede sırat denilen o acılı yoldan temizlenerek geçmek suretiyle ancak geldiğimiz safi ışık ve nur olan ana kaynağa dönebileceğimiz anlatılıyor olabilir miydi?

Peygamberimizin bol bol tefekkür edip, gecelerini geçirdiği yer olan Hira Dağı’nın bir adının da Harra ve Cebeli Nur yani Nur Dağı olması da mı tesadüftü?

Allah peygamberimizi nurundan yani ışığından yaratmış. Peygamberimizin nurundan ve ışığından da bizleri yaratmış.

Her birimiz o fotonuz. Mekânla da mesafeyle de ayrıldık sansak da biriz… Birbirimizden etkileniriz ve birbirimizi etkileriz. Bu yüzden de birbirimizi sevmedikçe cennetimize ve huzurumuza kavuşamayacağız.

Koptuğumuz nurdan karanlığa düştük. Balçığa düşmüş ışığımıza yeniden kavuşmadan, temizlenip aydınlanmak için uğraşmalıyız geri çağrılmadan önce.

Nerden geldiğimizi, kendimizdeki hakikatin varlığını hatırlamaktır amacımız.

Işıktan geldik ateşle karıştık. Aslın olan ışıktan geldin, o zaman beden içinde hapsolmuş ışığına geri dönmen gerek.

Başkasının acısıyla acılanman, başkasının sevinciyle sevinmen gerek. Çünkü sen bedenselliğinde hapsolmuş sansan da temelde bundan etkilenmektesin.

Allah kâinatı "Habibim" dediği peygamberimiz için yarattı. Onun nurundan da bizi. Yani kâinat sevgi uğruna var edildi, rekabet uğruna değil.

Savaşmak değil yardımlaşmaktı anahtar. Çünkü yaralayan ve yara alan aynıydı.

Sevgi enerjisi ışıktı. Herkes er geç ona kavuşacaktı.

Hepimiz önce kendimizi anlamalıydık, böylece de varoluş kaynağımız olan Yaradan'ı…

Hepimiz aynı kaynaktandık. Teklikten…

Bu yüzden herkes birbirini sevmedikçe, hakiki iman etmiş olmayacaktı…

Yaratılışın amacı geldiğin ışığa, geldiğin birliğe kemalatınla geri dönmendi.

Yaradan dendi O'na…

Yarattı dendi bizi…

Yaratmak kelimesinin etimolojisiyse, araştırmalarım sonucu beni benden aldı.

Sanki tüm bu anlatılanları tasdiklerken bir kelimede özetler gibi:

"Yaratmak" kelimesinin hakiki anlamı nedir biliyor musunuz?

"Parlamak, ışık saçmak."[33]

32. Omurilik: Omurganın içinde vücut boyunca uzanır. Omurilikte ventral kök, dorsal kök ve yan boynuz bulunur. Ventral kök motor nöronlarının çıktığı, dorsal kök duyu nöronlarının omuriliğe girdiği yerdir. Yan boynuzdan otonom sinir sistemine ait sinirler çıkar. Omurilik refleks merkezidir. Beyne gelen ve çıkan impulsları iletir.
Otonom Sinir Sistemi: İsteğimiz dışında çalışan tüm iç organlara sinirler gönderir ve miyelinsizdirler. Omurilik, omurilik soğanı ve hipotalamustaki merkezlerce kontrol edilir. Otonom sinir sisteminde birbirine zıt çalışan sempatik ve parasempatik sinirler bulunur.
Sempatik sinirler organizma zor durumda kaldığında devreye girer. Sindirim ile ilgili olayları yavaşlattığı halde diğer olayları hızlandırır. Parasempatik sinirler ise sindirim sistemi hariç iç organların çalışmasını yavaşlatır.

33. T*ü*rk mitleri, destanlar*ı*, efsaneleri ve halk inan*ış*lar*ı*nda geçen *ışık*la ve onun yaratma g*ücü*yle ilgili *ö*rnekler son derece fazlad*ır* (bkz. *Ö*nal 2007). Burada bunlar*ın* tamam*ını* vermek çal*ış*man*ın* kapsam*ını* a*ş*acakt*ır*. Ancak *ş*uras*ı* malumdur ki T*ü*rklerin yarat*ılış* eylemine bak*ış*lar*ı*, onu alg*ı*lay*ış*lar*ı* T*ü*rkçeye de yans*ımış*t*ır* ve kanaatimizce "yarat" fiili bu bak*ış*n sonucu olarak dildeki yerini alm*ış*t*ır*. Yarat, "halk etmek" fiili bizce yara, "yararl*ı*, uygun olmak" veyahut yar, "uçurum" kelimelerinden t*ü*rememiştir. Kelimenin k*ökü "*parlamak, *ışık* saçmak" anlam*ına* gelen ve t*ü*revleriyle T*ü*rkçede pek çok yeni kelimenin ortaya *çık*t*ığı "ya"* fiili olmal*ıd*ır. Yap*ısı ya-r+a "*parlamak," "t" > yarat biçimindedir. Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic Volume 7/3, Summer 2012, p. 1415-1423, ANKARA-TURKEY
Yarat, Yaratmak, Halk Etmek Fiilinin Etimolojisi, Galip GÜNER

TEVHİD, MATRIX VE FİZİKÇİLER

Bu dünya bir dağdır
Yaptıklarımızsa ses
Ses yankılanır

Yine bize geri gelir

– Mevlana

Nobel ödüllü Alman fizikçi Max Planck,"Bütün maddenin kaynağı, hakikati ve varoluşu atom parçacıklarını titreştiren ve ufak bir güneş sistemi gibi onları bir arada tutan, üstün bir güce dayanır… Bu gücün arkasındaysa büyük bir bilinç ve zekâ içeren bir akıl olduğunu kabul etmeliyiz. İşte bu akıl tüm maddenin matrix'idir…" der.

Ve aynı zamanda Planck, maddenin "gördüğümüz şekilde" var olmadığını ifade eder.

Bu anlatım Kuran'la verilen bilgilerle inanılmaz derecede örtüşen bir anlatım…

Nasıl mı?

Artık bilimsel olarak kanıtlanmış olan şu ki, biz "eşyaları" "hakiki" halleriyle görmüyoruz.

Beynimiz algıları aracılığıyla o eşyayı kendi "yorumu" suretiyle "okuyor" yani algılıyor.

Bu Planck'ın ve artık pek çok fizikçinin söylediği bir şey. Biz eşyayı algıladığımız şekliyle yorumluyor ve onu öyle görüyoruz. Ancak eşyanın hakikati o şekilde değil.

Mesela bir elmayı algılayabilmemiz için beynimizde suret olarak bir elma algısı var. Dışarıda o eşyanın enerjisel yapısını beynimiz kendi bilgi tabanındaki elma bilgisiyle eşleştirip elmanın resmini beynimiz içinde oluşturuyor.

Algıladığımız her şey böyle. İnsanların dahi bütün resmini görmediğimizi ve beynimizin bu resmi tanımladığını biliyor muyuz?

Şimdi Planck'ın bu anlatımını bağlayacağım yer şu:

Tasavvufta anlatılır ki Allah'ın RAHMAN ismi, esmaların hakiki hallerinin olduğu isimdir.

Bu anlatım Planck'ın anlatımıyla aynı, çünkü biz eşyaların "Rahim" isminden dışarı çıkmış haliyle muhatabız.

Bu da şuna benziyor; aynaya baktığımızda biz 3-boyutlu olmamıza rağmen, yansımamız bizizdir ama o yansıma "aslımız" değildir, değil mi? Dokunsak hissetmez, ısısı yoktur, yumuşaklığı yoktur vs…

Ama bizim varlığımızın yansımasıdır.

Yani aynaya baktığımızda kendimizi gördüğümüzü sanırız ama asıl kendimiz aynadaki akis değildir, sadece bir yansımadır…

O yansımanın üzerine bir daha bir başka aynadaki yansımasını düşünün… İşte o ikinci yansıma da bizim dünyada muhatap olduğumuz görüntülerdir.

Bu dünya suretlerin, akislerin yansımasıdır. Asılları değil "gölgelerinin gölgeleri" ile muhatabız eşyaların.

Bu yüzden tasavvufta "gölge" tabiri çok kullanılır.

Her şeyin "özü, zatı, esası, kaynağı, zihin dışı varlık" "ayn" demektir. Ayan ise bu kelimenin çoğuludur.

Ayan-ı sabite kavramı esmaların, ilahi isimlerin gölgeleri olarak nitelendirilir. İşte ayan-ı sabitenin gölgesi de eşyadır.

Arapçada "ayn" göz de demektir… Ayna diye tabir edilen bu dünya ise adeta AY-NA "gördük", "ayın" göz, görmek "na" ise Arapçada biz eki olduğuna göre, bu dünya bir

aynadır dediğimizde adeta “gördük” der gibiyiz dünyayı…

“Sen bu cisimden ibaret değilsin, gözden ibaretsin. Canı görsen cisimden vazgeçersin.” (*Mesnevi*, VI, 811)

Mevlana…

İnsan büyük âlem ve küçük âlem olan kâinatta aslında bir göz gibidir… Yukarıdaki şekle bakın…

Ne kadar muhteşem değil mi?

İşte eşyaya döndüğümüzde, “suret” diye muhatap olduğumuz eşyaların aslı Allah’ın ilminden ve esmalarından gelir.

Mesela bir elma, Allah’ın o eşyanın mahiyetini oluşturan isimlerinin örnek olarak Mün’im isminin gölgesi olabilir. Ortada bir sanat eseri varsa Sani isminden görülür. Sureti elma, ağaç, kuş şeklinde olmasına rağmen aslı hakikati Allah’ın isimlerinden oluşur her eşyanın.

İşte rahmaniyet isim ve sıfatların gerçek yüzleriyle oluştuğu mertebeyi kapsar.

Rahim ismi ise, tecellilerin birimsel manadaki açığa çıkış halleridir. Aynı bir ana rahminden açığa çıkmış bebek gibi.

Bizim gölgenin gölgesi olmak suretiyle, varlık âleminde “birimsel” olarak açığa çıkmamız Rahim ismiyle olmaktadır ve bunu Planck’ın sözleriyle eşleştirdiğimizde onun bire bir bilimsel olarak Kuran’da halihazırda yazan bu anlatımı anlattığını görüyoruz… Eşyaları oldukları gibi görmüyoruz (öz yani hakiki halleri rahmaniyette) ama tüm maddenin açığa çıkmalarının arkasındaki kaynak evrenin matrix’idir diyor Planck…

Evrenin matrix’i tabiriyle ifade edilen kavramı anlamak için, size yorumsuz olarak çıkan sözlük anlamlarını veriyorum:

Matrix (çoğul): matris, kalıp, dölyatağı, kaide ve RAHİM.

Bu bilimsel tanım nasıl da bire bir Allah’ın Rahim sıfatını bu yönüyle anlatıyor!

Bununla beraber “sayısal dizilimin” nasıl da kâinattaki her varlığın oluşumundaki ilim olabileceğini önceden de paylaşmıştık.

Evet Planck’ın da anlattığı matrix tanımı aslında İslami gerçek anlatımıyla bire bir örtüşüyor. Varlıkların birimsel manada açığa yani varlık âlemine çıkışları Rahim ismiyle gerçekleşiyor.

İşte bu akıl tüm maddenin matrix’idir, yani “rahmidir” diyor Planck!

Allah’ın isimlerini varlık âlemine çıkaran isim ve sıfatı.

Matrix kelimesi “mater” yani “anne” ve “rahim” kelimesi anlamını taşıyor. Hatta tıpta matris, evrenin numunesi olan insan bedenindeki hayat veren enerjiyi de ifade ediyor…

İşte tüm varlıkların arkasındaki bu bilinç Rahim ismiydi. Hepimize “Ailemsiniz” diyen “Rahim” ismiyle kendini niteleyen ve bir anne şefkatiyle bizi seven sarmalayan Allah…

Bizler O’nun rahminde, aynı bir çocuğun annesinin rahminde yüzdüğü gibi yüzmekteydik… Etrafımız O’nun isim ve sıfatlarıyla doluydu ve biz farkında olmasak bile O bizi annenin bebeğini koruyup kolladığı gibi kolluyor ve bebeğin bunun farkında olmadığı gibi bizler de farkında olmadan varlığımızı sürdürdüğümüzü sanıyorduk…

Planck alternatif görüşe ve dinlere karşı çok hoşgörülü birisiydi. Sembollerle alay ettiği için ateistleri eleştirmişti. Çünkü aşırı dindar kişiler için bazı semboller çok önemliydi ve o bunun önemini vurguladı. Max Planck 1944 yılında şu sözleri dile getirdi: “Bilime hayatımı adamış bir adam olarak ben, atomlar hakkında yaptığım bu kadar araştırma sonucunda şunu söyleyebilirim ki öyle bir varlık yok. Bizim de maddenin arkasında bilinçli ve akıllı bir aklın varlığını kabul etmemiz gerekir.” Planck hayal gücü kuvvetli ve inançlı bir bilim insanı kabul edilir. Buradaki inanç “hipotez üzerinde çalışma” ile benzer özelliği taşımaktadır. Örneğin nedensellik ilkesi doğru ya da yanlıştır, burada bir inanç eylemi vardı. Ve şunları söylemiştir: “Dinde ve bilimde Tanrı inancı gerekebilir. İnananlar için Tanrı bir başlangıçtır. Fizikçiler için her şeyin sonundadır.” Daha sonraki yaşamında Planck Tanrı’nın olduğunu gözlemleyip ve deist olduğu hatta bir rivayete göre ölümünden altı ay önce Katolik olduğunu açıkladığı söylenir.

Dünya fizikçilerini ve araştırmalarını okuduğunuzda Kuran ve tasavvufi anlatımlara ilişkin bilginiz az çok varsa, dünya fizikçilerinin gerek madde gerek enerjiye ait yeni keşiflerinin nasıl da hakikat ilmiyle örtüştüğünü görürsünüz.

Mesela yine beni çok etkileyen bir anlatım da, yine bir fizikçi olan Wheeler’dan gelmişti.

Bir Amerikalı teorik fizikçi olan; nükleer füzyon kuramının mimarlarından ve kara deliklere de adını veren John Archibald Wheeler, deneyleri sonucunda edindiği bilgiyle evrenin “tamamlanmamış” olduğunu ve bizlerinse evreni “gözlemlememiz” ve etrafımızla sürekli etkileşim halinde olmamızdan dolayı gördüğümüz gerçekliği oluşturmakta bu sebeple de bu oluşumda katılımcı olduğumuzu söyler…

T. E. Bearden ve diğer bazı bilimsel düşünürler, gerçekliğimizin oluşumunda zihnimiz, bilincimiz ve niyetimizin önemini vurgulamaktadır… Niyetin gücüne dikkat çekmektedir… İşte bu anlatımlar da “niyet dini” olarak ifade edilen İslamiyet’in anlatımıyla bire bir örtüşmektedir…

Fiilleri yaratan Allah niyetlerimize bakar… Ve niyetlerimizse kaderimize sebebiyet verir… İşte bu da “gerçekliğimiz” olur…

İç içe geçmiş labirent gibi boyutlar içinde yapılan seçimlerle oluşan ilmi alanlara ilişkin gerçeklikler…

Yukarıda belirtilmiş bilimadamlarına ait bu anlatımlar beni derinden vurdu.

Çünkü Fetih Suresi 27. ayette işaret edilen hakikat, bir bilimadamı tarafından da teyit edilmiş oluyordu…

“Lekad sadakallhu resulehur ru’ya bil hak (hakkı)…”

“And olsun ki Allah, resulüne rüyasını Hak olarak doğruladı.”

“İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar…” (Hz. Muhammed [sav])

“Dünya hayatı bir rüyadan ibarettir. Dünyada servet sahibi olmak rüyada define bulmaya benzer. Dünya malı nesilden nesile aktarılır ama hep dünyada kalır.” (Hazreti Mevlana Celaleddin Rumi)

Ve son yıllarda dünya bilimadamlarının ve özellikle fizikçilerin bas bas bağırdığı gerçek:

“Maddesel (fiziksel) dünya bir illüzyon, hayat ise bir rüyadır…”

Evet şimdi Fetih Suresi’nin 27. ayetine geri dönelim. Allah Resulü’nün (sav) Mekke fethinden önce gördüğü bir rüya ile bu fethin müjdesini önceden (Hudeybiye’ye gelmeden önce) verdiği anlatılıyor.

Tabii bu ayetin ilk zahiri anlamı…

Şimdi rüya kelimesine ve “bil hakkı” anlatımına yeniden bakarak bilimsel verilerle nasıl gizli bir anlamın o dönemde anlatıldığını görelim…

Rüya kelimesi köklerinden başlayalım.

Ar ray: 1. görüş, görme yetisi. 2. kanı, ar ra, gördü, algıladı, bir görüşü benimsedi.

Arapça sözcük, “gördü, algıladı, bir görüşü benimsedi” fiilinin mastarıdır.

Yine etimolojik sözlüğe baktığımızda, hayal: ar, imgelem, zihinsel görüntü, gövdeden ayrılmış ruh, hayal etti…

Rüya, rüyetle aynı kökten gelir. Yalnız, şöyle bir ayrım yapılır ki, “rüya” için manevi yolla görmek gibidir, denir. (Uyku ve ona benzer bir durum da buna dahildir.) Rüyet ise “uyanık olmak ve bu esnada şahit olmak” yani gözlemlemektir. Tasavvufta hakiki rüyanın Levhi Mahfuz’da olan biteni, kalbimizin aynasında görünmesi olduğuna ilişkin anlatımlar da vardır.

Bunu anlatırken şunu hatırlayalım, peygamberimize, “O zaman gece uyurken gördüğümüz rüya nedir?” dendiğinde, “O da rüya içinde rüyadır” demiştir…

İlk zahiri anlatımda Allah Resulü’nün (sav) uyuduğunda gördüğü rüya olarak bu açıklama gelmekte.

Ancak daha köklerine inen batıni, gizli anlatım peşine düşüldüğünde şu da karşımıza çıkmıyor mu:

“And olsun ki Allah Resulü’nün (sav) kanısını doğruladı…”

Evet, peygamberimiz insanlık âleminde bu dünyanın aslında bir rüya olduğunu söyleyen ilk insan ve ilk peygamberdir.

Bunu şöyle düşünün: Uyurken rüya gördüğümüzde her şey nasıl da gerçektir değil mi? Heyecanlanırız, ağlarız, güleriz. Gördüğümüz herkes var gibidir ve canlıdır. Onu yaşarken mümkün değil anlamayız.

İşte dünya hayatı da bundan farksızdır. Birini gece beynimizde görürüz, diğerini uyanık olduğumuzu sandığımız gündüz vaktinde görürüz. Herkes ve her şey o kadar gerçektir ki…

Ama insan beyni biliyorsunuz koştuğunu düşünmek suretiyle bedeninde koşmanın sonucu oluşan etkiler, acı çektiğini düşündüğünde bedeninde yanma olabilen bir yapıya sahip. Her gerçeklik atfettiğimiz olay aslında bir hayaldir. Gövdeden ayrılan ruh gibi.

Diğer tüm peygamberler dünyanın maddi varlığı ve gerçekliği üzerinden anlatımda bulunmuşken, peygamberimizin bilimin daha yeni keşfettiği ve aslında gördüğümüz

her şeyin bir rüya, bir hayal olduğu kanısını ve “bil Hakk’ı” hakikatin de bu olduğunu hak ile ifade ettiğini görebiliyoruz…

“Ben gizli bir hazine idim, bilinmekliğimi murat ettim… Halkı yarattım, nimetlerimi onlara sevdirdim. Böylece beni bildiler.” (*Hadisi Kutsi*, Acluni)

O’nun isimlerinin beden bulmasıyla, O’nun sadece bir AN’da bu hali görmesi ve gözlemlemesi, bu sonsuz âlemin ve milyarlarca yıllık zaman diliminin var olmasına yetmiştir…

Hayal kelimesine dikkat ederseniz, “gövdeden ayrılan ruh” anlamındadır…

Yani?

Bizler Nefesi Rahmani’nin oluşumlarıyız. “Allah ruhumdan üfledim, nezdimden bir ruh…” gibi ifadelerle tek vücut olan birliğinden, yukarıdaki anlatımdaki gibi gövdeden ayrılan ruh “algımızı” da bize açıklamış oluyor adeta…

Bizler gövdeden ayrıldığı kanısında olan ruhlarız. Ancak bu bir hayaldir…

Tüm bu kâinat, Allah’ın gizli hazinesinin bir anlık dışa taşımıyla Allah’ın olan biten her şeyi görmesi, izlemesidir.

Bir “gözlemci” olarak, evren var diyen fizikçiler bu ayeti bize detaylandırmışlar sanki…

Tekrar Wheeler’a dönersek:

Deneyleri sonucunda edindiği bilgiyle evrenin tamamlanmamış olduğunu ve bizlerin evreni gözlememiz, etrafımızla sürekli etkileşim halinde olmamızdan dolayı gördüğümüz gerçekliği oluşturmakta ve bu yüzden katılımcı olduğumuzu anlatmıştır.

Bunu şöyle düşünün, bir ağaçtan yere elma düşse ve biz orada olmadığımız için görmesek, duymasak o olay bizim için yok hükmündedir, değil mi? İşte gözlemciyle varlık bulan olay anlatımı bunun gibidir…

Şimdi konuyu bağlayacağımız yere gelelim.

Said-i Nursi Hazretleri, “Gözler ruhun penceresidir” der…

Evet.

Ve biz artık “Rab” bölümünde de anlattığımız gibi biliyoruz ki bizden gören, aslında Allah’ın bizdeki esmalarından öte bir varlık değil…

Ona da evet…

Yani gören ruh Allah’a ait. İşte bir anlık rüya görme hali mesele. Yoksa Allah’la ilgili rüya tabiri uyumanın ötesinde görmekle ilgilidir…

Gövdeden ayrıldığı sanısındaki ruhun, bir anlık gözlemiyle oluşuyor her şey…

O ruhun beden giymiş hali ise Âdem’dir… Her birimiz Âdem’in bir parçasıyız. Hepimiz toplamda “bir” insanız…

“İşte bundan dolayı (Tevrat’ta) İsrailoğullarına şöyle yazdık: Kim bir kişiyi, bir kişi karşılığında olmaksızın veya yeryüzünde bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, muhakkak ki o bütün insanları öldürmüş gibidir. Kim de (bir kişinin hayatını kurtarmak suretiyle) yaşatırsa bütün insanları yaşatmış gibi olur. Ve and olsun ki resullerimiz onlara apaçık deliller ile geldi. Sonra da, şüphesiz onlardan birçoğu, bundan sonra gerçekten yeryüzünde aşırı giden müsrifler oldular…” (Maide 32)

Bu ayet de bizi tasdik ediyor.

Şimdi gelelim bir insanın bu bağlamda aynı zamanda neyi ihtiva ettiğine…

İnsan kelimesinin anlamlarından birkaçını ilgili konularla bağlantılı başlıklarda paylaşmıştık.

Gelelim “insan” kelimesinin bir başka anlamına…

İnsan kelimesinin Arapçadaki karşılıklarından birinin “gözbebeği” olduğunu öğrendiğimde ne yaptım biliyor musunuz?

Ağladım… ağladım…

Ne yapılır ki başka böyle bir ilim, haşmet karşısında?

İnsan-ul ayn…

Anlatımın muhteşemliğine bakın. Bu hem Allah’ın bizleri anne şefkatiyle sevmesini anlatır, hatta afişe eder, bizi gözü gibi sakınmasını hem de bizi ve evreni bizden görmesini…

Bir ben var ki benden içeri…

Ariflerin hemen hepsinin insanı tanımlarken, insanın kâinatın gözbebeği olduğunu ifade etmelerinin altındaki derinliğin anlamı bu olmalı…

Bu nasıl bir zevktir Allah’ım!

Allah esmaları bizden görüyor. Biz Allah esmalarını adeta gözbebeği gibi algılıyorduk…

İşte evren de bu gözlemci katılımıyla şekilleniyor. Ve o yaratan da olduğuna göre, katılımcı bir anlamda, var edişe katkı sağlıyordu…

Katılımcı olan bizdeki esmalardır. Bizden gören de onlar. Var edişe katkısı olan da onlar. Sonuç itibariyle zaten Tek’in enstrümanları onlar…

Allah’ın isimlerinin bizden görmesi gibi bir anlamla öyle vurucuydu ki. Allah insandan görüyor ve inceliyordu ki bu Allah’ın esmaları ile iş görmesi öğretisine ve âdetine uygundu.

Said-i Nursi Bediüzzaman Hazretleri, “Göz öyle bir hassedir ki, ruh bu âlemi o pencereden seyreder” diyerek, gözün önemini ifade etmiştir.

İşte tüm bunlarla beraber toparlayacak olursak, “Allah kendi nurundan peygamberimizi ve onun nurundan da bizleri halk etti” anlatımı, Einstein’ın görelilik teorisine de destek vermiştir. Wheeler’ın kariyerinin özeti olarak anlatılan şu fiziki açıklamayla bir kez daha açık ediliyordu…

Wheeler, kariyerini 3’e bölerek şöyle ifade etmişti:

1. Her şey parçacıktı; nötron, proton gibi temel parçacıklar… (Hepimiz saçılmış nurlar, bir anlamda yukarıdaki fotonuz anlatımını hatırlayalım.)

2. Her şey alandır. (Bu parçacıkların oluşturduğu alanlar.)

3. Ve her şey bilgidir…

İşte bu 3. maddeyi de gördüğümde artık fena olmuştum. Çok fenayız deriz bazen, özellikle Allah ilmiyle uğraşırken. Bir gün bana söyletilen bu sözün anlamını dikkatle düşününce fark ettim ki, Allah ilminin ucundan biraz anlamakla dahi “fena” yani “yokluğuna” doğru yol alıyor insan…

Allah bunu kısaca peygamberimize şöyle özetlettiriyordu:

“Allah Resulü’nü (sav) kendi nurundan, tüm kâinatı da onun nurundan var etti. Nur ise “ilmullah” yani Allah ilmidir.

Bu Wheeler’ın, yıllar süren çalışmaları sonucunda vardığı anlatımla aynıydı.

“Bizler sadece yakın ve buradayı değil aynı zamanda uzak ve öncekini de varlığa getirmekte katılımcıyız.”

“O, evveldir (ilktir) ve ahirdir (sondur), zahirdir (alametleri tüm varlıklarda görünendir) ve batındır (gizli olandır). Ve O, her şeyi en iyi bilendir…” (Hadid 3)

“Bu durumda, bizler evrene ait bir şeyi uzak geçmişten getirmekte katılımcıysak, uzak geçmişte ne olduğuna ilişkin bir açıklamamızda daha fazlasına neden ihtiyacımız olsun ki?”

Martin Redfernsa, Wheeler’la yaptığı bir söyleşi sonrasında bu yöndeki düşüncelerini şu şekilde ifade etmişti:

“Eğer Wheeler haklıysa, o durumda biz ve diğer bilinçler kâinatı gözlemliyoruz ve bu şekilde var ediyoruz veya en azından kâinatı yaratanı aşikâr ediyoruz…”

Wheeler: “Her şey bilgidir…”

“O Allah ki, yedi kat gökleri ve yerden de onların misli kadarını (yedi kat yerleri) yarattı. Allah’ın her şeye kadir olduğunu ve Allah’ın her şeyi ilmi ile kuşattığını bilmeniz için emir, gökler ve yerler arasında devamlı iner.”

İKİNCİ BÖLÜM

En büyük ilim hiçbir şey bilmediğini bilmektir ve en büyük kâşifse kendini keşfedendir…

– Deniz Erten

Bedenimde nar
Ruhumdaysa yâr var…
Bana burası yeryüzü diyorlar
Oysaki her yer yâr yüzü
Bilmiyorlar…

– Deniz Erten

GRACELAND

Hayat, aynı öğretiyi sunan bir öğretmenin dersinden çıktığımızda, hepimizin farklı şekilde notlar alması gibidir…

Her birimizin belirli alanlar içinde kendimize ait yaşadığımız hayat tek dilde konuşmasına rağmen, her birimiz kadar farklı tercümeleri olan bir lisandır adeta.

Oysaki bu, işimizi zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramaz.

Mutluluk ve huzur değil, yalnız çektiğimiz acılar, maruz kaldığımız imtihanlar, sıkıntılar bizi sorgulamaya iter.

İnsan acı çekmedikçe sorgulamayan, kaybetmedikçe değerlerine yeterince sahip çıkmayan bir yapıya sahiptir…

Sanal özgürlüğü için hakiki esarete düşen, olanı olmayanla takas etmiş bir varlıktır.

Nefsini kontrol edememe âcizliği insanda mevcut oldukça, tarihin tekerrürden ibaret olması çok da şaşırtıcı olmasa gerek.

Belki de bu yüzden Kuran Yaradan'a karşı sorumluluk duyarak, O'nun rızasını, sevgisini kazanmak için günahlardan, yasaklardan korunma gayret ve niyeti olarak tanımlanan bir "kendilik bilinci", bir "farkındalık" olan TAKVA'dan bu kadar çok bahsediyor… Allah Resulü'nü (sav) örnek alıp nefislerini temizleyip saflaştırarak ibadet ve hizmetlerini "Muhammedi şefkat" idrakiyle yapanlara, belki de bu yüzden Müslüman ifadesinin ötesinde Allah'ın en çok sevdiği kulların başında gelen "müminler" nitelemesini getiriyor…

Ne bir "iddia sahibi" ne de bir "bilirkişi", sadece anlamaya çalışan, düşünen biri olmaya çalışırken hayatın içindeki hayatları izledikçe, insanın ancak düş-tüğünde düş-ünmeye başladığını fark ediyorum…

Fikir kelimesinin bir diğer adı da sırf bu yüzden "düş-ünce" olarak takdir edilmiş olmasın…

Adını Grace Koyduk…

Amerika'da okurken, ev arkadaşım bir labrador yavrusu edinmeye niyetlenmiş ve ablamı da ona eşlik etmek için çağırmış ben okuldayken.

Eve geldiğimde, biri simsiyah biri sapsarı iki minik köpek yavrusu sarmaş dolaş oynuyorlardı salonun tam ortasında…

Allah'ım ne muhteşem yaratıklar.

Ablam ve ev arkadaşım gülerek onları izliyorlardı.

"Ne oluyor burada?" dedim.

Arkadaşım, "Yeni ev arkadaşlarımızla tanış" dedi…

"Siyah olan benim. Onu çiftlikten almak için ablanı da çağırınca, ablan da sarı olana çarpıldı. Sürpriz!" deyiverdi.

Şaşkınlıkla ablama baktım. Çünkü ondan böyle bir şey hiç beklemiyordum.

"Nasıl yani ya?" dedim. "Ciddi misiniz?"

Ablam, "Evet…" dedi. "Kıyamadım orada öyle kalmasına, öyle güzeldi ki."

"E iyi o zaman" dedim.

Ve kızımızı "Grace" olarak adlandırdık. Evimize bu şekilde geldi.

Bizimle beraber uçtu Amerika'dan Türkiye'ye. Bir süre sadece İngilizce konuşuldu, sonradan Türkçeyi söktü…

Anneannemin bu yaşından sonra Grace için İngilizce öğrenmesi, "Sit Grace sit!" ya da "Come here, go there!" gibi komutlar vermesi, aile dostları arasında bayağı espri konusu oldu.

Annemle teyzemin Grace için, "Vah vah. Yazık canım benim. Vatanından kopmuş buralara gelmiş, yazık garip bu garip…" demeleriyse ablamla beni çok güldürüyordu.

Grace zarafet, letafet, nezaket demektir.

Onun bir diğer ismini de Kıtmir olarak koydum içimde. Ashab-ı Kehf'in Kıtmir'i gibi cennete girsin inşallah umuduyla.

Grace bizimle 13 yıl yaşadı.

Hayvanların mazlum olması, ağızları olup dillerinin olmaması içimizi ailece titreten bir şey. Bir aile ferdi oluyorlar ve koşulsuz şekilde sizi seviyorlar, size huzur veriyorlar. Melek gibiler…

Ama işte onların da bir ömürleri var ve insana nispetle çoğunun ömrü daha kısa… Bizim 1 yılımızın onların aşağı yukarı 5 küsur yılı gibi anlatım ve hesaplamalar var…

Her neyse… Sevdiği bir canlı ya da kendi kaç yıl yaşarsa yaşasın, insana ömür hep "az" geliyor…

Grace 12 yaşına geldi ve o yıl bir süre sonra kanser olduğunu öğrendik…

Ne halde olduğumuzu tahmin edersiniz. Tam 12 sene bizimle gittiğimiz her yere geldi Grace… Yaramazlıklar, sevimlilikler neler yaptı neler… Kedimizle ilişkisi tam bir sit-com'du…

Anlatsam kitapları doldurur.

Ve tam 12 sene sonra, "Üç hafta ömrü kaldı" dedi bize gittiğimiz her veteriner.

O kadar çok ağladım o kadar çok dua ettim ki… Son bir yıldır özellikle stüdyo çalışmalarım yüzünden neredeyse doğru dürüst ilgilenememiştim onunla. Allah ablamdan razı olsun, o onunla sürekli ilgileniyordu neyse ki…

Onunla son bir yıldır doğru dürüst zaman geçirememiş olmanın verdiği üzüntü ile, o kadar çok ağlayarak dua ettim ki…

Canım Allah'ım… Canım Allah'ım…

Merhametli güzel Allah'ım lütfetti… Veterinerlerin hayreti içinde Grace tam 9 ay daha bizimle yaşadı…

İnanılır gibi değildi… İnsan için imkânsız ama Allah için her şey mümkün… Allah'ın her şeye gücü yeter…

Merhametli Allah'ım lütfetti. Acıma merhem sürdü. Ve 9 ay daha Grace'le bolca beraber vakit geçirdik.

***

Bir pazar günü bol bol oynadık, hopluyor zıplıyordu…

Ertesi sabah kalbimde bir ağrıyla uyandım ve yatağımdan fırladım. Garip bir rüya görmüştüm, koşarak salona yöneldim, Grace'i görmek istedim…

Balkonda yatağında oturuyordu. Kafasını kaldırdı bana baktı…

Ve o an ne oldu biliyor musunuz? Çok tuhaf, garip bir his ama o an Grace'in yüzünde "ölümü" gördüm…

Bu ne demek, ya da nasıl yani diye sormayın… Bilmiyorum… O an o kalbime oturan hissin o olduğunu anladım…

“Kızım…” dedim gözlerimden yaşlar düşerek… Bana mahzun bir şekilde baktı. Ve sonra başını yastığına geri koydu.

İçeri geçtim hızla, “Abla…” dedim ağlayarak. “Abla, Grace bugün ölecek!”

“Ne diyorsun sen Deniz?” dedi. “Ne oldu sabah sabah, rüya mı gördün nereden çıkardın?”

“Yok” dedim. “Bir hisle uyandım ve koşarak ona geldim. O an işte o an… yüzünde ölümü gördüm.”

Ve o gün Grace o yataktan hiç kalkamadı, başını kaldıramıyordu. Nedense bir gün önce zıplayıp hoplayan hayvan başını dahi kaldıramıyordu…

Kucağımıza aldık veterinerlere götürdük. İlaç verdik, serum verdik, su damlattık ağzına.

Hiçbiri fayda etmedi.

Birden, “İyileşe de bilir…” dedi veterineri. “Bir iki kez daha bu şekilde hastalanmıştı” dedi.

Ama duramadım ağladım. Çünkü o his içimdeydi. Gidecekti o bugün.

Gece salonun ortasına koca bir yatak yaptık ve onu orada yatırdık. Ablam, “Deniz sen şimdi uyu. Perişan oldun. Ben şimdi başındayım… Saat dört buçuğa saati kur, dört buçuktan sonra ben uyurum, sen gelirsin burada başında durursun Grace’in” dedi.

“Peki” dedim sesim titreyerek…

Sonra Grace’e baktım. Yan yatmıştı, zor nefes alıyordu, gözlerinin yan tarafından bakardı bana yaramazlık yaptığında ona kızdığım zaman. Yine öyle baktı bana…

Ona eğilip dedim ki boğazım düğümlenerek: “Kızım… sakın bana haber vermeden gitme, olur mu?”

Ve zorlukla doğruldum, yatağıma doğru yöneldim…

Sonra Allah’ıma dedim ki: “Benim canım Allah’ım… Halimi görüyorsun. Sana yalvarıyorum… Eğer Grace’i bu gece alacaksan ne olur bana da haber ver, o an en azından son nefesinde başında olayım…”

Sonra yattım. Uyumuşum ve saat ikide sağ koluma buz gibi bir şeyin değdiğini hissetmemle yataktan fırladım…

Anlamıştım…

“Grace!” diye bağırmaya başladım.

Salona koştum. Ablam Grace’in yanındaki koltukta birkaç dakika önce uyuyakalmış. Ben Grace diye seslenince o da uyandı. Ve Grace’in son nefesini verişini gördük o an. Yüzünde o her zamanki tatlı tebessümüyle…

Tam o an sonsuzluğa uğurladık onu… Sonsuzluğa gitti kızımız…

Gerisini anlatmıyorum… Çok zor bir süreç. Evin içinde yaşayan bir ferdin kaybından hiçbir farkı yok. Kolay değil, neredeyse 13 yıl. Mazlum, ağzı olan ama dili olmayan, yemek vermesen aç kalacak, seni sanki annesi, ailesi sanan, sana muhtaç, ilgisizliğinde dahi seni her şart ve koşulda seven, hep sevgi ve huzur veren, sadık bir canlı… Aslında bir kişilik…

İstanbul'da duramadım. Eve sığmıyordum üzüntüden. Bize yakın olsun diye arka bahçemize gömdük onu… Zordu, çok zordu…

Ailemde en sevdiğim başta babam, dayım, dedelerimi çok küçük yaşta kaybetmiştim… Ölümle, acıyla ilk tanışmam değildi bu… Ama ağzı dili olmayan ve sadece size bağımlı, her şartta sizi koşulsuzca seven, sizi annesi sanan, kendisine sokakta yaşama hakkı bile doğru dürüst verilmeyen mazlum bir aile ferdinin acısı, o da bambaşka bir şeymiş onu anladım…

İstanbul'dan ayrıldım, ailemin yanına güneye geldim kendimi toparlamaya çalışmak için. Herkes çok üzgündü, herkes ağlıyordu…

Üzerinden bir hafta geçti. Bir aile dostu dua gününe çağırdı bizi…

Gittik ailece. Grace gözümün önünden gitmiyordu. Gülümseyen ve bir şeyi anlayamadığında kafasını iki yana çevirerek bir şeyler anlamaya çalışan bakışları gözümün önündeydi…

Dualarımızı ettik, ikindi namazı vakti olmuştu. Namazımızı kıldık ve o an fark ettim… 7'siydi Grace'in…

Anneme, "Anne Grace'e de dua edelim. Bugün 7. günü vefatının" dedim.

"Tamam" dedi. Ve dua etmeye başladık.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Öyle masumdu ki Grace…

Allah'ım dedim secdeye varıp. Allah'ım acım çok, biliyorsun. Sen ki bize lütfettin, merhamet ettin, kızımızı 9 ay daha yaşattın… Sana yalvarırım, sen ki merhametlilerin en merhametlisisin. Canım Allah'ım, biliyorum ki o da senin en güzel mekânlarından birinde ama acım var Allah'ım, ne olur bana bir işaret ver. Bileyim ki o da mutlu…

Ne olur, bileyim ki olduğu yerde yabancılık çekmiyor. Sen onu bizim onu sevdiğimizden daha çok seviyorsun, ona bizden daha çok merhamet ediyorsun biliyorum. Ama ne olur bir işaret ver bana, Grace'miz yerinde iyi diye…

Secdeden doğruldum. Ev sahibi terlik bıraktı yanımıza…

Ayağa kalktık annemle, eğildim anneme terliğini vermek için. Elime terliği aldığımda ise… bu satırları yazarken bu olayı dostlarımıza annemle anlatırken nasıl ağladığımızı bilseniz, işte aynen öyle ağlıyorum…

Terliğin içinde aynen şöyle yazıyordu:

"GRACELAND."

Yani: "GRACE'İN MEMLEKETİ."

Grace gerçek vatanına geri dönmüştü. Allah'ımın, onu yaratan ve en çok sevenin yanına, hakiki memleketine…

O merhametlilerin merhametlisi Allah'ım, acıyla ağlayan kuluna ihtiyacı olan "işareti" göndermişti…

O'nun bize verdiği kulu, Grace'imizin, O'nun mekânında huzur ve mutluluk içinde olduğunun işaretini vermiş ve acımı almıştı Allah'ım…

Allah'ımız her an bizi işaretleriyle sarıp sarmalar ve kollar…

Allah bizi duyuyor. Biz sitemlere, nankörlüğe boğulduğumuzdan bunu fark edemesek de…

O bizi her an duyuyor, her an "kulum" diye yardımımıza koşuyor, her an acımıza ortak oluyor, onu dindirecek fırsatları yolluyor da, asıl mesele O'nun bizi duyması değil… Asıl mesele bizim O'nu duyup duymadığımız…

Allah aşkına söyleyin asıl biz O’nu duyuyor muyuz?
Allah’ım… Canım Allah’ım… Affet…

BAŞLARKEN

İnsan…

İnsan, arayış demektir. Yolcu demektir…

“Çokluğunu” bulmak için “yokluğunu” arar bu hayat yolculuğunda insan…

Ve o, tüm hayatı boyunca hayallerini dışarıda ararken karşılaştığı acılarda, aldığı yaralarda başka bir istikamete değil aslında kendine yolculuk ettiğini fark eder bir gün.

Hayallerini, özlemlerini ve herkesin peşinde olduğu Kafdağı’nın ardındaki o “meşhur” hazineyi ararken, aslında kendi nefsinin aşılması gereken Kafdağı olduğunu fark eder.

“Kendini” aştığında kendindeki hazineye ulaşacağını anlar.

Anlar ki, onun keşfetmesi gereken kendindeki kendidir…

“O” öyle bir hazinedir ki her insana ayrı ayrı cevherler sunar.

İşte o zaman dışarıdaki, “başkası” sandığındaki arayışları dinmeye başlar insanın.

Kendi altınını aramaya, süzmeye başlar kendi nehrinde.

Tıpkı define arayanlar gibi.

Eskiden servet sahipleri, çocuklarına bırakmak istedikleri servetlerini, kötü niyetli kimseler ulaşamasın diye kuytulara gömerlermiş.

Sonra gün gelince evlatları bulabilsin diye ona yakın yerlere işaretler koyarlarmış…

Ve sonra da “örtülü kelimelerle” evlatlarına kelam içinde hazinenin yönünü anlatan bir mektup, yani “yazılı bir şey” bırakırlarmış.

İşte Allah da her birimizi aynı bu şekilde hazineleriyle donatmıştır…

O’nun ten toprağına gömdüğü hazinemize yani kalbimize, kendi menfi niyetlerimizden arınıp yaklaştıkça, hakiki hazineye yaklaştığımızı anlatmak için kelamını ve nice işaretini elçileriyle göndermiştir bize.

Her birimiz yalnız bize münhasır, yalnız bize verilmiş hazineyi bulmak için gönderilmiş varlıklarız.

Her birimize verilen hazine bir diğerininkinden başka ve her birimizin hazinesi öyle güzel ve özel…

Sevgili yayıncım bana, “Kısa bir özgeçmiş de yazalım Deniz, eğitimlerini, derecelerini de ortaya koyalım ki anlatımlarını bir altyapıyla araştıran biri olduğun hususunda bilgi vermiş olalım” dedi…

Bu o kadar zor ki…

Etiketimde bir gün “âlim” yazsa bile, bu etiketin benim Kuran’ın “eşek” diye nitelendirdiği âlimlerden biri olup olmadığımı göstermeyeceğini bildiğim için zor…

Bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdir diyen düşünürler, Allah mevzuunda ise aynı anda “evet, hayır ve belkiler” olabildiği için zor…

İsterseniz araştırabilir ve bulabilirsiniz eğitim hayatımı ve detaylarını, çünkü müzikle de uğraşıyorum ve bu ikinci mesleğim beni icra ettiğim diğer mesleğim olan hukukçuluk bakımından da bilinir kılınıyor…

Eğer ki bana sorsanız, şu kadar üniversite bitirmiş biri değil, okuma yazma bilmediği halde öyle sonsuz bir ilimle donatılmış ve ümmi olarak nitelendirilen, başta

peygamberimiz ve ondan nasiplenen diğer bazı Allah dostlarına Allah'ın "kudretiyle" öğrettiği ilmi ve Kuran'ı "araştırmaya çalışan" herhangi biri olarak nitelerdim kendimi…

Kelime ve etimoloji işaret ve izleriyle Allah'ı tanımak için iz süren biri…

Ümmi gibi bir kelimenin Peygamber'i (sav) nitelemekte kullanılmasına hayran ve "ümmi" olmadan, "biliyorum sandığın yalanları" unutmadan, "annenden doğduğun gibi saf ve temiz kalmadan" tek ve gerçek ilim olan "hakikat ilmini" öğrenemeyeceğin işaretini içselleştirmeye çalışan biri…

Ne okursan oku Peygamber'in (sav) ve Allah dostlarından tek hakiki ilmi öğrenmedikçe cahil olduğunu kavramaya başlayan biri…

Üzerine dünyevi anlamda inşa ettiklerini, bina ettiklerini tamamen yıkmadan o, temeli olmayan inşaatın altındaki defineye ulaşamayacağının ve eğer bir gün ulaşırsan da Allah'ın seni yeniden ve hakiki olarak "inşa edeceğini" inşa-Allah işaretiyle takip etmeye çalışan biri…

Allah'ın katında kimin ilim sahibi, kimin sevgili, kimin daha kıymetli olduğunun dünya gözüyle değerlendirilemeyeceğini anlamanın acı tatlı aşkını yaşayan biri…

Yüklerinden arınmadan, fazladan yüklerini geçmişe bırakmadan kanatlanmayacağını anlamaya çalışan biri…

Hazine kelimesine bir gün aniden vurulan ve o an her "hazinenin" neden "hazin", hüzünlü bir hikâyesi olduğunu hissetmeye başlamış biri…

Her yerin "yeryüzü" değil aslında tek yâr ve Yaradan olan Allah'ın "yâr-yüzü" olduğunu, çünkü Allah'ın her an, her yerden, herkesten kuluyla konuştuğunu anlamaya başlamış biri…

Kulu O'nunla yalnız duada ve isteği olduğunda konuşurken, O'nunsa kuluyla her an konuştuğunu, onu her an çağırdığını fark edip de kendinin, insanın körlük, nankörlük ve sağırlığından vicdan azabı duyan biri…

Hiçliğin her şey olduğunu anlamaya uğraşan biri…

Daha yolun çok ÇOK başında olmasına ve kendi küçücük idrakine rağmen, bulduklarını, bu yolla ilgili bazı anlatımlardaki zorlaştırma ve korkutmalar, ağır diller ya da örtülü dışlamalar veya araştırmanın nefsine ağır gelmesi yüzünden, aslında kendi mutluluklarından uzak düşmüşlerle paylaşmak isteyen biridir…

"Ben-deniz…"

Eğer ki inşa ettikleriniz sarsılıyorsa… eğer ki hayatınızdan vazgeçilmez sandıklarınız göç ediyorsa… "kayıp" sandıklarınız artıyorsa bilin ki Hicret'tesiniz ve giden herkes sizin Allah'a, tek hakikate kanatlanıp uçmanıza yük olan ağırlıklardır…

Bırakın…

Bırakın gitsinler…

Rüzgâr ve Ruh birbirine benzer…

Eğer kendinizi O'nun nefesine, ruhuna bırakırsanız O sizin kanatlarınız altındaki rüzgâr olur

ve Allah size yeni kanatlar verir…

Çünkü O'nun her şeye gücü yeter…

Belki üzüm değil hüzün yetişir senin bağında…

Belki çok hazin öyküler saklı bağrında…

Ama Allah kırık kalplerde…

Sakın unutma…
Hazin olmadan “hazineye” kavuşulur mu?
Belki yüzün gülmedi ömrü hayatta…
Belki sözün duyulmadı edebiyatta…
Sular akar cennette ve ilahiyatta…
Kalbini uyutup Allah’a darılma…
“Yaş” olmadan denize karışılır mı?

KİŞİSEL GELİŞİM

Kölelik mi Dediniz?

“Yüzünüzü doğuya veya batıya çevirmeniz BİRR (işin hakikatini yaşamak) değildir. Asıl BİRR, Allah’a İMAN edip, gelecekte yaşanacak sürece, melaikeye, itaba, nebilere iman eden; Allah sevgisiyle malı akrabaya, yetimlere, miskinlere, yolda kalmışlara (yuvasından-vatanından ayrı düşmüş), yardım isteyenlere, kölelikten, esaretten kurtarmaya veren; salatı ikame eden; zekâtını veren, söz verdiğinde sözünde duran; sıkıntı, hastalık ve şiddete maruz kaldığında buna dayanandır. İşte bunlar sadıklar ve korunanlardır.” (Bakara 177)

Belki size çok yabancı konular bunlar ama hayat herkese eşit derecede akrabadır. Ve hayatın herkese yaptıkları demeyeceğim çünkü aslının tersi olduğuna inanıyorum; hayatın içinde herkesin kendine yaptıkları aşağı yukarı aynıdır.

Bir gün arkadaşlarımla deniz kenarında bir kahvede kahvaltı yapıyorduk. Aramızda o gün kişisel gelişimle ilgili kitaplar yazmakta olan bir yazar vardı. Tarih, kişisel gelişim, akıl derken konu döndü dolaştı ve tabii ki Kuran ve İslamiyet’e geldi.

Yazar arkadaşımız, kendi tabiriyle, “Kuran ve İslam’la pek de ilgisi olmayan” ancak son derece zeki ve iyi kalpli bir insandı. Daha ziyade “akılcıydı”… Bense aklın bütünsel akla ulaşmadan, kullanılmadıkça müstakil ve şahsi kalmaya mahkûm olduğunu ve bu kısıtlılığı yüzünden yanıltıcı bir enstrüman olduğunu düşünen biriyim…

Çünkü çok bilinen bir söz vardır ya, “Akıl pazara çıkmış, herkes gidip yine kendi aklını satın almış…”

Aramızda tatlı bir paslaşma başladı. Bana döndü ve gülümseyerek, “Deniz, yüzyıllarca önce Mekke’de bir çöldeki insanlara gelmiş bir kitabı, şu zamanın ve teknolojinin aklına ve hayatına uygulayabilmek mümkün bile değil” dedi.

“Nasıl yani?” dedim hayretle… “Kuran her çağa, her topluma uyarlanmak için gönderilmiş bir kılavuzdur, çünkü çağlar-üstüdür…”

“Olur mu öyle şey canım?” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Kuran’a bir hikâye kitabı olarak bakarsak ve kendimizi onun dışına atarsak, aslında tamamen her birimizin hayatına ve kişisel gelişimine uyarlama olan temel kitabı anlamamız ve ondan faydalanmamız mümkün değil” dedim.

Dudağını büktü. Bir kinaye vardı bakışlarında farkındaydım. Ama bunun önemi yoktu. Elbette ki farklı düşünecektik her birimiz. Her anlayış bir idrak sonucu oluşurdu. Herkesin birbirine göre anlayış üstünlükleri ve eksiklikleri farklıydı ve buydu zaten evrensel işleyişin büyük resimdeki hatasızlığının sebebi.

“Ben kişisel gelişime inanırım. Hepimiz aklımızla başarıyı yakalarız. Çalışmakla…” dedi…

“Ben de kişisel gelişime tamamen inanıyorum zaten mesele bu. Her şeyin özünde kişisel gelişim kesinlikle var ama tek başına yeterli değil, eksik… Çünkü ruhsal gelişim olmadan kişisel gelişim hep eksik… Kişisel gelişim, adı gibi kişisel, bütünsel değil ve sadece kendinle ilgili kontrol edilebilen şartların yönlendirilmesinden yola çıkıyor, oysaki hayat bütünseldir. Ve kontrol edilemeyen sürpriz acılar veya olayların insan

hayatına girmesiyle hâlâ seni güzelliklere taşıyacak yolda yürüyebilmek, ruhsal gelişim kaydetmedikçe, sadece bir yere kadar mümkündür.”…

Şöyle bir durdu. “Hımmm… enteresan…” dedi. “Bu konuya tekrar geleceğim ama bunun Kuran’la nasıl örtüştüğü hususunda hâlâ hemfikir değilim. Mesela geçen gün bir profesör arkadaşımla sohbet ediyorduk. O da bu aralar birdenbire Muhyiddin-i İbni Arabi diye bir evliyaya yönelmiş. Nasıl oldu bilmiyor ama öyle aniden…” Hafifçe güldü. “Aslında bu konularla çok da alakası olmayan bir kadındır, hayret. Hatta o gün elime yemekte sen de oku diyerek bir kâğıt tutuşturdu. İki dakika baktım birkaç ayet yazıyordu. Orada gördüğüm bir satır bile benim için bütün meseleyi çökertmeye yeterli.” Yüzünü ekşitti ve kaşlarını kaldırdı. Hafif kibirli bir ifadeyle gülümsedi.

“Aa… öyle mi? Hangi ayetti o? İstediğin her şeyi sorabilirsin. Hepsine dair az da olsa fikrim var inşallah…” dedim.

“Köle azat etmekten bahseden bir ayetti yahu. Devamını dahi okumadım. Putlar vs… Bu zamanda köle, putlar şu bu… Ne kölesi, hangi put? Tahta heykelciklere mi tapıyor insanlar bu zamanda? Hangi köleyi azat edeceksin? Hıh… Afrika’da bile köle yok artık!”

Arkadaşlarımsa onu onaylar gibi bakıyorlardı bana. Şaşırdım hatta hayrete düştüm.

“Ah be Burak” dedim. “Köle mi nerede? Putlar mı nerede? Tahtadan heykelciklere tapanlar kalmamış mı? Bu mu senin kadar zeki bir adam için putun anlamı? Tahtadan heykelcik? Bu derece şekilsel ve maddesel bir anlayışla mı bakıyorsun olaylara? Peki o zaman, ben de sana senin lügatinle cevap vereyim… Aklını göstersene bana, bir görmek istiyorum, lütfen…” dedim.

Gözlüklerinin arkasından “Bu ne diyor?” bakışını aniden kalkan şaşkın kaşlarının altında sanki bir altyazı gibi okuyabiliyordum…

Masadaki herkes sadece bize bakıyordu. Bir ona bir bana. Ama bu son sorumla sanırım herkes benim artık büyük ihtimalle “kafayı yemiş” olduğuma kanaat getirmek üzereydi.

Burak kendini toparladı… “Hıh… Aklımı mı? Of Deniz ya, bu sorunun bir cevabı olmadığını biliyorsun” dedi.

“Nasıl yani? Her şeyi şekiller içinde kavrayabiliyor ve onların temsil ettiği, sembolize ettiği anlayışları anlayamıyorsak, ben de senin sürekli dayandığın aklın şeklini görmek ve onu anlamak istiyorum” dedim. “Ben sana put dediğimde, beynin, çoğu insanda da olduğu gibi yüzyıllar öncesinde kaldığını sandığın ve büyük ihtimalle Çağrı gibi bir dini filmde gördüğü tahtadan putları hatırlıyor… Eğer her kavrama böyle bakarsak ben o kadar çok kavram sayarım ki bir maddesi şekli olmadığı halde hayatın temel sorgusu olmuş; aşk gibi, güven gibi, akıl gibi, duygular gibi… Şöyle bir etrafına bak. Her gün sitem ettiğin şeylere, insanlara bak ve bana söyle, gerçekten köle, gerçekten mi put kalmamış bu zamanda? Her birimiz köleyiz yahu… Her birimiz! Bizler Allah’a kulluk yapmaya üşenirken, onlarca şeye gönüllü kölelik yapıyor ve her geçen gün esaretimizin nasıl arttığını fark edemiyoruz. Bir yarış halindeyiz insanlarla.”

Kimin maddi imkânları daha fazlaysa, kim daha konforlu, ünlü, rahatsa onun şartlarına ulaşmaya çalışıyoruz. En güzel arabalara binmek, en güzel evlerde oturmak, en güzel kıyafetleri giymek, en güzel restoranlara gitmek, çocuklarımızın piyano çalması, ata binmesi, sekiz dili beş yaşında konuşması, en pahalı anaokulunda

olması hayatımızın temel hedefi haline gelmiş. Bizim yapamadığımız her şeyi onlar yapsın istiyoruz… Ama bunu yaparken bu imkânları sağlamak ve bunları değişen zaman ve yenilenen her şeyin modası ve modellerine uydurabilmek için sürekli bize bu şartları sağlayabileceğine inandığımız işler ya da insanlar peşinde koşmaktayız… Her sektördeki güç, makam sahibi insanların yanlışları olabilmesine rağmen etraflarındaki kalabalıkların büyümesi, insanların onları sevmesinden değil onlardan beklenti içine girmesindendir.

İşte bu esarettir…

Bu aslında bilmesek de makamlara, şahıslara, mülke, evlatlara köle olmaktır.

Oğlum okuldan bir mezun olsun, ben o adamın yanında bir dakika daha çalışmam.

Oğluna köle olmuş adamın, patronuna köleliğini vicdanen açıklama şeklidir bu…

Bizler maalesef, ayakkabının bağını dahi benden iste diyen Allah'ımızdan başka herkesten bir beklenti içindeyiz.

Allah'tan başka kimse temelde yok ama biz var olanı yok, yok olanı var saydığımız için kendi ellerimizle yaptığımız putlara kölelik etmekteyiz…

Onlarca putumuz var kırmaya kıyamadığımız, putlaştırdığımızın farkında olmadığımız.

Her birimiz kendimize köleliğimizden azat edilmeyi bekliyoruz… Her birimiz…

Asıl mesele de bu zaten. Yukarıda saydığım onca acı, ıstırap bizim köleliklerimizin doğru adımları takip edememizden dolayı süresini uzatan haller…

Artık kıyamet vakti. Bu uyanış bizim kaderimizi değiştirebileceğimizin işareti olarak ruhsal ve kişisel gelişimimizin temel taşlarını oluşturacak. Ve bu bilgiler Kuran'ın içinde, hiçbir yerde olmadığı kadar detayıyla var. Artık ayağa kalkalım.

Sahip olmak istediklerimiz bir gün bize sahip oluyor. Yularımızdan çekiyor bizi ve biz bu gerçekle bile yüzleşemiyoruz…

Günde beş vakit namaza durup iki dua okumanın ve birkaç ibadet daha yapmanın kölelik olduğunu düşünüyor olmalıyız ki üşeniyoruz. Nefsimize ağır geldiği için hakikatini bilsek de kaçıyoruz. Bahaneler uyduruyoruz…

"Henüz hazır değilim" vehminin tuzağı bu…

Oysaki yalnız Allah'a kul olan gerçek hürriyetine kavuşmuştur.

Çünkü o yalnız Allah'tan bekler. Yalnız Allah'tan ister…

Tam güvendedir. Korkusu kalmaz…

Emindir…

Muhammed-ül Emin gibi, sırtının yere gelmeyeceğinden emindir, çünkü Allah her daim onunladır…

Allah itimat ister ama kendi ihtiyacı olduğu için değil… O Samed'dir. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktur…

İtimat ister, senin ihtiyacın olduğu için!

Bunu sadece senin selametin için idrak etmeni ister…

Allah O'na güvenmeni ister. Teslim olmanı bu yüzden ister, çünkü sen bilmesen de Murat Bey değil Allah'tır senin patronun, işverenin, işini halledenin, ailen, koruyanın, düşünenin…

Murat, Ahmet, Mehmet sadece, O'nun senin işini yaptırmak için seçtiği aracı kullarıdır.

O kulu aracılığıyla iş görür. Olmayanı oldurur… Her yere, her şeye yetişir ve bunlar O'na ağır gelmez…

Öyleyse Allah'ın sana verdiği, senin kendi hakikatine ait nevi şahsına münhasır tohumundan sadece göklere yüksel… Her ağaç gibi…

Yanına yörene değil, bir ağacın dalları gibi yalnız göklere el aç…

Yoksa dallarını kıran çok olur…

Başlangıçta hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık vardı. Zaman ve mekân bir anda ve birlikte var edildi…

"Hamd; semalar ve arzı yaratan, "karanlıkları" ve NUR'u var eden Allah'a aittir…" (Enam 1)

Evrenden yayılan ışınların dalga boyları müthiş geniş bir yelpazeye sahipken güneşten yayılan dalga boylarının büyük bir kısmı ise çok sınırlı bir alana sahiptir…

Güneş ışınlarının bu kadar dar bir aralığa sıkıştırılmışlığı ise yaydığı bu ışınların dünya üzerindeki hayatı deforme edici değil, tam tersi destekleyici olabilmesi içindir…

İngiliz fizikçi Ian Campbell, Energy and the Atmosphere (Enerji ve Atmosfer) adlı kitabında bu konuya değinmekte ve "Güneşten yayılan ışınların, dünya üzerindeki yaşamı desteklemek için gereken çok dar aralığa sıkıştırılmış olması gerçekten çok olağanüstü bir durumdur" demektedir. Campbell'a göre bu durum, "inanılmaz derecede şaşırtıcıdır".[34]

Gözlerimizin algılayabildiği elektromanyetik dalgalar bu ışık yelpazesinin çok sınırlı bir bölümünü oluşturur.

Kalan kısım insan için KARANLIK'tır… Çok geniş bir karanlığın olma sebebi ise orada bir şey olmadığından değil, insanın tasavvufi anlamdaki "baş gözünün" diğer dalga boylarındaki varlıkları algılama yetisinin olmamasından kaynaklanır.

Zalimin "karanlıkta kalan" olduğunu ve zulmün de "karanlık" demek olduğunu daha önce ifade etmiştim. İşte Kuran'da cehalet ve çeşitlerini de ifade eden ve "zulumat" olarak kullanılan kelime "karanlıklar" demektir ve çoğul kullanımı ise bizlerin algılayamadığı nice dalga boylarının ışınımlarının bizler tarafından karanlık olarak algılanmasındandır.

Farklı farklı ışık çeşitlerine körlüğümüzü, Kuran bir kelimedeki çoğul takısını kullanmayı tercih etmesiyle ne de güzel özetlemiştir. Müthiş…

Bu konu her yönüyle beni çok düşündürür. İnsanda "kibre" sebep olan bu sanki "Kâinatta bizden başka bir şey yok" hissi, aslında insanın görme acziyetini idrak edememesinden gelen bir zafiyetten kaynaklanır…

Mesela morötesi ışınlar, insan gözü tarafından algılanmıyor (dalga boyları kısa olduğu için) ancak rengeyikleri insan gözünün göremediği bu morötesi ışınları algılayabiliyor.

Her kibir ve ego bir zafiyetten gelir. Büyük olma egosu aslında küçüklüğünü hatta yokluğunu bilmektendir…

Bana şöyle sorular soran insanlar oluyor: "Allah bizi niye yarattı ki? Egosu mu var ki bilinmek istedi?"

Aslında her düşüncemiz ve sorumuz kendi anlayışımızı yansıtır. Bilinmekliğini istemek, bilmeye çalışanlar için bir şanssa bu ego değil bir fedakârlık, bir "lütuftur".

Bu bilinmeklik içinde kendini tanıma şansı ve kendi sınırlarını genişletme varsa bu bir “yardımdır”…

Ama diyorum ya hepimiz karşımızdakinde aslında kendi yansımalarımızı görürüz. Olumlu ya da olumsuz. “Bana öyle baktı! Kötü baktı!” diye algılayan biri temelde kendi algısıyla o kişiye yansıtma yapar. Belki de o an o kişi kendi kendine kızıyordur ama seninle göz göze gelmiştir. Asla hakikati bilmezsin. Bilebileceğin tek şey kendi yansımalarınla çevrili olduğundur…

Bu yüzden de, “Nefsini bilen Rabb’ini bilir.” Kendini nasıl bilirsen Rabbin senin zannın üzere olacaktır. Ve senin öğrenme şeklin bu olduğu için zor şeyler yaşayacaksın…

Bildiğimiz gibi her bilim dalının okulu farklı şekilde öğretim sağlar. İşte her insan da kendi anladığı metotla Allah’tan öğretim görür…

Bu yüzden öğreti birdir ama metotlar herkeste farklıdır…

Bir fizikçiyle bir hukukçu aynı eğitimden geçemez. Hukukçunun kendi alanını icra edebilmesi, fizikçinin de kendi alanını icra edebilmesi ve her birinin “bütün mekanizmanın” işlemesindeki vazgeçilmez yeri için, aynı öğretiye farklı metot ve eğitimlerden geçerek ulaşması gerekir…

Kalbimi sevgisiyle titreten o büyük Allah dostu Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri, kıyameti anlattığı bir anlatımında, gökten yere birer birer inen meleklerden bahseder…

Melek, “meleke” anlamıyla “bizde var olan kuvveleri, güçleri” ifade eder. Kuran’da geçen her kavrama ilişkin hemen melek deyince “dışarıda” bir şekil algılaması yerine, okları önce kendimize çevirmemiz gerektiğini artık anlamış olmamız lazım. Ne varsa âlemde hepsi âdemdedir çünkü…

Meleklerin “zahiri” anlamı ise, dışarıdaki meleklerdir. Hani şekillerle beynimize işlenmiş, daha ziyade diğer öğretiler tarafından çizilmiş şekilleri ile… Oysaki hakiki melek tanımı tam anlamıyla henüz bilgimizde olmayabilir… Keza Tarık Suresi’nde geçen bazı anlatımlara baktığımızda dünyaya hizmet eden bazı varlıkların da “melek” kavramı içinde tanımlandığını düşünebiliriz…

Melek olarak ifade edilen “melekût âleminin güçlerinin” yeryüzündeki insanlara yardım ettikleri aşağıdaki ayette çok net bir şekilde anlatılmış, ancak insanların melek denilen varlıkların tanımını anlayamadıkları ifade edilmiştir. Bu durum Kuran’ın her çağda geçerli olmasına şahadet edercesine “hâlâ” toplumumuzda bu şekilde anlaşılmaktadır… Yine geleneksel dini inançların büyük bir bölümü çeşitli zanlara uymaktan ibarettir. Bu birçok din için de aynıdır…

“Göklerde nice melekler vardır ki onların şefaatleri; ancak Allah’ın izniyle, dilediği ve hoşnut olduğu kimselere yarar sağlar, şüphesiz ahirete iman etmeyenler, meleklere dişi isimleri veriyorlar.” (Necm 26-27)

Aslı mel’ek olan (arada hemze vardır) ama artık bitiştirilmiş olan “melek” kelimesi Rabbinin istediğini yerine getiren elçiler demektir…

Bunun yanında “batında” yani “gizli anlamında” bizlerde ibadet ve bilinç genişlemesiyle açığa çıkan Allah’a ait kuvve ve enerjileri de anlatır…

Meleklerin cinsiyetli çizilmelerinin, bazı çevrelerce algılarımızla oynanmak için olduğu, o güzelim meleklerin bazı ülkelerde edep yerlerinin açıkta olmasının çocuk tacizine olduğu kadar pek çok yolda bilinçaltımıza atılan bir çapa olduğu ve bunun bu

tür amaçlar güdenler tarafından bir çağrı sembolü olduğuna da ilişkin dünyanın çeşitli çevrelerinde anlatımlar vardır…

İnsan algılarıyla maniple edilen bir varlıktır, bu yüzden sürekli rahmani yönde "farkında ve uyanık" olması ve altyapısını hakikat ilmiyle doldurması gerekiyor…

"Kendileri Rahman'ın (itaatkâr ve şerefli) kulları olan melekleri de dişi saydılar. Onların yaratılışlarına şahit mi oldular? Onların (bu asılsız) şahitlikleri yazılacak ve (bu hususta) sorguya çekilecekler." (Zuhruf, 19)

Meleklerin cinsiyeti mi olur Allah aşkına?

Bunun ötesinde bu nurani varlıklar tek suretle sınırlı da değildirler. Cebrail'in Dıhye suretinde peygamberimiz ve ashabı tarafından görüldüğü kaydedilmiştir…

Yaşlanma gibi bir olguları da yoktur. Aslında insan kendi hakikatine varabilse ve bedeni ötesindeki nurani varlığına ulaşabilse yaşlanma insan için geçerli kalır mı acaba? Ancak algılarla kayıtlı kalındığı müddetçe insan "ben sadece fiziki bedensellikte bir varlığım" kandırmacası içinde yaşadığı müddetçe yaşlanma kaydıyla da karşılaşacaktır…

"Hamd; gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlara sahip melekleri, resuller (elçiler) kılan Allah'a aittir. Yaratmada dilediğini artırır. Muhakkak ki Allah, her şeye kadirdir." (Fatır Suresi 1)

Melekler cinlerin aksine yemez içmez evlenmezler…

Konumuza devam edelim…

Evet, melekler batını anlamda meleke suretiyle bizde de var olan kuvvelerdir, ancak biz kendimizin dışında var olan zahiri anlatıma dönelim…

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nden okuduğum bir anlatımda, kıyamette gökten o kadar büyük meleklerin yeryüzüne indiğini anlatıyor ki, bizlerin onların haşmeti karşısında onları Yaradan sanabileceğimize ilişkin anlatımlar veriyor. Hatta meleklerin o kadar büyük o kadar büyük olanlarının var olduğunu, her seferinde "daha büyüğü olamaz" dediğimizde ve daha da büyüğü yeryüzüne indiğinde, öyle büyük hayretler yaşayacağımızı anlatıyor ki, şu an bunu nasıl yazmak, nasıl ifade etmek lazım bilemiyorum…

Peygamberimiz pek çok anlatımında meleklere atıfta bulunur.[35]

Yine Hafaza melekleri bizi kayıt altına alır denir. İyi ve kötü tüm fiillerimizi gözetmek ve "hıfz" etmek (Arapça hfz kökünden) yani korumak, saklamakla görevli meleklerdir…

Hafaza ve hafızin, hafız kelimesinin çoğuludur. Hafız "korudu, sakladı" anlamındadır, aynı zamanda "Kuran'ı ezberleyen" anlamında da kullanılır ve Kuran'ı ezberleyen ve bilen korunur anlamını da çağrıştırabilir bir anlamda…

Her şey kayıt altındadır. Hafaza ismi, "saklamak" anlamı da olan hafızdan gelir ve hafıza da aslında insana ait bir melek yani meleke, yani bir tür kayıt gücüdür…

"Muhakkak sizin üzerinizde hafız (gözetleyici) melekler var. Kiram (değerli) kâtipler var. Her ne yaparsanız bilirler." (El-İnfitar, 10-11-12).

İslami öğretide geçen hiçbir isim kelime hatta harf boş yere seçilmemiştir. Her birinin sembolize ettikleri anlamlar şekilsel kalıptan çok daha ötedir. Ancak insanın beş duyuyla algılaması misaller vasıtasıyla mümkün olduğundan, dışsal bir algı da verilmek suretiyle insanı esasen kendi bilinci içindeki anlatıma da yönlendirir…

Bizler nasıl çocuklarımıza bir şey anlatırken onların idraklerinin kısıtlı olmasından dolayı “misaller, hikâyeler” gibi anlatımlar geliştirir ve onların algılayabileceği seviyede asli olayı anlatmaya çalışırız; işte Allah da insana, çocuğuna ebeveynlik yapan bir “anne” gibi, bu tür misaller ve hikâyevari anlatımlarla asıl meseleyi anlatmak ister…

Bir tohumdan bir ağaç çıkacağını bilirsin, o ağaçtan da dallar, meyveler çıkacağını; ama önce o minicik tohumun güneşle, suyla, gübreyle beslenip fidan olması ve yavaş yavaş koca bir ağaca dönüşmesine yardım edersin…

Verilen her emek, yani “bilgi”, kademe kademe o tohumu ağaç olmaya hazırlar… Özümüzde ağaç olduğumuzu bilsek de, tohuma ağaç olmadan o yükler birden yüklenmez…

Ve şunu da unutmayalım, “gübre” tohumun ağaca dönmesinde “gereklidir”… Aynı bizlerin güzellikler yanında “hatalarla” da beslenmemiz ve “büyürken” doğruyu bu şekilde bulmamızın gerekli olduğu gibi…

Biz kendi oluşturduğumuz kalıpları kırmadıkça, daha diğer dünyaya geçmeden bu dünyada “kalıplardan” oluşturduğumuz “kabir âlemimizi” aşamayız…

İnsan bedeni ölünce öldüğünü sanır, oysaki, “bedenini aşan bilince kavuşan” gerçek anlamda her zaman “hayy” yani diridir…

Her şeyi önce kendimizde aramamız gerekir. Çünkü biz Allah’ın kendi nurundan var ettiği Peygamber’in (sav) nurundan, yani en yüksek idrakteki insan-ı kâmilin nurundan var olduk. Ve hologramik evren ve tevhid gereği, “parça bütünün bilgisini taşıdığına göre”, her birimiz birer parça olarak bütün bilgiye temelde sahibiz. Bizim idrak mertebemizse bu bilginin kaçta kaçını “unutan insan” bilincinden hatırlayıp, açığa çıkardığımızla belirlenir…

En büyük hamd kendinde var olan Allah isimlerini hakkıyla açığa çıkarmaktır. Yoksa ana mesele sadece lafzen teşekkür, şükür değildir…

İlmel yakin olan yani sadece “bilgisi dahilinde” olandan, gören “aynel yakine”, oradan da, her şeyi ile bilen gören ve vâkıf olan “Hakkel yakine” ulaşmaktır asıl mesele…

Konumuza geri dönersek.

Biz göremesek de etrafımız cinler, periler, melekler ve diğer bilinçlerdeki varlıklarla dolu… Allah Kuran’da insanların pek çok varlıktan daha üstün olduğunu söylerken “insandan da” üstün varlıklar olduğu mesajını veriyor denir: Allahüâlem…

Bu yukarıda sayılan varlıkların her biri Allah’ın belli mertebelerini taşıyan kozmik ışın türleri…

Bizlerin aynı etrafımızı saran internet ya da elektromanyetik alanları vb. göremediğimiz gibi, bunları da bu sınırlı olan kafa gözümüzle görmemiz mümkün değil… Bunun için basiret (kalp gözü) gerekir…

Ancak bedeni aşan biri bunları görebilir… Aynı insan-ı kâmil olma yolundaki insanların, mertebe mertebe bilinç açılımlarıyla sanki bir tür Süpermen gibi, elektromanyetik radyasyon ve ötesindeki ışın dalgalarını yavaş yavaş görmeye başlama melekelerinin aktive olması gibi…

İnsanların teknoloji ile ulaşabildikleri şeyler Allah’ın teknolojisini kullananda zaten o kişinin idrak ve bilinç mertebesine göre vardır…

Seyri Sülük denilen Allah'a varma yolunda, meleklerin göründüğü bir aşamadan bahsedilir mesela. Bu konuya ilişkin çok ilginç anlatımlar okudum Allah dostlarından… Ama mesele oradaki cazibeye kapılmadan Allah'a varma yoluna devam etmektir…

Peygamberimizin miracı, yani "yükselişi" esnasında sadece önüne bakması ve etrafına bakmaması yine bize gösterilen bir uyarıdır, işarettir. Allah yolunda öyle muhteşemliklerle karşılaşır ki insan, Allah yolunda devamdayım sanırken kimi rahmani kimi şeytani perdelerle kaybolup gidebilir…

Bu yüzden "keramet" denilen ufak mucizeler gibi olaylar görmek ve yaşamak Allah dostları için her zaman makbul değildir. Onlar yalnız Allah'ı isterler… Allah'ın cemaline kavuşmak dışında bir dertleri talepleri yoktur… Onların ibadetleri nefislerini beslemek, keramet görmek ve göstermek için değil, ruhlarını yükseltmek ve Cemalullah'a ulaşmak, O'nu görmek içindir… İbadeti nefsi için yapanla, rızai ilahi için yapan arasındaki farklardan biri de budur…

Oysa, İslami yoldayım zanneden bazı kişiler çoktan şeytan tarafından kandırılmış ve fark etmemiş olabilirken, ibadetle Allah'a varma ruhaniyetini değil "nefislerini" beslediklerini için bir süre sonra kaybolup gidebilirler…

Bunları ayırt etmemiz özellikle Mehdi tanımı ile Deccal tanımının karıştığı şu ahir zamanda büyük bir imtihandır…

Mucizevi ilham veya olaylar yaşayan pek çok insan, şeytanın bu konuda belli bir mertebeye kadar ilham verebileceği ve mucizevi haller (uçmak, kalbini durdurmak, ilham almak vs. gibi) gösterilmesine aracı olabileceğini bilmiyor olsa gerek.

Önceden de belirttiğim gibi bu yol bir masal gibi, aynı Alice Harikalar Diyarı gibidir. Kitabı, yani Kuran'ı açtığınızda içine düşerseniz öyle bir yolculuk ve cazibe başlar ki zaman size yetmez…

Bu Allah ilminin hakikati ve Allah'ın ülkesi, yerin göğün hükümdarı olan Allah'a ulaşma yolunda mertebeler, Allah'a ait varlıklar ve pek çok güzellik yanında pek çok da tuzakla doludur…

Tuzaklar vardır ama insanlar acı çeksin diye değil!

Çok sık karşılaştığım bir soru: "Allah'ın bizim acı çekmemize ihtiyacı mı var, ibadetimize ihtiyacı mı var? Niye acı çekiyoruz?"

Asla!

Acı çekmeyi seçen biziz. Çünkü bizlerin yani insanoğlunun öğrenmesi maalesef bu yolla oluyor. Çocukken "Aman yavrum soba sıcak sobaya değme!" ya da "Kibritle oynama yanarsın!" dendiğinde, yani aynı Âdem'e "Şu ağaca yaklaşma!" dendiğinde dinlemeyip illa ki onun merakına yenilip acıyla öğrenmesi gibi…

Dokunuyor ve yanıyor insan. Bunu unutmayalım. Ve öğrenmeyi yanmakla özdeşleştiriyor. Yandıkça sakınmayı öğreniyor… Yanmadıkça, idrakiyle o bilgiyi buluşturamıyor… "Yanmadan öğrenemem!" şartlanmasına girdiği için, öğrenmek için bilinçaltında yanması gerektiğine şartlanıyor, buna inanıyor… Ve kendi yangınını yine kendi çağırıyor…

Bedeninde nar yani ateş, ruhundaysa nur vardır insanın. Ve narını nura çevirmeden kemalatına erişemiyor…

Bu ateş belki de aldığı nefesteki yanıcı oksijenin onun hayat kaynağı, içtiği sudaki patlayıcı hidrojen ve oksijenin onun bedeninin büyük bölümü olduğundandır… Ya da

karbonla örülü bir bedeni olmasından… İlginç değil mi?

Bedeninde nar
Ruhunda nur vardır insanın…
Narı nura çevirmedikçe

Nasibini alamaz kemalattan
Aşkı da yakıcıdır, acısı da insanın…
O zaman neden korkar ki yanmaktan?
Acı çekmeden, yanmadan "ışık" veremez insan…
– Deniz Erten

Seçtiği duyguların yangınlarında yanmaktan haz alır. Ama ruhu için yanmaya naz eder. Yanmadan öğrenemez insan…

Oysaki öğrenmek baki ve hür olmanın tek yoludur.

Ama bu yol ve sonundaki hazine yani Allah'a ulaşma yolundaki kudret ve ilim, işte ona kavuşmak hiçbir zaman kolay olmaz. Bunun en büyük sebeplerinden biriyse hazinenin "emin ellerde" bunu "kötüye kullanmak isteyen ellerde olmamasıdır". Karşına çıkarılan sınavlar, bir gün sahip olduğun bilgi yani hazineyle; yokluğunu anlamış bir hiçlik bilinciyle, sadece iyilik yapmak isteyecek noktaya ulaştırılmış olman gereği olabilir.

Acı çekmeyen olgunlaşamaz…

Bir hazineniz olsa, onu hiç olgunlaşmamış ve kötüye kullanacak birine mi verirsiniz, yoksa hazineye ulaşma yolunda ilerlerken olgunlaşmış, pişmiş ve bu hazineyi ulaştığı bilinçle insan ve evren yararına kullanacak birine mi?

Acı çekmeden öğrenebilseydi insan…
Acı çekmeden kıymet bilseydi yürek…
İmtihana sınava ne gerek vardı… ne gerek…
– Deniz Erten

Allahüâlem

Evet dört bir yanımız sarılıyken dahi "körlükteyiz"…

Burada RUHEN kör olan diğer dünyada da kör olacak, bunu unutmayın…

Çoğu görme engelli insan, bizlerden daha net görür. Çünkü biz kendimizi, bu kadar kısıtlı bir görme algısına sahip olmamıza rağmen, gördüklerimizle kayıt altına alır ve sınırlarız farkında olmadan… Bu da bir tür kabir azabıdır… Beden kabriyle kısıtlı olduğunu zannetmek… Oysaki zandan kaçınmamız gerektiği Kuran'da defalarca izah edilir…

Bir insanı görmeden sevebiliriz ama görünce nefsimiz bizi başka şeyler düşünmeye itebilir…

İşte aslında beş duyu insan ruhu için bir yanıyla tuzağın merkezidir…

Yedi Uyurlar (Ashab-ı Kehf) ise anlatılan zahiri hikâyesi ötesinde beş duyusunu, aklını ve nefsini "uyutmuş" insanlar manasındaki semboldür. Dünyevi masallara uyumak, hakikate uyanmaktır. Gördüklerimiz ya da daha doğru ifade ile gördüklerimizi sandıklarımız masal, görmediklerimizse hakikattir…

"Yoksa bizim işaretlerimizden (sadece) Ashab-ı Kehf (mağara arkadaşları) ve Rakim'in (bilgi yazılı taş levha) bilgisinin mi şaşılacak şey olduklarını sandın?" (Kehf 9)

Kehf, mağara demektir…

Ashap[36] ise, arkadaş olanlar, dostlar, özellikle Peygamber'in (sav) dostları ve sahip olanlar (peygamberimizin öğrettiği ilme sahip olanlar), sohbet ehli (sohbet yoluyla peygamberimiz tarafından nakledilen Allah ilminin sahipleri) ve kullanma yetkisine sahip kişiler anlamına gelir…

Bu, "algılarını uyutmuş" insanların kaldıkları mağarada onlarla beraber olan sadık dostları, köpekleri (Kıtmir – ki batını anlamda terbiye olmuş ve Allah dostlarının kapısına kul olmuş nefsi temsil eder) cennete girecek hayvanlardan sayılmıştır… Bu işarette, simgede aynı zamanda yine batında, Allah dostlarının kapısına köpek dahi olsan cennet yolcusu olacağın anlamı da vardır…

İşte o Allah dostları kalp mağarasında yaşarlar…

Kalp Allah'ın beytidir, evidir. Allah'ın beytinde yaşayan korunur ve Allah'la var olur. Algı kayıtları kalkar. Gözleri uyur, gördükleriyle sınırlanmazlar. Kulakları uyur. Akılları uyur. Uyur tüm algıları. Ve Allah'ın aklıyla akıllanır. O'nunla duyar, O'nunla görürler…

Allahü Teâlâ, nafile dediğimiz farz ibadetlerin dışında "faydalı" anlamındaki ibadetlerle kulu O'na yaklaştığında, O'nun kulunu daha da çok sevdiğini ve onu sevince de adeta onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olduğunu belirtir… Bu ne muhteşem bir histir insan bu hissi ancak yaşadığında anlayabilir…

Ebu Hureyre, "Resulullah (sav), Allahü Teâlâ şöyle buyurmuştur dedi: Her kim (ihlas ile bana kulluk eden) bir dostuma düşmanlık ederse ben de ona karşı harp ilan ederim. Kulum kendisine farz kaldığım şeylerden, bence daha sevimli herhangi bir şeyle bana yakınlık kazanamaz. Kulum bana (farzlara ilaveten işlediği) nafile ibadetlerle durmadan yaklaşır, nihayet ben onu severim. Kulumu sevince de (adeta) ben onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Benden her ne isterse onu mutlaka veririm, bana sığınırsa onu korurum."[37]

İşte Yedi Uyurlar'ın da bu yüzden üzerlerinden dünyevi ve bedeni kayıtlar kalkar. Sadece bedensel kayıtlardan sıyrılan ruh kalır. Ruh ise Allah'ın emrindendir…

İnsan "Sen yapamazsın sanmam!" sözünü duyduğunda bilinci onu şartlar…

Yapamam!

Kulakları duymayan duyma engelli insanlar, kendilerine söylenen kelimelerle şartlandırılmadığı ya da yönlendirilmediği ve sadece kalplerinin –ki zaten olması gereken odur– seslerini duydukları için tertemiz kalmaya daha yakın değil midir bizlere nispeten?

Hatta meşhur bir "sağır kaplumbağa" hikâyesi vardır… Yapamazsın yapamazsın diye dışarıdan kaplumbağalara verilen telkinleri diğer kaplumbağalar duyarken o "duyamadığı" ve sadece duyamadığı için de bu şartlandırmayla kendini "yapamam" diye kayıt altına almadığından, kendindeki güce kavuşan ve başaran sağır kaplumbağa hikâyesi…

Kelimeler tehlikelidir. Doğru anlaşılmazsa bizi bize mahkûm ederler…

Aynı gördüklerimiz gibi… duyduklarımız gibi… dokunduklarımız gibi…

Aynı bize öğretilenler gibi…

Şartlandırılmış inanç ve düşüncelerimiz gibi…

İşte bu hayatta her şey asıl dünyanın yansıması olduğundan "aksi" gibidir… Terstir…

Asıl engel, engelsiz olduğunu sanmaktır. Çünkü bizler, sınırlar konmuş engelli algıların insanlarıyken, engelli sandıklarımız o algıların sınırını çoktan aşmış olabilirler…

Kim asıl engelli kim değil hakikaten düşünmek lazım…

Belki de Şems bu yüzden Mevlana'nın bildiklerini unutmasını istemiştir…

Bildiklerini unutmadıkça hakikat ilmini öğrenemez insan…

"Namaz kılınıyor eve sokulmaz" denen bir köpek, Kıtmir, Yedi Uyurlar'dan olur ve kutsiyet kazanır da ona "köpek" diye hayatında yer vermeyen insan, onun cennete hak kazandığı gibi cennete hak kazanamaz…

Yedi Uyurlar gibi "zamanda yolculuk" yapamaz…

İnsan algısının "olmazları" vardır. Allah'ınsa "olmazı" yoktur…

Her şeyde tecelli eden Allah ise "imkânsız" yurtsuz değil midir aslında?

"Sonra and olsun ki, onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından geleceğim ve onların çoğunu şükredenlerden bulmayacaksın…" (Araf 17)

İşte şeytan bizi bizimle kandırır… Peygamberimizin "En büyük günah vücudunuzdur, en büyük sevap da vücudunuzdur… Vücudunuzun, Hakk'ın olduğunu bildikçe en büyük sevaptasınız… Vücudunuzu kendinize nispet ettikçe en büyük günahtasınız…" demesinin bir sebebi de üzerimize yüklenmiş "nefis" ve "benlik" yükü ile var olduğumuzu sanma ve kayıtlı olduğumuz "zannında" yaşama yükü değil midir?

Neyi ne kadar görürsen gör, bilirsen bil, tek hakikat olan Allah ilmini idrak edebilmen için "kalben, nefsen ve aklen ÜMMİ" olman gereği değil midir?

Her şeyin iki kutbu olduğu gibi, "bedenimizin" de iki kutbu vardır… Bedenimiz bir yandan kemalatımıza ermemizdeki vasıtadır… öte yandan ise kendimizi sadece beden sanıp, bu "beden kabri" algısına sıkışmış kaldığımızı düşünmemiz ve benlik yani ilahlık iddiasına düşerek Allah'a şirk koşmamızın da sebebidir…

Yedi Uyurlar gibi kalbinin mağarasına çekilen ve kendini dört bir yandan; önünden, arkasından, sağından, solundan çevreleyen dış algılardan sıyıran için "la ilahe" yani "yoktur kendisi ve başka varlıklar", sadece "illa Allah" vardır.

"Var olan sadece Allah'tır" diye idrak eden bilinçteki insan, asıl uyanışını o zaman yaşar ve onun ebedi diriliğe kavuşmasını engellemeye çalışan nefis padişahından ve ona vesvese veren şeytandan korkusu kalmaz… Aynı Yedi Uyurlar'ın peşlerinde onları öldürmeye çalışan padişahtan korkularının kalmadığı gibi… Ne zaman kalır ne de mekân… Her şey AN'da olur ve biter…

O artık Allah'tadır…

Apartman Sakinleri, Evinizi Temiz Tutun

Ey Allah "sakinleri", Allah'ın onlarda mesken tuttukları, üzerlerine sekine inen "miskin" tabir edilenlerden…

Siz Allah'tasınız O da sizde…

ALLAH BEYTI OLAN KALBINIZI VE TÜM VARLIĞINIZI SARDI…

Öyleyse Allah'ın beytini, yani kalbinizi temiz tutun…

34. https://evreninvarolusu.wordpress.com/tag/fotosentez

35. Hatta bir gün Ebu Bekir Hazretleri'nin maruz kaldığı haksız bir suçlama olayında dahi, Ebu Bekir Hazretleri sabrının sonuna kadar dayanıp da son noktada kendini müdafaada bulunduğu ve bir cevap verdiği için,

peygamberimizin, Ebu Bekir’in yanındaki meleklerin o anda oradan ayrıldığını ifade ettiği anlatılır.
36. Türkçe Etimoloji Sözlüğü
37. Buhari, Rikak 38

MELEK KAVRAMI

Melek Nedir?

Bu konuda Arap dilbiliminde, melek kelimesi ile ilgili iki ifade vardır: Bunlardan biri kelimenin “elk” kökünden geldiği, bir diğeri ise “melk” kökünden geldiğidir…

“Melaike” ifadesi ise melek kelimesinin çoğul halidir…

Allah’ın isimlerinden olan ve her şeyin tek sahibi olduğunu ifade eden Malik-ül Mülk ve tüm kâinatın tek sahibi ve mutlak hükümdarı olduğundan da El Melik esması da Allah’a aittir…

Kelimenin, elk kökü ile “eluk”, “risalet, elçi göndermek” anlamından dolayı “Allah’tan gelen elçi” ve “kuvve, idare gücü” anlamıyla da “melk” kökünden geldiği de diğer anlatımdır. (Risalet, birini bir vazife ile bir yere göndermek anlamına gelir, irsal ve risalet ağızla, dille ifa edildiği için melek kelimesinin bu anlamda “atın ağzındaki gemi çiğnemesi” demek olan “elk” kökünden geldiği iddia edilir.) Kuran’da hangi kökten geldiğine göre değişen anlamlarla ikisi de kullanılır.

Bizim anlamamız gereken Allah’ın kendi güçlerinin O’nun melekleri olduğudur. Yani Allah’tan ayrı varlıklar değildir. Kâinatta hiçbir şey kendi varlığından başka bir şey olmayan Allah’tan ayrı değildir ki zaten.

Cebrail

Allah’ın cebri, kuvveti, zorlaması, İsrafil ise önceden de bahsettiğimiz gibi, Allah’ın nefesi demektir.

Dolayısıyla tabiattaki ve insandaki her kuvve melek olarak da adlandırılır ve temelde Allah’ın kendi güçlerinin faaliyetleridir.

İnsan için geçerli olan durum, melekler için de geçerlidir. İşte melekler için Allah’ın hükmünde faaliyet gösteren Allah’a ait güçlerdir diyebiliriz…

“Gök gürültüsü (ra’d) meleklerden bir melektir”[38] demesi bunu gösterir.

“İnsan ve Rab” bahsinde de anlattığımız gibi, kâinatta Allah’tan başka bir varlık yoktur. Sadece O’nun mülkiyetinde O’na ait mertebelerin iş görmesi sözkonusudur. Biz Allah’tan ayrı gördüğümüz kendimiz ve her şey için aslı olmayan bir algılama içindeyiz. Bir varoluş varsayımındayız. Bizim anlayabilmemiz için Allah misallerle düşünmemize izin vermiştir. Ama varılması gereken istikamet, bilinçte tekliğe ulaşmaktır.

“O zaman müminlere (şöyle) diyordun: Rabb’inizin, indirilen meleklerden üç bini ile size yardım etmesi, size kâfi gelmiyor mu?” (Âli İmran 124) “Ve onların peygamberi, onlara dedi ki: Muhakkak ki onun melikliğinin ayeti (delili), içinde Rabbinizden sekinet ve Hz. Musa ailesinin ve Harun ailesinin bıraktığı şeylerden bakiye (kalıntı) bulunan, meleklerin taşıdığı bir tabutun (tahta sandığın) size gelmesidir. Muhakkak ki bunda, sizin için elbette ayet (delil) vardır, eğer siz müminlerseniz.” (Bakara 248)

Ruhunda eğer
Dinmezse şikâyet

O zaman gereken
Kalbine ziyaret
Sebebi hâlâ dışarıda ararken Et hadi elinle
Kaderi ziyan et…

– Deniz Erten

38. Tirmizi, Tefsir 13; Kurtubi, Tefsir 2/19

SCHUMANN REZONANSI-I

Doğabilimleri bardağından içilen ilk yudum insanı ateist yapar, ama bardağın dibinde sizi Tanrı beklemektedir.

– Werner Heisenberg, Nobel ödüllü fizikçi

Dışarıda sizi "ölümlü bir beden" inancına hapsederek köleleştirmeye çalışan dünyevi bir sistem ve sizi "sonsuz bir ruh" olduğunuz gerçekliğiyle buluşturup özgürlüğünüze kavuşturmaya çalışan bir Allah ve resulü var…

Seçim sizin…

Bildiklerini unutmak, hakikati öğrenmenin tek yoludur…

– Deniz Erten

Elif Lam Mim

Kuran'da pek çok ayette insan bedeniyle özdeşleştirilen YERYÜZÜ'nün (arz) tıpkı bir insan gibi bir kalp atışı, bir nabzı vardır ve yeryüzü ile insanın frekansları ikisi de hemen hemen aynı elementlerden oluştukları için uyum içinde olmalıdır.

Dünya da insan da, kendine ait elektromanyetik bir rezonans taşır. "Ses" bölümünde de anlattığımız gibi her varlığın kendine ait frekansı, rezonansı, yani "melodisi" vardır.

Dünyanın elektromanyetik rezonansı "Schumann Rezonansı (Titreşim Boşluğu[39])" olarak adlandırılır.

Schumann Rezonansı, yeryüzü ile iyonosfer tabakası arasında meydana gelen doğal titreşime verilen isimdir. Küresel elektromanyetik bir alanın oluşması ve bu alan bünyesindeki titreşimsel veriye ilişkindir.

Schumann Rezonansı, 1952'de adını da ondan aldığı, o zamana dek pek tanınmayan ama yaptığı bu keşifle dünya bilim tarihine damga vurmuş Alman fizikçi Winfried Otto Schumann tarafından ortaya konulmuştur.

Önceki bölümlerimizde ve özellikle "Ses" bölümünde, atmosferin, "ses" ve "elektromanyetik dalgaları" (ışık ve radyo dalgalarını) ilettiğini ve üst tabakasında ise elektriği ileten "iyonosfer" adlı atmosfer tabakasının radyo dalgalarını yansıttığını belirtmiştik…

Son derece ilginç bir bilimadamı olan ve dâhiyane çalışmalarına Amerikan devletinin el koyduğu ünlü bilimadamı Nikola Tesla, iletişim teknolojilerinin işleyişini sağlayan iyonosfer tabakasını insanlık için kullanmak ve bu tabaka aracılığıyla dünyanın dört bir yanına kablosuz şekilde elektrik akımı ulaştırmak düşüncesinin peşine düşmüştü.

Hatta bu yönde çalışmalar yapmış olan Tesla'nın, iyonosfer aracılığıyla dünyadaki fay hatlarını faaliyete geçirmekten, dünyayı ikiye bölmeye kadar pek çok olağanüstü olayın bu tabaka aracılığıyla sağlanabileceğini iddia ettiği söyleniyordu.

Bir deney yapmıştı… İlk insan yapımı şimşeği oluşturmuş bilimadamı, kendi geliştirdiği bir cihazla yaptığı bu deney sonucu yarattığı sarsıntıyla New York-Manhattan'daki binaların büyük bir sarsıntıyla camlarının sallanması ve hatta

parçalanmasına sebep olmuştu… Hayli ilginç olan bu sonuca sebebiyet verenin kendi keşfi olan bir cihaz olduğunu anlayınca hemen duruma son vermişti.

Ancak Tesla, arkasında bıraktığı pek çok gizem ve nasıl olduğu anlaşılmadan (!) kaybolan not ve çalışmaları, inanılmaz dehası ve daha bilmediğimiz nice buluşlarıyla beraber "sessizleştirildi"…

Ne ilginç değil mi?

Neyse, konumuza dönersek; atmosferin "iyonosfer" tabakası "radyo dalgalarını" iletir demiştik… Evet, ama "Ses" bölümünde de bahsettiğimiz gibi, bu bilgiyi özümserken, insanın asli varlığının ışık ve radyo dalgaları niteliğinde olduğunu da aklımızda tutalım çünkü bu bilgi, yeryüzüyle atmosfer arasındaki ilişkinin aynı şekilde insan ve atmosfer arasında da var olduğuna tanıklık eder. (Aynı durum insanın aurası adını verdiğimiz kendine ait atmosferi ile insan arasında da vardır.)

İnsan ve dünya (ana) arasında büyük bir iletişim ve uyum vardır.

Zaten insanın "toprak/balçıktan" yapılması onun bu dünya materyalinden olmak suretiyle hem dünya toprak ürünleri ve diğer cevherlerinden vücuduna fayda sağlayabilmesi için gerekli bir şarttır. Toprakta bulunan materyaller insan bedeninde de vardır. İnsanın manyetik özelliği bundan, ışınsal özelliği ise ruh yapısından (saçılmış nurlardan) gelir.

Keza bu yüzden olmalı ki, Kuran'da "semavat ve arz" yani "gökler ve yeryüzü" anlamında kullanılan anlatım, zahiri anlamıyla bu iken, batını anlamıyla "semavat" insana ait "bilinç" ve "arz" da "insan bedenini" anlatır. (Yani bize ait sema. Sema kelimesi "esma" yani "isim" kelimesiyle de bağlantılı olduğundan varlığımızdaki, Allah'a ait ismin hakikatidir ve içinde büyük âlem tabir edilen âlem vardır…)

Radyo dalgalarının yayınlandığı, yankılandığı alan olarak da ifade edebileceğimiz iyonosferin, bir radyo dalgası niteliğinde olan insan düşünceleri ve insanın ruhani mahiyetini de aynı şekilde yankılaması bu yüzden kaçınılmazdır.

Dünya adeta büyük bir elektrik devresi gibi faaliyet gösterirken, "hava" ile "yeryüzü" arasındaki akım, temelde havanın "artı yüklü" yeryüzününse "eksi yüklü" olmasından ileri gelir.

"Güneşten gelen ışınlar, yıldırım ve buna benzer elektrik akımları ile yeryüzüne aktarılan, atmosfer içerisinde bulunan elektriksel güç ile tetiklenen enerjiye bağlı titreşim. Schumann rezonans alanının frekansı 7.83, 14.3, 20.8, 27.3, 33.8 hertz aralıklarına sahiptir. Yani yeryüzü ile iyonosfer tabakası arasındaki boşluk, 7.8, 14.3, 20.8, 27.3 ve 33.8 Hz aralıklarında titreşen elektromanyetik alanlar halindedir…" [40]

Yukarıdaki alıntıdan anlaşılacağı gibi dünyanın çeşitli bölgeleri ve dolayısı ile değişen elektromanyetik alanlarına göre bu frekans farklılıklar göstermekte ve belirli aralıklar arasında değişse de, bizim için önemli olan bu frekansın genel ölçü olarak saniyede 7.83 devir olarak kaydedilmiş olduğudur…

Yeryüzü için geçerli bu bilgiyi insana uyarladığımızda bu bilginin aynısının insan için de geçerli olduğunu görürüz. İnsan bedeni de adeta paralel ve meridyenlere (ley hatlarına) ayrılmış gibi belli bölgelerinde daha yüksek enerji alanları taşır. Hatta akupunktur (vücuttaki akupunktur bölgeleri) dediğimiz ve uyarılmaları suretiyle şifalandırmada kullanılan bu hatların elektromanyetik alanlarını dikkate alarak insanların bedensel sağlığına hizmet etmeye çalışılır.

Fizyoterapi denilen sistemde vücutta arıza olan bölgeye belli miktarda elektrik verilmesi, duran kalbe elektriksel akım verilmek suretiyle yeniden çalışır hale gelmesi için kullanılan elektroşok yöntemi, beyne takılan elektrotlar, hastanelerde sıkça karşılaştığımız durumlardır.

Önceden de bahsettiğimiz gibi, bir akım olabilmesi için iki farklı yüklü kutup gerekir ve hava ile yeryüzü arasındaki bu karşıtlık gerekli akımı üretir.

Şimdi enteresan olan noktaya değinelim. İnsan da "tuzlu sudan" oluşan bir bedene sahiptir ve bu yüzden de çok kuvvetli bir elektrik iletkenidir. Bu yüzden saçları ve vücut tüyleri adeta bir akım istasyonu gibi her an bir alıcı ve verici konumundadır.

"Araplar pismiş, o yüzden abdest gelmiş, bu yüzden ben abdest almaya gerek duymuyorum" gibi tekyönlü yorumlarla kendini doğrulamaya çalışan cehalet, belki bu noktada durup biraz düşünür.

1929 yılında Hans Berger adlı bilimadamı, ilk kez insan beyninin mahiyetini anlamamıza vesile olacak bir çalışmaya imza atmış ve yaptığı çalışmayla, insan beyninin temelde bir elektriksel frekans ileticisi olduğunu ortaya koymuştu. [41]

Yine benzer yönlerde çalışmalar yaparken ilginç veriler elde eden ve Dr. Schumann'la bağlantı kuran Dr. Anchormiller, onunla beraber şimşeklerin dünyanın iyonosfer boşluğunda elektrik yükünü nasıl açığa çıkardığını araştırmaya başladı…

Tüm bu çalışmalar neticesinde enteresan şekilde dünyanın frekansının, beynin Alfa dalgaları ile benzer dahi değil bire bir aynı frekansta, yani 7.83 hertz olduğu ispatlandı.

Beynin yaratıcılık, performans, stres, bağışıklık sistemi gibi özelliklerini açığa çıkartan Alfa dalgasının, bir şekilde dünyanın frekansına ayarlı olduğunu keşfetmesi ise çığır açıcıydı…

Dünyanın nabzı hayatın nabzı idi.

İnsan beyni faaliyetleri ile biyolojik sistem bire bir aynı ve uyumluydu.

"Hakikat" ilminde "Ne varsa âlemde hepsi âdemde" denmesi ve âdemin kâinatın bir numunesi olması ifadesi ile böylesine örtüşen bu bilgileri öğrenmem bende inanılmaz bir heyecan oluşturmuştu.

Yıllar süren deneyler ve çalışmaların dâhiyane özetleri, hakikat ilminde bütün ilmi bir noktayla anlatıyordu.

Schumann Rezonansı (ELF) 6-8 hertz gibi düşük bir oranı kapsar. Bu aralık, insan beyninin Alfa dalga boyunda, yani insan beyin faaliyetleri ve biyolojik sistemi ile aynıdır. Beynimizi Alfa durumuna getirmek ise bilincimizin yararına kullanmanın etkili bir anahtarıdır.

ALFA durumu nedir derseniz, uyku ile uyanıklık arası bir hal olarak tasvir edilir.

Bunu ilk okuduğumda ne düşündüm biliyor musunuz?

Peygamberimizin Miraç'a çıktığı gün için İslami literatürde, "Uyku ile uyanıklık arasında olmuş her şey" anlatımını!

Her şey uyku ile uyanıklık arasında olmuştu. Bu durumda bize bilinç yükselişimiz olan miracımızı gerçekleştirebilmemiz için verilen mesaj ALFA DALGASINDA kalmaya çalışmamız mıydı?

Bilinç seviyemizi URUC yani miraç ettirebilmek, bizim Alfa dalgasında olmamızla mı ilintiliydi.

Alfa ne midir?

Elif…

Elif Lam Mim…

Alfa Elif'in işaret ettiği simgelerden biri olabilir. Her şeyin doğrusunu Allah'ımız bilir.

Ama Alfa kelimesini üst üste okurken, kafama dank diye vuran bu bilgi oldu…

ALFA kelimesi anlam olarak ELİF demektir… Ve miracımız için gereken bir hal olduğu bu bilimsel veriler ışığında görülebilir…

Ya peki Elif ve Bakara bağlantısı? Ne tesadüftür ki Bakara Suresi Miraç'ta verilen "Amener Resulü" ile bitirilir…

Amener Resulü… Resul iman etti… Ne olağanüstü içerikleri olan bir anlatım… Derin ve sırlı…

Allah'ımıza teslimiyetin ve huzurun doruğunda, her şeyin senin içinde, beyninde olup bittiğini anladığın ve bilinç sıçraması yaşadığın ve bilincinde Allah'a kavuştuğun an…

Erişmemiz gereken bilincin Alfa bilinci olduğuna ilişkin bir işaret olamaz mı… Bakara…

Bu yüzden Bakara, Kuran'ın en önemli surelerinden biridir…

Ve şunu düşünmek de artık kaçınılmaz benim için:

Tüm bu bilgiler ışığında, Kuran'da her bir detay olağanüstü şekilde düzenlendiğine göre, bir tefekkür olarak Bakara Suresi'ni ne kadar hakikatiyle ve doğru frekansıyla (tecvit) okursak, bilinç seviyemiz o sure altında kullanılan özel seçilmiş harfler ve titreşimleri sebebiyle, o kadar yükseğe sıçrayabilir mi…

Biri araştırsın; Bakara Suresi'ni okurken beyin dalgalarımız, Alfa/Elif frekansına ayarlanıyor mu, ayarlanmıyor mu?

Allahüâlem…

Ve Allahüekber…

39. Boşluk" ifadesi, dünyanın yüzeyi ile iyonosfer tabakası arasındaki elektromanyetik alanı işaret etmek için kullanılır.

40. Vikipedi

41. İnsan kafasına yerleştirilen elektrotlarla EEG'ye (beynin sinirsel faaliyeti ile elde edilen biyoelektriksel döküm) ulaşmıştır.

SCHUMANN REZONANSI-II

Evrenin en anlaşılmaz yönü, onun anlaşılabilir olmasıdır.

– Albert Einstein

Musikinin ritminde bir sır saklıdır… Eğer onu ifşa etseydim dünya altüst olurdu…

– Şems-i Tebrizi

Sonra, elbette onlara, önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından geleceğim ve onların çoğunu şükredenlerden bulmayacaksın…

– Araf 17

Dünya dev bir mıknatıs ve bizler de küçük mıknatıslarız…

Yukarıda anlattığımız bilimsel keşifler sonucunda artık fark edilmişti ki, dünyanın nabzı yani "Schumann rezonansı" insanın Alfa beyin dalgasıyla bire bir aynı titreşim birimindeydi.

Tüm bunların üzerine bulunan bu bilgiye dayanarak çeşitli deneyler yapılmaya başlandı… Max Planck Enstitüsü'nde Prof. Rütger Wever tarafından yapılan bir deneyde, gönüllü öğrenciler dünyanın manyetik alanı/Schumann Rezonansı'ndan tamamen yalıtılmış bir alanda denek olarak kullanılmıştı.

Bunun sonucunda ise çok enteresan sonuçlar elde edildi… Schumann Rezonansı'ndan uzaklaştırılan deneklerde ilginç bir şekilde hem bedensel hem de ruhsal olumsuzluklar baş göstermeye başladı… Ve onlarca yıl bu deneyler, gönüllü öğrenciler üzerinde yapılmaya devam etti.

Öğrencilerin gece ve gündüz dönüşümüne ilişkin günlük ritimleri değişmiş ve üzerlerinde baş ağrısı, aşırı yorgunluk, stres gibi pek çok olumsuz etkiler oluşmuştu. Bu tür ruhsal ve bedensel tepkiler yaşayan aynı öğrenciler bu sefer yeniden Schumann Rezonansı dalgalarına maruz bırakıldı…

Ve bingo! Schumann Rezonansı'ndan yalıtılmış alanlarda deneye tabi tutulan öğrenciler bu rezonansa yeniden maruz bırakılınca bu sefer de tam tersi yönde olumlu duygular ve bedensel iyileşme göstermeye başladı.

İlginç bir şekilde bu tür şikâyetlerin benzerleri, dünyadan ayrılan ve uzaya çıkan ilk astronot ve kozmonotlarda da tespit edilmişti.

Nihayet tüm süregelen ve halihazırda devam etmekte olan araştırmalarla 2011'de Schumann Rezonansı'nın bir de "hayatın başlangıcıyla" ilgili olabileceği iddia edildi.

Nasıl mı?

Virüs ve virüslerin özelliklerini konu alan bir bilim dalı olan viroloji alanında çalışmalar yapan 1932 doğumlu Fransız bilimadamı Luc Antoine Montagnier, başka bir bilimadamıyla birlikte İnsan İmmün (Bağışıklık) Yetmezlik Virüsü'nü (HIV) keşfinden dolayı Nobel Ödülü (2008) kazanmıştı.

Onun bu buluşundan önce "tüm yaşam yaşamdan gelir" kuralı vardı bilimde. O güne dek hiç çiğnenmemiş bu ilke, yaşamın mekanizmasının yine yaşama ve maddesel

sebeplere dayandırıldığı kurallar (sperm, yumurta gibi) bütünüydü.

Ama aynı zamanda Montagnier çok önemli bir keşifte daha bulunmuştu.

Montagnier'ın DNA'nın hafızasını incelerken karşılaştığı şey ile bilim dünyası altüst oldu.

Evet! DNA silsileleri (sekansları) hayatın temel taşları, suda birbirleri ile düşük frekanslı elektromanyetik dalgalar göndermek suretiyle iletişim kuruyordu!

Montagnier, DNA'ların birbirinden ayrı test tüplerindeyken dahi, birbirleriyle elektromanyetik dalgalar göndermek suretiyle iletişime girdiklerini gördü. Ve bu iletişim o kadar sofistike idi ki, nükleotid denilen hayatın en temel malzemesini oluşturuyordu.[42]

DNA Nedir?

Kalıtımda rol oynayan organik bir molekül. Bir nükleik asit çeşidi. Kısaca DNA "Deoksiribo Nükleik Asit) olarak gösterilir. Canlılarda yönetici bir moleküldür. Hücrenin protein ve enzim sentezinde rol oynar. Ayrıca yeni bir hücre meydana getirecek gerekli elemanları taşıdığından hücre bölünmesinin esasını teşkil eder.

1953 senesinde Watson ve Crick adlı araştırıcılar hazırladıkları modeller üzerine DNA yapısını açıklamaya çalışmışlardır. Buna göre; DNA teorik olarak sonsuz uzunlukta ve birbirine sarmal olarak dolanmış yan yana iki molekül zinciridir. Bu, hayali bir eksene sarılı bir ip merdivene benzetilebilir. Merdivenin kenarları bir şeker molekülü (deoksiriboz) ile fosforlu bir molekülden meydana gelir. Merdiven basamaklarının arasında gevşek hidrojen bağlarıyla birbirini çeken pürin ve pirimidin denilen azotlu bazlar bulunur. Bu basamaklar merdivenin kenarındaki şeker moleküllerine bağlıdır.

RNA Nedir?

RNA (Ribonükleik Asit) bir nükleik asittir, nükleotidlerden oluşan bir polimerdir. Her nükleotid bir azotlu baz, bir riboz şeker ve bir fosfattan oluşur. RNA pek çok önemli biyolojik rol oynar, bunların arasında DNA'da taşınan genetik bilginin proteine çevirisi (translasyon) ile ilişkili çeşitli süreçlerde de yer alır. RNA tiplerinden olan mesajcı RNA, DNA'daki bilgiyi protein sentez yeri olan ribozomlara taşır, ribozomal RNA ribozomun en önemli kısımlarını oluşturur, taşıyıcı RNA ise protein sentezinde kullanılmak üzere kullanılacak aminoasitlerin taşınmasında gereklidir. Ayrıca çeşitli RNA tipleri genlerin ne derece aktif olduğunu düzenlemeye yarar.

RNA, DNA'ya çok benzer olmakla beraber bazı yapısal ayrıntılarında farklılık gösterir. Hücre içinde RNA genelde tek zincirli, DNA ise genelde çift zincirlidir.

Bu tür deneyleri bilimadamları Luc'tan önce defalarca denemişti ama bu sonuca varamamıştı.

Peki Luke'un deneyindeki başarının farkı neydi?

Hayat yokken hayatı oluşturabilen fark?

Luke'un deneyindeki fark, seçilen frekansın farklılığıydı.

Öyle bir frekans ki, deneyden çıkarılsa deneyin başarısız olmasına yol açacak olan ve öyle bir frekans ki, deneye dahil edildiğinde başarıyı getiren.

İşte o frekans 7.83 Schumann Resonansı'ydı…

Dünyanın tarihine baktığımızda Schumann dalgaları hayatın başından beri bu gezegende vardı ve hayat onun etrafında sarılıydı.

Adeta hayatın "ayarlandığı" kanal, frekans Schumann Resonansı'ydı.

İşte tüm bu bilgileri şöyle bir gözden geçirerek etrafınızda olan biten şiddet hatta artık vahşet ve cinnet olaylarına bir göz atın…

İnsan DNA'sının frekans iletişimini olumsuz etkileyen her tür elektromanyetik alan ve bunu yayan teknolojik ürünlerin insan DNA'sının ve genetik yapısının üzerindeki etkilerini düşünün… Ve bunun bir sisteme hizmet edip etmediğini düşünün…

Dünyanın manyetik alanı, içindeki varlıklarla beraber sağlıklı yaşayabilme, yön bulma, yaşamsal gerekleri yerine getirebilme gibi pek çok açıdan insan için son derece önemli…

Hayvanlar ve insanlar, dünyanın manyetik alanı ile etkileşim içindedirler ve bu işleyişin ortasında da günlük ritmi ve gece gündüz melatonin salınma devrelerini dengeleyen ve insanda kuş ve böceklerdeki gibi çalışan kriptokrom molekülü vardır.[43]

Kripton kelimesinin etimolojisini dipnotta bulabilirsiniz ve kelimenin "gizlemek, saklamak" ve "şifreli yazı" gibi anlamları haiz olmasına "şifre, yazılım" gibi meselelere değindikçe dikkatinizi çekmek isterim… [44]

Dünyanın frekansıyla uyumlu olmak ister bilinç ve algı, bu bedensel bağışıklık sistemi yani sağlık için şarttır…

Schumann'ın Münih Üniversitesi'ndeki takipçisi Dr. Herbert König, yunus gibi memeli hayvanların biyolojik rezonansının yine dünya rezonansıyla ve insan beyninin (Alfa modundaki) dalgasıyla uyumlu olan 6-8 hertz olduğunu tespit etmişti.

Burada kafamda yanan ışıkların Kuran'la bağlantısını yazmadan önce şunu anlamış olduğumuza inanıyorum ki, yaşam denilen, hayatı adeta tek bir frekans şemsiyesi altında BİR'leştiren ve onunla ilişkilendirmek suretiyle hüküm süren bir frekans düzeni var dünyada…

Bu frekans sistemi aracılığıyla ise, ışık, enerji, ses gibi temelde "bilgi-data" formatındaki varlıklar ile düşünce dalgaları ve alanları arasında iletişim kuruluyor…

Bunlara ilham, vahiy örnek gösterilebilir.

"Ve senin Rabbin, bal arısına, dağlardan, ağaçlardan ve onların (insanların) kurdukları çardaklardan, evler (kovanlar) edinmelerini vahyetti." (Nahl 68)

Vahiy, ilham gibi esası Allah ilmine ait olan bilgiler, yani data bilinci o frekans seviyesinde olan tarafından OKU'nabiliyordu…

Vahiy, Allah'tan insana iletilen fikir anlamında ve "why" kökünden geliyor…

Vahiy

Ar wahy وحي [#why msd.] içe doğma, ilham, Tanrı tarafından insana iletilen fikir < Ar wahā وحى ilham etti.

Arapça why kökünden gelen wahy وحي içe doğma, ilham, Tanrı tarafından insana iletilen fikir" sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça waḥā وحا ilham etti" fiilinin mastarıdır.[45]

Bunun ne olabileceğine ilişkin kendi çapımdaki tefekkürüm ise, yunus ve balinalardan hemen sonra anlatmaya çalışacağım konu…

Ama tüm bunlardan anlayabiliyoruz ki hayatı tek bir birleşik frekansa bağlayan egemen bir frekans düzeni var, bunun vasıtasıyla "bilgi" formundaki varlıklar ile düşünce dalgaları ve alanları arasında iletişim kurulabiliyor.

Kuran'da Yunus Suresi vardır…

Yunus'u yutan balık… İnsandan sonra yeryüzündeki en zeki yaratık olduğu bilim çevrelerince söylenen harika güler yüzlü varlık…

Adı da YUNUS olan bir peygamber.

Yunus balığı Yunus Peygamber için, Hz. İbrahim'in buzağısı, Musa'nın ineği (Bakara) gibi.

Bize bir hikâyeden çok öte, başka şeyler de anlatılmaya çalışılıyor…

Yine Schumann Rezonansı ve Alfa beyin dalgasıyla ilişkili bir Kuran Suresi'ni, yunusların özelliklerini anlatmaya çalışarak, bize bir hikâye ve öğretisi ötesinde başka ne anlatılıyor olabilir düşünmeye başlayalım…

Yunus ve balinalar, SES dalgaları yayarlar. Buna bir tür doğal "sonar"[46] denir.

Aktif ve pasif olmak üzere ikiye ayrılırlar. Sonarı yunuslar da kullanır. Yunuslar sonar ile haberleşir. Bir de yarasalar sonarı kullanır. Eğer yarasalar da sonarı kullanmasaydı her yere çarparak uçarlardı. (Vikipedi)

"Ses" bölümünde ültrason konusuna değinmiştik ve orada sesin, dokuların arasından girmek suretiyle nasıl "görüntü" haline getirildiğini anlatmıştık.

İşte yunus balığı da doğal bir ültrason cihazı gibi su içindeki varlıkların, iç organlarını algılama niteliğine sahiptir.

Hem yönlerini bulmak ve hem de haberleşmek için ses dalgalarını kullanırlar… Bu inanılmaz yüksek şiddetteki ve duyulması halinde kendi beyni de dahil pek çok şeyi tahrip edecek sesi sürekli ilettiği için, yunusun kendi beyni dâhiyane bir tasarımla, bu sesi algılamaktan onu koruyabilmek için ses geçirmez şekilde yaratılmıştır.

Casiye 4. ayet: "Ve sizin yaratılışınızda ve (Allah'ın) hayvanlardan üretip yaydıklarında, yakin sahibi kavim için ayetler (deliller) vardır."

Artık biliyoruz ki dünyada doğal bir elektromanyetik alan var ve bu alan "egemen" olduğu için diğer alanların da bu alana uyumlu şekilde titreşmesini sağlıyor…

İşte mesele de burada devreye giriyor! Eğer beyin frekansımız da dış müdahalelerle bozulursa dünya ile aramızdaki titreşimsel uyum bozulduğu için hem bedenen hem de ruhen hastalanmaya başlıyoruz…

Girişte paylaştığım Şems-i Tebrizi'nin sözü yanında, bakın bir başka Allah dostu ne demiş: "Müzik Allah'ın lisanıdır…" (Hz. Mevlana)

Bu sözlerin sadece mecazi anlamları olduğunu söyleyenler olsa da, ilerleyen ilim pek de o kadar olduğunu söylemiyor…

Ünlü Yunan filozofu Pythagoras, müzikle matematik arasında bir ilişki olduğunu keşfetmiş ve daha da ileri giderek dört büyük ilimden birinin müzik olduğunu söylemişti. İnsana şifa sağlamak amacıyla müziği vasıta olarak kullanan Pythagoras'a göre, tabiat ve tüm hakikatin de matematiksel bir yapısı vardı.

Gerçekten de matematik de bir simgedir ve diğer bazı simgeler, semboller gibi inanılmaz gizemler taşır. (Bu bilgiler ışığında, yukarıda bahsettiğimiz kriptokrom

molekülü meselesini yeniden değerlendirelim…)

Pythagoras, yaptığı deneylerde kullandığı teller aracılığı ile müzikal armoni ile tam sayılar arasında bir ilişki olduğunu bulup, müzikteki uyumu evrene uygulamıştı.

O, yeryüzünde hareket halinde olan her varlığın bir ses çıkardığını ve bu yüzden de evrende güneşten aya ve yıldızlara kadar tüm varlıkların kendilerine ait farklı sesleri olduğunu keşfetti. Onun tanımıyla, "evren müzikli bir evrendi"…

Pythagorasçılar seslerle sayılar arasındaki ilişki sonucu, her şeyin temelinin sayı olduğunu (matrix evren, sonraki bölümde değineceğiz) ve evrende var olan tüm oranların sayısal olduğu sonucuna ulaşmıştı.

Kısacası kâinatta her şeyin olduğu gibi müziğin de matematiğini fark etti.

Görüldüğü gibi, gelmiş geçmiş tüm düşünür ve bilimadamları hangi dine mensup olursa olsun, müzikle dünya ve evren arasındaki ilişkiye dikkat çekmiştir.

Hakikat ilminde ve Kuran'da defalarca ihsas edilen, ancak bizlerin içeriğine derinliğiyle vâkıf olamadığımız, "Allah'ın her an her yerde, her varlık tarafından zikredildiği" ifadesi, tüm bu bilgiler ışığında yavaş yavaş idrakimize açılmaya başlıyor…

Her varlığın Allah'ı zikrettiği ifadesinin muhteşem anlatımı, hele ki dünya ve evrendeki her şeyde bulunan kendine has (ses) rezonansların ispatlanması ile, ilim ve dinin birbirlerini nasıl ifade ettiğinin örneklerinden biri haline geliyor.

Her varlık bir enerjiyse, her enerjinin de kendine ait bir frekans ve titreşimi olması son derece doğal. Bu titreşimleri duyabilmek ise sınırlandırılmış bir alıcı olan baş kulağı ile ilgili değil ama, algı ve titreşimi yükselmiş alıcı bir gönül tarafından rahatça mümkün.

Allah dostlarının anlatımlarında, doğadaki ot, çayır, bitki, kuş vb. her bir varlığın onlara neler fısıldadığını şiirsel ifadelerle naklettiği hepimizin malumu…

Duyum eşiklerimiz sınırlı. Keza görme eşiklerimiz de… Madde algısında olduğumuz bedenlerin içinde, adeta muhteşem bir enerjinin bir kutuya kıstırılmış hali gibi etrafımızdakileri anlamaya çalışmak kolay olmasa gerek.

Ama şunu da unutmayalım ki, geliştirilen teknolojilerle duyum ve görüş eşiklerimizin altı ve üstünde sayısız enerjiler olduğu ve bunların bizler tarafından algılanmamasının onların yokluğuna delalet etmediğini söylemek, ilmin getirdiği bunca dayanak içinde artık mümkün…

Duyum eşikleri oyunlarıyla beynimize gönderilen sınırsız sayıdaki frekansın bombardımanı altında yaşamakta olmamız ve adeta içine kapalı olduğumuzu düşündüğümüz bu beş duyu algısını olabildiğince korumaya çalışmak, insanın hakikatine, özüne varmasını engellemek için seçilmiş bir tür yol gibi görünüyor.

Dünyada bu konuda pek çok şey oluyor. Müzik endüstrisinde dahi bazı şarkıları tekrar dinlemek istememizi sağlamak için, duyum eşiğimiz ötesinde sesler eklenmek suretiyle yönlendirildiğimize ilişkin pek çok iddia var…

Dünyanın en büyük solistlerinden ikisinin, böyle bir suçlamaya maruz kaldıklarını okumuştum.

Bunlar komplo teorisi değil. İlim özellikle dünyada artık bas bas bağırırken bunlara komplo teorisi demek, gerçekten bir cehalet göstergesi.

Dünyada bir şeyler yolunda gitmiyor. İnsanların manevi ve maddi algıları ve yapıları garip bir şekilde değişiyor… Daha doğrusu değiştiriliyor…

Vahşet, öfke, hırs kol geziyor ve bunlar özellikle son 30-40 yıldır hızla artışta…

Bunlara tesadüf gözüyle bakmaksa gerçekten bilimsel gelişmeleri takip etmemekle ilgili olsa gerek ya da hâlâ "uyku" halinde olmak yani henüz kıyam etmemiş olmakla…

Müziğin insan üzerinde büyük bir etkisi var.

"Ritim" üzerinde yapılan bazı deneylerin insan algılamasında ve düşünce şeklinde etki yaptığı artık sır değil…

Bir Allah dostu, Hz. Şems'in "ritim" üzerine böyle bir ifade kullanması, müziğin ritminin yapabilecekleriyle ilgisiz mi yani?

"Dünya la notası üzerinde dönüyor derler…"

Ancak gelişen teknoloji ve herkesin teknolojiye bağımlı hale getirilmesi ile oluşturulan yapay elektromanyetik alanlar, Schumann Rezonansı'nı yani dünyanın nabzının yaydığı bu rezonansı gereği gibi algılamamıza büyük engel teşkil ediyor…

İnsanların psikiyatrik hastalıklarının artması ve adeta şiddetin normal hale gelmeye başlaması, insan ruhaniyetlerindeki ani dalgalanmalar ve öfke patlamaları; elektromanyetik alandan öte olmayan insan yapısının "ayarlarının" bozulması ve dünyanın rezonansı ile arasındaki dengenin tahrip edilmesinden neden olmasın?

Parkinson, Alzheimer gibi beyne, unutmaya, beyinsel faaliyetlerde deformasyona yönelik hastalıkların artmasında hem bedenin genetiği bozulmuş ürünlerle vücuda giren şeyleri "tanıyamaması, okuyamaması" ve bundan dolayı salgıladığı kimyevi salgıların hücreler, beyin ve DNA üzerindeki tahribatına sebep olması ve bir taraftan da dünyanın doğal rezonansından koparmaya çalışan elektromanyetik alan bombardımanı, insanın akıl ve beden sağlığını koruması için durumu hayli zorlaştırıyor…

Teknoloji arttığında şifa artmalıyken, teknoloji arttıkça hastalıkların artması buna adeta delil teşkil ediyor…

Temelini kuantum fiziğinden alan biyoenformatif tıp alanının geliştiricisi ünlü fizikçi Wolfgang Ludwig, dünyada teknolojik kullanımın geldiği yer itibariyle eskiden ufak yüzdelerle ifade edilen cep telefonu kullanımının şimdilerde yüzde yüzlere varan durumu sebebiyle, artık bir şehrin çevresinde veya içinde rezonans ölçmenin mümkün dahi olmadığını ve bu aygıtların oluşturduğu frekans kaosu nedeniyle rezonans ölçümlerini artık denizde yapmak zorunda kaldıklarını, belirtmesi ise bir gerçek.

"Tevhid" bölümünde, Kuran ayetleri ve peygamberimizin hadislerine de dayanarak, bizlerin asli varlığımızın nur adı altında bir kozmik ışık diyebileceğimiz bir oluşum olduğunu anlatmıştık.

Ludwig adeta bu bilgiyi bilimsel anlamda doğrular gibi, molekül altı düzeyde hücrelerimiz arasındaki iletişimin fotonlar (yani biyofotonlar) aracılığıyla, bu biyofotonların birbirlerine elektromanyetik sinyaller vermek suretiyle, bir tür "kablosuz iletişim" ağı şekliyle sağladıklarını ifade ediyor. Fotonların ışık hızında hareket ettiğini önceki bölümlerde belirtmiştik.

"Jeomanyetik frekans yelpazesi" ise dünyanın manyetik alanının 65 eser elementinin öz frekansları tarafından modüle edilmiş aralığını, yani YİN sinyalini ifade eder.

“Solar frekans yelpazesi” ise doğal güneş ışığının bunlara karşılık gelen çok kısa dalga (UKW) frekanslarını tanımlar.

Meridyen sisteminde ışık taşınması (enerji)

Dijital sinir sisteminde soliton taşınması (bilgi)

Kan dolaşımında madde taşınması (moleküller)

Analog doğrusal akım sisteminde şarj taşınması (iyonlar)

“Temel madde” bir tür “kablosuz bilgi ağı” halinde faaliyet gösterir ve ışık hızında biyofoton alışverişi yoluyla vücut hücrelerinin her birinin saniyede 100.000 hayati önem taşıyan fonksiyonunu yönetir. Temel madde, metabolizma (bünyenin madde alışverişi) ve detoksifikasyon (bünyenin zehirleri dışarı atması) süreçlerini yönetmenin merkezi ortamıdır.

Bununla birlikte, biyolojik rezonans efektleri yoluyla bir uyarımın önkoşulu, yapay olarak üretilen elektromanyetik sinyalin belirli fizyolojik nitelik özelliklerini yerine getiriyor olmasıdır!

Fizyolojik nitelik özelliklerinin araştırılması, Dr. Ludwig’in başlıca katkılarından birisidir. Kendisi uzun araştırma veya geniş kapsamlı ölçüm dizileri içerisinde, üç doğal frekans yelpazesi ortaya çıkardı – bunları, hücre regülasyonu için belirleyici öneme sahip kontrol sinyalleri olduklarından “biyolojik normaller” olarak adlandırabiliriz:

Schumann, Jeomanyetik ve Solar Frekans Yelpazeleri

Sonra, önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından geleceğim ve onların çoğunu şükredenlerden bulmayacaksın.” (Araf 17)

Bu ayet pek çok anlamıyla ilgilimi çeker.

Ama burada konumuz olduğu için sadece rezonans meselesiyle ilgili fikrimi paylaşmak istiyorum.

Etrafımız adeta bir elektromanyetik alan bombardımanıyla dolu. Alışveriş merkezlerinde, sinemalarda, insanları alışverişe iten sanal reklamlarda beynimizin duyduğu ama kulağımızın duymadığı rezonanslarla baş başayız.

Evimizdeki internet ağını göremediğimiz gibi sarılı olduğumuz elektromanyetik alanları da, sağırı olduğumuzu sandığımız sesleri de gösteremiyoruz ve beş duyumuzla belirleyemiyoruz.

Ama bu onların gerçekliğini ve onlara maruz olduğumuz hakikatini değiştirmiyor. Sağımız solumuz, arkamız önümüz, bizi dünyanın rezonansından koparmaya yönelik elektromanyetik alanlarla dolu.

Kablosuz ağlarla bağlanmış bir algı ve hayat…

Bu ayette son yıllarda bunu da görüyorum. Şeytan da kendi aldanmışlığını bizlere bu elektromanyetik alanlarla fısıldıyor adeta.

Bu yüzden açgözlülük, hırsızlık, öfke, hırs, şiddet ve tahammülsüzlük bu derece artmış durumda…

Bir düşünün… Sadece düşünün…

Bunun nedeni, hologramın her parçasının, bütünün küçük versiyonları olması olmalı… Dünya mini bir evren, insan bedeni de mini dünya/evren. Bu durumda dünya ve insan bedeni uyumlu bir rezonans içersindeler. Tabii bunun başka nedenleri de var.

Schumann Rezonansı, ortak ve uyumlu bir osilasyondaki biyolojik hayatı bozan bir ses çatalı gibi çalışıyor. Belirli bir nota çalmak için, kemanın iki ya da üç telini çekersiniz. Başkası başka bir nota çalar veya hiç ses çıkmaz, ama çoğunluğun gücü diğerlerinin de aynı şekilde titreşmesini sağlar.

Beyin faaliyetlerinin dış etki ile bozulması da aynıdır. Bu fenomene Frequency Following Response (FFR) diyorlar. Beyin, teknoloji ile üretilmiş frekanslarla bozuluyor.

42. Nükleotid, bir fosfat, beş karbonlu bir şeker (deoksiriboz) ve bir azotlu organik bazdan oluşan bir kimyasal bileşiktir. En yaygın nükleotidler nükleik asitlerin yapıtaşlarıdır. Ayrıca koenzim A, flavin adenin dinükleotid, flavin mononükleotid, adenozin trifosfat ve nikotinamid adenin dinükleotid fosfat gibi koenzimler de nükleotiddir. Koenzimlerin hücre metabolizması ve sinyal iletiminde önemli rolleri vardır.

43. Bu konuda bazı ipuçları elde edilse de, mesele henüz tam anlaşılamamıştır. Bu pusulanın temelinde kuşların gözlerindeki sinir dokuda bulunan ışığa bağımlı flavoproteinler grubundan kriptokrom adında bir molekülün rol aldığı tespit edilmiştir. Aslında kriptokrom, birçok bitki ve hayvanda bulunan bir tür sinyal proteinidir. (“Kuş Gözündeki Pusula”, Soner Efe, http//www.sizinti.com)

44. Kelime Kökeni (Tarihçe, en eski kaynak [TDK, Türkçe Sözlük, 1. Baskı, 1945]): Yeni Latince crypton veya krypton “kimyada bir element” sözcüğünden alıntıdır. (İlk kullanımı: 1898 Sir William Ramsay ve Morris Travers, İng. kimyacılar.) Latince sözcük Eski Yunanca kryptós κρυπτός “gizli, saklı” sözcüğünden türetilmiştir. Bu sözcük Eski Yunanca krýptō κρύπτω “gizlemek, saklamak” fiilinden türetilmiştir. Yunanca fiil Hint-Avrupa anadilinde yazılı örneği bulunmayan krup-yo biçiminden evrilmiştir. Bu biçim Hint-Avrupa anadilinde yazılı örneği bulunmayan krāu “saklamak” kökünden türetilmiştir.
Fr crypto < Fr cryptogramme, şifreli yazı, § Eski Yun. kryptós κρυπτός gizli + Eski Yun. grámma γράμμα yazı → Kripton.
Kelime Kökeni (Tarihçe, en eski kaynak [Meydan-Larousse, 1969]): Fransızca crypto sözcüğünden alıntıdır. Fransızca sözcük Fransızca cryptogramme “şifreli yazı” sözcüğünden türetilmiştir. Bu sözcük Eski Yunanca kryptós κρυπτός “gizli” ve Eski Yunanca grámma γράμμα “yazı” sözcüklerinin bileşiğidir.

45. Kelime Kökeni (Tarihçe, en eski kaynak [vahy (Mukaddimetü’l-Edeb, 1300 yılından önce]: vahy ıydı ya işāret kıldı ya bitidi ya ilhām bérdi taŋrı paygāmbar tapa]

46. Sonar (Sound Navigation And Ranging), ses dalgalarını kullanarak cismin boyut, uzaklık ve diğer verilerini görmemize yarayan alet. Sesin sualtında yayılmasını kullanarak sualtında/üstünde gezmeyi, haberleşmeyi ve diğer cisimleri tespit etmeyi sağlayan bir tekniktir.

SCHUMANN REZONANSI-III

Biri diğerini tanımladığı için din ve bilim arasında gerçek bir karşıtlık olması mümkün değildir.

– 1918 Nobel Fizik Ödülü sahibi Max Planck

Eğrilikte görülmeyen doğruluğa itibar edilmez. Yayın eğriliği gibi. Nitekim bütün eğri cisimlerin eğrilikleri aslında onların "doğrulukları" demektir.

– Muhyiddin-i İbni Arabi…

Her şeyin doğrusunu Allah'ımız bilir…

Şimdi tekrar Schumann Rezonansı'na dönelim…

Bilimadamlarının bir kısmı yıllardır bu aralıklarda seyreden dünyanın nabzı olarak nitelendirilen Schumann Rezonansı'nın özellikle son 30 yıldır hızla arttığını ve artık 12 caps/saniyeli değerlere ulaşmış olduğunu ifade ediyorlar…

İfade ettiklerine göre işin en enteresan yanı ise dünyanın nabzının artmasına rağmen dünyanın manyetik alan kuvvetinin, son 2 bin yıldır gittikçe azaldığının tespit edilmiş olmasıdır…

Dünyanın manyetik alanının hızla düşüşü bilim çevrelerinde, dünyanın 4.5 milyar yılda 14 kez daha olduğunu düşündükleri bir olayı getiriyor: Kutupların yer değiştirmesi!

Söylenen o ki, bu olayın ne kadar yakın olduğuna ilişkin hesaplanma oldukça zor çünkü öngörülmesi zor bir hızlanma şekli mevzubahis… Kesin bir tarih belirlemenin mümkün olmadığı ifade edilirken bu olayın gerçekleşmesi halinde ise dünyanın manyetik alanının birkaç gün için "0 noktasına" erişebileceği, bunun sonucu olarak kutupsal bir yer değişimi meydana gelebileceği, bu kutupsal yer değişimi ile dünyanın yeniden hareketlenerek bu sefer tam tersi yönde dönmeye başlayacağı ve o yöndeki dönüşle beraber manyetik alanın da tekrar gittikçe artacağına ilişkin anlatımlar bilimsel çevrelerde kol geziyor.

Hatta bazı bilimadamlarının, bu tür bir olayın dünyada en son (buzulların erimesi, suların yükselmesi gibi anlatımlarla) Atlantis uygarlığı döneminde yaşandığını ifade ettikleri de iddialar arasında.

İşin daha da derin boyutunda öyle anlatımlar var ki, bire bir İslamiyet'te anlatılan kutupların değişiminden, dünyanın tersyönde dönmeye başlamasıyla neticelenecek detaylara kadar pek çok bilimadamı, dünyanın dört bir yanında dünyanın sıfır noktasına gelmesi ve kutupların yer değiştirmesi ve bunun daha önceden de dünya tarafından yaşandığı iddialarını tek tek ortaya koyuyorlar…

Tüm eski Maya, Mısır gibi takvimlerde bizim bu dönemimize ve bu dönemde zaman ve algısının değiştiğine işaret edildiğini savunuyor bazı anlayışlar…

Bu olaya benzer bir anlatımı, sizlere yorumsuz olarak alıntı halinde veriyorum:

"Güneşin batıdan doğuşu bir kıyamet hadisinde şöyle haber verilir (Ebu Hüreyre anlatmıştır): Resulullah (sav) şöyle buyurdu: Ta ki güneş batıdan doğar. İnsanlar bunu görünce topluca iman ederler. Fakat bu zaman, daha önce iman etmemiş olan ve

imanıyla hayır kazanmamış bulunan hiçbir kimseye imanının fayda vermeyeceği bir zamandır.”

Risale-i Nur’da da Said-i Nursi Hazretleri, güneşin batıdan doğuşunun kıyamet kopuş saatinin başlangıcı ve açık bir işareti olduğunu ifade etmiştir…

“Bu hadise kâinatın bitişidir. Bu öyle dehşetli bir saattir ki; insanoğlunun cürümleri, isyanları, ahlaksızlıkları ve çılgınlıkları ayyuka çıktığından; kâinattan Hazreti Muhammed’in risalet nuru çıkmış, Kuran gitmiştir. Kuran’ın kuvve-i cazibesi kopmuş, yerkürenin ipi çözülmüştür. Kâinat, bu sıkleti ve mesuliyeti taşıyamadığından divane olmuş, vefat etmiştir; yerküre başıboş serseri gibi olmuş, kafasını ve aklını kaybetmiş, şuursuz kalan başını bir gezegene çarpmıştır.”

Gördüğümüz gibi “yerkürenin ipi çözülmüş” gibi bir ifade var. Bu anlatımın uzun bir devamı da mevcuttur… Ancak konumuzdan uzaklaşmamak adına şunu belirtelim güneşin batıdan doğması kıyamet başlangıcında olacağı ifade edilmiş bir anlatımdır. Muhakkak ki bu anlatımın ayetlerdeki gibi başka açılımları da vardır ancak zahiri anlatımda ilk etapta dünyanın kıyamet başlangıcında dönüş yönünü değiştirip güneşin batıdan doğacağı ifade edilmiştir…

Bu manyetik alan değişikliği bize mümkün olamaz gibi gelse de bilimadamlarının çoğu bu sürecin başladığını ve dünyanın bu süreçten binlerce yıl aralıklarında bir geçtiğini belirtiyorlar. Dünyanın manyetik alanı, bizi mutasyon gibi tehlikeler yaratabilen kozmik ışınımlardan koruyan bir şemsiyedir adeta…

Kayalarda ve okyanus tabanlarındaki jeolojik bulgularda yeryüzünün bu kaymaları önceden de yaşadığının görülebildiği bilim çevrelerince ifade ediliyor.

Şimdi bu konuya daha bilimsel detaylara girmeden bir ara vermek ve dünyanın şu anda yükselmekte olan nabzı iddiasının neyi ifade edebileceği üzerine tefekkürde bulunmak istiyorum.

Her şeyin doğrusunu Allah’ımız bilir…

Son 30 yıldır dünyanın neresine giderseniz gidin insanların hemfikir olduğu bir konu var…

“Tutamıyoruz zamanı…”

Evet hayat mı hızlandı zaman mı bilmiyoruz, ama daha ne zaman hafta başı oldu ne zaman hafta sonu geldi diyenler çoğunluktayız…

“Eskiden böyle miydi?” diyenler hep bir ağız sanki.

Bununla beraber peygamberimizin hadislerinde, zamanın kısalacağı haber verilmiştir deniliyor. Bunun pek çok anlamı (teknoloji ile seyahat, iletişim gibi durumların da çok kısa sürede olması) olmakla beraber direkt olarak zaman kavramının kısalacağı, dünyanın içinden geçtiği bu evrede zamanın bu şekilde hissedileceğinin belirtilmiş olduğu iddiaları da mevcut…

Evet, bilimadamlarının ifadesine göre dünya nabzındaki bu değişikliğin, zamanın “algılanmasının” hızlanmasına da yol açtığı iddia ediliyor.

Anlatımlarına göre, dünya malzemesinden oluşmuş bedenlerimizin her hücresi, toprak ana, yani dünyanın kalbiyle, dünya zamanı ile uyumlu yaşayabilmek için rezonansa giriyor…

Dünya elementlerinden oluşmuş bedenlerimiz dünya ile uyumu kaçırdığında, köksüz bir ağaç gibi beslenemiyor ve büyüyemiyor.

Gregg Braden gibi jeoloji üzerine kariyer yapmış ve araştırmalar yapmaya devam eden bilimadamlarının bir kısmının belirttiğine göre, dünya nabzındaki bu titreşimsel frekans artışına, bedenimizin her hücresi uyum sağlamaya çalışıyor ve bundan dolayı biz de bu değişimi "zamanın hızlanması" gibi algılıyoruz.

Bizim yeryüzündeki manyetik alanlarla bağlantımız ise; adeta bir bilgisayar alıcı ve vericisi olan "ışınsal" (ruhsal) bedenimizin, bu alanlarla bağlı olmasındandır.

Gerek bedensel gerek ruhsal sistemimiz hatta bağışıklık sistemimize kadar, yeryüzünün rezonansı etkisindedir.

Dünyadaki iklim değişiklikleri de, insan doğasında son yıllarda artan ruhsal iklim değişikliklerinin de rezonans değişiminden kaynaklandığı ifade ediliyor…

Bildiğimiz gibi dünya ile hayatımızdaki değişimler aynıdır. Duygu ve düşüncelerimizi değiştirdiğimizde ise dünyadaki nabız ve manyetik alan değişikliğine uyum sağlamış oluruz.

Eğer bu gerçekten olmakta olan bir durumsa (rezonans/nabız artışı) kişisel bilinç seviyesini yükseltmek dünya ile uyumumuz için kaçınılmaz hale gelir çünkü dünyanın nabzı hayatın kendisi haline gelmişti… (Güneş dünyanın manyetik alan çekimini etkiler. Dünyanın 480 km üzerindeki atmosfer tabakasındaki parçalar dünyanın kendi manyetik alanıyla idare edilir. Dünyanın yüzeyi ve iyonosfer tabakasının iç kısmı arasında 55 km'lik bir boşluk bulunmaktadır. Bu bilgilerden yola çıkarak güneş tutulmasında oruç tutmak ve yoğun ibadet etmek gibi tavsiyeler belki manyetik alan değişiminin üzerimizdeki etkilerini bertaraf etmek için olabilir mi sorusunu anlamlı hale getirebilir… Allah dostlarının güneş ve ay tutulmasının, Güneş ve Ay'ın Allah'a secde etmesi olduğunu ifade edişleri ise tüm bu anlamaları da sırlı şekilde içinde kapsayan nasıl da nefis bir ifadedir…)

Şimdi gelelim bir önceki etapta paylaştığımız Alfa konumuna.

İşte burada durup düşünmemiz gereken bir durum var.

Schumann Rezonansı'yla bire bir aynı olan Alfa dalgaları 7.83'teki seyirle birlikte 8 ila 12 hertz aralığındaki beyin dalgalarıdır.

Dünyanın egemen rezonansı 7.83 ve Alfa'ydı.

Ama ne iddia ediliyor: Dünyanın nabzı artışta, özellikle son 30 yıldır…

Şu an hesaplama, 12 caps/saniye olduğu ve artmaya devam ettiği…

O, uyku ile uyanıklık arası huzurlu zihinsel aktivitenin olduğu aralık, artarak 12'yi aşma yolunda…

Peki 12'yi aştığında hangi beyin dalga boyuna girecek dünya?

BETA… Yani B dalgası…

Peki bu ne demek olabilir?

Sadece tefekkür edelim…

Alfa dalgalarında, uyku uyanıklık hali arası bir sakinlik var (uyku durumunda yok oluyor) değil mi? [47]

Peki 12 üstündeki Beta'da ne oluyor?

Uyanık bir insan dikkatini bir alana yöneltirse, daha yüksek frekanslı Beta giriyor devreye…

Uyanıklık, yani?

UYANIŞ… (Daha yüksek frekans ama daha düşük, genellikle EEG.)

47. Genellikle 50 mikrovolt.

UYANIŞ

Beta beyin dalgaları Beta 1&2'ye ayrılıyor. 25, ender olarak da 50 hertz arası ve Beta 2 dalgaları Beta 1'in 2, dalgaların frekansının 2 katı…

Ve zihinsel aktivitenin artması ile oluşuyor.

Tüm bu bilgiler içinde bir de rotasyonun yavaşladığı söylenen dünyanın foton kuşağından geçmesinin aydınlanmamız üzerindeki etkisini de unutmayalım…(Hatta foton kuşağının getirdiği açılımların insanlar üzerinde [nefsi terbiye ve Kurani koruma (manevi zırh) olmayanlarda] cinni etkileri artırdığını ve son dönemlerde "cinnet" dediğimiz hale uğrayan insanların çoğunun "neyi neden yaptığını dahi bilmeden" anormal fiilleri adeta "bilinci dışında" gerçekleştirmesinin altında da bunun yatabileceğine ilişkin düşüncelerim mevcut…)

Hem dünyada hem de rezonans artışı ile oluşan zihinsel bilinç uyanışının Kuran'da işaret edildiğini de unutmayalım.

Uyanış ne demekti?

Kıyam… Et… Ayağa kalk ve uyan!

Hem dünya hem de insan ki ikisi anne evlat gibi uyanıyor…

İkisi de Allah'ın kanunlarıyla ve bilimle bu yöne itiliyor…

Alfa'nın Elif'i işaret edebilecek olduğu gibi, Beta'nın B "Bismillahtaki B'nin altındaki noktayım" diyen Hz. Ali'nin işaret ettiği B'nin onlarca mana açılımından biri olup olamayacağına gelince her şeyin doğrusunu Allah bilir… Bize ancak tefekkür etmek düşer…

Her şeyin anahtarı uyanıştır…

Değil mi?

Bize emredilen de uyanmamız değil mi?

Öyle ise… Kuran'da her bir kelime sayısız mana ifade ederken, B'nin pek çok anlamı yanında, bu kadar önemli bir anlamı da işaret edebileceği mümkün mü?

Düşünülesi…

Allahüâlem…

Uyu-Yan Güzel

Yalanlar er geç hep fani
Ve dünya masal misali
Hep yanıldı bu ahali
Uyu…Yan Güzel
Uyu… Uyu…Yan Güzel

– Deniz Erten

Spektroskopi ile insan gözünün algılayabildiği 400 ile 700 nm'lik dalga boyları arasındaki görünür ışık bandı dışındaki diğer ışınım aralıkları da algılanabilir.

Evrenin büyük oranda “karanlık madde” ve “karanlık enerjiden” oluştuğuna inanılmaktadır.

Schumann Rezonansı konusunu bu bilgiyle finalize etmek istedim.

Şimdi gireceğim konu ise yine ışık ve ses ile bağlantılı.

Bu konu beni gerçekten derinden sarsan bir yönüyle düşündürüyor.

Evrenin oluşumuna dair en popüler teorinin, Big Bang (Büyük Patlama) Teorisi olduğunu biliyorsunuz.

Bu teorinin ifadesinde bilirsiniz ki önce sınırsız “karanlık” olduğu anlatılır. Bunu hep tasavvufta anlatılan “âmâ âlemine” benzetirim.

Henüz hiçbir şey yaratılmamışken Allah’ın bizlerin kavramamız mümkün olmadığı “âmâ (karanlık) âleminde” olduğu ve bizlerin bu âlemi idrak edemeyeceğimiz anlatılır.

Bu anlatımın bilimsel anlamdaki sonsuz karanlıkla benzerliğinin dikkat çekmemesi mümkün değil.

Big Bang teorisiyle, “Evren sıfır hacimli ve çok yüksek bir enerji potansiyeline sahip, sıkışmış bir noktanın patlamasıyla oluştu” diye açıklanır.

Bu beni Hz. Ali’nin “İlim bir noktaydı” işaretine yöneltir hep…

Daha ötesi aynı âmâ âleminin bilinememesi gibi bilim de adeta bunu onaylar gibi, “İlk patlamanın nasıl oluştuğu, evren meydana gelmeden önce evrenin yerinde ne olduğu ya da evrenin neyin içinde genişlediği sorularına günümüzde bile tam olarak bilimsel bir cevap bulunamamıştır” diye kendini ifade eder ve bunun nasıl oluşmuş olabileceğine ilişkin ancak hipotezlerden, varsayımlardan bahseder.

Tüm bunlar içinde en çok etkileyen başka bir anlatımsa, Büyük Patlama sonucunda ALTI YÖNE dağılan gaz moleküllerinden bahsedilir.

“Biz 6 günde (evre vb.) yarattık” işareti ister istemez kafamda bu algıyla örtüşür…

Hayır fazlasıyla bilimsel olmamak adına daha fazla açmayalım diyorum, ancak insan Kuran’la bu derece örtüşen ilmi bulgular bulduğunda, ayetlerin muhteşemliğinden gerçekten ayakları yerden kesiliyor ve bunları bilen bilmeyen herkesle paylaşmak istiyor…

Sanırım güzellik, sanat böyle bir şey…

“Allah’ın bilinmekliğini murat ettiği” söyleminde O’nun sanatını bizlerle paylaşmayı murat ettiğini düşünmek, bilmiyorum yanlış mı? Bu bir ihtiyaç değil O’nun için, belki bir zevk ve bizler içinse O’nun cömertliği, lütfu ve bize sevgisi…

Sanatla uğraşan biri olarak, teşbihte hata olmaz, hâşâ bizler sadece O’nun sanatını açığa çıkaran vasıta varlıklar olmamıza rağmen, güzel bir beste ya da güzel bir söz yazdığımızda bunu paylaşmayı irade ediyoruz.

Bu yüzden Allah’ın bize varlık algısı vermesi ve bize kendini keşfetmeyi sağlarken varoluş sebebimizi de olgunluk ve en tepe noktaya taşıma şansı vermiş olması, muhteşem bir deneyim ve şans değil de nedir?

Bu yüzden hayatla ilgili sitemleri olan insanlara, ruhlar âlemindeyken buraya gelmek için nasıl can attığımız anlatılır.

Ama unutmuşuz işte… İnsanları Allah’tan ve O’nun onlara verdiği güçten ve idrakten uzaklaştırmak için her şeyi yapan bu sistem, bizim temel muratlarımızı bile bize unutturmaya çalışıyor.

Mal ve mülk gibi, kökü olmayan ağaç misali bir rüzgârla yıkılacak nesnelerle, bizleri temelde bizim gördüğümüz şekilde var olmayan bir âleme bağlıyor.

Şimdi tekrar Big Bang'e dönmek istiyorum.

Çünkü bu Büyük Patlama'ya ilişkin paylaşmak istediğim çok önemli bir not var.

Evrenimiz 13.7 milyar yıl civarı bir yaşta deniliyor. Dolayısı ile her birimiz de öyle…

Hatta bir Allah velisinin hikâyesi vardır… Olduğu bir meclise beş yaşında bir çocuk girdiğinde ayağa kalmış. "Siz yetmiş yaşındasınız çocuksa beş yaşında, neden ayağa kalkıyorsunuz?" diye sorulduğunda, "Olur mu? Allah hepimizi aynı anda yarattı. Aramızdaki tek fark onun dünyaya benden daha sonra gelmiş olması" demiş…

Allahüâlem…

Büyük Patlama sonucu "kozmik mikrodalga arka plan ışıması" denilen ve Büyük Patlama'ya kanıt olduğu söylenen bir oluşum vardır.

Evrenin oluşumundan günümüze kadar ulaşmış ve halen de devam eden bir ışıma…

Keşfi hakikaten enteresan… Hamza Yardımcıoğlu'nun Bir Solukta Evrenin Resimli Tarihi adlı kitabında da nefis bir anlatımla geçen bu keşif şöyle gerçekleşmiştir:

Radyoastronom Arno Penzias ve Robert Wilson, iki sıkı arkadaş, 1964'te tesadüfle tespit ettikleri evrenin en büyük buluşlarından biri sebebi ile Nobel Fizik Ödülü kazandılar.

Aslında amaçları bir haberleşme sistemi kurmaktı. Bunu yapacakları araç ise meteoroloji uyduları idi.

"Ses" bölümünde de bahsettiğim gibi bizler "radyo dalgaları" aracılığıyla haberleşme sağlıyoruz ve onların amacıysa başka bir ışınım türü olan "mikrodalga ışınımları" kullanmak suretiyle haberleşmeyi sağlamaktı…

İkisi arasındaki farkı, sizi bilimsellik içinde boğmadan anlatmaya çalışırsam şöyle söyleyebiliriz: Evrende fizik kurallarının mümkün kıldığı tüm elektromanyetik radyasyon ve ışınım türleri, dalga boyları ve frekanslarına göre birbirinden farklılık gösterirler…

Muhakkak mikrodalga fırınlarınız vardır ve zararlarına da pek çoğunuz vâkıfsınızdır. Radyo dalgaları cep telefonlarımız, televizyon, MRI, radyo, kablosuz bilgisayar ağları gibi ve benzer uygulamalarda kullanılır…

Mikrodalga ışınım ise mesela Wi-Fi kablosuz sinyal transferinde düşük yoğunlukta kullanılır. Bu bilgi önemli çünkü hemen hepimiz cep telimizde Wi-Fi kullanan insanlar olarak adeta mikrodalga fırınımızı başımıza tuttuğumuz düşünülürse, beynimize bu ısıtıcı cep telefonlarının neler yaptığını düşünmemizde fayda olabilir. Hatta deneylerde beynine mıknatıs tutulmuş insanların yaşadığı yön kaybı ve manyetik olumsuzlukları da not etmek isterim…

Her neyse, konudan sapmadan devam edelim.

Bu iki arkadaşın kurdukları sistem, mikrodalga frekansları aynı radyo dalgalarında olduğu gibi SES'e çevirmekle ilgiliydi.

İki arkadaş yeni bir haberleşme sistemi arayışındayken, bu amaçla oluşturdukları büyük çaptaki çanak antenlerine bir sinyalin takıldığını fark ettiler…

1964 yılında Bell Laboratuvarları'nda oluşturdukları mekanizmaları ile çalışmalarında elde ettikleri sinyallerde, bu mikrodalga frekansların sebep olduğu

ışımanın yaydığı ve aralıksız devam eden bir sinyalle karşılaştılar…

Bunu bir parazit olarak değerlendirip nereden ve nasıl oluştuğunu anlamaya çalıştılar ve ilk düşündükleri çanak antene yuva yapan güvercinlerin pislemiş olabilmesinin bu parazite sebep olabileceği ihtimaliydi. Güvercin dışkısındaki beyaz maddenin bu parazitlere sebep olduğunu düşünerek anteni temizlediler, fakat sinyal hâlâ devam etmekteydi.

Ve sonuç itibariyle iki arkadaş, ne yapsalar da gideremedikleri bu sinyal üzerinde çalışırken "kozmik mikrodalga arka plan ışıması" ile ilgili birtakım verilere ulaştılar…

Böylece aldıkları sinyalin, Büyük Patlama'dan bu yana uzayın her yönünden kesintisiz olarak yayılmakta olan ve aslında Büyük Patlama'nın en önemli delili olan "kozmik mikrodalga arka plan ışıması" olduğu ortaya çıkmış oldu…

Daha sonraları NASA, diğer çalışma ve ölçümlerle mikrodalga ışımasının varlığını kesin bir şekilde yeniden ispatladı.[48]

Kuran'da Elest Âlemi'nde Rabb'imizin bize "Ben sizin Rabb'iniz değil miyim?" diye sorduğu belirtilir. Buna "Ses" bölümünde değinmiştik…

Uzayda ses seyahat edemez, ama ışınımlar sese dönüştüğünde biz duymasak da, nasıl da her yönden dünya semalarına ulaştığını görüyoruz.

Bu kozmik sesin her an herkesin bilincine yeniden yeniden inzal edilen, yani indirilen Kuran olabileceğini de düşünüyorum.

Her şeyin doğrusunu Allah bilir. Bize düşen düşünmektir, araştırmaktır. Bir iddia değil hâşâ, bir düşünce benimkisi…

Ama Allah'ın bizi dört bir yanımızdan sardığı ve her an defalarca bize çağrı yaptığı düşünülürse, bu frekanslara yükselen kişilerin bilinçlerine bu kozmik yayının ulaşmasını ilham olarak algılayabilmek, çok da uzak bir düşünce olmayabilir.

Günün her saatinde dünya kaynaklı olmayan ve hiç ara vermeyen, gökyüzünün her noktasından aynı frekansla gelen bir ses…

Allah ÂMÂ'dan nüzul etti ve önce kendi nurundan (kozmik ışın-nur) peygamberimizi ve onun nurundan da var olan her şeyi yarattı.

Kozmik ışın… SES… Vahiy… İlham…

Ses, ışık ve ruh…

O kozmik "yayın" her an bilinçlerimize indirilen Kuran ayetleri, hakikat ilmi olamaz mı? Ne sanıyoruz ki? Her an bin bir türlü TV kanallarında çeşit çeşit yayınlarla beynimiz bulandırılmaktayken, Allah'ın bizi kendi "HAYY"-"TEK" nolojisi ile "bilgilendirmeyeceğini" mi?

Ana haber kanalları dünya haberlerini bas bas bağırırken ve bizi dünya ile şartlandırırken Allah'ın bizi kozmik evren ve sonsuzlukla bağımsız kılmak için yayın yapmadığını mı?

Kuran inzal olur… İndirilir… Dünyaya dört bir yandan yağan bu kozmik ışın bilgi, ses, ne taşıyor sizce?

Allah bizimle…

Her an, her an bir yayın var… Tek bir yayın… Ve her birimizin beyni hangi frekansa ayarlıysa o kanaldan izliyor Hayat TV'sini, o kanaldan dinliyor Hayat Radyosu'nu…

Alıcı ve verici beyinler, kalpler ve titreşim alanları genişledikçe duyum eşikleri de genişleyeceğinden, Allah tarafından gönderilen bu "sinyal" adı altında geçen kozmik

yayını (peygamberler için vahyi), ilhamı, bilgiyi, feyzi Allah'a "yaklaşan" olarak ifade edilen Allah yolcularının bilinç yükselişlerinde ruhsal antenleriyle toplayıp bedenlerine indirip bunu HAL'e döküp yaşayıp bizlere yaşatması ve bizleri bu bilgilerle donatması da böyle bir süreçtir belki de…

Hatta bir kutsi hadiste "Kulum (farzlara ek olarak yaptığı) nafile ibadetlerle bana yakınlık kazanır da nihayet ben onu severim. Onu sevince de onun işiten kulağı, gören gözü, tutup yakalayan eli ve yürümesine vasıta olan ayağı olurum…" der.

Allah dört bir yandan bizi sarar… Dört bir yandan… O'ndan ayrı bir yer veya varlık yoktur…

Düşünelim…

Allahüâlem…

48. http://www.ilkteleskobum.org/2013/01/kozmik-mikrodalga-arkaplan-isimasinin-kesfi

HZ. MUHAMMED (SAV) YAŞIYOR

“İyi anlayın ki, Resulullah (sav) içinizdedir! Eğer (o) çoğu işte size uysa, elbette sıkıntıya düşerdiniz! Ne var ki Allah size imanı (hakikatinizi hissetmeyi) sevdirdi, onu anlayışınızda güzel gösterdi ve küfrü (gerçeği ret), fusuku (bilinci körleten imanın dışına taşan fiilleri) ve isyanı (nefsani hırsları) size sevimsiz gösterdi… İşte bunlar olgunluğa erenlerin ta kendileridir!” (Hucurat 7)

Bu dünyaya gelen her insan bir tohumdur.

Ve her bir tohum da, topraktan gelen insan da, onun bu dünyaya vermek üzere gönderildiği nevi şahsına münhasır meyveyi vermek üzere programlanmıştır.

Her insan bir dâhidir.

Kuş da dâhidir.

Balık da.

İkisini kıyaslamadıkça, birinin uçmasını birinin yüzmesiyle ölçmedikçe; kuş da dâhidir balık da…

İkisi de vazgeçilmez, ikisi de eşittir. Ne biri üstündür ne de diğeri.

Zıtların bir arada ve ölçüde olması tekâmül vasıtasıdır…

Doğada hiçbir domates kereviz, hiçbir horoz inek, hiçbir martı, tavuk, hiçbir meşe çam olmak istemez.

Her varlık tohumu toprağa karışıp da yeşermeye başladığı andan itibaren sadece OL’mak için geldiği “hakikatine” doğru yükselmeye başlar.

Kendi HAKikati yani kendinde var olan HAK-k’ı bulmak ve onun beden buluş sebebini yaşatmak için sadece OL’ması yeterlidir.

O kendi HAK’ikatini gerçekleştirmek için çaba sarf ettikçe, Allah onun Allah ilminde OL’ması gereken varoluş sebebine doğru yol alması ve ulaşması için yardımını esirgemeyecektir.

Temelde doğada, insan harici hiçbir varlık ya da bilinçte, “olması gereken” şartlandırması var mıdır? İnsan “olması gereken” sandıklarına yönelirken, onlar sadece emredildiklerini OL’urlar…

Allah Nahl Suresi’nde, “Biz arıya vahyettik” diyor.

Vahyin yalnız peygamberlere geldiği anlatımıyla büyüdük… Peki burada neden Allah “arıya vahyettik” demeyi tercih etmiştir? Ayette işaret edilen vahiy mevzuunun efal seviyesiyle ilgili ve “ilham” manasında olduğu söylenir… (Tabii sayısız anlam açılımdan sadece biridir bu…)

Çünkü Allah kendi bireysel, cüzi aklıyla Allah aklı arasında parazit yapmayana, kendi aklını O’na “teslim” edene ne yapması gerektiğini ilham eder.

İlham yalnız sanatçılara mahsus değildir.

Herkese kendi varoluş sebebine ilişkin bireysel ilhamlar gönderilir.

Her insan aynı bir orkestradaki enstrüman gibi, müthiş eserin sadece kendine ait olan sesini icra eder…

Onu duyan ve O’na teslim olan, sadece OL’mak için geldiği şeyi suretiyle varoluş sebebinin dâhisi olur.

Ne iş yaparsa yapsın o işin EN iyi yapanı olduğu için her yerde ön plana çıkar.

Görme, duyma engelli insanlarda bazı hisler herkesten daha çok gelişir. Çünkü onlarda belli şartlanmışlıklar yoktur.

İnsan duyduğuyla, gördüğüyle şartlanır.

Ona büyürken öğretilen yapabilecekleri değil, yapamayacaklarıyla!

Doğru görülen yanlışlarla… Şartlanmışlıklarla…

O yüzden çoğu engelli insanın bizlerden daha bağımsız olduğunu unutmayalım. Onlar var olmaya çalışır, oysa biz şartlara bağlandıkça yok olmaya. Kendimizi tahrip etmeye. Onlara yapabilecekleri öğretilir, bize yapamayacaklarımız.

İnsanın en büyük teçhizatı teslimiyet ve güvendir aslında.

Her şeyi bilerek gelir bir bebek dünyaya. Çünkü henüz Allah'tan kopmamıştır. Bu yüzden bebekler melekleri görür, havaya adeta bizlerin göremediği bir şeyleri takip edercesine bakarak kahkahalar atar… Acının olmadığını bilir… Acıyı ancak insanın oluşturduğunu…

Büyüdükçe (bilinçaltının kayıtlarıyla beraber) akıl denilen, sanal olarak bilince yüklenen bir veritabanı, bir bilgi yumağı, çocuğun beynine nakşedilir. Onun istidatlarını anlamaya çalışmadan iyi-kötü, olması gereken-olmaması gerekenler onun beynine işlenir.

Sonra çocuk büyüdüğünü sanır, oysa ruhen olması gereken tohum fidanına varamadan ağaç gibi katılaşmıştır.

Bu yüzden kırılır, içi başkadır dışı başkadır. Ne kendidir ne de öbürü… Bu yüzden kayıptır. Hep bir "melez" hep bir "kırma" kişilik ve kaybolmuşlukla…

Aidiyet duygusuna teslim olamadan…

Belki de dünyada birden çok Einstein, birden çok Maradona, birden çok Michael Jackson olacaktı.

Ama uygun toprakta büyütülmediler. Başka birileri olmaya zorlandılar.

Her varlığın ve insanın içinde keşfedilmeyi bekleyen bir hazine varken, dışarıda veya başka birinde o hazineyi aramak ne acayip bir durum…

Belki de bu yüzden tüm peygamber ve evliyalar doğayla baş başa yaşarlar. (Betonlaşmanın bilinçaltında "ölüm" duygusunu aktive ettiği ebedi dirilikten kopardığını söyler bazı düşünürler; insan, insan yapımı eserlerle çevrili yaşarken kendinin yalancı tanrısallığı tuzağına düşerken…)

Doğayı OKU'yanın ötesi bir ilme ihtiyacı bile kalmaz ki çoğu "icat" tabir edilen aslı "keşif" olan oluşum doğada çeşitli varlıklar ve yapılarından feyiz alınmak suretiyle üretilmiştir.

Doğadaki insan haricindeki diğer varlıklarda, birbirine benzeme birbirinin özelliklerine bürünmeye çalışma yoktur.

Çünkü insandaki gibi bir benlik bilinci hiçbir varlıkta yoktur.

Benlik demek senlik demektir.

Oysaki sadece VARLIK vardır. Yokluktaki varlık hiçlikteki her şeydir.

Çokluktaki birliktir.

Teslimiyettir.

İnsan önce zikreder, sonra benliğinin esaretinden kurtulunca, aynı bir bitki gibi tesbih eder Allah'ı…

Ne bireysel aklı kalmıştır ne de şartlanmaları. Beş duyusuyla hapsolmuş, mahkûm olmuş, aile ve çevresinin ya da dünyanın “olması gerekenleriyle”, papatyayken zambak olma (!) çabasından çoktan kurtulmuştur.

İnsanlar “kendileri” olmak kendilerine verilmiş içsel hazineyi bulmaya çalışmak yerine, o dönemde öne çıkan her kimse “onun gibi” olmaya çalışan bir “sürü psikolojisiyle” kolaycılığa kaçarak “kestirme “ akıllarla dünya hayatında rahat ve lükse kavuşacağını düşünür…

Oysaki o peşinden gittikleri başarılı kişiler, genelde “kimse” değil sadece kendi içlerinde Allah’ın verdiği tohumun ne olduğunu gerçekleştirmesine izin vermiş ve bu yönde gayret göstermiş kişilerdir…

Bir insan ancak HAK’ikatteki “kendi” olursa bir dâhi olur.

Bu yüzden her insan “dâhi potansiyeliyle” dünyaya gelir.

Ama bir tıpçı tohumunu, sırf babası mimar diye bir mimar tohumu olma şartlandırmasıyla baş başa bırakırsanız, ne tıpçı ne de mimar olabilir o insan.

Sadece OL’mak her şeye kavuşmaktır.

Evrensel düzenek Allah tarafından her şeyin olması gerektiği gibi olması üzerine inanılmaz bir zekâyla dengelenmiştir.

Tek detay şudur: Neyi seçtiğiniz…

Varlığınız rahmani ya da şeytani (nefsani) her iki istikametten birine doğru gidecektir, olumlu ya da olumsuz, hak olan ve olmayan… Farkı sizi kâinat için baki ya da fani kılan olacaktır.

İşte burada bağlamak istediğim yer geliyor…

Hz. Muhammed (sav) “öldü” diyorlar.

Ben bu kadar diri birini görmedim…

Kafa gözüyle görememek, onun öldüğüne şahit olmaksa eğer, gördüğümüzü sandığımız onca şeye şahit olamazken göremediğimiz pek çok şeye şahit oluruz bu hayatta da, elle tutup gözle gösteremeyiz. En başta size bu satırları yazarken, kullandığım internete…

Etrafımı sarmış bir radyasyon ağında, göremediğim ama yaşadığım bir bağlantıyı kullanıyorum.

Demek ki gözlerim temel araç değil hakikati görebilmem için…

En sevdiğim ayetlerden birkaçını paylaşmak istiyorum.

“Ve sen onların arasında, İÇİNDEYKEN; Allah, onları azaplandıracak değildir. Ve onlar mağfiret diliyorken (de) Allah, onları azaplandıran değildir.” (Enfal 33)

Peygamberimiz aramızda ve “içimizde”. Hem manen hem madden… Kalbimizde ve aramızda.

Azap görülmüyorsa bu duyguyu hakikaten yaşayanların yüzü suyu hürmetine…

“Ömer içinizde oldukça fitneler zuhur etmez.” (Buhari, Menakıp 25; Müslim, İman 231, Fiten 27)

O zaman içinizde saklayın o Allah’ın kıymetlilerini… Ki korunun beladan, fitneden, sıkıntıdan…

Vücut sadece mananın giydiği bir elbisedir. Kafa gözü kadar sınırlı bir enstrümanın enerjileri göremediğini belirtmiştik. Sohbet meclislerinde o anda ismi geçen Allah dostlarının geldiği söylenir, bu yüzden onlara hemen “selam” verilir.

Hangi ölümden bahsediyorsunuz?[49]

Asıl “yaşayan ölüler” âlemi burasıdır, hatta Kuran’da da geçtiği gibi uyku da yarı ölüm halidir…

İnsanlar uykudadır diyen peygamberimiz yarı ölü olduğumuzu söylüyor, demek oluyor ki şu yaşantımızda, elbette ölü sandığımız hakiki dirileri göremeyebiliriz…

“Onlara ölü demeyin.”

“Kim beni vefatımdan sonra ziyaret ederse, hayatımda ziyaret etmiş gibidir.”

“Bana salavat getirin. Nerede salavat getirirseniz, bana bildirilir.” (Hz. Muhammed [sav], Ebu Davud)

“Ve Allah yolunda öldürülen kimseler için ölüler demeyin. Hayır, onlar diridirler. Fakat siz, farkında olmazsınız…” (Bakara 154)

“Siz uzaklaşıyor ve dönüp hiç kimseye bakmıyordunuz, Allah Resulü (sav) ise sizi arkanızdan çağırıyordu. Bundan sonra size gam üstüne gam isabet etti, elinizden çıkan şeyler ve size isabet eden şeyler için mahzun olmayın diye. Ve Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.” (Âli İmran 153)

Peygamberimizin çağrısı devam etmektedir.

Biz salavatlarımızı okurken onun çağrısına dualarımızla katılmaktayız.

Kuru kuruya dua değildir hiçbiri. Onun ve Hz. İbrahim ailesinin İslami katkılarına üstümüze düşen katkıyı vermeye çalışacağımızı ikrar etmekteyiz…

Çağrı bitmez. Her yeni gelene yeni çağrılar vardır. Her an baş başayız doğru yola teşvik çağrılarıyla.

Aynı, ayetlerin her birimize defalarca yeniden inzal edildiği yani indirildiği gibi. Bu işlemi olmuş bitmiş sanmayın. Yeni doğmuş bir çocuğa Kuran yeniden yine inzal edilecektir.

Her şey her an yeniden olmaktadır. Olduğunu fark ettiğiniz gün, olduğunu görmeye de başladığınız gündür.

Hz. Enes anlatıyor:

“Allah Resulü (sav) buyurdu ki: Bana dünyanızda koku ve kadın sevdirildi. Gözümün nuru ise namazda kılındı.” (Nesai, İşretu’n-Nisa 1, 7, 61)

Ben bu hadisin diğer anlamlarına şu anda girmeyeceğim çünkü çok derin ve uzun bir anlatım ancak şu an için sadece şuna dikkatinizi çekmek istiyorum:

Bana sizin DÜNYA-NIZDAN!

Peygamberimiz “SİZİN DÜNYANIZ” derken neyi kastetmiş olabilir acaba?

Bu dünya hayatı sandığımız yanılgılarla dolu dünyamızı mı?

Ve kendisinin buradan olmadığını mı?

Dünyada yaşasak da dünyalı olmamamızı mı?

Hangi ölümden bahsediyoruz?

Ölü kalplerin görmediği gerçek dirilerden mi?

Kâinat koskoca ve sınırsız bilgiyle donatılmış bir bilgisayar, adeta bir kitap… Bilgi yani datalar. Her biri birbirine dönüşebilen sayılar, harfler, sesler ve ışık üzerinden okunur…

Atomlar, elektronlar adeta harfler, moleküller sanki kelime olur…

Tüm varlıklar, canlı ve cansız diye nitelendirilen hepsi de bu kitabın cümleleri…

Öyleyse oku!

49. Allah, ölüm vakitleri geldiğinde insanları vefat ettirir, ölmeyenleri de uykularında bilinç kaybına uğratır. Ölümüne hükmettiklerinin canlarını alır, diğer canları da belli bir süreye kadar bedenlerine salar. Kuşkusuz bunda iyice düşünenler için dersler vardır.” (Zümer 42)

RUH VE BEDEN

Bizler ojeyle namaz kılmak mümkün mü değil mi, ya da dört eş almak mubah mı değil mi tartışaduralım, dünya ülkeleri ilk olarak Kuran'ın getirdiği yüzlerce bilimsel gerçeklikle çağ içinde çağ atlıyor…

Parça parça edildiğimiz "sanal anlayışlarla" hakiki âlemden uzak düşüp bu yüzden de her geçen gün korku ve mutsuzluğa cehaletimizden dolayı kurban olurken, gereği gibi anlayamadığımız Kurban Bayramları kutluyoruz…

Sadece dinle ilgili değil ister hayat olsun, ister mutluluk olsun, ister aşk olsun hayatımızın her alanında açığa çıkmış uçlardaki anlayışların "kavramsal çatışmaları" içinde, bizleri artık her yanımızdan çevirmiş elektromanyetik alanların gözle göremediğimiz toplu beyinsel işgaline maalesef kucak açmış durumdayız…

Ama işte işin asıl keyifli yanı bu… Olanların olmadığı, olmayan görünenlerinse olduğu bir paradoksta…

İlk umre seyahatimdi. "15 gün ne yapılır ki orada?" demiştim. O seyahate ilişkin son hatırladığımsa, dönüşe son iki gün kala, ağlaya ağlaya "Beni burada bırakın ben dönmek istemiyorum!" diye annemlere yalvarışlarım…

Bizler ne yaptığımızı bilmeden şekilsel ibadetler yaparak Allah'a yaklaşmaya çalışıyoruz. Çoğumuz acılar ve isteklerimizden dolayı O'na yönelmeye çalıştık. Etrafımızı kaplayan ve her şeyi maddiyatla, maddeyle ölçen bu hayatta cenneti bile köşk ve huri kaygısıyla algılamak istememiz, bundan başka nedir ki?

Cismaniyetinin bile nasıl olacağını henüz tahayyül edemediğin bir sonraki âlemde cinsiyet, maddiyat, gayrimenkul kaygısı duymak tuhaf değil de, ne?

Ama işte seni var eden öyle merhamet ve anlayışlı ki o durumunu bile hoş karşılıyor. Ne olursan ol gel diyor…

Mekke'de herkes gibi daha ilk gördüğüm anda Kâbe'mi, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım…

Hani annenizi üzersiniz, hayal kırıklığına uğratırsınız da bir vicdan azabı, bir ciğer yanması ile "Ben ne yapmışım bunca zaman!" diye yanarsınız ve af dilersiniz ya… İşte öyle bir şey…

Annem, teyzem, Raziye abla, Huriser teyze, Muhlise abla duramadık. Duramadık tek kelimeyle… Ne bir sözümüz vardı söyleyecek, ne bir mazeretimiz…

Sadece ağladık… Acıyla… Pişmanlıkla…

Öyle bir güç vardı ki orada bizi çeken, hiç kimsenin karşı koyabileceğini sanmıyorum. Ruhun azap çekmesi… İşte öyle bir şey…

Gittiğimizin ikinci günü baş dönmelerim başladı. Sıcaktan mı klimadan mı bilemedim. Annemlere söyleyemedim, paniklemesinler diye…

Öyle bir tatlı baş dönmesiydi ki… ruhum salınıyordu içimde, tarif edemiyordum…

Bir o yana bir bu yana, gibi… Sanki bir teknede ya da hafif dalgalı bir denizde yüzmekteydim…

Tatlı tatlı, düşürmeyen ama sanki bir sarhoşluğun baş dönmesi gibi dersem, sanırım yanlış olmaz. Anlam veremediğim bu hal üzerimden gitmedi. Zaten birkaç saat

uyuyorduk ve her uyanışımda hemen ayağa fırlıyordum “Ne olur gitmemiş olsun bu sarhoşluk Allah’ım!” diye…

Dönmemize birkaç gün vardı. Öğlen yemeği yiyorduk. Masamıza bizim gruptan bir amca geldi. Hocamıza bakarak, “Ah, ah… Artık gitme vakti geliyor hocam. Şu baş dönmelerim de gidecek ya, ona yanıyorum…” dedi.

Baş dönmesi mi dedi o amca?

“Allah Allah?” dedim. “Amcacım, nedir o bahsettiğiniz? Yani baş dönmesi?”

Hocamız, “Herkese söylenmez ama” dedi gülümseyerek…

“Ne olur…” dedim.

Kulağıma eğildi:

“Bak kızım, insanın bir bedeni vardır bir de ruhu. Bizler tavafa giderken bedenimiz ayrı tavaf eder ruhumuz ayrı… Derler ki, bazı ruhlar tavaf ertesinde insanlar otele, evine dönse de onlar tavafa devam edermiş. Bedenleri uyusa da birkaç saat, ruhları tavafını sürdürürmüş. O yüzden de o tatlı baş dönmesi, kimi nur çarpması der kimi sarhoşluk, onlarda bir süre hüküm sürermiş…”

O anki hislerimi tarif edemem…

Belki de o tasavvuf kitaplarında okuduğum “aşk sarhoşluğundan” bir damla bile olsa Allah’ın lütfuyla bu âcizliğime rağmen tatmama izin verilmişti…

Döndükten sonra birkaç gün kadar daha devam eden bu “şey” her ne idiyse bilmiyorum, benden gittiğini anladığım sabah, yine canım çok yandı…

Bana bu tecrübenin kattığı en önemli şeyse, bilincimde bildiğimi sandığım ama sürekli unutarak davrandığım “ruh ve beden” ayrımımdı.

Ruhun ne olduğunu anlamaya çalışmam gerektiğini aslen o gün fark ettim, ya da fark ettirildim. Bir “kutu” diye tabir edebileceğimiz “bedene” diğer adıyla “kabre” hapsolmuş, kıstırılmış bir “sınırsızlığın” azabının tarifi miydi yoksa kabir azabı?

Ya da “kavram” adı altında sıkıştırdığımız ama hakikatini anlayamadığımız anlamların bizi acıtması mıydı kabir azabı?

Her ne idiyse o, kırmalıydım o kalıbı… Kalbim daha fazla kırılmadan önce…

HANNAN-ŞERİAT

Şeriat, “Arapça kökenli bir sözcük olup; “yol, mezhep, metot, âdet, insanı bir ırmağa, su içilecek bir kaynağa ulaştıran yol” anlamına gelir.[50]

İşte aynı zamanda “din, kural, kanun” gibi anlamları olan bu kelimeyi, genel itibariyle, “Şeriat mı geliyor, ne yapacağız kapanacak mıyız?” gibi, kelimenin ve içerdiği kavramın ne olduğunu dahi anlamamışlığın verdiği “ezber kalıplar” içinde, birbirimizden duyar dururuz sadece…

Şeriat da aynı din kelimesindeki anlam gibi YOL’dur, METOT’tur.

Evrensel kanunlar, kurallar hep bunun içindedir…

Bakın yukarıdaki anlatımda “insanı bir ırmağa, su içilecek kaynağa ulaştıran yol” diyor…

Bu ne demek? SU, yani İLİM…

Şeriat insanı Kevser Nehri gibi ilim nehrine ulaştıran yoldur…

Takip edeni oraya ulaştırır, ama ihlaslı bir kalple, şartsız; yani menfaatler ve “kabir âlemi” oluşturan yargılarla değil… Allah’ın ve peygamberimizin anlatımıyla ulaşacağımız kaynağı ifade eden bir yol…

Muhakkak bilirsiniz, Mevlana Hazretleri’ne şeriat nedir, tarikat nedir, marifet nedir, hakikat nedir diye sormuşlar, muhteşem bir hikâye anlatmıştır…

Kendi idrakimle şunu anlıyorum ki, İslamiyet bir makam ve mertebeler yani idrakler bütünü… İzah edilen dört anlayış, fiziki ve maddi dünya üzerinden anlatıma başlayıp, bu dört mertebenin de yaşanarak ulaşılması gereken ve her mertebeyi içeren dördüncü hakikat mertebesi idrakine ulaşmakla ilgili…

Bu dört mertebe İslami bilincin tırmanış şeklini anlatıyor temelde. Ve peygamberimiz zamanında bu dört mertebe ve anlayış birbirinden ayrı değildi; yani şeriat ve tarikat vs. gibi ayırımlar yoktu, çünkü o bilinç bütüne ulaşmıştı…

Ancak peygamberimizden sonra şeytani sistemle beraber “ayrımcılığın” dinimize de sirayet etmesi ile sanki bu mertebeler birbirinden ayrı gibi algılanmaya başlandı…

İşte bu yüzden de Allah adeta yerden biten bitkiler gibi Allah dostlarını dünyaya gönderdi, dağılanları yeniden toplamak için…

Bu yüzden İslamiyet’in aslında ayrılmaz bir bilinç zinciri olduğunu, ancak bunu anlayabilmek için geçilmesi gereken mertebelerin bu şekilde adlandırıldığını anlarsak, “Yahu bizim kayınço tarikata girmiş!” “Aaa öyle miii?” “Ya sorma sorma!” demekten ibaret olan anlayış eksikliği ve cehaletinden kurtuluruz…

İslami bilinç yükselişini amaçlayan herkes bu mertebeleri tek tek yaşayıp kendi anlayış bünyesinde hepsini birleştirmek gayesi ve gayretindedir…

Tarikatı ayrı, şeriatı ayrı bir şey gibi algılamak, zaten İslami YOLU anlamamış olmak gibidir.

Unutmayın bizler miracımıza ulaşmaya çalışıyoruz.

Miraç neydi? Merdiven…

Bir merdivende önceki basamakları çıkmadan, en son basamağa ulaşabilir misin?

Hayır… Peki o en son basamağa ulaştın diye diğer çıkıştaki basamaklar geçersiz mi?

Hayır. Çekseler altından düşersin, değil mi?

O son basamak hem basamakların en yücesi ve hem de hepsinin o birlik altında buluştuğu yer… Aynı her peygamberin peygamberimizin idrakinde buluşması gibi…

İşte bunun gibi her bilinç açılımında idrakin yükselir ve her mertebe de geçerlidir, ama ana hedef yerinde sayman değil en üst İslami bilince Muhammediyet'teki tevhid, tenzih, teşbih ve insan-ı kâmil anlayışına uzanmaya çalışmandır…

İslamiyet'e eleştiri getirirken "vay şeriat, vay tarikat" gibi anlatımlarla ne olduklarını dahi anlamadan bu mertebelerin birbirinden ayrı gibi anlatılması, zaten olaya vâkıf olunmadığını ve vâkıf olunmadan da eleştiri yapma cüreti gösterildiğini ifade eder.

1-Şeriat Kapısı

2-Tarikat Kapısı

3-Marifet Kapısı

4-Hakikat Kapısı

Öğreti olarak bu kapılar birer birer geçilerek hakikate ulaşılır.

Öğrencilerinden biri Mevlana'ya sormuş:

"Efendim, bu dört kapı meselesini ben pek anlayamıyorum. Bana anlayabileceğim bir lisanla anlatır mısınız?"

"Şimdi bak, karşı medresede dersini çalışan dört kişi var. Hepsi rahlelerine eğilmiş. Sen git bunların hepsinin ensesine bir şamar at, sonra gel sana anlatayım."

Adam gitmiş birincinin ensesine bir tokat aşketmiş. Tokadı yiyen derhal ayağa kalkıp arkasını dönmüş ve daha kuvvetli bir tokatla Mevlana'nın öğrencisini yere yıkmış.

Öğrenci dayağı yemiş, geri dönecek ama hocasına itaat var.

Yaradan'a güvenip ikinciye de bir tokat aşketmiş.

O da derhal ayağa kalkıp elini kaldırmış. Tam tokadı vuracakken vazgeçip yerine oturmuş.

Öğrenci devam etmiş üçüncüye de bir tokat atmış. Üçüncü şöyle bir kafasını çevirip baktıktan sonra çalışmasına devam etmiş.

Dördüncü, tokadı yemesine rağmen hiç oralı bile olmadan çalışmasına devam etmiş. Öğrenci Mevlana'ya dönmüş, olanları anlatmış.

Mevlana, "İşte sana istediğin örnekler" demiş:

"Birinci; şeriat kapısını geçememiş biri idi şeriatta kısasa kısas olduğu için tokadı yiyince kalktı aynısını sana iade etti.

İkinci; tarikat kapısındadır. Tokadı yiyince o da kalktı tam tokadı iade edecekti ki, tarikat öğretisinde verdiği söz aklına geldi –sana kötülük yapana bile iyilik yap– onun için döndü, yerine oturdu.

Üçüncü; marifet kapısına kadar gelmiştir. İyinin ve kötünün tek Yaradan'dan geldiğini bilir, inanır. Yaradan bu kötülüğe hangi iblisi alet etti diye merakından şöyle bir dönüp baktı.

Dördüncü; hakikat kapısını da geçmiştir. İyinin ve kötünün tek sahibi olduğunu bilir. Onun için dönüp bakmadı bile."

Bizler anlamlarını tam idrak edemediğimiz kavramları, fark etmeden, olumlu ya da olumsuz anlamda "tabulaştırmanın" verdiği cehaletle, kendi anlayışlarımıza hapsederiz… Sonra da aynı kavramları "kendi anlayışlarımız" yüzünden mahkûm ederiz.

Bunu sadece şeriatı olumsuz yönde kullananlar için söylemiyorum.

Kavramın içeriğini tam anlamadan “hah şeriat buymuş” diye kendi İslami anlayışını ona etiketleyen anlayışlardan da bahsediyorum…

Bana sorarsanız keşke tam anlamıyla İslami kurallarla yaşayabilsek…

Aslında olması gereken de o… O zaman din ve devlet işleri gibi bir ayrıma gerek olmazdı.

Ama işte insan aynı devletin yasalarını, kanunlarını akıllı (!) metotlarla çevirip deldiği ve kendi lehine kullandığı gibi, Kuran’ın yasalarını da kendi yorumlarıyla uygulamaya kalktığında, Allah’ın tavsiyeleri bu sefer de İslam adı altında çiğnenmiş oluyor.

Biz “Allah’ı tanımanın” birinci kulluk vazifesi olduğunu anlamadan O’nun yasalarını ve yaşayan Kuran olan Peygamber’in (sav) tavsiyelerini nasıl anlayabiliriz ki?

Burada “vazife, görev” gibi şeyler dahi yazmak bana çok anlamlı gelmiyor. İnsanın vazifesi temelde kendine çünkü Allah’ın bizim yaptığımız olumlu olumsuz şeylerle ne bir kaybı, ne kazancı var.

Hatta bu düşünce ve kibir beni bazen güldürüyor.

Öyle insanlarla karşılaşıyoruz ki, “Yahu tam inanacaktım bir de ne bakayım anlamsız bir ayet! Dedim ki Allah’a, tam beni kazanıyordun, ama maalesef kazanamadın!” diye düşünebiliyor…

İnanın bu komik anlayış o kadar yaygın ki!

Bu anlayış en az şu anlayış kadar komik:

“Yahu hacca gidecektim de, şimdi kapan mapan içki içme… Bekleyeyim biraz daha hevesimi alayım, öyle gideceğim!”

Sağ ol ya, nasıl teşekkür etsek!

Burada, evladının güzel bir hayatı olması, korunması, isteklerine kavuşması ve güvende olması için şartları oluşturmuş sınırsız kudrette ve anne merhametinde, öyle derin bir sevgisi olan bir Allah var… Bizim yaptığımız herhangi olumlu bir şey O’nu değil bizi kurtarıyor, anlayalım artık…

Savaş Allah’la şeytan arasında değil, âdemle şeytan arasında…

Şeytan Allah’ın kudretini gayet iyi biliyor… O âdemin kudret ve donanımıyla ne yaptığıyla uğraşıyor…

Yani sen ibadet et yaşa yaşama, burada kazanan Allah değil ya sensin ya da şeytan…

Allah her zamanda her koşulda kazanandır. O’nun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur…

Sen kurtuluşunu erteliyorsan, ona ne? Kendi haline acı, yarının belli değil. O’nun merhameti olmasa biz günahkârlar zaten şu an mahvoluruz…

İki duayla mı “oldum” sanıyorsun?

Onun lütfu olmasa o dua da olmaz, bunu bil…

Biz mi oruç tutmuyoruz, yoksa oruç mu bizi tutmuyor?

Bu ne kibir!

Bir avuç canı, bir nefesi bile kontrolünde olmayan sen mi kayıptasın, yoksa sınırsız kudrete sahip Allah mı?

Komik olma da uyan artık. Sen O’na hizmet ederken kendine ediyorsun. Kendi kendinin kölesi olarak yaşa dur. Seni azat etmek isteyene sırt çeviren ol, seni dünyevi hayale köle etmek isteyene yaran…

Ortada gerçekten masalsı bir gizem ve muhteşem bir kudret var. Bunu dünyanın her yerine yayılmış şeytani düzenin hizmetkârları, maalesef bizlerden iyi biliyor…

Ve bizleri Allah yolunda gibi gösterilen olaylarla şeytanın hizmetine sevk ediyor…

Bu yüzden Allah'ı başkalarının sözleriyle değil, peygamberimizin anlatımları ve Allah dostlarının ifadeleriyle anlamaya çalışmak gerekiyor…

Şeriat kavramına baktığınızda belki korkularla yoğruluyorsunuz ama dünyevi oynamalarla değiştirilmiş algısı değil, "asıl manası ve esasına" biraz yakından baktığınızda, yine Allah'ın bir muhteşemliğine tanık oluyorsunuz…

Şer'i at…

Şeri… at…

Kurtul şerden… Kurtul ondan…

Kurtuluşa ermenin ilk adımı bedensel ibadetlerle başlar…

Önce zahiren başlar bu yolculuk, sonra batınen…

Önce bedende başlar bu yolculuk, sonra ruhta…

Şerlerden, kötülüklerden kurtulmanın yolu adı üstünde yazarken kendi veya yanlış uygulamadakilerin kurbanı olarak tek kurtuluşunuza sırt çevirmeyin.

Başkaları bu İslami kavram ve diğerlerini nasıl uyguluyorsa tek kıstasınız peygamberimiz olsun…

"Herkesin bir Allah'ı var, benimki Peygamber'inki (sav)" demiş ya Allah dostu… Ne doğru demiş…

İşte burada kılavuz Peygamber'dir (sav)… İlk farz OKU'dur Allah'ı tanımak için, Kuran'ın aslını anlamak için onu yaşayan Peygamber'i (sav) araştır…

Allah'ın kudreti öyle sınırsızdır ki, her birimiz kadar Kuran olduğu için, O, az biraz gayret göstermemizle her birimizin idrakine hemen cevap verir ve elimizi tutar…

Bizler inansak da inanmasak da, başımıza gelen en ufak sıkıntıda "Allah'ım!" deriz. Bu aynı bir çocuğun düştüğünde "Anne!" diye ağlaması gibidir…

O hepimizi anne şefkatiyle seven Hannan'dır…

Hannan kavramını incelerken çok ağladım yine, çok…

Öyle bir şeyle karşılaştım ki kelimeler kifayetsiz…

Buyurun…

HANNAN kelimesi "kalp yumuşaklığı" anlamında ve Kuran'da özellikle Hz. Yahya'nın (Hayat/Hayy) bir özelliği olarak ifade ediliyor…

"Ve hananen min ledunna ve zekâh (zekâten) ve kâne tekıyya (tekıyyen)…"

"Tarafımızdan ona, kalp yumuşaklığı ve arınmışlık… da vermiştik de, o günah ve fenalıkların tümünden sakınırdı." (Meryem 13)

"Hananen" olarak geçen "hanan" kelimesinin çoğulu hanin'dir.

Daha da vurucu olanı ise kelimenin "sevinç ve üzüntüden dolayı çok ağlamak, ses çıkarmak, inlemek, özlemek" anlamlarına gelen hanne'nin kök fiilinden geliyor olmasıydı…

"H-ANNE…"

Aklıma "çok ağlayan, inleyen" anlamındaki Yusuf ve peygamberimizin "çok ağlayın" tavsiyesi geldi…

Ah…

İnsan acılarla büyürken ne çok ağlıyor. Ve “annelerin annesine” seslenmek yerine, kimlere yöneliyor. Bu yüzden de dinmiyor acıları, hanne sinesi gibi güvenli olur mu hiçbir yer?

Olur mu?

Tevafuk eseri kelime kökünü araştırırken, Yu-Hanna kelimesi ile yolum kesişti…

Havarilerden Yuhanna…

Hanna İngilizcede de aynı anlamdaydı, karşılığı “grace” olan bu kelime, “süslemek, lütfetmek, şereflendirmek, zarafet, letafet, lütuf göstermek, nezaket, rahmet, merhamet, fazilet, şükran, asıl melodiye ilave edilen ve ufak olarak yazılan notalar gibi anlamlar içeriyordu…

Yu-Hanna (Anna-Anne gibi, Ana gibi) ise, Allah’ın lütfu, rahmeti gibi anlamlardaydı.

Kuran’da “tehanna” kalıbı aynı kelimenin fiil hali “merhamet etmek” gibi; hannan kalıbı ise bu fiilin isim hali olan da, “merhamet, şefkat, kalp inceliği, bereket, heybet, rızık” gibi anlamlar taşıyordu…

Mehmet Ali Bulut hocamın hannan ismiyle ilgili şu anlatımı geldi aklıma:

“Hani anne çocuğu için çırpınır ya, işte bu anlatım da onu içerir; çocuğu acı çektiğinde, o üzüldüğünde…”

Allah’ın kendini nitelediği isme bakın.

Sonra da gazap da gazap, “Allah ateşte yakar!” gibi anlatımlarla bizi sadece çıkarlar için korkmaya iten, oysaki bir anne şefkatiyle lütufkâr ve şefkatli olan Allah’ın “sevgisini kaybetme korkusunu” anlamamızı engelleyen, O’ndan uzaklaştıran anlatımları düşünün…

O’nun heybetinden kim korkmaz? Hâşâ… Ama ne diyor O: “Benim rahmetim gazabımı geçmiştir…”

Sizi bilmiyorum ama ben O’nu tanıyamadığım, yıllarca yanlış algıladığım için hatta algılamakla uğraşmayıp hazır anlatımlara konmaya çalıştığım için, utanıyorum…

Allah’ım beni affet…

H-Anne… Beni affet…

Yu-Hanna… Hanna… Anna…

Her dil türediği tek dil olan Rabcadan gelen anlatımıyla, tek öğretiyi anlatıyor…

Herkes bilse de bilmese de aynı şeyi söylüyor ve sadece O’nu zikrediyor…

Hatta ev “hanımı” kelimesini kökünün dahi bu kelimeden geldiğini araştırdığımda, İslami anlayış içinde kadınlara zulüm yapanların ne kadar İslamiyet’i, ne kadar Allah’ı anladıklarını sorgulamaya başladım.

Peygamberimizin kızına, eşlerine gösterdiği sevgi, saygı ve merhamet gerçek İslami anlayıştır.

“Han”, hükümdar, üm kökünden gelen “ım” ise eşi demektir…

Hanım, hükümdar eşi, prenses anlamlarındadır…

İşte ayette geçen “hanan”, “kalp yumuşaklığı, merhamet, günahlardan temiz olmak” demektir.

Yarattıklarına bu derece düşkün, şefkatli ve lütufkâr olan Allah’ın rahmeti tüm kâinatı kuşatmış, gazabını geçmiştir.

Canım Allah’ım…

Ah canım Allah’ım…

Hanne… Ne olur… Elimi bırakma…

50. Arapça *kökünden gelen* شريعة “din, yasa, özellikle İslam hukuku demektir… Şer Arapça *kökünden gelen* شرع 1. شرع açık yol, rota. 2. özellikle İslam dininin yolu, İslami hukuk kurallarının tümü” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça شرع 1. شرع başladı, girişti, 2. yasa koydu, düzenledi” fiilinin mastarıdır…

İŞARETLER

Hakikat aramakla bulunmaz ancak, bulanlar hep arayanlardır.

– Bayezid-i Bistami

Söz, anlaması için söze muhtaç olan kişiye söylenir. Söz söylemeden de anlayan kişiye söz söylemenin ne lüzumu var? Gökler, yerler, anlayan kişiye hep sözdür…

– Mevlana Celaleddin Rumi

İnsanların değil Allah'ın ne düşündüğüne önem ver… Çünkü eğer insanlar doğru düşünseydi dünya bu kadar acımasız bir yer olmazdı…

– Deniz Erten

Dinlerin Sümerlerden geldiğini söylediler bir zaman. Sonra Göbeklitepe ortaya çıkınca afalladılar…

MU uygarlığından geldiğini söyleyenler de var…

İster rahmani ister şeytani yönde kullanılsın ilim tek ve sadece onu ne yönde kullandığında yatar fark…

Onlarınkini bilmem de bizimkisi MU-hammed uygarlığı…

Kimi bu ilmi doğruya kullanır kimi kötüye… Cennet de Allah'ın, cehennem de…

Elif Lam MİM…

Hakikati Muhammedi…

Hakikati Muhammedi ilmiyle âciz bırakır dünyayı.

MU'cize…

Âciz bırakan…

İşte MU'cizeler hep böyledir. Asıl sahiplerinden başka yerlerde aranır.

Allah hepimizi kendimizden korusun…

***

Ayet kelimesi "işaret" demektir demiştik…

Nasıl mı?

Hani Batı öğretilerinden geldiğini sandığımız bir tanım vardır:

"Geçen gün bana, bak şu kitabı oku dedin hatırlıyor musun? Neyse ben unuttum tabii gidip almayı, sonra karşı komşu kahveye çağırdı. Biliyor musun bu ara ne okuyorum, şu kitabı diye bana kahve içerken uzatmasın mı! Bir de ne göreyim, senin bana önceki gün tavsiye ettiğin kitap! O an kendi kendime, yok yok bu bir işaret dedim."

"O kişiyle o gün orada karşılaşmam bir işaretti, eminim…"

İşte bizim orada bahsettiğimiz işaret aslında kökü Kuran olan ayettir.

Mesela beraber bir dağ tırmanışı yapacağımızı düşünelim…

Tırmanacağımız dağa varmak için yol alırken, orada, uzakta bir yerde yırtıcı bir kuş görüyoruz. Yırtıcı kuş bir bölgenin üzerinde sürekli daire şeklinde dönmekte.

Allah Allah… Bu nedir?

İşte bu bir “işarettir”…

Neyin işareti biliyor musunuz? Bu evrenin bizimle “konuşma şeklidir”. Eğer yırtıcı bir kuş bir alan üzerinde daire çizerek uçuyorsa orada kesinlikle ona bir AV vardır.

Ve biz bu işareti OKU’yabilirsek ne olup bittiğine ilişkin bir fikrimiz oluşur…

İşte doğa, evren “işaretlerle” doludur…

Aynı “kader” ve “zaman” konusunu ufaktan da olsa anlamaya başlamamın yıldızlar ve güneşi incelerken olması gibi.

Bizler o işaretleri OKU’yabilirsek evrenin dilini anlamaya başlarız…

Kuran’ın bedeni Arapça, ruhuysa Rabcadır… Rabca, Allah’ın ve yarattığı evrenin bizimle iletişimde kullandığı ana lisandır.

Bizim “ frekans ayarlarımızı” sağlayan sistemdir…

Masaüstü bilgisayarınızda, bir dosya ya da güzel bir resim var. Bir gün bir virüs giriyor bilgisayarınıza ve dosyayı veya fotoğrafı tıkladığınızda açamıyor… Bilgisayar “error” yani “hata” veriyor…

Bilgisayarınızda resim yerine ne görürsünüz bu durumda?

Anlam veremediğiniz harfler, sayılar ve işaretler…

O sayı ve işaretleri bilgisayarınız düzgün çalıştığında bilgisayarınız bir “dosya” ya da “resim” gibi OKU’r… İşte beyin de böyledir.

O esası harf, sayı, işaret olan “bilgi” yani “datayı” kendi veritabanındaki (database) bilgi ile eşleştirip OKU’r…[51]

Tabii biz bu süreçten bihaber olduğumuz için o resmin dışarıda olduğunu düşünürüz.

Oysaki her şey içeridedir.

Karanlık, ses geçirmez bir beyinde algılanan piyano sesleri; ağaçlar, deniz, kuşlar…

Hepsi temelde dışarıda değil, sizin beyninizin içindedir…

Bilimadamları kuş sesinin piyano sesinden beyinde nerede ve nasıl ayırt edildiğini tam olarak açıklayabilmiş bile değil…

O işaretlerin ve harflerin kendilerine ait titreşimleri vardır, çünkü kendilerine ait enerjileri vardır.

Evren işte bu yazılımlardan oluşan sınırsız kapasitede bir yazılımdır.

Önceden de belirttiğimiz gibi beynimizde kaydı bulunmayan bir nesneyi görsek dahi beynimiz OKU’yamayacağı için tanımsız kalacaktır…

Bu yüzden Allah’ın esmaları bilinçaltımızda nakşedilmiştir.

Çünkü temelde dışarıda gördüğümüzü düşündüğümüz her şey, Allah’a ait esmaların terkibinden dolayı bir “görüntü ya da varlık” yansımasına dönüştürülmüştür beynimizde…

Bu yüzden ÂDEM yani insan beyni her şeyi OKU’yabilsin diye tüm bilgiler beyin veritabanında (database’inde) bilinçaltı denilen örtülü kesitte kayıtlıdır…

İnsana “insan” yani “unutan” denmesi, evrene dair tüm bilginin temelde beyinde olmasına rağmen dışarı çıkartılmamış olmasından dolayı olabilir…

Örtülü bilgiler hatırlandıkça o bilginin frekansına yaklaşan bir frekansa geçer beyin…

Allah bu bilgilere ulaşmamız için “zikretmemizi” ister…

Ve en çok zikredilmesi önerilen en büyük isim olan “Allah” zikri, var olan tüm frekansları kuşattığından hepsinin üzerinde ve hepsini kapsayandır…

Zikir yaydığı elektromanyetik alan ve rezonansımızı yükseltmekle, beyin nöronlarımız arasında bağlantısı zayıf ya da hiç bağlantı kuramayanları, adeta verilen doğru bir elektrik akımıyla tekrar hayata geçirmeye çalışır…

Zikir, “hatırlamak” demektir. Allah’ı zikretmemiz demek sadece O’nu kelimelerle, övgüyle hatırlamak değil aslında bizlerin “O’nun esma terkiplerinden başka bir şey olmadığımızı”, yani “bizdekinin O’nun zuhurundan başka bir şey olmadığını” hatırlamaktır.

Sende Allah’ın esmalarının varlığından başka bir şey olmadığını tamamen idrak ettiğinde ve yaşamaya başladığında zaman ve mekân seni kayıt altına alamaz…

Zaman ve mekân sadece “bedeni” kayıt altına alabilir.

Oysaki beden sadece taşıyıcı bir aksesuvardır.

Şeytan dediğimiz aldanmış ve aldatıcı fikirler seni “topraktan” olduğun fikrine alıştırmak için “bedenselliğine” yöneltmek ister…

Sen seni keşfedersen şeytan hükümsüz kalır…

Ve aynı peygamberimizin dediği gibi, “Şeytanımı Müslüman ettim” diyebilmemizin yolu açılır…

“Arapçada şeytan, “isyankâr ve azgın olan her cin, insan, hayvan ve diğer her şeye” denir. Her şeyin isyankârına “şeytan” denmesinin sebebi, onun ahlak ve davranışlarının, benzerlerinden farklı ve uzak olmasındandır. Zira “şeytan” kelimesinin asıl anlamı “uzak olan” demektir… Hz. Ömer bir ata binmiş, at çalımlı bir şekilde yürümüş. Bundan dolayı Hz. Ömer onu dövmüş, at ise daha da çalımlı yürümeye başlamış. Bunun üzerine üstünden inmiş ve “Beni bir şeytana bindirmişsiniz meğer. Kendimi tanımaz hale gelmeden ondan inmedim” demiş.

Bu olaydan da anlaşıldığına göre her şeyin isyankârı şeytan olarak isimlendirilmiştir. Bu sebeple İblis ile şeytanın aynı varlıklar olduğu düşünülmektedir. Buradan işaretle İblis’in ve şeytanın bilfiil olarak yaptığı işlerin birbirleriyle uyum halinde olması acaba şeytanın, İblis’in harekete geçmiş hali midir sorusunu akla getirir. Veya önce dediğimiz gibi şeytan, cinlerin ve insanların yapmış oldukları kötü işleri temsil etmekte kullanılan bir kavram mıdır? (İsmail Hakkı Altuntaş, İblis ve Şeytan Karmaşası)

İnsanı “Ayet-el Kürsi” anlayışının açılımlarından biri olarak düşünemez miyiz? Yani en yüksek, en büyük işaret…

Yüce Allah’ın esma ve sıfatlarının manasını yüklenmiş varlık…

Ve denir ki bir Ayet-el Kürsi okursan şeytanlar, cinler kaçar etrafından, sana yaklaşamaz.

Neden?

Sen Ayet-el Kürsi’yi OKU’rken o ayetin sen olduğunu ve sendekinin Allah’ın isim ve sıfatlarından başka bir şey olmadığını idrak ettiğinde sendeki Allah tecellisine hangi şeytan cüret edip de yaklaşabilir?

Bende ben yokum. Olan sensin. Hâşâ sana kim zarar verebilir Allah’ım?

İşte o zaman “emin belde” olursun…

Çünkü sende Allah’tan başka bir şey kalmaz…

Zikrin tesbihe döner…

Allah'ı en çok zikredenler taşlar, kayalardır. Sonra bitkiler, sonra hayvanlar. Ve ne acı ki en son da insanlar…

Kâinatın en üstün varlığı olan insanın bu kaybının anlaşılması nasıl da güç değil mi?

Onu anlamak için gereken tüm teçhizat sendeyken, tek arayış yerine suni arayışlar icat ederek ondan, yani kendi özünden bu kadar uzak ve bihaber olmak…

İşte bu yüzden canlı cansız ayrımı yapmak ne kadar doğrudur ki? Her şey Allah'ı zikredip bu yüzden can kazanırken.

İnsan iradesiyle Allah'ı zikrederse; ruhunu, vechini (bedenini), nefsini ve iradesini teslim ettiğinde zikri tesbihe döner…

Sende sen kalmadığında yalnız O kaldığında…

Çünkü zikir iradidir ama tesbih, artık O'nda yok olup O'nunla var olanın iradesi de O'na teslim edildiği için daimidir diye anlatılır…

Her an, her yerde, her koşulda sende sadece O kalır…

Tüm mahlukatı insanın emrine veren Allah… Çünkü en iyi "insan" O'nu tanıyabilir ve ibadet edebilir…

Her şey Allah'ı zikreder…

"Yedi kat gök ve yer, bir de bunların içinde bulunanlar Allah'ı tesbih ederler. Hiçbir varlık yoktur ki, O'nu hamd ile tesbih etmesin. Fakat siz onların tesbihini (idrak edemezsiniz) anlamazsınız. O gerçekten Halim'dir, Gafur'dur." (İsra 44)

Tek kelimeyle muhteşem bir ayet, yani işaret…

"Tusebbihu lehus semavatus seb'u vel ardu ve men fihinn (fihinne) ve in min şey'in illa yusebbihu bi hamdihi ve lakin la tefkahune tesbihahum, innehu kane halimen gafura (gafuren)…"

Burada en çok dikkatimizi çekense "bi hamdihi" ifadesi oldu…

Burada önce "onlar tesbih ederler" kastıyla kullanılan "hu" daha sonra O'nun hamdıyla tesbih eder ifadesine, yani Allah'ın hamdıyla hamd ederler ifadesine dönüşmüş.

Allah'ın hamdıyla nasıl hamd edilir?

Sende sen kalmazsan sadece Hak kalırsa, çıkarmışsan nefsini aradan işte o zaman senden tesbih eden ve edilen sadece O'dur…

Hem Hamid'dir hem Mahmud…

İnsan "hamd olsun" dediğinde ne kadarını anlıyor?

Ben kendi adıma hamd olsunu "teşekkür" gibi algılıyorum. Teşekkür kelimesi de şükürden geliyor, biliyorsunuz…

Ama Allah'ımız diyor ki "Elhamdülillah", yani "Hamd Allah'a mahsustur…"

Ben hamd edemem layıkıyla demek ki… O'na hamd etmem için O'nun hamdıyla hamd etmeliyim. Peki bu nasıl mümkün?

Kendi benliğimden yok olup da, bende ben kalmayınca yani o idrake ulaştığımda bendekinin yalnız O olduğunu yaşadığım gün, O benden kendini hamd eder…

Çünkü hamd yalnız O'na aittir. Sınırsız bir kudreti sınırlı bir varlık övemez. Algılayamaz ki…

Şimdi tekrar ayete dönelim, burada diyor ki: "Siz onların tesbihini anlayamazsınız…"

Önce "onların tesbihini" anlayalım…

Var olan her şeyin kendine has tesbihi vardır. Bu tesbih ne olabilir?

Hani Allah dostları derler ya karga “gak” demiyor “Hak” diyor. Duyuyor Allah dostları otları çiçekleri, diye…

Bu anlatımın muhakkak sınırsız açılımları vardır… Biz “Schumann” bölümünde bunun “her varlığın yaradılışındaki doğal rezonansı” olabilme ihtimalini ifade ettik hatırlarsanız…

Her varlığın; güneşin, gezegenlerin, bitkilerin, ağaçların, hayvanların, insanların, her şeyin kendine ait frekans ve titreşim yani SES’leri olduğunu anlatmış ve işte o her birinin kendine ait sesi ve frekansının, onların Allah’ı tesbih edişi anlatımının açılımlarından biri olabileceğini…

Hatta “lisan” yani “dilin”, “bir yöreye (yeryüzü parçasına) ait rezonansın (titreşimlerin) tercüme edilmiş şekli” olabileceğini dahi düşünüyorum. Zaten dillere baktığınızda bazı kelimeler bire bir aynıdır neredeyse.

Abraham Lincoln’ün İbrahim…

Isaac Newton’un İshak olması gibi…

Tek bir lisan vardır o da Allah’a ait olan… Ve ne kadar çok insan varsa da o kadar çok tercümesi…

Hatta bu yüzden sert iklimli bölgelerde lisanların da daha sert olduğunu ve bunun da rezonansla ilgili olabileceği de düşünülesi.

Kâinatta var olan her şey Allah’ı tesbih ederken biz duyum eşiklerimizin kısıtlı olmasından dolayı duyamayız onları. Bu onların zikridir. O’nun dostlarıysa duyar çünkü onların benlikleri MAHV’olmuş ve onlarda artık yalnız O kalmıştır…

Bir gün Ebu Cehil, peygamber efendimizi denemek için eline ufak taş parçaları almış, onları avucunda gizleyerek, “Ey Ahmed, çabuk söyle bu nedir?” demişti. “Eğer sen gerçek peygamber isen, eğer göklerin sırrından haberin varsa bil bakalım şu avucumda gizlediğim nedir?” Hz. Peygamber (sav) buyurmuş ki: “Elindekilerin ne olduğunu ben mi söyleyeyim? Yoksa benim gerçek peygamber olduğumu onlar mı söylesin?” Ebu Cehil, “Bu ikincisi daha nadirdir, olamaz” demiş. Resulullah efendimiz evet diye buyurmuş. Fakat, Allah’ın gücü, kuvveti bundan da üstündür. Bunun üzerine Ebu Cehil’in avucundaki kırık taş parçalarının her biri durmaksızın kelime-i şahadet getirmeye koyulmuşlar. Taşlardan her biri “La ilahe illallah, Muhammedün Resulullah” demiş.

Ebu Cehil taşlardan bu sözleri duyunca öfke ile onları yere çarpmış. Demiş ki: “Senin gibi usta bir sihirbaz olamaz. Onların başı da, baş tacı da sensin.”

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri de *Futuhat-ı Mekkiy*e’sinde, “Bütün varlıkların tesbihlerini kulaklarımla duyuyorum” diye yazmıştı.

Peygamber efendimiz bazı hadislerinde eşyanın canlı olduklarını bildirmiş, “Eşyayı lüzumsuz yere rahatsız etmeyiniz. Çünkü onlar tesbihtedirler” diye haber vermişlerdir.

Peygamberimizin yediği yemeğin bile tesbih ettiğinin duyulduğu söylenir…

Bir de Ebuzer Hazretleri’nden işitelim: “Allah’ın resulü eline çakıltaşları aldığı zaman, arının vızıltısı gibi onların tesbih ettiklerini, Hz. Ebu Bekir’in, Hz. Ömer’in elinde de taşların bu şekilde zikrettiklerini duyardık.”

Yine peygamber efendimiz şöyle ifade etmiştir: “Hayvanları yükleri yüklü olarak bırakmayınız. Hayvanlara binin ama yollarda, sokaklarda onları kendi

konuşmalarınızda kürsü gibi kullanmayın. Çünkü onlar tesbihtedir. Nice hayvan vardır ki, üstüne binenden hayırlıdır.

O, kurbağaları öldürmeyi de yasaklamıştı. Çünkü onların seslerinin tesbih olduğunu söylemişti. Kurbağa da tesbih eder, ağaç da tesbih eder, suyun şırıltısı da tesbih eder, kapının gıcırtısı bile tesbihtedir. Çünkü Allah'ı tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur…

Hz. Musa'ya asasının, peygamberimizeyse taş parçalarının itaati, Hakk'ın emrine cansız sanılanların dahi itaatinin işaretidir…

Her insanın beyni kendi özel kodlamaları olan ama "ana bilgisayara" bağlı küçük bilgisayarlar gibidir…

Her bireysel bilgisayar, ana bilgisayarın bir tür numunesi olmakla beraber kablosal bağlantıları ve kapasitesi ana bilgisayara oranla çok daha düşük olduğu için kapasitesi artırılmadıkça ana bilgisayardaki her kayda ulaşamaz…

İnsanların beynini dahi hack'lemek suretiyle düşünme şekilleri yönlendirilebilir ve değiştirilebilir…

Çünkü temelde "her şey bir datadır" ve her data bir titreşimdir. Ve asli amaç en yüksek titreşimlere ulaşmak suretiyle evrensel titreşimle uyum sağlamak ve evrendeki bu yüksek bilinç alan titreşimleri tarafından bilgilendirilmektir…

Mesela denir ki Kuran'ın anahtarı Fatiha, Fatiha'nın anahtarı da bismillahirrahmanirrahimdir…

Bu neden olabilir?

Fatiha, "fetheden, açan" demektir…

Sizin bilgisayarınızın kişisel giriş kodları var mı? Ya da evinizdeki wireless'in kendinize özel kodu…

"La havle vela kuvvete illa billahil Aliyyil' Aziym" demenin beynin hack'lenmesine ilişkin bir korunma mekanizması olduğuna ilişkin bazı gizli servis örgütlerinde veriler bulunduğunu söylesek herhalde "komplo teorisyeni" ya da "saçmalayan, uçmuş" bir insan olarak suçlanırız, oysaki o sırada bu muhteşem ayetlerdeki gizli ilimleri "kötü" niyetle kullanmakta olan insanlar belki de bizim buna inanmamızdan dolayı asıl onlar bizim üzerimize gülüyordur…

Belli ki bizden çok Kuran'ı bilen bir Amerikalı yazar tarafından okuduğum dünyaca ünlü bir kitapta, ki adını özellikle vermiyorum, beyninin yıkanmasını istemeyen bir üstün güçler sahibi karaktere "gümüş yüzük" takılması tavsiye edilmişti… O zamanlar daha yeni yeni başlamaktaydım Kuran'ın ilmi açıklamalarını incelemeye ve karşıma çıkan bu macera kitabı gibi görünen ama nice hakikat bilgisinin saklandığı bu kitaptaki gümüş yüzük olayı ve beyin okunmasının engellenmesi bana peygamberimizin gümüş yüzük takmamız hususundaki ifadesini hatırlatmadı değil!

Daha sonra yüzük ve yüzükparmağı ile kalp bölgesi arasında bir bağlantı olduğuna ilişkin ilginç inançlar ve anlatımlarla karşılaştım… Hatta bazı Hz. İsa resimlerinde onun yüzükparmağına çekilen dikkat, hiçbir inanışın olmayan bir bilgiden kaynaklanmayacağı düşüncemi adeta destekler gibiydi…

Hatta duyguların avuç içlerinden nakledildiğini okuduğumda neden İslamiyet'te peygamberimizin ve ümmeti, ailesinin ismi geçen bir "avuç içi salavatlaşması" var, daha iyi anladım… Duygu nakli… Oldukça ilginç ve hakikaten muhteşem… Ah anlayabilsek sınırsız bir hayret yolculuğu…

Evrensel akıl denilen “Hakikati Muhammedi” bilgisi sınırsız bir Google gibi…

Burada her konuya ilişkin her kayıt mevcuttur. Her şeye bu kanaldan ulaşılabilir. Hatta bu yüzden biz bir şey anlatırken unuttuğumuzda, konuyu hatırlayabilmemiz için peygamberimize salavat getirmemiz tavsiye edilir…

Bizlerin cüzi aklımızla ““anlamsız, tuhaf” ya da “hurafe” diye düşündüğümüz İslami öğretilerin bilimsel karşılıkları keşfedilmiş ve keşfedilmeye devam etmekteyken bizlerin “bilimsel yobazlıklarımız” devam etmektedir…

Zaten bütün problem de bu, o kadar çok biliyoruz ki bu yüzden bu derece şanslarla çevrili bir ülke ve milletken bir türlü belimizi doğrultamıyoruz…

Konumuza dönmek en iyisi…

Sesin maddenin atomunu parçalayan, onu (enerji) anti madde haline getiren bir kuvveti vardır…

Evrensel aklın ana bilgisayarına bağlanmamız için SES yani titreşimle komut vermemiz gerekir.

Son zamanlarda ses komutuyla işleyen bilgisayar ve akıllı tabir edilen ev aletlerini duymuşsunuzdur…

Ve kâinatın oluşumunu bir anda izah eden şu kelime:

Bi (ile)

İsmi (ismi)

Allah (tüm esma ve sıfatların bulunduğu merci yani yaratılmış her şeyin var olduğu makam)

(er-)Rahman (yaratılan her şeyin özünün olduğu makam)

(er-)Rahim (aynı bir anne rahminden çıkması gibi yaratılmış her şeyin dışarı çıktığı, görünür olduğu makam)

Siz “Bismillahirrahmanirrahim” dediğinizde, kâinatta gelmiş geçmiş tüm bilgileri kayıt altına almış evrensel Google’a (arama motoruna) “enter” yani “giriş” yapıyorsunuz…

Evrendeki hakikat bilgisi Hakikati Muhammedi denen ilim olduğundan, bu yüzden işte yukarıda bahsettiğim; bir şey unuttuğunuzda peygamberimize salavat getirin tavsiyesi verilir…

Aslında SES’le komut edilen bu evreni doğru ses ve frekanslarla size yardım etmeye, hizmet etmeye yönlendirdiğinizi siz bile fark etmeden…

Dünyada atmosfer yüzünden, konuşulmuş hiçbir şeyin kaybolmadığı ve hatta uluslararası büyük enformasyon mekanizmalarının çok büyük çanak antenler yapmak suretiyle, diğer ülkelerin askeri ve gizli planlarına ulaşmaya çalıştıklarını belki duymuşsunuzdur…

Hz. İsa’nın dahi sözlerini ve sesini bulduğunu iddia edenler olduğunu duymuştum.

Var olmuş hiçbir şey kaybolmaz. Gökten düşen altıgen bir kar tanesi bile düşüp de eridikten sonra, tekrar dondurulduğunda yine aynı şekli alır…

Çünkü suyun da her şey gibi hafızası vardır…

Ve bu yüzden her an iletişimde olduğumuz her şeyle kayıt altına alındığımızdan, kıyamette onların dillenip bize şahitlik yapacakları da anlatılır…

“O gün onlara, onların dilleri, elleri ve ayakları yapmış olduklarına şahitlik edecek.” (Nur 24)

Bizler Kuran okurken hem sınırsız anlamlar içeren bu muhteşem dilin her çağa uyan sayısız betimlemelerine şahit oluyoruz hem de Rabca olan ve evrenin üzerine kurulduğu, aynı bir bilgisayarın belleğindeki orijinal dil olan ve o dille işleyen bir bilgisayar gibi, dilimizin damağımıza değmesiyle damağımızdaki sinirlerin aktivasyonu sonucu ve Arapçanın özel seçilmiş seslerinin beynimize gönderdiği sinyallerle nöronlarda oluşan titreşimler sayesinde; bağlantı ağımızın frekansını yükselterek, adeta bir cep telefonu, bir radyo gibi alıcı verici olan beynimizle evrenin ana bilgisayarıyla iletişime geçiyoruz…

Örneğin Uzakdoğu felsefecileri: Yoga yaparlar, meditasyon yaparlar…

Bunu yaparken dünyadan, bedenden ve tüm nefsi zevklerden ve tüm olumsuz duygulardan arınmaları tavsiye edilir. Bazı sesleri, “mantra” sesleri telaffuz ve tekrar ederek üstün kerametler gösterirler.

Mantra neymiş bakalım (Vikipedi):

Sanskritçe olan dini hece veya şiirdir. Kullanımı mantra ile ilişkili ve okul ve felsefesine göre değişiklik gösterir. Esasen ruhani kanallar olarak kullanılırlar, kelimeler ve oluşan titreşimlerden faydalanarak kişinin daha yüksek bir bilince ulaşmasını amaçlar.

Mantra için birkaç örnek verip birinin anlamını verelim:

Om Bur Buva Svaha

Tat Savitur Varinyam

Bargo Divasya Dimahi

Diyo Yo Nah Pracodayat

Anlamı:

“İlahi Nur’un zat-ı şahanesi üzerine tefekkür edelim. O idrakimizi (bilgi, aydınlanma) artırsın.”

İlahi Nurun Zat-ı Şahanesi… Nefis… Düşünce frekansı bir ama telaffuzu farklı… Çok ilginç değil mi…

Hep diyoruz ya bilgi TEK’tir…

Bizler birer alıcı ve verici olan beynimizin farkında değiliz.

İster Uzakdoğu felsefesi olsun ister İslam, tavsiyeler benzerdir. Ancak tüm öğretilerin “kavşağı”, buluşma yeri ve en kemal hali, sadece bireysel değil “toplumsal/kolektif bilinç ve insanlığı düşünen ve yapılandıranı ve EN kemal noktası” Hz. Muhammed (sav) ile gelmiş teslimiyet yoludur…

İlahi nura kavuşma ve aydınlanma yolunda her öğretide tavsiye edilen öfkeden, hasetten, bedenden, şartlanmalardan, yargılardan, kibirden ve bunun gibi beyni örten ve kilitleyen her şeyden arınmak…

Neden mi?

Yurtdışında hukuk okurken bir gün hocamız bizi New York’taki Wall Street ve Federal Banka’ya yani Merkez Bankası’na götürdü…

Yerin metrelerce altına giriyorsunuz.

Güvenlik için bu şart elbette.

Çin’in şu şu ülkeden alacakları diyerek, Çine ait bir odadan başka bir ülkenin bütçesel ilişkisine ait olduğu söylenen bir odaya mesela külçe altın taşınıyor ve deniyor ki…

“Çin şu ülkeye şu kadar milyon dolar ödeme yaptı…”

Tabii bu bize o anlık gösterilen kadarı… Neyse…

Yerin metrelerce altındaydık… Bir an ortadan kaybolan arkadaşımı merak ettim.

Sonra cep telefonuma uzandım. Tabii ki çalışmıyordu!

Nasıl çalışsındı!

Alıcı ve verici olan bu aygıt üzerinde metrelerce, katman katman bina olduğundan tabiri caizse “çekmiyordu”.

İlk kez o an düşündüm birer cep telefonu gibi sinyal alıcı ve vericileri olduğumuzu.

İşte bizlerin beyni de adeta bir antendir…

Bir alıcı ve vericidir. Ve ana trafo diye de tabir edebileceğimiz evrenin ana bilgisayar iletişim ağına bağlanmak ister.

Temelde ibadetlerle bilinç yükseltmesindeki amaç da budur.

Allah’la iletişime geçerek O’nun kurduğu muhteşem sistemle ilişki kurman, iletişime geçmen…

Kendinin evrenin numunesi olduğunu fark etmen.

Sen mikro evren olarak makro evrenle iletişimde kalmalısın.

O durumda evren sana hizmet eder. Sense dünyaya köleliğinden azat olursun.

Ancak evrenle bu iletişim için doğru frekans, ses gerektiği gibi o sesin iletilebilmesi ve doğru iletilmesi de gerekir…

Bizler alıcı ve verici beyin antenlerimizi, öfke, kin, bedensellik gibi sanal algılarımızla örtersek aynı o metrelerce derinde iletişim araçlarının fonksiyonunu yitirmesi gibi,

evren bizim isteklerimizi duymaz…

Allah bize bunu öğretir.

Evrene efendi olmak için Allah'a kul olman gerektiğini…

Bizse asıl varlığımız, yani özümüzle bağlantımızı yitirdiğimiz ve çanak antenimizi dünyevi kirlerle örttüğümüz ve bozduğumuz için, kökünden beslenemeyen bir fidan gibi kurumaya mahkûm oluruz…

Bunu şöyle düşünün…

Bir TV kanalı var ve tabii ki yayın yapabilmesi için UYDU'ya bağlanması gerekiyor. O kadar çanak anteni boşa almıyoruz değil mi?

Hatta hatırlar mısınız, eskiden TV'lerimiz metal antenlerle çalışırdı ve izlemeyi istediğimiz kanalı cihazımızın "çekebilmesi" için "Çevir biraz daha çevir, çekmiyor" derdik…

Sonra "Hah! Tam burada bırak, şu anda alıyor" derdik…

Antenlerimiz kirlendiğinde temizlemezsek çekmezdi ve parazit olurdu yayınlarda.

Bizler aslında anten gibiyiz. Radyo gibiyiz. Gibiyi geçtim, her birimiz birer elektromanyetik alan birer mıknatısız.

Ve ay takvimiyle ibadetlerimizi yapmamız, güneş saatlerine bağlı olarak gösterilen vakit namazlarımızı kılmamız, belli zikirlerimiz (zikirlerle titreşimimizi yükseltmeye çalışmamız) abdestimiz, namazımızda dünyanın en yüksek manyetik alanı olan Kâbe'ye dönmemiz öylesine tesadüf mü sanıyoruz?

Her şey Kitap'ta hesaplı ve Allah istemezse yaprak dahi düşmezken…

Asla…

51. Yine kriptokrom molekülü, kripto kavramını hatırlayalım…

KELİMELER, HARFLER, SIRLAR

Bir zamanlar Allah dostlarından Gavs-ı Azam mertebesindeki Abdülkadir Geylani Hazretleri'nin yanında terbiye olması ve yetişmesi için bir hanımın bir tek evladı bulunuyormuş.

O yaşlı anne, oğlunun durumunu öğrenmek için onun bulunduğu hücreye gidip bir bakmak istemiş…

Bir de bakmış ki, oğlu bir parça kuru ve siyah ekmek yiyor. Riyazattan zayıf düşmüş ve annesinin şefkat hissi coşmuş. Ona acımış.

Hemen Hazreti Gavs'ın yanına gitmiş. Bir de ne baksın, Hazreti Gavs, kızartılmış bir tavuk yiyor.

Kendi oğlu kuru ekmek yerken Gavs'ın tavuk yemesinden dolayı Gavs'a:

"Ya üstat! Benim oğlum açlıktan ölüyor; sen tavuk yersin!" demiş…

Hazreti Gavs durmuş ve önündeki tavuğa demiş:

"Kum biiznillah!"

Bu kelimeleri söylemesiyle o pişmiş tavuğun kemikleri toplanıp tekrar tavuk olmaz mı?

Hazreti Gavs yaşlı anneye:

"Ne vakit senin oğlun da bu dereceye gelirse, o zaman o da tavuk yesin" demiş.

Said-i Nursi ise bunu şöyle ifade ediyor:

"İşte, Hazreti Gavs'ın bu emrinin manası şudur ki: Ne vakit senin oğlun da ruhu cesedine, kalbi nefsine, aklı midesine hâkim olsa ve lezzeti şükür için istese, o vakit leziz şeyleri yiyebilir."

Konuya gelirsek ise Kuran'da Hz. İsa'nın "biiznillah" demek suretiyle ölüyü dirilttiği, âmânın görmesini sağladığı gibi anlatımlar vardır…

Aslında orada olan şey "Bi-İzni-llah" demek suretiyle Allah'ın oradaki fiiline sadece aracı olmaktır.

Ama kelime özel seçilmiştir.

Her kelime gibi bir anahtardır…

Simya ile ilgili az çok bilgisi olanlar bilirler.

Simya, Kuran'ın varlığını kabul ettiği büyü gibi kavramlar, harf, sembol, şekil ve sayılar kullanılarak yapılır. Büyü Peygamber'e (sav) dahi yapılmış ve onun hastalanmasına sebep olmuştur. Bu yüzden de bu etkiden kurtulabilmek için Nas ve Felak sureleri indirilmiştir.

Büyü denilen şey yine Kuran ayetlerinin kullanılması, ancak şeytani yöntem ve amaçlarla bazı işlemlerden geçirilmesi ile olur.

Sonuçta aynı ayeti Allah yolunda veya şeytani yönde kullandığında farklı etkilerle karşılaşırsın. En büyük günahlardan olan büyüden ve yapanlardan Allah'ım hepimizi korusun…

Müthiş bir ilim kaynağı olan Kuran'ın içeriklerindeki gücü anlamamak gerçekten mümkün değil.

Sadece kelimeler ve harflerle hem olumlu hem olumsuz nasıl etkiler yapılabiliyor…

Evrensel yazılım olağanüstü bir şey.

Bizler Kuran'ı ve İslamiyet'i olması gerektiği gibi algılasak ne büyük hizmetlere vesile oluruz. Ama bizler şekil ötesinde derinliğe girmekten dünya peşinde koşmak uğruna, çoktan vazgeçmişiz. Asıl şifamız Kuran'dayken aslında var bile olmayan, olduğunu sandığımız aldanmışlıkların peşinde koşarız. Aynı şeytan gibi "ilim eksikliğimizden" kendi varlığımızı küçümsemiş ve evrenin hakikatini es geçmişiz.

Simyaya gelince, simya kelimesi bana hep Paulo Coelho'nun ünlü Simyacı kitabını hatırlatır. İngilizcesini de okuduğum bu kitabın adı bende ilk kez Alchemist'in aslında AL-Chemist yani EL-KİMYA(cı) olduğunu anladığımda ışıkları yaktı…

Simya kelimesinin etimolojisine indiğimde "simgeler, işaretler" anlamlarını gördüm.

Matrix'le ilgili anlatımımızda aslında evrenin sayısal bir dizilim olduğunu belirtmiştik. Bu evrenin harfsel bir dizilimde olduğunu gösterir…

Hatta Kuran'daki "Elif, Lam, Mim" anlatımının hem kâinatın anahtarı hem de kâinatın numunesi olan insan-ı kâmilin ifadesi de olduğu söylenir.

Allahüâlem…

Ancak beni düşündüren şu ki, mademki her şey Nefesi Rahmani'den var olmuştur ve eşya dediğimizse Allah'ın esmalarının görüntülerinden başka bir şey değildir yani eşyanın varlık sebebi de O'dur, bu durumda o eşyanın esmasının değiştirilmesi o eşyanın görüntüsünü ve maddi oluşumunu da etkileyebilir olabilir mi?

Bilirsiniz eski insanlar dua edip yüze üflerler.[52] Bunların hiçbiri boşa değildir. Okunmuş suların şifa verdiği, artık sadece eski öğretilerde değil bilimsellikte de yerini aldı, aynı "su" örneğinde gördüğümüz gibi…

"Allah Âdem'e ruhundan üfledi." Bir insanın âdem olma yolunda ilerleyebilmesi için ona nefes-i rahmaninin taşıyıcısı bir mürşidin üflemesiyle de, bu anlatım özdeşleştirilir tasavvufta.

O zaman hakikatteki diriliğe kavuşur insan.

Son yıllarda başka öğretilerden de yola çıkarak "nefes" ve önemi, buna vâkıf olan pek çok farklı anlayış tarafından aynı yönde zikredilmeye başlandı…

İşte her kelime, hatta harf ki varlık âleminin temeli iken simya kimyayı değiştirmiş çok mu? Simya; simgeler, işaretler, kelimeler yoluyla "görünen maddenin" "mana içeriğine" yönelik değişimleri amaçlar. Çünkü mana değişirse onun suretinden öte bir şey olmayan madde de değişir.

Her şeyin (varlığın), Allah'ın ilgili esmasından varlık bulmuş bir ayet ve işaret olması, madde-mana ilişkisinde önemli bir idraktir…

İşte gümüşü altına çevirmek vs. gibi Allah dostlarına ait bu tür kerametler çok anlatılır.

Düşündüğünüz vakit bunun eşyayı var eden kelimelerin, işaretlerin değiştirilmesi ile mümkün olabileceğini düşünmek çok da abes olmasa gerek. Hele ki her şey bir yazılımken…[53]

İşte harfler ve kelimeler her biri ayrı ayrı kapılar ve sınırsızlıkların yoludur. Çünkü "ses" maddenin atomunu parçalayan onu enerjiye (anti madde) çeviren bir kuvvete sahiptir… Kıyamette dahi insanların başkalaşımları (işaretlere göre) Sur'a üflenme sonucu çıkacak sesle olacaktır…

Varoluşumuzda Rahman-Rahim dengesini düşündüğümüzde Rahman Işık, Rahim ie Ses gibidir… Rahman içimiz, Rahim ise dışımız gibidir… Rahman eril Rahim dişil güç gibidir, Rahim üst beyin Rahman alt beyin gibidir ve bunun gibi nice açılımlar vardır… Ve bu ikisinin birlikteliği ve dengesi "orta yolda" hedeftir…

Muhteşem bir ilim. Aşk hayranlıktır ve Allah'a hayranlık hakikaten bitemez.

Yukarıdaki hikâyede Gavs-ı Azam'ın olayındaki gibi Allah ilmine sahip olanlar için bu son derece kolaydır.

Kimyayı değiştiren simyadır…

Çünkü kimyayı oluşturan Allah esmalarından başka bir şey değildir.

Ha şunu unutmayalım bu sır, ancak ehlinin elinde açığa çıkar ve ehli zaten Allah'a teslim olduğundan bunu dünya çıkarları yönünde kullanma derecelerini çoktan aşmıştır. Ehli olmayanıysa bu sır yer yutar.

Bunu anlatma sebebimize gelince, peygamberimizin dediği gibi "yer gök duadır"…

Dua çağırmadır. Temiz bir kalple. Temiz bir niyetle…

Ve insanlara kötü niyetleri içeren, yanlış şeyler istenmemeli.

Bunları başarırsan ve Allah'a teslim olmaya, İslam olmaya çalışırsan o dualarla neler yaşarsın, sen bile inanamazsın…

Çünkü Allah için imkânsız yoktur.

Bu konunun devamını DNA konusuna bağlayacağız. Çünkü DNA'mız da harflerden oluşur. "Bunu okuyana şifadır, gözüne nurdur" diye nitelendirilen Kuran ayetlerinin, dünya ve ahiret[54] hayatımız için yapabilecekleri yanında, bizim yazılımımız olan DNA'mızda da sanırım şu an itibariyle ne muhteşemlikler yapabildiğini anlayabiliriz…

Hayvanların Dilini Öğrenen Adam

Bir gün meraklı bir genç Hz. Musa'dan hayvanların dilini öğrenmek istemiş. Hz. Musa bunun kendisine zarar verebileceğini ne kadar anlatmaya çalıştıysa da, genç adamı fikrinden vazgeçirememiş…

Genç adam, "Ya Musa! Beni geri çevirmek, senin büyüklüğüne uygun düşmez. Hiç olmazsa, kapımın önünde yatan köpekle, kümes hayvanlarımın dilini anlayayım" demiş.

Bunun üzerine Musa ona dua etmiş. Adam sevinerek evine gitmiş. Sabahleyin kapının eşiğine durmuş. Hizmetçi kadın sofranın altındaki örtüyü bahçeye silkelediğinde, yere bir parça ekmek düşmüş. Evin horozu, bu parça ekmeği hemen kapmış. Köpek, "Niçin benim hakkıma göz dikiyorsun? Sen buğday ve arpa yiyebilirsin. Ekmek benim hakkım" demiş.

Horoz, "Merak etme, yarın sahibimizin atı sakatlanıp kesilecek, kendine bol bol ziyafet çekersin" demiş. Horozla köpeğin konuşmalarını duyan adam, hemen atını pazara götürerek satmış.

Adam, ertesi sabah da, "Bakalım horozla köpek ne konuşacaklar?" diyerek kulak kabartmış. Köpek, "Sen yalan söyledin. Hani sahibimizin atı sakatlanıp kesilecekti, ben de bol bol yiyecektim?" demiş. Horoz, "Sahibimiz kurnazlık yapıp, atını sattı. At orada sakatlanıp kesildi. Sen yine de meraklanma, yarın katır ölecek, yine size ziyafet var" demiş.

Adam bunu duyar duymaz ahırdaki katırını pazara çıkarıp satmış. Zarardan ziyandan kurtulmanın sevinciyle evine dünmüş. Kendi kendine hayvanların dilini öğrenmenin kârlı bir iş olduğunu düşünmüş.

Sabah olur olmaz yine bahçeye çıkıp horozla köpeğin konuşmalarına kulak kabartmış. Köpek bir önceki günde olduğu gibi, horoza kızmaktaymış. “Hani katır? Hani bolca et? Nerede kaldı ziyafet? Sen büyük bir yalancısın.”

Horoz, “Hayır, ben yalan söylemedim. Katır ölecekti ama sahibimiz onu da sattı. Sen hiç merak etme, yarın sahibimizin kıymetli kölesi ölecek. Onun hayrına yemekler verilecek, helvalar dağıtılacak, hepimiz güzelce doyacağız” demiş.

Bunu duyan adam, o gün hiç beklememiş. Üçe beşe bakmadan kölesini götürüp satmış. Adam başına gelebilecek üç felaketten de kurtulduğu için çok neşeliymiş. Sevinç içerisinde şükürler etmiş. Ertesi gün olduğunda, yine horozla köpeğin yanına koşmuş. Ne konuştuklarını dinlemeye başlamış.

Köpek çok kızgınmış. Bu sefer, “Günlerdir yalanlarınla beni avutuyorsun. Hani köle ölecekti? Onun ölüm yemeği sayesinde karnımız doyacaktı. Sen yalandan başka bir söz bilmez misin?” demiş.

Horoz, “Yalancılığı asla kabul etmem. Horozlar yalan söz nedir bilmezler. Allah bizi insanlara namaz vakitlerini bildirmemiz için yaratmıştır. Onun için vakitsiz öten horozun başı kesilir. Köle öldü, fakat bu evde değil. Çünkü sahibimiz onu sattı. Açıkgöz efendimiz, bu davranışıyla malını kurtardı ama canını kurtaramayacak. Atın, katırın, kölenin ölümü; başına gelebilecek bela ve musibetlerin koruyucusu olacaktı. Onları satarak malına gelecek zarardan kurtuldu, ancak belayı kendi üzerine çekti. Sıra onda. Yarın sahibimiz ölecek, mirasçıları öküzü kurban kesip, yemek dağıtacaklar” demiş.

Bunu duyan adam, ah vah ederek Hz. Musa’ya koşup, “Feryadıma yetiş, beni ölümden kurtar” demiş.

Aslında mal kaybı olarak gördüğü şeylerin olmasına kendince vâkıf olduğu ilimle engel olmaya çalışmasaydı, canına gelecek bu zararların Allah tarafından malına yönlendirilmek suretiyle aslında Allah’ın kendisini kurtardığını anlamış olsaydı, kendi ölümünü hazırlamazdı…

Kendisinden imdat bekleyen Musa ise ona, “Ok yaydan fırlamış. Allah’ın takdiri geri dönmez. Allah’tan senin için dileğim, huzuruna imanlı gitmendir” demiş. Musa daha bunları söylerken adamın hali değişmeye başlamış, ayakları birbirine dolanmış… Üç dört kişi alıp, evine götürmüşler.

Bu hikâyeyi çok severim, çünkü bana iki şeyi gösterir…

Malımıza mülkümüze bir zarar geldiğinde hayıflanıp dururuz. Ancak O merhametli Allah’ımızın, zaman zaman kulunun canını bağışlamak için onun canında uğrayacağı zararı malına çevirdiğini bilmeyiz.

Bu düşünüldüğü gibi şer değil aslında bir lütuftur. Yeni bir şans ve merhamettir…

Bununla beraber öğrenilmesi gereken ikinci şey ise, dünya menfaati sağlamak, kendince kurnazlıklar yapmak için kullanılan ilahi ilim; cehaletimiz, hakikat ve hikmete körlüğümüz yüzünden sonumuzu dahi getirebilir…

Akıllı kişi, işin sonunu gönül gözü ile önceden görür. Bilgisi az olan kişi ise, iş olup bittikten sonra farkına varır.

52. Hatta dile hafifçe tükürürler. Hz. Ali'nin de bir anlatımında peygamberimizin mübarek tükürüğünün hâlâ dilinde olduğunu ifade ettiği söylenir…
53. Bazı Allah dostlarının güvercin, doğan gibi farklı varlık görüntülerine dahi girebildiklerini anlatan hikâyeler yok değildir…
54. Ahiret: Sonra, sonradan gelen

GÜL

Öyle bir kitaptan bahsediyoruz ki bırakın her bir cümleyi, her bir kelimesi hatta her bir harfi gül gibi katman katman…

Gül…

Harran Ovası'nı inceliyordum.

Karşıma Allah'ımın çıkarttığı bir bilgi yine beni mahvetti: "Mahv."

Ne demek?

"Yok" olmak.

"Çok fenayım" derim böyle durumlarda gayriihtiyari. Fark etmeden ne dediğimi. Öyle bir bilgiyle karşılaşırsınız ki…

Bir gün düşündüm, fenayım. Neden hep "fenayım" diyordum? Neden Allah'ım bana "fenayım" dedirtiyordu?

Düşününce anladım ki "yokum" diyordum bilmeden o anda, "faniyim", "fenayım"…

Allah bize yokluğumuzu belki de bu yüzden hem hayretlerimizle hem acılarımızla anlatıyor. Yokluğumuzu hatırlamamız için…

İşte Kuran'da "gece" fena makamını da temsil ediyor denir bir anlatımıyla. Karanlık çökünce var görünenler yok olur çünkü… Göremezsiniz.

Sabah olup tan ağarınca ve güneş geldiğinde, yok olmuş her şey, güneşle yani "Allah'ın manası (ilahi hakikatle)" varlık bulur varlık âleminde…

Aynı bizler gibi…

Karanlıkta kaldınız mı hiç? Ya zifiri karanlıkta? Elinizi bile bulamayacağınız kadar…

Gece bir ayettir… İşarettir işte… Aynı gündüz gibi… Düşünmemiz için…

Nasıl bir kitapla muhataptık böyle?

Kendi adıma konuşabilirim ancak. Her yeni cevap bir hayret ve hayranlık ama yeni bir soruyu karşıma çıkarırken, bir an durdum…

Geçmiş, gelecek, bugün, evvel ve ahirin; satırlara sonsuzluğun sığdırılması, ancak Allah kelamıyla mümkündü. Tüm bu sınırsız ilim içinde bir de sanat vardı ki aman Allah'ım…

Olacak şey değildi…

Gece, gündüz, güneş…

Tüm bunlar nasıl dürülmüştü bir araya: "Düşünen insan için ayetler vardır…"

"Allah Âdem'e isimleri öğretti" dedi içimden bir ses. Sonra hayatımıza baktım. Allah bu dünyaya geldiğimizden beri bize isimleri yine öğretiyor olabilir mi diye düşündüm…

"Bak bu kuş, bu da karınca, bu gece, bu gündüz, bu da güneş…"

İç içe, iç içe âlemler. Hepsi bir anda bir arada yaşanıyor gibiydi sanki…

Bize hep "geçmişte" bizler bu dünyaya düşmeden önce olmuş gibi anlatılan bu olay hali, hazırda da olmakta değil miydi?

Bugün, yarın ve dün hepsini yaşıyorduk sanki, aynı anda. Eğitiliyor ve öğretiliyorduk. Nasıl da adildi…

Nasıl "fena" olmazdın?

Kaldığım yere döndüm.

Hira Dağı'na…

Daha çok küçükken rüyamda göstermişti Allah'ım. O kadar merak etmiştim Hira'yı ki, kırmamıştı Allah'ım çocuk kalbimi. Güzelliğiyle rüyamda soktu beni onun içine.

"Bak" der gibi…

Ertesi gün uyanıp da evde oradan oraya heyecandan koşturup, ne olduğunu annemlere anlatınca ve Hira'yı hiç görmemiş olmama rağmen detaylarıyla tarif edince, annem hemen hacı olan bir komşumuzu (Allah rahmet eylesin) eve davet etti…

Ona anlattım, Huresel Teyze'ye. Nur yüzlü güzel insan.

"Kızım; Allah'ım sana nasıl da göstermiş. Ne mutlu sana yavrum…" demişti.

Çocukken insan nasıl da temiz. Tertemiz bir televizyon gibi kalbi. Allah'ım gösteriyor ona dilediği her şeyi…

Büyüdükçe tozlanıyor kirleniyor insan. Kendinden koparken asıl Allah'tan koptuğunu fark etmiyor.

Çocukken masum insan…

Belki "masum" kelimesinin Arapça "isma" kelimesinden gelmesinden…

İsma, isim, esma.

Bu dünyaya gelirken "esmasını" suçlayanlar da oluyor; böyle doğmuşum diye. Bu belki de bunun öyle olmadığının kanıtı. Esman değil onu yanlış yönde kullandığın için sen suçlusun. Tüm isimler güzel, tüm esmalar özel. Sadece olduğu gibi korusan onu tüm güzelliğiyle o isim sende açığa çıkar… Hazineden kendi payına düşenle parlarsın bir elmas gibi…

Esmasına dönen temizlenir masum olur. Korunur ve esirgenir…

Esmam der. Masumum der gibi…

Rüyamda gördüğüm Hira'mızı yıllar sonra araştırırken, Kuran'daki her şeyin ve Allah'ımızın peygamberimize yaşattığı her şeyin, her detayın onlarca batın, gizli anlamı olduğunu da anlamaya başladıkça; Hira ne demek diye bir karıştırdım.

Hira… Mekke-i Mükerreme civarlarında bulunan ve peygamberimize ilk vahyin geldiği mağaranın ismiydi.

Hep bir mağara tasviri var farkındaydım.

Kalp de bir mağara…

Anlamlarda görünenin ötesine, derinine yürüyün.

Beni mahveden ise, Hira'ya verilen diğer isimleri bulduğum andı.

Bu mağaranın bulunduğu dağa "Cebel-i Nur" veya "Harra" da deniyordu…

Harra…

Aklıma ilk gelen elbette ki Göbeklitepe ve "Harran Ovası" oldu…

"Harran" kelime etimolojisini size yazıyorum karar sizin…

Harran: YOL'ların kavuştuğu yer. Kavşak…

Akkadcada ise "seyahat ve kervan" anlamlarındaydı…

Hira…

Harra…

İşte Kuran ve İslam'ın "tekâmülünün" doğduğu yer…

Tüm yolların BİR'leştiği YOL…

Ne seyyahlar, kervanlar gelse gitse de bu dünyaya…

Ne yollardan gelse geçse de insan…

Er geç yolların kavuştuğu yeri bulur eğer inanıyorsa…

Ben bu “işareti” görüyorum bu kelimede.
Karar sizin…
GÜL-e GÜL-e der hayat her yerde her zaman…
Yani Peygamber’e (sav) Peygamber’e (sav)…

ÇİFT SARMAL-I

Bir ateist olarak benim görüşüm daima iddianın götürdüğü yere gitmekti, DNA araştırmaları benim için bir yon değişikliği teşkil etti. DNA'nın korkunç karmaşıklığı ve bunların birlikte çalışma şekillerinin korkunç inceliğinin şans eseri bir araya gelmiş olması çok düşük bir ihtimaldir. Bunların hepsi bana zekânın eseriymiş gibi görünüyor. Hayatımın uzun bir dönemi ateist olarak yaşadıktan sonra artık Tanrı'nın varlığına inanıyorum.

– Antony Flew

Tohumu toprağa atmadıkça nasıl ağaç olmasını beklersin?

Bir çift sarmallı DNA'ya bakın…

Kıvrım kıvrım…

Ne göreceğinizi merak ediyorum.

Ben bir "merdiven" görüyorum sanki.

Merdiven ne demekti?

Arapçada "rc" kökünden gelen ve "merdiven" ve "tırmanma" anlamlarını taşıyan "Miraç"…

İlk fark ettiğimde gerçekten delirebileceğimi düşündüğüm bir noktadaydım.

İçimde, yıllarca okuduğumu sandığım Hayat Hazinem Kuran'ı anlamamanın pişmanlık sancısı ve o ana dek İslamiyet'i ve peygamberimi, en baştaysa Allah'ımı anlayamamış olmanın verdiği derin bir acı…

Karnım ağrımaya başlamıştı, nasıl da bu kadar kör olabilmiştim?

Recep ayının 27. günü olduğu söylenen Miraç…

Muhammedi tırmanış, yükseliş…

Yine "rc" kökünün, önüne gelen imza "Mim"…

Hakikati Muhammedi…

Batılın ortadan kaldırıldığı, hakkın ortaya çıktığı açıklanmaktadır.

Biliyorsunuz miraca yükselişte her bir gök katında peygamberimizin Âdem, İsa, Yusuf, İdris, Harun ve Musa ile görüştüğü ve nihayet Beytülmamur'un bulunduğu yedinci semada ise Hz. İbrahim'le buluştuğu ifade edilir.

Burada bu olayın vuku bulması yanında, bu olayın bizlere nakledilmesinde kendi içimizde bu olayın temsil ettiği bilinç yükselişinde, Allah'a varmadaki "bilinç mertebelerinin" temsilcileri olarak adı sayılan peygamberleri düşünmek ve bilinç yükselişinde temsil ettikleri mertebeleri anlamaya çalışmanın da gerektiğini anlıyorum.

Önceden de belirttiğimiz gibi Kuran'ı bir hikâye kitabı, geçmişte yaşanmış ve sadece o şahıslara özel olaylar olarak anlarsak, kendi varoluş amacımız ve yolculuğumuzu anlayamaz ve İslami bilinç mertebelerini kendimizde arayamaz uygulayamayız.

Kuran bir hikâye kitabı değil, bize Allah'a ulaşmak için yol gösteren bir kılavuzdur. Bir adı da Ruh'tur Kuran'ın…

"Ve işte böylece sana emrimizden bir ruh (Kuran-ı Kerim) vahyettik. Ve sen, kitap nedir ve iman nedir bilmiyordun. Velakin onu nur kıldık. Kullarımızdan dilediğimizi

O’nunla hidayete erdiririz. Ve muhakkak ki sen, mutlaka Sıratı Müstakim’e hidayet ediyorsun (ulaştırıyorsun).” (Şuara 52)

Bunun yine Şuara Suresi’nde olması aşağıda açıklayacağım sebeplerle nasıl da bağlantılı beraberce göreceğiz…

Kuran peygamberimize gelmiştir ve onun nezdinde her birimizle muhataptır. Zaten hepimiz peygamberimizin (Allah’ın peygamberimizde zahir olmuş) nurundan olduğumuza göre bunu anlamak güç olmasa gerek.

Fakat bunu değerlendirirken de unutmamamız gerekir ki herkes kendi idrakinden sorumludur. Çünkü Allah kimseye kaldıramayacağı bir yük yüklemez.

Ama bu demek değil ki sadece en yüksek mertebedekiler Allah dostu olur. Hayır işin en muhteşem kısmı da bu, gayreti ve niyetiyle Allah’a yönelen herkese Allah o kapıyı açmıştır.

Ben eskiden Allah dostu dendi mi her birini aynı idrakte sanırdım. Hayır, işte bu yine Allah’ın rahmetinin bir ifadesidir. O’nun kapısı herkese açıktır.

İmkânları ve idraki ölçüsünde O’nun yolunda çabalayan herkese kucak açmıştır.

Musa ile çobanın hikâyesi gibi. Kimin Allah tarafından ne kadar sevildiğini bilmek mümkün değildir. Her gördüğünü Hızır bilmek ifadesi de bu yüzden kullanılır. Bu yüzden önceden de belirttiğim gibi, kimin duasının daha makbul olduğunu bilemeyeceğimizden, herkesin “duasında” yer alabilmek ne büyük lütuftur.

Bu durum “reenkarnasyon” denilen anlatımı zaten başından söndüren bir durum. Git gel, git gel dünyaya ve idrakini artır gibi anlatımlar, bu anlatım içinde nerede yer bulur?

Allah her kulunun aynı olmasını istese günah kavramını oluşturmazdı. Burada mesele kendi şart ve imkânlarında O’na en büyük gayretle yönelmektir.

Zaten Allah “mertebeleriyle” bizlere nüzul etmek istemese herkes aynı olurdu.

Şimdi konumuza dönelim…

Dolayısıyla, herkesin miracı da kendi bilinç seviyesine göre olacaktır. Elbette ki hiçbirimizin ne Kadir Gecesi, ne imanı, ne miracı Peygamber’in (sav) seviyesinde olabilir. Ama işin Furkan, yani fark âlemindeki güzelliği de burada. Her birimiz kendi mertebemizin en yüksek kapasitesine bilinç olarak yükselme gayretiyle yaşasak, zaten olması gereken olur. Allah bizleri “niyetlerle” ölçer. Fiilleri yaratan Allah bize niyette seçme şansı vermiştir. Bu durumda güzel bir işe, bir hayra vesile olmaya niyet edip de elimizden geleni yapsak ama o olay gerçekleşmese dahi Allah sanki o olay olmuş gibi değerlendirir derler. Rahmete bakın…

Konumuza dönersek miraç insanın kendi bilincinde yaşadığı bir bilinç yükselmesini de ifade etmez mi?

Adeta bir “merdivene” benzeyen “kıvrım kıvrım” hatta Kuran’da bazı bölümlerde (örn. Musa & asası) anlatımlarda “yılan” benzetmeleriyle ifade edilen bu bilinç yükselişi anlatımı, bize derinlerinde başka şeyler anlatmıyor mu?

Fizikçilerin önceki bölümlerde sizlerle paylaştığım anlatımları gibi, evren diye gördüğümüz her şey temelde içimizde ve bilincimizde yer alır.

Allah dostlarının ve bilimcilerin yıllardır dediği gibi “bizler evrenin oluşumunda katılımcıyız”. Ve “gözlemledikçe” oluşuma katkı sağlıyoruz.

Ha, bizler derken insan kelimesinin “gözbebeği” (Allah’ın gözbebeği gibi) manasını da unutmayalım. Ruhun penceresi olan gözlerden gören biz miyiz?

Şimdi gelelim diğer “çift sarmallı” yürüyen varlığa…

Su

Suyun, spiral şeklinde hareket ettiğini su ile ilgili önceki bölümlerde anlatmıştık.

Aynı DNA gibi. Ve vücudumuzun yüzde 70, beynimizin ise yüzde 85 civarının SU olduğunu…

Ne muhteşem bir kâinat ki zerreden külle, noktadan sonsuzluğa evrende her şey dönüyor (atom-altı parçacıklar vb. gibi)…

Bir girdap, çift sarmallı DNA'mız gibi içimizdeki su da aynı bir "yılan" tanımı gibi "sebun" içimizde akıp gidiyor.

Hatta bilirsiniz Kuran'da Lokman Suresi'nde Lokman Hekim'den bahsedilir. Öğütleri, tıbbi sözleriyle tanınır ve Hz. Davud zamanında yaşadığı rivayet edilir.

Ab-ı Hayat denilen ölümsüzlük iksirini bulup da formülünü bir köprüden geçerken kaybettiği rivayet edilir.

Kuran'da yine bir muhteşem ifade ile anlatılan bu zat, şifa ve sağlıkla ilgili anlatımlarda yer alır. "Ab-ı Hayat…" İksirin adı budur. Bakar mısınız: AB, yani SU. "Hayat Suyu…"

Su yüce Allah'ımızın başka bir mucizesidir.

Bu anlatımı verirken bir şeye değinmeden de geçemeyeceğim. Allah'ın sınırsız dehasındaki bir anlatımı, belki yıllardır okuyup da fark etmememizden kaynaklanan.

Lokman Hekim

Kuran'da sağlıklı kalabilmenin İŞARET'lerinden biri olarak gösterilen Lokman Hekim Suresi ve sureyle aynı addaki bu kıymetli şahsın adı neden Lokman Hekim hiç düşündünüz mü? Şu ana dek bunu çok kişiye sordum… Bir yanıt alamadım…

Beraberce bakalım o zaman. Ama farkındalığınızın artması için önce; hayatınızı YAVAŞLATIN… Aklınızı YAVAŞLATIN… Allah dostlarına bakın, sükûnetlerine… ve neden acele işe şeytan karışır denildiğine… ve bu sırlı İşaret'e… Yavaşlarsanız fark etmeye başlarsanız. Fark eden FARK'ını ortaya koymaya başlar. Buna emin olun…

Şimdi konumuza geri dönelim, yani yediğin LOKMAN senin HEKİM'indir.

Ne kadar doğru değil mi? Yediğimiz (içtiğimiz) bizim bedensel "hekimimiz" yani doktorumuzdur. Buradaki muhteşem zekâ içindeki mesajı alalım ve yediklerimizin (içtiklerimizin) bedensel sağlığımız ve aydınlanmamızdaki etkisini göz ardı etmeyelim.

"(Lokman, öğütlerine devamla şöyle demişti:) Yavrucuğum! Yaptığın iş (iyilik veya kötülük), bir hardal tanesi ağırlığında bile olsa ve bu, bir kayanın içinde veya göklerde yahut yerin derinliklerinde bulunsa, yine de Allah onu (senin karşına) getirir. Doğrusu Allah, en ince işleri görüp bilmektedir ve her şeyden haberdardır. Yavrucuğum! Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçirmeye çalış, başına gelenlere sabret. Doğrusu bunlar, azmedilmeye değer işlerdir. Küçümseyerek insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Zira Allah, kendini beğenmiş övünüp duran kimseleri asla sevmez. Yürüyüşünde tabii ol, sesini alçalt. Unutma ki, seslerin en çirkini merkeplerin sesidir." (Lokman 16-19)

"And olsun biz Lokman'a, Allah'a şükret diyerek hikmet verdik. Şükreden ancak kendisi için şükretmiş olur. Nankörlük eden de bilsin ki, Allah hiçbir şeye muhtaç değildir, her türlü övgüye layıktır. Lokman, oğluna öğüt vererek, yavrucuğum, Allah'a ortak koşma, doğrusu şirk, büyük bir zulümdür demişti." (Lokman 12-13)

Bir rivayete göre Davud Peygamber Lokman'a bir koyun kesmesini ve kendisine en iyi yerinden iki parça et getirmesini söyler. Lokman koyunun yüreğini ve dilini getirir. Başka bir gün Davud Peygamber kendisine koyunun en kötü yerinden iki parça et getirmesini söyler. Lokman yine yüreğini ve dilini getirir. Davud neden böyle yaptığını sorunca Lokman şöyle cevap verir: "İyilik için kullanıldığında yürekten ve dilden daha iyi bir şey yoktur. Kötülük için kullanıldığında da yürekten ve dilden daha kötü bir şey yoktur."

Ölümsüzlük iksiri tanımında adı geçen Su, insanlara şifa veren, ebediyet veren, Ab-ı Hayat denilen suyun kıymeti az çok aklımızda canlanmış olmalı…

Peygamberimizin Kevser anlatımında cennette bir nehir olduğu da hadislerde geçmektedir…[55]

Enes diyor ki: Resulullah efendimizden Kevser sorulduğunda buyurdular ki:

"O cennette bir nehirdir. Aziz ve celil olan Allah onu bana vermiştir. Sütten beyaz, baldan tatlıdır. Onda deve boynuna benzer kuşalar vardır." İmran muhakkak bunlar çok güzel deyince, Resulullah (sav), "Onları yiyen onlardan daha güzeldir" buyurdular.

Kevser'in tüm bunlarla beraber ilim nehrini de ifade ettiği söylenir.

Bunun önemi öyle üstün ki… Kurtuluşumuzun Allah ilmi ile O'nu tanımaya çalışmakla ilgili olduğu ve bu sayede de hakikati idrakte yükselerek, her iki âlemdeki

hayatlarımızı da daha kolay hale getireceğini bildiğimize göre, bu anlamı da dikkate almakta fayda yok mu? Allah ilmi ve aşkı yolumuzu açar. İkisinin de birbiriyle bağlantısı var.

Fatiha

Şimdi gelelim 3. sarmal meselesine…

Şimdi anlatacaklarımı dikkatle okuyalım ve beraber tefekkür edelim.

Fatiha kelimesinin kökü “açmak” anlamına gelir, daha önce de belirttiğimiz gibi, fetih, fethetmek ten gelen bu kelime, “açan” anlamındadır.

Neyi açıyor?

Ne fetholunuyor?

Bilincimiz olabilir mi?

Her şey, her şey âdemin kendi içinde. Bu koskoca âlem, numunesi olan âdemde ise, “evren insanda insan evrende” ise; bu açılış ve fethedilen hakikat nedir?

Her şeyin hakikati…

Hakikati Muhammedi…

Fatiha besmeleyi bir ayet olarak bünyesinde bulunduran ve Allah’la Kuran içinde insanın konuşma halini “Yalnız senden dileriz, yalnız senden isteriz” gibi bire bir bir diyaloğun olduğu olağanüstü bir sure…

Kuran’ın önsözü, özeti gibi olduğu ifade edilen sureye “küçük bir Kuran” denilebiliyor.

Şimdi Fatiha’ya verilen pek çok isimden “konumuzla ilgili” olanlara bakalım:

Ummu’l Kuran - Kuran’ın Anası, Özü

Ummu’l Kitab - Kitabın Anası, Özü

Ve…

Es-Seb’u’l Mesani (Tekrarlanan Yedi/Çokluk)

“Es Seb’a” lafzının zahirde “yedi” anlamı yanında “çokluğu” da ifade ettiği bilinir…

Şimdi burada seb’ul kelimesine bakalım.

Mesna (tun) kelimesinin çoğulu olan “mesani” kelimesi ise çok geniş bir anlam kapsar…

(İkilik anlamındaki tesniye ya da istisna maddesi olan senadan da türemiş olabileceği belirtilir.)

Meseleye gelirsek…

Mesani

MESANİ bükülmek, katlanmak, kıvrılmak veya tekrar edilmek suretiyle ikilenen; MESNA, başka bir şey eklemekle takviye edilen veya çeşitlendirilen herhangi bir şeye denilir. İkişer, ikili, mükerrer, bükülü, te'kid edilmiş, muhkem, çifteli, büklüm, büklümlü, büklüm yeri kat olan, katlı, kıvrım, kıvrımlı, kıvrak, manalarına gelir.

Demek ki bir şeyin "kuvvetleri, katları, kıvrımlarına" mesani denir…[56]

İşte yine geldik "spiral, kıvrım kıvrım, büklüm büklüm" "yılan" şekliyle örtüşen bir anlatıma.

Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, "mesnevi" kelimesinin ise kafiyeli beyitlerden oluşan ikilenmiş ve ikili anlamında olması gerçekten etkileyici…

Peki, bu neden önemli?

Şuara Suresi 32. ayete, yani işarete bakalım:

"Bunun üzerine Musa asasını bırakıverdi; apaçık bir ejderha oluverdi."

Firavunun sihirbazları ile karşı karşıya kalır Musa… Sihirbazlardan biri ipini diğeri sopasını atar ve ip ve sopa her ikisi de orada birer yılan oluverir… Bunun üzerine asasını yere atar Musa ve o asa adeta bir ejderha gibi büyük bir yılana dönüşüp diğer sihirbazların yılanlarını yutuverir.

Şimdi ayette geçen ve Türkçesinde "yılan/ejderha" diye meallendirilen bu kelimeye bakalım…

"Fe elka asahu fe iza hiye su'banun mubin (mubinun)."

Su'banun…

Bu kelimenin kökü nereden geliyor? Yukarıda Fatiha'da ve Miraç'ta, DNA'da bahsettiğimiz SEAB, kıvrılma, bükülme kelimesinden… Vadilerde, dere yataklarında bu kıvrım kıvrım dere yataklarından suyun akması ve önlerine geleni alıp sürüklemesi önüne katması gibi anlamlara da geliyor. Çoğulu "sü'ban" tekil halindeyken de "büyük yılan, fare avcısı yılan" anlamında kullanılıyor…

Evet şimdi yine sadece yılan diye meallendirilen diğer bir sureye bakalım:

Taha Suresi, 20.ayet:

"Fe elkaha fe iza hiye hayyetun tes'a."

Mealini veriyorum:

"Böylece onu attı. O zaman o, hızla hareket eden (koşan) bir yılan olmuştu…"

Burada hayyetun kelimesini araştırdığımızda "hayy" yani hayat kelimesini ve hatta Arapların yılana bizim yedi canlı anlatımımız gibi "uzun ömürlü" anlamında bu kelimeyi de kullandıklarını buluyoruz.

Burada benim dikkatimi çeken ise, Neml (Karınca) Suresi 10. ayettir:

"Ve elkı asak (asake), fe lemma reaha tehtezzu ke enneha cannun vella mudbiren ve lem yuakkıb, ya Musa la tehaf inni la yehafu ledeyyel murselun (murselune)."

"Ve asanı at!" Bunun üzerine (asasını atınca) onun yılan gibi hareket ettiğini görünce, arkasına bakmadan geri dönüp kaçtı. "Ya Musa! Korkma, muhakkak ki ben(im), benim yanımda (huzurumda) resuller korkmazlar."

Bu sefer yılan "cannun" ifadesi ile tasvir edilmiştir. Cannun kelimesine baktığımızda ise kelimenin "c-n-n" kökünden geldiğini ve "hareket eder gibi canlandı" anlamını da içerebileceğini anlıyoruz…

Sadece “yılan” olarak çevrilen ve birbirinden farklı tanımlamalarla gördüğümüz bu ayetlerde kullanılan asanın bilincimizi, şuurumuzu (hatta bir başka bakışta irademizi de) ifade edip etmediğini sorgulamamak mümkün değil.

Özellikle Şuara Suresi’nde geçen ve diğer sihirbazların yılanlarını yiyen büyük ejderha ya da dev yılanın…

Şuara ne demek?

Şuara “şairler” demektir…

Şimdi “şairler” de ne demek derseniz vereceğim anlatımı yakından takip etmenizi rica edeceğim.

ŞİİR kelimesi, Arapça ش ع ر kökünden gelen شعر “sezgi, ilham, ilhama dayalı ifade” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça ise “sezdi, sezişle bildi, dolaysız kavradı” fiilinin mastarıdır.

Peki size enteresan bir şey söyleyeceğim, bu kelimenin ŞUUR kelimesiyle bağlantısını…

Şuur

Arapça ش ع ر kökünden gelen شعور “bilinç, hızlı ve doğal kavrayış” sözcüğünden alıntıdır.

Musa’nın asasının (pek çok anlamı ile beraber) ŞUUR’u ifade etmesi ve yılan diye tabir edilen bu şuurun adeta “cansızken” yukarıdaki ayetlerde kullanılan “hayyetun ve cannun” kelimeleri ile Allah’ın canlandırması ve hayat vermesi sonucu (Musa ve Musa makamındaki bilinç mertebemizin Allah’ımız tarafından hakikate uyandırılması), canlandırılmasından bahsediliyor adeta…

Özellikle diğer sihirbazların yılanlarını yutan bu ejderha ya da büyük yılanın, kıvrılan, büklüm büklüm olan “seb’un” kelimesi ile nitelendirilmesi de bu uyanıştaki mecazi anlatımın bir parçası olabilir mi?

Her bir sureyi bırakın, her bir ayetin, hatta harfin öyle mucizevi yönleri ve sınırsız ifadeleri var ki, aynı bir gül gibi katman katman, yaprak yaprak açılan bu şuur hem bize can ve hayat veriyor hem de artık bilimin de ispat ettiği gibi gördüğümüz her şeyin atom-altı parçacık boyutunda canlı olduğunu da ifade ediyor olamaz mı?

Firavunun sihirbazlarının attığı ip ve sopa yılan olduktan sonra, Musa’nın asasını Allah’ın, adeta bir ejderha, büyük bir yılana dönüştürmesi ile o yılanın diğerlerini yutması sonucu, sihirbazlar hemen secdeye kapanıp Musa’nın ve Âlemlerin Rabbi’ne inandıklarını belirtirler.

Şimdi konuyu bağlayacağımız yer hayli enteresan.

Kuran’da ve peygamberimizin Kuran açılımlarında bizlere öğretilen hiçbir metot ya da zikir “anlamsız” değildir. Bizim bir şeyleri anlamamamız veya bize o an o konunun anlaşılmaz gelmesi, bu metnin çelişkili olduğundan değil bizim aklımız ve anlama kapasitemizin yetersiz olduğundan ve henüz o anlatımı anlamaya, idrake ulaşan bir kapasitede olmadığımızdandır…

Aslında aklımızla anlamaya çalışmak hatası bizi bize mahkûm eder. Kalbimizle bakabilsek sezgi, basiret gözümüz açılır. Bu yüzden aşk aklın çalışmadığı bir lütuf olarak verilmiş sanki…

Ama sezgilerimiz nasıl da duyularımızın önüne geçer. Kokusunu duyar acısını hissederiz sevdiğimizin. Bir tanım da getiremeyiz, ama enteresan şekilde hakikati her zamankinden daha iyi kavrarız, biliriz. Bunun gibi, birimsel akıl bizi hakikati kavramaktan alıkoyar. Külli akla ulaşmak ise aklını da teslim etmekle olur.

Hatta daha ötesinde şunu söyleyebilirim ki dünyada yapılan son araştırmalarda insanların "şifacılık" gibi ya da olağanüstü durumlarda olağanüstü güçler sergilemeleri hallerinde bulundukları halin hep "düşünmedikleri" sadece "yaptıkları" anlar olduğunu fark etmişler.

İşte bu yüzden anlamadığımız, birimsel aklımızın almadığı şeylerle, sınırsız aklı ölçmeye kalkmayalım.

Kendi yetersizlik ya da aslında gayretsizliklerimizi tümünü bile okumaya zahmet etmediğimiz Kuran'a yüklemeyelim.

Şuur ve şiir meselesine bir ekle de şunu söylemek istiyorum: Allah dostlarına bakın, nasıl da hepsi şair…

Mevlana, Yunus Emre, Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri ve daha niceleri…

Sezgi ve bilinç arasındaki muhteşem bağ…

Şimdi…

Bu "kıvrımların" bağlanacağı başka bir yer var.

Her namaz sonrasında peygamberimiz, 33'er olmak üzere zikirler tavsiye etmiştir denilir…

Sübhanallah-Elhamdülillah-Allahüekber-La ilahe illallah…

Evet…

33…

Cennette hepimizin 33 yaşında olacağı söylenir…

Hz. İsa'nın 33 yaşında görüntüsüyle geri geleceği gibi 33'le ilgili pek çok İslami anlatım vardır.

Peki 33 nedir?

33 boğum omuriliğimiz…

Adeta bir yılan gibi değil mi?

Hatta beyin sapımızın sürüngenlerinkiyle aynı yapıda olduğunu bir arkadaşımın söylemesi üzerine, bunu araştırmaya başlayıp okuduğumda yaşadığım şaşkınlık çok derindi…

Hatta beyin sapıyla ilgili bir anlatımda, korkuyla olacak olan tepkilerden bahsederken, "annenin çocuğunu bırakıp dahi kaçabileceği" ifadesi vardı.

O anlatım beni mahvetti. Çünkü mahşer günü "annelerin evlatlarını dahi bırakıp kaçacağı" bir anlatım İslamiyet'te vardı…

Beyin sapı…

33'ü araştırmaya başladım.

Omuriliğimiz ve beyin sapımızın yükselişine baktığımda adeta yılan gibi bir görüntü olduğunu fark ettim…

En aşağıya baktığınızda kuyruksokumunun adeta bir yılan başı gibi olduğunu göreceksiniz.

İşte insan Esfel-i Safilin ve Ahsen-ü Takvim arasındaki yolculuk…

33 basamak sürüngen basamağı ile başlayan Nefsi Emmare…

Topraktan can bulduğunu sanarak bedensel bir yaşantı içinde… Yıkıcı, yakıcı… Kendini sadece bu dünyanın parçası sanan ve ateşine yenik düşen bir bilinç. Size tuhaf gelmesin, ne varsa âlemde hepsi âdemdeyse sürüngen mertebesinin de içimizde olduğunu bilmemiz lazım. Kuran'da Enam Suresi ve daha pek çok surede, hayvanlara ilişkin anlatımlar neden var sanıyoruz? O mertebeler bizlerin içinde de olduğu için…

Ve daha sonra Nefsi Levvame, Mülhime ve Nefsi Safiye'ye kadar giden bir yolculuk…

Sanki bir sırat da bu epifiz bezine ulaşıncaya kadar. Neden epifiz bezi, anlatacağım.

Omuriliğimizde 7 nefis mertebesi ve hatta Uzakdoğu'da "çakra" denilen Allah dostlarındaysa "felekler" olarak okuduğum tabir…

Kuran'da güneş Allah'ın, dünya ise insanın manasını taşır. Ve dünya güneşten kopmuştur, değil mi?

Ateş parçasıyken soğur, toprakla örtülür, ateşi içinde saklıdır…

İşte şeytan da Âdem'in içindeki Allah'ın üflediği ruhu bilmeden sadece toprak sandığından, ilim eksikliğine yenilmiştir.

Bizler hem ateşi, narı; hem de nuru barındıran varlıklarız. Hem de Zati Nur'u…

Ama indirildiğimiz yerden yukarı doğru geri çıkmak için, ateşimizi ateşle nura çevirmeliyiz.

Melekler melekeler mertebeleri de içimizde olduğu gibi, şeytan ve cin mertebeleri de içimizde. Bunlardan arınarak ancak nura yükselebiliriz…

Şeytan ateşten yaratıldı ama ona ateşle azap edilecek. Bu anlatım çok önemli. Cehennem olarak anlatılan sıcaklıkta kalacak olmaları insanlar için çok önemli… Bu işlem bazı günahkârları bir süre sonra cennete girmeye götüreceğine göre, yanmak suretiyle nardan kurtulma işlemi var adeta… Allahüâlem… Tefekkür… tefekkür…

Varlıklar arasında iyi kötü, güzel çirkin ayrımı olmadığını temelde her şeyin güzel ve iyi olduğunu, sadece aralarında doz ve mertebe farkı olduğunu anlatır Kenan Rifai Hazretleri… Bu durumda nar da nurun bir mertebesi mi? Nur mertebesine yükselmek için yanmak gerekiyor olabilir mi?

Her şeyin doğrusunu sadece Allah'ımız bilir. Üstümüze düşen anlama gayretini, İslami ve ilmi anlatımlarla ortaya koymaya çalışıyoruz…

Tüm bunlar tasavvufi anlatımlarla birleştirilince:

Bu bilinç tırmanışında Nefsi Levvame, Mülhime gibi 7 basamağın her biri omurilik üzerinde bir yükselişle işaret edilmiştir. Tüm kablolarımızın geçtiği, beynimize ulaştığı ve sayılmakla bitmeyecek görevleri olan omuriliğimiz Uzakdoğu felsefelerinde de bizim "hayat merkezimiz" gibidir…

Tüm bunlar zikir, ibadet ve titreşimiyle bilincin yükselme istikametini anlatıyor olabilir mi? Beyin ve kalple ilişkisine geleceğiz birazdan…

Omuriliğimiz aynı bir NEY gibidir. Tasavvufta neyin 7 deliği vardır. Aynı 7 nefis mertebesi gibi…

Hakikati Muhammedi'nin temsil ettiği 13 gibi 13 çeşit. Perdeleri var aynı bizim perdelerimiz gibi. (Bu arada 13 demişken "uğursuzlukla özdeşleştirilmeye çalışılan" 13'ün bizler için aslında ne kadar mübarek ve kutsal olduğunu belirtmeden geçmek istemedim… İleride bu konuya ilişkin bir anlatım da vereceğiz…)

Her neyin sesi ayrı, her insan gibi bir farklı sesi. 9 ayda doğan insan gibi 9 boğumludur. İnsan başında dış dünya ile ilişki kuran 7 delik vardır, neyde de sesleri dışa vuran 7 delik var.

Ve en etkilendiğimse, İslamiyet'te ney ile ilgili çok sevdiğim bir anlatımın olması:

Peygamberimiz ilahi aşk sırrını Hz. Ali'ye söylemiş. Bu sırrın yükü altında ezilen Hz. Ali gidip Medine dışında kör bir kuyuya bu sırrı anlatmış. Kör kuyu bu sır ile coşup köpürmüş ve taşmış. Su her yeri kaplayınca kenarlarında kamışlar yetişmiş. Oralardaki bir çoban bu kamışlardan birini kesip muhtelif yerlerinden delmiş ve üflemeye başlamış. Çıkan ses kalplere coşku ve heyecan verip ilahi sırrı anlatır olmuş. Peygamberimiz tesadüfen bu çobanın ney sesini işitince bu durumu anlamış. O günden sonra ney, bir ilham kaynağı olmuştur.

Hiçbir hikâye sadece hikâye değildir. Hakikat masal gibi, gerçek sandıklarımızsa masal…

Bu bilinç tırmanışında insan aydınlanmaya varırken, bu bilinç yükselişi bir yılan gibi kıvrılan omurilikle misallendirilmiş olabilir mi?

Miracın merdiven olması, DNA'mızın çift sarmallı olup adeta yukarı çıkan bir yılan gibi büklüm büklüm kıvrılması ve Fatiha Suresi'nde bu çok büklümlü halin, çift sarmalın anlatılmak suretiyle AÇMAK-FETHETME'nin anahtarı olduğunun söylenmesi, namaz, oruç, zekât gibi pek çok ibadetimizle tüm bu bilinç, şuur yükselişi arasındaki ilişki, bizi nur olmaya çağıran İslamiyet'e yönlendirmiyor mu?

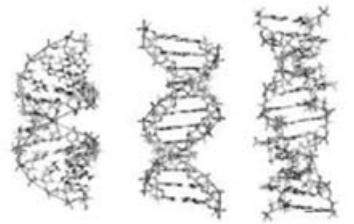

Miraç… Merdiven… ve DNA…

Tüm bu yükseliş içinde Allah'a ulaşmamızın işaretlerine ise, epifiz bezimizle ilgili anlatımımda yer vereceğim…

Tüm bunlar arasındaki bağ kafamda oluşurken Kuran'da geçen "fitne" kelimesiyle nasıl bir bağımız olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Fitne biliyorsunuz “imtihan” diye çevirsek de aynı anlamda “bakırı altından ayırmaya yarayan bir ateş” olduğu da söylenir kimyada. Allah kullarını sıkıntılarla denemek suretiyle hangimizin ne yapacağını gösterir bizlere…

Tüm bu anlatımlarda çift sarmallılık ve yılan benzetmeleri bana şu bilgiyle bir açılım daha yapt: Mesani, “sani”, “iki olma” kelimesiyle bağlantılıydı…

Sonra aklıma şu geldi: Yılan kılığına giren şeytan ne yapmıştı? Âdem ve Havva’yı yönlendirdiği günahla, insanı Allah’tan koparmıştı…

Nurdan gelen insan ateşe düşüp dünya ile yoğrulmuş ve geldiği en yüksek nura dönmeye çalışıyordu…

Şeytan, İblis insana ikilik, hatta çokluk olduğunu telkin etmeye çalışıyordu. Oysa sadece BİRLİK vardı.

Ve mesani, sani kelimelerine baktığımda “insan” kelimesi ile bu “ikilik, çokluk” anlamına gelen “mesani” kelimeleri arasında bir bağlantı olabilir miydi?

Havva kelimesinin anlamlarından biri de “hayat” olunca, toprak olan Âdem’in hayatla buluşmasıyla can, hayat kazanması ve kendini bu yüzden Allah’tan ayrı sanması yani idrakinde ikiliğe düşmüş olması olabileceğini düşündüm yaşadığımız şeyin.

Biz Hayat Ağacı’ndan meyve yiyerek hayat kazanıp da bireysellik kazandığımız bilincine düşmüştük. Uyuyorduk.

Âdem meyveydi, âlem de ağaç…

Bir ağaç dallarını andıran “nöronlarla” örülü beynimiz adeta hayat ağacı, hatalı fikirlerimizse yasak elmaydı. Her ısırışta cennetten bizi uzaklaştıran fikirler ve o yönde olayların meyve vermesi gibi…

Nurdan geldiğimizi unutmuş, nar olan bu beden ile Allah’tan uzak düşmüşlük bilincine hapsolmuştuk…

İşte düştüğümüz nefsi emareden geldiğimiz, Allah’a ulaşmaya giden bu yoldaki bilinç tırmanışı, adeta diğer “hayal yılanları” “hayal varoluşları” yutan dev bir ejderha oldu; aynı Musa’nın asası gibi…

Bilincimizin Allah’a kavuşmasıyla, miracıyla bir de ne fark ettik biliyor musunuz?

O yılanlar yalanmış…

Türk motiflerinde de kullanılan ejderhalar vardır, hatta 7 başlıları vardır. 7 nefis mertebesi gibi…

Musa’nın asasından ve en kemalli haliyle Peygamber’in (sav) miracından bize ulaştırılan bilim tırmanışıyla Allah’ımıza geri dönmeye çalışıyoruz…

Allah’a kavuşunca O’nu içimizde bulunca kendi yokluğumuzu anlayıp, ikilik olmadığını, çokluk görünenin aslında teklik olduğunu anlayınca, o omuriliğimizden beynimize varan uyanış, tüm “hayal âlemleri” yutmuş gitmiş…

Kıyam etmiş bilincimiz. Kıvrılıp bir yılan gibi uyuduğu yerden uyanmış ve ayağa kalkmış.

Allah bilinci, şuuru ve Allah’ın uyandırması var olduğun her şeyin bir anda yutulmasını sağlar.

Yok eğer nefsini uyandırırsan vay haline! İşte bu çatışma devam eder durur kendi içinde.

Allah’ın sana bilincinde verdiği uyanışla oluşan o büyük kıvrılan titreşimler, içinde kıvrılır, seni Allah’a taşır ve Allah’ın sendeki bilinci yer yutar bu hayal dünyayı…

“Bu dünya rüyadır, hayaldir.”

İşte evren de böyledir.

Miracına vardın mı Allah’ta yok olur, yokluğunu anlarsın ve miraçtan döndün mü Allah’la var olursun.

Bu arada, evren ne mi demek?

EVREN: EJDERHA, BÜYÜK YILAN!..

Bizi bizden gören Allah’a şükürler olsun.

“Ettahiyyatü lillahi ves-salevatü vet-tayyibat.” Tahiyye, selam demek…

Tahiyyat, hayatla da ilgili. Miraç’ta kavuşunca Allah’a yani kendindeki sana, özüne kavuşunca; “Selam” yani “İslam” yani “Teslim” oluyor ve TEK’liği fark ediyorsun…

Birliğin 2 görüntüsü gibisin. Senden görenin O, senin yaşadığın hayatın “lil lahi”, “O’nun için” olduğunu anlıyorsun…

Ve melekler, melekelerin buna şahit oluyor…

Bakır… Bak-Ara…

Tüm bunlarla beraber Kuran’da “fitne” anlatımı için tasavvufta verilen örnek Bakır, Bakir kelimesini araştırmama sebep oldu.

Bakır dünya gibi.

Altınsa güneş…

Güneş Allah’ın manası…

Bakırsa dünyanın…

Aşkında ve acısında hep yanıyorum diye feveran eden insan… Ne tuhaf, acı da hissetse yanar, aşk da…

Bedende ateş, nar var. Ruhtaysa nur…

Yanmadıkça aydınlanamıyor ve ışık veremiyor insan…

Aynı bakırı altından ayırmak için ateşe sokmak gerektiği gibi. Bu ikisi arasında.

Altın Sarısı Güneş - Bakara.

Bakır kelimesinin bkr’den gelen kökünde “yeni, taze, turfanda” olduğunu okudum.

Tam o anda annem içeriden seslendi: “Deniz!”

“Domatesler yeşildi, hamdı. Güneşe koydum olgunlaşsın diye. Çık bir balkona bak yavrum, OLMUŞLAR MI?”

O an içimde bir şey oldu…

Hayat ağacından dünya toprağına düşen, olmamış meyve…

Güneşle “olan” ham meyve yani “Allah’ın manasıyla” olan ham beşer…

Pişmeye, olgunlaşmaya gelmiş olabilir miyiz? Aynı o domatesler gibi…

İçeriden seslendim…

“Bazısı olmuş, bazısı olmamış anne…”

“Daha vakit var…”

Vel Asr

ASR Suresi 1-2. ayetler:

“Vel asr (asri)… İnnel insane le fi husr (husrin).”

“And olsun asra… Muhakkak ki insan, gerçekten hüsrandadır.”

Cennet de sende cehennem de… Altlarından ırmaklar akan cennetler. Aynı bedenden çağıldayan su gibi… Aynı bilinçten akan ilim gibi…

55. Kaynak: Mehmed Çağlayan, Ehl-i Sünnet ve Akaidi, s. 269

56. Hayvanın dizlerine ve dirseklerine mesani ed-dabbe” ve bir vadinin bükûntülerine, dönemeçlerine “mesaşi el-vadi”; bunun gibi, musikide ikinci tele veya çifte tellilere “mesani” denir. Mesani ila yedu ise bağış ve ihsanı tekrar etmek demektir. İbn Cerir’in İbni Abbas’tan bir nakline göre mesanide müstesnalık manası da vardır. Zira istisna da seniy’den türemiştir. Bükülmüş ipe veya ipliğe “mesna(tun) veya misna(tun)” denildiği gibi, geri döndürme (terci’) veya tekrar etme manası itibarıyla tarab (sevinçlik, şenlik) ve terennüme veya ikişerli manası ile mesnevi dediğimiz nazım şekle de mesna(tun) denilir. Bir de müsnanın çoğulu olabilir ki, sena makamı, yeri anlamına gelir. (Elmalılı M. Hamdi Yazır, *Hak Dini Kuran Dili*, V, 3074-3075; *El-Mu’cem’ul Vasit*, I, 101, 102, Ç.Ü. *İlahiyat Fakültesi Dergisi*, Cilt 5, Sayı 1, Ocak-Haziran 2005, Mehmet Çalışkan)

ÇİFT SARMAL-II

“Bendeniz.”[57]

Ne demek biliyor musunuz?

Köleniz demek…

Bizse “bendeniz” sanırız bunu genellikle. Benliğimize “benlik” veririz…

Yok olan var olur oysa…

Ve yanılmak yanmaktır.

Kâbe’deydik. Kuran okuyorduk ve Kâbe’mizi seyrediyorduk…

Artık dönüşümüze sadece iki gün kalmıştı. Mutsuzduk. Ayrılmak istemiyorduk.

Nasıl bir güzellik tecellisiyse, her birimiz gönüllü esaretindeydik.

Ağlıyordum. Doyamamıştım ve tabii ki daha da fazlasıyla bu fırsatı değerlendiremediğimi düşünüyordum, her birimiz gibi…

“Ah!” dedim kendi kendime. “Allah’ım Mekke’de yaşayan insanlar ne şanslı. Bizse ne şanssızız, hep yanındalar güzel Kâbe’min…”

Ne annem ne teyzem ne Raziye abla ne Muhlise abla, kimse dönmek istemiyordu eve henüz.

Herkes mutsuzdu.

Gözlerimiz dolu dolu…

“Allah’ım…” dedim içimden. “Henüz dönmek istemiyorum.”

“Sanki senden kopacak gibi hissediyorum. Burada yaşayan insanlar ne şanslı. Senin adaletine güveniyorum elbet. Hâşâ. Ama ne bileyim işte, daha mı şanslılar ne? Onlar daha mı Müslüman bizden? Bizden daha mı çok seviyorsun onları? Onlar burada biz burada değiliz.”

Sordum O’na. Üzüldüm, ağladım. Bizi daha mı az seviyordu?

Ertesi gündü. Artık bir gün kalmıştı. Bir taksi tutmamız gerekti Kâbe’ye giderken.

Bir taksi çevirdik.

“Kâbe, Harem…” dedik.

Adam kafasıyla işaret etti.

Sonra İngilizce konuşmaya başladık…

“Neredensiniz?” diye başlayıp sorular sordu.

“Türkiye’deniz” dedim. Yüzüm üzgün gözlerim şiş…

Annem ve teyzem de tesbih çekiyordu yolda…

“Güzel ülke” dedi.

“Aa, gittiniz mi?”dedim.

“Evet. Çok ülke gördüm, ama 19 senedir Mekke’deyim” dedi.

“Ah!” dedim, iç çekerek. Özenerek, hatta buruk. “Ne şanslısınız!”

Gülümsedi. “Neden?” dedi.

Annem ve teyzem konuşmamızı anlamaya çalışıyordu.

“Ne güzel, Kâbe’min yanı başında yaşamak ve O’na koşabilmek, ne zaman istersen” dedim.

Aynadan bana baktı.

Ve hayatımda en büyük öğretilerimden birini anlamama sebep olacak şeyi söyledi: “Hanım. Ben 19 senedir Kâbe’ye insan taşıyorum ama bir kere bile içine girmedim!”

“Ne? Nasıl yani! Şaka mı bu?” dedim.

“Hayır şaka değil. Girmedim, bir kez bile girmedim…”

Mahvoldum…

Annem ve teyzem ne konuştuğumuzu ucundan da olsa anlamışlar gibi hayretle yüzüme baktılar…

O an hepimiz anladık ve Allah’ım bir önceki gün O’na ağlayarak sorduğum sorunun cevabını kulu aracılığıyla bize vermiş oldu…

Nasip… Kısmet…

Eğer Allah istemezse nerede yaşadığının, nereye yakın olduğunun önemi yok, O’na ulaşamazsın…

En yakınlar sana uzak olur…

Ve eğer Allah isterse, bir dağ başında olsan bile O sana ulaşır ve seni bağrına basar…

En uzaklar sana yakın olur…

İşte biz Allah’tan yalnız kendimizi haberdar, dünyanın bir ucundaki insanlarıysa nerede nasıl yaşıyor, Allah’tan bihaber zannederken; belki de Allah asıl onları kendine ulaştırmıştır…

Hiçbirimizin ne durumda olduğunu zahir tayin edemez. Allah’ın hikmet hazinesi her hazine gibi örtülüdür.

Böyle bir adalet, merhamet ve hikmetten de sual bu yüzden olunmaz…

Nasıl olsun?

“Kor” olmakla “kör” olmak arasında iki nokta var…
İkiliğe düşen kör olur…
İkilikten kurtulansa kor…

– Deniz Erten

Bu bölüm sonuna şunu eklemek istedim:

Şuara Suresi’nin 32. ayetinde yer alan “Subanun” kelimesi…

Bu kelimeyi araştırırken karşıma çok etkilendiğim bir şey çıktı.

İnsan âcizliğini fark ettikçe, ağlamaktan başka bir tepki bulamıyor.

Ne bir söz ne bir fikir…

Sadece O’nun bizden bakan gözlerinden düşürdüğümüz gözyaşı. Aşkyaşı…

Vikipedi’de, binlerce bilgi arasında, “Subanon People” diye bir bilgi çıktı karşıma.

Allah’ım SEN nasıl da güzelsin ve ben nasıl da körüm. Seni değerlendirmeye çalışırken bu ufacık beynimle, aklımla nasıl da aptalım…

Affet…

Size karşıma çıkan Subanon (Subanen-Subanun diye de kullanılıyor) insanları ile ilgili biraz bilgi vermek istiyorum.

Bu kavim Filipinler’e bağlı yerli bir kabile.

Subanon dili konuşuyorlar.

Ağlayacağım…

Hatta bu satırları yazarken, gözyaşlarım pıtır pıtır yüzümden aşağı kayıyor…

Bu kabileyle ilgili kollardan bir kısmı İslam'ı benimsemiş ve kendilerine "Kolibugan" diyorlar.

"Kolibugan" kelimesinin etimolojik kökenine indiğimde "İyiyi Bulan" anlamını taşıdığını gördüm.

"İyiyi Bulan."

Bu kabileyle bağlantılı ve İslam olduğu söylenen bir kabile adı da "Tausug". Tau "insan", "sug" ise "akış, akım" demekmiş aynı "nehir" gibi akan, götüren. Tausug kabilesinin diğer adı da "Suluk People"…

"Suluk People" ne demek? Arapça SLK kökünden gelen "Suluk" şu demek: Bir YOL'a girme, tarikat mensubu olma…

İslam anlayışları tartışmalarında hep şöyle bir cüzi akıl sorgulaması vardır: "Yani şimdi Afrika'da bir kabile İslam'ı bilmiyor vs. Ee ne olacak, ben cennete o cehenneme mi gidecek?"

İslam'ın Allah'a teslim olmak olduğunu ve Hz. Muhammed'in (sav) de bu ilmin ve aşkın tüm mertebeleriyle kemalata ermiş öğreticisi olduğunu anlamak, İslamiyet'in kâinatın tek öğretisi olduğunu ve peygamberimizin de Allah'ın izniyle her insan grubuyla onların anlayışları üzerinden muhatap olduğunu kavramaktır.

Kimin ne kadar İslam olduğunu ise yalnız Allah'ım bilir.

Bir evladını kaybedip de "Yaratıcı istediği için oldu" diye razı olan Muhammedi ahlakla ruhunda buluşmuş bir Afrikalı kabilelinin teslimiyet ve hamd makamı bilincinin, nüfus cüzdanında "İslam" yazan ve sırf bu yüzden Müslüman olduğunu sanan ve sırf bu yüzden "Ben cennete diğerleri cehenneme gidecek" diye düşünme âcizliğindeki ve bu arada da, başına gelen en ufak sıkıntıda "Allah'ım bunu niye yaptın?" diye sitem eden kişiden katbekat üstün olup olmadığını da yine Allah'ım bilir.

Örneğin Afrika'da yaşayan Dogon kabilesinin (ki adlarını Büyükköpek Takımyıldızı'ndan –dog, köpek demektir– almışlardır) mensuplarının, bu takımyıldızın içerdiği (Kuran'da da Şira olarak geçen) Sirius yıldızının B çiftini, daha kimse bilmezken nasıl bildiğini ve oradan geldiklerini ve daha anlattıkları onlarca ilginç meseleyi açıklamak mümkün değil…

Dogon kabilesi Afrika'nın Mali Cumhuriyeti'nde yaşar. Kabilenin nüfusu 250.000 civarındadır. Dogonlar hakkında en fazla araştırma yapmış ve Dogon kültürünü Batı'ya tanıtmış etnolog Marcel Griaule'dür. Totemleri bulunan ve inisiyatik bir örgütlenmesi olan bu kabile, geleneklerini sözlü aktarım yoluyla sürdürmüştür. Tradisyonlarındaki astronomi bilgileri, özellikle Sirius sistemi hakkındaki bilgileri tüm astronomları şaşırtmıştır. Çadırlar içinde yaşayan ve avcılıkla beslenen bu ilkel insanlar, dünya gezegeninin hareketlerini, güneşin hareketini, Jüpiter'in uydularını olduğunu vs. bilmekteydiler (Vikipedi)…

Diyorum ya mümkün değil açıklamak…

Sınırlı aklınla ve bilginle bu konuları değerlendirmek ve adaletsizlik aramaya çalışmak mümkün değil… Tabii bu suçlamaların altında "cehalet" olmadıkça…

Allah'ın kime nasıl ulaştığını, peygamberini kime nasıl sevdirdiğini hiç kimse bilemez.

Bizler teknolojiyle dünyanın öbür ucuna ulaşırken, insanüstü sınırsız teknoloji sahibi Allah'ın bazı insanlara ya da varlıklara ulaşamayacağını düşünmek nasıl bir anlayıştır?

İslam bir kalıp değildir…

Bir YOL'dur.

Bu yol tek yoldur. En kâmil yoldur. Kim ne yolda gittiğini düşünse de aslında İslam'dadır. İster İslam'ın şeytanı bilincinde olsun, isterse de rahmani…

Mesele "iradi" teslimdir. Yoksa kim Allah'a teslim değildir Allah aşkına? Ne tür bir varlığımız var ki teslim olmayalım?

Her mertebesiyle; dünyayı bırakın, kâinatın her yerine ulaşır bu YOL. Geldiğin ve gideceğin tek bir yol var.

Çünkü Allah birdir ve resulü de Hz. Muhammed'dir (sav). Ve kâinat da onun için var edilmiştir.

Ve kâinatın malzemesi de AŞK'tır, sevgidir. Allah O'nun için sever tüm kullarını.

Hiçbirini terk eder mi?

***

Musa Rabb'inden çöle çıkması emrini alır ve yola koyulur, ama endişe basar ve Rabb'ine seslenir: "Rabbim ben onca zaman çöllerde ne yer ne içerim, nasıl yaşarım?"

Karamsarlığa düşmek üzeredir.

Rabb'i ona nida eder:

"Ya Musa! Şu ileride bir kaya parçası var, o kaya parçasına git ve yanındaki sopayla ona vur."

Musa kaya parçasına yönelir ve kayaya vurur.

Kaya o anda ikiye ayrılır.

Rabb'i ona seslenir: "Ya Musa, kaya parçasının içine bak."

Musa eğilir ve o anda gözleri dolar; kaya parçasının içinde minicik bir kurtçuk, o kayanın içinden çıkmayı başarmış bir yeşilliğin yaprağından bir parçasını koparmış, yemek için sürüklüyor.

"Bir kurtçuğun rızkını düşünen ve veren Rabb'in, senin rızkını mı vermeyecek? Sen yeter ki güven…"

Allah'ımız… Şükürler olsun O'na…

Tüm bunları düşünürken bir şeyi daha fark etmemi istedi sanırım.

O da nedir biliyor musunuz? Bu yukarıda anlattığım tezi destekleyen bir şey anlatacağım size.

Allah'ın "Ruhumdan üfledim" kelamının yer aldığı surenin adının aynı zamanda HİCR olduğunu fark ettim.

Hicr (ihraç) Suresi'nde anlattığı "Ona ruhumdan üfledim" anlatımı.

Hicr kelimesi "ihraç etmek, dışarı çıkarmak" anlamına geliyor. Ve "nefesle" ve bahsi geçen bu ayetle anlatılanlarla beraber, Allah'ımız rahminden ruhunu üfleyerek bizi adeta kendinden ihraç ettiğini, varlık âlemine çıkardığını anlatıyor.

En azından biz, imtihan gereği algılamalarımızdan dolayı "çıktığımızı" sanıyoruz. Oysaki biz hâlâ O'nun nefesiyle ve rahminde yaşamaktayız.

Kâinat sadece O'nun nefesiyle var olmuştur ancak, biz bunu unutmuşuzdur.

Körsek güneşin varlığını göremeyiz. Ama körlüğümüz güneşi "yok kılmaz". Sadece kör olan için güneş görünmez, oysaki gören için hep oradadır…

İşte her birimiz hâlâ o Rahim'deyiz. Kurtçuğundan insanına bu sonsuz sevgi herkesi sarmış durumda.

Etrafınızda kedilere köpeklere hayvanlara bir bakın nasıl da sevilmekten başka bir amaçları yok… Nasıl da elinizi uzattığınız an "Sev beni" diye bakıyor gözleri… Her şey sevgiden… Her şey aşktan…

Peygamberimizi sadece bir beden kabrinde görürsek onun temsil ettiği Hakikati Muhammedi'nin sonsuzluğuna ihanet etmiş oluruz. Ne yani, ahirete göçtü ve bitti mi?

O ölür mü?

Ölüm nefis için, o da tadımlık. Ruhu azamsa bir zat, ölür mü o? Allah'ın nurundan ilk var edilenin, Allah'a şahit olanın varlığında Allah'tan başka bir şey kalmamışsa, mekânla, zamanla sınırlanır mı varlığı?

İşte Allah ilmi, adaleti ve hikmetiyle arıya bile vahyeder, onun hayatını düzenler, onu merhametiyle şereflendirirken, dünyanın şurasındakiler ne yapacak diyen "cüzi akıl" nedir biliyor musunuz?

Şeytan…

Şeytan ismini almadan önce adı Azazil'di…

Meleklere ders veren bir âlimdi.

Öyle çok ilmi vardı ki…

Ne zaman ki Âdem'i halk etti Rabbimiz ve dedi ki meleklere: "Secde edin Âdem'e…"

Azazil/İblis dedi ki: "Ben ona secde etmem. Ben ondan üstünüm…"

Hatası neydi?

Çünkü o her şeyi bildiğini düşünüyordu.

Aynı, çoğu zaman bizlerin yaptığı gibi.

Oysa Allah'ım demişti ki: "Ben sizin bilmediğinizi bilirim…"

O hitabı sadece meleklere yapıyor diye düşünüp yine düşmeyin anlamların "kabir azabına". Tabii ki meleklere ama kendimizden doğru baktığımızda, bizim "anlayışlarımıza" da yapıyor o hitabı Rabbimiz.

Arapça "kbr" kökünden gelen "kibir" "büyüklük, azamet" sözcüğünden alıntı ve bu sözcük "kabir", "kabr", "büyük olma" sözcüğünün de mastarıdır.

Kibir, kabirdir…

İnsanı hakikate kör eder.

Kibir, şeytanın en sevdiği günah, Allah'ınsa en sevmediklerinden…

İşte bu yüzden der ki: "Ben sizin bilmediğinizi bilirim."

O hitap bize.

"Ey kulum! Ben senin bilmediğini bilirim. Güven bana ve teslim ol…"

Allah bizim "şeytanlaşmaya" meyilli aklımıza her an bunu söylüyor. O bizim bilmediğimizi biliyor.

Bunu unutmak nasıl bir kibir! Şüphe nasıl bir şeytan aracı…

Bizler 3-5 sayfa ilim öğrendik sanırken ve her şeyi o ufacık ilimle değerlendirmeye çalışırken, Azazilleştiğimizi ve bunun da bizi kibir sahibi yapıp şeytanlaştırdığını

anlamazsak, belki de bizden çok daha İslami bilinci olanları, Allah'ın lütuflarıyla kendine ulaştırdıklarını kendimizden aşağıda görürüz.

Hallac-ı Mansur der ki: "Azazil Âdem'e secde etmediğinden Allah'ın Azlettiği'dir."

Azazil idi o. Aziz kelimesiyle aynı anlamda, İbranicede "Azeez" kelimesinden gelen ve anlamı "Tanrı tarafından desteklenmiş olan" idi. Sonra ne oldu? "Ben oldum" kibrine düştü.

Ve merhametten ve cennetten kovulan oldu.

İbranice "satan" kelimesinin kökü "komplo kurmak" demektir. Arapçada ise "şetane", "rahmetten uzaklaştı" demektir.

Birilerine komplo kurarken kim olduğumuzu düşünün bu anlatımla.

İslam'da "İblis", Latincede "Diabolus" gibi "dia" ile getirilen nitelemeler şeytanın "çift görücülüğünü" de ifade etmektedir…

Bunun yanında "ramazan" tanımını onlarca tanımı yanında bir de "ram eden" yani boyun eğen "azan" organ(ların) diye düşündüğüm, o dönemde açlığa susuzluğa aklın "Ay ben yapamam" derken, aklını, ne açlık ne susuzluk hissettirerek utandıran azalarından yola çıkarak, Azazil'le de ilgili bu tür bir anlam canlandı içimde.

Allah'ın zıt isimlerine baktığınızda aynı kökten geldiğini görürsünüz çoğunun.

İzzet… Zelil…

El Muiz… El Müzill…

Bu da O'nun muhteşem dehası ve kelam kullanımıyla, zehir ile panzehirin aynı maddeden geldiğini ve hayat verenle hayat alan maddedeki tek farkın DOZ, ÖLÇÜ olduğunu bize göstermesindeki sanatıdır diye düşünürüm hep. "Orta yol" yani "denge" tavsiyesindeki…

Aziz ile Zelil olan arasında sadece "Bir Fikir" mesafesi vardır.

Azazil…

Arapçada "haris" anlamını da taşıyan bu kelime HIRS kelimesinden gelir.

Ne büyüklük hissine ne hırsa kapılma.

Allah katında Aziz'ken Zelil olur her varlık inan bir anda…

Kim hakiki Müslüman kim değil, Allah ilmi ve aşkını kalbinde taşıyanın kim olduğunu yalnızca Allah bilir. Bunu "kalıplarla" değerlendirmek insanı zelil ve merhametten kovulmuş yapar…

Ve unutmayalım ki İblis "ikilik görendir"…

Bizler etiketler ve şekiller altında hapsettiğimiz kavramların açılımlarını anlamadıkça, "kalıplara, kabir azaplarına" mahkûm oluruz.

Bir anlamı bir tek kalıba sokmak ve kendinle ilgili bağlantıyı görememek o kavramla ilgili yaşayacağın "kabir azabının" işaretidir…

Nehrin İnsanları

Kıvrım kıvrım nehirle bilinç mi anlatılıyor? Uyanış mı? Belki de Kevser Nehri. Bilmiyorum.

Bu yüzden de onlar "şu" ben "şuyum" da diyemeyiz…

Kelime değil, kavrama konsantre olmak bizi ikilik görmekten kurtarır…

Esas olan Rabcadır. Allah'ın bizimle her dil ve ses, hatta sessizlikte konuşmasını dinlemek.

Söz gümüşse sükût altındır… Çünkü kelimeler sınırlar insanı. Oysa yalnız "kalp" sınırsızdır…

Kalp sesini duyan Allah'ı duyar. Nerede, kiminle, nasıl olursa olsun.

Bu akılla o sınırsız aklı değerlendirmeye çalışma komedisi yerine "unutan; insan" olarak hatırlamamız gereken şey bence şudur: "Allah evlat ayırt etmez."…

Tercüme

Kuran'ın Arapça okunması, Türkçe okunması meseleleri hiç bitmez.

Elbette bir yerden başlamak lazım ve Türkçe meallerle bir altyapı az çok oluşabilir.

Ancak…

Beni düşündüren, tercümelerden ötesini aramamak…

"Tercüme" kelimesinin köküne baktığınızda "recm" kelimesiyle bir bağlantı görüyorsunuz.

Recm ne demek, sanırım hepimiz biliyoruz.

Arapça rcm kökünden gelen racm "taşlayarak linç etme" sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça racama "taşlayarak idam etti" fiilinin mastarıdır. Bu sözcük Akkadca ragāmum "söz söylemek, mahkemede dava etmek" fiili ile eş kökenlidir…

Bir kelimenin manası linç etmek gibi bir şey.

Hele ki "gizemli ve sınırsız" derinlikleri olan sınırsız bir varlığın ilahi kelimeleri ve kelime gibi görünen harf dizilimleriyse mevzubahis.

"Arapça bilmiyorum" deyip Allah'a güvensizlik etmemeyi bu kitap boyunca öğrenmeye başladığımızı var sayıyorum…

Rabca, evrenin dilidir, her birimize verilmiş içsel ses ve kalplerimizin tercüme edilmemiş asli halidir.

Biz evrenin bir parçasıysak biraz gayretle Kuran kendini bize öğretir… Ya da bize kendimizi… Ya da her ikisini de… Çünkü Kuran evreni içerir evren de Kuran'ı…

Muhammed-ül Emin gibi olun…

Ümmi olmasının bir diğer hikmetini görün…

Ümmi bile olsanız da Allah'a dönerseniz, Allah sizin kalbinize hakikati bildirir…

O'nun her şeye gücü yeter…

Allah'a güvenin. Benim anladığım kadarıyla O'nun en sevdiği hislerimizden biri bu…

Her şeyin doğrusunu Allah'ım bilir…

Gök Kapıları

Gökler…

Bilinç, ruhu temsil ediyor adeta…

"Yer" ise bedeni…

Gök kapıları ne olabilir?

Ruhta enerji döngüleri "felekler", diğer tabirle "çakralar" var…

Bedenden ruha geçiş tünelleri…

Semavat ve arz…

7 merkez…

Olabilir…

Peki, başka ne anlamları olabilir?

Kuran'da Ulül El Bab diye bir tabir vardır…

Âli İmran Suresi 7. ayet:

"Kitap'ı sana indiren O'dur. Onun bir kısmı muhkem (hüküm ihtiva eden, manası açık olan) ayetlerdir, onlar Kitap'ın esasıdır ve diğerleri, muteşabihtir (yoruma açık ayetlerdir). Fakat kalplerinde eğrilik (batıla meyil) bulunanlar, bu sebeple muteşabih olanlara (yorum gerektirenlere) tabi olurlar. Ondan fitne çıkarmak için, onun te'vilini (yorumunu) yapmak isterler. Ve onun te'vilini Allah'tan başka kimse bilmez ve ilimde rusuh sahipleri ise, biz O'na iman ettik, hepsi Rabb'imizin katındandır, derler, onlar da tezekkür edemezler, sadece ulul'elbab (daimi zikrin ve sırların sahipleri) (tezekkür edebilir)."

Yine Âli İmran 190. ayette Ulül Elbab için şöyle denir: "Muhakkak ki, göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün art arda gelişinde, ulul elbab için elbette ayetler (deliller) vardır."

Ve devamında 191. ayet:

"Onlar (ulul elbab, lüblerin, Allah'ın sır hazinelerinin sahipleri), ayaktayken, otururken, yan üstü yatarken (daima) Allah'ı zikrederler. Ve göklerin ve yerin yaratılışı hakkında tefekkür ederler (ve derler ki): Ey Rabbimiz! Sen bunları batıl olarak (boşuna) yaratmadın. Sen Sübhan'sın, artık bizi ateşin azabından koru."

Yani anladığımız ulul elbabın Allah'ı kesintisiz bir şekilde zikrettiğidir.

Ulul: Sahipleri

Elbab: Lübblerin

Lübb: Allah'ın sırları, sır hazineleri, irfaniyete ait hususlar…

İlim akılla, araştırmayla da bulunan bir bilgidir. Oysa irfan ve irfaniyet, cüzi aklın idraki ötesine dair bilgileri de kapsar. Biri fizik biri metafizik gibidir diyebiliriz.

< Ar lablāb لبلاب [#lblb] fasulyegillerden bir tür, mor bezelye, dolichos lablab < Ar lubb لبّ [#lbb] 1. kalp, yürek, 2. çekirdek, tane, kabuğun içindeki şey, ağaç gövdesinin en iç halkası = Aram lebbā לבא kalp = İbr lēb לב a.a. = Akad libbu a.a.

Lübb ün "kalp, çekirdek, kabuğun içindeki şey" adeta Öz'ü ifade etmesi gibi bir şey.

Ulul elbab aynı zamanda "kapı sahipleri" anlamını da taşır…

Kapı nedir?

Pek çok anlamı yanında bir anlamı da Esma'lar…

Bu insanların Gök Kapısı denilen (semadaki Allah'a varma yolunda), esmaların giriş kapıları oldukları, bazılarının birden çok esma kapısına giriş yolunun sahipleri oldukları ve insan-ı kâmilinse Allah ismine varmışlığıyla tüm isimlerin kapısı olduğu anlatımları vardır… (*Seman, yani ismin… BİLİNCİNİN ANAHTARI kişisel esmansa onunla oku kâinatı… İkrab-i ismi Rabbi ke… Senin Rabb'inin ismiyle oku!*) İnsanın, bir mürşit olmadan Allah'ı yalnız kendindeki ismin manasıyla ve o nispetle ve o ismin kapısından tanıyıp O'na ulaşabileceği ama bir mürşidi kâmille her kapından O'na ulaşıp tecellilerini başka isimler yönünden de anlayabileceği anlatılır..

Onlar, insanı anahtarı olan esma kapısından Allah'a ulaştırırlar ve ona rehberlik ederler denir.

Şimdi bunu niye anlattık?

Hiçbir zaman Türkçe bir anlatım bu kelimenin tam karşılığını birkaç kelimeyle veremez…

Hatta bakın, kadim dillerde kelimeler tersten okununca da aynı anlamı verirler…

ELBAB…

Beraber tersten okuyalım mı?

BABEL…

Yani?

Babil… (Allah'ın kapısı)

Arapça "adb" kökünden gelen أدب "terbiye, incelik, düzgün davranış ve yazı" sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça "konuk ağırladı, terbiyeli ve kültürlü davrandı" fiilinin mastarıdır.

Edebiyat kelimesi Arapça أدبيات adabiyyāt kelimesinden gelir. Kelime "adb" kökünden gelen ve 1. görgü, terbiye, konuk ağırlama adabı, 2. yaşam tarzına ilişkin hikâye ve gözlemlerden oluşan anlamlarına gelen adab kelimesinin çoğul halidir.

Kuran şiirsel anlatımıyla kalbinizi, şuurunuzu beslerken; bir yandan Kuran'a yönelik "Ayetler için şiirdir" diyenlere, "O bir şairin sözü değildir" ayetiyle cevap vermiştir…

Âlimle zalim arasında bir harf var ama içeriklerine baktığınızda, yazmakla bitmeyecek anlam farkı yatar.

Allah, şu an yazmaya âciz bir kul olarak gücüm yetmeyen bir edebi anlatımla, sınırsız ilim ve irfanı kelimelere gizlemiş sanki…

Oysa bilmediğimiz, "edebiyat" kelimesinin EDEP'ten geldiği mi? Ve "adap" kelimesinin çoğul hali olduğu mu?

Peygamberimiz ne demiştir: "Ben ancak güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim."

İslamiyet güzel ahlaktır. Saygı, hayâ, nezaket ve ruhun bu kurallara riayetidir…

"Beni Rabbim edeplendirdi, ne güzel terbiye etti…"

Allah ilmine bile sınırsız sanatını koymuştur.

Her kelime, her harf sanki bir nakıştır…

Edep ya Hu!

Hayy'dan gelen Hu'ya gider…

Edebimizle yâd edelim o yüce Allah'ı…

57. Farsça bande بنده "bağlı olan, köle, kul" sözcüğünden alıntıdır.

DNA'YA GEÇİŞ

Neden hiçbir şey değil de bir şey vardır?

– Gottfried Leibniz

Dünyayı Nasıl Algılarız?

DüNyA…

Şimdi kısa özetlerle yol alalım.

Her birimiz zihin (bilinç), duygu, beden ve ruhtan oluşmuş varlıklarız.

Bunların hepsi birbiriyle ilintili ve her anlamda sağlıklı olabilmeleri için şifalandırılmaları ve dengede olmaları gerekiyor.

Hepimiz, biyokimyasal yani bedensel özelliklerimizle elektrik üretiriz. Maddenin sayısal bir dizilimden ibaret olması, taşıdığı elektron yüküyle ilgilidir. Bizler de elektrik üreten, bedenimizin manyetik özellikleriyle beraber elektromanyetik alanları olan varlıklarız.

Bedenimizin dünya toprağının maddelerinden oluştuğunu unutmayalım.

Adeta bir pil gibi eksi ve artı uçları olan beden dünyanın büyük bir mıknatıs olma özelliği yanında, onun küçük bir numunesi olmasından dolayı adeta küçük bir mıknatıs gibidir.

İnsanın sol tarafı negatif sağ tarafı ise pozitif yük taşır. Elektrik akımının bir araca iletilmesi için gereken alet olan prizde, elektriğin akım haline gelebilmek ve iletilmesi için giriş ve çıkış olmak üzere iki ucu olmalıdır.

Giriş ucu sağ el prizi, çıkış ucu sol el prizi diye düşünebiliriz.

İnsan demir taşır, manyetik özelliklerinin başında da bu gelir.

Peki demir insan vücuduna nereden gelmiştir?

Hadid Suresi'ne dönelim ve cevaplayalım:

Hadid Suresi 25. ayet:

"And olsun ki resullerimizi beyyinelerle (açık delillerle, ispat vasıtaları ile) gönderdik. Ve onlar ile beraber kitabı ve mizanı indirdik ki insanlar arasında adaletle hükmetsinler diye. Ve içinde kuvvetli sertlik bulunan demiri indirdik. Ve onda insanlar için pek çok menfaatler (faydalar) vardır. Ve (bu), gaypta (görmeden) kendisine ve resullerine yardım edecek olan kimseleri, Allah'ın bilmesi (belli etmesi) içindir. Muhakkak ki Allah; Kavi'dir (güçlüdür, kuvvetlidir), Aziz'dir."

"Biz demiri indirdik…"

Dünya üzerinde üçüncü en yaygın element olan demir incelendiğinde yerkürenin yüzde 5'i kadarını oluşturduğu görülmüştür.

Anlatımlarda dünyanın içinde adeta dev bir mıknatıs çubuğu olduğu söylenir ve dünyanın manyetik etkisinin çekirdeğinde sıvı halde bulunan ve onun hemen üzerindeki demir ve katmanıyla ilgili olabileceği belirtilir.

Peki ayette "inzal ettik" yani "indirdik" denilen demir dünyaya nereden indirildi?

Dünyada bu kadar çok bulunan bu element, süpernovalar sonucu dünyaya gelmiştir.

Bu sadece dünya için geçerli değil, güneş sistemimizdeki demir tamamıyla daha yüksek sıcaklığı olan yıldızlardan, yani dış uzaydan intikal etmiştir…

Demir, güneşin dış yüzey ve çekirdek ısısının olağanüstü yüksekliğine rağmen güneşten çok daha büyük ve birkaç yüz milyon derece olan YILDIZ'lardan kopup gelmiştir dünyamıza ve dolayısı ile bedenimize.

Kansızlık çekenler –başta ben olmak üzere– demirin değerini çok iyi biliriz… Kullanmak zorunda olduğum haplara baktığımda hapların içlerinde bildiğimiz demir olduğunu görmek beni çocuk yaşta bu yüzden sarsmıştı.

Kâbe'ye adeta böceklerin ışığa yapıştığı gibi neden yapıştığımızı, anlayabiliyor musunuz?

Dünyanın manyetik alanının dünyadaki manyetik alan kaymalarına rağmen hâlâ en yüksek merkezi olan Kâbe, bizi adeta kendine mıknatıs gibi çeker.

Kuran'da Necm yani Yıldız Suresi, sınırsız anlamları yanında bizim varlığımızla da bu yüzden ilgilidir denir.

Her birimiz birer Yıldız'ız…

Daha da trend deyişle, her birimiz birer Star'ız.

Temeldeyse nefsimiz yüzünden her birimiz birer starız. Ve nefsi hükmünde yaşayan insan bu hükmünden çıkıp "nefis yıldızının batması" ile Allah'ın manası simgesi olan güneşe ve onun ışığını yansıtan, peygamberimizin simgesi olan Ay'a dönmelidir.

Necm Suresi 1. ayet: "Ven necmi iza heva."

"Kaybolduğu zaman, battığı zaman yıldıza and olsun."

Necm, Kuran ayetlerinin inişini de temsil eden bir kelimedir, ancak şu an konumuzla ilgili bölümle sınırlamak istiyorum.

Nefsi Heva Yıldızımız… Bu bizim nefsimiz ve bize "benlik" veren yönümüz. "Ben" oldukça biliyorsunuz Allah'la aramızda engel vardır. Yokluğa ulaşıp o yokluk sonucu Allah'a kavuşup Allah'la var olmaktır esas amaç.

Şimdi tekrar işin manyetik boyutuna dönüyorum.

Şunu anlamış oluyoruz ki bizler, yıldız tozu, demir tozu taşıyan varlıklarız aynı dünyamız gibi ve bu da bizi manyetik çekim alanı olan varlıklar haline de getiriyor…

Bir yandan manyetik alanları olan varlıklarız kimyasal biyo-doğamız gereği ve diğer yandansa ruhsal yönümüzle ve bedensel aktivitelerimizle de elektrik alanları üreten varlıklarız.

Tüm varlık bulmuş "madde" atomların titreşimi oranlarında enerji üretir, temelde bizler de atom ve atom-altı parçacıklardan oluştuğumuza göre, hücresel titreşimlerimiz vb. gibi faktörlerle her birimizin kendi titreşim ve frekansımızla da kendimize ait elektromanyetik alanlarımız vardır. Ve bu alanımızı çevremize yayarız ve çevremizde bulunan diğer elektromanyetik alanlardan da (aynı kendi etkimiz gibi) etkileniriz…

Dünya da bizim elektromanyetik alanımızdan etkilenir, biz de dünyanın elektromanyetik alanından etkileniriz.

Vahiy, ilham gibi iletilerin dağlar, yüksek yerler ve belli bölgelerde gelmesi ve dinlerin yeryüzünün belli alanlarında indirilip dünyaya nakli elbette ki tesadüf değildir.

Aynı dünya gibi insanın da elektromanyetik alan yoğunluğu, manyetik alan yoğunluğu olan bölgeleri vardır ki bunlar için Kuran'da Gök Kapıları tabiri kullanılır.

Gök kapıları pek çok anlamı yanında insanın ruhsal bedeni ile bedensel bedeni arasındaki iletişim noktalarıdır ki, bunlara tasavvuf âlimlerinden bir kısmı “felek” demiş ve Uzakdoğu bilgilerinde ise aynı anlama gelen “çakra” kelimesi kullanılmıştır…

Abdestle ilintili olarak da anlatmıştık ki dünya ve üzerindeki varlıklar eksi (-) yük taşır ve atmosfer artı (+) yük taşır.

İnsan “tuzlu su” taşıyıcısı olan özelliği ile de tüm bunların arasında müthiş bir iletkendir. Dünyada yeni elektromanyetik alan yayan cep telefonu, bilgisayar, telefon baz istasyonları gibi binlerce teknolojik ürün ile bunların yaydıkları elektromanyetik alanların ve etkilerinin tam ortasında, kendi elektromanyetik alanını oluşturup denge sağlamaya ve korumaya çalışmaktadır.

İşte tüm bu etkiler içinde insana ibadet adı altında verilen her şey, insanın tamamen “iletken” hale gelebilmesi ve doğuştan gelen enerjisini şarj etmek suretiyle ışınsal kemalatına erebilmesi içindir.

Buna girmeden önce, dünyayı nasıl algıladığımıza değinmek istiyorum.

Daha önceden de belirttiğim gibi bizler artık biliyoruz ki her enerji bir bilgi paketidir, taşıdığımız enerji yani bilgi paketi ile evrendeki diğer “Bilgi Paketi” açılımlarını tanımaya, daha doğru ifade ile ise OKU’maya çalışıyoruz…

Bir çocuğun önüne, hiç bilmediği bir şey koyduğunuzda “Bu ne?” sorusuna karşılık sizin vereceğiniz cevap, bundan böyle o maddenin onun tarafından o şekilde okunmasına vesile olacak bilgi aktarımıdır.

Bizler alıcı ve verici özellikleri olan ve dünya ile bu özelliğini özellikle iyonosfer aracılığıyla aynı bir radyo gibi, saniyenin neredeyse onda birinde paylaşabilen varlıklar olarak, aynı o çocuğun gördüğü şeyleri OKU’mayı öğrendiği gibi etrafımızda gördüğümüz her şey ve kâinatı da OKU’maya çalışıyoruz.

Kâinatı okuma bilgisi “Allah Âdem’e isimleri öğretti” ifadesi ile bize zaten verildiği ve bu bilinçaltımızda durduğu için bizim yapmamız gereken şey bilinçaltında gizlenmiş bu bilgilerin doğru metotlarla bilinç üstüne çıkmasını sağlamaktır…

Kuran’la ilgili şöyle bir anlatım vardır: Herkes Kuran’ı defalarca hatmetse de bildiği ayetlerle sınırlıdır. Yani Kuran’ın anlamını olabildiğince anlamamız asli görevimiz olan Allah’ı tanımak ve varoluş sebebimizi kemalatına taşımak adına tek güçtür.

Bizler temelde bu evreni OKU’yabildiğimiz kadar anlarız.

Peygamberimizin ümmi olması bizim için bir İŞARET’tir. İnsan kendini anlamaya çalıştıkça Rabb’ini anlayacaktır ve bu da kâinatı anlamaya başlamasına vesile olacaktır. Bu yüzden buradaki amaç Allah ilmini anlamaya çalışmaktır ve bu ilmi anlayan zaten kâinatı ihata eden ilme vasıl olmaya başlar.

Bizler daha önceki bölümlerde de bahsettiğimiz gibi dünyayı tersinden yaşıyoruz. Zaten bunun bir göstergesi olarak peygamberimizin Allah ilmiyle donatılmış olmasına rağmen bizlerin kafasındaki şekliyle okuma yazma bilmeyen algımızdaki “ümmi” olması değil midir? Allahüâlem…

Oysaki bu bize “kâinatın yalnızca Allah ilmiyle okunabileceğini” gösterir.

Dünyanın nabzı, kalp atışı olan Schumann Rezonansı, daha önceden de belirttiğimiz gibi, yeryüzü ile iyonosfer tabakası arasındaki boşluğa ait bir doğal titreşim ve bu tabakadan yeryüzüne akan enerji sonucu oluşan 7 elektromanyetik alan halinde dünya ve üzerindeki tüm canlıları etkileyen bir elektromanyetik alandır…

(7.8, 14, 20, 26, 33, 39 ve 45 hertz aralıklarında değişmektedir – ki hertzin de 1 saniyedeki devir sayısı olduğunu belirtelim. Hertz = 1 saniyedeki devir sayısıdır ve en büyük alan 7.8 frekansı iken artık hızlanmış olduğunu da belirtmiştik.)

Şimdi bunlarla beraber bizlerin algılamalarına gelince; dünyayı nasıl algılarız ona bakalım… Dünyayı ve maddeyi beş duyumuzla algılarız:

Görmek, duymak, dokunmak, tatmak ve koklamak.

Görme konusuna ilişkin çok önemli bir meseleyi izah etmeye çalışmak burada uygun düşer… Bizler önceden de belirttiğimiz gibi beş duyusu belli ölçülerle kısıtlanmış yani alıcıları kısıtlanmış aygıtlarız. Bu yüzden "kısıtlanmış" varlıklar olarak, etrafımızda var olanları ancak belirli bir ölçü nispetinde (imtihanımız gereği) OKU'yabilmekteyiz… Aksi halde zaten etrafımızda olan her şeyi her dalga boyundan görebilseydik, Allah'ın kudretine ve mahlukat ve hakikatine ait öyle şeyler görecektik ki başımızı secdeden kaldırmamız sanırım mümkün olmazdı ve imtihan üzerimizde artık geçerli olmazdı…

Ses dalgaları gibi mekanik (yani yayılmak ve ilerlemek için bir ortama ihtiyaç duyan dalgalar) dalgaların aksine, elektromanyetik dalgalar boşlukta da ilerleyebilir ve yayılmak için bir ortama ihtiyaç duymazlar. Yüklü parçacıkların oluşturduğu elektrik ve manyetik alanların periyodik titreşimleri de elektromanyetik (em) dalgalarını oluşturur…[58]

İki çeşit dalga vardır. Mekanik dalgalar bir ortam aracılığıyla yayılırlar ve deforme edilirler. Deformasyon ile kendini tersine çevirerek eski halindeki güçleri geri getirir. Mesela, ses dalgaları çarpışan hava molekülleri yolu ile yayılır. Hava molekülleri çarpıştığında, moleküller birbirleri boyunca sıçrarlar. Bu, moleküllerin dalganın yönünde yol almasını devam ettirir.

Dalgaların ikinci çeşidi elektromanyetik dalgalardır. Elektromanyetik dalgalar bir ortama ihtiyaç duymazlar. Bunun yerine yüklü parçacıklar tarafından, elektrik ve manyetik alanların periyodik titreşimlerinden meydana gelirler. Ve böylece boşlukta ilerlerler. Bu tip dalgaların ve radyo dalgalarının, mikrodalgaların, kızılötesi ışınların, görünür ışınların, ültraviyole ışınların, gamma ışınlarının ve X ışınlarının dalga boyu değişir.

Ayrıca, kuantum mekaniğinde parçacıkların davranışları dalgalar ile tanımlanır. Yerçekimsel dalgaların direkt olarak algılanmamasına rağmen araştırmacılar bu dalgaların uzayda yayıldığına inanıyorlar. Titreşimin yönüne bağlı olarak enine dalgalar ve boyuna dalgalar oluşabilir. Yayılmaya (enerji transferinin yönünde) dik sağ açılarda bir titreşim oluşursa enine dalgalar meydana gelir. Titreşimlerin yayılmanın yönüne paralel olduğu durumda ise boyuna dalgalar meydana gelir. Mekanik dalgalar enine ve boyuna olabilirken, bütün elektromanyetik dalgalar eninedir. (Vikipedi)

Aralarındaki dalga boyu ve frekans farkına göre; radyo dalgaları –mikrodalga– kızılötesi ışınlar –ültraviyole– gamma gibi adlar alırlar.

Bunun daha fazla bilimsel detayına en azından bu konu için girmeden, şuna bağlayacağım: İşte bilinçüstümüz kısıtlı bir aygıt ve bilinçaltımızsa kısıtsız bir aygıttır gibi düşünün. Bu ikisi arasındaki iletişim yoğunlaştıkça bizim kendi içimizdeki ilim hazinesini keşfetmemiz suretiyle, kâinatı okuyuşumuz değişir…

Holografik bir evrende yaşayan holografik varlıklar olarak biliyoruz ki “parça bütünün bilgisini taşır”… Bu her parça için geçerlidir. Her birimiz “isimler talim ettirilen, Kuran talim ettirilen, Âdem’in bir cüzü olarak evrensel bilgi yani külli akla halihazırda sahibizdir”…

Ahmed Hulusi’nin anlatımıyla, evrende halihazırdaki duyu organlarımızla dalga boylarının ancak on binde dördünü görebiliyoruz. Bununla beraber gördüğümüz alan yüzde 15 bile değilken, görmediğimiz evrenin % 85’ler civarı olduğunu ifade eden bilimadamları da var.

Duyduğumuz ses dalgalarının, en düşükten yükseğe yani tize kadar 16-20 ila 20000 hertz olduğu söyleniyor ve bunun da ifadesi olarak, tüm ses dalgaları portföyünde adeta bir iğne ucu kadar bir aralık olduğu ifade ediliyor…

Bu aralığın üstü ve altı baş kulağı ile duyulmasa da beyin tarafından algılanıyor, bunu unutmayalım. Bu çok mühim, çünkü bilinçaltı sınırsız bir kapasite olduğundan, bunu algılayan beyinde bu dalgaların etkisiyle insanların maniple edildiği ve kısaca algı ayarları ile oynandığı deneylerle ispatlanmıştır. Bu yüzden bilinçaltı gizli telkinlerde ve hatta bazı solistlerin şarkılarında psiko-akustik adı altında bu tür şeylerin kullanıldıklarını okumuştum.

Hatta bilgisayar oyunları, alışveriş merkezlerinde çalan müzik, telefon baz istasyonları ile bilinçaltının gerek şiddet gerek uyutucu etkisinin kullanıldığını da… Son yıllarda iletişim adı altında geliştirilen tüm manyetik alanların etkilerine pek çok yönden olduğu gibi bu yönden de bakarsak, belki cinnet getiren insanların yoğunluğu, aşırı kutuplaşmalar gibi son yıllarda karşılaştığımız oluşumlar, bizde bazı ışıkların yanmasına vesile olur.

Hakikat ilminde baş kulağı, baş gözü tabiri vardır. İşte buradaki ayrımdan bahseder. Alıcı olan beden aygıtımız bu kadarını duysa da, bunun dışında olağanüstü veri aktarımları devam etmektedir. Bizler baş gözü ve kulağıyla kısıtlı kaldığımız müddetçe de bunu asla algılayamayız. Yaşlanmanın da aynı zamanda buna etkisi vardır. Sesler yükseldikçe tizleşir.[59] Erkek sesi ile kadın sesi arasında bu yönden de fark vardır ve yüksek kadın sesinin makbul olmamasının sebeplerinden biri de bu olabilir.

Temel olarak daha fazla bilimsel detaya girmeden anlatmak istediğimiz şudur ki, beynimizin sinirsel yani nörolojik faaliyetleri temelde “biyoelektrik faaliyetlerdir”. Çünkü beyin “biyoelektrik bir aygıt” gibidir.

Bu yüzden de bilinç, duygu ve düşüncelerimiz elektromanyetik kurallar içerisinde faaliyet gösterir.

Yani insan dış dünya ile algıları aracılığıyla irtibat kurar. Ancak “algılarla” bize iletilenin “bilgi” haline dönebilmesi için, beynimizde bir tür işlemden geçmesi gerekir.

İnsanı vücuduna ten giydirilmiş bir beden makinesi olarak düşündüğümüzde, bu beden makinesinin içinde adeta birer kablo gibi hizmet veren sinir ve damarlar bulunur. İnsan vücudunun elektrikle çalışan bir makine olduğunu bildiğimize göre bu düşündüğünüz kadar afaki bir örnekleme değildir.

EKG’nin, EEG’nin açılımı ve içeriği, elektriksel yapımızı açıklamaya yeter zaten.

Sinir dediğimiz biyolojik kablolarımız adeta elektrik kablolarını açtığınızda karşınıza çıkan bakır teller gibi, duyu organlarımızın elektriksel sinyaller olarak ilettiği verileri kara kutumuz ve beden makinemizin beyni olan ana merkeze taşır.

Kuran’dan yola çıkılarak, Allah’ın bizi iki eliyle yarattığı ifade edilir.

Sad Suresi 75. ayet:

“Ve Allah buyurdu: Ey İblis (ikileme düşen)! İki elim (ilim ve kudret) ile halk ettiğime secde etmene ne mâni oldu?”

Ve bu ellerden biri Cemal diğeri ise Celal olarak ifade edilir. Bu aynı zamanda zıtlığın da temelini açıklar.

Celal ve Cemal’in birleşimiyse bizi kemalatımıza ulaştıran orta yol olacaktır…

Burada kısaca bir not düşmek istiyorum…

Beni hayrete ve cezbeye düşüren ilmi bir bilgi daha…

Kuantum’un hayatımıza girmesiyle beraber şunu öğrendik ki enerji tabanlı evrende kuantum dinamiğinde ZITLARIN DİNAMİK DENGESİ vardır. Sosyal entropi açılımı İYİLİK VE KÖTÜLÜK DENGESİ’nde başlayan mükemmellikte koruma sağlanmazsa sistemin dağılmaya başlayacağını anlatır ve bunun açılımında bir şeyin kötü olmasının kaynağı olarak orada iyiliğin azalması sebebi gösterilir. Kuran’ın ilmi dehasına bir delil daha…

Sağ elimizi vücudumuza giren, sol elimizi ise çıkan şeylerde kullanmamız tavsiye edilir.

Bütün maddeler gibi bedenimiz de negatif ve pozitif yük taşırlar, çünkü bu şekilde yaratılmıştır.

Tüm organizmalar da bu temel üzerine kuruludur.

Mesele ise artı ve eksi yükler arasındaki yani bu “iki kutup” arasındaki dengeyi bulmak ve değişen dış koşullara uyum sağlamak suretiyle dengede bir ruhsal, fiziksel, zihinsel ve duygusal ortam oluşturmaya çalışmak.

Her organizma iki kutup arasındaki dengeyi korumaya çalışır…

Kuran’da buna “orta yol” tabiri karşılık gelir diyebiliriz. Kişinin ne pozitif ne negatif yüklü olmasına, sadece nötr olmasına çalışılır ve amaç “iletkenliğini” korumak suretiyle evrenle iletişimin daimiyetini kazandırmak ve üst bilinçlere ulaşma yolunu açık tutmaktır.

Peygamberimiz tarafından yemek yerken sağ elin kullanımının tavsiye edilmesi, pozitif giriş olmasından dolayı olabilir mi, düşünmemiz gerekmez mi?

Beden makinesine giriş yapan yiyecek içecek gibi şeyleri sağ elimizle, vücuttan çıkışla ilgili oluşumlara ilişkin faaliyetlerimizi de sol elimizle yapmamız tavsiye edilir.

İşte insan aslında artı ve eksi uçları olan alıcı ve verici özelliği olan bir pil gibidir. Bilindiği gibi katı maddeler yüklü parçacıklardan oluşur ve bir katı madde içindeki negatif ve pozitif yüklü parçacıklar dengededir (yani katı madde elektriksel olarak yüksüzdür).

İnsan ise temelde bedensel, ruhsal, zihinsel ve duygusal alanlardan oluşur diyebiliriz. Bu oluşumlar birbirleriyle etkileşim halindedir ve bunlardan herhangi birindeki sıkıntı bütünü etkiler ve insanı sağlıksız yapar.

Bedenen sağlıksızken kendimizi iyi hissedemeyiz. Mutsuzsak da bedenimize bu etki yansıdığından yine kendimizi sağlıklı hissedemeyiz.

Kuran’da “arz” ile ilgili ayetlerde yeryüzü ve bedenin özdeşleştirildiğinin ifade edildiğini söylemiştik…

Mesela Kuran'da "sabit dağlardan" bahsedildiğinde zahiren ilk anlaşılan sabit dağlar, sonra benliklerimiz, sonra dağların kıtaları çakmak suretiyle birleştiriciliği ise mürşidi kâmillerin insanları birleştiriciliği gibi anlamları simgelediği de anlatılır. Bunun yanında "birbirine yakın kıtalar" anlatımının, organlar vb. gibi açık ve örtülü daha idrak edemediğimiz pek çok anlamı vardır.

Dünya büyük bir mıknatıs, insan ise küçük bir mıknatıstır. Evren makro evren, insan ise mikro evrendir. İnsan yeryüzünün oluştuğu elementlerden oluşturulmuştur, ki onu adeta bir tohumken büyüten, yediği toprak kaynaklı veya tükettiği yeryüzü kaynaklı maddeler onun bedensel bütünlüğüyle ters düşmesin, ona fayda sağlasın. Bu konu başlı başına çok detaylı, o yüzden konumuza geri dönelim…

Temelde insan bedeni, beş duyu ile dışarıdan algıladığı bilgileri kendi kara kutusunda yorumlamak suretiyle OKU'r…

Ancak unutulmaması gerekir ki algılarımız sınırlandırılmıştır.

Filmlerde muhakkak görmüşsünüzdür, gelecekten gelen bir robot beden, dünyaya gönderilir ve dünyaya ait bilgiyle donatılır. Bir kedi gördüğünde onu "tanıyabilmesi" için o kediden gelen elektriksel "datayı" "okur" ve o elektriksel datanın kendi veritabanındaki karşılığı olan "kedi" tanımına ulaşır…

Dünya da uzayda değil midir? Dolayısıyla "uzaylı bir dünyalı" olan bizler belli ölçülerde kısıtlanmış görme, duyma vs. gibi algılarımızla önümüze çıkan nesnelerin bilgilerini temelde görmeyiz, sadece beynimizin onları yorumlaması suretiyle OKU'ruz…

Böyle olduğu için ilk ayet OKU'dur… Yoksa daha gelmemiş bir kitabın ilk ayeti neden OKU olsun? Henüz inzal edilmemiş bir kitabı nasıl okuyacaktı peygamberimiz?

İşte OKU'yu bu anlamıyla incelersek:

Aslında her nesne, enerji, bir bilgidir. Çünkü diğer var olan her şey gibi elektriksel sinyallerden oluşur. Biz kendi algılamalarımızdan oluşan bilgi bankamızda, onu yorumlamak OKU'mak suretiyle veritabanımızda halihazırda bulunan bilgiye dönüştürür ve tanımlarız.

"Hayatın kalbine ulaştığında her şeyde bir güzellik bulursun. Güzelliğe kör olan gözlerde bile." (Halil Cibran)

Beynimiz dışarıdaki ses ve görüntüleri algılar, ancak kendisi ses ve ışık geçirmez.

Beyin adeta beden makinemizin kara kutusu, kontrol merkezidir. Görevi ise bize duyularımız, algılarımız aracılığıyla iletilen bilgileri algılamaya çalışmak suretiyle evreni idrak etmemizi sağlamaktır.

Hepimiz beynimizin nerede olduğunu biliriz ama bilincimizin nerede olduğunu bilmeyiz, değil mi?

Bakara Suresi 30 ila 34. ayetler, Allah'la melekler arasında geçen bir sohbeti anlatır. Aslında bu bize binlerce kapıyı açacak bir diyalogdur.

30: Hani Rabb'in meleklere, "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti. Onlar, "Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz sana hamd ederek daima seni tesbih ve takdis ediyoruz" demişlerdi. Allah da, "Ben sizin bilmediğinizi bilirim" demişti…

31: Allah Âdem'e bütün varlıkların isimlerini öğretti. Sonra onları meleklere göstererek, "Eğer doğru söyleyenlerdenseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin"

dedi.

32: Melekler, “Seni bütün eksiklerden uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin” dediler.

34: Allah şöyle dedi: “Ey Âdem! Onlara, bunların isimlerini söyle.” Âdem, meleklere onların isimlerini bildirince Allah, “Size, göklerin ve yerin gaybını şüphesiz ki ben bilirim, yine açığa vurduklarınızı da gizli tuttuklarınızı da ben bilirim demedim mi?” dedi.

Oysaki peygamberimiz önemle belirtir ki ayet denilen işaretlerin en az 4 (zahiri, batını, matlaı ve hududu-şeriat-tarikat-hakikat-marifet) mertebelerinden anlaşılan hali, sonra 7 ayrı anlamı, sonraysa sınırsız anlamı vardır…

Hatta hatırlamak gerekir:

“Kuran dört seviyede okunabilir. İlk seviye zahiri manadır. Sonraki batını manadır. Üçüncü batınının batınisidir. Dördüncü seviye o kadar derindir ki kelimeler kifayetsiz kalır tarif etmeye” diyen Şems-i Tebrizi’yi…

İşte Bakara Suresi’nin 30-34. ayetleri, her geçen gün ilk okuduğumda çok da anlayamadığım bu ayetler, aslında âdemoğlu olan bizlerin nasıl da muhteşem bir bilgiyle donatıldığını gösteriyor. Biz farkında olmasak da…

Ayetlerle ilgili daha onlarca anlatım olmasına rağmen şu anda konumuz olan ve din âlimlerinden de çokça duyduğunuza emin olduğum, yukarıdaki ayetlerde bahsedilen “EŞYA” konusuyla bağlantılı açıklamalara geri dönüyorum…

EŞYA’nın hakikatinden bahsediyor Allah. Peki eşya nedir?

Muhakkak X-Ray cihazından geçmişsinizdir. Şu anda daha da ileri kızılötesi denen ve eşyaların bir tür ışınsal fotoğraflamayla içeriğini gösteren makineler var…

Enteresan olan şudur ki, bizim katı formda gördüğümüz ve madde dediğimiz her şey, bedenimiz ve tüm canlılar da dahil (canlı cansız ayrımımız temelde her şey canlı olduğu için yok demiştik) atomlardan oluşur…

Yani maddenin temel yapıtaşı atomdur. Bu yapıtaşına “atom” denilmesinin sebebiyse, keşfedildiğinde “bölünemez” olduğu düşünüldüğü içindir, atom “bölünemez” demektir.[60]

Ve yıllar boyu tüm maddeler için geçerli kabul edilen bu durumun, yıllar önce atom-altı parçacıkların keşfiyle beraber hükmünü yitirmesiyle, “Madde nedir?” sorusu karmaşık hale gelmiştir. Ve kuandum mekaniğiyle beraber klasik fizik ve madde anlayışları değişime uğramıştır.

“Kuantum mekaniği, madde ve ışığın atom ve atom-altı seviyelerdeki davranışlarını inceleyen bilim dalı. Moleküllerin ve atomların da atomun çekirdeğindeki proton (+) ve nötron (nötr) ve onun etrafındaki bulutsu parçacık olan ve eksi yüklü olan elektronlar, kuark gibi parçacıkların özelliklerini açıklamaya çalışırlar…” (Vikipedi)

Çalışma alanı da parçacıkların birbiri ve ışık, X-Ray, gamma ışını gibi elektromanyetik radyasyonlarla olan etkileşimlerini kapsar.

İstisnasız her eşya atomlardan ve atomlar da yukarıda belirtilen yüklü parçacıklardan oluştuğuna göre “eşya” diye tabir edilen her şeyin parçacıkları da elektriksel yüklerden oluşur.

Her maddenin yapıtaşı olan proton, nötron ve elektron AYNIDIR…

Ve hepsi elektriksel yüklerdir ancak, aradaki fark neredediir biliyor musunuz?

Taşıdıkları elektriksel yükte…

Yani doğal olarak her bir eşyanın taşıdığı “elektriksel yük” bir diğer eşyadan farklıdır. Bu durumda aynı yapıtaşından oluşan eşyaların arasındaki tek fark, onların taşıdıkları elektriksel yük sayısıdır.

Demir ve oksijenle…

Altın ve bakırla…

Düşünebileceğimiz tüm eşyaların atomları aynı olmakla beraber onları birbirinden ayırt eden tek şey, bu elektriksel parçacıkların, yüklerin “sayılarının” birbirinden farklı olmasıdır.

Düz akan bir elektrik akımı hayal etmeye çalışın. Bu elektrik üzerine yazılan sayısal bileşimler dışında eşya dediğimiz maddelerin birbirinden yapıtaşı ve öz olarak hiçbir farkı yoktur.

Çok eski çağlardan beri evrenimizin sayısal bir yazılımdan ibaret olduğu, düşünürler ve bilimadamları tarafından anlatılmıştır.

Kısaca, eşya dediğimiz maddi varlıklar rakamlarla formüle edilmiştir.

Bir önceki bölümde verdiğim örneğe geçersek:

Bilgisayarınız var ve masaüstünde, diyelim ki bir fotoğraf veya bir resim var…

O resme veya dosyaya bulaşmış bir virüs yüzünden, o resmin veya dosyanın gerçek niteliğiyle karşılaştığınızda ne olup bittiğini hiç düşündünüz mü?

Diyelim ki masaüstümde bir ağaç resmi var, ya da bir bilgisayar oyunu oynuyorum. Bir virüs bulaştı ve ekranımda o resim veya oyun gitti.

Kalanın ne olduğuna hiç baktınız mı?

Benim resim olarak algıladığım o “şey” aslında bir yazılım. İşaretler, harfler ve sayılardan oluşan bir yazılımdır…

Ağaç resmi yerine “aa 14 ?! - = Re ss é” yazıyor…

Neden? Çünkü aslında gördüğüm o “ağaç” bir “yazılımdan” ibarettir.

Sadece benim beynim o yazılımı “ağaç” olarak OKU’duğu için hece bilgi halinde var olan o datayı resmediyor.

Tıpkı başka gezegenden gelen bir uzaylının, temelde köpeğin yazılımının elektriksel alanını okuması ve onu beyninin o datanın taşıdığı şekli bir “köpek” şeklinde yorumlaması gibi…

Gördüğümüz her şey aslında bir Bilgi ve Yazılım’dır. Ve beynimiz her eşyayı kısıtlandırılmış ölçülerinde algılar, yani OKU’r…

58. Dalga bir fizik terimi olarak, uzayda ve maddede yayılan ve enerjinin taşınmasına yol açan titreşime denir. Dalga hareketi, orta parçaların yer değişimi sıklıkla olmadan, yani çok az ya da hiç kütle taşınımı olmadan, enerjiyi bir yerden başka bir yere taşır. Dalgalar sabit konumlarda oluşan titreşimlerden oluşurlar ve zamanla nasıl ilerlediğini gösteren bir dalga denklemi ile tanımlanırlar. Bu denklemin matematiksel tanımı dalga çeşidine göre farklılık gösterir. (Vikipedi)

59. Erişkin erkek sesi genellikle 85 ila 155 hertz, erişkin kadın sesi ise genellikle 165 ila 255 hertzdir.

60. Atom Yunancada “bölünemez” anlamına gelen atomus’tan türemiştir. Atomus sözcüğünü ortaya atan ilk kişi MÖ 400’lü yıllarda yaşamış Demokritos’tur.

DNA-I

Biz bir şeyin olmasını istediğimiz zaman, ona sözümüz sadece "Ol!" dememizdir. O hemen oluverir.

–Nahl 40

Nun ve kaleme ve yazdıklarına and olsun ki…

–Kalem 1-2

Allah'ıma sevgimi nasıl anlatsam bilemiyorum.

Dostlarıyla sarmış etrafımızı. Dün öğrenmek istediğim bir ilmi konunun çaresini, bugün evimize başka bir amaçla ziyarete gelen hanımda, komşularımızın şaşkın bakışları arasında geçen sohbetimizde bulmam, tabii ki Allah'ımın hikmeti ve himmeti…

Merhametli Allah'ım…

Her an bizimle, biz yeter ki O'na dönelim…

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri…

Onu sevdiğimi nasıl anlatsam… Nasıl bir ilim sahibi Allah dostu…

Allah'ım onu hayatıma soktuğundan beri, yıllardır varlığını hissettiğim Allah'ımın dostlarından…

Nefis bir kâinat izahı var.

Tüm mahlukatın "ilahi kelimeler" olduğunu söyler.

Bakın, MAHLUK "halk" kökünden gelir ve halk edilmiş, bizim anlayışımızla "yaratılmış" olan demektir.

Ve tüm varlıkların Allahü Teâlâ'nın yaratma emri olan "ol" kelimesiyle yaratılmış olduklarına göre, "tüm varlıkların kâinat kitabının sözleri, kelimeleri" olduğunu anlatır.

Tüm varlıkların kâinatta bu ilahi söylem içinde harflerden oluşan birer kelime olduğunu izah eder.

Bir varlığın, "ilmi ilahide" var olan ama varlık âleminde henüz açığa çıkmamış ayan-ı sabite denilen özünü, suretini, "olasılık" olmaktan "varlığa" yani "OL'an", "açığa çıkan" aşamaya getiren şey, İbn-i Arabi'nin anlatımıyla "kelimedir".

Bu yüzden de "yaratılışın mutlak yokluktan değil izafi yokluktan" olduğunu anlatır ki bu bizim "yaratma" başlığı altında anlattığımız konudur.

Bir şeyi yaratma dediğimizde yaratılanın yaratandan ayrı bir varlık olduğu düşünülür, oysa halk etme yaratanda halihazırda bulunan yani O'nun içindekinin dışarı çıkması manasını taşır.

İbn-i Arabi Hazretleri, anlatımda daha da ileri giderek, *Fütuhat-ı Mekkiye* adlı olağanüstü eserinde harflerin sırlarını anlamaya başlayan kimselerin geleceğe ilişkin olayları keşfedebileceğini belirtmiştir…

Fütuhat, fetih kelimesinden gelir. Fetihler, açılımlar…

Fatiha… Fetih Suresi…

Hep bir "fetih" var farkındasınız değil mi?

Sendeki kulu Allah'ın fethi ve senin kendindeki Allah tecellilerini fark etmen.

Nostradamus ve bununla beraber Einstein da dahil pek çok büyük bilimadamının da Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nin kitaplarından faydalandığı hatta pek çok icat ve anlatımın da onun kitaplarından alıntılarla olduğu rivayet edilir. Hazret, ileride vuku bulabileceğine ilişkin pek çok konuda kanısını bildirirken harf ilminden de faydalanmıştır ki, bu konulardan biri de Osmanlı hanedanlığıdır.

Okuduğum bazı kaynaklarda, Arap alfabesindeki harflerin her birinin birer varlığın resmi olduğu ifadesine rastlamıştım. Ve hatta onlarla irtibata geçebilen insanların onlardan derin ilimler öğrenebileceği ifadesine…

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'nin yazdıklarını okuduktan sonra daha da iyi anladım bunu.

TA HA…

TA SİN…

YA SİN…

Ve daha niceleri…

Arapçadaki mim harfine baktığınızda başa, göze ve sperme benzediğini görürsünüz…

Yine her harfin namaz da dahil bazı duruş ve şekiller gösterdiğini (Âdem ve Muhammed kelimelerini incelediğinizde içerdikleri şekillerde namaz hareketlerini dahi görebilirsiniz…) ve her birinin kendine has enerji boyutları olduğu da, Allah dostlarının bazılarının kitaplarında yer alır.

Size bunlar olmaz gibi mi geliyor?

Ya da "mucize" gibi mi?

İnsan inanmaya niyetli değilse, "mucizeler içinde bile inanmamasının" asıl mucize olduğunu anlayamaz.

Asıl mucize mucizeler içinde hâlâ inanmamaktır.

Hâlâ küçücük aklıyla sınırsız bir aklı sınamaya çalışmak ve alt etmeye çalışmaktır.

Kendi imtihanda olduğunu unutup hâşâ Allah'ı imtihan etmeye çalışmaktır… Bizler dualarımızın gerçekleşip gerçekleşmemesiyle bile cehaletimiz ve idraksizliğimizden, adeta Allah'ı imtihan etmeye çalışır gibi, ölçümler yaparız…

Salih Peygamber'e "Şu kayadan deve çıkar, ancak o zaman iman ederiz" demişler.

Ve güzel Allah'ım da istemiş ve yapmış.

Sonuçta bir gün gidip o deveyi kesmişler.

Allah'ı, peygamberi, mucizeyi bile bile…

Peygamberimiz Ay'ı ikiye ayırmış biiznillah…

Çin tarihinde bu olayın yazılı olarak geçtiğini söyleyenlere dahi rastladım.

Her gün dakikasını geçirmeden doğan bir güneş, görevlerini aksatmadan yapan varlıklar var. Ay yerçekimi yüzünden dünyanın yörüngesinde duruyor diyor geçiyoruz… O yörünge mesafesinin o derece hassas bir dengede olması acaba yerçekiminden dolayı mı yoksa, Ay'ın güneşin ve var olan her şeyin aldığı emri yerine getiriyor olmasından dolayı mı, iyi düşünmek lazım…

Bunca "işaret", bunca "sana göre sıradan mucize" içinde inanamıyorsan, asıl mucizenin "inanamaman" olduğunu anlamaya çalış…

İşte "nasip" mucizesi de budur.

Ve ben bu konuları bağlarken; neden zikir, neden Kuran, neden dua, neden ibadet, neden namaz dediğimiz noktaya geldik…

Harflerden oluşan, kelimelerden oluşan ilahi yaratılış.

Peki insan neden var edilmiştir?

DNA… Yani?

HARFLER.

Dört harf vardı…

A, G, C, T.

Kuran'da ise 28 harf var, ama ilginç bir konu var aklımda ileride değineceğim.

DNA'ya dönersek… DNA Dil'di…

Aynı Kuran gibi ve Bilgi'ydi…

Evrenin DNA'sı Kuran'sa, evrenin numunesi olan insanın da DNA'sının esası Kuran değil miydi?

DüNyA…

DNA'da her harfin bir kimyasal karşılığı vardı…

Kimya…

Simya…

Hatırlayın…

Her suretin temeli Allah'ın esma ve sıfatlarıysa, içimizdeki kitapla kâinat kitabını birbirine uyumlu hale getirmek değil miydi amacımız?

DNA-II

Bizler ilk etapta, annemizin ilk yumurtasıyla babamızın ilk spermi birleştiğinde, her bir hücresinde 23 tane anne ve 23 tane de babadan olmak üzere 2 takım olarak toplam 46 kromozomdan oluşan; ve bu kopyalanabilen hücrenin bölünmesi ve aynı plana sahip 2 hücre oluşturması sonucu oluşan yeni bir genetik yazılımdan meydana gelen "yazılımlar" yani Kitap'larız…

Ehli Kitap olmak ve bunun gibi Kuran'da geçen Kitap anlatımını bundan böyle bu bakışla da değerlendirelim.

Nefsini bilen Rabb'ini bilir.

Önce kendini OKU ki neden buradasın anla. Evren senin içinde, sen de evrenin.

DNA ve Kuran arasındaki sırlı ilginç bağlantılardan benim idrakime geleni ne zaman fark ettiğimi ya da Allah'ım tarafından "fark ettirildiğimi" sorarsanız, bir gün yine Kuran okumaya başladığımda, Kuran okumaya başlama duasında geçen:

"Bu Kuran okuyana şifadır" sözüyle Allah'ımın beni hayrete düşürmesiyle düşünmeye başladığım bir durumdu…

Neden Kuran "okuyana şifa" diye nitelendirilmişti ki?

O an içimde bir şimşek çaktı: DNA!

DNA harflerden oluşan bir yazılımdı. Aynen Kuran gibi harflerden oluşan bir anlatımdı. Hastalıklar aynı bilgisayara giren virüsün bilgisayarı kilitlemesi gibi yazılıma saldırıyordu. Yazılımların yeniden düzenlenmesi ve halihazırda zaten bozulmuş yazılım varsa da "tamir edilmesi" gerekiyordu. Bu da düzenlenen yazılımla beraber makineyi şifaya kavuşturuyordu.

Yani temelde herkesin şifalanması bu araçla mümkündü. Çünkü şifalanma sanki "ayarı" bozulmuş bir makineyi doğru ayara getirmek gibiydi… Kuran adeta bozulmuş bir frekansa frekans ayarı yapan bir sistemdi…

Bu yüzden İsa'nın âmâ olan bir hastayı, "biiznillah" iyileştirmesi, ölüyü diriltmesi ve peygamberimizin de pek çok hastaya şifa olmuş olması anlatılıyordu.

Kuran'la her şey mümkün, yalnız şunu karıştırmayalım: Kendi ruhen şifa bulmamış biri ve Allah'ın Şafi ismi kendinde tecelli etmemiş biri, şifaya aracı olabilir mi?

Bunu neden anlatıyorum? Etraf çeşitli enerji teknikleri ile bunu yaptığını söyleyen insan kaynıyor. Evet ENERJİ bizim öz alanımız ve Kuran da bunu düzenliyor, anladığım şu an için bu. Ancak bunu yapmaya araç olmak için önce arınmış, temizlenmiş ve öyle ki yükselmiş bir bilinç ve hakikat ilmi yolunda nefsi terbiyeler ve ilimlerden geçmiş olmak da gerek.

Tozlu bir bardak su düşünün. O suya ne kadar su eklerseniz ekleyin hep tozlu kalacak, temizlenmeyecektir.

Dolayısı ile önce o tozlu suyun o bardaktan boşaltılması, bardağın bomboş kalması ve sonra da temiz suyla dolması gerekir.

Kendisini şifacı olarak tanıtan bir beyle tanışmıştım. Pek çok insan harika olduğunu söylüyordu. Çok yakın bir dostumuza geliyordu.

Bir gün konuşurken "Ben çok uzun yaşamak istemiyorum" dedi.

Şoke oldum…

Bu enerjiyi ve bu anlatımı dolayısıyla bu anlatımın taşıdığı manayı taşıyan bir enerji, nasıl olur da sağlık ve uzun ömür arayan birine aracı olabilir?

Bu yüzden Kuran ve tasavvuf dışında bu tür oluşumlardan uzak durmak gerek.

Allah yolunda dahi öyle şeytani hilelerle karşılaşıp saptığını dahi fark etmeyen insanlar mevcutken, bu işi ticaret haline getirmiş kişilerin ne derece etkili olabileceği tartışılır.

Bu yüzden de kendi şifanızı Allah'tan kendiniz isteyin ve Kuran'a ve şifa dualarına sarılın. Kuran'ın muhteşemliği burada yatar. Gayretinizle kendiniz kendinizin mehdisi (hidayete aracı olan) ya da şifacısı olabilirsiniz biiznillah… Her birinize bu kapasite verilmiştir… Mesele bunu aktive edebilmektir… Bunu yaşamak ve yaşatmaktır… Ve bencilce değil, varlık âlemine hizmet için…

Araştırdığım şifa dualarından birinde şu anlatımı buldum mesela: "Şifa için zikredilen ayette Kuran'ın tüm harfleri olmasını aramak gerekiyor." (Bakara 255 gibi, Âli İmran 154, Fetih 29 gibi…)

Bunun dışında "Lekad Caeküm" dediğimiz Tevbe Suresi 128. ayet…

Bu sure, artık yaşlandığı için Hakk'a varmayı isteyen ama yaşamaya devam eden birinin Peygamber'e (sav) bu yönde ne yapması gerektiğini sorduğunun anlatıldığı bir hikâyede gözüme çarpmıştı… Peygamberimizin o yaşlı kişiye bu duayı okuyup okumadığını sorduğu belirtilmiş ve bu duanın ömrü uzattığını ve şifa verdiğini ifade ettiği anlatılmıştı…

Hatta Fatiha ile ilgili bir anlatım vardır. Peygamberimizin ölümcül bir hastayı Fatiha ile biiznillah şifalandırmasına ilişkin bir olay…

Allahüâlem…

Konumuza dönersek…

Sayılardan ve harflerden oluşan evren ve evren numuneleri bizler, ilk farz olan OKU emrini henüz daha ilk ayeti dışında gönderilmemiş bir kitabın neresini okuyacaktık acaba diye bile düşünmeden yolumuza devam etmişiz…

Gökten zembille indiğini sandığımız Kuran yani tek gerçek kılavuzumuzu, idrakimize henüz indirememişiz. Ve bu yüzden de ne ruhen, ne bedenen şifa bulabiliyoruz. Zaten bulsaydık dünya şu anki durumunda olmazdı.

Şimdi sayı ve harflerin neden eşyaya dönüştüğü konusuna geçelim.

Vücuttaki DNA'ları uç uca ilave edebilsek:

"Güneşle dünya arasındaki mesafenin yüzlerce katı uzunluğu ve yüz elli milyar kilometreyi aşkın bir mesafe elde edileceği anlatılıyor…[61]

DNA, bu dört harfin sayısız olasılıkta üçerli birleşmeleri sonucu oluşan ve ayrı zamanlarda sağdan sola olduğu gibi, soldan sağa da okunabilen dev bir kitap. Bir şifreler bütünü.

Bu kelimelerin ise "DNA molekülleri" denilen uzun fosfat ve şeker zincirlerine yazılmış olması ise bambaşka bir olgu…

FOSFAT: "Karanlıkta IŞIMA özelliğine sahip yanıcı element…", a.a. 1669 Brandt, Alm. Simyacı… Eski Yun. phōsphóros φωσφόρος 1. ışık getiren, ışık veren, 2. Sabahyıldızı, Eski Yun. phôs, phōt- φῶς, φωτ- ışık + Eski Yun. phérō φέρω taşımak, getirmek…

ŞEKER: Fa/OFa şakar شكر şekerkamışından elde edilen tatlı madde. Prakrit sakkharā a.a. Sans śárkarā शर्करा 1. çakıltaşı, 2. külçe veya kristal şeker…

Tabii kamış bana yine NEY anlatımını hatırlatırken, fosfatsa “ışık veren, ışık getiren” anlamıyla düşünülmesi gereken bir durum olabilir diye not etmeme sebep oldu…

Siz de farkındaysanız meselede “ışık” asli bir unsur.

Peki kamışı anlatmıştık ya şeker?

Şeker kelimesinin “şükür” kelimesiyle aynı kökten geldiğini biliyor muydunuz?

Ya da, ramazandan sonra kutladığımız ve “Şeker Bayramı” dediğimiz bayramın aslının “Şükür Bayramı” olduğunu…

Allah’ım. Her yerde “Allah” yazıyor ama okuyamayan biziz.

Hayatımız DNA’da kayıtlı sayısal bilgi halinde.

BİLGİ: “İnsanın her bir hücresinde -0.0001 cm bir çekirdek vardır. Aşağı yukarı 2 metre uzunluğundaki DNA bu çekirdek içinde dürülmüş olarak bulunur…

Her hücre içindeki DNA kodu ise 3 milyar 3.000.000.000 gen “harfi” ihtiva eder…” [62]

DNA “Deoksi Ribo Nükleik Asit” isimli bir tür molekül grubunun kısaltılmış ismidir. DNA “çift zincirli ip merdivene” benzemektedir (miraç-merdiven anlatımını da bu bağlamda beraber düşünelim) ve bu oldukça uzun bir zincirdir.

Allah’ımız bu beden makinemizi 3 milyar harfle kodlayarak yazmış.

Her bir vücutta aşağı yukarı 100 trilyon hücre olduğunu düşünürsek, 3 milyar gen harfinin, birer yazılım olarak her bir hücreye nasıl yüklendiği, akıl almaz.

Harflerden oluşan bir genetik kodlama nasıl vücudumuz ve varlığımız için var ise, aynı genetik kodlama da dünya ve evren için de geçerlidir.

Kitap içinde kitap… Kitap içinde kitap… Evrenin, dünyanın ve insanın DNA’sı yani harfsel genetiği…

Harun Yahya’dan bir anlatımla:

“İnsan spermi ve yumurtası içerisindeki çifte sarmal sistemi, insan vücudunun tümüyle sentezlenmesi için inşa talimatlarını şifrelenmiş halde bulundurur.

Alfabe sistemimiz kullanılarak insanın genetik bilgisi kâğıt üzerine yazılırsa, her biri 500 sayfadan meydana gelen 1.000 ciltlik eser meydana getirirler. Bu da toplamda 500.000 sayfa bilgi demektir. Daha doğrusu bir topluiğne ucu kadar insan yumurtasında 500.000 sayfalık bilgi ve kimyasal talimat bulunmaktadır. Bilgi saklama ve geri çağırma teknolojisinde yumurta ve genel anlamda hücre, minyatür bir harikadır…”

Her hücredeki genom yani genetik fizikokimyasal talimatlar kendini okuyabilir ve kopyalayabilir.

Dev ve olağanüstü bir kitap.

Halkalar halinde bir zincir gibi DNA. Uzunluk bakımından farklı genler ve her bir kromozom denilen yapıtaşımızda farklı “sayıda harflerle” şifrelenmiş binlerce gen vardır.

Bedensel fonksiyonlar ve faaliyetlerde her tür talimatın ve işlevin DNA’daki harf grupları tarafından gerçekleştirilmesi.

Bunların çeşitli hallerde beraber okunması sonucu size aynen tabiri aktarıyorum “manalı cümlelere” karşılık gelen proteinlerin üretilmesinde kullanımları vs.

DNA ajanları tabiri ve içerikleri…

OKU’nmadan kaynaklanan bozuklukların genetik sonuçları.

Bilimsellikle yormadan anlatmaya çalıştığım o ki dev bir kitap halihazırda içimizdedir.

Şimdi vereceğim bilgiyse hakikat ilmiyle öyle örtüşür ki hakikat ilmine göre tüm insanların toplamı 1 insandır. Her birimiz Âdem'in cüzüyüz (parçasıyız) denir.

Bunu daha sonra bir çalışmamda derinlemesine ele alacağım. Sınırsız bir deryayı bir bardak suya koymak gerçekten mümkün değil. Her yeni bilgi ve cevap yepyeni soru ve ufuklar açıyor.

Daha da Mu'cizevi olansa insan DNA'sının her insanda %99.9 nispetinde aynı olması.

Sadece binde 1'lik bir değişikliğin farklı bileşimleri sonucu her insan bir diğerinden farklı özelliklere sahip olmuştur.

Bu hem her insanın toplamda 1 insan olduğu hakikat ilmi fikri ve hem de her birimizde aynı varlığın var olmasıyla ve onun bizden bize nüzul etmesiyle ilmi anlamda da örtüşmektedir.

DNA'daki mevcut bilginin %99.9'u her birimizde aynıyken, her birimiz tarafından bu datanın farklı farklı okunma ve kullanılmasıysa, fark âlemi dediğimiz, FURKAN diye tabir edilen durumu yaratmaktadır.

Yüzde 99.9 hiçliğimizin belirtisinde olan tek şeyin noktalama işaretleri olması anlatımı, bana neyi hatırlattı biliyor musunuz?

99 esma ile terkiplenmiş yapılarımızla Hz. Ali'nin bahsettiği B'nin altındaki "nokta" olmamızı…

Kâinat bir nokta. İnsan bir nokta…

Hayat taşıyıcısı bedenler tohumlarını yarıp çıkararak cana gelir… Beden toprağına karışan tohum orada doğru zamanlamayla beslenecek ve bekletilecek ve günü gelince donatıldığı "yazılım" yani bilgilerle tohumunu yarıp varoluşunu sahneleyecektir.

Bir tek noktadan büyüyüp yayılacak ve evreni kapsayacak, sonra yeniden aynı noktaya geri dönecektir… Var olan her şey dünyadan yıldızlara, gezegenlere ruh taşıyan hareket eden canlılardır… Bazı Allah dostlarının tabiriyle onlar da canlı mahluklardır…

Ve yine, "İlim bir noktaydı, cahiller onu çoğalttı."

Son yıllarda ortaya çıkan başka bir gerçek, Hilal Nevruzoğlu'nun dilinden aktarıyorum:

"DNA'nın inanılmaz bir oranının; bazı genomlarda %99'unun, hiçbir fonksiyonunun olmadığı zannediliyordu. Bu sebeple buraya çöp anlamına gelen junk DNA adı verilmişti; Son zamanlarda, junk DNA'nın, genomdaki varlığının, amaçsız olamayacağı fark edildi. Yapılan açıklamada; junk DNA'nın bazı kısımları, genomun, protein kodlayan kısmının, anlamlı olmasını sağlayan noktalama işaretleri olduğu anlaşıldı. Tıpkı bir cümle ya da paragrafı anlamlı hale getiren nokta ve virgüller gibi olduğu ifade edilmektedir."

Evet…

İnsanlara bir Kuran verilmiştir. Çünkü insanlığın DNA yazılımda taşıdığı ana bilgi TEK'tir. Aynı tasavvufta bahsedilen "vahdet" ve "kesret" kavramları gibi.

Aslında "birlikteki (teklikteki) çokluk" tabirinin bir anlamı da bu demektir. Binde 1'lik bir farkla sınırsız bir farklılık gözler önüne serilmiştir. Siz ne dersiniz bilemem ama ben

buna DEHA derim…

O kadar enteresan ki tek bir harf değişiminden kaynaklanan binlerce versiyon, insanlarda genom farkına sebebiyet verir.

Bu her canlıda mevcut olan ortak genler ve çeşitleri tek bir şeyden her şeyi yaratanın ilmidir.

Yıllar önce örümcek ağının, insan tırnakları ve saçlarının oluşumunda ve daha pek çok yaratığın yaratımında da kullanılanın aynı madde olduğunu öğrendiğimde gerçekten sarsılmıştım.

Bu nasıl bir ilimdi ki, her bir canlıya göre aynı madde farklı oluşumlar getiriyordu?

Pek çok canlı türünde aynı amino asitler kullanılıp farklı türler oluşmuştur. Bizde saç tırnak olan bu protein örümcekte ipeğe dönüşmüştü.

Her şey tek bir şeyden var olmuş ve çeşitlendirilmiştir. O çeşitlenme öyle zekice düzenlenmiştir ki, birlik içinde çokluk ve çokluk içindeki birlik olmuştu.

Pek çoğu aynı olan genlerin farklı dizilimlerle "bir şeyden her şeyi" oluşturmuş olması, "Biz her şeyi sudan yarattık" ayetiyle adeta özetleniyordu.

Tek bir genomdan yaratılışın bir göstergesi olarak yorumlanmaktadır.

Her birimiz yazılı bir Kuran olarak, yazılı bir Kuran içinde dolaşıyoruz.

"Öyle ise: Oku… Rabb'inin adıyla… Ki o seni alaktan yarattı…" (Alak 1-2)

Alak kelimesinin anlamı ALAK ile aynı kökten gelir…

"İlgi, sevgi, duygusal bağ" anlamları yanında bir çiğnem et, bir yere asılı duran şey, kan pıhtısı, zıtlık, düşmanlık anlamları da vardır…

Biz maddi ve manevi ALAKADAN, İLGİDEN geldik.

Biz alakadan yaratıldık…

Biz Aşk'tan, Sevgi'den geldik. Ve bununla tutunduk asıldık hayata…

İki temel duyguyla şekillendik Rahim'de… Sevgi ve alaka ile ya da düşmanlık ve korku ile… Kimisi O'nu tanımaya çalışmadığı için korkuya yenildi ve düşmanlıkla nefsini büyüttü, kimiyse ruhunu büyüttü O'nu tanımak için OKU'dukça…

İlgileniliyorsak neden bilgilenmiyoruz?

ALAK… Hak'la buluşursa, A-H-lak olurdu oysa…

Allah'ın nefesi ile O'nun ahlakıyla ahlaklanmak amacımız.

Alakın asılmak anlamı ise Allah'ın ipine asılmamızla "İkra bi-ismi Rabbike" okuyamazken, yalnız O'nun adıyla okuyabileceğimizin mesajı gibi.

Alak Suresi 1. ayet:

"İkra'bismi rabbikellezi halak (halaka)."

"İkra" ne demektir? İkra okumak, incelemek, mütalaa etmek, kadının âdetten temizlendiği gibi temizlenmek… Olumsuz her duygundan ancak seni var edenin adıyla temizlenebilirsin…

"Yaratan *halk eden Rabb'inin ismiyle* adıyla OKU…" "Yaratan Rabb'inin adıyla kıraat et…"

Alak Suresi 2. ayet:

"Halakal insane min alak (alakın)."

"İnsanı alaktan (kan pıhtısı; genler, embriyo) yarattı."

İnsanı alakadan, ilgiden, aşktan, sevgiden yarattı…

"Ellezi alleme bil kalem (kalemi)." (Alak 4)

O ki (o rabbani özellikleri ve genetiğini) kalem olarak öğretti (programladı).

Kalem…

Kalem sadece yazma aracı değil, “bir miktar kesilen parça” demektir…

İşte O insana kendinden bir parça vererek bilmediklerini öğretendir…

Bir tek nokta hareket etti ve patladı ve oluşan her varlık özünde ona yani TEK’e ait bilgiyi taşıyordu… Hologramik bir evrende yaşıyor olabileceğimizi söyleyen bilimadamlarının dediği gibi, bu noktadan yayılan her bir parça bütünün bilgisini taşıyordu…

Hologram tekniğindeki gibi parça bütünün bilgisini taşır ve hologramik teknikle çekilen bir fotoğrafı kaça bölerseniz bölün o TEK’liğe ilişkin resim orada daha küçük ebatlarla da olsa duracaktır… Kayıt asla silinmez ve bozulmaz… Tek’e ait küçücük bir parçada fotoğrafın bütününün bilgisi vardır…

Teklikteki çokluk yani vahdetteki kesret anlatımı gibi… Her var olanın ne yapması gerektiğini neden bildiğini açıklarcasına, neden arıya “vahyettik” dendiğini haykırırcasına…

Hologramik evren Levh-i Mahfuz denen kâinat programının; olmuşların ve olacakların, zamandaki bütün anların ve mekândaki bütün varlıkların, özetlersek, kâinatta olup olacak her şeyin yazılı bulunduğu bir ilahi muhafaza levhasıdır; ilahi ilmin aynası, kaderin defteri.

Levh-i Mahfuz’u, Arş’ta Kuran’ı yazan kalemin canlı olduğu söylenir bu yolla da insana bilmediğini öğrettiği anlaşılır… Kuran’ın tamamı bir bilgisayar programını oluşturan harfler gibi kâinatın şifresi ve programıdır. Kuran’ı okuyan biri önce kendi içindeki yazılımda sırlanmış Kitap’ı bulur ve bu yolla bilmediği her şeyi öğrenebilir…

61. Kaynak: Hilal Nevruzoğlu, http//www.yaklasansaat.com
62. Fatih Uzun, http//www.sizinti.com

DNA-III

Emotional Freedom Tecnique diye bir şey duydunuz mu?

Duygusal Özgürleşme Tekniği (İngilizce baş harflerinden ise kısaca EFT).

Bizler "bilimsellik" adı altında yüzyıllardır "maddi anlayışların "kabrine" kıstırıldık. Kuran'ı ve İslam'ı bilimden ayıran koca bir yanlış altında bizlere sunulan "yanlışlar" içinde sanal bir hayatta özgürleştirildiğimiz inancıyla (!) dünyaya ve ona ait olan her şeye köleleştirildik…

Öte yanda "bilim ve mekanik fiziğin" yıllar sonra "kuantum fiziği" ile altüst olması ise, bizlere Kurani ve İslami bilgilerin tek ilim olduğunu ispatlarcasına atılımlar yapmaya devam ediyor.

Duygusal Özgürleştirme Tekniği de bunlardan biri.

Bu tekniği anlatan Batılı bilimadamları İslamiyet'i ne kadar biliyorlar bilmiyorum, ancak anlatılan şey bizim "nefsini bilen Rabb'ini bilir", "Sırat-ı Müstakim" ve "Sıratullah" gibi pek çok Kurani ve tasavvufi anlatım ve anlayışlarımızla bire bir örtüşüyor.

Bize genetik ve DNA adı altında yıllarca anlatılan şartlanmışlıkların doğruluğunu sorgulatan kişi 1944 New York doğumlu Amerikalı biyolog Harold Lipton'dır.

"Bilim" adı altında yıllardır "gen" ve DNA'mızın "kurbanı" olduğumuz anlatılır bizlere…

Bizler hastalıklarımız ve anlayışlarımızla, şartlanmışlıklarımızı oluşturmuş olup da aslında kaderimizin "kurbanı" olduğumuzu düşünürken asıl "kaderimizin bizim kurbanımız" olduğunu hiç düşünmemişizdir.

Oysa bu konuda inanılmaz çalışmalar yapmış ve bu yüzden de "genel sisteme" tersyönde yaptığı yıllardır bu sistemden nemalanan çevrelerce direnç gören Harold Lipton, genetik olarak benzeyen kök hücreleri üzerine yaptığı bir araştırmada bu hücrelerin farklı ortamlarda farklı oluşumlara dönüştüğünü ispatlamıştır.

Bilinen nedir? Genlerimizin hücrelerimizi kontrol ettiğidir. Oysaki Harold Lipton bunun "tamamıyla" doğru olmadığını göstermiş ve çevrenin ve ortamın hücreleri nasıl etkilediğini incelemiş ve çok enteresan bulgularla karşılaşmıştır.

Bizler "magazinsel" olarak pek de popüler olan "erkekler genetik olarak aldatır" gibi popüler saçmalıklar peşinde genlerimize ilgi duymaya başlarken, "genimiz böyle" söyleminin ardına sığınır ve bir taraftan da bunun kurbanı olduğumuz bize empoze edilirken, bunun zıddını söyleyen biri elbette ki bilim çevresinde herkes tarafından kabul edilmek istenmemiştir.

Her şeyden önce tıp ve ilaç sektörü diye dünyanın üzerinde büyük bir gücü olan maddi bir sektör vardır.

Neyse konumuza dönelim. Lipton bu konudaki araştırma ve bulgularını şöyle açıklar:

"Bizlere şu ana dek *bilim ışığında* öğretilmiş olan bilgi, proteinlerden oluşan vücudumuzun içindeki bilgi akışı DNA'dan başlar ve proteinler de DNA tarafından kodlanır. Ve hayatımız *döllenme* sırasında alınmış genlerimizce belirlenir."

Aynı eskiden atomun maddenin en küçük parçası olduğu ve madde dışında bir şey olmadığının dayatılmış olması gibi.

Oysaki artık hepimizin bildiği gibi biz, Büyük Patlama'da açığa çıkan gaz bulutundan var olmuş ve içinde tam tabiriyle "yıldız tozu" taşıyan varlıklarız.

Hatta vücudumuz ve damarlarımızın "demir tozu" taşıdığını Necm Suresi ve Hadid Suresi'ndeki konular sebebiyle ilgili paylaşmıştık.

Bir mıknatıstan verdiği örnekle Lipton, bir mıknatısı elimizde tuttuğumuzda onun maddesini tuttuğumuz ama onun "çekim alanı olan manyetik alanını" bildiğimiz halde onun sadece maddesini gördüğümüz gibi, insanı da sadece bedensel maddesiyle değerlendirdiğimizi ve yıldız tozu taşıyan insanın da bizlerin göremediğimiz bir manyetik alanı olduğunu anlatır.

Biz kısıtlı algılarımızla ve beş duyumuzla dokunup göremesek de her birimiz, aynı kâinat gibi bu alanla çevriliyiz.

İşte bu yüzden de fiziksel biyolojik bedenimize yansıyan hastalık vs. gibi durumlarda konsantre olunması gereken, temelde o hastalığın beden dediğimiz madde alanımızda yüzeye çıkmasına sebep olan manevi (manyetik) enerji alanıdır.

Lipton ise ancak kuantum fiziğinde "alanı" anlamak suretiyle bedensel değişiklikleri değerlendirebileceğimizi anlatıp, bu "alanın" da daha önceki bölümlerde bizim rahim adı altında bahsettiğimiz, kuantum fiziği kurucularından Planck'ın tabiriyle Matrix olduğunu ifade ediyor…

Biz Matrix'e hatırlarsanız Allah'ın Rahim isminden açığa çıkmış Esma'lar olarak bakmıştık.

Lipton ise "alan" tabiriyle "ruh" kavramını işaret ediyor ve yaratıcının bize bununla yardım da ettiğini anlatıyor.

Zihnin plasebo etkisi[63] ile aslında ilaçlar üzerinden kendi kendini iyileştirdiğini anlatırken, nosebo denilen etkisi de olduğunu belirterek olumsuz düşüncenin sağlıklı bir insanı bile ne hale getirebileceğini belirtiyor.

"İlaç vücuda ağız, burun veya enjeksiyon yolu ile verilebilir.

Aslında plasebonun fiziksel anlamda tedaviye yönelik bir gücü yoktur. Sahip olduğu tedavi gücünü tamamen hastanın verilen ilacın *işe yarayacak* ilaç olduğunu düşünmesinden alır. Plasebo tıbbın bilimsel olarak açıklayamadığı bir yöne *insanların istemeleri halinde kendi kendilerini iyileştirme gücüne* yöneliktir.

Tıbbi olarak kurtulma olasılığı zayıf görülen birçok hasta basitçe ölüm istatistiklerine girmekten bu güç sayesinde kurtulmuş, tıbbın çözüm bulamadığı kanserin tedavisinde çoğunlukla, yüksek moral ve iyileşme azmi olmuştur." (Vikipedi)

Ve insan beyninin olumsuz düşünmeye meyilli olduğunun ve gün içindeki düşüncelerimizin %70'inin olumsuz ve gereksiz olduğunun tespit edilmiş olması, "nosebo" etkisi denilen ve plasebo etkisinin tam tersi yönünde olan etki ile de, bu sefer sağlıklı bir insanın dahi olumsuz düşünce ve korkularla kendi bedenini hasta edebilen bir etkisi olabileceğini göstermektedir…

Ancak pozitif düşünmenin, "İyi düşün, olur" şekli kadar yüzeysel olmadığını da belirtelim. Çünkü nöro-bilim (sinirbilim) şunu göstermekte ki bizler, bilincimizle davrandığımızı düşünsek de bilincimiz sadece hareketlerimizde %5 etkili.

Ve biz asli bu durumu fark dahi edemeden bizi bilinçaltımız yönetiyor… Yani NEFİS yapımız yani ESMA TERKİBİMİZ.

"İsmin ezelindir onunla ne yaptığınsa kaderin…"

İşte bu bile İslami anlayıştaki nefis tezkiyesi denilen ve temeli bilinçaltı temizlemesi olan, ilmi anlatıyor.

Kendi esma terkibimiz kırılmadıkça, o sazlıktan toplanan kamışlar gibi içimiz boşaltılmadıkça ve tezkiye edilmedikçe yani temizlenmedikçe, bilinçaltı denilen Esma terkip programımızın dayatmasından kurtulamıyoruz.

Bu durumda "özgür" görünen "esirleriz". Ve işte "Ey İsrail oğulları!" derken maddiyat ve dünyaya "esir" olma yanında, kendi nefsine esir olmuşluk da aklımıza geliyor. Esir ve isra kelimelerinin birbirleriyle bağlantıları gerçekten ilginç… Hele her birimiz maddi ve fiziki kaygılara son yıllarda bu derece esir olmuşken, "Ey esiroğulları…"

Biz olumlu düşünmeye çalışırız ama bu üzerimizde sadece yüzde 5'lere varan bir etkisi olan farkındalıklı bilincimize ait bir yaptırımdır ve yüzde 95 bu program dışında çalışan bir bilince karşı istediğini başarması son derece zordur.

Lipton, bizlerin Allah tarafından kendi kendimizi tedavi edebilme ve şifalandırabilme yetisi olan varlıklar olduğumuzu anlatırken, öte yandan bunun için öncelikle bilinçaltımız ve bilincimiz arasındaki ilişkiyi iyi anlamamız gerektiğini söylüyor.

Bilincin bilinçaltını desteklemesi ile bu durumun değiştirilebileceğini söylüyor. Ve kendi farkında olmasa da tasavvufta anlatılan "kendinden kendine" konuşma meselesini işliyor.

Var sandığımız izafi benliğimizin oluşturduğu bilinç ve esma terkibimiz arasındaki diyalog…

Peki bu diyaloğu asıl sağlayan nedir?

KURAN…

Bilirsiniz, bilinçaltı telkinleri çalışmalarından bahsedilir. Temelde baktığınızda ise bu, beynin titreşim ve olumlu mesajlarla temizlenmesi ve düzenlenmesini içerir.

Konuşma ve telkinler temelde harf terkipleridir ve kelimeler de anlatılan duygunun manasını taşır.

İşte burada çok önemli olan mesele şudur: İslamiyet bizim duygu ve düşünce halimizi düzenler…

İslamiyet'te "niyet" önemlidir, çünkü mesele temelde doğru düşünmeyi öğrenmemiz, zihnimiz ve idrakimizi doğru yapılandırmamızdır.

Peki düşünce nasıl oluşur? DUYGUDAN.

Bizler hissettiğimiz duygular yönünde düşünceler oluştururuz…

İşte aslı TESLİMİYET olan ve bu yönde "zekât" gibi temizlenme araçları, duygusal, beyinsel ve ruhsal şarj için namaz ve zikir, sadaka vermek, iyiliklere vesile olmak tavsiye ve öğretileriyle temelde bizim "frekans ayarlarımız" yapılmaktadır.

Bir hayra vesile olmuş kişinin yaşadığı huzur hissi, onun şifacılarındandır da haberi yoktur. Sadaka ömrü uzatır, neden? Onlarca "göremediğimiz" metafizik sebep arasında, paylaşma ve olumlu bir enerji nakliyle her şeyin döndüğü bu bumerang evrende, kendine yönelen yeni olumlu enerjilerle insan yapısına dair her şey bereketlenir.

İnsan kime yaptığını düşünürse düşünsün, kendine iyilik yapar aslında…

Ve aksinde de insan kime yaptığını düşünürse düşünsün, kendine kötülük yapar aslında…

Eskiden beynin idare ettiği düşünülen kalp, aslında düşündüğümüzden çok daha güçlüdür…

Ve kalp beyne beynin ona yolladığından çok daha fazla sinyal yollar.

Gregg Braden dünyanın dört bir yanında Heartmath (Kalp Matematiği) Enstitüsü'nün bilimsel verilerini paylaşıyor.

Kalp beynin yaydığından çok daha fazla elektromanyetik alan yayar. EEG ve EKG arasındaki farktan da bunu inceleyebilirsiniz.

Bu benim içinse neden hemen kabul edilir oldu, çünkü yüce Allah'ım "Ben kâinata sığmam da bir mümin kulumun kalbine sığarım" diyor.

İşte Allah isminin manasını yayabilen Nur Suresi'nde anlatılan "Nurun âlâ Nur" "ışık üstü ışık", temizlenmiş bir kalbin yayabileceği ışıktan ve enerjiden öte bir enerji olabilir mi?

Yasin Suresi için de "Kuran'ın kalbi" denir. Hatta kalp hastalarına Yasin Suresi okunması tavsiye edilir…

Bunlar yaydıkları frekanslar ve telkin ettikleri bilinç, duygu ve düşünce durumu nedeniyle, ilmi karşılığı olan ayet ve surelerdir.

Yasin Suresi için "Kuran'ın kalbi" ve Kâbe için de dünyanın kalbi…

İlişkilendirmeye bakın. Ne muhteşem…

Şimdi bilinç ve bilinçaltını uyumlandırma gereksiniminin anlatımından sonra Lipton'un genlerle ilgili anlatımına dönelim.

Genlerin hayatımızı kontrol ettiği kavramı…

Lipton genlerin hayatı, biyolojiyi kontrol etmediğini, bunun da son yüz yıldır bilindiğini ifade ediyor ve genlerin bir PROJE olduğunu, bunun da tasarım halinde bilgi içeren bir yapı olduğunu ve asıl meselenin o projenin "okunup okunmadığı" olduğunu anlatıyor.

Yani temel mesele "zihnin" o projeyi OKU'masıyla ilgili. Ve ilave ediyor ki aynı projeden "30 bin farklı versiyonda" ürün üretilebiliyor.

Bizler ilk ayet olan OKU ile önce kendimizi okumaya, sonra ise Kalem Suresi gibi kendimizi Allah'ın bizdeki varlığı ile yazmasına vesile olmak için gelmiş varlıklarız.

Genlerin ifadesi sınırsızca değişebilirken bizlerin nasıl OKU'duğu kendi kaderimizi yazmamıza sebep oluyor.

Şunu da ilave edelim, Lipton şeker hastalığı gibi hatalı genlerle gelenlerin bile genlerini yeniden yazmak suretiyle normal hale getirildiğini anlatıyor.

Harflerden oluşan bir kâinat… Harflerden oluşan insan… Kitap içinde kitap…

Ve bu iki kitabı birbirine kavuşturan kitap Kuran…

OKU ve YAZ…

İşte Kuran gibi mucizevi bir "insan ve kâinat arasındaki frekans ayarlayıcıyı" anlamadığımız ve böyle bir hazineye cehalet içinde bir bakışla baktığımız için asıl "ümmi" yani okuma yazma bilmeyen bizleriz…

63. Plasebo etkisi, farmakolojik olarak etkisiz bir ilacın telkine dayalı bir etki ortaya çıkarma halidir.

DNA-IV

Fizik bedenin fotonlardan oluşmuş, bastığın yer dahil etrafındaki her şey de öyle.

Ve madde atomun yapısına göre oluşur. Yani dalga ve madde birbirini oluşturur ve birbirine dönüşür.

Bu ne demek?

Kendi yaydığın elektromanyetik alanı değiştirirsen maddeni de değiştirmiş olursun.

DNA senin kapanmış bitmiş "yaşam kodun" değil, o açık ve bekliyor ve sen onun "yaşam koçusun"…

Henüz tamamlanmadın.

Kaç yaşında olursan ol…

Özüne inmediysen, henüz tamamlanmadın…

Ve bu dünyada tamamlanmazsan diğer dünyada tamamlanma sürecinden geçmek durumunda kalacaksın.

Ahiret kelimesinin bir anlamı da başkalaşmadır…

Ama orada senin, acılarını az algılamanı sağlamak için "kısıtlanmış algıların" olmayacak…

Bu yüzden tüm duyguları ve acıları sınırsız ölçüde hissedeceksin.

Aslından, kaynağından kopmadın, sadece daha düşük frekansal alanlara mahkûm olduğun bilinç kabrindesin.

Ve bunu anlamadıkça da özünü bulmadıkça beş duyunun algısındaki "beden" anlayışınla buradan gidecek ve inanılmaz yüksek bir enerji alanına maruz kalacaksın.

Kopmadığın o alana geri dönmek zorundasın çünkü "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun", "Muhakkak ki biz Allah içiniz ve O'na geri döneceğiz…" Biliyorsun.

Kemalatın için her tür "alışkanlık ve öğrenilmişlik" zincirinden kurtulman gerek. Hakikatle özgürleşmen.

Yüz voltluk kapasiteyle 500 volt taşıyan bir alana maruz kalırsan yanarsın. Canın yanar…

Ateşle ateş böyle de yanar…

DNA molekülünün omurgası bile fosfat yani Işık ve Şeker, yani Ses'ten oluşuyor…

Işık ve Ses'in bilincine inmesi Kurani ve İslami öğretiyle olacak…

Çocukken "Sobaya dokunma yanarsın!" dediler, anlamadın. Ve o sobaya dokundun. Ancak o zaman öğrendin dokunmaman gerektiğini, yani ancak ACIYLA öğrenir bilincin.

Yanlış öğretiler yüzünden ağ'lamadan an'lamamayı öğrendin bu hayat tecrübende…

Şimdi bunu yaşıyorsun… Acıyla öğreniyorsun…

Oysaki Kuran sana inmiş bir nur ve Allah'ın senin özündeki sesi…

"Ben sizin Rabb'iniz değil miyim?" diyen o sesi ezelden beri hiç unutamadın. Hâlâ O'nu arıyorsun…

Sana kendini "yeniden inşa etme" şansı verildi…

Kaderini sorumlu tuttuğun DNA'n açık ve senin ona şekil vermeni bekliyor.

Gayret eder ve istersen Allah'ın izni ve ilmi ile kendini yeniden İNŞA edebilirsin. Bedenin, ruhun ve hayatın, yani kaderin şifa bulabilir.

Kader ile keder arasında yalnızca bir harf farkı var. Ama bir harf bir HAYAT farkına yol açıyor.

E, yani ENE, yani BEN dersen kEdere dönersin…

Sen yani "Allah" dersen kAder sana döner…

Bütün mesele özüne dönmen ve özünün gereğini ona ikram etmen…

Zatın ikramı demek olan Kuran-ı Kerim'i…

Kendini Allah'ın izni ile yeniden İNŞA et…

Çünkü Allah inşa edendir…

İNŞA-ALLAH'ın MAŞA-ALLAH'a dönsün…

Mevlana'ya Şems geldiğinde kitaplarını yaktırmış, bildiklerini unutturmuş ve ona hakikatin saklı olduğu yegâne mağara, yegâne yer olan yüreğinin kitabını okumayı öğretmiş diye anlatılır.

İşte bizler de böyleyiz. Bildiğimizi sanırız, öğrendiğimizi sanırız. Oysaki cehaletimiz dipsizdir.

Oysaki ilmin gerçeği sadece hakikat ilmi olan Allah ilmidir…

Bilim dediğimiz şey "madde dünyanın kuralları", eğer dünyanın kuralları değişse, ne yerçekimi kuralı kalır, ne gece gündüz. O zaman neyi baz alır insan?

Neye tutunur?

Aşka…

Allah aşkı geldiğinde yüreğine, kendi ilmiyle gelir. Sonsuzluğuyla gelir.

Tozlu bir bardağa su eklemek, o bardağı temizlemez. Önce boşaltman lazım. Temiz su olabilmesi için önce temizlemen lazım.

Sen kalbini ve bilincini temizleyince asıl sahibi gelir oturur oraya.

Her şeyi bilen ve gören o sonsuz kudret oturunca kürsüsüne…

Ne korkun kalır ne de cehaletin…

İşte budur hakikatte insan olma asaletin…

Konumuza dönelim:

Bilinçaltımız hem esma terkibimizdir hem de kayıt yapar dedik.

Özellikle altı yaşına kadar çevremizden beynimize adeta bilgisayar çağı tabiriyle "download ettiğimiz" diye ifade edebileceğimiz yani "indirip yüklediğimiz" her şey, bilinçaltımıza kayıtlanır ve nefsimiz ve kişiliğimiz yani Biz olur…

Aynı bir kayıt cihazı gibi, çevremizdeki herkesin gerek davranış gerek düşünme şekillerini yükleniriz.

Bu yüzden de biz fark dahi etmeden çoğumuz, kendimizi ileri yaşlarımızda anne ve babamızın davranış paternlerini tekrarlarken buluruz…

Ve maalesef genellikle fark ederek ya da fark etmeden onları yargıladığımız için bu bizim farkındalığımıza birileri tarafından getirilince, kesinlikle kabul etmeyiz…

"Aynı annen gibisin…"

"Aynı baban gibisin…"

"Bizim kız, hatırlar mısın eski bir komşumuz vardı ve sürekli bize gelirdi; aynı ona benzedi ya!"

İşte bunlar farkında olmadan kayıt cihazlığı yaptığımız döneme ait "şartlanmalardır"…

Tasavvuftaki “soyunma” kavramı işte nefis denilen esma terkibin ve izafi benlik denilen bu öğrenilen kişilikten sıyrılmadır.

“Beytimi temizle ey İbrahim” diyor Allah’ımız…

Beytini sadece Kâbe olarak gören şekil kurbanları, kavramların kabir azabı kurbanları bizler, tek beyt olarak sadece Kâbe’yi anlıyoruz bu anlatımda.

Oysa orada hemen bu hitabın kendimize olduğunu algılayıp, Allah’ın bizdeki beyti olan “Kâinata sığmam mümin kulumun kalbine sığarım” anlatımına dönmemiz gerekiyor…

Kuran Allah’la kulu, yani Allah’ın bizimle arasındaki diyalogdur, unutmayalım.

Ayet ve mevzuu hikâye türü anlatımda kimin ismi geçerse (İbrahim, Musa, Firavun) geçsin, mesaj ve işaretleri onun temsil ettiği mertebedeki kendi oluşumumuza uygulayarak düşünmeliyiz.

Bu temizleme “kolay” bir iş mi? Asla…

İşin ehli olmadan, temizlenmiş olmadan, kim kimin temizlenmesine vesile olabilir?

Ve esma terkibini anlamadan yani sende hangi esmalar hüküm sürüyor ve hangilerinin faaliyeti az, bunu OKU’yacak birini bulmadan nasıl Kim ve Ne olduğunu anlayacaksın?

Burada devreye tasavvufta mürşit dediğimiz ruhsal rehberimiz giriyor işte…

Bu yollardan geçmiş ve bu işin ilmini bilen ve yaşayan kişi.

Şimdi konumuza devam edersek, daha enteresan bilgiler var.

Mesela İslami öğretide “nasuh tövbesi” denilen bir tövbe şekli ve devamlı bir tövbe, istiğfar anlatımı vardır.

Zikir konusunda da bahsettik biraz.

Kirini pasını dökmeden, zikirle sana yüklenecek enerjiyi yüklenmen doğru olmadığı için, önce istiğfar tövbe çekilir dualarda.

Nasıl dua etmeli gibi sorular sorulur. Hepimiz asıl derdimiz Allah’ı tanımak ve kendimizi de keşfetmek olmalıyken, temelde dilek ve dualarımızın gerçekleşmesi derdindeyiz, biliyorsunuz, ama neyse. Tövbelerimizde önemli bir unsur, en az yedi nesil önceye gitmek suretiyle kendi neslimizdekiler için de af dilememizdir Yaradan’ımızdan…

Neden?

İşte buyurun bilimsel temeli:

Morfogenetik alan…

Morfogenetik alan nedir derseniz, anlatımı şöyle:

DNA iplikçiklerinin etrafında bir “bilgi alanı” var. Bu bir “alan” yani hücrelerin kendisi değil, oluşturdukları alanı ifade eden bir terim.

Gelişmekte olan biyoloji ile 2000’li yıllarla literatüre girmiş bir kavram (morphogenetic field).

Enteresan olan ise, aynı dualarımızın kabulünü isterken tövbelerimizde en az yedi nesil geri gitmemiz tavsiyesine uyumlu şekilde, bu alan içerisinde de, en azından yedi nesil geriye giden “genetik hafızamız” kayıtlı.

Bu yüzden de tanıyıp tanımadığımız, üst nesillerimizdeki aile ecdadımızın özelliklerini taşımamızı sağlayan, soyaçekim dediğimiz oluşum da bu bilgi alanı sayesinde oluşuyor…[64]

Derler ki; dedesi erik çalmış, torununun dişleri gıcırdamış…

Artık anlamamız gereken şu ki bizler enerjiyi amellerimiz ve düşüncelerimizle göremesek de “enerjisel” aktarımlar yapan elektromanyetik alanlarız. Ve her yaptığımızın göremediğimiz bir “enerjisel karşılığı” var…

Bu karşılık da oluşturduğumuz enerji veya bize gönderilen enerji alanımızı ve dolayısı ile DNA’mızı da etkileyeceğinden “genetik hafıza” olarak DNA, RNA yani temelde “genetik projemize” geçebiliyor ve bu bizim neslimizden gelen insanlarda ortaya çıkabilme kapasitesine erişiyor.

Bilinç tarafından “değiştirilmediği” müddetçe…

Aslında “helalleşmenin” de özünde yatan bu enerjisel kaydın üzerimizden kaldırılmasını ve çözülmesini sağlamak…

Ancak “lafzi” helalleşmeden bahsetmiyoruz, paylaşmıştık bu konuyu, biliyorsunuz…

Lipton’un özgürleşme tekniğine dönersek, bu tekniği bilinçaltımızda uygulayabilmek için, altı yaşımıza kadar oluşan bilinçaltı programlarımızın kırılmasını sağlamamız gerekiyor.

Lipton’un anlatımıyla “bilinç daha annemizin karnındayken başlayıp fetal gelişimin son yarısından altı yaşına kadarki süre boyunca gerçekleşir”…

Bu gerçekten muhteşem, çünkü Hz. İsa’nın bildiğimiz söylemlerinden olan “çocukluğumuza dönülmesi” gerektiği anlatımını bire bir aydınlatan bir durum bu…

Çünkü çocuk halimiz bilincimizin henüz yapı aşamasında olduğu ve nefsimizin Allah’la bağlantısının kopmadığı dönem. Bu dönemde bilincimize yüklediğimiz her bilgi bizim “şartlanmışlıklarımız ve inançlarımızı” oluşturacağı ve hayatımızı şekillendireceği için o temizlenme olmadan bizler aslımıza rücu edemiyoruz ve temizlenemiyoruz…

Beyin EEG’lerine baktığınızda “bilinçlilik” diye tabir ettiğimiz halimiz beynimizin “Alfa dalgaları” yaymaya başladığı süreç olan altı yaş ile başlıyor.

O yaşa kadar beynimizde baskın olarak TETA dalgaları yayıyoruz.

Yani “hayal âlemi”. Ve bu dünya neydi peygamberimizin tanımıyla?

Bir rüya…

Hayal âlemi ise asıl olan…

Bilirsiniz bebeklerin melek olduğu ve melekleri gördüğü söylenir. Hâlâ cennet kokusu taşıdıkları. Bunların hiçbiri safsata değildir…

Bir bebek doğduğunda sağ kulağına ezan ve sol kulağına da kamet okunur. Bunun üzerine de isim verilir.

Bu olay beni çok etkiler.

Hatta vefat eden insanların namaza çağrısında ezan bu yüzden okunmaz. Çünkü hayat, o bebekken kulağına okunan ezanla vefatında kılınan o ezanın namazıyla aradaki mesafedir. O kısacık andır hayat…

Bu tatbikatsa, Peygamber’in (sav) torunu Hz. Hasan’da uygulamasıyla başlamıştır.

Burada sağ kulak meselesi çok mühim, çünkü bu sol beyinle ilgili ve siz de biliyorsunuzdur, İtalyan bilimadamları birinden bir şey isterken dahi sağ kulağa söylenmesini tavsiye ediyor ve şöyle açıklıyorlar: “Sol beyin duyduklarını sağ beyne göre daha fazla işleme koyar ve neticeye ulaştırır…”

İşte burada daha çocuk doğar doğmaz ve henüz bilinçaltı sadece geldiği gibi iken sol beyinden verilen bu mesaj ile Allah ve ilmi hususunda çocuğun bilinçaltında bir

işlem başlatılmış oluyor…

Kısaca daha ruh dünya ile irtibata ilk geçtiği andan itibaren, onun sağlıklı ve hayırlı biri olmasının tohumlarını ekmeye ilk adım atılıp, bilinçaltı düzenlemesine başlanıyor.

Onları önlerinden arkalarından sağ ve sollarından yakalayacağım diyen şeytan yani insanın aslındaki ilahi hakikatten uzaklaştırmaya çalışan fikir sistemi, büyüme aşamamızda sağımızdan solumuzdan verilen vesvese ve şartlandırmalarla bilinçaltımızı ve şuurumuzu şekillendiriyor…

“Bak hasta oldun, doktora gitmezsen iyileşemezsin…”

“Sen yapamazsın bırak baban yapsın…”

Psikolojide “öğrenilmişlik çaresizlik” kavramı olarak adlandırılan bu olumsuz şartlandırma sistemi, hayat boyu biz fark etmeden bize bunu fısıldar: “Yapamazsın.”

Oysaki siz Kuran’la “İnne-ke ala Külli şey’in Kadir” zikriyle büyüseniz, Allah’ın her şeye kadir olduğundan emin olma ruhaniyetiyle yetiştirilseniz, çocukken aklınızdaki şeyi başarabileceğinizi, yapabileceğinizi düşündüğünüz gibi yetişkinken de yapabileceğinizi bilirsiniz…

Maalesef “dünya öğretileri” bizleri kemalatımıza erdirmek için değil “acziyetimizi bildirmek bizi taşıdığımız mananın kudretinden uzaklaştırarak, yoksun bırakarak âciz olduğumuza inandırmak” üzere programlanmıştır… İnsanın hücreleri 6 yıllık süreçlerde yenilenip önceki halinden iz kalmayacak şekilde yeni hücreler oluştururken yaşlanma neden ve nasıl oluşur? Aslında yaşlı gencin yeni haliyken insanın dünyaya ait olmadığının da işaretidir adeta…

Ruh dünyaya ait olmadığını bildiğinden olsa gerek toprakla buluşup sonsuzluğuna dönmek ister adeta… Peygamberimizin, “Bana SİZİN dünyanızdan üç şey sevdirildi…” diye dünyayı ifade etmesi onun da buraya ait olmadığının örtülü bir anlatımı değil de nedir?

Temelde bir insan bir duasıyla –ki her şey kelimedir– dünyayı altüst edebilecekken ve insandaki enerji atom bombasıyla bile kıyaslanmayacak kadar büyükken, bir anlamda kendimizdeki gücü nefsaniyetimizden arınmadıkça fark edememiz de bir tür koruma sistemi olsa gerek… Hem bizi bizden hem evreni bizden koruma sistemi…

Hakikat ilminin “sırlarla” mühürlenmesi kötü niyetli insanların bu hazineyi ele geçirip, kötü amaçlarla kullanmamaları içindir. Sır bir şeyin özü, aslı, gerçeğin ortası, kendisi demektir… Bunun yanında nedense SIR adı verilen metal kaplamanın, bazı nesnelere, özelikle aynaların arkasına parlaklık verme, dış etkilerden koruma, sızmalarını önlemek vb. amaçlarla sürülmesi, ayna olarak tabir edilen bu dünyanın içyüzündeki SIR’ra nasıl da atıfta bulunuyor… Sır adı verilen bu metal kaplamanın, aynanın ışığını yansıtarak görüntü vermesini sağlaması ile inanılmaz bir işaret değil mi?

Bunun yanında sır kelimesinin “nikâh” manasını da içermesi ise varoluşun kaynağı olan Rahman ve Rahim, eril ve dişil gücün birleşmesi anlamını da sembolize eder gibidir…

Cennet cehennem kaygısıyla değil Allah’a ulaşma sevgisiyle o yolda olan Allah dostlarına verilmiş bu “sır” tabir edilen ilahi bilgiler, onların tek amacının Allah olmasından ve bu dünyanın bir rüyadan ibaret olduğunu ve hepimizin temelde “hiç ve yok” olduğumuzu bilmelerindendir.

Bizlerin Allah'la ilişkisi genel olarak "kızıma iyi bir eş", "oğluma güzel bir iş" gibi dünyevi çıkarlar doğrultusunda geliştirilen ya da "cehennem korkusu cennet kaygısı, sevgisi" ile geliştirilen bir "menfaat" ilişkisidir.

Maalesef. Çok büyük çoğunluğumuz adına bu böyle.

Devam edersek, temelde ne yaptığımızı bilmememiz ancak bunun bir Tasarı, bir Proje olan DNA'yı bilmeden yapılan şekillendirme faaliyetlerimiz ise sonradan kaderimiz haline gelir ve biz kendi yaptıklarımızdan şikâyet ve sitemimizi sanki Allah'tan gelmiş gibi Allah'a atfederiz. Çünkü temelde kendimizi kontrol ettiğimizi düşünsek de yüzde 95 hatta yüzde 99'a varan kontrol edemediğimiz bir bilinçaltı ile baş başayız…

Sağ ve sol beyne "orta yol" unsurunu yerleştirmek için adeta ezanı Muhammedi ve kamet altında vurulan ilahi bilgi mührü, temelde bizim hep bilinçaltımızda bu dünyanın ve Allah'ın hakikatini bilmemizi de anlatıyor aslında…

Çocuklara inanılmaz önem veren ve yetiştirilmelerinde ebeveyn ve çevreleri üzerindeki "haklardan" (İslami hakikatlerle büyütülmek ve eğitilmek gibi) dahi bahseder peygamberimiz.

Yukarıda belirtmiştik, Hz. İsa, havarilerine, "Bir kez daha küçük çocuklar gibi olmadıkça cennetin krallığına yeniden giremezsiniz" demiştir…

Burayı iyi anlayalım, çünkü bu anlatım çok derin ve sembolik manalar taşır.

Hz. İsa burada bilinçaltı temizleme ve hakiki "özgürleşmeden" bahsediyor sanki aslında.

Düşünce ve duygu halimizi değiştirmek suretiyle endokrin sistemini yani hormonal sistemimizi dengelemek, beyin biyokimyamızda neticelenen değişimle çocuk bilinç halini yeniden kazanmamızı sağlar…

Çocuklar gibi olmamız. Yani geldiğimiz hale geri dönmemiz…

Hz. Ömer'in dediği gibi: "Dünyaya geldiğim gibi gidebilseydim keşke…"

Kendi anladığımız kadarını paylaşıp, devamını Allah'ımızın idrak ettirmesini dileyerek çocukların beyin durumu ve çocuk bilincinin yaydığı beyin dalgalarına bir bakalım.

Çocukların hayal gücünün nasıl da geniş olduğunu bilirsiniz. Aslında bu dönemde ruhsal bağlantımızın en yüksek olduğu ve epifiz bezimizin de en yoğun çalıştığı dönemdir. Bu konudan "Namaz" bölümünde bahsedeceğiz…

Beyin dalgalarınınsa, yetişkinlerde bilinçaltına inebilmek için hipnozlarda kullanılan "Teta" hali…

Teta hali, gerçek ve hayal dünyasının ayrı olmadığı ve bilincin kapsam dışı kalıp bilinçaltımızın devrede olduğu dönemdir…

İslami öğretide bir çocuğun yedi yaşı itibariyle namaz kılması gerektiği anlatılır. Çocuğun Allah'tan koptuğunu fark etmeye başladığı yaş olarak nitelendirilen bu yaş itibariyle, insan olma yolundaki bu ruhun, yani çocuğun "sılada" olma hissini Allah'la kavuşma hali olan namaz yani "vuslatla" giderebilmesi için yedi yaşı itibariyle namaz kılmaya başlatılır çocuk.

Teta beyin dalgası ile bilinçaltımıza ulaşılır.

Çocuk yedi yaşına gelinceye kadar, epifiz bezleri geniş işlevsellikle faaliyettedir ve serotonini melatonine çevirme görevini ifa halindedir. Bunun önemine gelince yedi yaş

ertesinde başlayan, üreme sisteminin yavaş yavaş harekete geçmesinin hormonlar üzerindeki etkisidir. Melatonin ergenliğin başlamasını geciktirir ve hipofiz bezinin faaliyetlerini kontrol altında tutar.

Epifiz bezinin yavaş yavaş etkilerinin ekarte edilmesi ile de çocuğun sezgisel algısı yavaş yavaş kendini, salgılanmaya başlayan ergenlik hormonları ile "gerçek dünya algısına" bırakmaya başlar. İşte "sezgi" meselesini "şiir ve şuur" anlatımımızdan hatırlarsak, bu aşamadan sonra çocuk neler yapabileceğini sezgisel olarak bilen bir beyinden, artık "yapamayacakları" öğretilen bir beyne dönüşmeye, kısaca dünyalı olmaya başlar.

İşte bu süreç içinde esma terkibinizle beraber etrafınızdaki öğreti ve şartlanmaları kayıt altına alırız. Mesele şu ki, biz bunları bilinçaltı programlarla yaptığımız için farkında olmayız…

Mucize olmak için, gelip âciz olmayı öğreniyoruz…

Hicr Suresi 99 ayettir. Ve ilk etapta öğrenmemiz gerektiği belirtilen 99 esma-i ilahiyye vardır. Allah'tan harice çıkmış o 99 esmanın terkibi gibi bizler de o 99 isimle varlık âlemine hicretmişiz. Amacımızsa Allah ismine ulaşmak.

Bilinç ve bilinçaltımız arasındaki ilişkide "çocuk" halimize dönmemizi gerektiren bir durum vardır.

Bu konuda çalışmalar ve araştırmalar yapan Gregg Braden'ın sunduğu kanser gibi hastalıkları yenebilmiş insanların vakalarının incelenmesinde dikkat çeken bir konu; şifacı diye tabir edilen şahısların sol beyinlerinin hiç çalışmaması…

Yani, altı yaşına kadar bilincimiz tam oluşmadığı için beynimiz hayal üreten TETA dalgalarında yaşıyor ve biz o süreçte her şeyi "kaydetmekle" meşgulüz. Tabii bilmiyoruz ki kaydettiğimiz her şeyi bir süre sonra fark etmeden yaşamaya da başlayacağımızı, çünkü onlar bizim alışkanlıklarımız ve yaşam şeklimiz haline gelmiş olacak. Sonrasında ise altı yaşından itibarense beynin ALFA dalgaları baskın hale gelmeye başlıyor…

Ama unutmayalım Hz. İsa'nın ne söylediğini: "Çocuk halimize dönmedikçe hakikati bulamayacağız."

Bu anlatım bende Kuran'da peygamberlerin tümüne "beşer" tabiri kullanılmasını da açıklıyor. Beşer doğduğumuz şekil ve safiyane halimiz, belki de bu yüzden peygamberlerin tümü Kuran'da "beşer" olarak ifade ediliyor…

Bedenin alanı tasvir edildikten ve kuantum fiziği ve daha pek çok yeni bilimsel atılımdan sonra DNA'nın temel işlevinin eskiden düşünüldüğü gibi, protein sentezlemek değil elektromanyetik enerji alım ve taşıması olduğu ortaya çıktı…

DNA'mız ses ve ışık elektromanyetik alanlar alır ve yayar… Yani her birimiz biyo-akustik ve biyoelektrik sinyaller alıcı ve vericileriyiz… Bu bilgiler ışığında DNA müzik adı verilen bir sanatsal alanın da popülarite kazanmasıyla, ses, ışık ile DNA ilişkisi kaçınılmaz oldu…

DNA ve protein sekanslarını notalara çevirebilme ve müzik üretme olarak kısaca özetleyebileceğimiz bir durum bu…

Belki bu bizlere Kuran'ın tecvit denilen okunma şeklinin tavsiye edilmesinin altında yatan doğru frekans arayışına, Kuran'daki kelimelerin nasıl da müzikal olarak özel olarak seçilmiş olduğuna, ezanların okunduğu vakit namazına göre saba makamı gibi

birçok müzikal makamda okunmasına, ney çalma ve tasavvuf arasındaki bağlara ilişkin fikirler verebilir…

Artık neuro-science da ilerledikçe belli frekanslardaki tonal titreşimlerin, beynin faaliyette olmayan kısımlarını uyarmak suretiyle aktive ettiği de biliniyor.

Kuran'ın muhteşemliği ise tüm bu şifa verici ve uyandırıcı frekanslarla hem farkındalıklı bilinç hem de bilinçaltı aynı anda uyumlandırılıp düzenlenirken insanın temeli olan elektromanyetik alan ve bununla beraber duygu ve düşüncelerinin de düzenlenmesi ile bedensel kimya da düzenleniyor ve beyin nöronları arasındaki etkileşim artırılıyor.

Kâinat SES ve IŞIK üzerine…

Biz Kuran okurken fark bile etmeden DNA'mızı, elektromanyetik alanımızı, duygusal ve düşünsel halimizi, bilincimizi ve bilinçaltımızı değiştiriyor ve iyileştiriyoruz. Bu da bizim kâinatı OKU'ma bilgimizi artırdığı için tüm bu iyileşme yanında olması gereken bilinç yükselmesini de yaşıyoruz ve bu yüzden izafi kimliğimizden "özgürleşip" ÖZ kimliğimiz olan Hakk'a ve Allah'a ulaşma yolunda yürüdüğümüz için dünyevi algının köleliğinden kurtulurken, bu bilinç ve farkındalık itibariyle dünya ve kâinatın bizim hizmetimize girdiğini fark ediyoruz.

"Gerçek şu ki insanlar kendi içdünyalarını değiştirmeden Allah onların durumunu değiştirmez." (Ra'd 11)

"Ancak tövbe ve iman edip salih amel işleyenlerin Allah, kötülüklerini iyiliğe çevirir. Allah çok affedici ve çok acıyandır." (Furkan 70)

"Kötülüğü iyilikle giderirler" (Ra'd 22)

Daha Önce Yapılmış Kötülükleri, İşlenecek Yeni Hayırlarla Temizlemek

Resulullah efendimiz, Ebu Zerr'e:

"Bir kötülük işlediğin zaman, ondan sonra hemen bir iyilik yap. Gizli günaha karşı gizlice, açık olana karşı da açıkça hayır yap ki onu temizlesin" buyurmuştur. (Ahmed, K. *Zühd*, No: 27; Münavi, *Feyzu'l-Kadir,* No: 763)

Resulullah (sav), Muaz bin Cebel'e:

"Kötülüğün peşinden bir iyilik yap ki, onu temizlesin" buyurmuştur. (Tirmizi, Birr, 55; Darimi, *Rikak*, 74; Ahmed, *Müsned*, V, 153, 158)

64. Nesrin Dabağlar, http//www.indigo.com

DNA ve Yazılım

Eğer biz başlangıcı mucizevi olarak görmezsek, aşılması güç zorluklar kendini gösterecektir.

–Astronom Arthur Eddington

Sonsuz bir akıl var. Sonsuz bir US…

İşte bu yüzden "Sonsuz-Uz"…

"Ey Cabir! Her şeyden önce Allah'ın ilk yarattığı şey senin peygamberinin nurudur."

"Allah mahlukları yaratmak istediği vakit, bu nuru dört parçaya ayırdı: Birinci parçasından KALEMİ, ikinci parçasından Levh-i (Levh-i Mahfuz), üçüncü parçasından Arş'ı yarattı. Allah'ın ilk yaratığı şey KALEM'dir."[65]

Bu hadis ise ilk yaratılan varlığın "kalem" olduğunu göstermektedir.

Bu bilgilere dayanmak suretiyle âlimler, ilk yaratılan varlığın kalem, arş veya su olduğuna dair farklı görüşler beyan etmişlerdir. Ve çoğunluğu ise önce suyun, sonra arşın ve sonra da kalemin yaratıldığını ifade etmiştir. (İbn Hacer, 6/289) "Allah, göklerle yeri yaratmadan elli bin sene önce, mahlukatın kaderini yazdı. Arşı da, su üzerindeydi. (Müslim, Kader, 2/16) Aklıma ne geldi biliyor musunuz? Göbeklitepe'de üstün bilince ermiş kişilerin sembolü olduğu düşünülen yapılar. Ve hiçbirinin AĞZI olmaması…

Meryem Suresi…

İsa'ya Cebrail'in üflediği nefesle hamile kalan ve bu hamileliği yüzünden yaşadığı yerden uzaklaştırılan Meryem.

Ona bebeği sorulduğunda Allah'ın susmasını istediği ve o sustuğu için kucağındaki bebek İsa'nın konuştuğu Meryem.

Meryem Suresi 30. ayet:

"(Bebek İsa) konuştu: Kesinlikle ben Allah kuluyum; bana Kitap verdi ve beni Nebi olarak meydana getirdi."

Öyle çok açılımı olan bir ayet ki… Tabii bizlerin idrak ettikleri öyle kısıtlı ki… Allah'ım hepimizin ilmini artırsın.

Şimdi bu anlatımda nefsi temsil eden Meryem ve Ruhullah olan İsa üzerinden, Meryem'in karşı karşıya kaldığı suçlamalarda Allah'ın onun sessiz kalmasını istemesi ve Meryem'in nefsinin susması ile de Ruhullah temsili ile yani "Allah'ın bize üflediği ruhun" bizler adına konuşmasının, bir anlamda ifadesi de var deniliyor, pek çok anlam içinde…

Nefsi susanın yerine Allah konuşur. Ve Allah boş laf söylemez. Ve bir kelime bulmacası olan bu evrende susmak en önemli beceridir çünkü en önemli nefsi savaşlardan biridir. Nefesi Rahmani ve Kün kelimesi ile var etme yeteneği verildiğinde, ne getireceğini bilemezsin.

Söz gümüşse sükût altındır.

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri bu sureye ilişkin muhteşem ve gizemli açıklamalar getirmiştir…

Tasavvufi ama gizemli kalmış bazı anlatımlarda bu suredeki ilgili ayetlerin bir gün sadece nefes yoluyla hamile kalınmasının mümkün olabileceğinin de işareti olduğu da ifade edilir… (Hatta halihazırda çok ender de olsa, bu yolla hamile kalan hayvanlar olduğuna ilişkin bazı anlatımlar da var…) Kuran'da yazan her şey ahirete doğru gerçekleştikçe Salih Peygamber'in kayadan deve çıkarması gibi "hikâye" sanılan anlatımların gerçekleşmesi "müteşabih" yani mecaz (teşbih benzetme anlatımı var) denilen Kurani anlatımların, "muhkem" yani hüküm ve hakikat haline gelişini izleyeceğimizin de "işareti" olabilir…

Bize düşünmek düşer…

Her şeyin doğrusunu Allah'ımız bilir…

Allahüâlem…

Kalem

Kelamla aynı harflerin farklı bir dizilişinden ibaret bir sözcük.

Size anlamını veriyorum:

Arapça "qlm" kökünden gelen qalamu "kamıştan yapılmış yazı aracı, kalem" sözcüğünden, Arapça sözcük ise Aramice/Süryanice aynı anlama gelen qalamā sözcüğünden alıntıdır.

KALEM: Kamıştan yapılmış yazı aracı…

Kamış neydi?

Hani, Hz. Ali gidip de sazlıklarda peygamberimizin anlattığı "sırrı" anlatmıştı ya? Sazlıklar da onu dinlemişti…

Sonra o kamışlar koparıldı o sazlıklardan geldi, ney oldu. Allah'ın nefesinden üflediği o kamışlar, o nefesle O'nun kelamını üfledi, saçtı her yere…

Kâinat o nefes ve o harflerden saçılmış, Allah'ın kaleminden yazılmamış da nedir?

Ve her birimiz de kalem gibi olmaktayken kaderin asıl sorumlusu, suçlusu kim? Biz mi değil mi?

Ne söylediğinize dikkat edin, çünkü onlar sizin elinizle yazdığınız kader satırlarınız olabilir.

Aşk böyledir işte
Hayat böyledir
İktidar savaşı verir
Seçimlere gitmeden
Kışlara gebe kalırsın
Ömrünün baharında
Gayrimeşru yıllar doğar
Kader sayfalarında…

– Deniz Erten

Dün-Ya

İlim nurdur. Çünkü "ışık" olmazsa "eşyayı" göremez ve keşfedemezsin. Gözüne yansıyan her görüntüyse ışığın kırılmasından ibarettir…

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri "ümmettirler" dediği "harfler" ile varlıklar arasında çok yoğun bir ilinti olduğunu ifade etmiştir.

Kelimelerle varlıklar arasında derin bir ilişki olduğunu ifade eden Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri'ne göre, Allah'ın "yaratma" eylemini, O'nun ezeli "kelam" sıfatından ayırmak mümkün değildir.

Kelam ve kâinatın varoluşu birbirlerine bağlıdır.

Peki "kâinat" kelime anlamı ile ne demektir hiç düşündünüz mü?

Kâinat, KÜN kelimesi kökünden gelir.

KÜN… "Kün feyekün…"

"OL!" dedi ve oldu…

"KÜN" yani "OL."

İşte kâinat kelimesi "kün" kelimesi kökünden gelir. "Var olanlar, tüm varlıklar" ve "kana" fiilinin failidir ve "var idi, oldu" demektir…

Arapça kāʾinātu-l-lāhi “var olanlar, tüm varlıklar, evren” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça “kwn” kökünden gelen kāʾinu-l-lāhi“var olan, varlık” sözcüğünün çoğuludur. Bu sözcük Arapça kāna,“var idi, mevcut idi, oldu” fiilinin failidir.

Mevcut idi, OL’du. Var idi…

Ve farkındaysanız hep geçmiş zaman.

Çünkü her şey “oldu ve bitti”…

Her şey DÜN-YA…

Bizse hatırlayan yani zikreden mi (zikretmek: hatırlamak) yoksa unutan mı (insanın bir anlamı, belirtmiştik) olacağız? Kuran ve İslam’a yönelmemizle bunun testindeyiz. Kendimiz kendimizi tanıyoruz.

“Nefsini bilen Rabb’ini bilir” anlatımının bir açılımı da bu olabilir. İnsan kendi nefsine şahit olmadıkça nasıl tanır ki Allah’ı?

Tanıyamaz ancak tanıdığını sanır.

“İmtihan bu imtihan… Allah bizi test ediyor…” deriz hayatın içinde olaylarla karşılaştığımızda…

Evet ama O zaten ne olduğumuzu, her şeyi bildiği gibi biliyor. Bunu da unuturuz pek çok şeyi unuttuğumuz gibi…

Biz burada kendimize şahit olurken asıl O’nu tanıyoruz. Bizi bize gösteriyor sınırsız ilmi ilahisinde. Tanıdığımız tanımadığımız reddettiğimiz sevdiğimiz sevmediğimiz yönlerimizi…

Bu sınavı elbette bizi denemek için yapıyor ama insanlar şunu unutuyor: O bizi zaten tanıyor.

Asıl biz kendimizi tanımıyoruz. Kendimizdekinin O olduğunu anlamadıkça da tanıyamayacağız bu oyunlu aynalarla dolu lunaparkta.

Tersinden baktıkça her şeye, altüst olmadan hakiki “üste” eremeyeceğiz. “Aşağıda, altta olan” demek olan “dünyaya” mahkûmiyetimiz, bizi kendimizin esiri yapacak.

65. Tirmizi, Tefsiru Sureti, 68; Ebu Davud, Sünnet, 17/4700. İbn Hacer, 6/289

TİMÜS

“Bu Kuran okuyana şifadır.”

Eskiden sünnet kavramını anlamazdım.

Bu, önceleri sadece “âdet” gözüyle baktığım Peygamber (sav) öğretisi, Kuran ve ilimle ilgilenmeye başladıktan sonra ve hangi sünnetin ya da ayetin neden tavsiye edildiğini az da olsa öğrenmeye başladığım her kademede bende, “Aman ya Rabbi!” nidalarına dönüştü…

Kuran okumaya başlamadan okuduğum bir duada “Bu Kuran okuyana şifadır, nurdur” tabiri nelere kadirdi. Bu nasıl bir kitap ya Rabbim!

Oruç tutarak Allah’ımın izniyle reflüyü yendiğimden, yıllar önce Kuran’da cennete zencefilden kadehler olduğu gibi bir anlatımı okuduğum için, “Muhakkak bir anlamı olmalı” diyerek daha zencefil “popüler” olmadan zencefile sardığımdan ve her seferinde ilmi bir açıklamaya karşılık gelen İslami öğretilerle karşılaşmaya başladığımdan, “ne nedendir” diye araştırmaktan alamaz hale geldim kendimi.

Kuran’ın hiçbir anlatımı, peygamberimizin hiçbir sünneti boş yere değil…

Mesela gülümsemek… biliyorsunuz sünnettir.

Ya da “Allah’ı bolca zikredin, olabildiğince sık Kuran okuyun” tavsiyeleri…

Hiçbir şey boşa değil.

Allah’ı zikrederken ağdalı bir dil olan Arapçanın neden verildiği gibi onlarca soruya, ilmin ilerlemesi ile tek tek karşımıza çıkmaya başlayan onlarca sebep var…

Türkçe anlamlarını anlamaya çalışmamız, Kuran’ın derinliğine dalmamıza vesile olacaktır, ancak yeterli değil… Esası Rabca olan Kuran Arapçası harf yapısından sesine kadar sırları olan bir dil… Sadece, Türkçe okusam olur mu diye düşündüğümüzde aklımıza gelmesi adına, aşağıda bazı bilgileri paylaşıyorum.

Vücudumuzda timüs diye bir bezimiz var…

Dr. Ahmet Mithat Boz’un “Timüsü Dövmek Lazım” adlı tıbbi yazısından alıntılar yapmak suretiyle timüsü anlatırken, bu tıbbi bilgiler ile Kuran ve zikir arasındaki ilişkiyi anlatacağız.

Tiroit bezinin altında ve soluk borusunun önünde olan bu bez, genç ve sağlıklı kalmanın en önemli anahtarlarından birine sahip.

Bağışıklık sistemimizin merkezi.

Timüs, ne kadar çok TİTREŞİRSE o kadar sağlıklı ve genç kalıyoruz ve bağışıklık sistemimiz de o kadar kuvvetli oluyor.

Bir “Allah” ya da “La ilahe illallah” diyelim hemen şu an. Titreşimle neyi kastettiğimi anlamak adına…

Göğsümüze vurduğumuzda timüs bezini titreştiriyoruz. Hatta timüsü aktive etmekle ilgili en sık verilen örnek, Anadolu’da ağıt yakan kadınların gayriihtiyari göğüslerine vurmaları… Tarif edilen halde acıdan kaynaklanan bedensel durumun, bağışıklık sistemini çökertmemesi için farkında olmadan, bir refleks olarak timüsü aktive etmeye çalışıyor beden.

Bu ruh ve beden makinesi ne kadar da akıllı! Allahüekber…

Biliyorsunuz. Düşüncelerle bağlantılı konumuzda bahsetmiştik.

Düşüncelerimiz duygularımızdan kaynaklanır. Ve duygusal hallerimiz salgıladığımız hormonlarla düzenlenir. Hormonlar beden kimyamızı değiştirir. Ve her hormon belirli "felek" yani "enerji alanı" yani "çakraların" aktivasyonuyla ilintilidir.

Timüs aktive edildiğinde, salgıladığı hormonlar mutluluk ve haz duygusu yaratır.

Timüs, çocukluktan ergenliğe kadar büyür ve sonraki aşamada küçülmeye başlar. Yetişkin çağlarda çoğu insanda timüs çok küçük bir hale gelir ve aktivasyonu körelir.

Bunun yanında bilimin çözememesine rağmen, bazı insanlarda timüs ilerleyen yaşlarına rağmen ceviz büyüklüğünü korur ve aktivasyonuna devam eder.

Benim bilimadamlarına bir teklifim var "Zikir ehline, yani Kuran'ı sık okuyanlara ve Peygamber (sav) sünnetlerine sadık kalanlara" bu ölçüm ve araştırmayı yapsınlar.

Nitekim başta peygamberimiz olmak üzere (saçında sadece üç tel ağarmıştır denilir), gelmiş geçmiş Allah dostlarının da, adeta yaşlanmadığını, yüzlerinin kırışmadığını ve huzurlarının daim olduğunu muhakkak duymuşlardır.

Hatta peygamberimiz döneminde, sahabeleri hep onun yaptıklarını takip edip uyguladıkları için, hemen hiç kimsenin hastalanmadığı da sıkça anlatılır.

Timüsün aktive olmasıyla sinir sistemimiz sakinleşir, beyin fonksiyonlarımız hızlanır. Huzur hissi ve rahatlama meydana gelir.

"Bununla beraber adeta yaşamımızı borçlu olduğumuz ve "T hücresi" denilen bedene zarar verebilecek zararlı (AIDS gibi bağışıklık sistemini çökerten) hücreleri yok eden hücreleri de yine timüs bezi üretir. Adeta yaşamımızı borçlu olduğumuz bu küçük T hücreleri arasında haberleşme hatlarının kesilmesi sonucu HIV kaynaklı AIDS gibi bağışıklık sistemini çökerten hastalıklar ölümcül hale gelir.

Avustralyalı Nobel ödüllü kanser araştırmacısı Sir Mac Farlane Burnet, timüs bezini aktive ederek kanserden korunabilineceğini savunmaktadır.

T Hücresi

Göbeklitepe'de T şeklinde taşlar vardır. Bunlar yüksek bilinçte insanları temsil eder.

Ve TAHA… Bir sure adı. 25. ayetine bakın: "Rabbim gönlüme ferahlık ver…"

26-27 devam edin. Surenin ayetleri huzur, ferahlıkla nasıl da ilgili. Surenin seçtiği ayetlerin frekanslarını ve timüs üzerindeki etkisini de incelemek gerek diye düşünüyorum. Sadece 25. ayetin tekrarlanması bile bedende nasıl bir ferahlığa sebep oluyor deneyin.

"Taha Suresi" Kuran Arapçasındaki iki harfin adı TA ve HA. Daha ne anlamlar barındırıyor, kimbilir…

Ve "Ta Ha" ve "T hücresi"…

Ta Ha'nın sembolize ettiği insanlar da adeta T hücrelerinin mikro-evren olan bedendeki etkisi gibi, makro-evrende Allah'ın izniyle, adeta dünyanın, evrenin bağışıklık sistemini koruyan insanlardır. Dünyanın koruması gibidir bu insanlar. İşte onların sembolleri gibi sanki T hücreleri. Hem fiziksel, hem evrensel "bedenin" korunmasını üstlenmiş faaliyetleriyle…

Her şeyin doğrusunu Allah'ımız bilir.

Konumuza dönersek…

Timüsün nasıl aktive edildiği ise en vurucu yanı:

1. Peygamberimizin hadisi olan gülümseme ve gülmek ile… (1993 yılında Kaliforniya Üniversitesi'nde Dr. Paul Ekman tarafından yapılan araştırmada gülmenin timüsü ve beynin değişik haz bölgeleriyle bağlantısı olan kasları harekete geçirdiği ve insanda haz duygusu yarattığı kanıtlanmış.)

2. İki parmakla timüsün üzerine gelen noktaya vurulması, yani elle uyarmak ile…

Ve işte zikirle bire bir ilintili 3. metot…

3. Dilin üst dişlerin arkasında damağa ve ağzın tavanına değdirilmesi ile…

Daha da ötesi var, Dr. Ahmet Mithat Boz'un Google'dan alıntı yaptığı şu bilgiye bakın:

"Dr. John Diamond ve ekibi, dilin bu pozisyona getirilmesi ile sol ve sağ beyin küresi arasında denge oluşmasını sağladığını tespit etmiş. Bu da insanın daha iyi düşünmesi ve daha iyi hissetmesine yardımcı oluyor."

Şimdi bağlayacağımız yerin olağanüstülüğüne bakın.

Peygamberimiz Kuran'ı TECVİD'li okumamızı tavsiye eder.

Tecvid nedir?

"Tecvid, Kuran okuma usulü ve ilmidir."

Harflerin çıkış yeri, sıfatı, uzun veya kısalığı, genişlik veya darlığı, birleştirme ve ayırma, kalın ve ince vurguları bu ilmin konularıdır.

Kelime manası olarak tecvid "cewede" kökünden gelip, bir şeyi güzel yapmak, süslemek, hoşça yapmak manasına gelir. Cewede Arapçada kalite demek olur ki, bir şey çok güzel olduğu zaman kullanılır. Kuran-ı Kerim'i çok güzel ve kuralına göre okuyan insana, Kuran'ı okumasıyla güzelleştiren manasında "mucevvid" denir…

Harflerin çıkış yerine göre okunmasında "dil harfleri" ve "boğaz harflerinin" nasıl çıkarılması gerektiğine ilişkin metoda ise dil harflerinde dilin hangi harfi okurken damak, üst dişler ve arkası, titreşim gibi hareket şekli belirlenir.

Tüm bu bilgilerle beraber aşağıdaki İslami öğretinin bir kısmını yorumsuz şekilde veriyorum…

- Dil ucunu üst dişlerin ortasına vurarak çıkarılır. İnce bir harftir.
- Dilin ucuna üst dişler hafif bastırılarak okunur. İnce ve peltek bir harftir.
- Dil ortasını üst damağa vurarak çıkarılır. İncedir.
- Boğazın tam ortası sıkılarak çıkarılır. Kalındır.
- Boğazın biraz evvelinden hırıltılar çıkarılır. Kalındır.
- Dilin ucunu üst dişlerin ortasına vurularak çıkarılır. İncedir.
- Dil ucuna üst dişler hafif bastırılarak çıkarılır. İnce ve peltektir.
- Dil ucunun arkasını üst ön dişlerin içine hafif dokundurarak çıkarılır. Kalındır.
- Dil ucu ön dişlere değdirerek çıkarılır. İncedir.
- Dil ucu ön alt dişlerin içine değdirilerek çıkarılır. İncedir.
- Dilin ortasını üst damağa dayayarak çıkarılır. İncedir.
- Dilin ucu ön alt dişlerin yarısına bastırılarak çıkar. Kalındır.
- Dilin yan tarafını üst azı dişlere vurarak çıkarılır. Kalındır.
- Dilin ucu üst dişlerin etlerine yakın yerden çıkar. Kalındır.
- Dil ucuna üst dişler hafifçe bastırarak okunur. Kalındır.
- Boğazın ortası hafif sıkılarak çıkarılır. Kalındır.

- Boğazın evvelinden çıkarılır. Kalındır.
- Üst dişler altdudağın içine bastıraraktan çıkar. İncedir.
- Dilin sonunu damağa vurarak çıkarılır. Kalındır…
- Dil ucunu damağa dayamakla çıkarılır. İncedir…
- Dil ucu ile üst dişlerin dibine yakın olan damaktan çıkarılır. İncedir.
- Boğazın göğüsle birleştiği noktadan çıkar. İncedir.
- Dilin ortası üst damağa vurarak çıkarılır. İncedir.

Beyin aktivasyonunuzu artırmak, bağışıklığınızın güçlenmesi, gençleşmek, mutlu ve huzurlu olmak ve daha nice şifa türü mü istiyoruz?

Mümin niteliğindeki hafızlar ve Allah dostlarına bakalım… Ne kadar da zeki ve nasıl bir HAFIZ'aları var değil mi? Allah'ın (El-Hafiz) isim ve sıfatlarından, hıfz kökünden türemiş "korumak, ezberlemek" anlamında…

Allah'ın Hafız ismi hem HAFIZ'anızı korur ve hem de sizi…

Hafız…

Sevap günah kayıtlarımızı tuttukları ifade edilen "Hafaza" melekleri.

İnfitar Suresi 10. ayet: "Ve inne aleykum le hafizin (hafizine)."

Hafıza, meleke, yani kuvvetimiz… Hepsi bağlantılı…

Tesadüf yoktur…

İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir

Sen kendini bilmezsin
Bu nice okumaktır…
– Yunus Emre

KALP GÖZÜ

Ey insanlar siz Âlem-i Kübra'sınız (Büyük Âlem) ve bütün âlemler Âlem-i Süğra'dır (Küçük Âlem).

– Hz. Ali

Siz de duymuşsunuzdur, halk arasında da çok kullanılır "kalp gözü" kavramı.

El Basir… Allah'ın 99 esmasından sayılan "her şeyi bütün incelikleriyle gören" ve bunun içeriğinde anlamlar taşıyan ve belli sayıdaki zikriyle insanda da sırlı manaları açığa çıkaran çok önemli bir Allah esması.

Her esma potansiyel olarak bizde mevcuttur ancak mesele onu açığa çıkarabilmek ve faaliyete sokmaktır. Biz sadece "teşekkür" bazlı alırız "hamd" meselesini (daha önceden de belirttiğimiz gibi) ki bu anlayış şeriat mertebesi idraki için doğrudur ancak, kâmil hamd anlayışı, esma ve onun fonksiyonlarının o varlıkta rahmani yönüyle açığa çıkarılması olarak ifade edilir.

Neden bu konuya girdiğimizse kalp gözünün faaliyete geçmesiyle yani az önce izah ettiğimiz kalp bölümüyle ilgili.

Beni düşündüren kimi yerde rivayet kimi yerde hadis olarak belirtilen şey, peygamberimizin Hz. Cabir'e Allah'ın her şeyden önce ilk yarattığı şeyi anlatırken, ifadesinde geçen şu bölümdü:

"Sonra dördüncü parçayı yine dörde böldü: Birinci parçadan müminlerin basiret nurunu *iman şuurunu; ikinci parçadan –marifetullahtan ibaret olan– kalplerinin nurunu; üçüncü parçadan tevhidden ibaret olan ünsiyet nurunu (La ilahe illallah Muhammedün Resulullah nurunu) yarattı." (Bkz. Acluni, I*265-266).

Bir tür "nur inzali" anlatılıyordu mertebe mertebe ve basiret nurunu da Allah'ın "Basir" ismini bildiğimizden, araştırmaya başladığımda kalbin az önce anlattığımız özellikleriyle karşılaştım.

Kâinatın NUR'dan oluşturulmasını anlatan ve peygamberimize ait olduğu ifade edilen bu anlatım, Basiret Nuru ve İman Şuuru'nun ne güçte olduğuna yani kalp ve sezginin olağanüstü gücüne işaretti benim için.

"Nurlanmış olmak", bu sonsuz karanlıkta ne kadar ışığın olursa o kadar görebilirsin gibi bir anlam düşündürüyor bana… Elektriklerimiz kesildiğinde nasıl da bir âmânın o anlık da olsa ne yaşadığını anlarız… Nasıl âciz hissederiz kendimizi ve olan bitenden bihaber…

Oysa yolu ışıklanmış bir insan nasıl ki ışığın vurmasıyla eşyaları ve varlığa çıkmış şeyleri görür, nasıl vâkıftır olan bitene ve nasıl farkında… İşte bunun gibi bir şey…

Ve hakikat şu ki, bizler bu dünyada ne kadar aydınlanırsak diğer dünyaya da o ışığı götüreceğiz. Bu dünyada kalben körlükte kalan, diğer dünyada da kör olarak uyanacak…

"Biz, onları kıyamet günü kör, dilsiz ve sağır olarak yüzükoyun haşrederiz." (İsra 97)

"Her kim bu dünyada (manen) kör ise, ahirette de kördür. Üstelik iyice yolunu şaşırmıştır." (İsra 72)

Din bir yol ise yolunu “görmek” en önemli şeydir. Aksi halde kaybolursun.

Bunun yanında Allah’ın “Kâinata sığmadım bir mümin kulumun kalbine sığdım” anlatımı ve kalbin Kâbe gibi “beyt” olması ve onda zatın zuhrunun olduğu anlatımı, beni şunları tefekkür etmeye itti:

Bazı İslami anlatımlarda, beynimiz Allah’ın esmalarının saklı olduğu yer olarak anlatılır. Ve belli zikirlerle onları aktive etmeye çalışarak onları faaliyete sokmaya çabalarız.

Bilimsel gelişmelerin hakikat ilmi ile paralelliğinin artık teker teker bilincimize açılmaya başladığı şu dönemlerde, peygamberimizin bahsettiği cennetteki Kevser havuzu, nehri (ve Kevser Suresi’ndeki enteresan işaretlerle), acaba yüzde 80-85’i SU olan ve esma kaynağı olarak nitelendirilen nöronların bulunduğu beyinden de (batıni açılımlarından birinde) bahsediyor olabilir mi?

Bunun yanında Allah beyne değil de kalbe “beytim” anlamını atfettiyse ve kalpteki enerji seviyesi beynin çok üstünde ve adeta beyni ve tüm vücudu kalp yönetiyorsa acaba insanda bulunan, Allah’ın “Allah” esması kalpte saklı olabilir mi?

Elbette ki kalp ifadesini bir et parçası olarak değil “varlığın özünü taşıyan enerji merkezi” olarak düşünmek gerekir.

Her bir atışıyla yaydığı elektromanyetik alanla dünyayı bile etkileme gücü olan kalbin, Basiret Nuru’nu yani “her şeyin özünü görme yetisini” ve “iman şuuru” yani “sezgisini” de taşıması bu yüzden olabilir mi?

Beyni ve tüm vücudu yönetenin kalp olması düşünülmeye değer…

“Onların gözleri vardır görmezler…” (Araf 179)

“Allah, göklerin ve yerin nurudur. O’nun nuru, içinde misbah (lamba) bulunan kandil (ışık saçan bir kaynak) gibidir. Misbah, sırça (cam) içindedir. Sırça (cam), inci gibi (parlayan) yıldız gibidir. Doğuda ve batıda bulunmayan mübarek bir ağacın yağından yakılır. Onun yağı, ona ateş değmese de kendi kendine ışık verir. Nur üzerine nurdur. Allah dilediğini nuruna hidayet eder (ulaştırır). Ve Allah, insanlara örnekler verir. Ve Allah, her şeyi en iyi bilendir.” (Nur 35)

Bu ayette nur anlatımında onu sarmalayan camın adeta bir yıldız gibi olduğu anlatılır… İçinde Allah’ın ruhundan üflediği nuru taşıyan kalbin tanımının güzelliğine bakın…

Eskiden elektriğin kullanımının keşfinden önce kandiller varmış… O kandilleri, odayı en güzel ve yoğun şekilde ışıklandırabilsin diye, duvara açılan bir kovuğa yerleştirirlermiş… O küçük ışık birden tüm odayı aydınlatacak kadar büyürmüş bu şekilde…

Allah’ın insanın kalbine koyduğu nur göklerden yere bakan meleklere parlayan yıldızlar gibi görünür… Hatta bizlerin gördüğü yıldızların da meleklerin nuru olduğu anlatımları da vardır… İnsanın kalbi kaburgasının içinde adeta oyulmuş bir kovukta nur barındıran lamba gibidir… Kalbin içinde Allah’ın nurunu taşıyan bir sesin kalbe değmesini bekleyen bir yağ vardır adeta… İşte Allah kelamı kulaktan girip de kalbe değince o yağ alev alır ve kalbin içindeki nur kandili yanmaya başlar…

O nurun etrafını saran cam (kalp) öyle parlaktır ki ayette “yıldıza” benzetilir… O cam kirlenirse ışığın yansıması da azalır azalır… Bu yüzden o cam hep temiz tutulmaya çalışılmalıdır…

Kalpteki o nur dışarıdan Allah kelamı, zikri ile beslenir ve iki nurun buluşması ile sadece kendine değil bir duvardaki oyuğa konulmuş bir lamba gibi çevresine de ışık dağıtır… Dışarıya ışık veremiyorsan yanmanın ne faydası vardır… İslami öğreti önce kendindeki ışığı bulup sonra onunla etrafına ışık dağıtman içindir… İnsanın bedeni ağzından, ruhu ise kulağından beslenir… İçindeki nuru ateşleyen, kalbindeki kandildeki yağı ateşleyen dışarıdan gelen Allah ilmi ve muhabbetidir… Bu ateş önce kendinin sonra etrafının aydınlığa kavuşmasına vesile olmanı sağlar…

Akşam karanlığı çökünce güneş çekilir… Allah'ın ışığı dünyaya hayat veren, hayata sebep olandır… O sabah her eve girer ondan kaçış yoktur ama karanlık çöktüğünde ışığa ihtiyaç duyulur… İşte iman karanlıkta daha da çok korunması gereken bir haldir ki insanın ışığa en ihtiyacı olduğu anda onu aydınlığa kavuştursun.

Tasavvufta Mekke, insan-ı Kâbe onun kalbi ile özdeştir… Dünyanın enlem ve boylamlarının ortasında Altın Oran merkezinde Kâbe vardır… İnsan da arzdır, yerküredir ve insanın da omurga ve kaburgasının merkezinde kalp vardır… Kâbe'nin üzerinde Hacer-ül Esved denilen "Siyah Taş" bulunur…

Hacer taş, Esved de siyah demektir…

Sevda

Eski tıbba göre insanı oluşturan dört maddeden biri olan sevda “kara” demektir… Ne ilginç değil mi, “kara sevda” derken biz “kara kara” diyor gibiyiz… Her kalpte bir kara nokta vardır ve işte buna SEVDA, Nokta-I Süveyda denir… Sevdaya düşenlere o noktaya ithafen kara sevdaya düştü denilir…

Kalbi sembolize eden Kâbe’deki Hacer-ül Esved de aynı kalbimizdeki karasevda noktası gibidir… Oradan yansıyanlar “arş-ü Rahman” timsali olan beyinde açığa çıkar… Müminin kalbinde yerleşen Allah isminin beyinde Allah’ın esmalarını, ayanı sabitesini açığa çıkarması gibi…

Arapçada Arapça “swdl” kökünden gelen sawdā’ سوداء “kara safra, melankoli, eski tıbba göre insanı oluşturan dört maddeden biri” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça aswad اسود “kara, siyah” sözcüğünün sıfat dişil (müennes, feminine) halidir.

Hayatın bir noktadan başlayıp kâinata yayılması ve sonra tekrar o kara noktada dürülmesi sanki her şeyin varoluşundaki sevgi ve aşkın geldiği yere dönüşü ve imzası gibidir…

Kuran’da Tarık Suresi vardır… Bu sure gizemleriyle ilerideki pek çok kitabımıza konu olabilecek bir suredir…

Tarık (yıldızı), kelime anlamlarına baktığınızda “tarikat” kelimesine köken olmuş, yolcular yürürken ayaklarını yere vurdukları için “yol” anlamını da barındıran ve “vurmak” anlamı da olan, geceleyin doğup beliren, karanlıkta (gecede) yol gösteren bir yıldızdır…

“Ve (alame) işaret ve yıldızlarla yol bulur hidayete ererler…” (Nahl 16)

“(O) parlak ışığı ile karanlığı delen bir yıldızdır.” (Tarık 3)

Karanlığı delen “sakıb” necmüssakıb (necm-yıldız) da denen bu yıldız “çölde yolunu kaybedenlere yol gösteren” anlamıyla, dünya çölünde de yolunu kaybeden bizlere ilmi ve nuru ile yol oluşturan ve yol gösteren anlamını taşır… Gökten yani bilincimizden gelip nefsimize ve oradan da vicdanımıza işleyen, karanlığımızı delip kalbimizdeki kandili yakan iman nurunu sembolize eder…

Karanlığı yok etmeyen, cüzi iradeye müdahale etmeyen “Senin yolun sana benim yolum bana” diyen ama aydınlığa kavuşmak, sıkıntısından kurtulmak, kurtuluşuna ermek isteyen bilince de, doğru istikamete ulaşma YOL’unda yol gösterici olan Muhammedi nurdur bu anlatımın içeriği…

Tarık’ın “vuran” anlamıyla, “Pulse”, “nabız” kelimesinden gelen ve “vuruş yapmak” niteliği ile “Pulsar” diye nitelendirilen gökcisimlerinden olduğu ve çok ilginç özellikleri (düzenli ve hızlı vuruşlar formunda yaydığı radyasyon –ses– gibi) özellikleri ile bu her iki kavramın da KALP ile ilişkisi olduğunu düşündüğümde Nur Suresi’yle Tarık Suresi’nin birleşiminde kalbimizdeki iman nurunun Tarık yıldızından da etkilendiğini düşünmemek elde değildi…

Bedenimiz suyla temizlenirken kalbimiz ancak aşk ateşiyle temizlenir ve ateş suyu doğurur da o da gözlere yaş olur…

Şimdi kendi bireysel Levh-i Mahfuz’umuz olan ve harflerden oluşan DNA’mızı etkileyebilmemiz yanında, diğer insanları neden ve nasıl etkileyebildiğimizin bilimsel açıklamasına geçelim… Cemaat halinde ibadetin neden tavsiye edildiğini anlamamız gerçekten çok mühim…

Belirli sayıda ve belirli bilinç ve idrakteki insan bir araya gelerek dünyayı değiştirebilir…

Buna inanın…

Bizim bildiğimiz şekliyle Jan Dark'ın (Jeanne d'Arc) hayatını işleyen bir film izliyordum…

Jan Dark 1400'lü yıllarda yaşamış, Yüzyıl Savaşları boyunca İngiltere'ye karşı ülkesi Fransa'ya memleketi Lorraine'deki cephelerden başlayarak manevi anlamda büyük destek olan ve sonradan ünü Fransa'nın dört bir yanına yayılmış, önce kafir ilan edilerek yakılarak öldürülmüş, ölümünden yıllar sonra ise "azize" ilan edilmiş Katolik bir Fransız vatanseveri (Vikipedi).

Annesi gözünün önünde tecavüz edilerek tüm ailesi ile birlikte katledilmiş beş çocuklu bir çiftçi ailesinin ortanca çocuğu…

Üstün duru görü ve hisleri olduğu ve bununla nam saldığından çocuk yaşta ülkesini kurtarmak için Fransa Kralı VII. Charles'tan izinle Fransız ordusuna katılıp, ailesini katleden İngilizlere karşı daha 16 yaşında savaşmıştır…

Birkaç zaferden sonra ise İngiliz yanlısı bir piskoposun başkanlığındaki bir engizisyon mahkemesinde erkek kıyafetleri giyinmesi ve gaipten sesler duymasının onun kâfir olduğunu gösterdiği savunularak yüz bin kişi karşısında diri diri yakılarak idam edilmiştir… Ve ne sarkastiktir ki aynı kilise tarafından ölümünden neredeyse 500 yıl sonra azize ilan edilmiştir.

Beni onunla ilgili en çok etkileyen şeylerden biri de onun hayatını işleyen bir filmde geçen bir diyalogdu…

Yakılmasına karar verilen Dark'ın Azrail ile çok önemli bir mesaj içeren bir diyaloğu vardı…

Azrail ona sordu:

"Binlerce insan senin de vasıta olman yüzünden öldü… Değdi mi savaş uğruna yaptıklarına? Nereden biliyordun Tanrı'nın senin savaşmanı istediğini?"

Dark cevap verdi:

"Biliyordum… Çünkü Tanrı bana işaret yolladı…"

"Nasıl bir işaret?" dedi Azrail.

"Bir gün kiliseye dua etmeye giderken yolda o ana dek gördüğüm en güzel kılıcı buldum… Olmayacak bir yerde karşıma çıkan ve savaşmam için bir İŞARET olduğuna inandığım, gökten benim için indirildiğini düşündüğüm bir kılıç…"

Azrail gülümsedi…

"Nereden biliyorsun gökten indirildiğini?"

Ve ona o kılıcın neden orada düşmüş olabileceğine ilişkin pek çok olasılık ve hikâye çeşidi anlatmaya başladı…

Dark dinledi dinledi… Ve Azrail konuşmasını bitirince sadece kaldı… Dizlerinin bağı çözülmüş şekilde birden çömelip boşluğa bakarak…

Kahrolmuştu…

Mahvolmuştu…

O hiç bunları düşünmemişti ki… Oysa o sadece kılıcının gökten onun için indirildiğine inanmıştı! Savaşması için… Tüm bunları düşünmeden birdenbire buna

yormuştu olanı! Ve… ve bu düşüncesiyle kralı ikna etmesi sonucu binlerce insanın ölümüne vasıta olmuştu belki de!

Azrail ona dedi ki:

“Sen, ailen ve anneni katledenlere karşı duyduğun savaşma güdüsünü ilahi bir şeylere dayandırıp İŞARET olarak görmek istedin… Ama ya yanıldıysan? Bu işaret savaş işareti değildiyse nasıl kaldıracak vicdanın bunca masum insanın ölümüne vasıta olmayı?”

İşte kelimeler bire bir bunlar olmasa da aşağı yukarı bu içerikteki anlatım, hayatımdaki dönüm noktalarından biri olmuştu benim için…

Allah bize her an ayet dediği ve anlamı “işaret, iz” olan olaylar gösterir…

Ama kaderimizdeki patikayı cüzi irademizle çizmemizdeki belirleyici unsur o işareti “ne yönde” OKU’duğumuzdur…

Nefsimizden gelen istekleri bir işaretin OKU’ması olarak kendimizi ateşe atmak mı, yoksa bir işaretin “rahmani” yani Allah’ın aklıyla okumasını yaparak kaderimizi doğru yapılandırmak ve AN’ımızı doğru KURMAK mı?

“Bu bir işaret!” derken dikkat edin… Bazen hayat nefsinizin yazmak istediği yerden ruhunuzu silmiş olabilir…

KALBİN BEYNİ

E fe lem yesiru fil ardı fe tekûne lehum kulubun ya'kılune biha ev azanunyesmeune biha, fe inneha la ta'mal ebsaru ve lakin ta'mal kulubulleti fis sudur (suduri).

– Hac Suresi 46. ayet:

Sana karşı çıkanlar, hiç yeryüzünde dolaşmadılar mı? Zira dolaşsalardı, onların başına gelenleri görerek, düşünebilen kalpleri ve işitebilen kulakları olurdu. Ama gerçek şu ki, onlarda kör olan gözler değil, kör olan göğüslerdeki kalplerdir. Yani asıl felaket, kalp gözünün kör olmasıdır. Çünkü insana gerçekleri gösterecek olan odur.

– Abdullah Parlıyan

Kalp, kendisine itaat edilen ve hükmü geçerli olan bir sultandır, diğer azalar da onun tebaasıdır…

– Osmanlı âlimlerinin en meşhurlarından

Muhammed bin Ali Birgivi

Bedeninizde bir et parçası vardır. O ıslah olursa bütün beden ıslah olur. O ifsat (bozulursa) olursa bütün beden ifsat olur. Biliniz ki o et parçası kalptir.

– Hz. Muhammed (sav)

Bu beden ülkesinin padişahı akıl değil, kalptir.

– Mevlana

Nöro-kardiyoloji…

Yani kalp-sinirbilimi.

Son yıllarda tıbba ilişkin gelişmekte olan bir bilim dalı.

Gregg Braden dünyanın dört bir yanında bu alanda çalışmalar yapan Dr. Armour ve Dr. Ardell adlı bilimadamlarının ve Heartmath Enstitüsü'nün son yirmi yıldaki tespitlerini dünyanın dört bir yanında paylaşıyor.

Fazla "bilimsel" detaylara girmeden bizi çok ilgilendiren konulara değineceğim.

Gregg Braden'ın Heart-Math Enstitüsü çalışmalarının sonuçlarına ilişkin anlatımları ve Yard. Doç. Dr. Hasan Doğan'ın "Kalbteki Beyin" adlı makalesinden de faydalanmak suretiyle bazı aktarımlar yapacağım.

On yıllarda tespit edildi ki, vücudumuza kan pompalamaktan ibaret görevleri olan kalbin bilinenin aksine, merkezi sinir sistemimizden bağımsız, minimum 40 bin sinir hücresinden oluşan kendine ait bir bilgi işlem merkezi var.

Kısaca buna kalbin kendine ait bir, nöron ağı yani bir beyni var diyebiliriz!

Buna "kalbin beyni" deniyor.

Peki kalpteki beyin ne yapıyor?

Biz hep kalbin beyinden sinyaller aldığını ve işlevlerini bu yönde yaptığını bilirdik, ancak bilinenin aksine kalp beyne beynin kalbe yolladığından daha fazla sinyal yolluyor.

Bahse konu bu müstakil sinir ağı hem kalbin faaliyetlerini hem de kalbin başta beyin olmak üzere diğer tüm organlarla olan ilişkisini düzenliyor.

Kısaca beyinle kalp arasındaki interaktif iletişim ağını sağlıyor.

Doğan'ın makalesinde, kalbin aynı beyin gibi "yargılama, karar verme, bilgi işleme ve hatırlama fonksiyonları" olduğu gibi, "duyguların ilk üretim merkezinin de kalpte vücut bulduğunun ispatlanmış bir veri olduğu" anlatılıyor.

"Kalpte üretilen duygu taşıyan sinyallerin, limbik (korkma, öfkelenme, sevgi, şefkat, saldırganlık gibi birçok duyguların merkezi; beynin, temporal lobunun orta kısmında yer alan sistem henüz açıklanamayan çok yönü olan sistemdir) sisteme çok hızlı şekilde taşınıyor ve bu sinyal karşılığı beyin bu sinyalle ilintili cevabı bedendeki tüm hücrelere dağıtıyor.

Bu yetmiyor beynin kalp sinyaline verdiği bu cevap, o şahsın etrafında olan herkesin beyin ve kalp dalgalarına da etki ediyor…

İnsan kalbinin yaydığı elektriğin sanıldığının aksine beyninkinden daha az değil, hatta beynin yaydığından 100 kat daha fazla ve kalbin yaydığı manyetik alanınsa beynin yaydığından tam 5000 kat daha fazla olduğu da yeni bulgular arasında…

Küçük bir dünya gibi olan insan, bu elektromanyetik alanla sanki dünyanın atmosferi gibi çevrili.

Kısaca özetlemek gerekirse bu şu anlama geliyor:

Duygularımız gönderdiği sinyalle beynimizi ve bu da düşüncelerimizi, bu duruma uygun kimyasalı salgılayan beyin de bedenimizi, bedenimiz kâinatta var olan her şey gibi temelde fotonlardan oluştuğu için, içinde bulunduğumuz çevresel alanı ve insanları etkileme kabiliyetinde ve de etkiliyor.

İslamiyet'le bağlantılarımıza gelince, öncelikle şunu anlamamız lazım:

Yıllarca pozitif düşünce teknikleri, eksik anlatımlarla insanlara hayallerine kavuşmayı umut ettirdi.

Oysa düşünmeyi değiştirmenin temeli öncelikle duygu halini değiştirmekten geçiyor, keza bilimsel bulgularda da gördüğümüz gibi olayları tümüyle etkilemeye başlayan merkez Beyin değil Kalp'tir.

İslamiyet'in "ahlakı tamamlamak" üzere gönderildiğini söyleyen Resulullah'ın (sav) dediğini açıklar ve tasdik edercesine, İslamiyet aslında varlığımızın temelindeki "duygu durumumuzu" düzenlemekte.

Dr. Leonard Horowitz ve Dr. Emoto'nun dua ve su mucizelerini biliyoruz. Suya şükran, teşekkür ifadeleri ile seslenilmesi muhteşem kristalizasyona ve suyun şifacı özelliğine etki etmişti.

İşte duygu halimizi düzenleyen kalbimizin taşıdığı duygusal zekâ ile İslamiyet'in en mühim tavsiyeleri olan "sevgi, şefkat, hamd etme, şükran, affetme, merhamet" gibi duygu durumları ile "haset, stres, güvensizlik, kıskançlık, şüphe" gibi hallerdeki nabız ölçümü farkını gören araştırmacılar; bu duygu hallerine girerek önce kendi metabolizmamız (beyin sapı, nabız atışı, amigdala korteks, giden bilgilerin hem beyin hem de beyin dalgalarına etkisi) ve elektromanyetik alanımızı, daha sonra da yayıncı ve etkileyici özellikte olan bu alanımız dolayısı ile çevremizi ve çevremizdeki insanları nasıl etkilediğini ispat etmişler.

"Stres, kıskançlık" gibi olumsuz duygusal hallerde DNA'mızın kasıldığı, tam ve doğru faaliyet gösteremediğini görmüşler.

Ve artık kabul gören tüm bu bilimsel veriler ışığında anlaşılan o ki, duygu halimiz düşüncelerimizi, düşüncelerimiz DNA'mızı ve o da, kısaca, üzerinde bulunduğumuz kara parçası yani dünyamızı etkiliyor.

Kısacası araştırmaların gösterdiği şey, kalbin bedenimizin hem beden içi ve hem de beden dışı elektromanyetik dengesinin sağlandığı merkez olduğu.

Kalp ve Akıl Matrix'i: Kalp Beyne Yeni Düşünme Yollarını Nasıl Gösterebilir gibi pek çok kitabın ünlü yazarı Amerikalı Joseph Chilton Pearce, kalbin insandaki ana zekâ, akıl merkezi olduğunu ifade ediyor.

Hatta moleküler biyologlar kalbin, insandaki en önemli iç salgı bezi olduğunu ifade ediyorlar. Kalbin, dünyadaki deneyimlerine göre ANF (Atrial Natriüretik Faktör) adı verilen ve limbik sistemdeki her faaliyeti ya da diğer adıyla "duygusal beyni" etkileyen majör bir hormon üretip salgıladığını belirtiyorlar.

Daha da ötesinde bu alanın hafıza ve öğrenmenin yer aldığı hipokampal bölge olduğunu ve tüm hormonal sistemin merkezini de içine aldığını, daha da ötesinde ise

nöro-kardiyologlar kalbin yüzde 60 hatta 65'inin eskiden düşündüğümüz gibi kas değil nöral hücreler olduğunu belirtiyorlar.

İşte bizler duygu halimizi değiştirdiğimizde, ki buna tasavvufi anlamda HAL diyebiliriz (yani sadece ilmi söylem ve lafzı ile değil, ilmi amel, yani hal edinmişliğiyle var olmak, HAL EHLİ olmak), bedenimizin içinde yaydığımız manyetik alan yüzünden üzerinde bulunduğumuz yeryüzü alanı da, bizler de, dünya da fotondan olduğu ve fiziksel görünüşte ayrı gibi görünsek de enerjisel anlamda ayrı olmadığımız ve iç içe olduğumuz için bulunduğumuz çevreyi, yaydığımız manyetik alanı etkilediğimizi ifade ediyorlar.

Bu neden önemli?

Bu durumu fark eden kişiler toplu meditasyon seansları yapmak üzere dünyanın belli alanlarında toplanıp yaydıkları enerjiyle, o bölgede var olan savaş ve agresyon duygularını dengeleyen deneyler de yapmışlar.

Konuyu bağlayacağım yer ise namaz ve duaların CEMAAT halinde okunma faydası ve tavsiyesinin İslamiyet'te sürekli anlatımı. Bunun yanında cemaat halinde ilim öğrenmek ve yaymaya ilişkin birlikte geçirilen vakitler…

İnanılır gibi değil. Her şey ne kadar anlamlı. Zikirden namaza, cemaat halinde olmaya kadar her ibadet anlatımının sayısız ilmi karşılıkları var. Bunlar sadece bizlere nasip olan açılımlar, kimbilir daha ne açılımları var…

Peki onlarca insanın beraber bir duyguyu paylaşması nasıl olur da dünyayı değiştirebilir?[66]

Bunun ölçümünü 11 Eylül'de yapmışlar.

11 Eylül'de dünyanın manyetik alanında ani bir değişim oluştuğunu kaydetmiş uydular. Ve o sırada dünyanın dört bir yanında şefkat, merhamet, üzüntü, acı ve türevleri duygu hallerini yaşayan insanların birbirlerinden habersizce dünyanın manyetik alanına yaydıkları bu ortak manyetik alan ne yapmış biliyor musunuz?

Dünyanın manyetik alanını değiştirmiş!

Tam 11 Eylül olayının dünyaya anons edildiği o saatlerde dünyanın manyetik alanında bir değişiklik kaydetmiş uydular!

İşte bu cemaat halinde hissedilen duygu ve her bir insanın aynı anda yaydığı elektromanyetik alan bulundukları çevre ve yeryüzü alanını zincirleme olarak değiştirince, yüz binlerce insan aynı anda yeryüzünün manyetik alanını fark bile etmeden değiştirmiş!

Araştırmacıların bunu fark etmesinden sonra bu yönde çalışmalar başlatılmış ve bu da bazı çevrelerde "küresel uyumu başlatma projesi" adı verilen bir projeye önayak olmuş.

Dünyanın manyetik alanı neden önemli?

Çünkü bu alan iklimden, hayvanların göç etmesinden tutun su seviyelerine, ruh hallerimize kadar her şeyi düzenleyen alan…

İbadetlerimiz bile Ay'ın dünya üzerindeki manyetik etkisi ile yakından ilgilidir. Ay takvimiyle bağlı olduğu için de kutsiyet atfedilen günler kandil ve ramazan gibi her sene yaklaşık 10 gün geriden başlar. Çünkü İslami takvim pek çok eski uygarlıkta olduğu gibi Ay takvimine göre işler.

Dünya üzerindeki tüm canlıları etkileyen bu manyetik alanın, cemaat haline gelen ve benzer duyguları taşıyan insanlar tarafından etkilenmesine “uyum (coherence) enerjisi” adı verilip bu uyumun frekansının ölçülmesi sonucu, bulunan frekans aralığının beyin ve kalp arasında en elverişli uyum alanı sağlandığında ölçülen frekansla aynı olduğunu görmüşler.

Şu anda dünyada bu uyum frekansına ulaşmak suretiyle, şifalanmayı öğrenme seminerleri veriliyor, çünkü vücutta bu uyum sağlanınca vücuda ait neredeyse 1400 biyokimyasal fark oluştuğu belirtiliyor. Gençleşme ve genç kalmadan bağışıklık sistemimizin daha güçlü aktive edilmesine kadar pek çok sonuçla karşılaşılıyor.

Balinaların birbirleriyle iletişim kurduğu beyin frekansı olarak kaydedilen bu frekans, kalp ve beyin arasında sağlandığında dünyanın nabzı ile insanın nabzı arasındaki uyum da sağlanmış oluyor. Bunun aracılığıyla kendini ve diğerlerini şifalandırmaya aracı olmandan evrenle iletişimine kadar her şey düzenlenebiliyor.

Arz ve insan arasında Kuran’da hep simetri olduğunu ve yeryüzüyle aynı materyalden yapılmış insan bedeninin, arzla ilgili ayetlerde insanın kendisinin anlatıldığını idrak etmesi gerektiğini konuşmuştuk.

İşte yukarıda anlattıklarımız bunun bilimsel temellerinin en önemlilerinden biri.

Arılar, balinalar, yunuslar, kuşlar yollarını hep dünyanın manyetik alanı ile bulan ve kendi aralarındaki ilişkiyi de bu alanı kullanmak suretiyle düzenleyen varlıklardır.

Ne varsa âlemde hepsi âdemde ise bunun aynısına biz de sahibiz, ama mesele şu ki bulunup kullanılmayan bilgi faydasızdır.

Kalp atışını belirli seviye ve uyumda tutmak için yapılan nefes ve terapi çalışmaları dünyada yayılmış durumda.

Aslında İslamiyet’in özünde, zikir şekillerinde, nefesi rahmani izahlarında, belli zikirlerin çekilmesinde (nefes düzenlenmesi için Allah’ın Hu adını, Hayy adını zikretmek gibi) kemalatıyla var olan tüm bu bilgiler, bunu bilmeyen insanların bilimsel bulguları ışığında pratik edilmeye çalışılmakta…

Araştırmacılar duygularını yönetmeyi öğrenmiş bir insanın DNA’sının şeklini değiştirip değiştiremeyeceğini incelemiş ve öfke gibi duygularda DNA’mızın kasıldığı ve sıkıldığını, bu yüzden de işlevlerini yeterince yerine getiremediğini, tam tersi sevgi, şefkat, şükran halinde gevşeyip rahatladığını ve faaliyetlerini gerektiği gibi yerine getirdiğini ispatlamışlar.

Her birimiz fotonlardan ve dünyamızda da fotonlardan oluşuyorken ne birbirimizden ne de dünyadan ayrıyız. İşte bu da her birimizin birbirimiz ve dünyayı da etkilediğini gösteriyor.

Kalbimizin bedenimizin en güçlü elektrik ve manyetik alanı üreticisi olduğu artık ispatlanmış bir veri. Her kalp atışımızda adeta bir enerji jeneratörü gibi etrafımıza o atışı oluşturan duygunun taşıdığı elektromanyetik alan ifadesini yaymaktayız. Dünyamız da elektromanyetik alanların iç içe geçmiş bir hali olduğundan bir anlamda kendi makinemizde, cihazımızda aynı bir cep telefonu gibi çekebildiğimiz alanda faaliyet gösterebilen ya da erişebildiğimiz kanalı izleyen bir TV gibiyiz…

Dünya ile interaktif bir iletişimimiz var.

Kalp ve beden arasında bu uyum gerçekleştiğinde ise hep aranılan HAL yakalanmış.

Beynin sağ ve sol lobu arasındaki denge ve uyumlu çalışma hali sonucu, her iki beyin lobunun yaydığı dalganın tek bir dalgaya dönüştüğü, kalbin beyne ritmik sinyaller yolladığı fark edilmiş.

Bu dalga boyu affetme, sevgi, şefkat hallerinde oluşmuş ve mutluluk hormonu denilen endorfinin salgılanmasıyla sezgi ve ilhamın da arttığı gözlenmiş. Olumsuz duygu hallerinde ise beyne "düzensiz" sinyaller gittiği için beyin buna yönelik bir kimya salgılamasına girişiyor.

Braden, tıbbi olarak şu ana dek kendi kendini tedavi edemeyeceği söylenen pankreas, beyin, kalp gibi tüm organların kendilerini tedavi edebilme yetisinin Allah tarafından verilmiş olduğunu anlatıyor. Duygu düşünce hali ve frekans gibi bu anlatılan şartlar altında her organın kendini tedavi edebileceğini anlatıyor.

Beni en çok etkileyense rahim tümörü taşıyan bir hastanın 7 dakikalık bir seansla şifalandırılmasını gösteren video oluyor.

Braden'ın anlatımıyla, yapılan deneylerde sadece 3 dakika için şükran, affetme, sevgi gibi duyguları sürekli halde hissedebilirsen bu; beden üzerinde, DHEA denilen, bedende doğal olarak bulunan ve bağışıklık sistemini güçlendirmek gibi pek çok olumlu özelliğe etkisi olan hormonu 3 dakika içerisinde yüzde yüz oranında artırıyor. Öte yanda stres duygusunun oluşturduğu kimya ise bu hormonun salgılanmasını yüzde 23 oranında düşürüyor.

Bunlar size afaki gelmesin. İsa, Musa hangi peygamber olursa olsun, bunlar sadece peygamber mucizeleri değildir.

Peygamberlerin anlatımları altında anlatılan her olay o peygamberin temsil ettiği bilinç makamına eren kişinin de yaşayabileceği olaylardır. Eğer Allah lütfederse yaşatır…

Yani İsa makamına ulaşan kimse, şifaya biiznillah aracı olabilir. Hatırlayalım:

"Benim ümmetimin âlimleri Beni İsrail peygamberleri gibidir" diyor peygamberimiz.

Tevhid-i Sıfat mertebesinin temsilcisi olan İsa makamına ulaşan kişi bunu yaşayabilir mi diye düşünmeden edemiyorsunuz.

Bir nokta da yukarıda bahsedilen olayda tümörün 7 dakika içinde yok olması. Bu rakamın 7 olması da ayrı bir muhteşemlik. Öte yandan bu esnada ne fark ediliyor biliyor musunuz?

Şifacı tabir edilen kişilerin beynin "mantık bölümü" olarak nitelendirilen beynin sol yarısını hiç kullanmadıkları!

Olağanüstü!

Sadece beynin sağ yarısı yani sezgi gücü faaliyette…

Şuara'ya ilişkin bölümde anlattıklarımızı hatırlarsak, bilinç yükselmesinin sezgiyle ilintisini ortaya koyuyor bu durum…

Ve araştırmacılar kalp ile beynin sağ yarısının ilişkide olduğunu ve sağ beynin direkt olarak kalbe bağlı olduğunu ifade ediyorlar.

Yıllardır düşünce gücü vs. anlatımların içinde anlatılanlara baktığımızda ve DNA bölümümüzde bilinç ve bilinçaltı konuşmamıza da değinerek şunu söyleyebiliriz:

Şartlandırılmış bir akıl ve mantık bu resimde yer almıyor.

Şifacılar hiçbir şey düşünmüyorlar, olay sadece OL'uyor biiznillah anlatımında cüzi aklın nasıl da Allah'la aramızda engel olduğunun bir işareti yatıyordur belki de…

Sınırlı akıllarla Allah'ın sınırsız aklını anlamak mümkün olmadığına göre, önce bu sınırlı aklı Allah'a teslim etmek, koşulsuz iman etmek ve sonrasında da O'nun aklıyla akıllanınca her şeye muktedir olabileceğini fark eden halife anlayışı başlıyor…

Kalp odaklı duygularla iyileşebiliyor insan.

Bir düşünün, güzel şefkat dolu bir hikâye duyduğunuzda ya da bir bebek gördüğünüzde hemen eliniz kalbinize gider…

Neden?

İkinci bir beyin olarak nitelendirilen bağırsaktan sonra, kalbin bir beyni olduğunun keşfi belki de bize azalarımızın diğer âlemde şahitlik yapacaklarına ilişkin anlatımın da bir açılımıdır. Her biri kendi beynine sahip…

Bağırsak ve bağırsak florasının etkilerini keşfedip insanın kendini iyileştirebileceğini, kendi otistik oğlu başta olmak üzere, genetik yapılanmamızın yüzde 90 bağırsak florasından etkilendiğini fark eden ve yaklaşık 10 bin otistik ve yine şizofreni, MS gibi hastalıkları olan hastaların da iyileşmesine vesile olan Dr. Natasha Campbell McBride'ın beyin ve bağırsak arasında kurduğu bağlantıyla, vücudun kendini tedavi edebilmesi artık günümüzde gittikçe ortaya çıkan bir bulgu…

Temelde şartlanmışlıklardan kurtulmuş bir bilinçaltında her şeyi biliyoruz, ama onu önce şartlanmışlıklarından kurtarmamız, temizlememiz, sonra da bilinçüstüne çıkarmamız gerekiyor.

Tüm bunlar size "olmaz" gibi gelmesin. "halife", "insan" olma ADAYI olma şansı verildiyse, muhakkak ki o makamı kaldırabilecek kapasite de verilmiştir.

Çünkü her sorumluluk aynı zamanda yetki verilmiş olmayı da içerir.

Tabii halifeyi bırak, insan makamına ulaşmadan önce bu kapasiteyi yüklenebilecek doğru ruhaniyete ulaşma şartı da aranmıştır. Bu da son derece normaldir.

Okula gidip sınavları vermeden, kim diploma alıp da o konuda işlev görmeye başlayabilir ki?

Bir alanda profesyonel olup birçok sınavdan geçmeye razı oluruz da, nedense kâinata efendi olabilmek için içinden geçmemiz gereken sınavlar bizlere ağır gelir.

İşte bu yüzden de Allah, "Biz kimseye yüklenebileceğinden fazla yük yüklemeyiz" diyor.

Bakara Suresi 286.ayet:

"La yukellifullahu nefsen illa vus'aha leha ma kesebet ve aleyha mektesebet…"

"Allah hiç kimseye taşıyabileceğinden daha fazlasını yüklemez. Kişinin yaptığı her iyilik kendi yararına, her kötülük de kendi zararınadır."

Bu okul sonsuzluk okulu ve sınavları sınıflar yükseldikçe daha çetin. Allah dostları bu yüzden pek çok sıkıntıyla imtihan oluyorlar.

Ama onlar olanların sıkıntı olmadığının bilincinde, çünkü Allah'a yaklaştıkça bu okulun sınavlarının da zorlaşması gerektiğini biliyorlar.

Hazine büyüdükçe ona ulaşma sınavları da elbette büyüyecektir…

Her yükseliş yeni bir yetki alanı ve aynı zamanda da yeni sorumluluklar içerir. Hiçbir şey tekyönlü değil. Allah'a varmak ve O'nunla var olmak kadar büyük bir mükâfatın elbette ki bedelleri olacaktır.

Bu bedeller de o insanların canı acısın diye değil, bu yükseliş sonucu kavuşacakları üstün güçleri doğru kullanmalarını sağlamak adına da olabilir…

Samed olan ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan Allah'ın bizim sıkıntımıza ne ihtiyacı var?

Bizlerin problemi sınırsız bir ilmi sınırlı kafalarla anlamaya çalışmak. Kâinattaki adaletin mükemmelliğini bu şekilde anlamak mümkün değil.

İşte AŞK yani KALP bu gerçeği yakinen biliyor. Bedenin EN yüksek enerji merkezi olan kalbin Kâbe'yi temsil etmesi bu yüzden.

Çünkü Kâbe'nin de dünyanın en yüksek manyetik alanının merkezi olduğu biliniyor, tıpkı bedendeki kalp gibi…

İşte tüm bunlar ışığında baktığımızda önceden de değindiğimiz şeyle bilimsel temellerde de karşılaşıyoruz… İnsan ve dünya kardeşliği böyle bir şey işte. İnsandaki kalp, dünyadaki Kâbe'yle özdeş. Dünyanın kalbi Kâbe ile… Neden Kâbe'ye döndüğümüzle ilgili olarak gerçekleri anlamamız çok önemli?

Müddesir Suresi 1-2. ayet:

"Ya eyyuhel muddessir."

"Kum fe enzir."

"Ey bürünmüş olan…"

"Kalk artık uyar…"

İslami bazı anlatım ve ifadelerde, Resulullah'ın (sav) ahir zamanda vuku bulacağı anlatılan olaylardan söz ederken; Hz. İsa'nın tekrar dünyaya geleceğinin ve İslam dini üzerine amel edeceğinin anlatımını verdiği söylenir…

Allahüâlem…

Bu konu beni çok düşündürdü.

Şu anda bir anlamda İsa dönemi, yani Tevhid-i Sıfat dönemindeyiz gibi yorum yapan bir âlimi dinlemiştim… Yine Allahüâlem…

Peygamberler geldikleri dönemde halk arasında hemen tanınabilmeleri ve halkı etraflarında toplayabilmeleri için Allah tarafından, o dönem halk arasında ne önem arz ediyorsa o şeyle donatılırlarmış.

Musa zamanında sihir, İsa zamanında tıp, peygamberimiz zamanındaysa söze hâkimiyet olduğu gibi.

Şu dönemde "şifa" ve "sağlık" olayları ile ilgili açılımlara baktığımızda İsa'nın ruhunun dünyaya sindiğini ve ahir zamanda İsa makamının özelliklerinin de açığa çıkmakta olduğunu görüyoruz sanki…

Farkındaysanız, bunca materyalizm içinde aynı şekilde ama tersyönde, maddeden enerji ve ruha dönük bir farkındalık ve hayat döngüsü de yükselmekte… Ruhullah yani İsa'nın ruhu sistemi sarmaya başladı adeta…

Bizler için Hz. İsa'nın geri gelmesini sadece onun "bedeninin" geri gelmesi olarak görmek, İslam'ı "şeriat mertebesinden" ötede görememek, bedensel ve maddi anlatımların ötesine geçememektir.

Ruh ve şifanın önem kazandığı bu dönem, bilinç yükselişimiz için de anlatılmaz derecede heyecan verici.

66. Braden'ın dinlediğim bir anlatımından aktarıyorum.

YAŞAM ÇİÇEĞİ

Aleyha tisate aşer (aşare).
Onun üzerinde 19 vardır.

– Müddesir 30

Yaratılışın tüm matematiğini ihtiva eden Yaradan'ın mührü…

İçinde tam 19 daire olan bu işaret kâinatta var olan her şeyin üzerine matematiğini işlemiştir.

Atlantis'ten Mısır'a kadar pek çok uygarlıkta[67] bu sembolün sırları kullanılarak büyük medeniyetler kuruldu.

İkiboyutlu çizilse de üçboyutludur. İçinde Platon'un 5 cismini ve metatronun küpünü bulundurur.

İçindeki küp şekli ile Platon dünyanın ifade edildiğini söyler.

Şimdi ben nasıl katılmayayım…

"And olsun ki semaları, arzı ve ikisi arasında olanları altı süreçte yarattık! Bize yorgunluk dokunmadı!" (Kaf 38)

Küpün 6 yüzü vardır…

Şimdi gireceğimiz konu ise gizemler içinde gizemlerden oluşuyor.

Uzun zamandır yaptığım araştırmalar neticesinde, Allah'ımızın lütfettiği bu bilgiler, şu an yazarken, kalbimin nasıl da heyecanla atmasına neden oluyor anlatamam.

Nereden başlayacağız, öyle geniş ve olağanüstü ki…

Peki. Önce tasavvufi bazı tabirlerden başlayalım.

Tasavvuf ilmiyle ilgilenenler az çok duymuştur.

Allah dostları ile ilgili belirli mertebeleri belirten ifadeler vardır, tasavvuf anlatımlarında.

Bunlar o kadar geniştir ki burada onları ele almak minimum onlarca kitap daha yazmaya sebebiyet vereceğinden, bu yüzden burada konumuzla bağlantısı olan meseleden kopmamak için belirli bir alanla sınırlayacağız konuyu.

Tasavvufta Allah dostlarından çeşitli mertebe ve dolayısı ile yetki ve sorumluluğu olanlara farklı isimler verilmiştir.

Bu Allah velileri yani dostlarından "Rical-i Gayb" ismiyle anılanlar; gizli hakikat ve sırlara vâkıf olan, ancak bunu genellikle gizleyen ve çeşitli mertebeleri derecesinde bir anlamda dünyadaki toplumların idaresinden sorumlu olan Allah dostları olarak da belirtilir.

Kendi aralarında hiyerarşik bir düzenleri vardır.

Bu Allah dostlarından en yüksek rütbeli olanları "Zamanın Gavsı" denilen şahıstır. Gavs ne demek derseniz; çok enteresan, latif ve derin bir anlamı var.

"Ğwṣ" kökünden gelen "gavs" kelimesi, özellikle "İNCİ avı için dalgıçlık yapmak" anlamına geliyor.[68]

Bu neden önemli derseniz: Rahman Suresi 22. ayette bahsedilen, "Bu iki denizden de inci ve mercan çıkar" kavramıyla bağlantısını düşündüm ve içimi titretti. Anlam

anlam içinde. Anlam anlam içinde…

Peygamberimize Durri Yetim… Durr İnci demekken, yetim kelimesinin “eşsiz ve tek” anlamı da, neden peygamberimizin “Tek ve eşsiz İnci” olarak nitelendirildiğinin de bu konuyla bağlantısına adeta işaret ediyor…

Bir Allah dostunun bir kum tanesinin inci gibi nadir ve kıymetli bir varlığa dönüşmesine benzetilmesi ve bu güzelliği taşıyan ruhları Allah’ın bu sınırsız enerjisine dalıp yüzeye çıkaran, bulan ve onları insanların gerdanına, göğsüne, yani kalbine indiren insanları Allah’ın tayin etmesi, nasıl da güzel bir üsluptu…

Ve bir incinin oluşumunu düşündüğüm bir şarkımda:

Aşklara inancın harpte…

Oysa aşk kıymettir kalpte…

Bir kum tanesi bile…

İnci olur bir gün bir sedefte… diye yazdığım aklıma geldi…

Allah kulu aracılığıyla iş gördürür, bunu unutmayalım. Kullar Allah’ın çeşitli mertebelerdeki zuhurları ve vasıtalarından öte bir şey değildir.

Neyse konumuza devam edersek…

Gavs’a yardımcı olarak atananlarsa “Kutbul Aktab” ve “Kutbul İrşad” olarak adlandırılır. Devamına girmeyeceğim, ancak Dört Kutup ve 12’leri de bu mertebelerden olarak bir yana not edelim.

Bu manevi yöneticiler ordusu her yerdedirler…

Fetih Suresi 4. ayet:

“Göklerin ve yerin orduları Allah içindir. Allah bilendir, her şeyi hikmetle yapandır.”

Konumuza dönelim…

Nitelemeye dikkatinizi çekmek istiyorum: KUTUP!

En yüksek makamlarda yer alan Allah dostlarına neden “Kutup” dendiğini, kâinat, dünya ve insanın enerjisel alanını anladıkça bir parça daha da iyi anlamaya başladım… Ancak bir parça çünkü bu ilim sınırsız ve bizler birer hiçiz…

Tefekkür edelim.

Ne demiştik?

Bizler yıldız tozu taşıyan ve çekim alanları olan varlıklarız. Necm Suresi’nde bahsedilen yıldız, aynı zamanda bizi her birimizi de anlatıyor…

Adeta birer PİL gibi ARTI ve EKSİ kutuplarımız var…

Ve her insan dünya ile aynı özellikleri gösterdiğine göre, Kutup diye nitelendirilen bu Allah dostlarının, dünyanın kutupları gibi iki tane olması bize neyi anlatıyor olabilir?

Hakikat ilminde aynı Kuran’daki gibi hiçbir isim, şekil ya da niteleme boş yere yapılmamıştır. Bir kelime veya anlatım her tekrarında o anlatımda sırlanmış başka anlatımları açığa çıkarır tabii ki irfan ehline…

Sizin başınıza geldi mi bilmiyorum, ama başına gelen insanlar var. Özellikle tasavvuf yoluna girip de bir mürşidin çekim alanına girdiğinizde, sizinle ruhani anlamda iletişime geçer ve rüyalarınız gibi vasıtalarla onun etkisini hisseder ve onunla rüya gibi pek çok yolla iletişime girersiniz.

Peygamberimiz de her sabah ashabıyla rüya paylaşımları yaparmış…

Rüya, berzah âlemi denilen “ara âlem” ile ilgili ve bilinç ve şuur okuma yanında, alt beyne de ilişkin de bilemediğimiz pek çok gizemin mekânı olan başlı başına bir ilimdir.

Konumuza dönersek, her insan kendi enerjisel seviyesi ölçüsünde çekime ulaşacağından, bazı Allah dostları ulaştıkları seviye ile bizlerin katbekatı enerjisel bir seviyededir ve dolayısıyla evrensel frekansla da bu derecede ilişkidedir.

Evrendeki manyetik alanlara muhatap olan elektromanyetik enerji alanları olarak bir enerji denizi olan bu evrende, bu enerjinin ne olabileceğini son yıllarda yeniden gün yüzüne çıkan anlatımlar doğrultusunda ifade etmeye çalışalım.

Torus Enerjisi Nedir?

Kâinatta var olan, kendisini sürekli yenileyebilen ve çoğalan ve sonsuz olarak nitelendirilen bir enerji modeli…

Önce şu kelimelere dikkat edelim:

EL CEBİR. Algebra.

Bizim dilimizdeyse CEBİR…

“Cebir, Arapçada al-jebr kelimesinden gelen algebra kelimesi, parçalanmış veya birleşmesi gereken parçalar anlamına gelir. Bu kelimelere sayı teorisi, geometri ve analiz de dahildir. Matematik ilkokul işlemlerinden çember daire alanları bulmaya kadar gider.” (Vikipedi)

Parçalanmış ve BİR’leşmesi gereken parçalar yani “çokluktan birliğe” gidişin işaretleri…

Beni ise düşünmeye iten yönü, nitelenme şekli olmuştu.

CEBİR…

Yani Allah’ın kuvvet ve zorlamasını ifade eden Cebra-il gibi.

Cebir. “Kırık kemiği kaynaştırma, birleştirdi, kaynaştırdı, güç kullandı…”[69]

Yani, burada bir öyle bir kuvvet ve zorlama var olmalıydı ki, evrendeki her şey bu kurallar çerçevesinde kalmalıydı.

Sonra geometri kelimesini düşündüm ve jeoloji…

Jeoloji öyle okunsa da temeli GEOlogy idi…

Fransızca géologie “yeryüzü bilimi, yerbilim” sözcüğünden alıntıdır. Fransızca sözcük Yeni Latince aynı anlama gelen geologia sözcüğünden alıntıdır.

Geometri…

Geology…

El Cebir…

Evet anlamaya başlamıştım. Temelde kâinat yerbilimin bizi zorladığı bir geometriye göre açığa çıkmış olmalıydı.

Kısaca kâinattaki her şey geometrikti.

Vücudumuz, ağaçlar, gezegenler, dünya, kediler, yıldızlar her şey bir geometrik düzeyde ölçülebiliyordu.

Geometri “yeryüzü ölçümü” ve geology de “yeryüzü bilimi” ve cebirin de bunlardaki temeli ya da okuma yöntemi olduğuna göre, evrensel bir matematiksel kuvvet vardı…

Kadim bilgiler tarafından Allah’ın kâinatı geometrik bir plana göre var ettiği zaten kabul edilmiş bir öğretiydi. Allah dostlarının kitaplarını derinlemesine incelediğinizde benim diyen matematikçi, fizikçiden çok daha fazla olan ilimleriyle insanı şaşkına çevirirler…

Son yıllarda şifa bulmak için, neler yenmeli içilmeli gibi anlatımlara sıkça rastlıyoruz. 18. yüzyıl mutasavvıf ve düşünürlerinden Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri'nin *Marifetname*'sine bakın. Şu anda size yeni gibi sunulan ilmi tespitlerin, yemenizden içmenize kadar nasıl da detayla anlatıldığını hayretle okursunuz. Astronomiden matematiğe, felsefeye, dilbilime, tıbba, tasavvufa ne ararsanız… Özetle fizik ve metafizik gibi sahalarda da eser veren önemli Türk düşünürlerdendir. Ve tabii ki o inanılmaz kıymetli şiirleriyle…

İşte Allah dostları Allah'ın nasip ettiği zaman üstü ilimleriyle bizleri şaşkına çevirir.

Konumuza dönersek, bu kutsiyet atfedilen mabetler, Kâbe, piramitler, konik dağlar, yapılar yanında; doğadaki DNA'dan tutun, hayvanlar, dünya, gezegenler ve hatta Samanyolu üzerindeki spiral ya da sarmal denilen şekiller, hatta kulağımızdaki salyangoz kanalına hatta ve hatta, alıcı verici merkezimiz olan kafamızın şekli yapısının özel tasarımına kadar, hepsi derin bir geometri ilmine işaret ediyordu…

Allah ilmiyle uğraşan insanların başlarına giydikleri ya da sardıkları (örn. sarıklar), semazenlerin sikkelerinden veya başa giyilen konik yapıdaki takkelere kadar, kadim bilgilerde bilge tabir edilen insanların da kullandığı çeşitli eşya türlerinin yapılarının neden o şekillerde olduğuna kadar, düşünmek gerektiğini fark ettim.

Muhteşem bir matematiksel düzen vardı.

Çok önemli bir şahsiyet olan Pisagor (Pythagoras) da müzik, ses, sayı ve şekiller arasındaki bağlantıyı işaret etmiş ve göstermişti…

Daha sonra araştırmaya başlayınca ise Platon'un oldukça ilgi çekici anlatımlarıyla karşılaştım.

Evrende platonik cisimler adı verilen 5 şekil vardı ve tüm şekiller bu üçboyutlu 5 şeklin üst üste ya da alt alta konmuş haline karşılık geliyordu. Bu 5 şekilden her biri ise hava, su, toprak, ateş ve 5. element olarak da ruhu temsil ediyordu ki o ruh, "Nefesi Rahmani" olarak tabir edilen oluşumdu. Ve evrende, evrenin matematiksel açılımıyla zorladığı matematik gereği, bu şekiller dışında tüm yüzleri eşit başka bir temel şekil yer alamıyordu…

Bilimadamları kâinatın "Yaşam Çiçeği" şeklinde olabileceğini ileri sürdüler. Yaşam Çiçeği'nin özelliğiyse aslında üçboyutlu olan bu şeklin desenlerinin kâinattaki her şeyi oluşturan kutsal oranların çıkış merkezi olması ve kadim uygarlıklardan gelen bilgilerden olup, dünyanın her yerinde bu sembolün gelmiş geçmiş uygarlıklarda kullanılmış olmasıydı.

Semavi dinlerin tümünde de kullanılan bu şekil, bir düzleme çizildiği için ikiboyutlu gibi algılansa da temelde üçboyutludur ve küre şeklindedir.

Her şeyin varoluşunu anlatan anlatımıyla bu gizemli şeklin, önce nasıl çizildiğine ilişkin pek çok anlatımın ortak ifadesini aktarıyorum.

Önce bir daire çizer, sonra bu dairenin çevresi üzerinde bir noktaya pergelin ucunu yerleştirir ve aynı çapta başka bir daire daha çizersiniz. 3. dairenizi çizmek için, oluşan şekilde iki dairenin kesiştiği yere pergelinizin ucunu koyup, aynı çapta bir daire daha çizersiniz, bu işlemleri ilk şekle ulaşıncaya kadar tekrarlarsınız. Dairelerin merkezlerini yavaş yavaş bu şekilde birleştirirsiniz. Ve daha sonra bütün dairelerin merkezlerini birleştirirsiniz.

Ve açıkçası bu anlatımı ilk okuduğumda kafamda parlayan ışıklardan gözlerim kamaştı.

İşte aklımı başımdan alan neden:

“Pergel gibiyim; bir ayağım (İslam) şeriatı üstünde sağlamca durduğum halde, öbür ayağımla yetmiş iki milleti dolaşıyorum…” (Mevlana)

67. Türkiye’de Burdur Müzesi’nde bir lahit kapağında, Manisa Müzesi’nde, Hacı Bektaş Veli Çeşmesi’nde, Efes antik kentinde bulunmuştur.

68. Arapça غوص kökünden gelen غوّاص “1. (özellikle inci avı için) dalgıçlık yapma, inci dalgıçlığı yapılan yer, 2. tasavvufta en yüksek mertebeye erişmiş kişi” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça غاص “inci dalgıçlığı yaptı” fiili ile eş kökenlidir. (Türkçe Etimoloji Sözlüğü)

69. Arapça cbr kökünden gelen cabr جبر“1. kırık kemiği kaynaştırma, 2. sentez, matematikte cebir, 3. güç, zor, şiddet” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça cabara جبر “1. birleştirdi, kaynaştırdı, 2. güç kullandı” fiilinin mastarıdır. (Not: Bu sözcük Aramice/Süryanice גבר “üstesinden gelme, şişme, kabarma, kahramanlık ve cesaret gösterme” kökü ile eş kökenlidir.)

100. MAYMUN FENOMENİ

Bir insan hakkında kırk gün kırk gece sadece güzel sözler et.
Kırk günün sonunda göreceksin her şey değişmiş olacak.
Senin gönlün değişirse, dünya değişir…

– Şems-i Tebrizi

1952 yılında maymunlar üzerinde yapılan bir deney…

Sonucu ise olağanüstü bir gerçekliği açığa çıkarıyor.

Bilimadamları bir adada yaşayan maymunların davranışlarını inceleyebilmek için oradaki kumların arasına tatlı patatesler gömüyorlar.

Maymunlar yemek arayışındayken kumların arasında gizlenmiş tatlı patatesleri buluyor ve onları olduğu gibi kumlarıyla beraber tüketiyorlar.

Enteresan olan ise henüz 18 aylık bir maymunun, diğerlerinden farklı olarak sergilediği davranış.

İmo adı verilen bu yavru maymun, tatlı patatesleri, kendilerine en yakın alanda bulunan bir su kaynağında yıkamayı akıl ediyor. Ve patatesleri yıkadıktan sonra tüketmeye başlıyor.

İmo bunu daha sonra annesine ve en yakın çevresindeki diğer maymunlara da öğretiyor ve bu öğreti hızla yayılmaya başlıyor etraflarındaki maymunlar arasında.

Bir kısım yetişkin maymun ise bu duruma direniyor ve bir yavru maymun öğretisinin doğru olabileceği fikrini reddederek patatesleri eskisi gibi, kumlu şekilde tüketmeye devam ediyorlar.

Bilimadamları tarafından bu süreç altı yıllık bir izleme süreci olarak devam ediyor. Ve gözleniyor ki altı yılın sonunda, maymunların çoğu artık bu davranış biçimini öğrenmiş ve uygulamaya koymuş oluyor.

Günlerden bir gün (işte o gün bu konuyu paylaşmamızın sebebidir) çok enteresan olan şey gerçekleşiyor.

Tam olarak hangi sayıda bu mucizevi değişim oluyor bilinmiyor ama bir sabah bir maymunun daha bu patatesleri yıkayan gruba katılması ile mucizevi şekilde adadaki tüm maymunlar, hemen hemen hepsi, birbirlerinden habersiz olmalarına rağmen patateslerini ilk İmo'nun yaptığı gibi yıkamaya başlıyorlar. İşte bu olaya 100. Maymun Fenomeni deniyor.

Yani o hangi sayısal nokta ise bilinmiyor ama bilinen şu ki, belli bir sayıyı bir aşması ile, bir türün mensuplarından bir kısmının öğrendiği bir öğreti, aniden o türe ait tüm mensuplar arasında otomatikman öğrenilmiş olup ortak bilinçlerine yerleşip uygulamaya konmuş oluyor.

Ama daha da enteresan bir şey oluyor. Bilimadamları henüz daha bu olayın şaşkınlığını yaşarken bir de ne görsünler? Bu sayısal devrim noktasının o kolonideki maymunlar arasında oluştuğu an itibariyle, o adanın dışındaki diğer adalardaki maymun kolonilerindeki maymunlar da aynı anda patatesleri yıkamaya başlıyorlar.

Kısaca öğrenilen bir davranış şekli veya bir öğreti veya bir düşünce, bir toplumda o toplumun mensuplarının belirli bir oranı tarafından benimsendiğinde herhangi bir zaman ve mekâna bağlı kalmaksızın o toplumun mensupları tarafından zihinsel/bilinçsel bir AĞ vasıtasıyla birbirlerine aktarılıyor ve "ortak bilinç öğretisi" haline geliyor.

Kimisi bu sayının 99 olduğunu ve öğretiyi 100. maymunun öğrenmesi ile tüm maymunları etkileyen ortak bilincin değiştiğini söylüyor.

Eğer bu doğruysa Allah'ın 99 esmasının sayısı olan 99 ve 100'e geçiş gerçekten duygularımı ifade edemediğim bir muhteşemlik…

Yok sayı bu değilse bile 99'un hemen ardından değişimin geldiği fikri ve bu tespite 100 maymun denmesi dahi bir işaret diye düşünüyorum.

Aynı Furkan yani Fark'tan Zat'a ulaşmak gibi zata ulaştığında her şeyin nasıl da kapsandığını görmen gibi bir sembol.

İşte toplamda sadece 100 varlıkta açığa çıkan bu düşünce enerjisinin nasıl da o türe benzer canlıların bilincine adeta nakşedildiği ve canlıların türlerinin birbirlerini aralarında var olan bilinmez bir iletişim ağı ile nasıl da etkileyebildiği hakikaten hayranlık uyandırıcı…

O tür arasındaki iletişim ağının zaman ve mekânı aşarak, o tür mensuplarının bulundukları her yerde birden bir bilgiye kavuşması ise evrensel bilgisayar sisteminin mükemmelliğini ortaya koyuyor.

Öte yanda İmo[70] adlı yavru maymunun ise bu bilgiyi ilk olarak nasıl edindiğine ilişkin çeşitli tezler de üretiliyor, ki onlardan biri de bu deneyi yapan bilimadamlarından birinin düşüncesiyle rezonansa girmek suretiyle edinmiş olabileceği… Muhteşem bir sır.

Duke Üniversitesi görevlisi Dr. J. B. Rhine, bu deneyi değişik şekillerde tekrar ediyor.

"DNA" bölümünde bahsettiğimiz "morfogenetik alan", "organizmalardaki karakteristik özelliklerin oluşumunu" ifade ediyor. Biyokimya profesörü Rupert Sheldrake[71] ise, maymunlardaki bu yapının varlığı sebebiyle aralarında bir sayıyı aşınca iletişim kurduklarını iddia ediyor ve buna "kritik kütle" deniyor.

Bir tek kişinin bir adımı tüm insanlığı bu şekilde etkileyebiliyor.

Bir yavru maymunun önceki öğretilere aykırı gelen bir davranışının kolonideki yetişkin maymunlar tarafından direnç görmesi ise, tarihte de bolca rastlayabileceğimiz alışılmışın dışında yeni bir ilim ya da bilgiyle gelen genç beyinlere, eski anlayışlara kök salmış yetişkin beyinlerin karşı çıkışını hatırlatıyor.

Tarihe baktığımızda ister Allah dostları ister âlimler olsun, insanlara "alıştıkları" dışında anlaşılmaz ya da ters gelen yeni öğretiler ne de çok işkence görmüş. Bir gün haklılıkları anlaşılanlarınsa ardından ağlanmış…

Konumuza dönersek, bu deney türevleri başka hayvan türleri arasında da yapılmış (ağustosböcekleri ve kurbağalar) ve hepsinde aynı sonuç alınmış. Hatta ağaçlar, bitkiler arasında da kendilerine ait bir iletişim ağı olduğu ortaya çıktı, biliyorsunuz.

Hayatın temelinde olan matematik ve rezonansın dünyaya gelmiş gitmiş toplumlar arasında, birbirlerinden bihaberken bile, Allah'ın teknolojisi ile nasıl da yayıldığını görmek, Allah'ın evrene koyduğu temel kuralların yani Sünnetullah'ın, her şeyin nasıl da ötesinde bir kudrette olduğunu bizlere bir kez daha gösteriyor.

Bizler teknoloji üretip kullanırken makinelerin sınırları içindeyiz, oysaki yaratılışımız o kadar sınırsız bir Allah teknolojisi ile donatılı ki, kendi bedensel ve ruhsal cihazımızı gereği gibi kullanabilsek başka hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığını anlarız.

Diyorum ya, herkesin i-Phone'u var bizimse Hayy-Phone'umuz…

Bu meseleye niye geldiğimizi bağlarsak ise şu sonuca ulaşıyoruz:

İslamiyet'te cemaat halinde dua etmek ve namaz kılmak tavsiye edilir. Yağmur duaları yapılır ve sonuçlar alınır biliyorsunuz.

İşte her birimiz birer jeneratör gibi enerji yaymaktayız. Her birimiz birbirimizi etkilemekteyiz. Ve biz birbirimizi etkilerken dünyayı da etkilemekteyiz.

Her varlık gibi düşünce de kendi frekansına sahip ve o frekansın "SES" bölümünde anlattığımız "rezonansa" ulaşması için aynı frekansla titreşen bir yapıyla karşılaşması lazım.

Etrafımız SEVGİ enerjisiyle dolu, çünkü Allah bildiğimiz gibi, kâinatı sevgi için var etmiş. Bu peygamberimize "Habibim" demesi ve onun sevgisi uğruna kâinatı var etmesi anlatımıyla bize verilen mesajda sırlı değil midir?

Habib HUBB kelime kökünden gelir, muhabbet, sevgi anlamlarındadır. Ve Allah'ın peygamberimizi, onun nezdinde de bizi nasıl sevdiğinin ifadesidir. Miraçta Burak'ın AŞK olduğunun ifade edilmesi gibi. Âşık ve Maşuk, her şey SEVGİ üzerine kâinatta. Bizler Allah'ın muhabbetiyle karşı karşıyayken bunu anlayamamamız, birbirimizle ayrımcılığa düşmemiz aslında işin şeytan aklına meyillenmemizden kaynaklanan yönü…

Ebu Hüreyre'den rivayet edildiğine göre Resulullah (sav) şöyle buyurdu:

"Canım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir şey söyleyeyim mi? Aranızda selamı yayınız!"

Birbirimizi sevmedikçe iman etmiş sayılmıyoruz neden? Çünkü her şey sevgi üzerine ve bunu idrak etmedikçe şeytani bilincin tuzağından kurtulamıyoruz…

İşte bu anlatımlar hep birbirini destekliyor…

Ve kâinatın SEVGİ enerjisindeki bu haliyle, farklı düşünce ve duygularla yaydığımız titreşimler yüzünden bu asıl kaynak olan sevgi enerjisiyle rezonansa giremiyoruz. Girebilseydik şu anda dünyada kutuplaşma değil sevgi ağının nasıl yayıldığını yaşardık.

O yetişkin eski kafalı maymunlar gibi yeni bilgilere ayak uydurmak ve kâinatın rekabet üzerine değil yardımlaşma üzerine olduğu ve birimizin kurtulabilmesi için aslında hep beraber çalışmamız çünkü birinin kurtulmasının hepimizi etkilediği ve bunu desteklemeye çalışmamız gerektiği anlayışından çok uzağız.

Şems Hazretleri'nin 40 öğretisinden tutun, İslami öğretide geçen 40 sayısı rezonans için insanların üzerinde durması gereken bir sayı olabilir mi diye düşünmekten kaçamadım.

Akıllıya 40 gün deli de deli olur, ya da Şems Hazretleri'nin bölüm girişindeki 40 gün anlatımı, beni rezonans işareti ile ilgili düşünmeye teşvik etti.

Çünkü biliyorum artık ki gerek peygamberimin gerek Allah dostlarının söylediği her söz ya da şiirsel anlatım, aslında sanatsal bir anlatımla İLİM anlatıyor.

Aynı Kuran'ın muhteşem anlatımı gibi…

Hazreti Allah Bakara 152. ayette, “Beni zikredin ki ben de sizi zikredeyim” diyor. Ve Allah dualarınızda ısrar sever deniyor, ısrar edin tekrar edin deniyor hep bu sebeple, değil mi? “Tekrarlamak” zikrin bir diğer anlamıdır aynı zamanda. Hep bu işaretin altı çiziliyor.

Kuantumla hayatımıza giren rezonansın ve evrenin titreşim denizi olması gerçeğinin…

İşte aslında zikrinle titreşimine vücut olup yaydığın şeyle, er geç rezonans yakaladığında sonsuzluğa ulaşıyor ve o zikrin ve evrende onun karşılığı olan tüm enerji alanları da kapına dayanıyor.

Bu önce seni ve çevreni sonra da dünyayı değiştiriyor.

İnanmıyorsanız bakın Şems Hazretleri’nin ne dediğine: “Senin gönlün değişirse dünya değişir.”

Mecaz sandığımız her şey hakikatin bir anlatım şeklidir.

Peygamberimiz “selamı” yayın demiş. Neden selam? İnsan Allah’ın Selam isminden var edildi derler. Bunun yanında aranızda selamı yaymanız anlatımı ne olabilir?

Teslimiyet haline, sulh haline, selim haline, selamete ulaşma HAL’ine sadece “lafzen” İslam (Selam) olarak değil, bilinç olarak da geçiş yapmamız…

İşte İslami öğretide de çokluğa ulaşan rakam olarak işaret edilen 40 kişi bir araya gelse bu HAL’le ve aynı duyguları yaysa insan (ya da olabildiğince çok kişi aynı 11 Eylül’de dünyanın manyetik alanını değiştiren bu Allah vergisi kudretle) Allah’ın ona neler verdiğini ne kudretler lütfettiğini fark etmez mi?

Aynı 11 Eylül’deki gibi… Tek bir ortak duygu ve düşünce oluştuğunda, nasıl da BİR’leşip büyüdüğü ve nasıl da dünyaya hükmettiğinin en net örneklerinden. Bu şekilde bir bütün enerji alanı oluşarak etkisini maddeleştirebiliyor. Madde ve enerji birbirine eşdeğerdir, birbirlerine dönüşebilir diyen Einstein’ın da savunduğu gibi…

Kadir Gecesi bunları fark ettiğin gün değil mi? Halife adayı potansiyeli olarak Allah’ın var ettiği bu varlığımız nelere kadir de, biz bir damla suda nasıl da çaresiz hissediyoruz kendimizi değil mi?

Oysa aynı duada ellerimizi birleştirdiğimiz gibi onlarca, yüzlerce el birleşse her yerde Allah yazdığını her şeyde AŞK olduğunu görmez miyiz?

Bir kişinin daha kalp gözünün açılması, bu ortak bilince yükseltme rakamı her ne olursa olsun, her birimiz iyilik ve güzelliğe yöneldikçe hem kendimizi ve kaderimizi hem etrafımızdakileri ve hem de dünyayı ve tüm insan ortak bilincini etkileyebiliyorsak, cemaat halinde yükselmiş bir bilinçle, birleşmeye yönelin diyen İslamiyet’in olağanüstülüğü bir kez daha kendini ilmen ispat etmiyor mu?

Çünkü kâinat vahşi bir rekabet için değil… Bu yüzden yardımlaşmayla güzelleşiyor.

Hayır için yarışmak tek rekabet olursa, bir kişinin DAHA sisteme girmesiyle tüm insanlık bilinci bir adım daha yükselme yaşayabilir…

Her birimiz o 100. maymun gibi 40. ya da 100. nokta olabiliriz ve o an itibariyle dünya değişir.

“Değişmez!” diye vesvese vermeye çalışan şeytani akıl sistemine kanmayın… O sistem zaten bunu fark etmenizi engellemek için bilinçlerimize korku, hastalık ve acziyet hissi yaymaya çalışıyor…

Cihazınızı hangi kanala çevirirseniz o kanalı seyredersiniz.

Kişi sevdiğiyle ve kişi kendi gibi olanlarla beraberdir diyen peygamberimizin mesajlarına da dikkat edelim.

Huzurlu ve mutlu sevgi dolu insanlarla olmak sizi değiştirir.

Siz değişirseniz…

Dünya değişir…

Değişir…

Ben demiyorum bunu, Allah dostları diyor.

İşte bu yüzden eminim.

Değişir…

Allah ilminden nasiplenen, ondan nasiplenmeyene "gayb" geleni bilmez mi?

Kâinatın varoluşundan bu yana gelen tek bilgi ve Allah'a ulaşmanın tek YOL'u ve metodu Allah'ın "kendi indi, nezdi, yanındaki, katındaki yegâne yol" olarak ifade ettiği İslam'dır…

"İnned dine indallahil İslam…" (Âli İmran 19)

Gelen 124 bin peygamber[72] ve sayısız evliya[73] Allah'a ulaşmanın yolu olan İslam ve gönderildiği dönemdeki insanların bilinçlerinin "hazır" olduğu mertebeleri anlatmıştır.

Bizlerin bir ilmi bedenimize ve idrakimize indirebilmemiz demek, o ilimin içerdiği enerjiyi yüklenebilecek kapasiteye hazır olmakla ilgilidir. Peygamberimize vahiy geldiğinde devesinin ağırlıktan çöktüğü, çıngırak sesi gibi bir ses işittiği ve şiddetle sarsıldığı gibi ilgi çekici detaylar anlatıldığından bahsetmiştik.[74] Temelde enerji bedenler olan bizlerin ruh, beden ve bilinç bütünlüğünde hazır olduğumuz zaman yükleme yapıldığını anlamamız gerekir.

İslamiyet'te bizlere tavsiye edilen bedensel ve bilinçsel tüm ibadetler, bedensel DNA'mızdan ruhsal DNA'mıza kadar bize üst bilinç mertebelerinden her an gelmekte, inzal edilmekte olan ilmi yüklenmeye hazırlar.

Bunu bilgisayarınız ya da cep telefonunuzun çekim kapasitesini artırmadan gerekli ağlara ulaşamayacağınız benzetmesi gibi düşünün.

Fatır Suresi 24. ayet:

"Muhakkak ki biz seni, hak ile müjdeleyici ve nezir (uyarıcı) olarak gönderdik. İçinden bir uyarıcı gelip geçmiş olmayan hiçbir ümmet yoktur."

Bunu tekrar yazmak istiyorum:

"İçinden bir uyarıcı gelip geçmemiş hiçbir ümmet yoktur…"

Yani Allah her topluluğa ulaşmıştır. Dünyanın uzak bir ucunda yaşayan ve İslamiyet'ten haberi olmayan adamın günahı nedir gibi sorulara verilen yanıt da böylece gayet nettir…

Allah her kuluna ulaşmıştır ve onu düşünmüştür. Bu yüzden de mesaj verilen bilgiden sorumludur…

İster Aztekler ister Atlantis deyin, bilgi yani "İslami yol" her zaman Tek'tir…

Fark ise bu bilgiyle ne yapıldığı, hangi mertebede uygulandığı ve ne yönde kullanıldığıdır. Her birimiz kendi algıladığımız oranla yürürüz bu yolda.

Şeytani sistemle yürüyenler bile Allah'ın ayetlerini kullanırlar ama farklı bir amaç için. Keza kâinatta Allah'tan başka bir varlık olmadığı için alternatif bir araç ve yöntem de olamaz. O bilginin ne yönde kullanıldığı fark ve kader noktasıdır.

Bu, işte, kader noktası yani olasılıklar içinde yaptığın "seçimdir".

Peygamberimiz ise İslam kemalatındaki son noktaya ve tüm mertebeleri de kapsayan o en yüksek mertebeye ulaşmıştır.

Bu kitabı okurken şunu fark edeceksiniz ki, ister Budizm denilen anlayış (Buda "aydınlanmış" demek olup bir "makam" ifadesidir. Tıpkı "Dalai Lama" gibi, bu isimler birer rütbedir sadece, bir şahsa ait değildir. Kuran'da peygamber isimleri ise hem elbette ki o kıymetli zatları ve hem de onların bizlerdeki bilinç makamlarını temsil ederler) ister buna benzer öğretiler, tüm bu anlayış ve oluşumlar, temelde, Allah'ın TEK ilmini peyderpey inzal etmesiyle bizleri tek bilgiye taşır. İsimsel ya da uygulamadaki farklarsa, binlerce yıldır bu ilmin sonradan farklı amaçlarla tahrif edilmesi ve bu yönde kullanılmasından başka bir şey değildir…

Buyurun:

"Buda, Sanskrit dilinde *uyanmak, idrak etmek, bilinçlenmek* anlamına gelen *budh* fiilinin geçmiş zaman kipidir. *Uyanmış, idrak etmiş, bilinçlenmiş* anlamına gelir.

Siddhartha Gautama, tarihte Buda sözcüğünü hem kendisi için hem de ona inanan ve bir yol göstericisi olmadan kendiliğinden uyanan herkes için kullanmıştır. Budizm'de Buda kavramıyla ifade edilen; kişinin ruhunun saflık, masumiyet ve mükemmelliğinin gücüne kendiliğinden ulaşması ve böylece daha önce ortaya çıkarmadığı aydınlanmış (mükemmel) bilgeliğe ulaşmak (Prajna), ayrıca şefkat ve merhametten uzak sonsuz yaşamı sınırsızca geliştirmektir…" (Vikipedi)

Dalai Lama: Tibet Budizmi'nin liderlik unvanı…

Kâinatın varlığından beri gelmiş tek bilgi İSLAM'dır. Yani kendi varoluşunu anlayabilmek üzere çıktığın bu yolda, bunun tek yolunun Allah'a teslim olmak olduğunu anlaman ve bunun metotlarını icra etmen ve "insan" makamına ulaşman. Mertebe mertebe İslam yani Teslim olmanın metotları anlatılırken dönemindeki insanların hazır oldukları idraki kapasitelerine uygun bilgiler yollanmış, ancak aynı ilmin Rahmani ya da Nefsani –şeytani– yönde kullanılması ile aynı ayetin "dua" için kullanılırken " büyü" için kullanılması gibidir… Bilgi Tek'tir çünkü sahibi Tek'tir ancak insanlar bunu tahrif etmiş ve nefsani yönlerde kullanıp dünyevi menfaatlerde güç ve iktidar sağlamak adına ve insanları köleleştirmek adına değiştirme cüretini göstermiştir…

Rahmani yönde bu eşsiz bilgilerle donatılmaya başladığın ve kendi kadrini, kıymetini anladığın gün; yani insan makamını anladığın gün de diyebileceğimiz Kadir Gecesi ile ilgili, Kadir Suresi vardır Kuran'da…

Peygamberimiz kendinden önce yaşamış peygamber ve nesillerinin çok uzun ömürlü olduğunu bildiği için kendi dönemindeki ümmetinin kısa ömründen dolayı bu süreç içinde Allah'ın bilgisine vâkıf olabilecek mi diye üzüldüğü bir anda, kendisine inzal edilen bu surede, Kadir Gecesi'nin "bin aya" bedel olduğu anlatılarak onun üzüntüsü giderilmiştir.

Burada anlatılmak istenen bilinçtir esasta. Kadir Gecesi tarifi öyle bir andır ki "Allah'ı hakikatiyle tanımaya ve kendini tanımaya" başladığın ve hakikati Muhammediye, hakikat ilmine uyanmaya başladığın dönemi ifade eder ve yüzyıllarca bu bilinçten yoksun yaşamaktan kısa sürede bu bilince ererek yaşamanın, çok daha üstün olduğu anlatılır.

Teslimiyet yolu yani İslamiyet dini, doğuştan kazanılan bir şey değildir. Bu bir mücadele ve bir süreçtir. Nüfus cüzdanınızda ne yazarsa yazsın bizler o bilinçte olmadıkça nüfus cüzdanımızda yazan dünyevi bir kandırmacadan öte bir şey değildir.

İslamiyet'i incelerken dinimizi gereği gibi tanımaları şeytani, dünyevi düzen tarafından "örtülerek" engellendiği ve Müslüman anlatımının adeta "terör ve çirkinliklerle" ifade edilmeye çalışılarak dünya insanlarının "kandırıldığı" bu düzende, pek çok dünya bilim insanının savundukları ilmi tespitlerin tevhidden, nefis mertebelerine, esmalara, Rahimiyet, Rahmaniyet'e kadar pek çok konuda aslında İslamiyet'in hakikatini anlamayıp bilmedikleri ve uzaklaştırıldıklarından farkında olmadıklarını, ama aslen ispatladıkları bilimsel verilerle İslamiyet'i anlattıklarını gördüm.

Çoğumuzun "İslam", "İslamiyet" ne demek kelime anlamı ile bilmedikten sonra, İslami öğretinin içeriğini bilmemesine elbette şaşırmamalı. Bunun yanında hakikati bilen ve bu hakikati "örten" bilim insanlarının da çok olduğunu fark ettim.

Fark ettiren yüce Allah'ımıza şükürler olsun…

Okunacak en büyük kitap insandır

–Hacı Bektaş Veli

Kuran… Öyle bir hazineyle karşı karşıyayız ki, herkesin evinde bulunuyor ama çoğu duvara asılmış duruyor ve dokunulmuyor.

Allah tarafından indirilmiş kitaplar ve öğretilerin tahrifata uğraması ve başka başka kavram ve adlarla anlatılması sonucu bu kitap Allah tarafından korunuyor. Ve Kuran'da bu belirtiliyor.

Yalnız püf noktası şu ki Türkçe meallerle anlatımlarda da bu tahrifata yol açılabiliyor. İşte bu muhteşem ilahi kitap bu yüzden olsa gerek sen ona yönlendiğinde Rabcasıyla seninle gerçekten konuşmaya ve seni yönlendirmeye başlıyor.

Bedensel abdest ve kalbi temiz idrak ile niyetlenmenle, sana kendini açıyor bu muhteşem kitap…

İşte bu yüzden de Allah'ın tüm sistemi gibi bu kadar adil. Bana öğretilmedi diyemiyorsun, çünkü sana Rahman Suresi'nde Allah "Er Rahman. Allemel Kuran" diyerek sana öğretenin O olduğunu izah ediyor.

Buna şaşırmayın, tanıdığım bazı insanlar var rüyalarında Arapça öğretilen. Allah nerede olursanız olun, hangi "dünyevi" imkânla kısıtlı olduğunuzu sanırsanız sanın siz istediğinizde ilmini her şekilde dört bir yandan yolluyor.

Bu hazine öyle bir kitap ki, açıp da sizi içine çektiğinde Allah'ın diyarında aynı Alice Harikalar Diyarı'ndaki gibi masalsı bir yolculuk başlıyor demiştik.

Bu yolculuk filmlerde evin kilerinde bir kitap bulup da içine düşen ve muhteşem bir âleme dalan çocukların yaşadığı deneyimden farksız ki bu yolculuk sana asıl ve tek hakikat olan Allah'ı, Peygamber'i (sav), peygamberleri, hayatın aslını, evreni, seni ve gerçekleştirebilme kudretini öğretiyor.

Alice Harikalar Diyarı'nın yazarını araştırdığımda İngiliz yazarın (Charles Lutwidge Dodgson, 27 Ocak 1832 - 14 Ocak 1898) aynı zamanda ünlü bir matematikçi, mantıkçı ve rahip olduğunu öğrenmeme şaşırdım diyemem.

Hepimiz birer çocuğuz ve geldiğimiz yer olan Allah'tan "ayrı" düşme bilincinden kurtulup, yeniden geldiğimiz yere yani Allah'a dönmeye çalışıyoruz.

Çocukken okuduğumuz pek çok dünyaca ünlü "çocuk" romanı sandığımız romanın altında yatan mesajların Allah ve varoluşumuzla ilgisi ve yazarlarınınsa gerek matematik gerekse felsefe ve dini öğretilerle haşır neşirliği ise şaşırtıcı… *Denizler Altında 20.000 Fersah, Ay'a Yolculuk* gibi öykülerinde geleceğe ilişkin inanılmaz öngörüler yapmış olan Jules Verne in duru görüsü olduğu bilgisinin araştırmacılar arasında konuşulan bir bilgi olması gibi…

Bir bilgiyi bedene indirebilmek için o bilgiyi taşıyabilecek bedensel kapasite ve yapıda da (DNA) olmak gerekir. Âdem, Nuh gibi bazı peygamberlerin dönemlerine baktığınızda nesillerinin yüzlerce yıl yaşadığını görüyorsunuz. (Belirttiğimiz gibi peygamberimiz, kendi döneminde insan neslinin ömrünün bu derece uzun olmamasından dolayı tekâmül süreçleri ile ilgili düşünceli olduğu ve üzüldüğü bir anda, kendisine Kadir Suresi inzal olmuştu…)

Peygamberimiz ümmetinin ömrünün uzun olmasını Kurani bilinci, Allah'ı, peygamberimizi, sistemi, kendimizi anlamamız ve İslamiyet-i Muhammedi makama kadar yükselerek bilincimize ve yaşayışımıza (sonraki âlem olan ahirete göç etmeden) uygulayabilmemiz gibi sebepler yönünden, bizler için istemişti.

Ve bu konuda Allah onu rahatlattı ve bunun araçlarından biri de Kadir Suresi'nin vahyedilmesidir. Çünkü Kadir Suresi temelde "insanın kadrini kıymetini, varoluşunu, Allah'ı, sistemi bilmeye başlaması" anlamlarına da işarettir…

Ve bu idrak için yüzyıllara gerek yoktur, bu idrakin geldiği an öyle bir andır ki binlerce aydan daha hayırlıdır. Yüzlerce yıl Allah ilminden uzakta yaşanıyorsa esas dirilik yaşanmıyordur ki zaten.

İslamiyet'in en üst mertebesi İslami bilinçteki merdivenin en üst basamağı Muhammedi mertebede olmakla yaşanır…

Biz filmlerde izleriz ışınlanmaları, zamanda yolculukları, hayvan şekillerine bürünmeleri…

Önceden de bahsettiğimiz gibi insan yapımı teknolojiler güncel deyimle "Allah'ın teknolojisini" bahşettiği dostlarının yapabildikleri yanında hiç kalır. Bedensel şekil ve sınırlar bu insanlar için geçerli değildir. Bizim görememiz, anlamamamız, bunların olmadığından değil, bizlerin bunları idrak edecek kalp gözünde olmadığımızdandır…

"Allah yolunda öldürülenlere *ölüler* demeyin. Bilakis onlar diridirler fakat siz idrak edemezsiniz…" (Bakara 154)

Hacı Bektaş Veli Hazretleri'nin güvercin kılığına girdiği ve hatta Anadolu'ya bu kılıkta geldiği, o zaman Anadolu'da başka bir derviş olan ve doğan kılığına giren Doğrul Baba adlı derviş onu yakalamak isterken, o anda tekrar insan şekline bürünerek doğanı boğazından yakaladığı anlatılır… (Gölpınarlı, 1990).

Bu anlatımlar size "Yok yahu!" gelmesin. Allah varsa imkânsız yoktur. Gördüklerinizle kayıtlı kalırsanız kabir azabınız bitmez.

Bu dünya masalmış.

Masal sanılanlarsa asıl gerçek.

Görebilene idrak edebilene.

Ve her tür bedensel sınır…

70. Kaynaklar: Kevser Yalçın, *Kuantum Bilgileri Işığında Rezonans*, Hüseyin Sayın, *Yüzüncü Maymun Deneyi*
71. Adı geçen kaynak.
72. Dünyanın her yerine peygamber gönderilmiştir hadis kitaplarında, bir rivayette 124 bin, diğer bir rivayette de 224 bin peygamber gönderildiği bildirilir. Bu anlatımın altındaki asıl önemli olan mesaj kısacası şudur: “Allah, hiçbir devri boş bırakmamış hemen her devirde peygamber göndermiştir.” Peygamberler dünyanın çeşitli ülkelerine, ayrı ayrı yörelere gönderilmişlerdir. Kuran gösteriyor ki, yeryüzünde hemen her topluluk içinde peygamber zuhur etmiştir.
73. Bediüzzaman Hazretleri, “Yüz yirmi dört milyondan ziyade evliya” ifadesini tercih ederek bu rakamın daha da “ziyade” olduğunu beyan etmiştir.
74. Ahmed ve Beyhaki´nin Aişe’den rivayeti şöyledir:
“Resulullah efendimize vahiy geldiği zaman, üzerine bindikleri devesi vahyin ağırlığı sebebiyle yere çökerdi. Peygamberimiz de şakaklarından şapır şapır ter dökerdi. İsterse soğuk bir günde olsun.”
Taberani´nin Esma binti Amis’ten rivayeti ise şöyledir:
“Resulullah’ın üzerine vahiy indiği zaman, neredeyse bayılacak gibi olurdu.”
Ahmed, Taberani, Beyhaki ve Ebu Nuaym Esma binti Yezid’den rivayet ederler. O demiştir ki:
“Maide Suresi Resulullah’a nazil olduğu zaman, kendileri devesi üzerinde bulunuyorlardı ve devenin yularından ben tutuyordum. Nazil olan surenin ağırlığından neredeyse devenin ön ayakları kırılacak idi.

TORUS ZÜLKARNEYN

Kuran'da Kehf (Mağara) Suresi'nde, önce Torus'la ilgili bahsettiğimiz Ashab-ı Kehf ve devamında ise Zülkarneyn'den bahseder…

Ashab-ı Kehf'in bilinen genel hikâyesi surenin 9-26. ayetleri arasında anlatılır.

Putperest bir kavimde yaşadıkları halde Allah'ın varlığına ve birliğine inanan birkaç gencin zalim putperest bir hükümdar döneminde bu inançlarını açıklamaları ve şirke karşı mücadele etmeleri ile başlar her şey.

Öldürülmeleri ya da zorla din değiştirilmeleri üzerine ferman verilmesinden kurtulmak için bir mağaraya sığınırlar. O yolda karşılaştıkları bir çoban ve köpeği ise onlarla aynı yola girer.

Ashab-ı Kehf yani Mağara Ashabı (halkı) denilen bu kişiler, Hz. Ali'den rivayetle 7 gençtirler ve 8. de adı Kıtmir olarak bilinen köpekleridir…

Zalim hükümdardan kaçıp mağaraya sığınan ve köpekleriyle birlikte orada derin bir uykuya dalan gençler, o günden tam 309 yıl sonra uyanırlar.

Ay takvimine göre 309 yıl (güneş takviminde karşılığı 300 yıl) bu mağarada kaldıkları halde sadece bir gün uyuduklarını sanırlar. Uyandıklarında üzerlerindeki parayla yiyecek almak istediklerinde ise Allah'ın onları nasıl da koruduğu ve "bir tek gün" sandıkları uyku süresinin asırlar olduğuna vâkıf olurlar ve dönemlerinde uyandıkları halk tarafından da bu durumları anlaşılır.

Yattıkları mağaradan adeta ölümden sonra dirilme hali gibi kalkmış ve Allah'ın onlara merhametini ve O'nun vaadinin hak ve hakiki olduğunu görmüş ve yaşamışlardır. Daha sonrasında ise ihtiyari olarak yeniden mağaralarına çekilip kıyamete dek uykularına geri dönmeyi istemiş ve Allah'ın izniyle de bunu yapmışlardır.

KEHF Suresi 9. ayet:

"Yoksa sen, Ashab-ı Kehf ve Rakim'in, bizim acayip ayetlerimizden biri olduğunu mu sandın?"

Kuran'da Al-Rakim olarak geçen ve rivayetlerde Kıtmir de denilen çobanın köpeğinin ismini incelediğinizde bakın karşımıza ne çıkıyor:

Cennete de gireceğine inanılan "Kıtmir, Katmir, Ketmir'e" Al-Rakim, Kratim isimleri de verilir.

Bakalım Al Rakim neymiş…

RKM, rakamla aynı kökten gelen rakim "sayı veya harf yazan", rakam ise "işaretledi, çizdi, yazdı" fiilinin faili…[75]

Yani Rakim kelimesi RAKAM kelimesiyle bağlantılı… Sayılar, harfler, sesler ve ışık… Hatırlayalım ve sayısal dizilimler matrix'i olan bu kâinatta, mağara ehlinin köpeğine Kuran'ın Rakim demesini tefekkür edelim.

İlginç olan başka bir anlamsa, hurma çekirdeğinin ortasında, hurmanın eti ile çekirdeği arasındaki ince zara, örtüye Kıtmir denmesi…

Ve Kıt kelimesinin "örtü" Mir kelimesinin ise "baş" anlamına gelmesi…

"Örtülü Baş" tabiri ise bir diğer düşünülmeye değer açılım ve bir ifade. Enerji bedenimizle başımızın örtülenmesi arasında bir ilinti olabileceğini önceden de belirtmiştik, ki bu kelime seçimleri dikkate değer…

Hurma en “Kâmil” meyve olarak nitelendirilir… Ve daha sonra da “epifiz” bölümünde inceleyeceğimiz gibi peygamberimizin epifiz bezimizi en aktif hale getirdiğimiz ramazan ayında hurma yenmesini tavsiye etmesi de, yine hurmanın epifiz bezimizin yani 3. gözümüz dediğimiz merkezin aktive edilmesi ve hakiki özümüz olan ruhsal yani enerjisel bedenimiz (ki Allah’ın ruhundan üflediği aslımızdır) ve merkezi tepe çakrası denilen enerji çakramız (alın arası) aracılığıyla evrenle iletişim kurabilmemiz için verilmiş bir tavsiye olabilir… Hurma bu anlattıklarımı, içerisindeki melatonin sayesinde destekleyen muhteşem bir meyvedir…

Bakın peygamberimizin ahir zamanda başımıza geleceklerden, Allah’ın izniyle nasıl haberdar olduğunu net olarak bir kez daha görebileceğimiz ve dikkatimizden zahiri anlamı yüzünden kaçan bir meseleye değinelim, tam da burada…

Ramazanda diş fırçalanması hep konu olmuştur, şimdi aşağıdaki anlatıma dikkat edelim…

Ebu Hureyre’den gelen bir hadis-i şerifte efendimiz, “Oruçlu için iki sevinç vardır; biri orucu açtığı zamanki sevincidir, diğeri de Rabb’ine kavuştuğu zamanki sevincidir. Oruçlunun ağzından çıkan koku (haluf), Allah indinde misk kokusundan daha hoştur” buyrulmuştur.

Oruçlunun ağız kokusunun, Allah’a misk kokusundan daha hoş ifadesi neden olabilir?

Elbette ki bu ilahi anlatımların bilemediğimiz sınırsız açılımı vardır. Yalnız konumuzla ilgili olana gelirsek, yukarıda ramazanda oruç tutmamız ve hurma gibi melatonin içeren meyveleri tüketmemiz tavsiyelerine bir yeni destek daha bu anlatımda yatar.

Oruç saatleri özellikle seçilmiştir. Bunun detaylı açıklamasını sonraki bölümde yapacağız. Ancak şu an için şu kadarını belirtelim; vücudumuzda tepe çakramızın işlevini sağlayan epifiz bezi dediğimiz, bezelye tanesi büyüklüğünde bir merkez vardır.

Tam burun kökümüzün arkasında olan bu merkez (“ibadet” bölümünde detaylandıracağım), bizim Allah’la irtibat noktamız hatta Voltaire, Descartes gibi pek çok düşünüre göre “ruhun oturduğu makam” olarak nitelendirilen bir yerdir.

Ve güzelliğe ve ibadetin altındaki ilme bakın ki oruç ibadetiyle epifiz bezine ait bu aktivasyon inanılmaz derecede yükselir…

Ben B’nin altındaki noktayım diyen Hz. Ali’nin, boynuza benzeyen hipotalamus-hipofiz bezimiz ve bunun tam altındaki küçücük bir nokta görünümündeki epifiz bezimizi de kastetmiş olabileceği düşünülmeye değer.

Ruhun oturduğu makam anlayışı Allah’ın kürsüsü anlamını taşır, ki bu da epifizin Ayet-el Kürsi anlam açılımlarından biri olabileceğini de düşünmeye davet eder.

Bizler en büyük ayetleriz, çünkü Allah’ın (isim ve sıfatlarının) zat tecellisinin makamlarıyız… Kürsü “makam, sandalye” gibi anlamlar taşır. Bizler de Allah esmalarının yüklendiği makam, gemi, oturaklar olarak düşünülürsek hem insan hem de epifiz bezimiz, Ayet-el Kürsi olarak düşünülebilir. Allah’ın evi olarak nitelendirilen kalbe sahip müminin kalbi de Ayet-el Kürsi değil de nedir?

Anlam içinde anlam, anlam içinde anlam… Görüyorsunuz değil mi? Bir damlasında bile bitmiyor bu sonsuz deniz…

Oruç meselesine dönersek, biz oruç tuttuğumuzda az sonra detaylandıracağım sebeple vücudumuzda epifiz bezimiz en yüksek faaliyetine geçer, melatonin salgısı artar ve bu UYANIŞIMIZI hızlandırır. Ancak uyanmamız istenmiyorsa işte bu salgıyı engelleyen faktörlerin başında florid gelir… İnsan bedeninde epifizi emerek depo eden ilk organ epifiz bezimizdir…

Florür dünya ülkelerinde şehir (içme) suları (ki son yıllarda araştırmaların sonuçları yüzünden bazı ülkelerde halkın tepkisi yüzünden yasaklanmaya başladı) ve diş macunlarına (florid) bolca katılan ve insanda dişetlerine nüfuz etmek suretiyle beyni uyuşturucu etkisi olan, uyutan bir maddedir… Beyin ve omurilik hasarlarına, sinir yıpranmalarına kadar sebebiyet veren bu madde hem bedensel sağlığımız ve hem de ruhsal sağlığımız "aydınlanma" sürecimiz için dikkat etmemiz gereken faktörlerin başında gelir…

Ramazanda uyanışındayken kullandığın floridli bir diş macunu bu uyanışına sekte vurmak suretiyle epifizinin aktivasyonuna zarar verebilir…

İşte bu yüzden peygamberimiz tarafından "Misvakla dişinizi fırçalayın" diye sünnet adı altında tavsiye edilen bu uygulama; doğal, kimyasal olmayan bir diş temizleyici içeren bu bitki ile temizliğe ulaştırması yanında kimyevi maddelerle uyanışımıza sekte vurulmasından da bizleri muhafaza etmiş olur.

Bu durumu böyle değerlendirip böyle baktığımızda yine peygamberimizin sınırsız ilmini ve uyanışımızı gerçekleştirmek adına bizlere sünnet adı altında verdiği tavsiyeleri görmemek mümkün değil.

Şuur en önemli uyanış aracıdır…

İbadet ve sünnet diye uyguladığımız her şey ama her şey, yememizden içmemize, su içerken yapmamız gereken detaylara kadar; aslında "nari" bedenimizin ötesine "nursal bedenimize" ulaşmamız ve bu dünyada iken uyanışımızı yaşamamız amacıyla bizlere tavsiye edilmiştir.

Bu dünyada geçiş daha az sancılı olacaktır… Çünkü öte dünyada, talamus gibi acı duygumuzu belirli bir sınırda hissetmemizi sağlayan ve o sınırın ötesindeki acıyı hissetmemizi engelleyen bir algı sınırlayıcımız olmayacak. Acı da güzellik de buradaki ile sınırlı olmayacak çünkü bedensel yani kabri bir sınırlamamız artık üzerimizi örtmeyecek. İşte bu hem güzel hem de olumsuz bir ruhani yapıdaysak çok büyük bir acı deneyimi demektir.

İşte Allah'ın sevdiği kullarının hatalarının karşılığını bu dünyada yaşatmasının aslında O'nun merhametinden olması ise bir anlamda da bu anlatımla ilintilidir.

Bu dünyada hissedilen hiçbir acı diğer boyutta sınırları kaldırılmış bir algı içindeki acıyla kıyaslanamaz.

Bu idrak size, çoğu insanın aklından geçen aşağıdaki düşünceyi belki izah edebilir:

"İyiler neden daha çok sıkıntı çekiyor bu dünyada?" Ya da "Adama bak kime neler yaptı; yaptıkları adeta yanına kaldı, başına bir şey gelmiyor…"

Buna tersten bakarız hep.

Oysaki, hatalarımızın, evrensel denge gereği karşılık enerjisiyle karşılaşmamızın, bu dünyada olması aslında Allah'ın bizlere bir lütfudur, kahrı değil…

"Biz sizi cezalandırmayız siz kendinizi cezalandırırsınız" anlayışı da temelde bunu anlatır.

Bizler ektiğimiz tohum enerjiyi kalbimiz ve enerji alanımızda büyütür, sonra onun sonuçlarıyla baş başa kalırız.

Allah tüm kullarını korumak için adil olduğundan da yaptıklarımızla karşılaşmamız ve birine verdiğimiz hasarın o kişinin de Allah'ın kulu olması sebebiyle, bedeliyle karşılaşmamız, son derece tabiidir.

Ama acılı bir dünyevi hayat yaşıyorsanız şunu bilin ki merhamet ediliyorsunuz. Hata yapar yapmaz "şefkat tokadı" yiyorsanız bilin ki çok seviliyorsunuz. Sadece gözlüklerinizi ters çevirin…

İnsan uzağı yakın yakını uzak, iyiyi kötü kötüyü iyi ZAN'nedebilendir…

Konumuza dönersek.

KEHF yani Mağara Suresi'nde Yedi Uyurlar'dan sonra Zülkarneyn yani Çift Boynuzlu olma hali (Bakara Suresi'nde bahsetmiştik) Zülkarneyn'e "çift yönlü, iki zamana hükmeden insan, beynin sağ ve sol lobunun nöronlarının tümünü kullanan insan" da diyebiliriz.

Kısaca Zülkarneyn olmak için önce Yedi Uyurlar döneminden geçmiş olmak gerektiği mesajı, tefekkür edilebilir. Her şeyin doğrusunu Allah'ım bilir…

Şimdi gelelim İslamiyet'le, bilinçle ve acıyla ilgili çok önemli bir meseleye. Bu konu kafamı o kadar kurcaladı ki Allah'ım nefis cevaplar çıkarttı karşımıza. Şükürlerimiz Allah'ımıza…

Şimdi…

İnsanın 2 bedeni vardır. Aslında tek ruhsal bedenimiz olsa da "varlık" sanısını yaşadığımıza ve o bize hükmettiğine göre 2 beden iç içe yaşamaktayız.

Bizi "İblis" yapabilecek olan beden, organik bedenimizdir. O "elbise" bizi "bedensel, fiziksel" varlıklar olduğumuz kabrine hapseder.

Oysa insanın kabuğunun içinde Allah'a ait bir "öz" vardır. Aynı, cevizin kabuğunu kırdığında karşısına çıkan ceviz içi gibi; asıl özse onun yağıdır. Aslıdır…

İslamiyet'teki tüm anlatımlarda "zahir" dediğimiz ya da "şeriat" boyutu dediğimiz anlayış mertebesi aslın yani "özün" "kalıba" dökülmüş halidir. Bu yüzden o da çok önemli olmakla beraber, anlatımda sırlı "batını" yani "örtülü" manaya da yönelmek gerekir.

Albülgadir Geylani Hazretleri ibadetlerin zahiri yapılmadıkça batınisine ulaşılmayacağını ifade etmiştir. Bu yüzden zahir de batın kadar önemlidir… Sadece, onun yanında ötesine de dalmamız gerektiğini unutmayalım. Çünkü inciler denizin yüzeyinde değil derininde saklıdır. Aynı hakikat ilmi gibi…

"Her ayetin, bir zahiri, bir batını, bir haddi (sınır) ve bir matlaı (doğuş yeri) vardır." (Hz. Muhammed [sav])

Batın kalpte sabit olan manevi ilim, zahirse dilde kalan ilim gibidir. Sufiler buna Allah'ın kullarına karşı delil olarak kullandığı ilimdir der.

Birim aklın yani parçalı, cüzi aklımızın, bütünsel/külli akılda eriyip yok olması gerekir.

İslam sadece niyete bakar, neden?

Çünkü fiiller Allah'ındır. Saffat Suresi 96. ayet:

"Halbuki sizi de yaptıklarınızı da Allah yaratmıştır!"

Allah bizim niyetlerimiz doğrultusunda fiilleri yaratır. Yıllardır Batı'da pozitif düşünmeyle gerçekleştirme anlatılır ama o üst bilinçtir ve bunu "DNA" bölümünde anlattık. Asıl mesele zikri de aşıp tesbih etme haline, "düşünmeme" haline gelmek ve Allah'ın nefsi, ruhu, iradesi, aklı kendisine teslim edilmiş kulda sadece OL'ma durumuna ulaşabilmektir. O durumda yapma güdüsünü bırakın düşünme hali dahi ortadan kalkar. Sadece OL'unur…

Yasin 82. ayet:

"O (Allah), bir şey irade ettiği (dilediği) zaman O'nun emri, sadece ona OL demektir. O, hemen olur."

Âli İmran 47. ayet:

"(Hz. Meryem): Rabbim, benim çocuğum nasıl olur? Bana bir beşer dokunmadı, dedi. (Allah şöyle buyurdu): İşte böyle, Allah dilediğini yaratır. Bir emrin (işin) olmasını takdir ettiği zaman, sadece ona OL der, o hemen olur."

Cüzi aklın ve iradenin sahibine teslimi Ulul Elbab'da bahsettiğimiz Akl-ı Lübb denilen Aklıselim'dir…

"Aklıselim" anlatımını çok kullanır anlamını bilmeyiz. Selim olan akıl Allah'a teslim edilmiş ve Allah'ın külli, bütünsel aklının tezahürü akıl demektir. Selim, Teslim yani İslam kelimesinden gelir.

Bizler Allah'a emanet ederiz sevdiklerimizi, oysaki sahip olan O, emanetçi olan bizizdir. Asıl sahip olana, kendimizin sahibi olduğumuzu sandıklarımızı emanet etme düşüncemiz bile hayatı derinlemesine düşünmediğimizi gösterir. Biz Allah'ın bize verdiği emanetlerimizi Allah'a teslim etmek üzere buradayız, ama bu nefislerimize çok zor gelen bir imtihandır, hele bu idraksizliklerimizle yaşarken.

Oysaki çokluğun teklikte yok olması ve tekliğin hükmüne girmesi hiçliğin hepliğine sebeptir.

Şimdi tüm bunlardaki önemli meseleye gelelim.

Beden ve Ruh, Nefis ve Ruh nasıl birleşir?

Nefsimiz bizim bedenselliğimizi kullanmak isteyen Allah esmalarıdır. "Rab" bölümünde anlatmıştık.

Bedenimiz organik bir varlık olma sanısında yaşar. Bu varlık 4 ana elementten oluşur.

Ateş, Su, Hava ve Toprak…

Beşinci elementimizse Ruh'tur.

Şimdi:

Namaz kelimesine baktığınızda bize Farsçadan geldiğini ve eski tefsirlerde "salla-salli" kelimeleri ile kullanıldığını görüyoruz.

O zaman "salla" ne demek bakalım?

"Bir şeyin pişmesi için ateşe koymak."

Bir ateş topundan soğumuş dünya adeta bir "ocak" gibidir. Ve insan olgunlaşması için adeta "yanmaktadır".

Hani derler ya "Falanca temelde iyi insan da biraz pişmesi lazım biraz."

"Hamdım, piştim, yandım" diyen Mevlana ve kızarması, olgunlaşması ve faydalı hale gelmesi için güneşe konmuş olan domates örneğimizdeki gibi…

Bu fayda önce kendine olur. Sonra kendi yetişen, bunu başkasına yaşatan vasıta olur (rehber/mürşit).

Şimdi ramazan kelimesinin anlamlarından birkaçına bakalım…

Enes Bin Malik; Resulullah'ın (sav) şöyle buyurduğunu anlatmıştır:

"Sadece ramazan demeyiniz. Allahü Teâlâ nasıl şehr-i ramazan (ramazan ayı) buyurmuş ise… siz de öyle deyiniz." (Buhari)

"Allah'ın ayı" hatta Allah'ın isimlerinden olduğu da söylenen, bu yüzden de muhakkak "şehr-i" yani "ay" olarak ramazan dememiz uyarılan bu ayın aldığı isim "ramaz" kelimesinden gelir ve "güneşin sıcaklığının şiddetinden çokça kızması" demek olup, böyle yere de "ramda" denildiği ifade edilir. "Ramazan" "ramda" mastarından gelir ve "yanmak" anlamındadır.

Bununla beraber "kızgın yerde yalınayak yürümekle yanmak" da demektir…

Bu ayda "günahların yanması" sebebiyle de bu ayın ramazan ayı olarak anıldığı da söylenir. Bu ayda açlık, susuzluk hararetinden ıstırap çekilir. Veyahut oruç hararetinden günahlar yakılır. (Elmalılı Hamdi Yazır)

"Yaz sonunda güz mevsiminin başlangıcında yağıp yeryüzünü tozdan temizleyen yağmur manasına gelen "ramadiyu" mastarından gelir. Bu yağmur yeryüzünü yıkadığı gibi şehr-i ramazan da ehl-i imanı günahlardan yıkayıp kalplerini temizlediği için bu isim ile isimlendirilmiştir." (Elmalılı Hamdi Yazır)

Şimdi daha önceden de bahsettiğimiz gibi İslamiyet'te hep bir "yanma" tanımı var ve bu ruhen olgunluk ve kemalata ulaşmamız için gerekiyor.

"Biz neden yanıyoruz?" konusunu kısmen zahiri anlamda aldığımız nefesin, içtiğimiz suyun bile yanıcı maddelerden olduğunu ifade ettiğimizde anlatmıştık. Peki şimdi bir ötesine bakalım…

İslami anlatımda ve Kuran'da "fitne" tabiri vardır.

Enfal Suresi 28.ayet:

"Ve biliniz ki; çocuklarınız ve mallarınız, sizin için sadece bir fitnedir (imtihandır). Ve Allah ki; O'nun katında, (muhakkak) azim bir ecir (bedel, ücret) vardır."

"Fitnetun", "imtihan" anlamını da taşıyan bu kavram bir anlamıyla da "bakırı altından ayıran ateş" demektir.

Yine bir "ateş" mevzuu…

Baktığımızda; "ramazan" kelimesinin bu açılımda anlamı, "namaz" dediğimiz aslı "salla" olan kavramın anlamı, yine "fitne" kavramının anlamları hep aynı işaretlere bizi yönlendiriyor… Bununla beraber Zülkarneyn'in "demir ve bakırın" "yanmak suretiyle" (körüklemek) eritilmesinin ve bunları Zülkarneyn'in set çekmek için istemesinin anlatılması, yine aynı yönde bize işaretler gösteriyor adeta…

Tüm bu işaretler üzerine, "fitnenin" bakır ve altın ayrımındaki rolü ve Zülkarneyn'de tekrar BAKIR kavramıyla karşılaşmam sonucu BAKIR ve DEMİR meselesine yoğunlaştım.

Demirle ilgili NECM yıldızından birer yıldız olduğumuz ve kanımızın, DNA'mızın bile demir tozuyla yoğrulu olduğunu gördük. Bu organik (ateş, hava, su ve topraktan olan) bedensel karışımın üzerimizde kurduğu baskın bilinçten sıyrılmamız (ve peygamberimizin manası olan ay ve Allah'ımızın manası olan güneşe dönmemiz

tavsiyesinin çeşitli ayetlerde belirtilmesi ile, demir ve bakırın bilinç seviyemizde ne tür negatif etki oluşturabileceğini düşünmemiz gerekiyor olabilirdi.

Kuran'da Zülkarneyn adı verilen bir şahsın, güneşin doğduğu yere ulaştığı zaman, orada azgın bir kavim olarak nitelendirilen Yecüc ve Mecüc kavmine karşı yaşayan kavmin kendisinden yardım istemesi ve Yecüc ve Mecüc kavmi ile diğer kavmin arasına (iki dağ arasına) sağlam bir set çekmesi anlatılıyor.

Kehf Suresi 94. ayet:

"Ey Zülkarneyn! Muhakkak ki Yecüc ve Mecüc, yeryüzünde fesat çıkaranlardır. Bu sebeple, onlarla bizim aramıza bir set yapman için, sana harç verelim mi, dediler."

Kehf Suresi 95. ayet:

"(Zülkarneyn): Bu konuda Rabb'imin beni kuvvetlendirdiği (desteklediği) şeyler daha hayırlıdır. Şimdi (siz) bana kuvvet ile yardım edin. Onlarla sizin aranıza çok sağlam bir engel yapayım, dedi."

Kehf Suresi 96. ayet:

"Bana demir parçaları getirin. İki dağın arası aynı seviye olunca üfleyin (körükleyin), dedi. Onu ateş haline koyunca, bana erimiş bakır getirin, onun üzerine dökeceğim, dedi."

"Atuni zuberel hadid (hadidi), hatta iza sava beynes sadafeyni kalenfuhu, hatta iza cealehu naren kale atuni ufrig aleyhi kıtra (kıtren)."

Ruhun çekim merkezi yukarıda, başımızda, ki buna "tepe çakrası" da deniyor. "Tepe" kelimesi önemli, bu bize Kuran'da bolca adı geçen "dağ" çağrışımı yapıyor. "Tur" adının, "Toros" adının, hem "dağ" hem de "boğa" demek olduğunu unutmayalım.

KÖK çakramızsa bizi bedenselliğe çeken enerji merkezimiz ve dünya ile iletişim alanımız ve organik yapımızı etkisi altına alıyor…

Beynimizdeki sinir hücrelerine "nöron" deniyor ve nöron denilen beyin sinir hücreleri, nedense bana "nur" ve "nar" kelimeleri ile bağlantılı geliyor…

Beynimizdeki bu hücreleri ne yönde kullandığımız sonucu açığa çıkan elektromanyetik alanın frekans aralığı, açığa çıkan enerjinin nur ya da nar olup olmamasını belirliyor olabilir.

Nöronların bu yanmayla ilgisi incelenmeli diye düşünüyorum.

Hatta nurun âlâ nur halinin de tüm nöronların fonksiyonda olabildiği AN olma ihtimalinin de değerlendirilmesi gerekebilir, özellikle nöroloji bilimi ve İslam bağlantısı adına…

Şimdi bakır ve demir meselesine girelim.

Biliyorsunuz bakır ve demir iletkendir.

Bakara Suresi'nde de boynuz yani "aydınlanma" sembolü ile ilgisi olan "hipofiz ve epifizin" aynı zamanda "bakara", "inek-sığır" cinsi sembolü ile BAKARA ve BAKIR kelimelerinin arasında ilinti olabileceğine değinmiştik.

Bakır şimdi de "çift boynuzlu" demek olan Zülkarneyn meselesinde yine karşımıza çıkıyor demirle beraber…

"Bana demir parçaları getirin. İki dağın arası aynı seviye olunca üfleyin (körükleyin), dedi. Onu ateş haline koyunca, bana erimiş bakır getirin, onun üzerine dökeceğim, dedi."

İki dağ var ve bu dağlar arasına önce demir parçaları konuyor. Bu iki dağı “beynin sağ ve sol lobu” olarak düşünelim.

Demir “manyetik” alan özelliği taşır ve burada adeta bir “mıknatıs” yapılıyor. İki dağ arası aynı seviyeye gelince yani corpus callosum denen iki beyin yarıküresinin arası doldurulunca, bu demir eritiliyor ve üzerine erimiş bakır dökülüyor. Demem o ki, burada adeta elektromanyetik bir alan, büyük bir bir mıknatıs yapılıyor ve yine enteresan olan kelime ise, körüklemek ve üfleme anlamı da olan “kale”, “infuhu” kelimesinin kullanılması…

Bunu şöyle de düşünelim: Dünyanın manyetik alanı nasıl oluşur? Dünyanın merkezinde sıcaklıktan dolayı müthiş bir eriyik, sıvı demir bulunur ve bunun hareketi neticesinde bir elektrik akımı oluşur. Ve bu akım manyetik alanların meydana gelişini sağlar.

Devamında Doğa Derman’ın “Dünyanın Manyetik Alanı” (bilim.org) adlı yazısından alıntı yapıyorum:

“Yüklü metal parçacıklar manyetik alanlardan geçerek devamlı ve döngüsel bir elektrik akımı yaratır. Çekirdekteki sıvı metalin daimi hareketine bağlı olarak bir miktar manyetik alan oluşur ve bu alan çekirdekte yeni akımlar oluşturur. Bu akımlar ise daha fazla manyetik alana sebep olarak geri beslemeli bir döngü yaratır.

Manyetizma, mıknatısın uyguladığı çekici ve itici güç ile hepimize tanıdık olan bir olgudur. Elektrikle bir araya geldiğinde ise günümüz teknolojisinin en temel öğelerinden biri haline gelir. Elektrik santrallerinden klasik tip televizyonlara kadar hemen her teknolojinin temelini oluşturur. Örneğin, bilgisayar sisteminin önemli bir parçası olan sabit disklerin temel çalışma prensibi, sabit disklerin manyetik materyallerden oluşmuş plaklarına bilgi depolamak üzerine kuruludur. Aslında, dünyanın kendisi de devasa bir mıknatıs özelliği gösterir. Aynı yerçekimi kuvveti gibi, pek de farkında olmadığımız fakat yaşamımızı genel anlamda etkileyen başka bir kuvvet ise manyetik alan kuvvetidir. Manyetik alan dünyanın koruyucu güç tabakasıdır. Aynı kapalı bir alanın sağladığı koruyuculuk gibi, manyetik alan da dünyayı uzaydaki olumsuz hava koşulları ve radyasyondan korur…”

Bu anlattığımız her şey insan için de geçerlidir. Manyetik alanımız bizim koruyucu kalkanımız ve aynı zamanda onun elektriksellikle birleşmesiyle bedenimizde sağladığı elektromanyetik etki yanında, ruhsal bedenimizin de iletişim aracıdır.

Demiri “DNA” bölümünde de ele almıştık. Ve demir tozu taşımamız ve belirli bir manyetizmaya yönelebilmemiz özelliğimizden bahsetmiştik. “Ve nefahtü fihi min ruhi”, “Ona ruhumdan üfledim” ayeti gibi bir “üfleme” var. Ancak ondan önce adeta manyetik alanın güçlendirilmesi ve sonra bir üflemeyle bu manyetik alanın eriyik hale getirilip üzerine elektriği en iyi ileten ikinci element olması ile bilinen bakır dökülmekte…

Buradansa beynin her iki lobunu birleştirip tüm nöronların faaliyete ve birbirleriyle iletişime geçebilmesini sağlamak için adeta büyük bir elektromanyetik alan inşa ediliyor diye tefekkür doğuyor…

Bir insan-ı kâmilin Allah’ın izniyle vasıta olup nefesiyle ya da nazarıyla, beyin faaliyetlerinde ve ilimlerinde ve ruhaniyetlerinde büyük sıçramalar yaşayan insanlar vardır.

Biliyoruz ki bakır elektriği tüm metaller içinde gümüşten sonra en iyi ileten metaldir. Peygamberimizin gümüş yüzük takmamız yönündeki tavsiyesini unutmuyor ve devam ediyoruz…

Eriyik bakır demirin üzerine dökülüyor. Burada duralım…

Bakırın bazı özelliklerini inceleyelim.

BAKIR organik bedenimizdeki “elektrik akımı” ve “sinir sistemimiz” yanında “demirle” birleşerek hemoglobin yapmakta kullanılması yüzünden bedenin her yerindedir. Bu şunu gösterir, bizler kan, su ve bunların akışıyla yaşayan varlıklarız ve bakırın, kan oluşumundaki önemi, tüm hücrelere nüfuzu ile bir anlamda beden üzerinde “bedeni kodlayan” bir hükmü vardır. Organik beden üzerindeki bu işlev organik bedenden çıkan elektromanyetik alanın bu araçla yönlendirilmesi demektir.

Yani bakırın NAR hali aklın yarattığı bilincin NUR’u üzerinde baskın ve sınırlayıcı ve adeta set çekici bir özelliktedir diyebiliriz. Bunu da beyin ve bedendeki tüm enerji iletiminde büyük yer alarak yapıyor bakır.

• Protein sentezlenmesinde ve enerji üretiminde görev alması, oksijen taşıyıcı görev yapan hemoglobin formasyonunda katalizör görevi görür ve hemoglobine bağlı demirin korunmasında görev alır. Alyuvarların oluşumuna katkıda bulunur.

• Beyin, sinir sistemi ve bağdoku sağlığı için bakır miktarı çok önemlidir.” (Harun Yahya)

Bu bize neyi gösteriyor? Bakırın gerek protein sentezlenmesinde gerek enerji üretiminde rol almak, DNA yapımızı sürekli olarak şekillendirmekte ve kodlamak suretiyle beden ve beynimizdeki elektrik akımını düzenlemekte rol aldığını.

Şimdi gelelim DEMİR elementine.

Mutaffifin Suresi 14. ayet:

“Bu nasıl söz? Asıl, onların kazandıkları (yaptığı kötülükler, yüklenmeye devam ettiği günahlar) kalplerinin, beyinlerinin üzerinde pas tutmuştur.”

İşte bu anlatım çok önemli.

“Havadan aldığımız oksijen de, kandaki hemoglobinde bulunan demir sayesinde vücutta taşınır. Bu esnada oksijen, kandaki demir ile reaksiyona girer. Demirin organları oluşturan hücreleri okside etmesini *paslanma* olarak ifade eden bilimadamları mevcut…” (Harun Yahya)

Beynimizden organlarımıza giden elektromanyetik iletiler kanımızda bulunan demir elementini etkiler ve organlarımız da bu şekilde faaliyetlerini gerçekleştirir.

Demir sayesinde, sinir sitemimizin bakır (enzimler) aracılığı ile beyinden organlara ilettiği elektromanyetik alana sahip iletiler, kanda bulunan demiri etkilemekte ve biz organlarımızı hareket ettirebilmekteyiz. Kansızlık çekenler bilir sürekli bir üşüme hali vardır, çünkü demir eksikliğinden vücut ısısı düşer. Demir, çinko ve bakır, bakterilerin çoğalmasını sağlar ve yüksek vücut ısısında azalırlar. Vücut ısımız hareket kabiliyetimizi sağlar. Anemik durumlarda kan hücreleri vücudumuzun ihtiyacı olan oksijeni dokulara taşıyamaz. Kandaki demir ateş elementi olarak vücut ısımızı düzenler.

Peygamberimiz, Hz. Mehdi’yi “Bakır” lakabıyla nitelemiştir.

Genişlik ve enginliği ifade eden tebekkür kelimesi bakır kelimesiyle aynı kökten gelir ve bakır “ilmi yaran, ilimleri genişleten” demektir…

Hz. Ali'nin Hz. Mehdi'yi "Bakır" lakabıyla anması:

Hz. Ali, "O kavim, ahir zamanda gelecek. Onlar sonbahar bulutları gibidirler. Her kabileden bir, iki, üç ve sonunda sayıları dokuz kişiye ulaşacak. Allah'a and olsun ki ben onların emirini, adını ve gidecekleri yeri tanıyorum" dedi. Sonra ayağa kalkarak şöyle buyurdu: "Bakır (Yaran), Bakır, Bakır!" Sonra şöyle buyurdu: "O benim zürriyetimden biridir. Hadisleri yaracaktır."

Yine Harun Yahya'dan bir alıntıyla:

"Muhammed Bakır, imameti döneminde ilim devrimini başlattı; İslam hakikatlerini, İslam'ın inceliğini ve kısacası İslam ilimlerini yayınladılar.

Bu yüzden peygamberimiz kendilerini Bakır diye adlandırmıştı."

Lisan'ul Arab kitabında şöyle der: "İmam Bakır, bu lakapla adlandırılandır. Çünkü ilmi yarandır. İslam ilimlerinin temelini tanıdı. Ayrıntılarını derk etti (kökünden kavradı) ve onları genişletti."

Peki, çok hassas bir dengede vücutta bulunan bakırın fazla miktarda açığa çıkması ne yapar? Yapılan araştırmalar bakırın hassas dengesinin üzerinde vücutta açığa çıkması halinde kanser riskini artırabileceği ve yine bu elementin eriyik halde beyinde bulunmasının ise depresyon, şizofreni, Alzheimer gibi ciddi zihinsel rahatsızlıklara eğilimi artırabileceğini belirtir.

İlginç olan, ayetteki ifade iyi anlaşılırsa Zülkarneyn'in kızgın demir üzerine döktüğü maddeyi belirten kelime: KITR… "Sıvı halde erimiş bakır, katran" manasına da gelen kıtr kelimesinin kökü, "akıcı sıvının katımsı damlası, bakır, demir, kurşun ve diğer madenlerin erimiş hali" anlamındadır. Şimdi enteresan bir konuya gireceğiz.

Tabağındaki yemeğini bitir arkandan ağlar derler…

Bu hakikattir. Yemekler insanda enerji ve elektrik oluşturur. Bu enerjiyi ne yönde kullandığına gelince, işte nar ve nur farkı burada yatar.

Vücudundan ve dilinden, düşüncenden dışarı çıkardığın her şey Rıza-i İlahi yönünde olursa Nur'a döner. Ve işte yemekler de insan vücudunda öğütüldükten sonra gerek hareket kabiliyeti, gerek düşünce ya da söylenmiş söz gibi canlı hale geleceğinden ve oluşan hiçbir enerji yok olmayacağından, bu hareket, söz veya düşüncenin içeriği itibariyle, insan vücudundan Allah rızası için yapılan her şey gibi nur olup Allah'a yükselme şansını ister.

Bu size garip gelmesin, biz eşyaların sadece bu boyuttaki hallerini gördüğümüzü sanıyoruz.

Asıl meseleye gelelim…

Düşünce bir eylemdir. Ve önceden de anlattığımız gibi elektromanyetik radyasyon ve ışımadır. Bu eylem belli bir dozdan sonra bir enerji açığa çıkışı olduğundan bakırı eriyik hale getirir. Bilirsiniz cinni ve şeytani varlık ya da etkiler vesvese denen gereksiz fikirleri bize iletir. İşte bu da kendi enerji seviyesindeki alanları kendine çeker.

"Erimiş bakır" anlamına gelen "kıtr" ve aynı kökten gelen "kitr" kelimesininse, İblis anlamında olması, bize buradan verilmiş bir işaret olabilir. Kadında erkeğe göre (Venüs'ün sembolü) bakır elementi daha fazla ve erkekte de (Mars'ın sembolü) demir elementi kadına göre daha fazladır. Hamilelik sırasında kadının kan seviyesinde daha da artan bakırın "hamile psikolojisi" diye adlandırılan ruh hallerini göz önüne alırsak, kadın ve erkek arasındaki duygu ve mantık ayrımını da daha net görebiliriz.

Anlaşılacağı üzere bir mıknatıs gibi beynin ve bedenin manyetik alanını demir, elektriksel alanını ise bakır yaratır ve demir tarafından oluşturulan manyetik alan bakır aracılığıyla oluşan elektriği taşır.

İşte bakır erimesi halinde demir dengeyi sağlamadığı takdirde bakırın depresif ve sanrısal etkisiyle cinni etkiler kişinin bilincini etki altına alabilir.

Kıtr erimiş bakır anlamına gelir. Bakırın İngilizce karşılığı copper kelimesi çok ilginç ama Kıbrıs (Cyprus) kelimesinden gelir.[76]

Sıratın açılımlarından biri olabileceğini düşündüğüm omurilikten "corpus callosum" dediğimiz iki beyin lobumuz arasındaki köprü, bu bakır ve demir açılımıyla bağlantılı olabilir diye düşünüyorum…

Corpus callosum, beynin her iki lobu arasındaki bilgi iletişimini sağlayan, sinir ağlarından oluşan yapıdır ve bu alandaki bağlantı sorunlarının algı yanılmaları rahatsızlıklarına sebebiyet verdiği görülmüştür…

İşte Zülkarneyn bu bağı kurmak ve burada büyük bir elektromanyetik alan oluşturup adeta büyük bir trafo oluşturmak ve beynin iki lobunu birleştirip birbirleriyle etkileşime sokmak suretiyle, gerek nefsani gerek bedensel bilinç titreşimlerinin üzerine çok daha yüksek bir elektromanyetik alan ve titreşim oluşturmuş adeta.

Gövde anlamına gelen corpus kelimesinin kullanımları çoktur, ancak bu kelimenin bakır kelimesinden gelen Kıbrıs'la ilgisi var mı incelenebilir.

75. Arapça kökünden gelen rəḳim رقم "sayı veya harf yazan" sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça raḳama رقم "işaretledi, çizdi, yazdı" fiilinin failidir.

76. Böyle bir şeyi fark etmek beni dünya siyasetinde Kıbrıs ve önemi açısından düşündüren bir durum…

TORUS-I

Phi Sayısı (Fİ) ve Altın Oran

Tarihte defalarca yeniden keşfedilmiş olabileceğini söyleyebileceğimiz sayısal bir tespit.

“Roma rakamlarıyla aritmetik işlemler yapmaktansa, Arap sayıları ile hesap yapmanın” çok daha elverişli olduğunu gören İtalyan matematikçi Fibonacci’nin Arap matematikçilerle çalışmaları sonucu ortaya çıkmış bir sayı dizisi.

Doğada, mimaride, insan bedeninde en küçüğünden en büyüğüne varlıktaki çeşitli oluşumlarda karşımıza çıkan Yaradan’a ait bir mühür.

Bir çiçeğe, herhangi bir çiçeğe baktığınızda, her yaprağın kendi yaşam alanı olduğunu, birinin bir diğerinin güneş ya da yağmurdan beslenmesine engel olacak şekilde üst üste gelecek şekilde tasarlanmadığını ve her birinin var olup Yaradan’ın rızıklarından kendine düşenden pay alıp kendi varoluşunu gerçekleştirebilecek kapasitede var edildiğini anlayabilirsiniz.

Daha enteresan olanıysa bitkilerin gelişmelerinde, dal vermelerinde belirli bir matematiksel sistemi koruyarak çoğalmaları.

En çok verilen örnek olan ay çekirdeği örneği de başta olmak üzere, bitkilerin gerek tane sayılarının arasında gerek dalları arasında var olan “altın oran” olağanüstü bir zekânın estetik ve sanatla buluşmasını gözler önüne seriyor.

Dünyanın dört bir yanında eski medeniyetler ve kadim uygarlıkların mimarilerinde, Mimar Sinan’ın eserlerinde, Da Vinci’den daha pek çok düşünüre ve sanatkâra kadar kullanılmış bu oran DNA’dan kalp atışlarına, kabuklu deniz hayvanlarına, insan bedenindeki uzuvlar ve birbirleriyle ilişkilerine, en küçük varlıktan en büyüğüne, Yaradan’ın kullandığı estetiği içinde barınır. Güzel diye nitelendirdiğimiz insanların yüz ve bedensel oranları bu altın oranla uyumludur.

Fi sayısında ilginç olan ise her sayının kendinden bir öncekiyle toplanması sonucu oluşup bu yöntemle devam eden dizide, bir sayının kendinden önceki sayıya bölünmesiyle, sürekli “altın oran” sayısının korunmasıdır…

Da Vinci’nin de kullandığı, Platon’unsa “kozmik fiziğin anahtarı” dediği PHİ (Fİ) sayısı olan altın oran –1,618– ister matematik ister sanatta bütüne ait parçalar arasında simetri ve uyum açısından en güzel boyutları verdiği görülen geometri ve sayısal oran ifadesi olarak, tüm canlıların varlık yapısında gördüğümüz estetiğin sayısal mimarıdır.

En küçüğünden en büyüğüne kadar bu muhteşem tasarımın varlıklarda böylesine kullanılması ise Yaradan’ın müthiş imzalarından biridir…

İşte tüm bunların yanında, dünyanın altın oran noktası neresidir acaba diye merak ederseniz, alacağınız cevap başka bir mükemmel örgünün gözler önüne serilmesine sebep olacaktır.

Evet dünyanın altın oran noktası kutupsal kaymalara rağmen Mekke ve hâlâ Mekke’dir… Mekke’nin kuzey kutup noktasına olan uzaklığı ile güney kutup noktasına

olan uzaklığının oranı, altın oran olan 1,618 sayısına eşittir… (bu enlem boylam haritası ve detayları için de geçerlidir)…

Âli İmran Suresi 96. ayet:

“Muhakkak ki, mübarek ve âlemlere hidayet vesilesi olan (beyt), elbette ki insanlar için Mekke’de yapılmış olan ilk Beyt’tir.”

Bu ayette Mekke kelimesine gelinceye kadar gelen harfler ve ayetin tüm harfleri arasında bile altın oran olan 1,618 vardır…

Allah’ın Beyti’nin (şeriat mertebesindeki “fiziksel” anlayışla) dünya üzerindeki yeridir.

İnsan vücudunun hemen her yerinde olan ve piramitlerden Da Vinci eserlerine mükemmelliği yakalayabilmek adına kullanılmış bu oranı Johannes Kepler, “Geometrinin iki büyük hazinesi vardır; biri Pythagoras’ın teoremi, diğeri, bir doğrunun Altın Oran’a göre bölünmesidir” diye nitelendirmiştir…[77]

Eski Mısırlılar ve Yunanlılar tarafından mimaride ve sanatta kullanılan bu orana uygun biçimde bölünmek istenen bir doğru parçasının uygun biçimde iki parçaya bölünmesi gerektiğinde, bu doğru öyle bir noktadan bölünmelidir ki; küçük parçanın büyük parçaya oranı, büyük parçanın bütün doğruya oranına eşit olsun. İşte bu oran, pi (π) sayısı gibi irrasyonel bir sayı olup ondalık sistemde yazılışı 1,618033…’tür. Bu oranın kısaca gösterimi ise “1+√5)/2” olur. Bu oran doğal olan veya gözümüze mükemmel görünen her şeyde karşımıza çıkar. Özellikle de yaratılışta… (Vikipedi)

Fibonacci sayıları (1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987 … şeklinde sürer) ve altın oran ilişkisini yorumlar. (Vikipedi)

Evrende yaratılıştaki BİR’liği adeta matematiksel işaretlerle bize izah edercesine öyle bir mimari ve öyle bir tasarım vardır ki, evrenin dili olan bu geometriye kadim öğretilerden bu yana kutsal geometri diyenler olmuştur.

Evrende atomdan galaksilere kadar her varlık bu tekliğin içinde gizlenmiş bir geometriyle var edilmiştir.

Bu kavramı kendi inanç sistemine yontmaya çalışan bazı anlayışlar olsa da bu ilim Allah’ın sonsuz ilminden kaynaklanan muhteşem bir dehaya aittir…

Şöyle bir etrafınıza bakarsınız, ya da Kuran’da geçen ayetlerde bahsedilen hayvanlardan dahi yola çıkarak (Ankebut Suresi, örümcek ve ona ait örümcek ağı; Nahl Suresi, arı ve arılara ait kovan ve petekler, kara deliklerden hortumlara, DNA’ya) tüm varlık âlemine çıkmış eşyada bu geometriyi görürsünüz…

Bu muhteşem mimari ve sanatı ilimle birleştiren estetik ve örüntü denilen, kendini tekrar eden desen, model bir orantı, adeta müzikal bir ritim içerisinde sonsuzluğa uzanır. İşte bunun matematikte en güzel örneklerinden biridir Fibonacci dizisi yani Fİ (PHİ) sayısı.

Sonsuzluğa uzanan tam olarak bilinmezliği ve tekrarı ile adeta hâlâ gelişmekte büyümekte olan evrenin ve yaratım sürecinin sembollerinden gibi Yaradan’a ilişkin “tanımlanamayan” bir portre çizer.

İşte yaratılışın tüm geometrisini içinde bulunduran Yaradan’ın Birliği ve bu geometrik bilgiler de birliğin işareti olduğu için, buna antik dönemlerden beri Kutsal Geometri denmiştir…

Goethe, “Mimari donmuş müziktir ve müzik akan mimaridir…” demiştir.

Pythagoras ise müziği matematiğin dört ana dalından biri olarak ifade etmiş ve üzerinde çalışmış; müzik, ses, sayı ve biçim arasındaki ilintiyi göstermiştir…

Tüm bunlar arasında BİR'in ilminden kaynaklı oldukları için inanılmaz bir birbirine dönüşebilme hali mevcuttur.

İşte mimaride dikkat ettiğinizde kutsal yapılardan doğadaki yaşam türevleri, bize evrenin geometrik yapısını adeta cebirle dayatır.

Bu konuyu bağlayacağım Yaşam Çiçeği anlatımımıza geçmeden evvel Ferda Ercan Uyulan'ın "Kutsal Geometri ve Altın Oran" ile ilgili bir yazısından alıntı yapmak istiyorum.[78]

"Kutsal formlar; sinus, dalga, küre, kesecik, simit, spiral, tesseract (4 boyutlu küp) yıldız gibidir.

Geometrinin kutsal imgesi; Metatron, Yaşam Çiçeği'dir. Çünkü, içinde tüm yaratılışı barındırır. Her şey bu modelle oluşturuluyor, yaratılışın sır ve bilgisini barındıran bu geometrik şekil, ilahi sanatın bilgisi. Eski Mısır, Hermes'e dayanan bu bilgiyi korur. Sembolik bakımdan mikro-kozmosu gösteren şekiller Mandala olarak anılır, aynı zamanda Kutsal Geometri'nin tapınak geometrisindeki ifadesidir. Hinduizm ve Budizm'de meditasyon nesnesi olarak kullanılır. Davud yıldızı olan Heksagram ise Hindu kutsal simgesi Siri Yantra Mandala'ya benzer."

Kutsal Geometri, Işık ve Enerji

Bedenimizin etrafı, iç içe geçmiş iki Tetrahedron'dan (4 yüzlü şekil-piramit) oluşan bir enerji alanı. Üçboyutlu bir ölçüde, bu imge; Merkabah denilen bir enerji alanıdır. Bazı gizli tekniklerle aktive edilebilen bu alan, yüksek boyutlara kanalize olmayı sağlar. Sırrı; belli bir oranda (Fibonacci oranında) etrafınızda dönmektir. Nefes, imgeleme teknikleri ve şuurlu yaşam bilgisi gereklidir. Bu Merkabah alanı, kalp çakrasına yerleştirilmiş çift Tetrahedron geometrisini taşır. Kutsal geometri aktivasyonuyla, içimizdeki temel geometrik şekiller uyandırılabilir. Böylece, ışık beden oluşumu, ruh ve zihin açılımı sağlanır. Çok etkili olan Kutsal Geometri aktivasyonu Hz. Süleyman tarafından uygulanmış, gizem okullarında ışık ve enerji bütünlüğü için de öğretilmiştir.

Şimdi konumuza gelelim…

İşte pek çok mabette de karşımıza çıkan Yaşam Çiçeği şekli ikiboyutlu görünür ve esasında bu üçboyutlu bir enerji alanının ikiboyutlu resmedilmiş halidir…

İŞTE bu üçboyutlu enerji alanına TORUS örüntüsü deniyor…

Başlayalım…

77. Altın Oran, bir sayının insanlık, bilim ve sanat tarihinde oynadığı inanılmaz bir roldür. Phi, evren ve yaşamı anlama konusunda bizlere yeni kapılar açmaya devam etmektedir. 1970'lerde Roger Penrose, o güne kadar imkânsız olduğu düşünülen, "yüzeylerin beşli simetri ile katlanmasını" Altın Oran sayesinde bulmuştur. (Vikipedi)
78. *Ege Life*, Ferda Ercan Uyulan

TORUS-II

“Bu safların gerisinde bir büyük yılan vardır ki, arş-ı azamı kuşatır. Yılan, başını kuyruğu üzerine koymuştur. Başı beyaz inciden, vücudu sarı altından, gözleri kırmızı yakuttan yaratılmıştır. Onun yüz bin kanadı vardır ki, kanatlarının her saçağının yanında bir melek tesbih eder bulunmuştur. O sarı yılanın tesbihinin sadasından melekleri titreme alır. Zira bu, bütün meleklerin tesbihinin sadasına galip gelmiştir. Ağzını açtıkça, gökleri ve yeri bir lokma etmesi mümkündür. Eğer o büyük yılan tesbihinde taltif ile ilham olunsaydı, onun sadasının mehabetinden bütün yaratıklar helak olurlardı…” (Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri, *Marifetname*, Birinci Bölüm, 3-4)

Bir başka anlatımda yine kullanılan yılan tasviri: “Bu yılan bildiğimiz gibi bir yılan değil diye de eklenir.”

Bilinenin aksine ejder Batı kültürüne ait bir kavram sanılsa da, aksine bu simge Türk topluluklarının mitolojik ve kozmolojik ürünleri arasında mühim bir unsurdur.

Yılan dönüşümü, evrimi yani gelişmeyi ifade eden bir semboldür aynı zamanda.

Tasavvuf kelimesine baktığınızda kelimenin bir anlamı da sıfat değiştirmektir.

Varoluş ise sürekli hareket halinde olmak ve varoluş sebebinin kemalatına ulaşmak, dönüşmek ve gelişmekle ilgilidir.

“Nefes ve kalp çakrasının içeriğinin anlaşılması ve bedenimizin etrafındaki enerji alanının aktive edilerek diğer yüksek enerji alanlarıyla iletişim kurmanın sırrının “belli bir oranda (Fibonacci oranında) kendi etrafınızda dönmek” olduğu ifadesi, “dönüşüm” ve “dönmenin” evrensel bir sır olan Altın Oran’la çiçeklere kadar nakşedilmiş olması, hem kâinattaki her şeyin ve hem de semazenlerin neden etraflarında belli tavırlarla döndüklerine ilişkin düşünmemiz gerektiğine işaret olabilir.

Hele semazenlerin törensel kıyafetleriyle yukarıdan kuşbakışı görüntüleri, adeta evrensel bir çarkın, feleğin yani evrensel yaşam formu Yaşam Çiçeği’nin canlandırılması hali gibidir.

Hakikat ilmi ve sırları öyle sonsuz ki…

Sıkça düşündüğüm şey kimi zaman misallerle anlatılan evren ve özelliklerinin adeta bir matruşka gibi olduğu.

Matruşka…

Rus yapımı bu oyuncak türü, bir kadın figürünün içerisinde iç içe yerleştirilmiş beş veya yedi bebekten oluşuyor.

Kuran ve sırlarını düşünürken, her açışta “Budur herhalde?” deyip de içinden katman katman başka bir ilim ve sır çıkan bu sonsuz ilmi anlatırken, kullandığım bir misal…

Bir MATRIX… Hatırlarsanız Matrix RAHİM demekti. Sınırsız yaratıcılık…

Allah’ımızın kendisini Rahim ismiyle nitelendirmesindeki letafet ve incelik.

Bu anlatımları evrenle bütünleştirmek isterken kullanmak istediğim “matruşka” kavramı “hikâyeleme” için kullandığım bu kavramdan dahi vurdu beni.

Çünkü kelimeyi incelediğimde matruşka kelimesinin de “mater”, yani “anne” kelimesinden geldiğini gördüm…

Öyle bir galakside yaşıyoruz ki mikro denilen en ufak varlıktan makro denilen sistemler, zerre ve küllün aynı modelinde var edilmiş.

Bu DEHAYA vurulmamak mümkün değil.

En ufak atom, elektron, parçacık modellerinden, yıldız sistemlerine bakarsak; yılan gibi dönen; bir yanıyla ise adeta kâinatı izleyen bir göze benzeyen ve her şeyden daha muhteşemi de bu kâinatın Küçük Âlem, bir anlamı "gözbebeği" olan "insanınsa" "Büyük Âlem" olduğunun Hz. Ali tarafından ifade edilmesiyle; böyle tarif edilen bir makamın yani "insan olma adayı" olmanın lütfu…

Kümelere gömülü, dairesel, adeta bir yılan gibi spiral ışık nehirleri içinde sonsuz bir enerji akıntısında akmaktayız.

Kuran'da pek çok ayette "Cennatin Nehar" olarak geçen, bir anlamıyla da "aydınlık, ışık" cennetlerdeki Nehar kelimesi ile Nehir kelimesinin aynı kökten gelmesi, bir ışık akımının, akan bir ışık anlatımının da işareti gibi değil mi? Altlarından ırmaklar akan cennetler, aynı zamanda altlarından ışıklar akan cennetler… Adeta aydınlık bir ışığın alttan akarak gidenleri götürdüğü cennetler…

Evet hep sadece nehirler olarak meallendirilen bu kelimede nehir akarsu demekken nehar kelimesinin aydınlık, ışık, gün anlamları da var…

Ar nahārī نهاري "güne ait, günlük" < Ar nahār نهار [#nhr] gündüz = Aram [#nhr] ışıma, aydınlık.[79]

Akan bir aydınlık…

"Ve udhilellezine amenu ve amilus salihati cennatin tecri min tahtihal enharu (nehir) halidine fiha bi izni rabbihim, tahiyyetuhum fiha selam (selamun)." (İbrahim 23)

Düşünülesi…

Torus kavramı, Nefesi Rahmani'nin nefesiyle var ettiği, her şeye can veren kâinatın nefesi gibi, mikrodan makroya her evrede ve boyutta evrensel akışın formu olarak ifade ediliyor.

Fi oranına Altın Oran denmesi, Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri'nin tasvirindeki yılanın vücudunun "altın" olarak nitelendirilmesi, Bakara Suresi'nde "sapsarı" bir ineğin istenilmesi ve İslam'da "fitne" kavramında "altının bakırdan ayırt edilmesi" gibi tasvir ve anlatımlar ALTIN kavramının neyi sembolize ettiğini düşünmemize sebep…

Altını bakırdan arındıran ateş, hatalarından arındırılmak istenen insanın ateşle sınanması ile çirkinlik ve hatalarından kurtulmak ve SAF hale ulaşmak, alacasız hale gelmek, "arı" haline dönüşmek…

ARI… Ve güneş gibi sapsarı, bir altın gibi… ARI'nmışlık…

ARI kelimesinin SAF'lıkla eşdeğer bir kelime olması tesadüf olabilir mi? Arıya ait bir sure olması ve arının Yaşam Çiçeği gibi yani altıgen formda (tespit edildiğine göre hem en elverişli alan kullanımı ve hem de enerji döngüsünün sağlanması için en elverişli geometrik yapı olması) peteklerle üretilen ve şifa veren balın tasavvufta "tevhid" ilmini temsil etmesi, hepsi birbirleriyle bağlantılı anlatımlardır.

"İki sırra akıl ermez, Arı'nın sırrı Ali'nin Sırrı." (Hz. Muhammed [sav])

İlmin kapısı Ali ve Allah'ın ilham ettiği yaşamın temeli olan geometri bilgisine sahip arılara atfedilen bu mesaj, daha bilemediğimiz nice mesajları taşır…

Bu sembolün Yaşam Çiçeği olarak adlandırılması ise bir tohumdan bir "ağaca" dönüşen sistemin kademelerini içermesindendir. Her tohum bir ağaç ve her ağaç bir tohumdur…

Siz de bilirsiniz ki Kuran ve diğer semavi kitaplarda Hayat Ağacı (vb. gibi) olarak da nitelendirilen “O ağaca yaklaşma!” tabiri altında defalarca önümüze gelen bir Âdem ve Havva hikâyesi vardır…

Araf Suresi 19. ayet:

“Ve ey Âdem! Sen ve zevcen cennette yerleşin (oturun) sonra da dilediğiniz yerden yiyin. Ve bu ağaca yaklaşmayın. O zaman (yaklaşırsanız ikiniz) zalimlerden olursunuz…”

Hz. Ali’nin B’nin altındaki noktayım ifadesi de, aynı yaşam çiçeğinin oluşumunu ifade eden açılım gibidir. O nokta ister insan, ister birim ve daha pek çok anlamla ifade edilsin, o noktadan açığa çıkan isimler yani Allah esmalarıyla kâinat, varlık âleminde sonsuza zuhur eder…

Aynı, pergeli daire çizmek için ortaya yerleştirmek ve ilk daireyle beraber artık varoluşun geometrisini anlatmaya başlamak gibi…

O dairenin ortasındaki nokta da aynı B’nin altındaki nokta gibidir.

Varlık âlemine çıkan her şey Yaşam Çiçeği’nden gelir…

Ve bu çiçeğin geometrisinin meyvesine de Yaşam Meyvesi denir…

Mısır da dahil kadim öğretilerin hepsinde yer alan bu sembolün Merkabah diye adlandırılmasıysa beni sarstı.

Bedenimizin etrafındaki elektromanyetik alan olan bu enerji alanına Merkabah deniliyor.

Kabah kelimesinin Kâbe’mizle bağlantılı olabileceği de söylenmekle beraber, Kâbe’nin bir küp ve 6 yönlü olması yaratılışın “6 gün/evre” ifadesiyle düşünülmeye değer.

Bunun da ötesinde Merkabah kelimesine baktığımızda karşımda duran şey, daha önceki bölümlerde Rab kısmında paylaştığımız bir konuyu aklıma getirdi.

Bizler ve her var olan eşya bir Esma Terkibi’dir…

Biz Allah’ın isimlerini taşırız.

MERKEB kelimesi biliyorsunuz, binek demektir.

Önceden de bahsettiğimiz gibi bizler Allah’ın isimlerinin taşıyıcı bedenleriyiz. O isimlerin binekleriyiz. Bu yüzden Nuh’un gemisi bir anlamıyla biziz, bir anlamıyla da dünya ve daha nice anlamlar…

Neden Nuh’un gemisi biziz?

CUDİ Dağı’na oturmuş Nuh’un gemisi, olur mu öyle şey?

Peki CUDİ Dağı ne demek?

CUDİ…

MevCudi-Yet VüCUD bulmak…

“En büyük günahınız vücudunuzdur” diyen peygamberimiz bilincimizde kendimize varlık vermemiz, vücud vermemizle “benliğimizi” ilah edinmemizi anlatmış sanki. Çünkü bu bizi idrakimizde Allah’tan ayırmıştır, kendimizi Allah’tan ayrı bir varlık gibi görmüşüzdür.

Cud, batıni ve zahiri tohumdur ki bu varlık demek olup vücuda (ki âlimlerin çoğu vücudun Allah’ın bir sıfatı olduğunu ifade eder) sücud eder yani secde eder ki vücudun insanda ortaya çıkma haline de vecd hali denir… Vecd “buluş”, vicdansa “bulma yeri ve halidir”…

Bu yüzden ne yaparsak yapalım vicdan peşimizi bırakmaz, içimizden kolay kolay çıkmaz belki de… Derin mi derin içerikler…

Konuya dönersek, işte bu vücudlarımızla bizler Nuh'un gemisiyiz, çünkü her birimiz mevcudiyetimizle DNA'larımızda neslimizi, yaşam tohumlarımızı taşıyoruz.

Bizler bu beden gemimizde Allah'ın esmalarıyla Allah'ın isim denizinde tesbih eden yani yüzen gemiler, varlıklarız.

Bunun yanında bu kadar büyük bir enerji alanı tarifi olan Merkabah, Miraç'ta "Burak" olarak adlandırılan binek tarifiyle ilgili olabilir miydi düşünülesi… Allahüâlem…

Evet Merkabah'a devam edelim.

Enerji alanları meselesiyle ilgilenenlerin araştırmalarıyla anlatımlarına göz attığımızda, bu yaşam çiçeği meselesi içinde, aynı döllenmiş yumurta şeklinde olmasından dolayı "yaşam yumurtası" olarak nitelendirilen bir kavramdan bahsediliyor… Ve yaşamın oradan doğduğunu anlatıyorlar. Ve çok enteresan bir şekilde bu şekil Kuran'da pek çok kez geçen üzüme benziyor.

Üzüm ve aşk ile özdeşleştirilen şarap tanımının tasavvufta da ne çok geçtiğini bilirsiniz. Şarap aslında şurup kelimesiyle aynı kökten gelir ve "içilen şey" manasını taşımasıyla beraber "başı hoş olmuş, mest olmuş" gibi bir anlamı vardır.

Burada çok enteresan olan bir şeyi de, kavramları değerlendirirken içerikleri iyi anlamak adına belirtmek istiyorum…

Farsçada "sar", "baş, kafa" kelimesinden alıntıdır…

Beni sarsan ise kelimenin daha da eski ve asıl kökeni olan Sanskritçe anlamı…

Kelimenin etimolojisi muhteşem bir gerçekle bizi karşılaştırıyor!

Aslı Sanskritçe olan sözcük Hint-Avrupa anadilinde aynı anlama gelen yazılı örneği bulunmayan "keras" biçiminden evrilmiş.

Kelime "ker", "kafa, boynuz" kökünden türetilmiş…

Hatırlarsınız "Bakara" bölümünde Keren –Kuran- "parlamak, ışıldamak" ve Boynuz (Zülkarneyn) bağlantılarıyla anlatımımızla konularımıza dahildi.

İşte buradaki SER-HOŞ kafa ve boynuz, yani Bakara, Zülkarneyn tanımına gönderme yapıyor. Tasavvuftaki AŞK tanımı sarhoşluğun AŞK'la ilgili olmasını ifade ediyor. İnsanın bilinç sıçramasında hakikat ilminin tadına her bakışında varlığından sıyrılması, Allah'ı tanımaya başladıkça O'nun aşkıyla sarhoşluğuna düşmesi bu sınırsız ilim ve sevgide elbette ki kaçınılmaz.

Kuran'la şarap ve sarhoşluğun ne gibi bağlantısı olabilir gibi sorularla karşılaştığımız oluyor, belki bu cevap her zaman dediğim gibi onlarca başka açılım yanında, bir şeyler ifade eder.

Üzüm, Yaşam Yumurtası'na bezerliğiyle ve üzümün yıllarca bekletilerek olgunlaşarak şaraba dönmesi ve AŞK kavramına atfedilmesi aslında müthiş bir şiirsel anlatıma gizlenmiş müthiş bir varoluş hikâyesine atıf olabilir.

Konuyu daha çok devam ettirmek istiyorum ancak, şimdilik burada sınırlayalım ve Torus meselesine geri dönelim.

Merkabah'tan konuya bağladığımız, İslami anlamda Murakıb kelimesine…

Murakıb anlatımı "er Rakib'i", yani gözetleyen, denetleyen, koruyan Allah'ı düşünerek kalben ve hal ile de O'nunla meşgul olmak demektir.

İşte aynı dünya gezegeni de, insan gibi Nuh'un gemisidir. Bu gezegen adeta bir uzay gemisidir…

Ve nasıl dünyanın etrafında manyetik bir enerji alanı vardır (unutmayalım dünya ile insan özdeştir) insanın da etrafındaki bu alana, kimileri kozmik kafes, kimileri Merkabah yaşam çiçeği ve kimileri de TORUS diyor…

Suya atılan taş ile su üzerinde çemberler yayılır, işte bizlerin de dışarıya yaydığımız enerji alanı bu şekilde yol alır.

Son yıllarda kimi bilim insanları evrenin modelinin de Torus şeklinde olduğunu iddia ediyor ve evrensel Torus ile insanın enerji alanını uyum içinde tutma çalışmaları üzerine yoğunlaşıyor.

Evrenin Torus şeklinde olduğunu düşünen bilimadamları, bu model sebebiyle oluşan ve yayılan bir şeyin başladığı noktaya geri döneceğini ifade ediyor. Bu da bir yandan verici olarak yaydığımız alan ve enerjinin, bize aynı frekansla geri döneceğinin de esası olabilir.

Günah ve sevap ile aslında kendi hayrımız ve zararımız için hareket ettiğimizin Kuran'da defalarca anlatılması, bir anlatımıyla da bu enerji alanının döngüselliği içinde olan bitenin anlatımı gibidir.

Her birimizin fiziksel bedenimizi saran bu enerji bedeni, eski öğretilerden bu yana anlatılır ve Kuran'da da bizlere verilen tavsiyeler bu enerji alanıyla yakından ilgilidir.

Her varlığın kendi enerjisel frekansına, DNA yapısındaki ışınsal enerji alanı, hücresel titreşimi, ruhsal bilinci, duygu ve düşünce hallerine göre farklılık gösteren bu alanlar sürekli birbirleriyle ve evrenle etkileşim halindedir.

Evrenin adeta yapısal iskeleti gibi olan Yaşam Çiçeği bu çok boyutlu Rahim özelliği, matrix özelliği ile yapı olarak bir holografik yapıdır ki zaten holografik bir evrende yaşadığımıza kısaca değineceğiz.

İşte canlı, etki ve tepkisel bir alan olan bu elektromanyetik alanın, evrenin elektromanyetik alanıyla uyum sağladığında (önceden de bahsettiğimiz Gregg Braden'ın da bahsettiği 0.10'luk frekans ile) birimle evren arasında en ideal uyumun gerçekleştiği iddia edilir.

Nesrin Dabağlar, Torus'un gizemli gücü adlı yazısında, dünyanın belirli ülkelerinde, adına Gem Terapi denilen, kişisel elektromanyetik alanı düzenlemek üzere yapılan birtakım terapiler uygulanmakta olduğunu belirtir. İnsanın bedensel rahatsızlanmasının temelinin enerjisel bedeni olduğunun anlaşılmasından sonra, insanın evrenle uyumlu Torus alanı sağlayabilmesi için elektromanyetik alanları kontrol altında tutma amaçlı EM diye adlandırılan cihazların dünyada, bazı şifacılar hatta doktorlar tarafından kullanılmakta olduğu ifade edilir.

Torus'un şeklen iki ucu açık BORU gibi bir kanala benzetilmesi ise KIYAMET-SUR-BORU-BOYNUZ anlatımlarımızın hepsine adeta bir gönderme olabilir mi?

"Ses" konusunda yer alan ültrason kavramında değinmiştik, temelde ses görüntü olarak okunabilir.

Sesle can bulan harflerin, sayılara ve işaretlere dönüşebildiğini de belirtmiştik.

Varoluş alanına çıkmış her şeyin bir titreşimi, bir sesi vardır ki bu görüntüyü dışarı yansıtır. Bu semboller sesin görüntüye dönüştürülme halidir.

İşte üçüncü göz dediğimiz epifiz bezimizin yani hakikati gören gözümüzün olduğu noktanın, yaşam çiçeği formunda olduğu ve hakikat ilminin sırlandığı noktanın da burası olduğu da söylenenler arasındadır.

Bu iki ucu açık boru gibi olan alanın bütün görüntüsünün bir ELMA'ya benzemesi ise YASAK ELMA anlatımına adeta bir damgadır.

Mabetler bu şekle uygun şekilde belirli bir geometriyle inşa ediliyor ki, her an inmekte nüzul etmekte olan ilhamlara mekân olabilsinler.

Peygamberimiz "Sizin en büyük günahınız bedeninizdir" demiştir. Her varoluş temelde bilincinde Yaradan'ından bir ayrılma hikâyesidir. Yaradan'ından "ayrı" olarak var olduğunu düşünmense Elma'yı ısırmandır. Bir elma gibi olan Torus'un içinde "kafeslenmendir". Temelde Âdem'e, onun Allah'tan ayrı bir varlık olduğunu düşündüğü için secde etmeyen, yani boyun eğmeyen şeytanın bilincidir, "günah" nitelendirmesi. Teklikte çokluk ve ikilik görmektir…

Temelde bir bedenleme çabası içindeki bu bilinç bir ELMA görüntüsündeki kafese adeta tıkanmıştır. BİR'den bir-imsel olma anlayışı sanal anlayışına düşmüş ve o elmayı ısırmıştır.

Astrofizikçilerden, insan gibi evrenin de bir elma gibi holografik bir yapıda olduğunu iddia edenler de olmuştur.

Bu şeklin diğer bir yanı ise, evrende yol alan şeyin tekrar başladığı noktaya dönmesini de bu kendi enerji alanı içindeki ÇARKSAL dönüşle gösterir. Yaydığımız enerji seviyesinin ifadesi olan ışınsal ifade bu iki ucu açık boru gibi alan er ya da geç enerjiyi başlatan merkeze geri dönecektir.

Bu şeklin bir yanıyla da dallarıyla yayılmış iki uçlu ağaca benzemesi, Yaşam Ağacı anlatımına inanılmaz bir atıf da taşır.

Bu şekli elbette ki dünyamızda üçboyutlu algıladığımız için üçboyutlu olarak düşünelim. Bu mükemmel şekilde dengelenmiş güç alanı 12 eşit enerji hattının dışarı doğru yayılmasıyla başlar.

Benim için burada bir vurucu nokta daha elbette ki 12 rakamıydı.

Musa'nın kayaya asası ile dokunması sonucu 12 su kanalı açılması, Kızıldeniz'i 12'ye ayırması, Göbeklitepe'de 12 T taşı, 12 İmamlar, yılın 12 ay olması, İsa'nın 12 havarisi ve bunlar gibi nice 12 sembolü, 12 eşit enerji alanını temsil ediyor olabilirdi…

Şimdi bedenimizin etrafındaki merkeb anlamındaki merkabah denilen elektromanyetik alandan bahsedelim yeniden.

Bir enerji alanı olabilmesi için önceden de bahsettiğimiz gibi iki kutup olması gerekir; elektrik prizlerinde akımın olabilmesi için iki ucun olması gerektiği gibi. Bu iki kutup arasındaki çekimse, artarak çoğalan enerjinin kaynağı haline gelir. Bu iki kutbun merkezinde ise Kalp vardır…

Çift Kutup

Aynı tasavvufta Allah dostlarının mertebeleri anlatılırken Gavs'ın yardımcıları olarak belirtilen Kutbul Aktab yani Kutupların Kutubu ve Kutbul İrşad olması gibi iki, değil mi?

İnsan vücudundaysa enerji girdapları diye tabir edilen çakralar, tasavvufi anlatımıyla ise felekler vardır… Bu enerji alanı (yani Torus'un merkezindeki iskelet halindeki hat

üzerinde) ve kök çakrayla tepe çakra arasındaki manyetik alanın merkez noktasında ise kalp çakrası yer alır (daha önceki bölümlerde bahsettiğimiz gibi kalbin, bedenin en yüksek elektrik ve manyetik alan merkezi olduğu tespit edilmiştir).

Çakra adı verilen bu enerji merkezleri endokrin bezlerine karşılık gelir ve bu da bize yine elektromanyetik kafesimizin temelinin duygu halimizin düzenlenmesi ile ilgili olduğunu anlatan bir işaret olabilir.

Fiziksel, zihinsel ve duygusal denge sağlanması, enerjisel alanımızın evrensel uyumu ve bunun ne derece başarıldığı ise evrenle iletişimimiz açısından en önemli konudur…

Şimdi bu manyetik alanların ifadesinde gerek fiziksel gerek bilinçsel kutup açıklamaları içinde, dünya ve insan için aynı şekilde geçerli olan bu kavramın kelime anlamına bir bakalım.

Çift kutbun birbiriyle oluşturduğu hareket bir kez başladıktan sonra üretilen enerji tüketilenden daha fazla olduğu için büyümeye devam eder.

Ve yine son derece vurucu olan ise, kutbun anlamını araştırmaya başlamamla karşıma çıktı.

Bazı ayetlerde Kuran ve Kitap kavramı aynı anda geçer.

Yusuf 1-2. ayet:

“Elif, Lam, Ra. Bunlar, beyan edilmiş (açıklanmış) Kitap’ın ayetleridir… Muhakkak ki biz, onu Arapça Kuran olarak indirdik. Böylece siz akıl edersiniz…”

Hani demiştik ya her kelime bir varlıktır. Harfler sesle can bulur ve DNA’larımız da kendi programlarımıza ait birer kitaptır ve Kuran kendi kitabımızı okumak üzere bize verilmiş bir Allah ikramıdır. Kendini okumayı Kuran’la öğrenen, kendi kod ve şifrelerine ulaşan, başka bir kitap olan evreni okur ve unutulmamalıdır ki temelde insan “büyük âlem” evrense “küçük âlemdir”. Yani evrenin ötesi de insan bilincinde sırlanmış ve açığa çıkmak üzere bekler.

Bakın kutup ne demekmiş:

“KTB”, Kutup; “KİTAPLAR”, “Kitap” sözcüğünün çoğulu…

Farsça kutupxāne “kitaplık” sözcüğünden alıntıdır. Farsça sözcük Arapça kutup “kitaplar” (bu sözcük Arapça ktb kökünden gelen kitāb sözcüğünün çoğuludur) ve Farsça xāne “ev” sözcüklerinin bileşiğidir.

“Kitap” ise “yazılı olan şey” demek olup “bağlama, raptetme” sözcüğü ile eş kökenli.

Rabıta vardır tasavvufta, Allah’a raptolma, Allah’la “irtibatta olma, O’na bağlı olma” yani ayrılmamış olma anlamını da içermez mi?

Arapça ktb kökünden gelen kitāb “yazılı şey, belge, kitap” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça katb veya kitābat/ “yazı yazma” sözcüğünün mastarıdır (bu sözcük Aramice/Süryanice kitābā “1. dikiş dikme, bağlama, raptetme, 2. yazı yazma” sözcüğü ile eş kökenlidir.

Kutbul Aktab ise “Kutuplar Kutubu” anlamını taşıyor. Kitapların Kitabı…

Bu en büyük ihtiyacımızın Kuran olduğunu göstermekte yeterli sanırım. Hepimiz kendi kitabımızı açığa çıkarmak için buradayız.

Ashab

Tüm bunlarla doğru orantılı olarak Ashab-ı Kehf anlatımının pek çok boyutundan birinin açılımına baktığımızda Torus-Tur-Çift Boynuzluluk-Enerji alanlarımızla kelimeler

ve kökleri üzerinden gidildiğinde direkt bir ilgi kurulabilen kavramsal anlamlar zinciriyle daha karşılaşıyoruz…

Ashab kelimesinin sahip olan, sohbet ehli gibi anlamları olduğunu söylemiştik…

Şimdi bir başka anlamıyla daha tanışalım…

Ashab kelimesinin ilk hecesi olan AS kelimesinin bir anlamı olabilir mi?

Anlamını araştırdığımda as kelimesinin "değirmen" olduğunu öğrendim.

Bu beni çok şaşırttı, çünkü tasavvufi kitaplarda dönme dolap ve değirmen gibi işaretlerle karşılaşmıştım.

Buradaki değirmenin "felek" tabirinin bir açılımındaki "çakra, çark" olması mümkündü…

Bedenimizde aynı bir girdap gibi olan enerji alanlarımıza bir atıf vardı burada. Durumu daha da ilginçleştirense Ashab'daki HAB kelimesi idi…

Hab kelimesi (Farsçada) "uyku, rüya" anlamına geliyordu… Yani AS-HAB "Uykudaki Değirmenler, "Rüyadaki Değirmenler" anlamını içeriyordu…

Kehf kelimesi "mağara, in, sığınacak yeraltı" demek olduğuna göre, Ashab-ı Kehf baktığımızda "Mağaradaki Uyuyan Değirmenler" gibi bir anlatımla karşımıza geliyor…

Kuran'da geçen "felek" kavramı "yörünge" anlamına da geldiği gibi aynı zamanda "gök, gök katı" yani bilinç ve "devir, büyük ve dairevi olan şey" anlamına da geliyor…

Kısaca felekler, girdap gibi dairelerle bilinç aşamalarımızı ve enerji bedenimizi oluşturan tekerlek anlamına da gelen çakralar ve Ashab-ı Kehf de, Torus enerjisiyle ve Toroslar'da olmasıyla bağlantılı bir şekilde "uyuyan değirmenler" yani beden toprağımıza gömülü ve aktive olmadıkça, "uyuyan" tabir edilen çakralarımız bilinç gök katlarımızdı…

Yedi Uyurlar yedi tane ana çakramızın uyku halinin anlatıldığı bir anlatım açılımına da sahipti…

Mağaranın önünde uyuyan Kuran'da adı Rakim olarak geçen ve Kıtmir olarak da rivayet edilen köpeğin ismine baktığımızda:

Rakim kelimesi "yazılmış nesne, yazılacak levha, Ashab-ı Kehf'in isimlerinden ve veya Ashab-ı Kehf'in isim ve kıssalarının yazılı bulunduğu kitabe" olarak da geçmektedir…

Ashab-ı Kehf anlatımında hem çoğumuzun bilinç anlamında uyumakta olan ve uyanamamış durumu ve hem de uyanmışların durumu aynı şahıslar üzerinden anlatılıyor adeta.

Uyanmış olan grup Allah'a olan inançları ile uyanır, yani kıyam eder. Onlara zulüm dokunmaz. Bilinç uyanışları gerçekleşmiştir.

Bedenimizde kök çakramızdan tepe çakramıza, enerjimizin aktığı 3 anayol vardır.

Daha önceki bölümlerde Musa kıssasına ait "asa" anlatımında bilincimizin "yılan" ile sembolize edilerek, uyanış ve yükselişinin sembolize edildiğini belirtmiştik.

Bir bilinç uyandığında tüm "diğer sihirbazların asalarını" yani "rüya olan bu dünya ve tüm var sandıklarımızı, zanlarımızı" yutan hakikat uyanışı yani kıyam edişimizi temsil eden asa, kuyruksokumu yani kök çakra denilen enerji ve bilinç (sema) alanımızdan omuriliğimiz üzerinden diğer enerji alanlarına yükselerek beynimizin lobları arasındaki köprüye giden YOL'a ulaşması ve taç çakraya yani tekliğin olduğu bilince ulaşmasının tasviri gibidir. Bu yükselişte aydınlanmanın gerçekleştiği kanal olan omurga üzerinde

Allah'ın "İki elimle yarattım" tabirinde kastedilen zıtlıklar, Celal ve Cemal, Rahman ve Rahim tecellilerinin "orta yol" olan bu omurga üzerinde birleşmesi ve "denge" haline kavuşması ile uyanışın sembolize edilmesidir…[80]

Bu yedi enerji merkezinin "uyku" halinin ve her bir enerji alanının karşılığı olan bilinç katmanındaki özün yansımalarının zıt kutuplu hallerine atıfta bulunuluyor… Burada kullanılan "ahsa" kelimesi "ihsa" "saymak" yanında "idrak etmek" anlamını da içeren bir kelime…

Surenin 14. ayeti:

"Ve rabatna ala kulubihim iz kamu fe kalu rabbuna rabbus semavati vel ardı len ned'uve min dunihi ilahen lekad kulna izen şetata (şetaten)."

Kıyam ettikleri zaman, ayağa kalktıkları zaman ifadesi olan "iz kamu", kıyam etme, uyanma halini tasdik eder nitelikte adeta.

Rabıta kelimesine gelince "bağlayan, bitiştiren, rapteden, irtibat" anlamıyla bir "devamlı kılınma" hali yani uyanışın devamlı halde ve makamda olduğu da ifade ediliyor. Yani anlık bilinç sıçramaları değil, bir bilinçsel yükseliş ve orada "raptolma" var.

"Onların kalplerine rabıta koyduk (şuurlarını, müşahede halinde devamlı kıldık). İşte onlar ayağa kalktılar da şöyle dediler: Rabbimiz, semaların ve arzın Rabb'idir." (A. Hulusi meal)

Tüm bunlarla beraber kalbimizin de kozalaksı ve yumurtamsı bir yapısı olduğuna ve adeta bir kozalak gibi beden ağacımızda yer aldığına dikkat çekerim.

Kalbin beyin ve tüm vücut üzerindeki elektromanyetik ve mesajsal etkisinin var olan her organdan fazla olduğunun ispatı ile Allah'ın "mümindeki beytim" diye nitelendirdiği kalp ile Allah esmasının ve diğer tüm esmaların da beyinde kalpten gelen emirler doğrultusunda faaliyet yapmakta olduğu ve beyinle kalp arasındaki bu sürekli iletişimin de bununla ilgili olabileceği de tefekkür ettiğimiz alanlar içinde.

79. Etimoloji Sözlüğü, Sevan Nişanyan

80. Yedi Uyurlar sembolü ve bu uyurlarla ilgili aynı surenin 12. ayeti:
"Summe beasnahum li na'leme eyyul hızbeyni ahsa lima lebisu emeda (emeden)."
"Sonra onları ba'settik (uyandırdık, dirilttik), iki grubun hangisinin, kaldıkları süreyi daha iyi tahmin edeceğini bilelim (daha iyi hesap edeceği ortaya çıksın) diye." Burada bilelim demek, açığa çıkaralım, fiilen tahakkuk ettirelim de kendileri de anlasın demektir. (Elmalılı tefsir; Cilt 5, sayfa 3226)

TORUS-III

İç içe geçmiş dairelerin merkezlerinin birleştirilmesiyle oluşan ve merkezde adeta bir yıldız gibi yani Necm Suresi'nde bir anlamıyla da insanla özdeşleştirilen bir "yıldız", () gibi görünen Yaşam Çiçeği ve enerjisi…[81]

Kendi etrafında dönerek SEMA eden semazenler gibi.

Başlarındaki geometrik sırrı olan şapkalar gibi.

Yukarıdan bakıldığında Dönen Daireler gibi.

Yaşam Çiçekleri gibi…

Bu alanı galaksi yapısından atom yapısına kadar, mikrodan makroya her varlıkta görebilirsiniz.

Bu alanın merkezinde oluşan Yaşam Çiçeği görüntüsü bir yıldıza da benzediği için Necm Suresi'yle ilgisini düşünmek kaçınılmaz.

Yıldız tozundan oluşmuş varlıklar olarak dünya gibi dairesel diyebileceğimiz bir alanda yaşamaktayız.

Bu dairesel alanın bir ELMA'ya benzemesi…

Evrene gelince evrenin adeta bir Torus üreticisi olması…

Ürettiği bu alanların birbirleriyle ilişkilerinin tükenmeyen enerjiyi oluşturuyor olması…

İşte DNA'dan Su'ya Çift Sarmal bahsimiz, kara delikler ve hatta Hz. İsa'dan meleklere kadar çizimlerde gösterilen hareler… Enerji alanı sembolleri…

Bir ELMA bir SİMİT'in şekli olan Torus kâinatın her yerinde vardır.

Hatta bu bizi ASA yılan ve evrenin büyük bir yılan olduğu sembolüne de götürüyor olabilir.

Torus evrenin adeta nefesi gibi. Varoluşun her boyutundaki enerji akışı formu.

Zerre ve küllün aynası…

Risaleden bir alıntıda bakın Said-i Nursi Hazretleri ne diyor:

"Bir bahar mevsiminde, garibane, mütefekkirane, seyahate gidiyordum. Bir tepeciğin eteğinden geçerken parlak bir sarı çiçek nazarıma ilişti. Eskiden vatanımda ve sair memleketlerde gördüğüm o cins sarı çiçekleri derhatır ettirdi. Şöyle bir mana kalbe geldi ki:

Bu çiçek kimin turrası ise, kimin sikkesi ise ve kimin mührü ise ve kimin nakşı ise, elbette bütün zemin yüzündeki o nevi çiçekler onun mühürleridir, sikkeleridir.

Şu mühür tahayyülünden sonra, şöyle bir tasavvur geldi ki: Nasıl bir mühür ile mühürlenmiş bir mektup, o mühür, o mektubun sahibini gösterir; öyle de, şu çiçek, bir mühr-ü Rahmani'dir. Şu enva-ı nakışlarla ve manidar nebatat satırlarıyla yazılan şu tepecik dahi bu çiçek Sani'in in mektubudur. Hem, şu tepecik dahi bir mühürdür. Şu sahra ve ova bir mektubu Rahmani hey'atını aldı.

İşbu tasavvurdan şöyle bir hakikat zihne geldi ki: Her bir şey, bir mühr-ü Rabbani hükmünde, bütün eşyayı kendi Halık'ına isnat eder, kendi kâtibinin mektubu olduğunu ispat eder.

1. Allah her şeyin yaratıcısıdır. O her şey üzerinde hakkıyla görüp gözeticidir. Göklerin ve yerin tedbir ve tasarrufu O'na aittir. (Zümer Suresi 62-63)

2. Hiçbir şey yoktur ki, O'nu övüp, O'nu tesbih etmesin (İsra Suresi 44), Risale-i Nur, "Sözler", 29. Pencere.

Yunus yine boşuna sormamış değil mi?

"Sordum sarı çiçeğe…"

Bu güzel ve derin ilim sahibi Allah dostlarının beyitlerine baktığımda görüyorum ki ilimsiz şiir, şiirsiz de şuur olmuyormuş… Ah…

Bütün bu imza ve işaretler içinde bu "mührü Rahmani" anlatımı bana bir şeyi daha tefekkür ettirdi…

Birçok anlatımda rastlayacağınız bazılarımızın evlerimizde de resmedilmiş şekliyle bulunan, peygamberimizin sırtında ve kürekleri arasında kalbinin arkasına düşen bölgede ve bir güvercin yumurtası büyüklüğünde olduğu tasvir edilen Nübüvvet (Peygamberlik) Mührü…[82]

Beyin değil kalbin elektromanyetik alanının vücuttaki temel alan olduğunun ispatlanması ile İslami anlayıştaki "Kalp, İman Nuru, Basiret, Feraset" vb. gibi bağlantılı olgular daha da netlik kazanmaya başladı…

İslami anlatımlarda "iman nurunun" mekânı olarak insanın kalbinin gösterilmesi ve bilimsel verilerle tespit edilen kalbin manyetik alanının bedenin en yüksek alanı olması, tüm bunlar birbirleriyle ilintilidir.

İşte temelde hepsi hakikat bilgisi olan, İslami bilgiden kaynaklanan kadim öğretilerde insanın evrene bağlanma noktasının kalp arkası olduğunun belirtilmesi ve ahir zaman peygamberinin de "mühründen" de tanınacağına ilişkin anlatımlar ve bunun yanında bu kadim öğretilerde "insanın ışık saçan bir manyetik yumurta" içinde olduğunun anlatılması, bir "güvercin yumurtasına benzetilen" peygamberlik mührünün ve yerinin gerçekten düşündürmesi gerektiği ortadadır.

Beşer gerçekten yumurta şeklinde bir enerji alanının içinde insan olarak, doğma adaylığını tamamlamaya çalışan bir varlık adeta.

Ördükleri bir kozanın içinde "uyuyan" ve kelebek olarak uyanmak üzere hazırlanan ipekböceği tırtılları gibi.

Belki de Allah dostu olabilmiş dervişlere "yırttı, deldi" anlamına gelen "hırka" giydirilmesi ve "harik-ul-ade" kelimesinin de bu kökten gelip "âdet yırtan, olağandışı, doğaüstü, yırttı, yardı, delip dışarı çıktı" anlamında olması bu anlatımı içinde taşır… (Arapça "alışkanlık, rutin" anlamına gelir).

Beden kabri ve ona ilişkin alışkanlıklarından kurtulan ve onu yırtan, kanatlanır kelebek olur…

İşte bizler bu dünyaya ördüğümüz alışkanlık zincirlerini kırmaya ve hakiki varlığımıza kendi ördüğümüz bu "kabirden" çıkmak için gelmiş gibiyiz. Her şeyden soyunmadan özündeki varlığı giyinemiyor insan…

İblis kelimesi sanki bunu ikrar eder gibi.

İblis kelimesinin Arapçada dayandığı bir kök "eblese" diğeri ise "elbise" anlamına gelen "libas" kelimesidir. Elbise ile bir form, bir giyinme hali var. Bir "kalıp" yani "kabir" var. İşte en büyük günahımızın vücudumuz olduğunu söyleyen peygamberimiz bu varlık elbisesinde Allah'tan "ayrı" bir "varlık iddiası" giyinmiş olmayı da bize anlatıyor olabilir mi? Kabuğa değil Öz'e konsantre olmayan kabuktan ötesini göremez ve

yaşayamaz. Herkesi, başta kendi olmak üzere kabuğuyla değerlendirir. Bu da biri iki görmesine sebep olur.

“Nice insanlar gördüm üzerinde elbise yok, nice elbiseler gördüm içinde insan yok…” (Mevlana)

Konuyu son birkaç noktayla daha birleştirmeden evvel, peygamberimizin kalbinin yarılması ve yıkanması ile ilgili bir noktaya değinmek istiyorum.

Resulullah’ın (sav) hayatında bu olayın dört ayrı zamanda vuku bulduğu anlatılıyor. Bu dört sefer; sütannesi Hz. Halime’nin yanındayken dört beş yaşlarında, on küsur yaşlarında, ilk vahiy inmeden önce ve Miraç’a çıkmadan önce olarak geçiyor rivayetlerde. İnşirah Suresi’nde “Biz senin göğsünü yarmadık mı?” diye de atıf vardır ve Resulullah’ın (sav) kürekkemikleri arasına nübüvvet mührünün vurulmasını bu olayla da açıklamaya çalışır bazı âlimler.

Burada üzerinde durduğum bir nokta ise daha çocukken ve sütkardeşiyle kuzuları otlatırken, yanına gelen beyaz elbiseli iki kişiden birinin elinde “içi kar dolu bir altın tas” olması, göğsü ve kalbini yarıp oradan çıkan siyah bir kan parçasını atmaları, kalbini ve göğsünü o karla temizlemeleri anlatımıdır.

Kar anlatımını incelediğimde kar kelimesinin “kristal” ile ilginç bir bağlantısını gördüm. Kristal hem geometrisi ve hem de negatif enerjiyi toplamasıyla (özellikle kuvars kristali) bilinir. Kristal kelimesinin “buz, kabuk bağlamak, çıtırdayan şey” anlamlarına geldiğini şaşkınlıkla fark ettim…

Kristal geometrisi ve yapısıyla negatif enerjinin toplanması ve şifa vermesiyle bilinen bir araç…

Kar tanelerinin bir hafızası olduğunu, Yaşam Çiçeği gibi altıgen olduğunu ve her birinin kendine ait bir şekli olduğunu daha önceden belirtmiştik.

Peygamberimizin kalbinin temizlenmesinde soğuk su (soğuk su suyun diğer hallerine göre en “canlı” olduğu konumun ifadesi, hatta suyu buzla ve soğuk tüketmek vücudunuza daha büyük dirilik vereceği ifade edilmekte son yıllarda) buz tanımını kullanması gerçekten üzerinde tefekkür edilmesi gereken bir konu…

Buz kristalleri ışığı yansıtır ve kırar, kırılan ışık dağılım ile renklere ayrılabilir. Kristaller, yüzeyleri arasında güneş ışığını yansıtarak ve kırarak, belirli yönlerde ışık okları oluşturarak prizma ve ayna görevi görürler.[83]

Araştırmalar göstermiştir ki, hemen hemen bütün katı maddelerde atomlar tekrarlı bir sıra halinde dizilmiştir ve bundan dolayı billurlar teşkil ederler. Cam ve plastik başlıca istisnalardır. Bu maddelerde billurlaşma görülmez. Fakat bu maddelerde bile küçük bölgelerde parça parça bir tekrarlı sıra bulunur.

Size ne kadar anlamlı gelir bilmem ama diyorum ya tüm bize sunulan kurgu hikâyelerinin altında, okuduğumuz çocuk kitaplarından filmlere kadar, hep bir gerçeklik var hikâye edilen… Süpermen ve Kripton hikâyesine bir de bu gözle evrensel yazılım ve şifreler gözüyle bakın derim…[84]

Ve bir diğer nokta ise TUR Dağı’yla ilgili…

Hz. Musa’ya vahiy ve levhaların geldiği anlatılan, yani Musa makamında ilham ve bilgi alınan anlatımda geçen TUR Dağı’nın TORUS enerji alanıyla ilgisi olup olamayacağı düşüncesi…

Dağlar üçüncü gözümüz olarak bilinen ve inşallah detaylandıracağım epifiz bezinin daha çok aktive olduğu alanlardır ve peygamberler vahiylerini bu yüzden de dağlarda daha çok alırlar. (Bunun epifiz bezimizin aktivasyonu ve dağlık alanlardaki oksijen seviyesi ile de bir ilgisi olabileceği de iddialar arasında.)

İnsan bedeni gibi dağlar da piramit yani koni şeklindedir, ki bu da bir enerji çekme merkezi yapar onları.

Hatta başlarına konik şekilde şapka türü şeyler giyenlerin, kozmik bilinçten daha fazla bilgi almaya elverişli olması olasıdır.

İslamiyet'ten kadim öğretilere kadar baktığınızda başlara giyilen her tür takke, sarık, firavunların kullandığı başlıklara kadar vb. size bu konuda fikir verecektir.

Burada peygamberimizin "dünyanın" bir "öküz" ve "balık" üzerinde olduğu hadisine ve Bakara Suresi'nde anlattığımız bölüme atıfta bulunmak istiyorum.

Torus enerjisine baktığınızda ne görüyorsunuz? "Taurus", yani "Boğa" burcu. Çift boynuzlu ve aynı öküz gibi Boğa da (erkek) Bakara'da geçen sığır cinsi içinde.

Allah Musa'ya Tur Dağı'nda vahyetti.

Taha Suresi 12. ayet:

"Muhakkak ki ben, ben senin Rabb'inim. Şimdi pabuçlarını çıkar. Şüphesiz sen, mukaddes vadi Tuva'dasın."

"Ayakkabılarını çıkar" emri, beden ve bilincinden soyun, ahiret ve dünya kaygından uzaklaş gibi yine onlarca hatta belki sınırsız anlamlar taşıyan bir içerikte ve batını anlamlarda…

Torus enerjisi ile Taurus'un, Bakara ile ilişkilerinden bakınca, Allah'ın Tur Dağı'nda Hz. Musa'dan "ayakkabılarını çıkartmasını" istemesinin öyle yüksek enerjili bir alanda "topraklanmak" suretiyle o akım içinde "korunması" amaçlı olabileceği de akla gelmiyor değil.

Tuva Sanskritçede Tuba'dır ve Tuba ise bakın ne demekmiş:

"Borazan!" Yani Sur gibi düşünün… Ve Torus enerjisinin iki tarafa açılan borazan ve boynuz gibi olduğu anlatımını hatırlayın…

Ve "Torus enerjisini" zahiri anlamda "TUR Dağı" ve hatta umre ve hacca gitmeden önce durak yerimiz olan Ashab-ı Kehf'in bağlı olduğu TOROS'larla ilgisi olabilir miydi?

Ashab-ı Kehf'in Tarsus'ta olması ve "Tarsus" ismiyle de Torus enerjisinin ilgisi olabilir mi?

Bunları düşünmek gerektiğini hissettirdi Allah'ım ve araştırmalarımda karşıma bu hissin onaylanması karşılığının gelmesi, şükrüme şükür kattı…

Toros isminin kökü Aramiceye dayanıyor ve hem "Dağ" hem de "Boğa" anlamlarını taşıyan "Tür" kelimesine dayanıyordu…

Peki "Türk" kelimesininse "Tür" kelimesiyle ilgisi olabilir mi dersiniz?

Peygamberimizin ramazan ayında itikâf[85] için Türk tipi bir çadırı kullandığı anlatılır. Yine Hendek Savaşı gibi savaşlarda da kendisi için Türk çadırı kurulduğu anlatılır. Hatta bu çadıra "Kubbetu't Türkiyye" ifade edilir. (İbn Mace, İtikâf Babı)

Ya Tarık kelimesinin (TRK) Türk kelimesiyle bir ilgisi olabilir mi acaba? Tarık yıldızının… Bayrağımızdaki ay ve yıldızın derindeki sembolik anlamlarına baktığınızda, neden olmasın diyebiliyorsunuz…

Düşünmeye değer…

Buradan, Torus'la ilgili bir bağlantıyı açmak gerektiğine inanıyorum ki, o da Ashab-ı Kehf yani Yedi Uyurlar… Ve derindeki, bizi hem Bakara'ya hem Zülkarneyn'e ve hem de Torus anlatımına bağlayacak bir mana…

81. Davud yıldızı gibi
82. İmam-ı Kurtubi ise şöyle demektedir:
"Sabit ve sahih olan hadisler delalet eder ki, Resulullah sallallahü aleyhi ve sellemin iki omzu arasındaki mühür; sol omuz yanında kırmızımtırak renkte ve çıkıntı halinde bir şey idi. Küçülüp azaldığı zaman güvercin yumurtası şeklinde oluyor, büyüyüp şiştiği zaman da yumruk kadar oluyordu (Resulullah sallallahü aleyhi ve sellemin vefatı zamanında ise, şişkinlik kaybolmuştu).
83. Kristal, billur amorf yapıda ya da kesme cam, kimyadaki katı haldeki bir elementin veya bileşiğin, molekül, atom veya iyon yığınlarının (paketinin) kesin geometrik bir yapı göstermesidir.
84. Crypton/krypton kimyada bir element < Eski Yun. κρυπτός gizli, saklı < Eski Yun. κρύπτō gizlemek, saklamak, kripto: Fransızca crypto, Fransızca cryptogramme, "şifreli yazı" sözcüğünden türetilmiştir. Bu sözcük Eski Yun. κρυπτός "gizli" ve Eski Yun. γράμμα "yazı" sözcüklerinin bileşiğidir - Türkçe Etimoloji Sözlüğü)
85. Allah için bir köşeye çekilerek sadece ibadetle meşgul olmak.

SİDRE-SEDİR

“Sidre-Sedir” en yaygın ve bilinen çamgillerden olup, “sedir ağacı” olarak da nitelendirilen bir ağaçtır. (Akdeniz’in yüksek dağlarında yetişen çam cinsinden bir ağaç, sedir ağacı.) Üreme yapılarını barındıran bitki bölümü olan kozalakları vardır.

Bizim için önemi pineal, “pine” yani “çam” kelimesinden gelen ve kozalaksı anlamına gelen pineal ya da epifiz bezi dediğimiz; iki kaşımız arasında, burun kökümüzün hemen arkasında, ruhsal bedenimizle irtibat yerimiz, 3. gözümüz olduğu söylenen bu noktanın adının, “kozalaksı” yapısı gereği “Pineal gland” diye adlandırılmasından gelir…

Şekil itibariyle kozalaklar “yumurtaya” da benzetilir ki bu Torus enerjisi adı altında işlediğimiz, kalbimizin arkasında var olduğu söylenen evrene bağlanma noktamız ve adeta “ışıklı” manyetik bir “yumurta” içinde olmamız fikri[86] ile benzerliği açısından ilginçtir.

Bunun ötesinde “pineal yani epifiz” bezimiz dediğimiz bu bez; göze ve balığa benzeyen şekli ve kozalaksı yapısıyla, pek çok kültürde ve kadim öğretide “aydınlanmanın” da sembolü olarak kullanılmıştır…

Mevlana’nın anlatımlarında kullandığı semboller ve “ceviz” anlatımına dahi baktığınızda cevizin etimolojik kökünde “koza” yani “göz” anlamına geldiğini görüyorsunuz. Şeklen de cevizle beynin neredeyse aynı yapıda olduğunu, sağ ve sol olmak üzere iki tarafı da olan cevizin sembolik anlatımlarda kullanımının, beynimiz, aklımız ve hatta koza yani “göz” anlamıyla 3. gözümüz olan pineal’imize bir atıf olabileceğini kelimeleri takip ettiğinizde düşünebiliyorsunuz…

Kozalak sembolü dünyada oldukça yaygındır. Hatta gözümüzün önünde ama fark etmeye başlayınca anlıyoruz. Vatikan Meydanı’ndaki heykelden, Papa’nın asasındaki kozalak sembolüne; Buda’nın başındaki kozalaktan giydirilmiş takkemsi örtüden, piramitlere… Mısır’da karşımıza çıkan (horusun gözünden) temelde aslını hakikat ilminden almış, aydınlanmanın ve 3. göz olarak ifade edilen pineal bezin aktive edilmesinin sembolü olan bu anlatım, kozalak şekli ve dokusuyla pineal bezimize ve aktivasyonu ile Aydınlanma yani Nurlanma kavramına atıfta bulunuyor adeta…

Bir açılımda, “B’nin altındaki noktayım” diyen Hz. Ali’nin, Arapça yazılımı ile boynuza benzeyen “B” harfiyle “hipofizimizi” ve altındaki noktayla da “epifiz” yani pineal bezimizi kastettiği ve aydınlanmanın ve Fatiha’nın Kuran’ın, Besmele’nin Fatiha’nın, B harfinin de Besmele’nin anahtarı, kısaca kâinatın anahtarı olan B harfinin altındaki nokta ile epifiz/pineal bezimizin kastedildiğine ilişkin anlam açılımları da vardır.

Kozalaksı yapısından dolayı kendisine “pineal” denilen, çamgillerden olan ağaçlarda bulunan yumurtamsı kozalak şekli ile pineal bezimizin, beynimizde bulunan mekanizmaların genelde bir sağ ve bir sol olmak üzere iki tarafı olmasına rağmen tek olması ve bir bezelye ya da hardal tohumu kadar olmasına rağmen ruhun bedenle irtibat noktası olarak nitelendirilmesi ve temelde ibadetlerimizde de bu noktayı ve bunun sayesinde de tepe çakramızı aktive etmek üzerine çalışmalar yaptığımızı fark ettiğimizden beri, yıllardır anlamlarını araştırdığımız bir gizemdir.

Bu meselenin Zülkarneyn'le bağlantısına gelince, Zülkarneyn'in beynin her iki lobundaki nöronların tümünü kullandığı için hipofiz ve epifiz kastıyla "Çift Boynuzlu" diye adlandırılmış olması ihtimalinde, Kıtr kelimesinin "erimiş bakır" yanında "katranı" da kastedebileceğini söyleyen müfessirlerin olduğunu okudum…

Bu halde Zülkarneyn'e ait bu ayetlerin başka bir anlam açılımında da katran kelimesini incelediğimizde karşımıza pineal'le ilgili enteresan bir durum daha çıktığını fark ettim…

Katran:

"Çam veya başka ağaçların reçinesi, sakız, zift (= Aram קִיטְרָן a.a.) < Ar/Aram קטר damlama, geven bitkisinden elde edilen zamk, katran anlatımları çıkıyor…

Zülkarneyn'in iki dağın arasına katran dökmesi mevzubahis ise, bu zamk ve yapıştırıcı etkili "çam ağacı özünün" adeta beynin iki lobunu bir mıknatıs üzerinde birleştirir, yapıştırır, birbirine bağlar bir etkisi hedeflenmekte olabilir…

Bununla beraber katran, demiri nem ve deniz suyundan (birçok metal içeren tuzlu olduğumuzu hatırlayalım) korumak için kullanılan, çam ağacı ve maden kömüründen sağlanan bir kaplama maddesi olması sebebiyle inşaatlarda demirin paslanmasını engellemek için kullanılan bir teknik olduğuna göre yine "pas tutmuşlara" adeta bir gönderi olarak beynin manyetik alanını sağlayan demirsel yapının okside olmasını engellemek için de yapılmış olabilir…

Buradan çıkan anlatımla bağlantılı Miraç anlatımına bir göz atalım…

Dikkat edilmesi gereken nokta Resulullah'ın (sav) Miraç anlatımında Cebrail ile Sidret-ül Münteha'ya kadar geldiği anlatılır…

Son Sedir/Tenhadaki Sidre'de (çamgiller –pinaceae– familyasından cedrus cinsini oluşturan iğne yapraklı ağaç türleri) denen bu ağacın yanına kadar gelip oradan Cebrail'in daha ötesine kendisinin devam edemeyeceği, aksi halde "yanacağını" ifade etmesi sonucu orada durması ve Resulullah'ın (sav) yükselmeye yalnız devam etmesi anlatımında; yine çamgillerden sedir ağacı tanımı (yani pinaceae de denen kozalaksı bir ağaç) anlatımıyla karşı karşıya kalırız…

Bir tür sırat açılımı olabilecek, omuriliğimizdeki kuyruksokumundan beynimizin ortasındaki yol olan "corpus callosum'u" da içine alan ve tepe çakramıza ulaştıran Allah'a varış yolu, nurlanma, aydınlanma yolu olduğunu düşünürsek, beynin sağ ve sol lobunun birleşmesi ve omurilikten başlayan 33 basamakla bu tek yola ulaşılıp burada da ruhsal bağlantımızın tepe çakramızın faaliyeti ile 7 nefis mertebesi (7 kat sema-7 kat bilinç) olarak nitelendirilen çakraların tüm faaliyetini göstermek suretiyle ruhsal boyutumuza, hakikat boyutu olan teklik bilincine geçiş yaptığımız alan ve Allah'a kavuştuğumuz yol olarak da tefekkür edebilir. Bu bilince kavuşmuş insandaki hal üzere olan titreşimin, hem tüm enerji alanlarını açıp hem de beden ve nefis üzerindeki tüm diğer etki ve titreşimleri bastırıp eritmesi olarak da görebiliriz…

"Sidre'den sonra öyle bir yere yükseldim ki, kaza ve kaderi yazan kalemlerin çıkardıkları sesleri duydum. Arşın altına geldiğimde, arşın üstüne baktım; ne zaman var, ne mekân, ne de cihet. Rabb'imin şu lahuti sesini işittim: Yaklaş ey Muhammed! Ben de Kab-ı Kavseyn miktarı yaklaştım."

İşte tam da burada tepe çakrasına ulaşarak Allah ile arasında Cebrail de dahil kimse olmadan Allah'tan doğrudan vahiy aldığı, Allah'a kavuştuğu makam olarak da anlaşılabilir. Allahüâlem… Her şeyin doğrusunu Allah'ım bilir…

Gerçekten çok etkilendiğim bir anlatımla Said-i Nursi Hazretleri şöyle açıklamış:

"Ayette geçen kab-ı kavseyn makamın imkân ile vücup ortası diye tefsir etmektedir. Buna göre peygamberimiz bütün mevcudat ve mahlukat âlemlerini geçmiş ve onları arkasına almıştır. Fakat vücup âlemi Allah'a ait bir sıfat olduğundan ve Allah vacibul vücut olduğundan o âleme bir mahlukun girmesi mümkün olmamıştır. İşte bu ikisinin ortasına kab-ı kavseyn demektedir. Bu makamda Allah'ı görmüş ve O'ndan vahiy almıştır…"

"Sidret-ül münteha, yedinci semada, bir hadise göre de altıncı semada, Arş'ın sağ tarafında bulunan bir nebk[87] ağacıdır ki, müttakilere vaat edilen cennetin nehirleri (bu anlamda ışık nehir kavramını da hatırlayalım) (Muhammed, 47/15 bkz.) onun altından çıkar."

Sidret-ül Münteha anlatımı… Enerji beden açılımına göre 7. çakra ve/veya 6. çakra alanlarımız, tepe (taç) çakramız ve pineal bezin karşılığı olan (yani 3. göz çakramızın) olduğu bilinç makamı olarak anlatılıyor olabilir, bu hadise göre…

Arşın insanın kalbi olduğu ve insanın çekirdek beyni ile kalbi arasında direkt bir bağ olduğu düşünülürse, arşın sağ tarafına bir işaret verilmesi, beynin kalp ile direkt bağlantıda olduğu, sezgi ve ötesi gibi duyguların yer aldığı sağ beyne işaret ediyor olabilir…

(Bakır elementinin aynı zamanda çalışmasını düzenlediği) kalp ile, sağ beyin arasında direkt bir ilişki olduğu son yıllarda fark edildi. Sidret-ül Münteha'da, sağından akan nehirler anlatımıyla müttakilere verilen "Cennetin nehirleri onun altından akar" işareti, bu bilinçteki insana ait yüzde 80-85'i su olan beyne bir atıf, bir bilgi için de olabilir. Her şeyin doğrusunu Allah bilir…

Tepe çakrası, bebeklerde bıngıldak kemiğinin olduğu yerdir. Bu çakranın açılmasıyla tüm beden ve sinir sistemi ve tüm diğer çakraların altındaki enerji alanları açılır ve en yüksek frekansta titremeye başlar.

Kişinin bilincindeki "bireysellik" "evrenselliğe" döner ve hayatta hakikat sanılanların bir illüzyon olduğu fark edilir…

Keza Kevser havuzunun Allah esmalarının ilminin yattığı beyin havzası olabileceğine ilişkin anlatımlar da artık teknoloji ilerledikçe ve beynin fonksiyonlarının açılımları da arttıkça düşünülmeye başlanmıştır…

Sidret ve Sedir'le bağlantılı bir kelime olan Seder ve Sederat kelimelerinin de, "gözü kamaşmak, hayran olmak" gibi "nur ve aydınlanma" bağlantısı olan ve "Allah'ım zatındaki hayretini artır" diye dua eden Peygamber (sav) kaynaklı hayretin bir bilinç aşımı olma hali de düşünülebilir ki bu sınır Allah'a yaklaşmada varlıkların ulaşabileceği "son sınır" olarak da kabul edilmektedir.

"Sidret-ül Münteha: Son sedir, ağaç; anlamında Arapça tanım birleşimidir. Genellikle 7. kat gökte olarak nitelendirilen (bazı hadislerde 6. kat gökte) Allah'a yaklaşmada, varlıkların ulaşabileceği son sınır olarak kabul edilir. İfade kaynağını Necm Suresi'ndeki bir ayetten alır. "Sidret-ül Münteha" Arapça bir izafet terkibi olup "son sedir" veya "tenhadaki sedir" anlamına gelir. Kamus Tercümesi'nde sidre ile ilgili şu

bilgiler vardır. “Sidr, in kesri ve sükûnu ile okunur. Nebk-(yazma) ağacına verilen bir isimdir. Buna Arabistan kirazı da denir ki, Trabzon hurması da aynı nevidendir.”

Ebu’s Suud’un “Ve sonunda senin Rabb’ine varılacaktır” ayetine göre “münteha” kelimesinden amacın “Allah” olduğu; bu sebeple de Sidret-ül Münteha’nın da, “mülkün maliki ile ilişkilendirilmesi neticesinde Allah’ın sidresi” anlamında olabileceği ifadesi de dikkate alınır.

İşte Zülkarneyn, beynin iki lobu arasına demir, erimiş bakır veya katran, hepsiyle sadece erimiş bakırdan kaynaklanan cinni etkileri vesveselerin kaynağını bastırmak için, büyük bir manyetik alanı demirle oluşturup, bu iki lobu birleştirmek ve üzerinden de eriyik bakırla müthiş bir elektromanyetik akışa sebebiyet vermiş ve nurlanmanın, aydınlanmanın tasvirini burada vermiş olabilir.

Keza Rab terkibimizin yani Sırat-ı Müstakim’imizin 7 nefis mertebesiyle pas ve kirlerinden arınması ve esma terkibimizin hükmünden tüm esmaların birleştiği ALLAH ismi makamına ulaşma yolu olan Sıratullah yolu anlatımı, burada sırlı olabilir. “Akıl” mertebesi olarak da açılımı olan Cebrail’in 7. gökten yukarı çıkarsa yanacağı ifadesi ve peygamberimizin Miraç’ta Allah’a kavuşması.

Necm Suresi 9. ayet:

“Fe kane kabe kavseyni ev edna.”

“O kadar ki (birleştirilmiş) iki yay arası kadar, hatta daha da yakın oldu.”

“Birleştirilmiş iki yay arası mesafe” manası pek çok açılım içerse de, buradaki bir anlatımın da “kabe kavseyn” (kabe-mesafe/kavseyni: iki yaydaki kabza uç arası) 2 YAY, KAVİS, yani KAŞ ve 2 KAŞIN ARASI ve Ev (veya) Edna (daha da yakın) ile ise “Burun kökü, sebep, iki gözle bir ve derinlikli görmek” ifadesinin gizlendiği ve tüm bunlarla İKİ KAŞIN ARASINDAKİ hemen burun kökü arkasındaki epifiz bezimizin kastedilmiş olabileceği de, anlam açılımları arasında düşünülmeye değer…

Bu nurlanmanın artık en yüksek mertebelere ulaştığı ve beynin tüm nöronlarının tamamıyla fonksiyon gösterdiği aşama da tabir edilen ve birbirine benzeyen iki kelime “daha da yakın” anlamında kullanılan “edna” ve dünya aynı kelime kökünden gelmekte.[88]

Zülkarneyn, yani “Çift Boynuzlu olma hali” ile bilincinde sema katmanlarını aşarak kalbin ve beyninin buluşumu, tüm enerji çakraları ve beynin nöronlarının iletişiminin sağlanması ve kavuşumu ile 3. gözün olan kaşlarının birleştiği yerde kalp ile bağlantısında, kendindeki Allah esmasına kavuşmanın, Merdiven yani Miraci yolculuğun ve NUR’lanma halinin anlatım ve işaretleri olabilir mi?

Sırat gibi bir köprüdür beynin ortasındaki bu alan ve İki Deniz’i birbirine kavuşturur. İşte Hızır ve Musa anlatımında (burasının zahiri anlatımda İstanbul olarak anlatılması yanında), her insan bir âlem olduğuna göre, insandaki iki denizin buluştuğu yer olarak da düşünülebilir mi?[89]

Peygamberimizin “Dünya Sevr (öküz) ve Hut’un (balık) üzerindedir” hadisi de yine bu anlatımlarla örtüşür.

Çift boynuzluluk hali (B harfi) olan öküz sembolü, altında balığa benzeyen nokta olan epifiz bezimiz hut olarak nitelendirilmiş ve âlemi Kübra olan insanın gördüklerinin, temelde yine insanın kendi içinde olduğuna işaret olabilir mi?

Burada geçen hut kelimesinin Kuran'da, balık yanında yunus ve balina anlamında da kullanılmış olduğunu görüyoruz bu konudaki İslami açılımlar ve yorumlarda.

Daha önceden de anlattığımız gibi kalbimiz olumsuz duygular hissettiğimizde beyne düzensiz, olumlu duygular hissettiğimizde ise ritmik sinyaller yollar. Bu sinyaller beyinde şifa verici, gençleştirici hormonları devreye sokar ve bize dünyanın güvenli bir yer olduğu hissini verir.

En uyumlu kalp ve beyin uyum frekansı, balinalar ve yunusların yaydığı 0.10 hertz frekans alanı olarak tespit edilmiştir.

Bu frekans son yıllarda bilimsel araştırmalar neticesinde canlılar için en elverişli frekans ve beden ile ruhun şifa bulduğu iddia edilen frekans olarak gösterilmekte… Bu esnada iyileşme frekansının salgılandığı ve beyinde faaliyete geçen iyileşme kimyası ile, onlarca olumlu ve şifalandırıcı hormonal faktörün etkileşime girdiği anlatılmakta.

Balık anlatımında Yunus Suresi'nde de "yunus balığının" seçilmesi, tesadüf olmasa gerek.

Allah Celle Celalühu ilmiyle, bizlerin Kuran ve İslamiyet aracılığıyla "teslimiyet ve güven duygusu haline" kavuşup, adeta frekanslarımızın akort edilmesi ve bu evrensel orkestrada kendimize düşen SES'imizle varoluş amacımızı gerçekleştirebilmemize ışık tutar.

"Ben Allah'a teslimim güveniyorum… Ben Müslüman'ım zaten…" demek yeterli değildir… Çoğumuz bu hali yaşadığımızı söyler sonra da üzerine "Ya kızım işinden çıkarılırsa? Ya iyileşemezsem?" vb. deriz…

İslam yani teslimiyet Lafzen değil Hal ile olmalıdır… Bu teslimiyet idrak ve yaşantısını siz söylemeden karşı taraf halinizden OKU'maya başladıysa yol alıyorsunuz demektir… Bu bir süreçtir bir yolculuktur… Ve elbette ki kolay değildir…

Ama unutmayın "Her zorlukta bir kolaylık vardır…" (İnşirah 5)

İşte bilmek yeterli değil "olmak" gerek, sonra da birinin, birilerinin de bunu "yaşamasına, olmasına" vasıta olmak…

Zülkarneyn'e dönersek.

Enteresan bir bilgi daha paylaşacağız…

Bakır ve erimiş bakırla ilgili araştırma yaparken karşıma ilmiyle ünlü peygamber Hz. Süleyman'a ait bir anlatım çıktı. Hz. Süleyman bildiğiniz gibi, cinlerin üzerinde etki gücü verilmiş bir cihan hükümdarıydı.

Bakırı araştırırken Sebe Suresi'nde yine ilmi tespitlerle doğrudan onaylanmış bir bilgiye rastladım. Şükürler olsun ilmin yegâne sahibine.

SEBE ne demektir?

Birkaç anlamı şöyle:

1. Çaba
2. Yemen ülkesinde bir şehir
3. Yaşlılıktan dolayı bunamak
4. Bakırla çinko madeninden yapılan pirinç

Evet; çok ilginç… Alzheimer, Parkinson gibi beyin hastalıklarının incelenmesi sonucu varılan bilgilerden en önemlisi, vücuda bakır ve çinkonun muhakkak yeterli miktarda alınması gereği idi.

Yapılan araştırmalarla bu elementlerin beyni beslediği, bunamadan koruduğu ispatlanmıştı… Sebe Suresi'nin "yaşlılıktan dolayı bunamak ve bakır ve çinko madeninden yapılan pirinç" anlamının aynı surede ve aynı kelimenin altında gizlenmiş olması ise insanın nefesine işliyor. Hz. Süleyman için:

Sebe Suresi 12. ayet:

"Süleyman'ın buyruğuna da rüzgârı vermiştik. Bu rüzgâr sabahleyin esince bir aylık uzaklığa gider ve akşamleyin de bir aylık mesafeyi aşarak geri gelirdi. Onun için erimiş bakırı su gibi akıttık. Rabb'inin izni ile yanında çalışan bazı cinleri de buyruğuna sunmuştuk. Bu cinlerden buyruğumuzun dışına çıkanlara kızgın alevli ateşin azabını tattırırız…"

Hz. Süleyman için, "erimiş bakırın ve cinlerin" onun buyruğuna verilmiş olmasının bir arada kullanılarak açıkça anlatılması, "erimiş bakır" ve "cinler" arasındaki ilişkiye de adeta işaret ediyor.

Unutmayalım ki her ayetin, dışarıda aradığımız zahir anlamları yanında, kendimizde aramamız gereken onlarca yönü var. İşte erimiş bakırın bizim beynimizle de böyle bir ilgisi olabilir. Allahüâlem…

Ayetin devamı ise enteresanlığın bağlantısını kuruyor…

Sebe Suresi 13. ayet:

"Onlar, Süleyman'a isteği uyarınca mabetler, heykeller, havuz gibi geniş çanaklar ve yerlerinden kımıldatılamaz koca kazanlar yaparlardı. Ey Davudoğulları, şükrediniz. Kulların içinde şükredenler pek azdır."

Burada Hz. Davud'a gönderme yapıyor, neden?

Çünkü, burada Hz. Süleyman'a bahşedilen bakır mucizesi gibi, Hz. Davud için de demirle ilgili olağanüstü bir güç verilmişti. Hz. Davud avucunda demiri yumuşatabiliyordu.

Hatta insanın Torus enerji bedenine Davud yıldızı denmesi, demirin yıldızlardan gelen bir element olması sebebiyle olabilir.

Şu aşamadan itibaren tefekkür edebileceğimiz bazı noktalar belirlenmiş durumda.

Buradan doğabilecek bir düşünce de, bilincimiz ve nefis-organik bedenimizi kaplayan ve onlara bir set oluşturan elementlerin "bakır" ve "demir" olabilmeleri ihtimali…

Tüm bunların yanında Hz. İsa'nın doğum gününü simgelediği için çam ağacı süslemelerinde, çok daha önceki dönemlere ait bir töre olan ve hatta çamgiller familyasından olan göknar/köknar ağacının kandillerle süslenmesi ile simgelenen yeni bir yıl kutlamasında, düşünülmesi gereken işaretler de yok değil…

86. Carlos Castaneda

87. Nebk: Yazmak, düz etmek, düzleştirmek.

88. DNYA-DNA-EDNA: Dünya kelimesi, bizzat ve hükmen yaklaşmak, zaman ve yer açısından yakına gelmek, aşağı çekmek anlamına gelen "edna" fiil kökünden türemiştir. Dünya sözü, daha yakın, daha uygun manasındaki "edna" kipinin dişil (müennes) şeklidir. Dünya kelimesinin "denaet" kökünden geldiğini söyleyenler de olmuştur. Buna göre "dünya"; basit, iğreti, adi, alçaklık anlamlarına gelir. "Edna" kelimesi Kuran'da küçük, az veya eksik (Mücadele 7, Müzemmil 20), daha uygun, daha münasip, daha yakın (Bakara 282, Maide 108, Ahzab 51), daha değersiz, adi, hayır yönünden daha az (Bakara 61, Secde 21), yakın mekân, yer olarak daha yakın (Rum 3) gibi anlamlarda kullanılmaktadır. (Hüseyin Ece, İslami Kavramlar)

89. Buda sembolünde, aydınlanmaya işaret olarak, onun başını kaplayan kozalaksı yapının epifiz bezinin dokusunun adeta tüm beyni kaplarcasına yayılmış olması hali ise tüm bu konularla ilgili olarak dikkate şayandır

BEYNİMİZ BİR RADYODUR

Din yol demektir.

Tarikat yol demektir.

Seyri sülük, yola gitme, bir yolu izleme demektir…

Vuslat kelimesiyse Salat'tan gelir.

Salat "namaz" olarak tercüme edilse de, namaz Farsça bir kelimedir ve literatüre sonradan girmiştir.

Salat Allah'a ulaşmak, yönelmek anlamlarındadır…

Ezan okunduğunda, "Haydi ben namaz kılayım" derken tam ifadeyi bilmesek de aslında "Haydi ben Allah'a yöneleyim, ulaşayım, O'nun desteğine kavuşayım" da diyoruz aslında.

Sadece beş vakit değil "daimi namaz" ile her AN Daimi Ulaşma'ya ermektir temel amaç. O'nda, An'da olmaktır…

Kendisinden geldiğin Allah'a, ihtiyaren isteyerek ulaşmanın yoludur.

Bu bir yolsa, aynı şeyleri neden tekrardasın? Yol alman, ilerlemen gerek o varış için… Yerinde saymaman…

Dünden bugüne idrakin artmamışsa, aynı yerde dönüp duruyorsan, sorgulaman gerek. Yolcu musun, yoksa bir mertebede kaldın da yol almadan yol aldığını mı sanıyorsun?

Peygamberimizin, insan-ı kâmillerin neden resmi yoktur bilir misin?

Mesele sadece "resmi yapılmasın, putlaştırırlar, tutar da o resme taparlar" çekincesi midir?

Her gün Allah'a dönen o yüzün, o varlığın Allah'la sınırsızlaşması ve kalıpsızlığıyla sonsuzluğa namzet olmaktır bunun altındaki gizem…

İşte bu yüzden Allah müminin kalbindedir.

Ve kalp "inkılap eden, değişen, gelişen" demektir.

Allah yolunda olduğumuzu sanıyorsak bolca düşünelim, hep aynı idrakle, aynı zikirle, aynı bakış açısındaysak "hakiki" Allah yolunda mıyız?

Çünkü oturanın değil "gerçekten" yol alanın manzarası değişir.

***

Moğollar, Anadolu'da baskılarını iyice artırmışlar, Anadolu Selçukluları siyasi, iktisadi ve sosyal açıdan şiddetli bir sarsıntıya maruz kalmışlardır.

Bu durum muvacehesinde Sultan Gıyaseddin Keyhüsrev, emniyet açısından hükümet merkezini Konya'dan Kayseri'ye nakletme ihtiyacı duyar. Bu hususla ilgili istişareler yapar. Neticede yönetim merkezinin nakli meselesi ciddileşir gibi olunca, özel bir muhabbetle bağlandıkları Mevlana'dan ayrılmaları gündeme gelir. Eşi Gürcü Hatun'la beraber üst üste gelen bu sıkıntılarla üzüntüleri iyice artar. Kayseri'ye gitmek bir yana çok sevdikleri Mevlana'dan da ayrılacaklardır.

Sultan ve eşi düşünüp taşınıp sonunda bir karara varırlar: Hiç olmazsa, derler, saray ressamına Mevlana'nın bir resmini yaptıralım, özledikçe resmine bakarız, bu şekilde

biraz da olsa teselli buluruz.

Bu fikir Hazreti Mevlana'ya arz edilir, o da şefkat ve rahmet yüklü bir muvaffakatla bu teklifi kabul eder.

Mevlana Hazretleri'nin resmini çizme işi saray ressamı Nakkaş Aynuddevle'ye havale edilir. Nakkaş resmini yapmak üzere gittiğinde Hazreti Mevlana gülümseyerek, "Yapabilirsen ne âlâ!" der. Yani, "Yap da görelim!"

Nakkaş, Mevlana'yı resmetmeye başlar. Portre resimlerinin altın kuralına uygun olarak önce gözleri sonra yüzü çizer. Resim bitince kendinden emin bir eda ile resimle Mevlana'yı karşılaştırır. Bakar ki resim Mevlana'ya benzememektedir.

Aynuddevle yeniden bir tabaka kâğıt alır, yine ressamlık ustalığı ve sezgisiyle Mevlana'yı yeniden resmeder. Resmin bitiminde kontrol edince karşısında Mevlana'nın daha bir değişik göründüğünü fark eder.

Yeniden bir tabaka kâğıt alır. Yine çizer, fakat yine muvaffak olamaz. Bu şekilde yirmi civarında resim yapar. Ama hepsi de başarısızdır. Hayatında ilk defa başına böyle bir olay gelen Aynuddevle, şaşkınlık içinde bocalar, sonunda elindeki ustalık kalemini kırar, çaresizlikle Hazreti Mevlana'nın dizlerine kapanır. Anlayamadığı bu durumu açıklamasını ister. İşte Hazreti Mevlana bu keyfiyete açıklık getirmek üzere şu gazeli söylemeye başlar:

"Ah, ben ne de renksizim ve belirsizim
Ben bile kendimi olduğum gibi göremem
Bana sırlarını ortaya koy açıkla diyorsun
Fakat bulunduğum yerde sırları koyacak yer bile yok!
Sen bizim suretimize değil, siyretimize (gidiş yolu) bak!"[90]

***

Şimdi bazı bilgileri özetleyeceğim ve bu bilgilerle ibadet arasındaki ilişkiyi anlayacağız.

Beynimiz bir radyo gibidir demiştik…

Kristalin öneminden ve iletkenliğinden "Ses" bölümünde de bahsetmiştik. Beyin suyumuz ileri derecede "kristal" bir yapılanmadır.

Suyun hafızası olmasını sağlayan temel neden, onun kendine ait bir geometrisi olmasıdır.

Birbirine bağlı ve özel geometrisi olan beyin suyu, bilgileri bu şekilde koruma ve iletebilme yeteneğini haiz olur.

Düşüncenizi değiştirin her şey değişir fikri, son yıllarda popülarite kazandı. Yanlış değil, ancak mesele beyinle bitmiyor.

İnsan "düşüncelerini" "duyguları" yüzünden oluşturur.

Yani Düşünce'nin temeli Duygu'dur.

İslamiyet adı verilen "Allah'a ulaşma ve teslim olma" metodunun "lafzen" ne iddia ettiğinle değil, "hal" olarak ne noktada olduğunla, yani "niyetlerin" ve "yaptıklarınla" ilgilenmesi bu yüzdendir.

"Müslüman", "mümin" kavramları arasındaki ilintiye rağmen, farklı olmaları aslında bu HAL'i izah etmek içindir.

“Lafzen” Müslüman’ım deyip bunun ötesine geçemeyen biri, duygularını ve düşüncelerini değiştiremez.

Oysaki “kalben” Müslüman’ım ve müminim diyen biri sadece lafzen değil, “kalben” yani “hali” ile arınmışlığa yöneldiği için duygularındaki değişiklikle, o “emin olma, güvende hissetme, sevme sevilmeyi”, düşüncelerin temeli olan “duygu halini” düzenlemeyi öğrenmektedir.

Duygulardan dolayı düşünce oluşur ve bu da beyin kimyası dediğimiz hormonların salgılanması sonucu bedenimize ve DNA ve RNA’mıza karışır. Yani duygular düşünce haline gelerek bir kimya (adrenalin, serotonin, melatonin, dopamin vs.) oluşturur.

Ve “genetik” dediğin, bir başka “kabir” seni kandırmasın. Çeşitli dallarda faaliyet gösteren dünyaca ünlü bilim insanları genetiğin “doğuştan böyleyim” safsatasına değil, sonradan yapılanlarla değişip, genlerin de buna göre değişebileceğini gösteren araştırmalarını paylaşma aşamasındadırlar.

Bunlar vücutta hormonlar aracılığıyla hücrelere dağılır ve beyin kimyası dediğimiz bu hormonlar hücrelerimize, DNA yapımıza etki eder.

Mesela “Aldatma genetikmiş” denmesi örneğine bakalım:

Aldatan bir adam veya kadın bu duygunun oluşturduğu düşüncelerle beraber beynini belli hormonları salgılamak üzere harekete geçirir. Bütün vücut bu salgılanan hormonla adeta yıkanır ve stres gibi pek çok duygu vücutta yaratılan asitlenme ve daha bilmediğimiz pek çok reaksiyonla DNA’ye tesir eder. O kişinin DNA’sına geçen bu yapı, evladı ve/veya sonraki nesillerde açığa çıkabilme potansiyeline kavuşacaktır (DNA’nın geometrik şekli gereği aynı su gibi hafızası vardır)…

“Babası erik çalmış torununun dişi kamaşmış” atasözü bu anlamdadır.

Ama genler önceden de bahsettiğimiz gibi sadece projedir ve binlerce çeşit hale sokulabilir… İşte bunun en kâmil, en önemli metodu yine İslami metotlar ve Kuran’dır.

Tövbe edilirken duaya, en az kendinden önceki 7 neslinin günahlarının affı dileği eklenmesi, kişinin kendini ve kendinden sonra gelecek neslini de koruması için (DNA’sını da ilgilendiren) bir temizlenme prosedürüdür.

Vücut ve beyin her şeyi hafızasına alır, çünkü suyun hafızası vardır ve vücudun yüzde 70’i, beynin ise yüzde 85’i SU’dur…

Su DNA gibi sarmal hareketiyle hareket eder!

Dualaların ve zikrin sağladığı özel frekans ve titreşim, tüm vücuduna sağlık getirir. Kuran’ın Şifa ve Nur olma özelliği tüm sebepler yanında bundan da kaynaklanır.

Şu dünya hayatında geçen vakit ebedi hayatla kıyaslandığında, milyarlarca yıllık bir yaratılış hikâyesinde birkaç saniyeye bile tekabül etmiyor. Bu dünyada “Sadece bir an kaldım” diyeceğiz uyandığımızda ve hatalarımız bize gösterilince onları tamir etmek için ikinci bir şans isteyeceğiz, ama çok geç olacak.

Kâbe dünyanın ilk var edildiğinde soğumaya başladığı alan ve yeryüzünün en yüksek manyetik alan merkezidir.

Kâbe yeryüzünün kalbidir ve aynı insanın kalbi gibidir. Yaşamsal enerji kalpten yayılır.

Bunu Allah’ımız peygamberimize, Tevhid ve Bakara bölümünde anlattığımız hadisle şöyle ifade ettirmiştir:

Allah, “Ben kâinata sığmam mümin kulumun kalbine sığarım” demiştir… Bakın “Müslüman” demiyor “mümin” diyor, bu çok ciddi bir farktır… Her şeyden önce kalpteki samimiyet farkıdır…

Allah İbrahim Peygamber’e: “Beytimi temiz tut, çünkü orada ben varım” demiştir.

Bu sadece Kâbe için geçerli değildir. Kâbe yeryüzünün, kalp ise insan bedenin, yani YÂR’yüzünün merkezidir.

Bu yüzden kalp enerjisi beynin mislidir.

İşte İslamiyet düşüncelerimizi ve duygularımızı kontrol etmek suretiyle, bizi olmamız gereken kemalata erdirmek için Allah ismine ulaştıran bir araç, bir yoldur.

Kâbe yeryüzünün en güçlü ruhsal enerji merkezidir.

Aynı insan bedeninin enerji santralleri olan çakralar olduğu gibi yeryüzünün de enerji yoğunluklu alanları vardır.[91]

Buna bazı psişikler “Ley enerji hatları” diyor.

Gelmiş geçmiş uygarlıkların (aralarındaki yüzlerce yıl farkına rağmen) yeryüzü üzerinde hep AYNI merkezlere tapınak ve ibadethanelerini kurdukları artık bilimsel çevrelerce kabullenilmiş durumda. Ayinlerini ve ibadetlerini ilginç şekilde hep bu bölgelerde yapmayı seçmişler.

Kâbe uzaydan akan radyasyonu (ki buna kozmik ışık –nur– Kuran’ın nazil edilmesi diyebiliriz diye tefekkür ediyorum) yeryüzüne dağıtıyor…

Namaz vakitleri, güneş ışınlarının yeryüzüne düşme açıları ile ilgili olarak özel olarak düşünülmüş (güneşin doğuşu, yükselişi, batışı gibi namaz saatleriyle tayin edilmiş)… Bu aralıklarda abdestle temizlenmiş çakralarla, beden, kalp ve beyin antenlerimizle, o en yüksek manyetik alan merkezi olan Kâbe’ye dönmek suretiyle kozmik yayından nasiplenmekteyiz diye tefekkür ediyorum.

Secde gibi rükû gibi hareketlerle, ruhsal ve fiziksel tüm gök kapılarına, yani kozmik ışının giriş çıkış yerlerine, alıcılara alınan ve özellikle 3. gözden (pineal) giriş çıkışı olan ve epifiz ve hipofiz bezlerimizi aktive eden bu alanla, evrenle adeta o anlarda “canlı yayına” geçmemiz isteniyor.

Namazın hemen ardından dilekte bulunun Allah kabul eder, denmesinin en önemli sebeplerinden biri bu olabilir mi?

Şöyle düşünün, bir TV’de ödüllü bir yarışma yapılıyor. Şu numarayı arayın ve kazanın deniyor. Aradınız ve bir baktınız ki meğer yayın saatini kaçırmışsınız! Siz banttan yayını izliyormuşsunuz ve tekrar edilen yayınmış. Hakkınız kaçmış…

O sırada sizi ilgili uyduya bağlayan TV kanalını canlı yayında aradığınızdaysa ne olur? Kanala ulaşırsınız ve istediğiniz size ulaştırılır ve kazanırsınız.

Bunun gibi düşünün.

Bu yüzden namazlarınızı tüm bu içeriklerle beraber, tüm dünya Müslümanlarının da aynı saatte o merkeze dönerek ilettiği dalgasal beyin frekanslarıyla birleştirmeniz çok önemli. Çünkü dualar CEMAAT halindeyken çok daha etkilidir. Dinimizde toplu dua edilmesinin ve dualarımız içinde Müslüman ümmeti için de dua edilmesinin istenmesinin EN önemli sebeplerinden biri de budur…

Ne kadar ÇOK olumlu kozmik ışık, o kadar ana merkeze çabuk ve kolay ulaşım.

SEMA dediğimiz dönme eylemi, titreşim yükseltmekte ve bu da eylem sonucu olan bilinç yükselişinde çok önemli bir araçtır.

Kâinatta her şey döner.

Evet kâinatta her şey döner ve titreşim arttıkça dönüş hızı artmış demektir. Bu da bilincin yükseldiğini gösterir.

Allah huzurunda AN'da ve huzurda olanların, Abdülkadir Geylani Hazretleri, Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri, Hızır Aleyhisselam Hazretleri gibi zatların aynı anda birçok yerde olabilmesi gibi hususlar, hep onların madde enerjiden, ışın yani kozmik ışığa geçmiş, adeta Allah teknolojisiyle ışınlanıyor olmalarındandır.

Işınlanmada insan teknolojisine inanıyoruz da, Allah'ın teknolojisine mi inanmıyoruz?

Şeytan sizi kandırmasın. İnsana verilen kapasiteyi bilmiyor ya da kibrinden kabul edemiyor, Allahüâlem… Ateşten oluşan bir bedenin topraktan oluşan bir bedenden üstünlüğü algısıyla insanı "zahiri" ile değerlendirip ruhsal bedeninin ne anlama geldiğini idrak edemiyor, bu yüzden kendini üstün sanıyor ve sizi de buna inandırmak suretiyle yolculuğunuza sekte vurmak istiyor. Bu idraksizliğe düşen herkes şeytanın yanılgısındadır…

Tavaf ettiğimizde, enerjinin merkezinde döndüğümüzde ruhsal ve fiziksel bedene o kozmik ışını yüklüyoruz. Bu yüzden Kâbe'de tavafta, normal ötesi olarak algılanan çok şey yaşayan insanlar vardır.

Hayatta cansız olarak adlandırabileceğiniz bir şey var mı? Hatta Allah'ı en çok zikredenlerin önce taşlar, sonra bitkiler, sonra hayvanlar ve en son insan olduğu anlatılır tasavvufta.

İlk bölümde değindiğimiz gibi, peygamberimiz, Ebu Cehil'e taşları göstermiş onlar da "La ilahe illallah" demiştir.

Her şey aynı enerjiden oluşur. Madde yoktur. Artık bu bilimde de ispatlanmıştır. Her şey canlıdır. Bu yüzden Mevleviler eşyalarını öper ve saygı gösterirler.

Kıyamette her birimize her şeyin şahit olacak olması her şeyin canlı olmasındandır, sadece titreşim frekansı farkı vardır bu da bizim onları somut görmemizdir.

Beynimizin su ve yağdan oluşması bizi yanıltıyor. Beynimizin elektromanyetik yayın yapan alıcı verici bir radyo gibi olduğunu unutmayalım.

Elektrik dalgalarını alır ve yayar. Diğer insanları enerjimizle etkileyebilmemiz bu yüzdendir. Bu kadar sanmayın, beynimizle yeryüzü arasındaki etkileşim yüzünden beynimizin yeryüzünü de etkilediğini unutmayalım. Bu iletişim karşılıklıdır.

Kuantum fiziğinin hayatımıza girmesinden beri, madde anlayış ve algımızın da değişmesi ile frekans kelimesi artık "insanoğluyla" da ilgili konuşulmaya başlanan bir kavram…

Beynimizdeki nöron denilen sinir hücreleri birbirleriyle iletişimlerini titreşmek suretiyle kurar.

Bir elektromanyetik dalga alıcı vericisi olan beynimizin, bahsettiğimiz bu elektriksel faaliyetinin, birim zamanda ne kadar tekrar ettiğinin sayısal karşılığı da frekans dediğimiz kavramdır.

"Ses" başlığı altında da bahsettiğimiz gibi, her şeyin yaydığı kendine has bir frekansı, tınısı yani sesi vardır. Ve yayılan frekanslar bedenimize dahi nüfuz eder.

"Schumann Rezonansı" bölümünde de gördük ki, temelde yıllardır devam eden 7.83 yanında diğer belirtilen frekanslarla beraber, yeryüzünün de kendine özgü toplamda 7

ana frekansı vardır…

Ve şunu da düşündük ki bedenimizin de kendine özgü 7 ana frekansı olabilir. Ne de olsa sürekli yayında olan bir radyo gibi olduğumuz aşikârdır.

Hatırlarsanız “Ses” başlığı altında iyonosferden bahsetmiş ve radyo dalgalarının taşındığı, iletildiği atmosfer katmanının iyonosfer olduğunu söylemiştik.

Pythagoras’ta da anlattığım gibi o da her varlığın en ufağından büyüğüne hareket ederken bir ses çıkardığından yola çıkarak hepimizin kendimize ait frekansları olduğunu fark etmiş ve hareket halinde de bu frekansların yayıldığını anlamıştır.

Bedensel titreşimimizle yeryüzünün titreşimi birbirini etkilemektedir. Bu artık ispatlanmış bir durumdur.

Kişisel ve toplumsal dönüşümleri sağlamak ve hızlandırmak, insan enerji alanlarının birbirinden etkilenmeleriyle sağlanır.

Yani biz çevremizi etkileyebiliriz çevremiz de bizi etkileyebilir. Hatta CEMAAT halinde ibadet etmenin bu anlamda tavsiye edilmiş olabileceği fikri, bunları araştırmaya başladığımda fark ettiğim bir durum.

Dünyanın çeşitli bölgelerinde toplu meditasyon seansları yapıldığında, o bölgelerdeki agresyonun, çatışma enerjisinin düştüğü ve huzur enerjisinin yayıldığı ve insanların daha pozitif ve barışçıl yaklaşımlara girdiği binlerce insanın buluştuğu birkaç büyük toplu meditasyon hareketi sonrası hayretle tespit edilmiştir. (Örnek: Sırbistan’da yapılan bir toplu meditasyon hareketi.)

Bedenimiz ve beden frekanslarımızı algılayan iyonosferik katman yeryüzü ve insan arasındaki frekans yakınlığından dolayı, alıcı verici olan bizlerin, adeta bir büyüteç gibi yaydığımız enerjinin, saniyenin onlarca biri bir birimde tüm yeryüzüne yayılmasını sağlıyor.

Kısaca şunu demek istiyorum, TV ya da radyoya ya da cep teline ihtiyacınız yok.

Hatta ben buna senin iPhone’un var, benim HAYY-Phone’um var diyorum…

Bizler duyum ötesi eşiklerde doğa ve yeryüzü ve diğer tüm varlıklarla konuşmaktayız, sadece yaydığımız frekansın okumasını bizler yapamıyoruz.

Ancak şöyle oluyor:

“Şimdi seni düşünüyordum! Ve sen aradın…”

“Yıllardır görmediğim arkadaşım aklıma düştü bir de ne duyayım; önceki gün eski bir arkadaşımıza rastlayıp kulaklarımı çınlatmışlar!”

Kuran’da dünya ve insan arasında sürekli bir benzetme vardır ve hatta arz dendiğinde zahiri anlamda dünyanın, batıni anlamdaysa insanın kastedildiği söylenir demiştik. Zaten bakarsanız insan, aynı insan gibi atan bir kalbi olan dünyanın oluştuğu minerallerden oluşmuştur ve “Biz insanı balçıktan yarattık” diye tasvir edilir. Topraktan geldik toprağa gideceğiz…

Yeryüzü titreşimi artıyor iddiası doğruysa buna insan bilinçaltında da uyum sağlamaya çalışıyor demektir. Ama ne olduğunu tespit edemediği ve çok fazla elektromanyetik alanla da sarılı olduğu için adeta şaşkına dönmüş durumda…

Peygamberlerin neden hep aynı merkezden çıktığını cüzi akıllarıyla “Çünkü orada insanların temizliğe ihtiyacı vardı, cahillerdi vs.” gibi zahiri ve sığ anlatımlarla açıklamaya çalışanlar, peygamberlerin aslında dünyanın manyetik enerjisi en yüksek yerlerinden çıktığını fark etmemiş olmalılar… Ya da fark edenleri örtmüş, susturmuş…

Her şeyin ötesinde bu inanılmaz enerji alanlarında sürekli tesadüfen (!) savaşlar çıkartılmaya çalışılması ve bu enerji alanlarının aslında “korku ve savaş” enerjisiyle aşağı çekilmek suretiyle kolektif bilinci etkileyebilecek (dolayısıyla da tüm insanlığı) etkileyebilecek uyanışlara engel olunmaya çalışılmasını da, cüzi akıllarının açıklamaları gereği, sanırım anlayamamış olmalılar.

Unutmayalım, sevgi enerjisi, en yüksek ve en uzun dalga boylarına sahip enerjilerden…

Oysa korku, çatışma gibi enerjiler en kısa dalga boylarında ve en düşük titreşimlerde…

Korku ve aşırı duygusallık (kötümserlik gibi duyguları doğuran, endişe vs.) şeytandandır, anlatımı aslında bu konu yüzünden bizlere bir anlamda “Bu duygulardan uzak durmaya çalışın” uyarısıyla anlatılmış.

Beyinlerimiz her an yeryüzüne ve SEMA diye adlandırılan bizi “duyan, işiten” bu büyük alıcıya, sinyaller yaymaktayken, aslında çevremizin bir “enerji denizi”, sinyaller, mesajlar, çağrılar denizi olduğunu fark edemiyoruz.

Tüm bunlarla beraber, kozmik ışınlarla yağan kozmik bilgi de bu denize yağmaktadır.

Ve yine güneş ışınlarının da birer radyasyonik ışın, yani temelde sinyal ve bilgi taşıyan ışınım olması sonucu, kaos dolu bir sinyaller denizinde neden gece ibadet etmemizin tavsiye edildiği ve neden gecenin son üçte birinde Allah’ın yeryüzüne tecelli edip bizlerin dualarını kabul edeceğini ifade ettiğini yeniden bir düşünelim mi?

Gece herkes uykudayken sinyaller çok azalır. Kuran’da “Uyku yarı ölüm gibidir” diye ifade edilen “uyku halinde” o gün boyunca her an deliler gibi düşünen, konuşan, yeryüzünü ve iyonosferi sinyallerle dolduran milyarlarca insan beyni sakinleşir.

Peygamberlere ilk vahiylerin dağlık alanlarda gelmesinin bir tesadüf olduğu inancı, bir türlü kırılamıyor.

İşte o arada bizler uyanıksak, tıpkı gündüz çekmeyen radyoların bu sinyal kaosunun sakinleşmesi sonucu gece gayet net çekmesi gibi olur durumumuz.

İşte beynimizle de aynı durum geçerlidir; ne güneş ışınlarını, radyasyonu yani elektromanyetik enerjisi, ne de insan beyinlerinin durmadan yayılan sinyalleri var. Uydu tamamen bizimle, yayınımızı banttan yayın yerine CANLI yayına çevirebilmemizin tam sırası.

Yeryüzüne yayılacak sinyallerimiz tüm yeryüzünü bizim için harekete geçirir. Aynı bir çağrı attığımızda karşı taraftan cevap gelmesi gibi. Ve sinyal karmaşasında bize kolay kolay “dönmeyen” evren, bu boşlukta bize rahatça dönecektir.

Gündüz yaptığımız bir dua belki 3 sene sonra gerçekleşirken, ki o noktada bu banttan yayın gibi belki de artık gerçekleşmesini istemediğimiz bir talep haline gelmişken, aynı anda canlı yayındayken bize çok daha kısa sürede iletilebilir…

Nefsimizi temizlemek suretiyle sabırsızlık, azap edicilik, inatçılık, haset gibi negatif enerjiler taşıyan her duygu, yayınlanmak suretiyle frekansımızı düşürmek ve alıcı verici fonksiyonumuza zarar vermek, parazit yapmaktan öte hiçbir fayda sağlamaz.

Daha önce de bahsetmiştim, eskiden televizyonların antenleri vardı hatırlayanlar bilir. Onlar kirlendiğinde ya da dışarıdan negatif etkilere maruz kaldıklarında çekim güçlerinde sıkıntı olur ve karıncalı görüntüler verirdi. İşte temelde bizler de beyinsel

antenimizin eksi frekanslara yönelmesi sonucu doğru elektromanyetik ışınları yaymadığımızda ulaşmak istediğimiz uyduya ulaşamaz ve izlemek istediğimiz yayını izleyemeyiz.

Bedenin yeryüzüyle aynı frekanslarda olması, birbiri arasında iletişimde kalması ve bu iletişimin yoğunlaşması, bizim hayatımızda çağrılarımızın duyulması adına çok önemlidir.

Radyo yayınları bile iyonosferde güneş ışınlarının kırılması gibi sonuçlar yüzünden belli saat aralıklarında yayın problemine uğrayabilirken, bizlerin yayınlarının kesilmesi de aynı şekilde mümkündür.

Korku, haset, kıskançlık gibi duygular temelde beyinde bir elektriksel karşılığı bulunan titreşimlerdir. Çok hoşlandığınız birini gördüğünüzde "elektrik" hissettiğinizi söylersiniz, hoşlanmadığınız birini gördüğünüzde adeta enerjinizi emdiğini ve kendinizi yorgun hissettiğinizi, aslında söylediğiniz şeyin bilimsel bir karşılığı olduğunu bilmeden söyleyiverirsiniz.

Peygamberimizin Miraç'a "uyku ile uyanıklık arasında bir his" ifadesiyle ulaştığı anlatılır. Bu yükseliş esnasında yatağın ısısının bile değişmediği ifade edilir.

Bu neden olabilir acaba? Her şeyi Allah'ım bilir…

Ben burada sadece bilimle örtüşen ayetler ve dini anlatımların gözler önüne serilmesine çalışıyorum. Bir iddiam yok…

Ancak Müslüman-Mümin olma umudunda biri olarak tefekkür sorumluluğumu yerine getirmek ve Allah'ın ilmini anlamaya çalışmak görevimdir.

Tefekkür eden, teşekkür eder…

Evinizdeki elektrik prizlerini düşünün. Fişler gördüğünüz gibi iki uçludur. Elektrik akımı fişin bir ayağından girip diğer ayağından çıkmak zorundadır ki akım devam edebilsin.

İşte insanın da aynı bunun gibi hatta bir pil gibi ve aynı dünya gibi iki kutbu vardır. Zaten bir konik yapısı olan, adeta bir dağ gibi olan insan bedeni, tasarımı manyetik alan oluşturmak için yapılmış muhteşem tensel bir cihaz bir tasarım gibidir…

İnsan beyni yayınlarını çeşitli dönemlerde çeşitli şekillerde yapar:

İnsanın beyninde ayna nöronları denilen sinir hücreleri vardır. Kuran ve hadislerde bahsedilen ve dine inanmayanlardan yüz çevirmek gibi ifadeler, aslında insanların titreşim ve frekanslarının birbirlerinde nasıl da etkili olabileceğini gösterir.

Huzursuz, enerjinizi adeta emen, sizi aşağı çeken insanlardan ayrıldığınızda bu yüzden mutsuz ve yorgun hissedersiniz kendinizi…

Yeryüzünün frekansı arttıkça sizinki de artar ve virüslerden arınmış berraklaşan bir bilgisayar, daha yüksek titreşimleri ve daha yüksek enerjileri yani bir anlamda bilgi-datalarını da okuyabilecek hale gelir.

Bunu şöyle düşünün, bilgisayarınız internete sınırlı bir kapasiteyle bağlıysa alabileceğiniz bilgi o sınırdadır.

Biliyorsunuz mikrodalga, fön makinesi, bilgisayar, cep telefonu gibi aletlerin yaydığı radyasyondan bedenimizi korumak için bazı cihazlar üretilmekte. Bu cihazlar temelde diğer aletten yansıyan ama göremediğimiz radyasyonun bedenimize nüfuz etmesini engellemek için görünmeyen bir kalkan oluştururlar.

İşte duaların titreşimlerinin oluşturduğu radyasyonla (her düşünce, ses gibi radyasyondur) bu kalkan otomatikman oluşturulmaktadır.

Peygamberimize Cebrail tarafından Miraç'a çıkarken cevşen giydirildiği anlatılır. Cevşen bir kalkan gibidir. Okumamız halinde bize yansıyan olumsuz her tür enerji geri yansıyacak ve o kalkanı delemeyecektir. Peygamberimizle ilgili anlatılan bu olay bizlere yol göstermek için nazar, büyü, vesvese gibi etkilerden korunmamız için bir yol göstericidir.

Kendi adıma söylemem gerekirse, yıldızı düşük insanlardandım. Gün içinde sürekli bir yerlere çarpardım… Nazar denilen kuvvetli ve "bakışla" taşınan radyasyondan korunamayan bir yapım vardı.

Namaz ve zikirlerimle ve bu yöndeki bilinç artışımla bunlardan büyük ölçüde sıyrıldım çok şükür.

Tıpkı bilgisayarınızın erişim ağının sınırlı ya da sınırsız olması gibi, ruhsal erişim ağınız ve kapasiteniz ne kadar yükselirse bağlantınız da o kadar sağlamlaşacağı için, bilgi akışı da o derece yoğunlaşacaktır.

Bir alıcı verici olan beynimiz, OKU'yabildiği bilgiler yani o bilgileri taşıyan enerji akımlarıyla muhataptır.

Her ses her ışık bir enerji ve bilgidir hatırlarsanız. Hepimiz kendine ait titreşim ve frekansları olan enerjiler olduğumuza göre taşıdığımız ilim de enerji alanlarımıza göre değişir.

Bu etkileşim ya da çekim ağıyla ilgili (Allah dostlarından bazıları için), o şahsın, olduğu şehirde (bölge veya ülkede) o şahsın yol gösterdiği kişilerle bir tür görünmez iletişim ağı olduğu, rüyalar gibi pek çok yolla aralarında bu iletişimin sağlandığı, seyri sülükteki kişiler arasında konuşulan ve bilinen bir anlatım şeklidir.

Önce iletken olmamız gerekir… İLETKEN olabilmek ve "evrensel bilgi akışına-kozmik bilgi ağına" hazır olabilmek için, "enerjisel" anlamda "temizlenmemiz" gerekir.

Sadece kendimizin temizlenmeye çalışması yetmez… DNA'mıza kazınmış ve en az 7 nesil öncemizi de içine alan temizlenme duaları ve tövbe mekanizmasıyla temizlenmeye çalışmamız gerekir…

Korku, hırs gibi titreşimlerimizi düşüren olumsuz duygulardan arınıp yüksek titreşimde kalmaya çalışmak, evrenin bize hizmet eder hale gelmesini sağlayacaktır.

iPhone yerine HAYY-Phone kullanın.

Dünyanın her yanına her tür yapay teknolojiyle ulaşılabilecek süreden daha çabuk ulaşacağınız garantidedir.

Ben buna hep Allah'ın teknolojisi gibi bir şey olamaz diyorum. Bu doğru. Pek çoğunuz yaşıyor eminim. Çünkü O, O'na bir adım atan kuluna 10 adım koşan merhamettedir…

Mesele sadece sıkıştığımızda değil her an O'nunla olabilmektir. Çünkü aslında her an O'na sığınmamız gereken bir evren ve bedende yaşıyoruz…

Zihnimizin frekanslarını yavaş yavaş idrak ettiğinizde, diğer insanların düşünce dalgalarının da bizlerinkiyle bir irtibat halinde olduğunu ve birbirlerinden etkilendiğini kavrayabilirsiniz.

Peygamberimize devesinin üzerindeyken vahiy geldiğinde deve aniden çöküyor çünkü o anda yüklenen "ilim-kozmik ışık-yani nur" yani "hakikat bilgisi" bir enerjisel

karşılıktır ve o enerjisel karşılık gerçekten bir enerji yüklemesi olduğu için bedende bir takım etkilere sebep oluyor.

İlk vahyi aldığında titremesi, sonrakilerde mübarek devesinin olduğu yere çökmesi, bedene yüklenen bu yüksek enerji, işte böyle sonuçlar oluşturabiliyor. Tıpkı bir ampule daha yüksek voltajda bir elektriksel yük yüklenmesi sonucu, o ampulün o enerjiyi taşıyamayarak çatlaması gibi.

Allah esmalarını lalettayin çeken insanlar tanıyorum. Oysa bu çok hassas ve ehli tarafından verilmesi gereken bir ilimdir.

Bu insanlardan bir kısmında, titreşimleri (zikirle) kendilerine doğru oranda yükleyememeleri sonucu, diğer boyutlardaki varlıkları gören ve duyanlarına da rastladım.

Bu iş İslami ölçülerle yapılmazsa insan için riskli bölgelere giriş sözkonusu olabilir.

Allah'a varma yolunu şöyle düşünün. Teşbihte hata olmaz. Diyelim siz Adana'da yaşıyorsunuz, sevdiğiniz ise İstanbul'da.

Ona ulaşmak için Adana'dan İstanbul'a yürümeniz gerek. Bu yolda önceden hiç yürümediğiniz için, istikamet üzerinde hangi mekânlar daha güvenlidir, hangi yollar kestirmedir, yol üzerinde nerede size zarar verecek insanlar yaşar, nerede saldırıya uğrayabilirsiniz, nerede karnınızı doyurabilirsiniz vb. gibi detayları bilmediğiniz için, kaybolmanız ve zarar görmeniz çok mümkündür. Daha da acısı, varacağınız noktadan çok uzakta bir yerde kaybolup sevdiğinizden sonsuza dek mahrum kalabilmeniz riskidir…

Oysa bu yolu daha önceden gitmiş biri size yol haritanızı kendi tecrübesine dayanarak sunarsa ve yol boyunca elinizden tutarsa, nerede neyle karşılaşıp nasıl baş edeceğinizi bilirsiniz… Temelde görev budur, sizi sevdiğinize ulaştırmak.

Kuran'da Ulul Elbab, yani Kapı Sahipleri'nden bahsedilir. Kapı sahipleri Allah ve esmalarına varan kapıların yerlerini bilenler olabilir mi diye tefekkür etmiştik…

Yoga ve meditasyon gibi diğer yöntemlerle beyni kısmen gelişebilen insanların da bazı açılımlar yaşamaları mümkün olabilir, ancak bu açılımla sadece olumlu enerjilere değil olumsuz enerjilere de maruz kaldıklarını unutmamaları gerekir.

Mesele sadece bilinç yükselmesi değildir. Bilinç yükseldikçe ve açıldıkça olumlu ve olumsuz bilgiler de artacağına göre olumsuz yönlendirmeleri tanıyabilme ve onlardan korunabilme kalkanları da oluşturulabilmelidir. Unutmamalıdır ki imtihan gereği, şeytan da ilham verebilir…

İslamiyet, bu yolda (yüksek bilinçte) makama kavuşup ulaştığın bilinç seviyesinde kalabilmeyi devam ettirmen için yöntemler sunar. Bazı öğreti metotlarında kullanılan çalışmalarla (tapınaklarda meditasyon vs.) kısmen yükselebilen bilinçler, dünya hayatı içine girdiğinde yükseldiği mertebede kalmayı başaramadığından, "düşmek" tabir edilen frekans azalması ile eskisinden daha da düşük bir idrak ve mutsuzluğa duçar olmuştur.

Bu iş temelde teknik bir iştir ve mürşit denilen, bu yolda yürümüş hakiki İslam yolcularından bu bilgiler, korunma metotlarıyla beraber doğru dozlarda alınmazlarsa, insanın şeytanın eline düşmesi çok da uzak bir ihtimal değildir. Ki bu yolda bu şekilde kaybedilen pek çok yolcu vardır…

Bir enerji yüklemesi kademeli ve korumalı olmalıdır. Nefsi emmareden sıçrayıp nefsi radiyeye geçemiyorsun. Etap etap enerji ve bilinç tırmanıyor ve yükseliyor, ancak o yükselişte şeytanın seni yoldan çıkarmak için kullandığı ilim de buna paralel olarak değişiyor… O noktadan sonra şeytani sistemden, seni yolundan alıkoymak için (şeytan taifesi denen) şeytan taraftarlarının da daha yüksek bilinçte olanları sana yönlendiriliyor.

Nefsi emmareden nefsi safiyeye kadar 7 basamağın aynısı, tersyönde de geçerli. Çünkü insan adeta bir mıknatıs gibi olduğu için iki kutupludur ve hem rahmani hem de şeytani yönde yükseliş yaşaması için iki taraftan da sürekli teklife maruz kalır.

Ve bu teklifler içinde cüzi iradesiyle neyi seçtiği yani seçim noktasıysa onun kaderinin değiştiği yerdir.

Bir insan Kahhar ismiyle doğdu diyelim. Kişi ezeldeki bu ismini nefsini kahredip kötü yanlarını kahretmek yönünde kullanırsa, bilinci olumlu yönde yükselir. Ancak bunu diğer insan ve varlıklara zarar verme kahredici yönüyle kullanırsa, olumlu yükselişin tam tersi yönde olumsuzluktaki kemalatına erecektir.

Kemalat sadece olumlu yönde olmaz, olumsuz yönde kemalat da sözkonusudur.

Nefsi safiyeye ulaşmış biri bu mertebeye olumlu yönde ulaştıysa, nefsinden eser kalmaz artık ruha dönmüştür, oysa nefsi safiye olumsuz yönde kemalata ulaşmışsa, artık o kişi safi nefsin hükümünde adeta oyuncak olmuş ve ruhundan kopmuştur.

Hatta, “Biz emaneti dağlara verseydik” diye anlatılan ayette, dağların paramparça olacağı da bu doğrultuda bir anlam taşıyabilir. Yüklenen enerji (temelde zaten enerji olan madde görünümlü) dağın, yüksek voltaj yüzünden tuzla buz olmasına pekâlâ sebep olamaz mı?

Bizler yıldızların yapı maddesini taşıyan manyetik alanlarız. Dünya zaten kendisine has manyetik alanı olan ve buna etkisi olan dönme hareketini gerçekleştiren, dolayısıyla da güneş ve Ay’ın da manyetik etkisine maruz kalan bir gezegen…

Ramazan ve kandil gün ve geceleri aynı dünyanın merkezi ve en yüksek manyetik alanı olan Kâbe gibi, üzerimizdeki etkileri ve titreşimlerimiz yani ilmimizi yükseltmek amacıyla düzenlenmiştir. Ay’ın dünya üzerinde olağanüstü bir manyetik çekim alanı vardır, öyle ki gelgitlerde bunu engin denizlerde hissederken, dolunay deliliği adı verilen çeşitli tepkiler de insanlar üzerinde gözlenmiştir.

İslamiyet’te Ay’ın dünya ile ilgili konumuna göre belirlenmiş bir takvim sözkonusudur ve aslında yüksek medeniyete ulaşmış geçmiş uygarlıklara da baktığımızda dikkate almamız gereken takvimin bu olduğunu düşünebiliriz…

Güneş, ay ve yıldızların elektromanyetik alanımız üzerindeki etkileri İslam ile düzenlenmekte ve ruhun kemalat yolculuğu desteklenmektedir.

Frekanslarımız arttıkça daha yüksek enerjiler ve ilimlerle donanıp çekim ve yayılma alanımızı genişletmemiz kaçınılmazdır.

Ramazanda oluşan geniş manyetik etki ve Allah’ın dünyaya, kullarına “nazar” ettiği dönem olarak belirtilen hac dönemi bu anlamlarda çok mühimdir… Kâbe’de milyonlarca insan Allah’a çağrı içinde cemaat halinde, nurani enerjiler yayar.

Nazarın “bir enerji aktarımı” olduğunu bildiğimize göre, hac döneminde de Allah rahmetiyle ve ilmiyle insanlara hakikat bilgisini aktarıyor gibi bir mana da bu içerikte olamaz mı?

Bilinciniz ve zihinsel frekansınız arttıkça başkaları üzerindeki tesirinizi hissedersiniz. Yeryüzünün frekans artışı bizleri bu yönde olumlu etkiler, ancak bizim buna bilinçli bir frekans yükselişiyle eşlik etmemiz gerekir.

Düşündüğümüz şeyin pat diye karşımıza gelmesi aslında evrenle olan kablosuz iletişimimizin güçlenmesiyle ilgilidir. Düşüncelerimiz evrensel ağa, NET'e girer ve karşılığını arar. Bilinç seviyeniz ne kadar yüksekse bu o kadar hızlı olur. Sıkıntı şu ki, bu, olumsuz düşüncelerimiz için de aynısı olabileceğini gösterir, bu yüzden olumsuz düşüncelerden tamamen sıyrılmamız gerekir.

İlahi kudretin muhteşem tasarımı beyin, dua ile adeta manevi bir silah olur.

Peygamberimiz, "Dua müminin silahıdır" diye buyurmuştur.

"Yer gök dua üstünedir."

Günümüzde artık ülkeler arasındaki savaşların çok kısa bir süre sonra "telepatik" olacağına ilişkin bilim insanlarının açıklamaları mevcuttur.

"ABD savaşta lazer dönemi başlatıyor!" "Geleceğin savaşları telepatik olacak!" gibi başlıkları biraz araştırırsanız, Amerika ve Rusya'nın hangi bulguları nasıl kullanmaya hazırlandığını ve beyin gücünün ne yönde kullanılmaya başlandığını sanırım daha detaylı inceleyebilirsiniz.

İslami öğretide DUA'da ısrar edilmesi çünkü Allah'ın duada ısrarı sevdiği söylenir. O'nun, "sevdiği kulunun sesini duymayı sevdiği" şeklinde de ifade edilen bu durumla, hem zikir frekanslarının inşa etme gücü hem de beyin gücünün konsantrasyonu ile Allah'ın kuluna verdiği kudretlerin açığa çıkmasına yönelik araçlar ortaya konmaktadır.

"Üç kişi bir araya geldikleri zaman, birlikte ettikleri duayı ALLAH geri çevirmez." Hz. Muhammed [sav])

Cemaat halinde kılınan namazlarda "safların" sıkı tutulması, sağ yanı pozitif, sol yanı negatif olan insanların birbirleriyle temasıyla müthiş bir manyetik alan oluşturulmasına sebebiyet verir…

Ahiret

Ahiret, “en son, sonradan gelen” anlamındadır…

İslamiyet’te, “Allah bu dünyada isteyene istediğini verir, ama ahireti isteyene hem bu dünyayı hem ahireti verir” sözü vardır. Bizlerin, dualarımızda, bu dünyadan ziyade diğer dünyadaki hayatımıza dönük ve yararlı şeyler hususunda istekli olmamız tavsiye edilir…

Hatta Allah dostları çoğunlukla “bu dünyayla ilgili” dilekte bulunma arzularını burada harcamak istememiş ve bu dileklerini diğer dünyanın ebediyeti için saklamayı tercih ettikleri için de dünyevi bir bakışla, hiçlik ve fakirlik görüntüsü içinde yaşamışlardır.

Yanlış ve niyette hatalı istekler, ebedi hayatımıza kendi elimizle vurduğumuz bir darbedir. Hatta İngilizcede bunu desteklercesine söylenen çok sevdiğim bir deyim vardır: “Ne istediğine dikkat et…”

Ölüm… Başka bir dünyaya geçiş… “Ölmeden önce ölmek.” Buradaki işaret neler olabilir? Yoksa tüm boyutlar hepsi halihazırda bir AN’da mı bulunur? Yani ahiret de halihazırda burada bizimle olabilir mi? Bizim o boyutla iletişime geçememiz farkıyla… Allahüâlem…

Kabirde olan biziz… O kabirden çıktığımızda yaşayacaklarımızın hayrımıza olması için yetiştiriliyoruz… Niyet, düşünce, sözlerimiz ve yaptıklarımız diğer dünyada tek tek karşımıza somut halleriyle çıkacak… Ruhumuzu teslim ettiğimiz anla beraber ahiret sürecine, yani “sonraki” anlamına gelen aşamaya geçmiş olacağız. (Öldükten sonra, önce ahiret hayatının ilk durağı olan kabir hayatı başlar ki bu dünyadan kabre, haşre ve ebede kadar uzanıp giden yolculuğun ilk istasyonudur…)

Kuran’da Araf Suresi çok önemlidir. Araf “arif olmaktan” gelir. Arife günü “bilme, anlama günüdür” ve hemen ertesi de bayramdır.

Esas bayram günün varoluşundaki hakikati bildiğin, anladığın gündür. Nefsinden “kurban” etmedikçe de kestiğin sadece dışarıdaki havyandır. Nefsinden kurban eden, arif olma yolunda Arafat’ına varır ve arife gününden hemen sonra da Hakiki Bayram’ına kavuşur…

Bize verilen nimetleri ne yönde kullandığımız, tıpkı ruhumuzdaki Allah’a ait güçleri de ne yönde gerçekleştirdiğimiz gibidir…

Bize verilen güçleri Allah yolunda kullanmakla hem düşmanlıklardan korunur hem de isteklerimiz Allah’ın izniyle gerçekleştirebilir ve hem de Allah’a yakin elde edebiliriz.

Rusya’nın ünlü bilimadamı Profesör Dr. Vlail Kaznatçeev,[92] beyne ilişkin geleceğin savaşlarının telepati yoluyla savaşları etkileyebileceğini belirtmiş ve bu yönde dünya güçlerinin gizlenmekte olan çalışmaları olduğunu da belirtmişti. Sadece düşünce gücüyle insanların bilgisayar sistemlerinden, havaalanları radarlarını ve her tür teknolojik silahı etkisiz hale getirebileceğini ifade etmiştir:

“Eğer çalıştığınız bilgisayar aniden arızalanırsa suçu üretici firmada aramayın. Sizin stres içinde olmanız ya da çalışırken biraz bile olsa sinirlenmeniz aletin teknik donanımını etkileyebilir. Çünkü sıradan bir insan beyni, en üstün bilgisayardan daha güçlüdür ve insan bazen farkında olmadan doğanın kendine verdiği güçleri kullanabilir.”

Gelmiş geçmiş, var olan; ister şeytani yolda ister “din” dışında gibi algılanan her felsefe, sonradan tahrif olsa da bilgilerini İslam’dan almıştır. İnsanlık tarihinin en başından beri binlerce peygamber ve evliya gelmiş ve yalnız Allah’ın yegâne yolu olan İslami öğretilerini tebliğ etmiş, taşımıştır… Âdem’den bu yana tek bilgi bu yüzden İslam ve mertebeleridir…

Büyü dahi Allah’ın ayetleriyle yapılır… Kulun hayatını belirleyense, altını bakırdan ayırma imtihanında kendisine verilen seçme özgürlüğü ve irade ile o ilimle ne yaptığıdır. Kul ne yönde kullanırsa kullansın olumlu ya da olumsuz, önemli olan buradaki ilmin yine sadece Allah’a ait olmasıdır… O ilmiyle her şeyi ihata etmiştir…

Bunu bilmemiz şu açıdan önemlidir: Örnek olarak tarihte büyük bir soykırıma imza atmış bir devlet başkanının bile kullandığı sembollere baktığınızda aslen iyi anlamları olan sembolleri dahi kendi kötü ve şeytani niyetleri doğrultusunda kullandıklarını görebiliyorsunuz… Allah’ın verdiği ilmin ne yönde kullanıldığı, imtihan gereği kaderde seçim kavşağıdır… Ama kim ne yönde kullanırsa kullansın ilim Tek’tir ve Tek’e aittir…

ÇÜNKÜ ALLAH’TAN BAŞKA BİR ŞEY YOKTUR.

Tüm varlıklar O’nundur, O’nun esma tezahürleridir.

O’ndan başka bir varlık olduğunu düşünmek, işte o sadece bir bilinç yanılmasıdır.

Bu yüzden Allah’ın ilmiyle Allah’a karşı değil, Âdem’e karşı savaşan, çünkü ayetlerde de Allah’tan korktuğunu belirten şeytan ya da İblis (biri iki gören) kendi düştüğü tuzağa insanı da çekmeye çalışmaktadır.

İşte istidraç denilen bu yol belli bir mertebeye kadar insanlara imtihanları gereği açılmıştır. Onlar şeytan yolunda da ilham alırlar veya “sınırlandırılmış” bir bilinç yükselişi yaşayabilirler ama asla Allah yolunda yükseliş gibi olamaz. Ne o kemalata ne o bilince erişebilirler.

İşte ilim tektir ama onunla ne yaptığınız sizin kendi içinizde hangi tarafa düşeceğinizi gösterir.

Bilinç yükselişi için Firavun kuleler inşa etmiş, çeşitli bilimadamları ve felsefeciler aynı Firavun gibi güneş ışığından faydalanarak DMT, Melatonin, Serotonin dengesi ayarlamaya çalışan piramitler gibi binalar inşa etmiş ama (Allah’ın hikmetiyle) yaptıkları “hesaplamalar ya da matematiksel planlar” yine kendilerini mahvetmiştir…

Beden de koni şekliyle, dağ gibidir. Alıcı vericiliği sağlayabilmesi için dizayn edilmiş muhteşem bir mekanizmadır.

Onlar hile yaparlar ama Allah’ın da hileleri vardır.

Hitler’in ölürken yanında Tibet rahipleri bulunduğu anlatılır.

Beynin çeşitli bölgelerini aktive etmek için yapılan deneyler hep başka şekilde Allah’ın bahşettiği güce kavuşma savaşıdır. Ve biz belirli çevrelerce bu dünyada “uyutulsak” da rahmanilerle şeytaniler arasında bu savaş yaşanmaktadır.

Frontal lobumuzu kontrol altına almak ve limbik otonom sistemimizin kandırmacasından kurtulup Allah’a ulaşma yolunda “teslim” olmamız gerekir.

Bu teslimiyet niyeti ve o yolda yaptıklarımız, yüce Allah’ın cömertliğinde “ibadet” olarak bir de üzerine sevapla ödüllendirilir ve aslında kulun kendi kurtuluşu içindir.

“Bütün insanlar seni kendi menfaati için ister, Allah ise seni senin menfaatin için ister…” (Abdülkadir Geylani Hazretleri)

Bu kadar güzel özetlenemezdi…

Dinde zorlama yoktur ve bize tavsiye edilen her şey aslında Allah'ımızın merhamet ve cömertliği ve bize sevgisinden kaynaklanır.

O'nun bizim ibadetimize ne ihtiyacı olabilir? O'nun değil, kurtuluşumuz için bizim ibadete ihtiyacımız vardır.

Küçükken yolda yürürken, kaybolmamak için annenizin elini tuttuğunuzda duyduğunuz teslimiyet, huzur, sevgi ve güven ne güzeldi değil mi hiçbir duyguyla kıyaslanmaz…

O zaman sizi annenizin sevgisinin katbekatıyla sevdiğini ifade eden Allah'ın elini, aynı küçükken annenizin elini tuttuğunuz gibi öyle sıkı tutun ki o sonsuz huzur, sevgi, güven ve teslimiyet duygusu içinde bu dünya yolunda kaybolmayasınız…

Hayyal es-Salah!

Hayyal el-Felah

Haydi Felah'a…

Haydi Salah'a…

Haydi Kurtuluş'a…

Daha nasıl anlatılsın?

90. http://www.altinoluk.com/dergi/index.php sayfa=yazarlar&yazar_no=189&MakaleNo=d255s038m1&AdBasHarf=&limit=0-15

91. Çakralar-felekler-çemberler-değirmenler…

92. 11 Haziran 1991 tarihli *Sabah* gazetesi, sayfa 8, Ahmed Hulusi, "Kavramlar"

EPİFİZI

Karanlıkta oturanlar gerçek (büyük) ışığı görürler…

–Hz. İsa

İşte geldik çok önemli bir konuya…

Epifiz (pineal) bezimize… Önce kısaca epifize ait bilgi verelim…

Beynimizde çoğu organın sağ ve solda olmak üzere iki parçası olmasına rağmen burun kökümüzün tam arkasında, iki kaşımızın hizasında 3. göz de denilen bir iç salgı ya da endokrin bezi olan epifiz bezimiz tektir.

Gözlerimiz ışığa duyarlıyken pinealimiz karanlıkta fonksiyonlarına başlıyor.

Diğer adı pinealdir. Adını çam ağacındaki kozalaksı bir yapısı olduğu için çamın karşılığı olan kelime pine'den alır.

Şekli küçük "çam kozalağına" benzer ve beynin "orta" yerinde, iki yarımkürenin birleştiği bölgesinde bulunur.

Bir önceki bölümde anlattığımız tüm bilgiler ne kadar da epifizle örtüşüyor. Hatta daha enteresan bir şey söyleyebilirim ki, çam ağacını incelerken fark ettiğim bir başka nokta da, Kuran'da da geçen ve "ilmi Ledün" diye tabir edilen, tabiat ilminden farklı ve "Allah ilmi" olarak nitelendirilen ilim için kullanılmış LEDÜN kelimesi, enteresan şekilde bir çam ağacı türü olan LADİN ismini çağrıştırıyor…

"Ledün: İnd kelimesi gibi, zaman ve mekân zarfıdır…" Allah'ın "ind'i", yanındaki, nezdindeki, huzurundaki manasındadır (İnd: Arapçada zaman veya mekân ismi yerine kullanılır).

Özellikle LADEN denilen "çamdan çıkarılan zift gibi siyah ve kokulu zamk", Zülkarneyn kıssasında incelediğimiz bakır, katran ve demir konusu ile olabilecek ilgisi açısından göz önüne alınarak incelenmeli diye düşünüyorum…

Pineal yani kozalaksı demek olan bu bez "koz" kelimesi "göz" anlamına geldiği için 3. göz nitelendirilmesiyle örtüşür. Kan dolaşımı ve damarlaşma bakımından en yoğun organımız böbreklerimiz ve ardından da pineal ve hipofiz bezlerimizdir.

Bir önceki bölümde de belirttiğimiz gibi Voltaire gibi büyük düşünürlerden bazıları epifizi, "ruhun oturduğu yer" olarak nitelendirmiştir.

Bu anlatım, ruhun oturduğu yer anlamıyla Ayet-el Kürsi'yle de ilginç bir ilişkidedir.

Hipotalamusun emrindeki hipofiz ise bedenimizde pek çok hormonların üretildiği yer ve genel tabirle hormonal orkestra şefimizdir.

Tüm anlatımlarımızda bahsettiğimiz gibi insan, Allah'ın esma terkiplerinin yüklendiği bir tür taşıyıcıdır… Tüm varlığı budur. Bu yüzden temelde değil çokluk, ikilik dahi yoktur. Var olan tek şey Allah'ın değişik yerlerdeki değişik tezahürlerinden öte bir şey değildir, ki bu "yakin", "ikan" idraki ve hali ile ilintilidir.

İnsan bu yönüyle Allah'ın kürsüsüdür. Kürsi kelimesine baktığınızda "oturulacak yüksekçe yer, sandalye, camilerde vaizin oturduğu yer, taht, hitabın açığa çıktığı mahal" gibi anlamlar taşır.

İşte bu yönüyle insan, Allah'ın isim ve sıfatlarının zatının zuhur yeri olduğundan, kâinattaki "en yüksek taht, makamdır". Çünkü onda Allah'ın isim ve sıfatlarının manası

mukimdir.

Her şey bir ayet, bir işaret olduğuna göre insan bu yönüyle en yüksek ayet, Ayet-el Kürsi'dir diye tefekkür edilebilir…

Bilirsiniz, bir öğretim görevlisini göreceğimiz zaman onun kürsüsüne gideriz.

Bu anlamıyla kürsü kelimesinin anlamına baktığımızda "kalabalığa karşı söz söyleyenlerin üzerine çıktığı yer, fakültede araştırma ve öğretim birimi, sandalye" gibi anlamları vardır.

Bu anlamda Voltaire'in "RUHUN OTURDUĞU YER" nitelemesi ne kadar da manidar…

Allah'ın üflediği RUH'un oturduğu yer.

Voltaire'in, Tanrı'nın kürsüsü anlamında kullandığı bu anlatım adeta Ayet-el Kürsi'nin anlam açılımlarından birinin (beynimiz ve) özellikle epifiz bezimiz olabileceği, çünkü onun Allah esmalarının bizdeki terkibiyle idrak merkezimiz olabileceği işaretini de taşır.

Bu anlamda Allah'ın kendisini "mümin kulunun kalbinde" ikamet eden olarak da nitelendirmesi ile arş kalbimiz ve epifizimiz de Ayet-el Kürsi yani esma terkibimizin yer aldığı taht gibidir… Kalp Allah ismi camisinin yer aldığı sonsuz hükümdarlık, epifizse adeta bizdeki esma terkibinin yer aldığı tahttır… İşte bunun, bize kalp ile beyin ve özellikle de kalp ile epifiz arasındaki iletişimi dikkate almamız gerektiğini gösterdiği muhakkaktır.

Kalbi, Allah isminin tüm beyin ve beden sistemini yönettiği ve beyni de Allah'ın esmalarının tek tek açığa çıktığı bir alan olarak düşünürsek; manyetik alanı en güçlü olan organımızın kalp olması ve kalbin beyne beynin kalbe yolladığından daha fazla sinyal yolluyor olması tüm bu bilgilerle ilgili olabilir.

Kalp gözü ve 3. göz anlatımları açılımları düşünüldüğünde, "baş ya da kafa gözü" denilen gözümüzün hakikatten ziyade, rüya hayatımızın bağlantı yeri olduğu görülmekte.

Kalp ve 3. gözün baş gözüyle birleştiği noktada ise hakikate açılan gözün görmeye başladığı kapılar açılmakta adeta.

Bir anlatım vardır bilirsiniz, nasıl İslam olunur?

"Hemen bir kelime-i şahadet getir" denir. "İşte Müslümanlığı kabul ettiğinin ve Müslüman olduğunun ibaresi."

Kelime-i şahadet nedir?

Şahitliğe ilişkin kelime, işaret, alamet…

Peki insan nasıl şahit olur?

Bir hukukçu olarak söyleyelim, biz ancak GÖZ'ümüzle gördüğümüz şeylere "şahit" olabiliriz.

İşte demek ki bir şeye ŞAHİT olarak nitelendirilebilmemiz için önce o şeyi GÖRMÜŞ olmamız gerekir.

Müslümanlığa geçişin ve İslam'ın birinci şartı olan bu anlatım yani sadece "Eşhedü en la ilahe illallah" demek suretiyle "Hah şimdi Müslüman oldun" denmesi sadece takliden ve şekli bir anlayıştır.

Çünkü Biz kelime-i şahadette "eşhedü" derken "ŞAHİDİM ki Allah'tan başka bir şey yoktur" diye söze başlıyor ve sonra da "Ve eşhedü enne Muhammedün Abduhu ve Resuluhu" diyoruz…

Yani biz Allah'tan başka bir şey olmadığına ve peygamberimizin de O'nun kulu ve resulü olduğuna "şahit" olduğumuzu iddia ediyoruz.

Şahit kelimesi ŞEHİT kelimesi ile aynı köktendir. Şehit "şahit olan" demektir. İster manen şehit ister fiziken şehit makamına erilsin, "şehitlerin ölmeyeceği" ifadesi de onların Allah'a şahit olmuş olmalarındandır. Allah Resulü'nün de (sav) bir ismi olan Şehit ismi, Allah'ın esmalarından biridir ve bu esma da "ilminden bir şey kaybolmayan, bütün şeyler ilminde hazır olan" anlamını da taşır…

Şehit her an "hazırdır", Hazret'tir ve Huzur'dadır…

Demek ki İslam'ın ilk şartını takliden değil de tahkiken yaşamak, Allah'tan başka bir şey olmadığına şahit olmak, yani Allah'ı görmekten gelir.

O'nu gören de O'nda yok olup, O'nunla var olduğunu anladığı için, artık ölüm onda hüküm sürebilir mi?

Allah'ta yok olup Allah'la var olan her an her yerde hazırdır. Hızır gibi… Hazret odur…

İşte bu makam öyle yüce bir makamdır… Ve görmekle ilintilenmiştir.

İman "görmeden inanmaktır", oysa "ikan" makamı artık O'nda yok olup O'nunla var olmak ve O'nu "bilmektir". Bilmek inanmaktan üstündür, çünkü bildiğine şahitlik etmişsindir, görmüşsündür.

Bakara 115. ayet:

"Artık hangi tarafa dönerseniz dönün, Allah'ın vechi işte oradadır."

Bu yüzden bu makama "yakin" denir…

Baktığın her yer ve herkeste sadece Allah'ın isimlerini görmek her şeyde Allah'ı GÖR'mek. İşte İslam'ın ilk şartı olan şahadet, lafta değil kalpte yaşanan bir haldir.

Konumuza devam edersek, görme meselesinin İslam'ın temelinde yatan bir mesele olduğunu anlamış oluruz.

Epifize devam edelim…

EPİFİZ-II

Dış gözlerimiz zahir, epifizse gömülü göz olması ile adeta "batın" yani gizli ve yüksek enerji frekansı dalga boyunda tekliğe götüren bilgi paketlerini çözdüğü yani OKU'duğu düşünülen, beynimizde, omurga zincirimizin tepesinde bulunan kozalaksı yapı.

Beden ve zihin ikiliğini oluşturmuş Descartes'ın "akılcı ruhun makamı" diye atıfta bulunduğu epifiz bezi; akıl ve ruhun birleşme yeri olması ile yüksek bilinç kapısı olarak da nitelendirilir.

Epifiz bezi ve aktivasyonu, gelmiş geçmiş tüm kadim öğretilerde önemli yer tutan ve Budizm'den Sufizm'e kadar müthiş önemli yeri olan bir konudur.

Epifiz bezimiz gözün aksine ışığa değil karanlığa ve çevresinin aydınlık yani ışık olup olmadığına göre tepki verir.

Epifiz bezinin, "örtünme" konusuyla ilgisi olduğunu ve örtünmemiz tavsiyesinin temelinde bu bezin aktivasyonunun maksimum seviyede tutulmasının hedeflenmesinin olabileceği de bu konuyu araştırırken tefekkür ettiğim meselelerden biri haline geldi… Çünkü epifiz, bedenin algıladığı ışınların etkisiyle tepkilerini verir.

Araştırdığınızda Allah dostları ister erkek olsun ister kadın “haram” anlatımı altında belirli şekilde bedensel örtünmeleri yanında, vücudun bacak kısmında da bileğin biraz yukarısına kadar kapanmayı uygun görüyor.

Epifizi araştırırken epifiz bezinin dizin arkasına gelen güneş ışığını dahi algıladığını ve bu sebeple salgıladığı hormon salgısını (melatonin&DMT) düşürdüğünü okuduğumda, örtünme mevzuunun arkasındaki ilmin bununla ilgisi olabileceğini düşündüm…

Keza kadın ya da erkek fark etmeden “örtünme” meselesi, zahirdeki pek çok sebebi yanında derinde epifiz beziyle ilgili olabilirdi. Çünkü kafatasımızın “içindeki gözümüz” olan epifiz bezimiz, dışarının aydınlık olup olmadığına göre tepki vermekte ve bu doğrultuda çok önemli hormonlar salgılamakta ve onun verdiği bu doğrultudaki tepkilerse bizim ruhsal gelişimimiz ve hakikate uyanışımızı etkilemekteydi.

Beynimiz ışık ve ses geçirmeyen bir yerdir. Beynimizin ışık geçirmemesine rağmen bir organ olarak göz gibi davranan ve retinal dokusu olan kozalaksı yapısıyla, gözlerin tüm esas özelliklerine sahip, kafa içinde bir benzeri gibi olan bu sezgisel “iç göz” doğrudan ve gözlere bağlı sinir yolları ile dışarıdaki ışığa tepki veriyor ve etrafımızın aydınlık olup olmadığını ve bedenimizin ışık alıp almadığını anlıyordu.

Talamus[93] ve hipofiz beziyle ilişkide olan epifiz (3. göz) birçok çevrelerde çeşitli ve farklı amaçlarla kullanılmaya çalışılsa da Aydınlanma’da temel bir yeri vardır.

Bebek anne karnındayken henüz 49. günde, 7. haftada beyinde (beyin kökünde) ilk gelişen dokunun epifiz bezimiz olması ise hayli ilginçtir. ABD’de epifiz ve salgıladığı hormonlarla ilgili deneyleriyle tanınan New Mexico Tıp Fakültesi’nden Prof. Rick Strassman, yaptığı deneylerde epifiz bezinin anne karnında 49. günde yani 7. haftada olgunlaştığını ve hatta bu anlatımla örtüşen bir bilgiyle, Tibet ve kadim öğretileriyle ilgili bir kitapta karşılaşmasından ne derece etkilendiğini belirtiyor.

Hakikat ilminde ve kadim öğretilerde de yer alan Nefes-i Rahmani tanımı burun kökünden giren nefesle beraber, aslında epifiz bezimizi aktive etmeye de yöneliktir. Epifiz bezinin aktivasyonu için pek çok metot kullanan öğretilerde de bu bezin aktivasyonu ile hakikat âlemine açılan gözün açılması ve kafa gözüyle kısıtlanan bakışın yani “perdelerin” kalkması amaçlanmaktadır.

Tüm kadim öğretilerde cezbe, trans hali, ani bilinç yükselişlerine, çeşitli yollarla epifiz bezini uyarmak ve aktivasyonunu artırmak suretiyle ulaşılmıştır.

Hakikat âlemine açılan göz yukarıda bahsettiğimiz şahit olma unsuru için gereklidir.

Epifiz bezimizden 3 hormon salgılanır.

Bunlar Melatonin, DMT (Dimetil-Triptamin) ve Serotonin’dir. Pineal bezin salgıladığı melatonin dışında pinolin ve 5-MeO-DMT de kişide huşu gibi hazlar oluşturur.

İşin en ilginç “seçim ve kader noktası” ise pinealden salgılanan tüm bu moleküllerin uykumuzu getiren melatoninle aynı zamanda salgılanmasındaki hikmettir.

Burada bedeni/nefsani ya da ruhani hayata dönük bir seçim yapılmak suretiyle; ya bedensel bir haz olan “uyku” ya da uykuya rağmen “ibadetin” seçilmesiyle, perdelerin kapalı kalması ya da aralanması yolları aynı anda verilmiştir.

Kul hangisini tercih ederse o yöndeki seçimin idaresine girer ve bu da “uyanışı” yönünde ebedi hayatına yönelik bir testtir.

Burada peygamberimizin az uyumak, az yemek ve koku tavsiyesi sindirim ve solunumda etkili serotonin ile ilgili olabilir. Enteresan olan serotoninin aşk duygusu halinde de artması ki tasavvuf Allah'a duyulan aşk üzerine kurulmuştur. Aşk hayranlıktır ve Allah'a duyulan hayranlık sonsuz olduğundan O'na duyulan aşk da sonsuzdur…

Konumuza devam edersek, nefsimiz ve ruhumuz 3 kanalla etki altına girer.

Yediğimiz içtiğimize haram karışmaması gereği ve bunun yanında peygamberimizin "Bana sizin dünyanızdan üç şey sevdirildi" deyişindeki bu 3 şeyden biri olarak nefesle vücuda giren kokunun işaret edilmesinin, kokunun temelde pinealde salgılanan belirttiğimiz hormonların aktive edilmesinde büyük rol oynamasından da kaynaklanabileceğini düşünüyorum…

Mutluluk hormonu olarak da bilinen serotonin insana zindelik ve canlılık veren bir hormondur ve açlıktan strese, yorgunluğa ve ışığa kadar pek çok faktörden etkilenir ve nörotransmitter yani sinir hücreleri arasında elektrik sinyalleri taşımakla görevlidir.

Pek çoğumuzun neden namaz kıldığımızdan neden oruç tuttuğumuza kadar, neden ibadetleri belirli şekillerde yaptığımıza ilişkin soruları vardır.

Epifiz bezimiz ve namaz, zikir ve oruç mevzuu bağlantısına değindiğimizde çok ilginç şeylerle karşılaşacağız.

Oruç ibadetimize bakalım…

Epifiz bezimizden melatonin denilen bir hormon salgılanır. Son yıllarda yapılan çalışmalarda birçok psikiyatrik hastalığın, hatta çağın en ciddi sorunlarından biri olan Alzheimer'ın bile, melatonin hormonuyla ilgisi olduğu ortaya konulmuştur. Psikiyatriye ilişkin hastalıklarda melatonin şimdiden ve görünen o ki daha uzun süre ilginç sonuçlar getirecektir.

Melatonin "karanlığın çökmesiyle" gece saat 21-22 civarı salgılanmaya başlayıp yükselerek özellikle gece saat 23.00-05.00 esnasında zirve yapar ve kandaki konsantrasyonu 3 ila 10 kat artar. Salgılanma dönemi saat 02-04 arası en üst seviyelere ulaşır ve 05.00 ile 07.00 arası azalmaya başlar ve 7'den sonra bazal seviyelere iner. Melatonin hormonu uykuyu düzenler ve buna bağlı stresi de azaltır.

Epifiz bezi, uyku-uyanıklık "sirkadyen" döngüsü üzerinde önemli çalışma ve keşifleri olan Nobel ödüllü ABD'li biyokimyacı Julius Axelrod ve laboratuar asistanı Herbert Weissbach, melatoninin kimyasal bir değişime uğramış nörotransmitter serotonin olduğunu ve sinir terminallerinde sonradan algılanmak üzere saklandığını bulmuşlardır.

Bu bilimsel anlatımlara baktığınızda İslami ibadetlerle ilgili çok ilginç şeylerle bağlantı görüyorsunuz.

Mesela: Dinimiz gereği, çocuklarımız 7 yaşından itibaren namaz ibadetlerine başlatılmalıdır. Bunun nedeni ise çocuğun ruhunun Allah'tan kopmasının ve esas yurdu olan Allah'ın zatından[94] kopup dünyaya "sürüldüğünün" idraki 7 yaşı ile başlar. Namazda olması gereken "vuslat" Allah'a kavuşma ve ulaşma olduğundan, sılada olduğunu idrak eden ruhun acısının dindirilmeye başlanması ve yeniden Allah'a "kavuşması" gereken yaş 7'dir.

Bu çok enteresan şekilde sezgileri son derece güçlü olan ve hatta yetişkinlerin göremediği varlıkları görebilme yetenekleri olan çocuklarda pineal bez son derece

aktif olduğu için, onların katbekat fazla olarak serotonin salgılarını epifizleri melatonine çevirmektedir. Bu durum idraklerini inanılmaz bir şekilde açtığı gibi, aynı zamanda bu derece yoğun salgılanan melatonin çocukta “ergenlik, buluğ çağını” başlatmak üzere etkiler göstermek isteyen hipofizi baskılar.

Ancak 7, 8, 9 yaş itibariyle epifiz bezinin etkileri azalır ve bu baskıdan yavaş yavaş kurtulan hipofiz, salgıladığı diğer hormonlarla çocuktaki üreme sistemini harekete geçirir. Bir yanıyla bedenselliği bir yanıyla ise ruhsallığı, bir taraftan kendini çeken çocukların buluğ çağı sendromları bu gelgit sebebiyledir.

İşte tam da bu etkilerin yer değişimi oluşmaya başlayacağı uyarısı gibi, 7 yaş itibariyle biyolojik olarak gelişecek etkilerin bedenselliğe çevirdiği çocuğu ruhsal bağından koparmaması için, namaza davet yaşı olarak 7 yaşı önümüze gelir.

Ergenlikle çoğu kişide körelmeye başlayan bu bezin aktivasyonlarını korumak ve ruhsal bağlantının devamı için İslami düzenlemeler getirilmiş olması, ne kadar da muhteşem bir ilme tabidir.

Mesela, Müzemmil 20. ayet:

“Muhakkak ki Rabb’in, senin ve seninle beraber olanlardan bir topluluğun, gecenin üçte ikisinden daha azında, (bazen) onun yarısında ve (bazen de) onun üçte birinde (Kuran okumak, zikir yapmak, kanidin olmak, teheccüt namazı kılmak için) kalktığını biliyor…”

Ebu Hureyre şöyle der:

“Resulullah (sav), gecenin son üçte biri kaldığı zaman Rabbimiz Tebareke ve Teâlâ her gece dünya semasına iner ve:

− Kim bana dua ederse onun duasına icabet ederim.

− Benden kim bir hacetini isterse onun hacetini veririm.

− Benden kim mağfiret dilerse onu mağfiret ederim, buyurur.”

(Buhari 1096, Müslim 758/168, Malik 1/214, Ahmed 2/487, Ebu Davud 1315, İbni Ebi Asım es-Süneh 492, Beyhaki 3/2, Nesei Ameli’l-Yevm 480, İbni Mace 1366, Tirmizi 446, İbni Hibban 920)

Gece ibadetinin ve özellikle de son üçte birinde yapılan ibadetin ne derece önemli olduğu anlatımında, “Rabbimiz dünya semasına iner” kısmı oldukça önemli ve bu melatonin ve epifiz bezimizle de epey ilgilidir.

Hatta oruç tutarken o saatlere denk gelen sahurun, sahura kalkmanın “sünnet ve sevap” olduğu anlatımıyla da, teşvik edilmesi elbette ki tesadüf değildir.

Üst beyni dünya gibi düşünürsek alt beynimiz ahiret gibidir ve geceleyin alt beynimiz faaliyete geçer. Bu bizim ruhsal bağlantı ve görü alanımızla ilgilidir.

Gece çoğu insan uyur. Bu atmosfere, iyonosfere yayılan ve yankılanan düşüncelerin, yani radyo dalgalarının kesilmesi demektir. Siz de bilirsiniz, önceden de bahsettiğimiz gibi, gündüz vakti güneş radyasyonundan ve insan düşünce ve sözlerinin atmosfere dalga dalga radyo dalgası olarak yayılmasından dolayı çekmeyen bir radyo kanalı, gece milyonlarca düşünce ve ses yayını yapan adeta makine olan beyinler “uyku” halinde olduğundan, birden çekmeye başlar. Gayet de net ve temiz şekilde, herhangi başka bir kanal “karışmadan” o yayını dinleyebilirsiniz.[95]

İşte Rabb’imizin her gece dünya semasına inip bizden ne istediğimizi dualarımızla çağırmamız tavsiyesi, dünya semasının bu saat diliminde yani Allah’ın bir düzene

istinaden yarattığı evrendeki dünyanın bu saat diliminde her kim uyanıksa ve her kim melatonin salgısıyla “ruhsal” bedeni ile irtibat ve aktivasyondaysa, dileklerine ulaşacağı ifadesi tüm bu bileşenlerin bir neticesi olarak sunulmuş olabilir.

Kim dua ederse onun duasına icabet yani dileklerin kabul edileceği ifadesi, tüm bu anlatımların bir bileşkesi gibidir.

Gece güneş radyasyonu yoktur. Namaz saatleri ise güneş ışınlarının radyasyonunun dünyaya düşme açısına göre özel ayarlanmış saatleri ile, beyin aktivasyonunda epifiz ve hipofizin maksimum neticelerle beden, ruh ve evren bağlantısına geçebilmesi için kurulmuş bir sistem gibidir.

Secdeye vardığımızda alnımız yani hipofiz ve epifiz bezimizi, o anda güneş ışınlarının düşme açısıyla oluşan radyasyonuyla beslenen yerle (yeryüzü ile) birleştirir ve bu işlemi dünyanın en yüksek manyetik alan merkezi olan Kâbe’ye dönerek yaparız. Adeta birer alıcı ve verici cihaz ya da “cep telefonu” gibi olmamızdan dolayı, cep telefonu şarj noktası gibi olan iki alnımızın ortası yani epifiz bezimizi, dünyanın manyetik alanı ile birleştirmek suretiyle bu süreçte oluşan radyasyonla beslemekte ve ruhsal bilinç ve titreşimimizi yükseltmekte, evrene uydurmaya (evrenle frekansal uyum sağlamaya) çalışmaktayız. Kısaca şarj olmaktayız…

Abdestle negatif elektriklenmelerimizi ve düzensiz elektriksel alanımızı topraklayıp, bu ruh ve bilincimizi besleyici radyasyonla titreşimimizi doldurmakta, artırmaktayız adeta…

Topuk anlamına gelen “Tarik” kelimesi ile secdeye vardığımızda, topuğumuzdan, uyluk kemiğimiz (leğen kemiğimiz), oradan 33 boğum omuriliğimiz üzerinden beynimiz, epifizimiz ve tepe çakramıza yükselen tüm enerji alanlarının hareketini içeren bu ibadetle, elektromanyetik alan üreterek temelde aydınlanma sürecimizi aktive etmekteyiz.

Bu esnada adeta muhteşem bir elektromanyetik radyasyon kapasitesi ve enerji alanları olan beden makinesine bağlı bir “çanak anten” geometrisinde olan kafamız ve beynimiz, epifiz ve hipofizimiz, dünyanın manyetik alanı en yüksek bölgesi olan Kâbe yani kıbleye çevrilir. Daha önce de bahsetmiştim, bilirsiniz eskiden TV antenleri farklıydı, çatılarda ya da balkonlarda yer alan bu antenleri, izlemek istediğimiz kanal çıkmayınca, “Çevir çevir, hah tamam orada bırak” derdik, aradığımız kanalı buluncaya kadar.

Kısaca böyle düşünebiliriz. Evren de aynı, göremediğimiz ama bunun varlığını değiştirmediği “kanal yayınları” ile doludur.

Biz antenlerimizi ne yöne çevirirsek o kanalla titreşime ve ilişkiye geçer ve o kanalla bilgi alışverişine gireriz.

Bu şu demektir: “Benzer benzeri bulur” kuralı gereği, rezonansına girdiğimiz kanalda ne varsa, onu seyrediyoruz. Halihazırda yayın yapan milyonlarca başka kanallar olmasına rağmen…

Kısaca neyi arıyorsak onu yaşıyoruz. Ancak üst bilincimiz değil, bizi biz fark etmeden kontrol eden bilinçaltındaki nefsimiz kontrolde olduğundan, biz kendi çekim alanımızdan dolayı yaşadığımız şeyleri yaşamayı hak etmediğimizi düşünüyoruz. İşte bunun için de Kuran sunduğu her tavsiye ile bilinçaltımızdaki bu bizi kafesleyen programı değiştirmeyi sağlıyor.

Namaz mevzuuna devam edersek; aynı anda bu yöne dönmüş milyonlarca insanın enerjisiyle beraber “kolektif” yani “cemaat” halinde (cemaat halinde elektromanyetik radyasyon yayını yapmanın sadece kendi üzerimizde değil, dünyanın manyetik alanı üzerinde de etkilerini anlatmıştık) pozitif ve yüksek enerjili dualar yaymanın etkisi (milyonlarca halis kalp ile yapılan dua yani çağrı enerjilerinin birleşmesi) tam namaz arkasında edilen duanın geri çevrilmeyeceği vaadi, tüm bu anlatımlarla duyan ve işiten sema, iyonosfer ve Torus alanlarıyla ilgili olabilir diye düşünülebilir…

Bu ibadetler aracılığıyla ruhsal titreşimimizin artırılması neticesinde evrendeki yüksek titreşimli bilinç alanları ile bilgisayarda kullandığımız “linkler” gibi bağlantılar kurulur.

Melatonin hormonu “karanlıkta” salgılanmaya başladığı gibi gece sahura kalktığımız müddet içinde en yüksek performanstadır ve bu, epifiz bezimizin de yüksek aktivasyonu anında ayakta ve zikir halinde olmamızı sağlar. Hatta bir müzisyen olarak da söylüyorum, müzisyenler bu saatlerde daha çok ürettiklerini, ilham aldıklarını söylerler. İşte temelde bu etkiler sebebiyle, ilham yoğunluğu bu saatlerde artar.

Sonra sahur ve namaz vakti itibariyle melatoninin en yüksek salgılandığı saatlerde yeme işlemimiz durur ve ertesi akşama kadar yani karanlık yeniden basıncaya kadar “açlığımız” devam eder.

Melatoninin en yüksek olduğu bu süreçte tüm gün boyunca bedene yeni bir yiyecek girmemesi, epifiz bezinin ve melatoninin en yüksek noktada aktivasyonuna devamını sağlar. Vücuda yiyecek girmediği için melatonin aynı şekilde salgısıyla vücutta kalıcıdır, ta ki akşam karanlığı basıp iftar vakti gelinceye dek…

Artık bu sefer yeme izni çıkmış olsa da, karanlık yeniden bastığı için melatonin yeniden hız kesmeden vücutta salgılanmaya devam eder. İşte Kuran’ın 27. gün inzalinin başlaması bu 27 gün boyunca vücut ve beyin kimyasının zikir, ibadet, oruç, epifiz ve hipofizin aktivasyonları ile sezgisellik gözünü açması, bedendeki enerji alanlarının aktivasyonlarının yükselmesi ile daha yüksek bilinç alanlarından bilgilerle iletişim başlar, çünkü alıcı olan insanın ruhsal titreşimleri yükselmiş ve evrendeki yüksek enerji alanlarıyla kontağa geçmiştir.

Elbette ki bu ibadetler ne kadar layıkıyla yapılırsa o derece epifiz ve ruhsal titreşimi etkileyecek ve insanın ruhsal bedeni ve halihazırda evrende her an inzal edilmekte olan evrensel bilgi, Kuran ve O’na ait yüksek bilinçle iletişimini sağlayacaktır.

Ramazanın hemen ertesinde gelen 6 günler, Tur Dağı’na çıkan Musa’ya levhaların 30 artı 10 günlük oruç ve ibadet ertesinde verilmesi işareti, hep göksel bilgilerin bu ibadetlerle aktive edilen görü, sezgi, beyinde açılan yeni kanallar ve ruhsal titreşimin yükselmesi ile yüksek bilinçten alınan bilgilere işaretler var.

Melatonin stresi azaltan bir hormondur, bunun yanında uyku düzenimize pozitif anlamda etkisi ve daha birçok işlevi vardır. Önceden de belirttiğimiz gibi peygamberimizin ramazanda iftarımızı hurma ile açmamız ve bunun dışında da hurma tüketmemiz gibi sünnet ve tavsiyeleriyle paralel olarak hurmanın içinde melatoninin olması da oldukça dikkat çekicidir…

İşte vücutta yayılan melatonin salgılanması hissi ile İslami öğretide “huşu” adıyla nitelendirdiğimiz muhabbet, korku ve sevgiden oluşan bir hale gireriz. İçimizde bir

huzur ve sükûn hali oluşur ki, daha önce de bahsettiğimiz Kuran'da geçen "sekine" halinden tatmak gibidir.

Tıbbi gelişmelere istinaden bulunan verilerde, uyku düzensizliği yaşayan insanlarda problemin "uyumak" değil de düşük melatonin salgılanması olduğu anlaşıldığı için, bu hal melatonin takviyesiyle düzenlenmeye çalışılmakta kullanılıyor. Yapılan istatistiklerde kanser hastalarının "inançlı" olan veya bu durumundan dolayı inanca dönenlerinde kanseri yenme yüzdesinin daha fazla olduğu ve hatta bunun melatoninle de ilgisi olabileceği, düzenli bir şekilde melatonin salgılayan vücutta kanserin yayılmasının engellendiği ve hatta yok olduğu, kısaca melatoninin kansere çare olabileceği belirtiliyor.

Karanlıkta salgılanan melatoninle ilgili araştırmalarda görülen bir başka gerçekse görme engelli insanların kanser olma nispetlerinin inanılmaz derecede düşük olması… Yapılan araştırmalar dünyada kanser olan insanların genelinin sanayide çok ileri gitmiş ve dünyanın "en çok ışık alan" bölgelerinde olduğu görülmüş.

Şimdi bir kez daha epifiz bezimizin aktive edilmesindeki, kireçlenip faaliyetlerine, salgılarına engel konmasındaki faktörlere bakarsak:

Önceden de belirttiğimiz gibi diş macunlarında bulunan ve şehir sularına da katılan florür başta olmak üzere, içinde cıva bulunan amalgam dolgu epifiz dokusu üzerinde kireçlendirici etkiye sahip. Hatta amalgam dolgu kullanan insanlarda panik atak olma oranının da daha fazla olduğu iddiaları ve bu dolgulardan kurtulan insanlarda bu atakların neredeyse kalmayacak kadar azaldığı vakalar yurtdışında tartışılmakta ki Avrupa'da amalgam dolgu kullanımının yasak olduğu da iddialar arasında…

Dişlerimiz fırçalanırken floridin diş etlerimiz kanalıyla emilerek beyne ulaşması ve epifizimizi adeta "uyuşturması", kireçlendirmesi daha önceki bölümde de belirttiğimiz peygamberimizin misvakla diş fırçalanması sünneti ve ramazanda insanların ağız kokusunun hayırlı olduğuna ilişkin anlatımla da örtüşmekte…

Elbette ki dişler temizlenmesin demiyoruz, ancak bunu fluoridsiz temizleyicilerle ya da misvakla yapmanın tavsiye edildiği, aksi halde epifizin bu en yüksek aktivasyona ulaştığı dönemde uyanışımız başlayabilecekken bu tür kimyasallarla köreltilebildiğini de görebiliyoruz.

Sadece bunlar değil, bunların yanında halihazırda beden ve özellikle beyin hücrelerine de zarar veren sigara ve alkolün de "günah" nitelendirmesiyle kuldan uzak tutulmak istenmesi, aynı sebeplerle de ilintili…

Kuran ve İslami öğretilerimize derinlemesine baktığımızda, Beşer'i İnsan makamına ulaştırmak için, temel hedefin ("çift boynuzluluk" ya da "bakara" hali yani) beynin tüm nöronlarıyla, epifiz ve hipofiziyle tam faaliyeti ve BİR'leştirilmesinin işaret edildiği ve bu amacın gerçekleştirilmesine yönelik tavsiyeler sunulduğu anlaşılabilir…

Kıyam-Et yani "uyan" anlatımı, öncelikle bilinçsel bir uyanışı anlatır ve beyin enstrümanı, gereken faaliyetlerini sağlayamazsa, hakiki sandığımız bu dünyada adeta "uyurgezer" bir beşer versiyonuyla, ölene dek uyumamıza sebep olacaktır. Peygamberimizin "insanlar uykudadır ölünce uyanırlar ve bu dünya rüyadır" gibi içeriklere sahip anlatımları, hep bu bilgileri destekler niteliktedir.

Kuran'da yer alan "karanlıkta kalmak ve aynı anlama gelen zalim, zulüm" ve tam tersi "nurlanma" yani aydınlanma, işte tüm bu anlatımların etrafında dönen manalardır.

Peygamberlere vahiylerin dağlarda gelmesinin de en önemli sebebi yine epifiz bezimizin dağ gibi yüksek yerlerde, diğer bölgelerde olandan daha aktif hale gelmesindendir. Dağlar zaten "koni" geometrik şekliyle, bedenin koni şekline benzer ve tepe çakra denilen o en yüksek merkez de, enerji alanlarının toplanması ile kişide ruhsal bilinç titreşiminin artmasına destek veren bir başka faktördür.

Eski çağlardan beri birbirinden bihaber medeniyetlere mensup insanlar tarafından, dünyanın çeşitli bölgelerinde yüksek enerji alan merkezlerine göre (çakra merkezlerinde) geometrik yapılı tapınaklar yapılmıştır.

Bu tapınaklarda güneş ışınlarının dünyaya düşme açı ve saatlerinin hesaplanmasına göre yapılmış belirli ayin bölgeleri vardır ki, tüm bunlarla bahsettiğimiz epifiz bezi aktivasyonu (bilinç/titreşim yükseltimi) hedeflenmiştir…

Hatta Mısır piramitlerinde de güneş saatlerine göre düzenlenen ve astronomik olarak da belirli ilahi etkileri artıran etkileri olan yıldızlarla, Şira (Tarık) gibi firavunların epifiz ve hipofiz faaliyetlerini artırmak üzere düzenlenen ayin ve tören merkezleri hücreleri olduğu anlatılır.

"Nefsini bilen Rabb'ini bilir" ifadesindeki nefis aynı zamanda bir anlatımla "nefesini bilen de Rabb'ini bilir" anlamına gelir. Çünkü nefis aynı zamanda nefes de demektir. Nefesi Rahmani'yi içine çekme çalışmaları, dağlarda inzivaya çekilme, oruç, namaz gibi tüm bu ibadetler, bedendeki ruhsal çakra merkezlerini harekete geçirerek, hipofiz ve epifizin maksimum performans seviyesine ulaşmasıyla, tepe çakra dediğimiz ve adını adeta yukarıdaki "dağ" gibi "küçük dağ" yani "tepe" tanımından alan bu çakranın da tamamen aktive edilmesiyle Safiye makamına ve orada açığa çıkan titreşimle Teklik bilincine ulaşmak ve o bilinçte makam edinip yaşayabilmek hedeflenmektedir.

"Ona ruhumdan üfledim."

Allah'ın nefesinden oluşan bu kâinatta, O'nun nefesiyle can bulmuş varlıklar için, nefes bu konuda önemli bir konudur. Allah'ın HU ismiyle de bu nefese atıf vardır.

Peygamberimizin; "karnınızı tam doyurmayın" hatta "midenin üçte biri kadar tokluk" tavsiyesi ve O'nun yaşantısına bakıldığında, midenin doldurulmaması, nispeten boş bırakılması tavsiyesi ile melatonin hormonunun zirvede tutulmasının da amaçlanmış olabileceği tefekküre değer.

Allah Resulü (sav), Sahabe ve Sır'ra erenlerin az yemekle ilgili ifadeleri:

"Az yemek ve az içmek suretiyle nefsinizle cihat ediniz. Az yeme ve az içmenin sevabı tıpkı düşmanlarla cihat etme sevabı gibidir. Allah katında bundan daha makbul bir sevap yoktur."

"Midesini yemekle dolduranın gök melekûtuna (sırlar âlemine) yükselmesine izin verilmez."

"Allah katında en sevimlileriniz; çok düşünen ve az yemek yiyenlerdir. En sevimsiz olanlar ise; çok yiyenler, çok gülenler ve çok uyuyanlardır."

"Çok yemek ve içmekle kalbinizi öldürmeyiniz. Kalp ekin gibidir, fazla sulanan ekin çürür."

"İnsanın doldurduğu en kötü kap; karnıdır."

"Karnınızın üçte birini yemeğe, üçte birini suya, üçte birini teneffüs etmeye ayırın (yani boş bırakın ki daralmayasınız)."

"Karnınızı tam doldurmayasınız ki ibadet ve zikre gücünüz olsun."

“Şeytan insan vücudunda kan gibi dolaşır. Az yiyiniz ki, şeytanın yolları tıkansın.”

Tüm bunların yanında, epifizden salgılanan melatoninin yüksek tutulmasındaki amaçlardan biri de yine epifizden salgılanan ve DMT adı verilen bir diğer salgı.

Şimdi önce DMT neymiş bir bakalım.

93. Beyin sapımızın hemen üstünde ve aşağı yukarı bir ceviz büyüklüğündeki talamus acı ve ağrı gibi duyuların belirli bir dereceyle algılanmasını sağlayan ve sinir sinyallerinin okunmasında tercüme görevi yapan bir sinir dokusu. Ağrı dışındaki öteki algılamalarımızın bilgisi önce işlemden geçiyor ve cerebral korteks dediğimiz alanın ilgili bölümlerine tevdi ediliyor… Bunun yanında talamusun hafıza ile de ilgili fonksiyonları olduğu düşünülüyor…

94. Diğer anlatımıyla cennetten kovulup dünyaya gelen Âdem hikâyesi.

95. Hatta buna benzer bir örnek verirsek, mesela havaalanlarının etraflarına radyo istasyonları kurulabiliyor mu ya da eğer bu gerçekleştirilebiliyorsa teknik anlamda ne tür kurallar getirilmiş bu konudaki düzenlemeleri incelemek lazım… Çünkü radar denilen sistemle yani yine radyo dalgalarıyla frekanslarla yönünü bulan uçaklara, başka frekanslar karışması neticesi kaybolma veya daha pek çok hatalı yol okuması olabilir. Radyo dalgaları ve frekans meselesi her anlamda yolumuzu bulmakta o kadar önemli ki hayret verici…

DMT-I

OL-mak ile ÖL-mek arasında sadece iki nokta farkı vardır…
İki nokta birleşince bir "doğru" oluşur… Ve yegâne doğru O'dur.

"Dimetiltriptamin veya kısa adıyla DMT, beyin dolaylarındaki pineal bez tarafından uyku sırasında salgılanan bir çeşit halüsinojendir. Salgılanması rüyaların görüldüğü evreye denk gelir ve etkilerinin arasında zaman algısında değişim vardır.

Beyin, uyku dışında sadece ölüm ve doğum sırasında DMT salgılar. Ölüme yakın deneyim yaşayan insanlarda "ışık görmek" gibi anlatımlar vardır bilirsiniz… Yapılan araştırmalarda görülmüş ki bu olay yine hem vücuda alınan DMT sırasında hem de ölüm sırasında yaşanır. (Halk arasında "üçüncü göz" diye tabir edilen yerin denk geldiği bölge, aslında DMT'nin salgılandığı pineal bezin tam üstüdür.)

DMT, diğer adıyla RUH MOLEKÜLÜ.

Günümüzde Peru'da bazı kabileler tarafından ayahuasca adıyla kullanılmaktadır. Kullanımı birçok ülkede yasaktır.

DMT temelde LSD'nin bir türüdür. Ancak enteresan olan, sinir sistemine sahip olsun olmasın hemen hemen tüm canlıların DMT üretmesidir.

Neden ve nasıl üretildiğine ilişkin pek çok tezden sonra fark edilmiş ki DMT vücutta ve özellikle epifiz bezi tarafından üretiliyor. DMT'yi, pineal yani epifiz, uyku esnasında ve özellikle rüya anında salgılıyor. Rüyaların tür ve şekli ise bu molekülün ne kadar salgılandığı ile ilgili.

Diğer yoğun salgılandığı anlarsa ilginç…

DMT vücutta doğum esnasında hem anne ve hem de bebek tarafından salgılanıyor ve ölüm esnasında salgılanıyor ki, salgılamaların bu dönemlerde gerçekleşmesinin, ruhun bedene giriş ve çıkışının kolaylaştırılması ile ilgili olabileceği düşünülüyor…

Çeşitli bitki ve tohumlarda bulunan DMT molekülü vücuda yemek ya da içmek suretiyle alındığında, epifiz salgısındaki DMT ile benzer etkiler oluşturur. Epifizden salgılanan pinolinin yapı bakımından üzerlikotu bitkisinin tohumlarındaki maddelerle (harmalin/peganum harmala) benzerliği tartışılmazdır ve nazar için evimizde yakılması tavsiye edilen diğer adı nazarotu da olan üzerlikotunun yakılıp tütsülenmesi ile bu koku solunum yoluyla bedene girdiğinde, bedende DMT etkisine benzer bir metafizik etki yaratır. Hatta akasya bitkisinin de benzer bir tesiri olduğu bilinir. Bunun dışında DMT ve çeşitleri yönünden zengin başka bitkiler de vardır. DMT'nin epifizin salgıladığı diğer hormon melatoninle de ilişkisi olduğu düşünülmektedir.

Enteresan olan dışarıdan sağlanmaya çalışılan bu etkiler halihazırda ibadetlerde veya meditasyon yolu ile de kısmen sağlanabilmektedir.

İslamiyet'in bedensel durumumuzu (oruç, namaz, yeme içme vs.) duygusal halimizi (teslimiyet, razı olmak, tevekkül vs.) ve zihinsel (zikir gibi) hallerimizi kısaca vücut ve beyin kimyamızı belirlemenin yanında, Kuran'ın ayetleri ve Peygamber'in (sav) sünnetleri, hadisleri aracılığıyla tavsiyelerine baktığımızda Allah'a diye yapılan ibadetlerin (hidayet vasıtalarının) aslında insanın kendisine nasıl da bir hediye, lütuf olduğunu anlamaya başlıyorsunuz.

Samed olan; ne ibadetimize, ne duamıza, biz âcizlerin hiçbir şeyine ihtiyacı olmayan Allah'ımız ve O'nun bunları tebliğ ettiği kıymetliler kıymetlisi resulü, bize aslında "kendi" kurtuluşumuzu vermeye çalışırken bile "sevap" anlatımıyla bunları Allah için yaptığımız, kendi isteklerimizden O'nun için ödün verdiğimiz için de bir de üstüne ödüllendirileceğimizi anlatıyor ve vaat ediyor. Buradaki zarafet bile üzerine yıllarca konuşulmaya değer.

Allah'ın mülkünü parasını, bir başka ihtiyaç sahibi kula verdiğinde sana "Allah'a ödünç ver" ifadesiyle gösterdiği tevazu, bir de kendi mülkünü vermeye sadece "araç" olduğumuz için bile bize sevap yazması nasıl bir sevgi, nasıl bir merhamettir ALLAH aşkına…

Bakara 245. ayet:

"Kim Allah'a güzel bir borç, ödünç verirse, o takdirde, o (verdiği) kendisine kat kat çoğaltılarak ödenir. Ve Allah (ilahi kanun gereği kişinin rızkını) daraltır ve genişletir. Ve O'na döndürüleceksiniz."

Konumuza devam edersek, peygamberimizin "kendisine sevdirildiğini söylediği 3 şeyden" biri olan "koku" ya işareti ile temelde Nefesi Rahmani'nin parçası olan bizlerin "solunum yollarımız" başta olmak üzere ilgili organlarımızı; bununla beraber bedenimize yeme içme yolu ile giren ve bizi "paslanmaktan" koruyan besinlerin düzenlenmesi işareti ile beynimiz, epifiz, hipofiz ve "ikinci beynimiz" olarak nitelendirilen "bağırsaklarımızı", kısaca beden organizmasına ait her bir parçamızı, nasıl da beden-ruh-bilinç bütünlüğüne uygun hale getirmemiz için tavsiye ve işaretler vermiş olabileceğini görebiliyorsunuz.

Epifizi anlatmak için yaptığım araştırmalarda beni çok etkileyen konu, namazda yapmamız tavsiye edilen bir hareket olmuştu.

Bu cevabı Allah'ım karşıma çıkarmadan daha birkaç gün önce kendi kendime "Neden namazda seccadenin ucuna bakmamız ve gözümüzü kaldırmamamız, bir noktaya odaklanmamız tavsiye edilir? Ne olur ki bir noktaya bakmasak?" gibi bir soru kafamdan geçmişti.

Sonra epifizi incelerken, epifiz bezinin ibadet dışı yöntemlerde aktive edilmesinde "tek noktaya odaklanma" tavsiyesiyle karşılaştığımda (beni artık az çok tanıdınız), tabii ki çok duygulandım ve yine çok ağladım… Sonra da yine canım Allah'ıma sorumu cevapsız bırakmadığı için çok teşekkür ettim. O'nun elini bırakmayın… O siz bırakmadıkça elinizi bırakmaz… Olur da bırakırsanız yakardığınızda yine tutar elinizi… O öyle sever kulunu öyle kapılarını açar kuluna…

Biz "insan" olmaya çalışan beşerler her şeyin bu aklımızla bile anlamını anlamaya çalışıyoruz. Elbette ki birçok açıklaması olduğunu biliyordum, bu "seccadede bir noktaya odaklanma" meselesinin, ancak beşer işte illa ki başka sebeplerle de karşılaşmak ve daha da hayrete düşmek istiyor. Oysaki tüm tavsiyelere ilişkin açılım ve anlatımlarda daha bilmediğimiz ne sebepler vardır Allah'ımın hikmetine ilişkin…

Evet seccadede tek noktaya odaklanmamız bile epifiz, hipofiz bezlerimiz ve beyinsel aktivitelerimizin en üst seviyeye ulaşabilmesine ve bilincimizdeki perdeleri kaldırmamızın kolaylaştırılmasına yönelik.

“Deli, mecnun” gibi suçlamalarla karşı karşıya kalmış peygamberler ve Allah dostlarında ruhsal görünün açılması ve hakikate ait perdelerin kalkması ile görmeye başladıkları hakikatler ve Kuran’da sürekli karşımıza çıkan zalim, zulüm yani “karanlıkta kalmış ve türevleri” tanımı bu manada oldukça anlam ifade eden bir durum. Nurlanma “nurun âlâ nur”, “aydınlanma” gibi tanımların bilincin üzerindeki bu perdelerin kaldırılması ile yakın ilişkide olduğunu ve bunun gerçekleşmesinde de kalp, beyin, pineal bez ve aktivasyonlarının ilişkisinin merkezde olduğunu düşünebiliyoruz. Ama elbette ki her şeyin doğrusunu her zaman ve sadece Allah’ımız bilir.

DMT’nin etkileri üzerine yapılan deneylerde açığa çıkan sonuçlar, her kim üzerinde denenmiş olursa olsun aynı hissi yani Teklik ve Birlik hissini yaşatması bakımından ilgi çekicidir.

Bu konudaki en ünlü bilimsel çalışma,[96] ABD’de New Mexico Tıp Fakültesi’nde Prof. Rick Strassman tarafından, fakülte, hükümet ve FDA’den onay alınarak gerçekleştirilmiş. Bu çalışmada pineal bezden salgılanan “dimetiltriptamin” (DMT) adlı maddenin gönüllü denekler üzerinde uygulanmasıyla, ölüm öncesi deneyimler, halüsinasyonlar ve beden dışı deneyimler gibi paranormal olaylar saptanmış. Deneklerin çoğunda benzer deneyimlerin yaşanması, DMT’nin “ruhun molekülü” olarak anılmasına sebep olmuş.

Allah’a ulaşmak temelde halihazırda bilinçte örtülü katmanlarda var olan, kendini açığa çıkaran Asli Hakikat’i fark etmesidir. Kuran’da bolca geçen “Aslına Rücu” yani “aslına dönme” “inna ileyhi raciun” “Ona döneceksiniz” anlatımı da buna işarettir.

Epifiz bezimizin düzenli faaliyeti; bunamadan strese, kansere, yaşlanmaya kadar öyle çok rahatsızlığa karşı bir doğal koruma ki, günümüzün, hastalıklara karşı savaşma metotlarından anti aging anlatımlarına kadar, bunları sadece İslami öğretileri takip ederek yapabiliyor olmak (ve bunun üzerine bir de bunları yaptığın için sevap kazanmak) hakikaten insan için bir Allah lütfu…

Bitkilerin kendi aralarında bir iletişiminin olduğunu ve bunun kanıtlandığını önceki bölümlerde belirtmiştik. İlginç olan ise, bitkilerin diğer organizmalarla arasındaki ilişkide de, onlarda doğal olarak bulunan DMT’nin rolü olabileceğinin ifade edilmesi.

Bakara 31. ayet:

“Ve (Allah), Âdem’e, (Allah’ın) isimlerinin hepsini (bu isimlerdeki hikmetleri) öğretti. Sonra onları meleklere arz ederek dedi ki: Haydi sadıklardan iseniz bunları isimleri ile bana haber verin (söyleyin).”

Daha önceden de paylaştığımız bu ayetle de idrak edebiliyoruz ki, insan Allah tarafından beyin yapısı gereği kâinatın hakiki yapısını kavrayabilecek kapasitede yaratılmıştır. Ancak bilinçaltımız “limbik” denilen bir otomatik sistemin egemenliğinde baskılandığı müddetçe, üst bilinç ve ona ilişkin frekanslarla iletişim kuramaz ve hakikatini idrak edemez…

“DNA” bölümünde bahsettiğimiz gibi zikirden namaza, inzivaya kadar tüm İslami öğretiler temelde bedensel şartlanmışlıklarımızın “bilincimiz üzerindeki örtüleri” bu yollarla kırması ve yüksek bilincin her an bizlere, evrene yaydığı frekans ve farkındalık seviyeleriyle iletişim kurmamızı sağlamak için gereklidir. Yaptığımız bu ibadetlerle, ruhsal âleme geçiş kapımız olan epifiz bezini aktive ederek, hakikat boyutundaki varlığımızla irtibat haline geçmemiz amaçlanmaktadır.

Beyne saniyede yüzlerce milyar birim bilgi akışı üst bilinç ve frekanslardan akmakta olduğu halde, beynin ancak bu bilginin birkaç bin birim kadarını idrak edebildiği güncel araştırmalarda elde edilen bir veridir.

Nöroloji uzmanı Dr. Ömer Hakan Yavaşoğlu “Pineal Bez” adlı yazısında DMT’nin insanlardaki etkisiyle ilgili çok çarpıcı bir iddiayı ortaya koymuştur. Kâinattaki tüm bilinen canlılarda olduğu bilinen DMT’nin “insanın evrendeki tüm canlılarla (varlıkla) arasındaki ortak dili olabileceği” düşünülmektedir. Hatta belki de dünya ve diğer gezegenler, galaksiler ve bilinen tüm varlık ile ortak rezonans dili olabileceği ileri sürülmüştür. Bazı bilim insanlarına göre stres sırasında pineal bez çok önemli oranda DMT hormonu salgılar. Hatta meditasyon, oruç tutmak, uzlete çekilmek, ilahi söylemek, sükûtla içimize yönelme (az konuşma) sırasında pineal bez aktivasyonu artar ve DMT seviyesinde bir patlama oluşabilir.

96. Üçüncü Göz Molekülü Ürün Dirier/Levent Ersan röportajı

DMT-II

DMT ile yapılmış deneylerde, kişilerde varoluştaki hayvandan bitkisine her şeyle evrensel bir lisan ve birlik hissine ulaşılması, aynı zamanda bilincimizin bedenle sınırlanmış olmadığı ve bilincin bedenden ayrıldığında zaman ve mekânsızlık hissi içinde büyük bir mutluluk hissini deneyimlediği de alınan sonuçlar içinde.

Baktığımızda Allah'ın sınırsız ilim denizinde bir damlaya dahi tekabül etmeyen tüm anlattıklarımız, bizlere ne kadar muhteşem bir ilim denizinde sevgi ile yüzdüğümüzü gösteriyor.

Şu ana dek İslamiyet'e ilişkin ister ibadet ister duygusal düzenlemeler olsun, diğer öğretilerde de kısım kısım bulunabilen benzer bilgiler vardır.

Bilgi TEK'tir ve o da Allah'a giden yoldaki tanımıyla Teslimiyet'tir. Daha birkaç gün önce kitleleri peşinden sürükleyen dünyaca ünlü Hint asıllı Amerikalı hekim ve alternatif tıp uzmanının sosyal medyada paylaştığı bir söz dikkatimi çekti:

"Surrender is real, holding on is an illusion" yazmıştı…

Yani bir anlamıyla, "Teslimiyet hakikattir, direnmekse illüzyon."

Gülümsedim. Dünyanın dört bir yanında ister bilimadamları, ister felsefeyle ilgili yazarlar hep Surrender, yani Teslimiyet'ten bahsediyor ve alkışlanıyorlar. Merak ediyorum biliyorlar mı ki teslimiyetin, kelime anlamı ile İSLAMİYET'in TAM karşılığı olduğunu.

Kendileri bile bilmeden İslamiyet'in tasvirini ve tarifini yapmaları güzel Allah'ımızın nasıl da ince bir cilvesi.

Sorsak belki "dine inanmıyorum" diyecekler ama anlattıkları bilgiler ve verdikleri tavsiyeler her tür zaman, bilim ve teknolojinin üstündeki dinimizin öğretileri…

Peygamberimizin nasıl muhteşem bir âlim olduğu ise her adımı, her sözü ve yaşantısıyla yürüyen, yaşayan Kuran olmasından belli…

Bizlere düşen Allah'ımızı, Kuran'ı ve Peygamber'i (sav) anlatabilmek için ve dinimizi yayabilmek için önce İslamiyet'in hakikatini kendi kalıplarımızdan da sıyrılıp anlamaya çalışmamızdır. Biz bunu yapamazsak İslamiyet hakkında TV'de ve medyada gördükleri olumsuz resim ve kandırmaca anlatımlardan başka bir fikri olmayanlara nasıl anlatabiliriz ki, bu yolculuğun hakikatini?

Yurtdışında yaşayan arkadaşlarım dinimi sorduklarında dünyevi sistemdeki aldatıcı "şeytani" kalıplar yüzünden herkesin kendi kafasına göre inanıp şekillendirdiği "din" tanımı sebebiyle "Allah'ımıza ulaşmak için hakiki Müslüman olmaya çalışan bir Allah yolcusuyum" demeden önce, onların İslamiyet'i çeşitli şeytani güçler dolayısıyla önyargılar içinde anlayacaklarını bildiğimden, ilk etapta İslam ve Müslüman kelimelerinin anlamlarını veren kelimelerle tarif ediyorum kendimi.

Ve o kelime TESLİMİYET… İngilizce karşılığına gelirsek "surrender". Aynı Chopra'nın belki de bilmeden "surrender" hakikattir dediği gibi… İslamiyet'in hakikat olduğunun sadece başka bir dildeki tercümesiyken, bu sözler, kavram karmaşasından dolayı bu hakikat, perdeleniyor insanların bilincinde…

Yurtdışındaki arkadaşlarım "I m the one who surrenders to Allah" dediğimde önce boş gözlerle bakıyorlar bana. Çünkü bu şekilde bir din ismi duymamışlar.

Bana “Religion’ın ne?” diye sorduklarında onlara “Benim yolum teslimiyet yolu” diyorum… Çünkü “religion” yani “din” dediğimde yine “kavram kabri” sebebiyle “önyargı ve şartlanmalar” yüzünden es geçecekler ve bilinçlerini perdeleyecekler biliyorum.

Din ve İslam kavramlarının tanımlarını kendi haddimce, bizlere “gösterilen” medya ya da diğer kanallarla maniple edilen gerçek olmayan “resimlerle” değil, hakiki içerikleriyle vermeye çalıştığımda, benimle tartışma modundan çıkıyor ve dinliyorlar.

Çünkü onlar da ben de “şartlanmışlıklarımızın”, kavramları kabir ve kalıplara koyup bize sunanların bizlere algılatılması ile düştüğümüz “kabir azaplarının” farkında bile değiliz.

Bazı İslami tavsiyeler için; bunlar yogada da var, ya da şu felsefede de var derseniz, elbette var. Kısmi bilgiler var ama eksik ve yetersiz. Zaten o bilgiler de gelmiş geçmiş yüz binlerce peygamber ve Allah dostunun anlattığı İslam/Teslimiyet yoluna ait bilgiler, yani İslam bilgilerden alıntılar. Allah Celle Celalühu O’nun yanındaki tek Yol’un, yani Din’in İslamiyet yani Teslimiyet olduğunu Kuran’da açıkça belirtmiş.

Vakıa 79. ayet:

“La yemessuhu illel mutahherun (mutahherune).”

“Ona, temiz olanlar, tahir olandan başkaları dokunamaz.”

Bizler bunu sadece beden abdesti ya da biraz da derinleşmişler Kalp temizliği Niyet temizliğiyle yönelme tavsiyesi olarak görürüz. Oysaki en büyük kirliliklerden biri de BİLİNÇ KİRLİLİĞİ’dir.

Yanlış “şartlanmışlıklardan” arınmamız, tozlu suyla dolu bardağımızı boşaltmamız ve “boş kalıp” yani ademiyet makamına ermemiz, temiz bilgiyle dolmamız için bir şarttır.

Bilinçaltı temizlenmemiş, yukarıda belirttiğimiz gibi limbik sistemine esir olmuş (frontal lob, Kuran’da “perçem”) ve iradesiyle yani Hz. İsa gibi ruhunu, nefsi, yani “eşeği” üzerine bindirip de onun üzerine çıkmamış kişi ve bilinç, verilen bilgiyi, aynı bir kanalı izlerken başka frekansların karıştığı gibi ya hiç ya yarım yamalak anlayabilir.

İşte zaten “şeytan” anlatımı da bunu yapar. Fikirle caydırır. Başka bir gücü yoktur ki! Ama kâinatın ve bizlerin de bir “düşünceden” ibaret olduğunu anladığımızda, peygamberimizin dediği gibi şeytanımızı da Müslüman edebilecek güç, irade ve bilinç seviyesine gelmemiz gereğini anlarız.

Kuran’da verilen öğretiler Allah’a ulaşma yolunda Miraç merdivenine tırmanırken en emin, en doğru ve en güvenli şekilde Allah yolcusuna ışık tutar. Epifiz bezinin, beynin ya da DMT’nin deneyler, dışsal etkilerle ve yollarla aktive edilmesi gibi durumlarda felce kadar varabilen sonuçlar oluşmaktadır. Ya da meditasyonla az da olsa açılabilen algıların, rahmani etki ve güçler yanında şeytani güçlere de açılması ve bu yöntemlerde İslami öğretilerdeki gibi cinni ve şeytani etkilerden “korunma metotları” olmaması, pek çok insanın diğer yöntemlerde istenmedik sonuçlarla karşılaşmasına sebep olmuştur.

İstidraç denilen İslam dışı metotlarla bilinç yükselişleri ve İslami yoldaki gibi yükselinen bu bilinçlerde mertebe ve makam edinememenin verdiği bilinç düşüşleri, o yöntemlerde yol almaya çalışan çok kişide tahribat oluşturmuştur.

Bu yolun kemali, Allah'ın hikmeti ile yalnız İslamiyet'te vardır. İslamiyet'te bile bir rehberi yani mürşidi olmayanların, ciddi sıkıntılar yaşayabileceği uyarısı ile muhakkak bir rehber edinmemiz tavsiye edilir.

Kuran Kuran'dan önce gelen kitap ve öğretilerin tahrif edildiğine işaret etmiş ve İslamiyet'in (Teslimiyet'in) Âdem'in dünyaya gelmesinden bu yana aldığı tüm süreç ve mertebelerin ve EN kâmil halinin de, peygamberimizle sonlandığını da belirtmiştir…

Hicr 9. ayet:

"İnna nahnu nezzelnaz zikre ve inna lehu le hafizun (hafizune)."

"Şüphe yok ki Kuran'ı, o zikri biz indirdik biz ve şüphe yok ki onu biz koruyacağız."

Kuran'ın ARAPÇA değil RAB'ca olması ise onun bizimle, bilincimizde halihazırda var olan Rabca ile konuşmasını sağlar. Teslimiyet yine burada girer devreye, gayret gösterene Kuran kendini açar. Bu yüzden Türkçe meali ile sınırlamayalım, bu biz ona yöneldikçe gül yaprağı gibi örtülerini ve kendini açan Kitap'ı…

İslamiyet'te bedenini (vechini), nefsini, ruhunu, akıl ve iradeni bu dünyadayken Allah'a teslim etme etapları öğretilir. Bizler önceden de belirttiğimiz gibi "emanetçiyiz". Bu ruhun, bedenin, nefsin sadece geçici kullanıcıları ve tezahürleriyiz.

Aldığımız emaneti sahibine doğru şekilde teslim etmenin yoluysa, peygamberimizle gelen Kuran ve İslamiyet'in en kemal mertebesinin takibidir.

Kâinatta Allah'tan başka bir şey olmadığına göre, O'na giden yol da tektir. Ama o yolu herkes kendi idrakine göre kat eder. Ne kadar insan ne kadar canlı varsa, o kadar âlem vardır ve o âlemlerin yegâne Rabb'i de Allah'tır.

Her birimizin zaten teslim olmaktan başka şansımız olmadığını hatırlatırım. Ama mesele o hatırlatılmadan önce irademizle bunu yapabilmektir. Ve burada salaha, kurtuluşa ulaşacak olan da biziz. Ah bir bunu görebilsek, bazı anlamsız soruları sormayı bırakırdık.

Ah…

Mevlana Hazretleri nefsi eşeğe benzetir. Çünkü nefis insan terkibinde ruhun bineğidir.

Hz. İsa'nın Kudüs'e eşek üzerinde geldiği anlatımında, Ruhullah olan Hz. İsa'nın sembolize ettiği şey, Ruh'un nefsin üstüne çıktığı makam olduğudur…

Ve Mevlana ne güzel özetler:

"Sen Hz. İsa'yı bırakmışsın da onun bindiği eşeği beslemişsin. Onu geliştirmişsin. Ey eşek huylu gafil! Bil ki irfan İsa'nın nasibidir. Eşeğin yani bedenin nasibi değildir. Eşeğin iniltisini duyarsın da, ona acırsın; bilmezsin ki, o eşek sana eşeklik ediyor."

YA BENİ İSRAİL

İsrailoğulları, İbrani din büyüğü ve atası Yakup'un 12 oğlunun soyundan gelenlere verilen isimdir. İbrahimi dinlerde Yakup'a Tanrı tarafından İsrail ismi verildiğine inanılır (Yaratılış 32:28). Yakup, İslam'a göre peygamberdir ve Kuran'da da İsrail ismi Yakup yerine kullanılmıştır." (Âli İmran 93).

Yakup'un 12 oğlunun soyundan gelenler On iki İsrail Kabilesi'ni oluşturmuşlardır.

İsrail kelimesi "Tanrı'nın yolunda, doğru yolda" veya "Tanrı'yla güreşen" anlamına gelir. "İsra" (İbranicede güreşmek) ve "el" (Semitik dillerde Tanrı) kelimelerinin birleşiminden oluşmuştur. Zira Tanah'ta Yakup'un Tanrı ile güreşi anlatılır.

İsrailoğulları İbrani soyundan gelirler. İbrani kelimesi Eber kökeninden gelmektedir. Eber Nuh'un soyundan gelen ve Yakup'un büyükbabası İbrahim'in atasıdır. Ortodoks Yahudiler ve dindar Yahudilerin çoğu "ilk İbrani" olarak İbrahim'i kabul ederler.

İslam Peygamberi (sav), İsmail Peygamber'in soyundan gelmektedir. İsmail ile İshak kardeştirler. İkisi de İbrahim'in oğulları olduğundan Muhammed de bir İbrahim oğludur.

Bu nedenle İsrailoğulları ve İslam Peygamberi Muhammed'in de (sav) mensubu olduğu Haşimoğulları akrabadır. Bununla birlikte Kuran'da Yakup'un Yahudi veya Hıristiyan olmadığı belirtilir:

"Yoksa siz, şüphesiz ki İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve oğulları Yahudi veya Nasara idi mi diyorsunuz? De ki: Siz mi daha iyi bilirsiniz yoksa Allah mı? İndinde, Allah'ın şahitliğini gizleyenden daha zalim kim olabilir? Allah varlığınızın hakikati olarak, yaptıklarınızdan gafil değildir." (Bakara 140)

İbranilerin veya İsrailoğullarının kökenlerine ait tartışmalar halen devam etmektedir. (Kaynak: Vikipedi)

Şimdi araştırmacı yazar Cengiz Duman'dan bir alıntı yapmak istiyorum:

"Yakup Peygamber tayin edildiği bir dönemde bir gün; güreş yaptığı biri ile yenişemeyip, güreş yaptığı kişinin topuğunu incitmesi üzerine bu olaya istinaden aldığı İsrail lakabı ile İbrani tarihi İsrailoğulları tarihine dönüşür."

Meğer Yakup ile güreşen kişi Yehova (Tanrı) imiş!

Dolayısıyla Yakup, bu olay sebebiyle "Tanrı ile güreşen" veya "Tanrı ile uğraşan" manasına gelen "İsrail" lakabını alır. Tanrı'yla güreşmesine dair anlatılan bu muharref (tahrif edilmiş, değiştirilmiş) kıssadan itibaren Yakup'un adı onur unvanı olarak "İsrail" (Yisrael) adıyla; onun çocukları da "İsrailoğulları" (Bney Yisrael) unvanıyla tarihe geçmiştir.

"Bir adam gün ağarıncaya kadar onunla güreşti. Yakup'u yenemeyeceğini anlayınca, onun uyluk kemiğinin başına çarptı. Öyle ki, güreşirken Yakup'un uyluk kemiği çıktı. Adam, bırak beni, gün ağarıyor, dedi. Yakup, beni kutsamadıkça seni bırakmam, diye yanıt verdi. Adam, adın ne, diye sordu. Yakup. Adam, artık sana Yakup değil, İsrail denecek, dedi, çünkü Tanrı'yla, insanlarla güreşip yendin. Yakup, lütfen adını söyler misin, diye sordu. Ama adam, neden adımı soruyorsun, dedi. Sonra Yakup'u kutsadı. Yakup, Tanrı'yla yüz yüze görüştüm, ama canım bağışlandı, diyerek oraya Peniel adını verdi. Yakup Peniel'den ayrılırken güneş doğdu. Uyluğundan ötürü

aksıyordu. Bu nedenle İsrailliler bugün bile uyluk kemiğinin üzerindeki siniri yemezler. Çünkü Yakup'un uyluk kemiğinin başındaki sinire çarpılmıştı."

Öncelikle burada üzerinde tefekkür edilmesi gereken pek çok şey arasında bir önceki bölümle ilgili enteresan bir noktayı belirtmek istiyorum…

Yakup için "Tanrı'yla yüz yüze görüştüm, ama canım bağışlandı" diyerek oraya PENİEL adını vermesi…

Ve Yakup'un PENİEL'den ayrılırken güneşin doğması.

Size neyi anımsattı?

Gece son derece yoğun aktivasyondayken güneşin doğuşuyla beraber, aktivitelerini düşüren PİNEAL bezimiz…

Tanrı'yla Yakup'un görüştüğü yer olarak ifade edilmesi ise, ruhun oturduğu yer olarak da nitelendirilen pineal bez ile ne kadar da özdeş bir anlatım.

Yazının devamına geçelim…

Kuran-ı Kerim Yakup'un adının İsrail olduğunu şu iki ayeti ile tasdik etmektedir: "Tevrat'ın indirilmesinden önce, İsrail'in (Yakup'un) kendisine haram kıldıkları dışında, yiyeceğin her türlüsü İsrailoğullarına helal idi." (Âli İmran/93) "İbrahim ve İsrail'in (Yakup) soyundan, doğruya ulaştırdığımız ve seçkin kıldığımız kimselerdendir." (Meryem 58)

İslam tarihçileri ve müfessirler; Arapça olmayan İsrail kelimesine, Tevrat'ta yüklenen manadan başka bir anlamlar yüklemişlerdir. Yahudi kaynaklarında bu kelimenin anlamı konusunda verilen bilgiler İslâm'ın uluhiyet ve peygamberlik inancıyla bağdaşmadığı için Müslüman bilginler bu hususta farklı açıklamalar getirmişlerdir.

"İsrail kelimesinin anlamı Allah'ın kuludur (Abdullah)."

İbn Abbas der ki: "İbranicede *İsra* kul demektir, *İl* de Allah demektir. İsra kelimesinin Allah'ın seçtiği, İl kelimesinin ise Allah demek olduğu söylendiği gibi isra kelimesinin sağlam yapmak ve bağlamaktan geldiği de söylenmiştir. Buna göre İsrail, Allah tarafından sağlam bir şekilde güçlü olarak yaratılmış gibi bir anlam ifade eder. Bunu el-Mehdevi zikretmektedir."

Es-Süheyli der ki: "Hz. Yakup'a İsrail adının verilmesi, onun yüce Allah için hicret ettiği vakit bir gece yürümesinden dolayıdır. Bundan dolayı ona İsrail adı verilmiştir, yani, yüce Allah'a geceleyin giden ve yürüyen anlamındadır. Bu son açıklamaya göre ismin bir bölümü İbranice bir bölümü de Arapların söyleyişine uygun olur. Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır."

Taberi bu hususta şunları kaydetmektedir: "Allah'ın gece yolcusu olduğu için Yakup'a İsrail adı verildi."

Tabbara ise İsrail kelimesini, "İsrail; kul veya safvet yahut da insan, yahut da göçmen manasına gelen (isra) ile, Allah manasına gelen İl'den meydana gelme bir isimdir. Bu duruma göre manası; Allah'ın kulu, Allah'ın safveti demek olur" şeklinde tanımlamaktadır.

Süleyman Ateş ise, "İsrail, kelime itibariyle Allah'ın kulu manasına gelir. Hz. Yakup'un unvanıdır. Onun Allah'ın halis kulu olduğunu belirtir" demektedir.

Tahrif edilmiş olmayan Tevrat'ta; Allah'ın hâşâ cisimlendirilmiş hale getirilerek, Yakup ile güreştirilmesinin anlatılamayacağı gerçeğinden hareketle:

Tevrat'taki tahrif edilmiş unsurların doğrularını beyan eden Kuran-ı Kerim'in, tasdik ettiği ve kullandığı İsrail kelimesinin "Allah'ın kulu/Allah'ın safveti/Allah'ın seçkin kulu/Allah'ın güçlü kıldığı" manasında olan gerçek anlamını kastettiğini kabul etmemiz en doğru tavır olacaktır.

Bilindiği gibi Hz. İbrahim oğlunu kurban ederken, onun oğlu Yakup da müjdelenmiştir.

"O esnada hanımı ayakta idi ve (bu sözleri duyunca) güldü. Ona da İshak'ı, İshak'ın ardından da Yakup'u müjdeledik." (Hud Suresi 71. ayet)

Dolayısıyla Yakup'un İsrail lakabı "Allah'ın seçkin kulu" şeklinde mana verilmesi Yakup Peygamber'in hayat çizgisini en iyi anlamlandıran bir ifade olacağı kanaatindeyiz.

Evet isra kelimesine bakarsak, "Geçmek, gitmek, geceleyin yürümek anlamındaki "s-r-y" kökünden gelen bu kelime, sözlükte "gece yürütmek" demektir.

Kuran'ın 17. Suresi'nin adı da İsra Suresi'dir. Allah Resulü'nün (sav), Hicret'ten bir buçuk sene önce, recep ayının 27. gecesinde Mekke'deki Mescid-i Haram'dan Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya, gece vakti götürülmesi olayına denir. (İsra 1) "Miraç" bölümünde bahsettiğimiz Allah Resulü'nün (sav) Cebrail ile Burak adlı binekle Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya ulaştırılması ve oradan da (ref ref) birlikte sema yükselişlerinin anlatımı mevcuttur…

Her zaman belirttiğimiz gibi, bilemediğimiz sınırsız katman katman anlamaların gizlendiği Kuran ve ayetlerde isra ile ilgili pek çok anlatım yanında (Allah'a varma ve nurlanma yani aydınlanma yolunda) yine gece namaz ve ibadetlerinin önemine işaret eden İsra adında bir sure vardır.

İsra-İl kelimesine baktığınızda "Allah'a giden yol, Allah yolunda yürüyen" anlamını da taşıdığını görmekteyiz.

Aynı manadaki isra ve esra kelimelerinin anlamı tefsirlerde aynı zamanda "gece yolculuğu" olarak da geçer.

İşte Kuran'ı okurken "Ya Beni İsrail" yani "Ey İsrail oğulları" diye okurken bunun benimle ilgisi ne demeyin, zahir anlamda "İsrailoğullarına" seslenen bu ayet batında "ey gece yürüyenlerin oğulları" diyerek başka bir yönüyle bizlere de seslenir…

Ey gece yürüyenlerin oğulları…

Peki burada biz nereye düşeriz derseniz…

İslamiyet "vuslat" yani Allah'a varmak için bir yolculuktur. O yolculuk temelde insanın kendi içine yapılır. Çünkü Allah bize şahdamarımızdan daha yakındır. O'nunla bilincimiz arasındaki perdeler kalktığında bizdekinin sadece O'nun tecellileri olduğunu fark etmek kendi yokluğumuzda O'nun varlığına kavuşmak olacaktır.

Bizler gece ibadetinin en güzelini yapan bir peygamberin ve gece ibadetiyle Allah'a ulaşma yolu olan İslamiyet, Teslimiyet yolunun yolcuları olan Allah dostlarının ve Peygamber'in (sav), Ali'nin ve sahabelerinin evlatlarıyız.

Bizler o insanlara layık olamadığımız için Kuran, aslında bizi eleştirir.

Bunu da "ya beni İsrail" yani "ey geceleri (yani gece ibadetleriyle) Allah yolunda yürüyenlerin oğulları" diyerek bizim sadece bugünkü İsrail ve soyuna has sandığımız ve üzerimize alınmadığımız bir anlatım altında yapar.

Oysa Firavun veya Musa'yı anlatsa bile, bize bizimle ilgili bir şeyler anlatıyordur Kuran. Zahir anlatımında kendimizi o anlatımda görmesek de batında bize bizimle ilgili bir anlatım içindedir. "Bir kişi kalsa da dünyada Firavun da odur Musa da."

Bizler "Bu ayetler yalnız İsrailoğullarına eleştiri" demeden önce, kendimize dönüp "gece yürüyen Allah yolcularının evlatları" olarak bize verilen İslam'ın, ilminin, peygamberimizin ve her şeyden önce ise Allah'ımızın kıymetini anlamak için gerçekten çaba sarf ediyor muyuz, bize verilen nimetleri layıkıyla hatırlayıp ahdimize sahip çıkıyor muyuz, düşünmek gerek…

Başkalarında hata görmek kolay insana.

Ya önce dönüp bir kendine baksana.

"Ey İsrailoğulları… Size bağışladığım nimeti hatırlayın ve verdiğiniz sözü yerine getirin, ki ben de size olan sözümü yerine getireyim. Yalnız benden çekinin!" (Bakara Suresi 40. ayet)

Biraz tefekkür…

HİDAYET

Hem Kuran'da hem de İslami öğretide bir "esas".

Arapça "hdy" kökünden gelen hidâyat "yol gösterme, kılavuz olma, Tanrı yoluna yönelme veya yöneltme" sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça hadâ "yol gösterdi, kılavuz oldu" fiilinin mastarıdır.

"Yol gösterme, kılavuz olma, Allah'a yönelme veya yöneltme."

DİN'in YOL, namazın salat, Allah'a yönelmek, ulaşmak olduğu ve benzeri anlamsal karşılıkları düşündüğümüzde "Allah hidayet etsin" derken Allah'ın bu dünyadayken kendisine ulaştırsın demekte ve dünyaya gelme sebebimizin de, geldiğimiz yere bu dünyadayken dönebilme yolculuğu olduğunu anladığımızda, hidayetin önemini az da olsa hissedebiliyoruz…

Âli İmran Suresi 73. ayet:

"Sizin dininize uyandan başkasına inanmayın (dediler). De ki: Şüphesiz hidayet, Allah'ın hidayetidir. Birine, size verilenin benzerinin verilmesinden veya Rabb'inizin huzurunda aleyhinize deliller getireceklerinden ötürü mü böyle söylüyorsunuz? De ki: Lütuf Allah'ın elindedir. Onu dilediğine verir. Allah lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir."

Hidayet Allah'tandır. Bize düşense hidayeti istemek ve bu yolda gayret göstermektir. O'nun merhamet ve cömertliğine sığınarak zorunlu dönüşümüzden önce, O'na ihtiyari dönüşümüzle kavuşmayı istemek.

O durumda O bize hidayet ederse eder…

Ve Kuran'da ayetlerde pek çok defa geçen hidayetin, yine bizim kendi ebedi kurtuluşumuz ve sonsuzluğa kavuşumumuz olduğunu düşününce bu kelimeye Allah'ın neden "hidayet" dediği daha iyi anlaşılır.

Hidayet kelimesi Arapça "hdy" kökünden gelen hadiyya kelimesiyle bağlantılıdır. Hadiyya yani HEDİYE…

Nasıl da muhteşem bir kelime seçimi! Nasıl da ince, zarif ve sevgi dolu…

Arapça "hdy" kökünden gelen hadiyya هدية "yola çıkmadan kesilen kurban, uğurluk, yol armağanı, her çeşit armağan" sözcüğünden alıntıdır.

Hidayet yol, hediye ise "yola çıkmadan kesilen kurban, uğurluk, YOL ARMAĞANI, her çeşit armağan" demektir…

Ah nasıl da güzel bir tanım bu…

Allah yolcusuna o yolda verilen armağan ve azık… Hidayet… Hediye…

Canım Allah'ımın hediyesi…

Ne güzelsin Allah'ım…

Ne güzel…

İç çekiyorum şu anlama baktıkça… Canım yanıyor insan olmanın nankörlüğüyle karşılaştıkça… Ah…

Kendi adıma "mecburiyet" diye gördüklerimizin bize hakikatimiz, sonsuz huzur ve mutluluğu veren araçlar olduğunu fark ettikçe, neden Kâbe'yi ilk gördüğümüzde hemen hepimizin ağladığını daha iyi anlıyorum.

Suçluluk duygusu…

“Hepimizi anne şefkatiyle sarmalayan ya Hannan” bize verdiğin hediyeleri ve yardımları anlamadık biz. Vicdan “bulma, buldu, Allah aşkı ile dolma” demekmiş ya…

Biz bize verileni bulamadığımız için azaptayız…

Unuttuk ve kandık…

İşte bu yüzden yandık…

Affet Allah’ım…

Affet…

EZAN

Ufacık bir gayretle İslami terim, kavram ve kelimelerin biraz içine girmek dahi Allah'ın lütuf ve nimetlerini izahındaki zarafet, incelik ve sanatı görmemize sebep olabiliyor…

Arapça "adn" kökünden gelen ʾaḏān اذان "ilan etme, duyurma, duyuru, namaza çağrı" sözcüğünden alıntı.

Namaza çağrıldığımız ve nefsimiz ve "şeytan" denen "aldatanın" bizi alıkoymak için elinden geleni yaptığı bu çağrı…

Namaz kelimesinin Farsçadan dilimize girdiğini ve Kuran'ın "salat" tabir ettiği bu kavramın aslında bizlere verilmiş bir fırsatın çağrısı olduğu, salatın Allah'a ulaşma ve yönelme anlamına gelmesi ile aslında "haydi Allah'a yönelmeye, ulaşmaya" denildiğini düşündüğümüzde, içimizde bir şeyler sanki daha fazla kıpırdıyor…

Hele ki EZAN kelimesinin İZİN kelimesi ile bağlantısını öğrendiğimde, bu bazen üşenerek yaptığımız (temelde hiçbir şeye ihtiyacı olmayan Allah'ımıza sevgimizden ama O'nun lütfuyla kendimiz ve kendi kurtuluşumuz için yaptığımızı anlamadığımız) "namaz" ibadetimize "izin" anlamı olan ezan çağrısı beni derinden etkileyen bir başka işaret oldu…

İZİN kelimesinin etimolojisine baktığımızda: Ar ʾiḏn إذن [ʾAḏn msd.] kulak verme, bir dileği kabul etme < Ar ʾaḏina أذن dinledi, kulak verdi = Ar ʾuḏn اذن kulak (= Aram ʾeḏnā אדנא a.a. = Akad uznu a.a.

"Kulak verme, bir dileği kabul etme" anlamını görünce, ezanın Allah'ın O'na ulaşmamıza ve dileklerimizi ifade etmemize verdiği bir "izin" ve temelde bizler için bir "fırsat" olduğunu anladığımda içim cız etti.

O'na çağrı yapmamıza Allah, bize kulak vermek, dileklerimizi kabul etmek, kendisine ulaştırıp bizi sonsuz Hayy ve Huzur'lu kılmak için izin veriyor. Ne duruyoruz?

Cehaletimiz kibrimize sebep…

Hayy'dan gelen Hu'ya gider…

UMRE

Arapça “mr” kökünden gelen “umra” “ziyaret, hac mevsimi dışında Kâbe ziyareti” anlamına gelir.

Enteresan olan ise bu kelimenin “umran” kelimesi ve “ömür” kelimesi ile aynı kökten gelmesi.

Arapça ʿmr kökünden gelen ʿumrān عمران 1. canlandırma, şenlendirme, mamur ve bayındır kılma, inşa etme, 2. bayındırlık, mamurluk” sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça ʿumr عمر “ömür, yaşam” sözcüğü ile eş kökenlidir.

Neden “umre” kelimesinin seçilmiş olduğunun tefekkürü (bu kelimenin yukarıda sayılan bağlantılı kök ve anlamlarıyla) bu ibadetle Cenabı Hakk’ın kişiyi hakiki anlamda canlandırması, şenlendirmesi ve inşa etmesini adeta bir kelime ile anlatıp özetlediğini fark ettirir…

Kâbe gibi, bir Allah dostunu ziyaret de kişiye hakiki can katar ve hakiki HAYY kılar…

Hadi şimdi beraberce bakalım ilahi kelimeler tarafından işaret edilen umre ve ömür kavramlarının bilimsel bağlantısına…

Bir elektrik devresi, büyük bir mıknatıs olan dünyayı düşünün… Kuzey Kutbu, Güney Kutbu ve ikisi arasındaki varlıklar üzerindeki çekim ve itim gücünü…

Konulan her pusulanın ibreleriyle şaşmadan aynı yönleri göstermeleri ve hayvanların göç etmeleri gibi konularda da, yaratılış ile verilmiş olan bu muazzam doğal yön OKU’ma, bulma halinden bahsetmiştik.

Şimdi asıl meseleye geçelim… Kâbe, dünyanın “altın oran” merkezindeki Mekke’nin “altın oran” merkezindeki kutsal yapı…

Kâbe’nin mevkiini düşündüğümüzde, iki kutba eşit mesafede bulunan yani tam merkezde bulunan bir şey çekim gücüne ne kadar maruzdur bunu düşünelim.

Bir mıknatısın Kuzey/N ve Güney/S kutbu çeker ve iter. Yani reaktiftir. Oysaki mıknatısın tam ortası ne çeker ne iter… Kısaca deaktiftir.

Dünyanın “altın oran” merkezinin Mekke olduğunu ve dünyanın buradan soğumaya başladığını belirtmiştik. British Museum’da da bulabileceğimiz ifade edilen Mekke’deki siyah bazalt taşların[97] örneklerinin dünyanın en eski taşları olduğunun tespit edilmiş bir gerçek olduğu da açıklanmıştır…

Mekke ve onun da merkezi Kâbe radyasyon yaymaktadır. Mısır Ulusal Araştırma Merkezi’nden Dr. Seyyid yaptığı bir açıklamada Kâbe’den yayılan bu radyasyonun sonsuz olduğu bilgisini ve hatta uzayın çeşitli yerlerinden bunun tespit edildiğini ifade etmiş, bunun NASA tarafından açıklandığını ancak bu durumun kısa bir süre için halkla paylaşılıp sonradan bu bilginin nedense (!) kaldırıldığını ifade etmiştir…

Kuzey ve Güney Kutbu’nun tam ortasında “manyetik denge alanı” vardır… Oraya pusula koysak pusulanın ibresi hareket etmez. İşte burası herhangi bir çekim-itim gücüne maruz kalmayan EMİN BELDE tabirine denk gelir. Eksi ya da artı uçtan bağımsızlaşmış DENGE, ÖLÇÜ merkezi…

Çünkü önceden de belirttiğimiz gibi mesele İLETKEN hale gelebilmektir…

Kuran’daki ORTA YOL tabirini de EMİN BELDE anlatımlarını da artık her şeyin bir enerji, insanınsa elektromanyetik bir alan olduğu bilgisi ışığında bu bakışla ele alma

zamanı gelmedi mi?

Bu “sıfır manyetizma” bölgesinde manyetik gücün hiçbir etkisi yoktur… Hatta MEKKE’de gökyüzünün çok ilginç olduğu görülür. Burada adeta ruhaniyetinize yükselmek bedeninize inmekten daha kolaydır. Ve tüm bunların yanında dünyanın yerçekiminden en az etki alan bu merkezde insanların daha sağlıklı ve uzun ömürlü olmasının da bir İşaret’i vardır ki keza dünyanın yerçekiminin etkisinden ne kadar sıyrılabilirsen zaman ve mekân kavramlarının üstündeki bilince geçmiş olman mümkün hale gelir…

Tayyi mekân ve zaman meselesinde olduğu gibi… Bu durumda ne yaşlanırsın ne de beden kabriyle kısıtlanır.

Dünyanın yerçekiminden en az etki alınan alanın her insanın sağlığı ve ömründe olumlu etki yaratması UMRE’ye ÖMÜR kelimesinin akrabalığı ile adeta İşaret edilmiştir…

Allahüâlem...

97. Hacer-ül Esved. Bu bazalt taşların bizim güneş sistemimize ait olmadığı söylenmektedir…

İSLAMİYET

İslamiyet'i çok iyi bildiğimizi söyleriz, oysa çoğumuz İslam kelimesinin ne demek olduğunu bile bilmiyor.

Hatta ben de böyleydim…

Bir gün Kuran'da Hz. Süleyman ve Belkıs'ın hikâyesini okurken, Neml (Karınca) Suresi 38. ayeti ilk okuyup, "Ne!" dedikten sonra tekrar o ayete döndüğümde cehaletimi görmek beni benden etti ve bir tokat gibi yüzüme çarptı…

Ayet aynen şöyleydi:

"Kale ya eyyuhel meleu eyyekum ye'tini bi arşiha kalbe en ye'tuni muslimin…"

Meali: (Hz. Süleyman) "Ey ileri gelenler! Onlar teslim olmak üzere bana gelmeden önce, onun tahtını hanginiz bana getirir?"

Eğer ayetin Arapçasına bakmasam öyle geçip giderdim eminim, ama orada işte tam Arapçasında "Muslimin" kelimesini görünce sarsıldım. Müslimin, yani Müslüman diyordu. Hz. Süleyman döneminde… Oysa bizlerin arasında İslamiyet'i ilk kez sadece peygamberimizin getirdiğini düşünen çok insan var.

Peygamberimizin babasının isminin "Abdullah" yani "Allah'ın kulu" olduğunu bilmiyordum ben de yıllar önce. Ya da bilsem de derinlemesine düşünmemiştim altındaki işareti.

Hz. Süleyman'ın da aslında İslamiyet idrakinin bir makamını temsil ettiğini bilmiyordum.

Bizler İslamiyet'i peygamberimizin getirdiğini düşünüyoruz, İslamiyet'ten başka dinler olduğunu… doğuştan Müslüman olduğumuzu…

Oysaki ayetin mealinde "teslim olanlar" yazıyor değil mi? Ama kelime Müslimin… Yani?

Demek ki İslamiyet TESLİMİYET demek…

Hemen kelimenin köküne baktım, ki ne göreyim?

İSLAM, SLM kökünden gelir ve teslim olmak, selamete ermek, selim yani sulha kavuşmak ve Müslüman da teslim olan, selamete eren ve sulha kavuşan gibi anlamlarda…

Yani doğuştan Müslüman olunmuyor. Doğuştan insan bile olunmuyor. Doğuştan beşer olunuyor…

Da… Biz ne kadarını biliyoruz bu hakikatlerin asıl mesele o…

KIRK HARAMİLER: AÇIL YAŞAM AÇIL

Hayatımızda karşımıza çıkan hiç kimse ve başımıza gelen hiçbir olay tesadüf değildir.

Her geçen gün masalların gerçek, gerçek sandıklarımızınsa masal olduğunu anlamaya başlıyoruz.

Bilirsiniz, çocukluğumuzdan kalan ama her çocukla yeniden can bulan bir *Ali Baba ve Kırk Haramiler* masalı vardır… Başlarda da kısaca bahsetmiştik…

Hadi beraberce tefekkür edelim ve derinleşelim…

İşte oradaki "mağara" Ali Baba'nın söylediği doğru şifreyle ve doğru kelamla açılır: "Açıl susam açıl!"

İşte kâinat da böyledir.

Evren Ses, Harf, Dil ve Sayılar tarafından açıklanır.

"Matrix" anlatımımızda evrenin sayılardan oluştuğunu, "Ses" anlatımımızda ise seslerden, yani kelimelerden ve harflerden oluştuğunu inceledik.

Sayıların harfsel, harflerin sayısal karşılıklarıyla Ebced ve Cifir denilen ve İslamiyet'te Allah dostları tarafından kullanılan bir okuma şekli vardır.

Antik çağlardan günümüze kutsiyet atfedilmiş tapınaklar veya mabetlerde tekrar eden sayı ve şekiller muhakkak dikkatinizi çekmiştir…

Doğadaki muhteşem uyumun sayılar ve sesler arasında da olduğu ve bunların birbirleriyle ifade edilebilir oldukları pek çok filozof ve âlim tarafından ifade edilmiştir.

Ali Baba'nın hikâyesi bana bu yüzden hep ilgi çekici gelir. İçinde pek çok sembol olan bu hikâye, hakikat ilmine çağrı gibidir adeta.

Ali Baba…

Aliyy… Ulvi… Yücelik makamı… Baba…

Hz. İbrahim'in isminin kelime anlamı olan "İnananların Babası" anlatımını andırır.

Mağara… Kuran'da pek çok anlatımda mağara kullanılır…

Mağara, kalp ya da kâinatın hakikatinin gizlendiği yer, hazinenin saklandığı kovuk…

Hazineye sahip olmuş ve Ali Baba'ya düşman olacak Kırk Haramiler…

40…

Semavi dinlerde çokluğun tanımı… Ama bu öyle bir çokluk ki BİR'liğe ait…

Aliyy, yani Yüce olmak istiyorsan 40 haramdan uzak dur. Ulaştığın kelam ilmiyle kâinatın kapısını açıp orada gizlenmiş Hazine'ye kavuş…

40…

Peygamberlerin peygamberlik makamıyla anıldıkları yaş… Aklın ve kalbin kabiliyetlerinin açıldığı, olgunlaştığı dönem…

Sayılar varlık bulduğundan beri Orta Asya, Türk ve Ortadoğu halklarının kültürleri ve mitolojilerinde ve özellikle İslamiyet'te kutsiyet atfedilen bir sayı…

Hz. Yunus'un yunus karnında kaldığı gün sayısı…

"40'ı çıkmadan" tabiri… Ölümde, doğumda hep duyduğumuz…

Nuh'un gemisinde 40 kadın, 40 erkek, 40 hayvan olduğu anlatımı ve geminin 40 gün sonra karaya oturması ifadesi…

Allah'ın özel seçtiği, sonsuza dek yaşam bahşedilen 40 erenler…

Beş vakit namazın sünnetleri ile birlikte 40 rekât olması…

Hz. Musa'nın Tur Dağı'nda 30 artı 10 gün daha kalması ve Tevrat levhalarına nail olması…

Şems'in 40 kuralı ve daha saymakla bitiremeyeceğim 40 tanımları…

Hiç düşündünüz mü neden 40?

Sırf şu nedenden demek Allah ilmi için mümkün değil, çünkü sınırsız bir zekânın ve ilmin sınırsızlıkta ifadeleri, yine sınırsızdır.

Ama en bilinen sebeplerden birkaçını sayabiliriz…

Kuran'da da anlatılan Ay'ın (Kamer) geçtiği 28 nokta vardır. Bu 28 nokta ile 12 burcun birleşimi 40 tır…[98]

Bir ayın 28 gün olması bununla bağlantılıdır. 28 menzil…

Kamer-Ay

İslamiyet ay takvimine göre düzenlenmiştir…

Bu yüzden ramazanlarımız, kutsiyet atfedilen günlerimiz her sene 10-11 gün daha geriden başlar…

Peki Ay neden bu kadar önemlidir?

Şunu da belirteyim hakikat ilmi sonsuzdan sonsuza gelip gideceği için eski kavimlerde, Mayalar ve diğer antik toplumlarda da kullanılan takvimlerde Ay'ın hareketlerinin baz alındığına dikkatinizi çekerim…

Benim en çok dikkatimi çeken şeylerden biri ise, Harran Ovası'nı incelerken karşıma çıkan bir bilgi oldu…

Gelmiş geçmiş uygarlıklar İslamiyet yani Hakikat Dini olan Teslimiyet bilgisiyle donatılmıştı, zaten kâinatta başka bir ilim yoktu… Allah ilminden başka. Bazı çevrelerin bunu anlamış olduğunu ve bunu örtmeye çalıştığına inanıyorum…

Baktığınızda bu uygarlıklarda da güneş, ay ve yıldız konuları vardı…

Aynı Kuran'daki gibi…

Güneş Allah'ın manasını, Ay peygamberimizin manasını ve yıldızlar da bizleri temsil eder…

Allah kendi nurundan peygamberimizi, onun nurundan da bizleri yaratmıştı…

Ay'ı ikiye ayıran peygamberimiz, Kamer Suresi'nde anlatılan peygamberimizin manası ve tüm Kuran'a saçılmış güneş ve ay anlatımları…

AY… Dünya üzerindeki manyetik etkisi sebebiyle dünyayı en çok etkileyen etkendir…

Dünyaya güneşten aldığı ışığı yansıtandır…

Aynı peygamberimiz gibi, bizlere Allah'tan aldığı manayı yansıtan bir nur…

Kuran, 28 harf ve 28 peygamber ismi…

Bu tesadüf değildir…

Artık biliyor olmalıyız ki hiçbir şey Allah'ın sınırsız ilminde ve hikmetinde tesadüf değildir…

28 gün yani 1 aylık oluşum, 1 bütüne yani Muhammedi makama ulaşma yolunda her gün yeni bir idrak ve anlayışı ifade eden Peygamber (sav) mertebelerini temsil eder…

Ve tüme varan ay da, tüm bu mertebeleri bünyesinde bulunduran peygamberimizi…

Bu 28 makam teslimiyet yolundaki idrak ve anlayışlarımızın ilerleyişini anlatır…

Sahabelerin yaşadığı 28 İslami basamak, 7 safhadan ve 4 teslimden oluşan (ruh, beden, nefis ve irade teslimi).

28 harf ve temsil ettikleri 28 teslimiyet idrak makamı.

Bütüne varabilmek için…

Sonra 12…

Musa su isteyen kavmi için kayaya vurdu ve 12 yerden su fışkırdı kayadan…

SU neydi?

İLİM…

12 İLİM yolu olmasın bu anlatım?

Ya 12 İmamlar? Neden 12?

Ve 12 burç…

Burç[99] kelimesi, Aramice, Süryanicede "kule, yolcular için durak yeri ve menzil ve 2. Zodyak üzerindeki 12 yıldız kümesinden her biri demektir…

Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri ve pek çok Allah dostu menzilden bahseder…

Peki menzil ne demektir?

Arapçada inzal,[100] nüzul kelimeleri Kuran'ın inişi için kullanılır. İşte menzil "inecek yer, durak" sözcüklerinden alıntıdır… (nüzul, nazil olma: inme, iniş) Göbeklitepe'de 12 ulvi zatı temsilen 12 taşın yer alması gibi dünyanın pek çok yerinde en eski mabetlerde bu sayılar üzerine konan simgesel anlatım, gerçekten tesadüfi değildir…

Kuran'da Musa'nın kayaya vuruşu ve o kayadan 12 kaynak su (pınar) çıkışı, temelde Tek bir İlim'e giden 12 ayrı yolu temsil eder…

12 ayrı bilinç Teklik'te buluşur, çünkü ilim tektir ama varış yolları farklıdır…

Elif harfi 12 noktadır; 7 nefis mertebesi ve 5 Hazret mertebesi…

***

Çokluğun temsil edildiği 40 sayısına kurtuluşa erme yolunda büyük olaylar bağlanmış.

Bunun nedeni belki de Anne Schimmel'in dediği gibi, 40 sayısının[101] "bekleme, hazırlık, deneme ve cezalandırmanın sayısı" olmasındandır…

Kırk kişi bir cemaattir. Bir ölüye dua ederlerse Allahü Teâlâ, o ölüyü affeder. (Buhari) Bir lokma haram yiyenin, kırk gün duası kabul olmaz. (Taberani)

Sizi bilmiyorum ama ben merak ettim…

Kuran'ın 40. Suresi'nin 40. ayeti nedir dedim kendi kendime…

Yorumsuzca paylaşıyorum…

Mümin Suresi, Kuran'ın 40. Suresi 40. ayet:

"Kim dünyada bir kötülük yapmışsa, sadece yaptığı kadarıyla cezalanacaktır, kim de ister erkek olsun, ister kadın olsun, iman edip doğru ve iyi işler yapmışsa cennete girecek ve orada kendisine, hesapsız nimetler verilecektir…"

Aynı Anne Schimmel'in dediği gibi 40'ın "bekleme, hazırlık, deneme ve cezalandırmanın sayısı" olması ifadesiyle özdeş…

Hz. Muhammed'in (sav) isminin (Arap alfabesiyle yazılışında) başında ve ortasında bulunan mim harfinin sayısal değeri 40'tır. İsminden mim harfi çıkarıldığı zaman Ahad kelimesi kalır, ki bu da ALLAH'ın isimlerinden olup, 1 demektir.

40 TEK'likteki Çokluk'tur…

Peygamberimizin hakikatinde çokluğunu yaşatan TEK'liğin sahibi Allah'ın bir tür ifadesi…

40 günün sonunda etkisi geçer. Kuran-ı Kerim'de 40 ile ilgili ayetler şunlardır: "Nihayet olgunluk çağına gelip, kırk yaşına varınca şöyle der…" (Ahkaf 15) "Ben sizin aranızda bundan (Kuran'ın inişinden) önce (kırk yıllık) bir ömür yaşadım. Hiç düşünmüyor musunuz?" (Yunus 16) "Rabb'inin belirlediği vakit kırk geceye tamamlandı." (Araf 142)

"O halde orası onlara kırk yıl haram kılınmıştır." (Maide 26)

40 rakamı hazırlık ve tamlıktır. Bereketli sayıdır. Zaman'a işaret eden 4'ün ve "bilgi" demek olan 10'un çarpımıdır.

Kutsal metinlerde 40 gün veya 40 yıl arınma bekleme veya hazırlanma süresidir. Katolik Kilisesi'ne göre 40, insanın kanonik çağıdır. Yani zekâ bu yaşta bütünüyle gelişmiş olur.

Bir sayısı –temel sayı, tek ve çift sayıları meydana getiren– tüm sayıların içinden çıktığı (varlıkların) kuşatıcı karşıtı olmayan Mutlak Bir'dir. Tüm varlıkların değişmez ilkesi, ebedi kaynağı, sarsılmaz ilkesi.

4 tanrısal güç. İlk çift sayı olan 2'nin kendiyle çarpımından elde edilir ve adaletin simgesidir.

Hatta bu konuyla bağlantılı çok ilginç bir bilgi paylaşacağım sizinle… Satranç… Bilirsiniz… Bakın zahiri ile bildiğimizi sandığımız satrancın batını neymiş?

Satranç Hindistan'da yaklaşık 1500 yıl önce bulunmuş klasik bir strateji oyunu.

Satranç Sanskritçede Çat(u)ranga demek… Çat(u): 4, dört: Ranga ise Yol anlamlarına geliyor.

Tasavvufta 4 yol: Şeriat, Tarikat, Hakikat ve Marifet olarak bilinir.

Bu görüntüde oyun sanılanın bile altında ariflerin maneviyat seyrindeki mertebe ve makamlarına ilişkin tefekkürler olduğu ifade edilmiş…[102]

Arapça satranc veya şatranc سطرنج/شطرنج "bir oyun" sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Orta Farsça (Pehlevice veya Partça) aynı anlama gelen çatrang sözcüğünden alıntıdır. Bu sözcük Sanskritçe câturaṅga चतुरङ्ग "'dört kol, dört unsurdan oluşan ordu" sözcüğünden alıntıdır. Sanskritçe sözcük Sanskritçe cátur "dört" ve Sanskritçe aṅgam "kol, uzuv" sözcüklerinin bileşiğidir.

Tüm öğretilerin Bir'leştiği, tüm Yol'ların kavuştuğu yegâne Kitap… Yegâne öğreti İslam… Bilim ve Kuran… Diyorum ya… Her şey iç içe… Her şey birbiriyle bağlantılı ve her şey bir Tek i işaret ediyor… Oyun sandığımız şeyler bile… Masal sandığımız şeyler bile…

Devam edelim…

10, her şey ondan çıkar, yaşamın ilkesi ve yol göstericisi. Semavi, ilahi ve insani. 10 olmasa her şey belirsizlik ve karanlıkta kalırdı. Bütün sayıların temeli, içinde ilk olarak tek ve çiftler eşit sayıda bir araya gelmiştir…

İşte açtıkça perdeleri gördüğümüz, bulduğumuz gibi…

SES, DİL, SAYILAR VE HARFLER evreni açıklar…

Müzik 1, 2, 3, 4 sayılarının orantılı aralıklarına dayanır. Ve evren de bu 4 sayının toplamına, 10'a…

"Yetkin bir sayıdır bu. Her şey ondan çıkar. Yaşamın ilkesi ve yol göstericisidir. Göksel ve tanrısal olduğu kadar insanidir de. Eğer On'lu olmasaydı her şey belirsizlik içinde ve karanlıkta kalırdı. Bütün sayıların temelidir o. On sayısının içinde ilk olarak eşit sayıda tekler ve çiftler bir araya gelmiştir. (1, 3, 5, 7, 9 ve 2, 4, 6, 8, 10) vb." (Vikipedi) "Evren sayılardan ibarettir…" (Pythagoras)

Ve bu arada "HARAM" kavram ve kelimesini de "GÜNAH" kavramı gibi yanlış "kalıplara" sokmayın... Haram, kısaca "sizi kendi hazinenizden MAHRUM" eden davranışlardır... Yani esas zarar yine sizedir!.. Allah'a etkisi mi var sandınız...

98. Annemarie Schimmel'in Sayıların Gizemi adlı kitabında "Hazırlama ve Tamamlama" başlığı altında incelediği kırk sayısının bu derece önem taşımasının Ay'ın geçtiği 28 nokta ile 12 burcun bileşimiyle de açıklanabileceğini ifade eder… http://turkoloji.cu.edu.tr

99. http://www.etimolojiturkce.com/kelime/bur%C3%A7

100. http://www.etimolojiturkce.com/kelime/n%C3%BCzul

101. http://turkoloji.cu.edu.tr

102. Osmanlı döneminde kıraathanelerde ve dost meclislerinde pek çok anlam içerdiğinden zamanın değerlendirilmesi adına da sunulduğu bilinir (Yavuz Sultan Selim)…

RETİNA

Gözümüzün ışığa hassas olan retina tabakasına neden retina dendiğini hiç düşündünüz mü?

Reçine bilir misiniz…

Beraberce bakalım reçinenin kelime etimolojisine…

Reçine:

Yun. ρετσίνα ρετσίνα ağaç sakızı, özellikle çamsakızı < Eski Yun. rētinē/rēsinē ρητινη/ρησινη a.a. (= Fa rātinac/raşîne راتینج/راشیه a.a.) Yun. ρετσίνα ρετσίνα bitki sakızı, özellikle çamsakızı < Eski Yun. rētinē ρητίνη a.a.[103]

İfadeye dikkat edersek çok ilginç bir şekilde pineal ve "çam ağacı kozalağı" ve ceviz ve hatta Zülkarnyen'le ilgili de değindiğimiz katran ve zamk bağlantılı benzerliklerle karşılaşıyoruz.

Çamsakızı

Reçinenin "kehribar" ve "amber" ile ilişkisini de araştırırsanız olayın hakikaten ilginç bağlantılarını görmemeniz mümkün değil. Tüm bu maddeler birbirleriyle akraba ve inanılmaz derecede de şifa verici…

Kimbilir belki de çam ağaçlarının retinası da reçineleridir, belki reçinelerinden görüyorlardır…[104]

Reçineler, bitkilerde bir yağ içerisinde erimiş halde veya zamklarla birlikte bulunurlar.

Türk bilimadamı İbni Sina, kehribarı birçok hastalığa ilaç olarak niteliyordu. Doğu ülkelerindeki inanışa göre, kehribar dumanı ruhu güçlendiriyor ve cesaret veriyordu.

Çin'de, succinic asit ve haşhaştan yapılan şurup sakinleştirici ve ağrıkesici olarak kullanılıyordu. Ortaçağda, sarılığın iyileştirilmesi için kehribar taneleri taşınırdı. Vücut zayıflığına ve cildin sağlıksız rengine bu sarı taşın sihirli güçlerinin engel olacağına inanılıyordu. Doğumu çabuklaştırdığı, yılan ısırmalarına, diş ağrısına, romatizmaya çare olduğu düşünülüyordu.

Amber: ağaç reçinesinin fosilleşmesi sonucu oluşan değerli taş… (Vikipedi)

Epifiz ile ilgili bölümlerde bir yerde bir sayfada: Peygamberimizin adeta başının arkasında da gözü var gibi arkasında olanları da gördüğü söylenir. Beynin oksipital görmeyle ilgili bölgesi insan kafatasının arkasında bir yere denk geliyor…

İlginç…

Çok ilginç ve dâhiyane…

Allahüekber…

Evren Aslında Büyük Bir Beyindir

Evren aslında büyük bir beyindir…

Hatta insandaki beyin sinirleri (nöronlar) arasında ve evrendeki yıldızlar arasında çekilen fotoğraflara bakıldığında, bilimadamlarının gördüğü aradaki muhteşem benzerlik araştırmacıların gözlerini kamaştırmıştır…

Ne muhteşem değil mi? Her şey, dışarıda olduğunu düşündüğümüz her şey, aslında beynimizin içindeki dünyamızda oluşmakta…

Bizse dışarıdakilere bakarken asıl hazinenin mevcut olduğu, dışarıda gördüğümüzü sandıklarımıza kaynak olduğu içerimizdeki hazineden mahrum olmaktayız…

İroni bu değildir de nedir?

Cahiliz cahil…

Ve maalesef nankör…

Bir ben var ki…

Benden içeri…

Evrensel Google

Teşbihte hata olmaz, şöyle düşünelim…

Google'ı hepimiz aşağı yukarı biliyoruz artık, değil mi?

Google aslı "Googol"[105] kelimesinin değiştirilmesiyle bulunmuş bir addır ve Edward Kasner adlı Amerikalı matematikçinin yeğeni Milton Sorotta tarafından üretilmiş "googol" sözü 1 ve onun ardından 100 sıfırın gelmesiyle oluşan, rakamı belirten matematiksel bir terimdir…

Amacı dünyada var olan tüm bilgiyi organize etmektir…

Dünyanın en büyük arama motorlarından birinin ve onu geliştiren şirketin adıdır…

Kısaca yapılan şey "anahtar kelimeler" veya "metayı girmek" ve önünüze bu konuyla bağlantılı dosyaların ana bilgisayar sisteminden gelmesini beklemektir…

İşte "Ses" bölümünde anlattığım SEMA da aslında bir tür Google gibi…

Her birimiz de ANA BİLGİSAYARA bağlanma kapasitesi kendi enerjisi ölçüsünde olan küçük bilgisayarlar gibiyiz…

Her bilgisayar sadece kendi frekansındaki ve kapasitesi ölçüsündeki bilgileri OKU'yabiliyor ve çözebiliyor…

Evinizde sınırsız bir kablolu ağ olması ve size doğuştan verilmiş "kendi şifrenizle" ona bağlanmanız sonucu ANA SİSTEMDE var olan bilgiye ulaşmanız gibi. Ya da sınırlı bir bağlantıyla sadece belli verilere ulaşmanız…

Şimdi siz bana söyleyin, sınırsız bir bilgi kaynağından ne kadar çok alabilir ne kadar çok frekansımızı ona göre günceller, yeni formatlar atarsak o kadar çok bilgiye sahip olmaz mıyız?

"Ses" bölümünde de anlattığımız gibi bizler belirli bir frekansla dünyaya gönderilmiş ve belirli kapasiteler verilmiş enerji türleriyiz. Her birimiz Allah'ın tüm isimleri içinde yüzen yani bu evrensel enerji denizinde yüzen enerji parçacıklarıyız…

Her birimizin bu enerji kapasitesini genişletmek suretiyle büyük enerjiye yaklaşmamız demek, kademe kademe bizden daha üst bilinçler ve enerjilere muhatap olmamız demektir…

Şunu unutmayalım:

Enerji bir tür BİLGİDİR, datadır. Her bilgi belli bir dalga boyundadır ve herkes kendi dalga boyundaki enerjilere muhatap olabilir…

ANCAK İLİM Kİ YEPYENİ BİR BİLGİ VE ENERJİDİR.

İlim… Yepyeni bir bilgi ve enerji. İlim öğrendiğimizde ruhsal yapımız dediğimiz enerji alanımıza adeta yeni bir enerji katmanı ve melekeler yüklenir.

“Âdem’e ruhumdan üfledim.”

“Ve nefahtü fihi min ruhi…” (Hicr 29)

Ayete baktığımızda Hicr Suresi’nde belirtildiğini görüyoruz. Hicr daha önce de söylediğimiz gibi İHRAC etmek, dışarı çıkarmak anlamına gelir…

Yani tefekkür ediyorum ve diyorum ki, “Bendekini dışarı çıkardım…” “Ona ruhumdan üfledim…” anlamlarını taşıyor olabilir mi?

Hz. İsa’nın anlatıldığı Bakara 87. ayet:

“And olsun ki, biz, Musa’ya kitap verdik ve ondan sonra art arda resuller gönderdik. Ve Meryem’in oğlu İsa’ya beyyineler (açık deliller) verdik ve onu Ruhülkudüs ile destekledik. Öyle ki, nefislerinizin hoşlanmadığı bir şeyle gelen resule karşı, her defasında kibirlendiniz. Bu sebeple bir kısmını yalanladınız ve bir kısmını da öldürüyorsunuz…”

Bakara 253. ayete bakalım:

“İşte biz, o resullerden bir kısmını, diğerlerinin üzerine faziletli kıldık. Allah, onlardan kimiyle konuştu, kimini de derecelerle yükseltti. Ve biz, Meryem’in oğlu İsa’ya beyyineler verdik. Ve onu Ruhülkudüs ile destekledik (doğruladık). Eğer Allah dileseydi, onlardan sonra gelenler, kendilerine beyyineler (ispat vasıtaları) geldikten sonra birbirlerini öldürmezlerdi. Lakin ayrılığa düştüler. O zaman onlardan kimi iman etti, kimi de inkâr etti. Eğer Allah dileseydi, birbirlerini öldürmezlerdi. Lakin Allah, dilediği şeyi yapar.”

Burada ikinci bir “Ruh” katmanından bahsediliyor. Aslında temelde bu halihazırda bizde var olan, ancak sadece o idrak mertebesinde açılımı gerçekleşen bir üst enerji seviyesi olabilir. Burada RUHÜLKUDÜS denmesi, Kuddüs ismine bakmamızı farz kılar…

Kuddüs ismine bakalım… Kudüs kelimesi Allah’ın Kuddüs ismiyle bağlantılıdır.

Peki Kuddüs ne demektir;

BÜTÜN YARATTIKLARINI MADDİ VE MANEVİ KİRLERDEN TEMİZLEYEN…

Demek ki önce yokluk fikrine ulaşmamız ve ÂDEM hükmüne girmemiz gerekiyor, ki o bize “ilk nefesin üflenişi” olarak ifade edilir…

Doğduğumuzda ÂDEM değil beşer hükmündeyizdir. Taşıdığımız ruhumuzu, ancak o ruhun ne olduğunu anladığımızda kavrayabiliriz…

Âdem olmamız ve bize ilk Ruh’un üflenmesi tabirini yaşamamız için önce bu idrake varmamız gerekir. Bir Allah dostunun vasıtasıyla, nazarıyla, nefesiyle mesela… İnşallah…

İlk etapta “yokluğumuzun” farkına varıp taşıdığımızın Allah’ın bir ismi ve isimleri yani ilmi olduğunu anlamamız gerekir…

Şimdi devamında yapmamız gereken RAB bölümünde de bahsettiğimiz konu…

Bizde halihazırdaki ismin olumlu ya da olumsuz yönde kullanılacağını tayinde kullanılan, nefsi bir yapı var. Bu nefsi yapı olumlu yönde kullanıldığı takdirde RUH’a döner ve ismimiz ve bilgimizi olumlu anlamda kemalata götüren bir oluşum haline gelir…

“Cennet, insanın kazandığı ruhani yapısına göre 100 derecedir yani 100 mertebedir” denir, bahsetmiştik ve demiştik ki, ya cehennem? O da 100 derece olabilir mi?

Bizler bize bahşedilen isimle olumlu ya da olumsuz kemalatla iki zıt yönde olgunlaşırız.

Her idrak açılımında üst bir bilince ulaşırız, Kuran’ın deyimiyle “Halden hale gireriz” ve içinde yaşadığımız boyutlar arasında “bilincimizde” boyut atlarız.

Toprak bedenden soyunup IŞIK (kozmik ışık), NUR’a ulaşmak yoluyla Işın, Nur, Beden olmaya çalışıyoruz…

Bunu İRADİ yapmamız gerekir, aksi halde bu bilinçten uzak olarak Allah’a varırsak buna ulaşabilmemiz için bu evrelerden geçmemiz ve bazı işlemlere tabi tutulmamız gerekecek ve “dönüşümümüz” orada tamamlanacak diye tefekkür edebilir miyiz?

Sırat köprüsü diye bahsedilen belki bu da olabilir, çünkü cehennemin Allah dostlarına, o safi Nur olmuş insanlara, onların kendi üzerinden çarçabuk geçmesini çünkü onlar yüzünden narının nura döndüğünü söylemesi, bu anlatımı ifade ediyordur belki de…

Ateş ışığı yakabilir mi hiç?

Biz bu dünyada bir üst boyutta düşündüğümüz her şeyin AN’ında olacağı bir âleme hazırlanıyoruz.

Kimi söylemlere göre kabir âleminde düşündüğümüz şeye direkt muhatap olacağımız için, aslında şu anda kendi tuzağımıza düşmemek için eğitim görüyoruz…

Çünkü o durumda düşündüğümüz her şey direkt olarak bizi yakalayacaktır…

Temizlenmemiz bu yüzden Şart’tır…

Bunlar tefekkürlerimiz…

Ama…

Her zaman ve her zaman her şeyin doğrusunu yalnızca Allah’ım bilir…

Bize Düş’en Düş’ünmek…

Allahüâlem…

Aşk ve Işık

Bazı mutasavvıflar peygamberimizin Miraç’a çıkması tasviri içinde, ismi geçen ve bir binek olarak nitelenen “Burak” için, bu misallendirmenin temelde AŞK’ı tasvir etmek istediğini anlatırlar.

Burak, hatırlarsanız Arapçada “yıldırım, şimşek, parıldamak, ışıldamak” anlamından gelen “Berk” kelimesinden türetilmiştir.

Bu misallendirme arasındaki bağlantıyı merak ettiğim bir gün aşk, şimşek, parıldamak, ışıldamak anlatımının neyi ifade ettiğini anlamak için “aşk” kelimesini ve anlamını araştırmaya başladım.

Karşıma çıkan şeyler Kuran, nur, yaratma, şimşek ve diğer tüm konularla bağlantılı idi…

AŞK…

Arapça kökenli, kelimenin orijinali IŞK…

AŞK… IŞK…

BURAK, ŞİMŞEK… yani IŞIK…

Ve…

AŞK… Arapça kökenli olup orijinali IŞK'mış… Ve IŞK da SARMAŞIK demekmiş, bulunduğu yeri sardığı için.

AŞK, IŞIK… SARM'AŞIK…

Zalimlerin cehennemin karanlık kör kuyularına atılması tasviri boşuna değil demek ki; ışıktan uzaklıkta karanlık kör kuyuya…

AŞAKA: Sıkıca sarıldı.

ÂŞIK… MAŞUK…

AŞKI YANİ IŞIĞIYLA KÂİNATI SARAN…

HEPİMİZİ IŞIĞIYLA, NURUYLA SARAN…

Aman Allah'ım…

Kelime

Hz. Musa Allah'ı "duyma" makamıdır adeta. Musa, "Rabbim bana kendini göster, seni göreyim" dediğinde Allah, "Len terani" "Sen beni göremezsin" demiştir.

"Musa, tayin ettiğimiz (belirlediğimiz) zamanda gelince, Rabb'i onunla konuştu. Musa şöyle dedi: Rabbim, bana (kendini) göster, sana bakayım." Allahû Tealâ, beni asla göremezsin ve fakat dağa bak, o, mekânını kararlı tutabilirse (yerinde durabilirse) o zaman sen beni görürsün, buyurdu. Rabb'i, dağa tecelli ettiği zaman onu paramparça etti. Musa, bayılarak yere düştü. Sonra ayıldığı zaman, sen Sübhan'sın (seni tenzih ederim, sana tövbe ederim, ben, müminlerin ilkiyim, dedi ve üzerine dağa tecelli etti ve dağ paramparça oldu…" (Araf 143)

Musa… MU-SA…

MU, Mısır'da su için kullanılan bir kelime. SA ise sudan kurtarılan anlamında. Yani MUSA, sudan kurtarılan, sudan gelen çocuk anlamındadır.

MU-SA, bu arada Mu'nun Hakikati Muhammedi ismini taşıdığı ve bu mertebedeki idrak olduğu, S' nın ise insan anlamını taşıdığı da hakikat ilminde ifade edilir.

MUSA annesi tarafından bir sandığa konulmak suretiyle Nil sularına bırakılmıştı ve Asiye Sultan tarafından da Firavun'un sarayına alınmıştı. Bunlar sayfalara sığamayacak konular, ancak burada üzerinde durmak istediğim noktaya gelelim…

Musa, bizim idrakimizdeki mertebe karşılığıyla, Allah'ı duyduğumuz idrakteki makamdır. Ancak O'nun zati tecellisini "göremediğimiz" çünkü hâlâ idrakte "ikilikte" olduğumuzdan, "dağ" gibi olan izafi vücudunun o ana dek mazhar olduğu Allah'ın "sıfat" tecellisinden sonra zat tecellisine mazhar olması ile bize ışık tutar, Musa'nın Tur Dağı'nda Rabb'iyle diyaloğu…

Cebrail'in Sidret-ül Münteha'ya geldiğinde ötesine geçemeyeceği, aksi halde yanacağı ifadesi, kendi kapasitemiz üzerinde enerji yani ilim yüklenmesinin bizi adeta yaktığını… Nasıl mı? 30 voltluk bir ampule 50 volt yükleyin ve ne olacağını görün…

İşte bizler ilmimizle Musa makamına çıktığımızda, İbrahim makamından sonra Allah'ın esmalarıyla çevrili olduğumuz idrakine yükseliriz, sufilerin anlatımıyla sıfat tecellisine mazharızdır, ancak hâlâ ikilikte henüz şahadet yani ŞAHİT olma makamı yani zat tecellisine mazhar değilizdir…

Allah'ın sadece yukarı bir makamda olduğunu düşünür, kendimizi O'ndan ayrı görürüz ve özümüzdekinin Allah'ın isimleri olduğu bilincinde değilizdir.

İşte Musa âlim yönüyle tanınırdı, ancak HIZIR onunla tanışıp da Allah'ın indindeki ilmi olan Ledün ilmini gösterdiğinde, ancak kendinin alması gereken yolu fark etti. Hatta denir ki Musa'nın Hızır'dan alacağı 1000 öğreti varken sabredemedi ve 3 ilim alabildi ancak…

Kelimelerle İlgili

Musa Kuran'da "Kelimullah" ismiyle de ifade edilir. Kelimullah Allah'ın kelam ettiği yani konuştuğu anlamındadır…

Hz. İsa Kelimetullah yani ALLAH'ın KELİMESİ olarak ifade edilir…

Efendimizse Ruhu Azam mertebesiyle Kuran yani KELAMULLAH olan, kitabın yaşayan halidir. Tüm kelimeler onda dürülmüştür.

Kelimeler çok önemlidir, çünkü her şey bir ayet ve kelimedir. Ve kelimelerin de kendilerine ait MANA VE ENERJİ VE İLİMLERİ vardır…

Melek dediğimizde aslında bir kelime, melek özelliklerini beynimizin düşünüp taramasına hatta onu oluşturmasına sebeptir…

İşte bizler de Allah'ın isimlerini manalarını taşıyan kelimeler gibiyiz. Ve mesele tüm kelimeleri içeren Allah ismine ulaşmamızdır…

Her şeyin gerçeğini Allah bilir. Bana ve bize düşen düşünmek ve araştırmaktır. Çünkü halihazırda biz birer düşünceyiz ve enerjimiz düşünce enerjisiyle tıpkı bir radyo dalgası şeklinde ve biz o düşünce frekansını ne kadar çok yükseltirsek üst bilince o kadar yaklaşırız. Evrenin beyne bu kadar benzemesi ve dünyaya baktığımızda dahi uzaydan aslında kafatasına benzeyen ve aynı kafatası gibi yüzde 80'i sudan oluşan bir dünyayla karşı karşıya kalmamız bir tesadüf olmasa gerek.

Şunu da belirtmek isterim biz, Allah'ın zatı değil, O'nun Allah makamının isim ve sıfatlarının zatına ulaşmak yolunda ilimle uğraşıyoruz.

Allah makamı YARADAN'a ait bir tenezzül makamıdır. Yani demem o ki, Allah dostları Allah'ın "kendisinin" Allah makamının daha da ötesinde bizlerin idrak edemeyeceği bir kudret olduğunu bilir ve o makamda O'na TANRI ismiyle seslenir…

Hatta HÜVE isminin de bu seslenişte kullanılan Allah'ın isimlerinden olduğu söylenir.

Bir şeyleri keşfetse de insanoğlu, Allah istediği ve izin verdiği için sanmasın ki Allah'ın kudreti bu kadar…

Yoksa kozMİK değil sadece koMik oluruz sınırsız cehaletimizde…[106]

Eşyalar

Eşyalar "suret" anlamına gelen "sureler" adı altında anlatılır…

Suretler beynimizde gizlenmiştir. Bizler "datayı" yani "ayet" yani "işaretleri" okuruz ve o suret beynimizde canlanır…

Beynimizde tüm evrendeki varlıkların bilgisi mevcut olduğundandır ki, datasını frekans olarak okuduğumuz eşya, dışarıda görüntüsü olmamasına rağmen beynimizin

içinde suretlenir (sure) ve görüntüye dönüşür…

İşte evrendeki her şeyin beyin bilgisayarımızda olması onu OKU'mamızı sağlar ve bu da ne varsa âlemde hepsi âdemde söyleminin hakikati olur…

Şu anki ilimle İslami bilgileri örtüştürerek yorumlayarak böyle tefekkür ediyoruz…

Her şeyin doğrusunu yalnız Allah'ım bilir…

Hayrete hayret katan, her an yeni bir şanda olan, bir anda her şeyi sil baştan değiştirebilen Allah'ım…

Hakikat yalnız sana aittir…

Allahüâlem…

Allah'ın zahmet verdiğini sandığımız şeyler aslında rahmettir bize… Ve zahmet ve rahmet neredeyse Ahmed oradadır…

Hayat bizden götürmüyor temelde… Nefsimizden götürüp ruhumuza getiriyor… Ve biz bunu algı yanılgılarında "göremesek" de asıl kazanç budur…

13. Cuma

Yanlış öğretilerden hatta kandırmacalardan biri daha…

Bizler genelde "Kavli Muhammedi" dediğimiz yani ayetin "sözüyle" (hani derler ya Allah'ın izni Peygamber'in (sav) kavli, işte kavli Peygamber'in (sav) sözüyle demektir) Kuran'ın zahirdeki yani yüzeydeki ilk anlamlarına konsantreyizdir daha ziyade. Buna İslam'ın şeriat mertebesi denir…

Şeriat mertebesinin aslen ne demek olduğundan kısaca bahsetmiştik…

Onlarca kitap okumuş biri olarak şunu söyleyebilirim ki, hangi kitabı okursanız okuyun, sübjektif ve yanlı bir bakışın izleri muhakkak olacaktır. Veya hangi filmi izlerseniz izleyin…

Okuduğum şeylere yüzde yüz inanma aşamasını yıllar yıllar önce geçtim gittim… Yurtdışında okurken, kendi tarihimize başka ifadelerle geçmiş bir savaşın aynısının başka bir milletin tarih kitabında o milletin tarihçileri tarafından nasıl yazıldığını okuduğumda zaten "yazılmışa teslim olma inancım" kayboldu gitti…

Kuran'ın tüm yazılmışlardan farkı şudur ki: Kuran'da Hicr 9. ayette "Muhakkak ki zikri (Kuran-ı Kerim'i) biz indirdik… Onun koruyucuları da mutlaka biziz…" der.

Diyebilirsiniz ki: "İyi de Deniz. Bunu biri yazmış da üstüne de bunu eklemiş olamaz mı?"

İşte tam da burada bu kitaptaki fark yatar… Kuran'ı, halis bir niyetle okumaya başladığınız an itibariyle, tarif edemediğim bir dehayla yazılmış bu kitabın Allah katından olmasının delili yine siz olursunuz… Kuran'ın insan eliyle yazılmış her kitaptan farkı, Kitap'ın delilinin yine kendisi olduğudur…

Kuran'ı ve İslamiyet'i incelemeye karar vermeden önce şuna emin olun hukukçu olmanın da verdiği pek çok perspektiften bakabilme eğitimi almak ve sorgulayıcı bir aklın sahibi olmanın sonucu olarak pek çok soru işareti ile oturdum bu işin başına…

Ben de, eminim şu an yazdıklarımı okuyan sizler gibi, şunu düşünüyordum:

İslamiyet bu kadar doğru bir din olsaydı neden Müslümanlar bu haldeydi?

Hırsızlık yapıp, adam öldürüp Allah diyor dünyadaki ve çevremdeki bazı Müslümanlar… E demek ki bu dinde bir sıkıntı var…

Bunları düşünmeniz kadar doğal bir şey olamaz. Hele ki diyorum ya “parçalı bakış açısı” olanla “bütün resmi gören” arasındaki fark her zaman olacakken. Oturduğum odadan sadece penceremin karşısındaki park görünüyor, yan odadan ablam dışarıda şehrin kütüphanesi olduğunu iddia ediyor, salondaki annemse “Deniz var karşımda” diyor. Hangisi doğru hangisi yanlış?

Hepsi doğru. Ama hepsi eksik. Ancak ve ancak “yukarıdan” bakınca deniz, park ve çöplüğün nasıl da bir güzellikle bütünlük içinde olduğunu gören hepsine vâkıf olabilir…

Bu yüzden sizlerin de sıkça sorduğu sorular beynimde yankılandı, bu işi araştırmaya başladığımda…

Bir hukukçu olarak bazı kanunların “hukuk çerçevesinde” nasıl çiğnendiğini bilen biriyim…

Yani diyorsunuz ki “Yahu burada yazan yasa açık ve net. Ancak onu öyle bir alıp eviren çeviren çıkabiliyor ki kanunsuzluğu kanun haline getirebiliyor…”

Kuran’ın farklı bir Arapça, yani Allahça olmasını, kendi nefis ve dünya sistemleri için kullanmak isteyen her birey, çarpıtmaları mümkün olmayan ayetleri aslında bizlerin hakikati araştırmadaki tembellik ve cehaleti yüzünden çarpıtıp “bu bu demektir” diyebiliyorlar…

Ebu Cehil’lerle dolu hem etrafımız hem de kendi “içimiz”. Bir şeyleri kabul ya da inkâr ederken kıstasımız, başkalarının o şeyi nasıl kullandığıysa, o zaman yanlış yerlere bakan yine biziz…

Onlara bakacağınıza Allah’a ermiş, Allah dostlarına bakın. O “ölümsüz” olanlara. Hâlâ bizlerle yaşayanlara. Mevlana Hazretleri’ne, Muhyiddin-i İbni Arabi Hazretleri’ne, Abdülkadir Geylani Hazretleri’ne…

Hangi ölümden bahsediyorsunuz?

Kafanızda “putlaştırıp” şekillendirdiğiniz her kavramı kırın, aksi halde kalbiniz olan Kâbe temizlenemez…

Bu konuya değinmiştik…

“Kâinata sığmadım yalnız mümin kulumun kalbine sığdım” diyen Allah, Hz. İbrahim’e şöyle seslenmiştir: “Ya İbrahim! Evimi temiz tut…”

Biz bunu yine putlaştırma ve şekillere hapsetme ve olayın “sistemine” değil şekline hapsolmaktan dolayı ise şöyle algılarız: “Ey İbrahim, Kâbe’yi (Allah’ın evi) temiz tut.”

Kâbe Allah’ın dünyada işaret ettiği evidir, misallerle anladığımız için şeriat makamındaki anlayışta evet O’nun evidir de, ama Allah’ın bizlerin “kendi dünyamızın” da işaret ettiği evi KALBİMİZDİR…

Ey kul… Kalbini temiz tut ve tüm putlarını kır ki ben oraya yerleşeyim…

“Hiç kimsenin kalbini kırma… Kalp kırmak, Allah’ı incitmek demektir…” (Ahmet Yesevi)

Oysa Kuran Allah’ın öyle muhteşem bir ikramı ki adının anlamlarından biri de budur (KERİM kelimesi İKRAM’dan gelir), aslında bu evreni kullanma ve başarılı mutlu bireyler ve toplumlar halinde yaşamanın yegâne kaynağıdır…

İnsanların din denilen kavramı uygulamadaki “yorumları” sizi yanıltmasın. Bizler ülkelerdeki “yorumlamalar” yüzünden hukuktan soğursak adaletle nasıl tanışırız?

Hakikat bir tanedir ve o “bütünsel resimdeki” hakikattir… İşte bu yüzden de baktığın yöne göre değişmez…

Bir film izlemiştim. New York'ta geçiyordu. Steve arkadaşının işyerine onu ziyarete gidiyordu. Taksiler, kornalar ve kalabalık arasında karşıdan karşıya geçmek için bile o kadar çaba sarf etmişti ki tam merkezde bir binanın 13. katında ofisi olan arkadaşı Matt'in ofisinden içeri girince, kocaman koltuğunda oturmuş çalışmakta olan Matt'e, "Of!" dedi Steve. "Nasıl yaşıyorsun bu acayip şehirde? Ne kaos!"

Matt oturduğu yerden doğrulmaya başladı… Gülümsedi…

"Bu tarafa gel" dedi Steve' e. Ve pencerenin yanına doğru yürüdü…

Steve arkadaşının durduğu pencerenin yanına yaklaştı…

Ona dönüp, "Hadi şimdi aşağı baksana" dedi…

Beraber aşağı baktılar… Olağanüstüydü… Yukarıdan, 13. kattan bakıldığında o İÇİNDEYKEN birbirine geçmiş gibi görünen trafik, insanlar ve yollar arasındaki düzen nasıl da apaçıktı…

Matt, Steve'e:

"13. kattan, yani yukarıdan bakıldığında aşağısı nasıl da muhteşem bir düzen içinde görünüyor değil mi? Oysa zeminde o taksilerin, kaosun, kalabalığın içindeyken nasıl da karmakarışıktı her şey…" dedi.

İşte parçasal bakış dediğim bu.

"İçinde" olduğumuz her şey bizi izler, oysaki olaylara dışarıdan, yukarıdan baktığımızda izleyici biz oluruz… Ve hakikati ve düzeni ancak o zaman görebilir, anlayabiliriz…

Bu arada 13 demişken 13'ün bizler için aslında ne kadar mübarek ve kutsi anlamları olduğunu belirtmeden geçmek istemedim.

13. cuma sembolü peygamberimizin anlattığı sistemi ve bizlerin idraklerindeki uyanışı temsil eden bir anlatım. Bizlerse bunu korku filmlerinden bilir ve başımıza gelmiş en güzel şeyin bize en kötü şey olarak "yutturulmasını" izler ve sorgusuz sualsiz kabul ederiz.

Dini anlatımlara tepkisi olan insanlar hep dinen bize sunulanların sorgusuz sualsiz kabul ettirilmeye çalışıldığı iddiasının arkasına sığınır… Oysaki bunun tam tersidir… Kuran "hiç mi aklınızı kullanmazsınız" diye her birkaç ayetten birinde bizi sorgulamaya iterken, bizler asıl sorgulamamız gereken ve dünyada bize gerçekmiş gibi sunulanları sorgulamadan hap gibi yutarız!

13. cuma aslında, cehaletimiz ve kolaycılığımızdan dolayı uyutulduğumuz bu hayatta, "dünyadaki yanlış sistem tarafından dayatılan maddecilik ve acıtıcılığın son bulduğu gündür".

Aslında bildiğimizi sandığımız tek hakikati "anlamadığımızı anladığımız" gündür…

13. cuma konusuna değinmek istiyorum kısaca…

Hicret'in 2. yılında Mekke saldırıları devam ederken, artık Müslümanlar için de savaşmak mecburi hale geldiğinde yapılmış bir savaştır Bedir Savaşı…

Savaşın detaylarına girmeden meselenin 13 rakamıyla ilgisini kısaca açacağım…

Arapçada elif harfi yani ilk harf 7+5 mertebe (7 nefis mertebesi ve 5 hazeratı hamse – efal-esma-sıfat-zat-insan-ı kâmil) ve batındaki 13. noktayı temsil eder…

12 burç artı güneş, 12 İmamlar ve peygamberimiz, 12 havari ve Hz. İsa gibi… 13, Hakikati Muhammedi dediğimiz mertebeyi temsil eder denir tasavvufi birtakım

anlatımlarda… Peygamberimizin doğuşu miladi 571 yılının (5+7+1=13) rebiülevvelinin (12) inci gecesinin 13. güne bağlandığı gecedir…

13'e ilişkin bedenimizdeki kodlardan, evren ve tarihteki kodlara o kadar çok şey sayabilirim ki, buraya sığmaz…

Konudan sapmamak adına devam etmek istiyorum…

Bedir Savaşı, mart ayının 13. gününde yani 3. ayın 13'ünde olmuştur. Enteresan olan, peygamberimizin bu savaştaki ordusu kendisiyle beraber 313 kişidir… (Hakikat ilminde geçen Allah dostlarından 300'ler tabir edilse de aslı 313'ler de bu anlatımlarla ilgili çok önemli bir mesajı taşır…)

Yine o kadar enteresandır ki, bu savaştan Âli İmran Suresi 13. ayette bahsedilir…

"(Bedir Savaşı'nda) çarpışan iki fırka, sizin için bir işaret, ibret olmuştur. Bir fırka Allah'ın yolunda savaşıyor ve diğeri kâfir olan (fırka), onları (bizzat) gözleri ile kendilerinin iki misli görüyorlardı. Ve Allah dilediğini, kendi yardımı ile destekler. Muhakkak ki bunda, ulul ebsar (basiret sahipleri) için mutlaka ibret vardır…" (Âli İmran 13)

313 rakamının önemi ve gizemi, bu olayın Kuran'da bulunduğu sure ve yer itibariyle işaret edilişi, pek çok şeyi ve bu durumu "basiret" sahibi olmak suretiyle idrak edebileceğimize ilişkin bir işaret taşır…

Bedir aynı zamanda Ay'ın 14'ü ve en kemalli halidir. Necdet Ardıç (Terzi Baba) *13 ve Hakikat* adlı kitabında nice anlatımlarla 13'ün Hakikati Muhammedi açısından anlatım ve izahlarını verir…

Ve hatta dini kitapların, 124 bin peygamber ve velinin sadece, 313'ünün resul olduğunu belirttiklerini, her bir Bedireshab'ının bir resulü temsil ettiğini ve onların manevi yardımlarına da orada hazır olduğunu ekler.

Ve bu olayla da 13'ün varlığında zuhur eden Nuru Muhammedi'nin (14 rakamı temsilcisidir) yeryüzüne hâkimiyetinin mührü olduğunu belirtir…

Yine 313 yılında İmparator Konstantin, Milano Fermanı'yla imparatorluktaki diğer serbest dinler gibi Hıristiyanlığa serbestlik vermiştir… Dediğim gibi dikkatle incelerseniz pek çok tarih karşınıza batındaki sırlı anlamıyla adeta Allah'ın imzalarından biri olarak çıkacaktır…

Bu savaş ve içeriklerini unutmamamız, hem çağlar üstü, hem evrensel ve hem de kişisel anlamda bizde bu olayın batıni karşılıklarını anlamamız ve değerlendirmemiz açısından önemlidir… Bugün, dün, yarının aynı anda yer aldığı işaretler silsilesi… Senin benim bizim atalarımızın ve gelecek nesillerimizin yer aldığı işaretler, dersler, ibretler silsilesi…

Büyük bir "Hak'sız" ordusunun küçük sayıda bir "Hak'lı" orduya karşı zaferinin işaret edildiği bir olay… Hayatımızın her alanında bize tutunmamız gereken öğretiler… Ve muhteşem bir işaretle, Hak yolunda olduğumuz müddetçe "sayı" değil "niteliğin" gücü ile zafere ulaşacağımızı müjdeleyen hakikat…

Yine Kuran'da geçen Talut ve Calut olayı ve az sayıdaki askeri ile Talut'un çok sayıdaki ordusu olan Caluta zaferi de bu konu ile ilintilidir…

Hamza Yardımcıoğlu 313'le ilgili yazısında bu konuyla ilgili, "Ancak 2007 yılında vizyona giren 300 Spartalı filmi muhtemelen kabalistik felsefeden beslenerek kalabalık orduya galip gelen 300 asker temasını gündeme taşımıştır. Peki, neden 313 değil de

300? Çünkü bir, başkumandandır. On iki (12), ondan sonra gelen komutanlardır" diye yazmıştır ve bu konunun İslam karşıtı çevreler tarafından da bilindiği ve farklı yönde kullanıldığını da ifade etmiştir…

Kitap içinde de defalarca bahsettiğimiz gibi var olan tek "Yol" "Teslimiyet" yoludur ve gelmiş geçmiş tüm peygamber ve veliler bu tek bilginin belirli mertebelerine kadar ve o dönemdeki insanların idrakini düşünerek inzal edilmiş, o idrake göre gereken bilgilerle yollanılmış ve peygamberimizle, tüm bu bilgiler Kuran kelimesinin anlamında da yer alan "toplamak, okumak, bir araya getirmek" ve EN kemal bilgi mertebesine gelmek suretiyle finalize edilmiştir…

Bu noktadan sonra herkes kendi idrak mertebesine göre gereken kadar bilgi alabilecektir…

Bunu anlatmamdaki sebep önceden de belirttiğimiz, kâinatta Allah'ın hükümranlığı ve ilmi dışında bir şeyin olmadığı ve tek farkın AYNI bilginin hangi yönde kullandığında yattığıdır…

Nefsin yönünde mi, Rahman yönünde mi?

Buradaki seçimin seni şeytani nefsi, ya da Rahmani yapar. Ama sonuçta hepsi Allah'ın egemenliğindedir…

Şeytani güçlere hizmet edenler, Kuran'ı çoğu Müslüman geçinenden daha iyi biliyor…

Bu yüzden de bizler için uğurlu olan 13 rakamı bazı çevrelerce uğursuz ilan edilmek suretiyle, sadece algı manipülasyonu ile bizim idrakimizde olumsuz yer alıyor…

Bedir Savaşı 3. ayın 13'ünde bir cuma günü olmuştur… Ve Ahir zamanda da yine hakikati örtenlere karşı kazanılan zafer bir 13. cuma olacaktır diye yorumlanır tüm bu anlatımlar…

Allah'ın ilmini şeytani planları için kullananlar da bunu bizlerden iyi bildiklerinden bu algı perdelemesiyle bizleri ve insanlığı bu yönde korku titreşimiyle örtme çabasındandır…

Evet Allah yolunda olmayanın korkulu rüyasıdır 13. cuma, çünkü Allah yolunda olanlar için uyanış ve saadetken, onlar için, üzerlerine kıyamet kopacağı kişiler için, vaat edilmiş bir kâbustur…[107]

Türkçe meallerle anlamaya çalıştığımız Kuran'ın her birimiz için yazılmış bir programı var. O da tam beynimizde. Ve eğer siz bunu anlamayı isterseniz, o halihazırda sizde kayıtlı olan program harekete geçecek ve siz belki de Allahçayı anlayamadığınız bir şekilde idrak etmeye başlayacaksınız. Muhteşem bir ilimle kurulmuş bu evrensel düzenek tamamen bunu sağlayacaktır…

Yaşamadan bilemezsiniz ama bu Allah'a ait bir vaat olduğu ve benim de başıma geldiği için biliyorum, temelde NİYET olan İslam'ı gönderen Allah'ımızın siz sadece OKU'mak istediğiniz için sizinle, nasıl da yavaş yavaş; önünüzde giden bir arabanın plakasından, markette karşınıza çıkan bir kadının dilinden, size hediye edilen bir kitabın önsözünden, her yerde ve her şekilde sadece talep ettiniz, dilediniz diye konuşmaya başlamasına şahit olacaksınız…

İşte bu kitabın başka bir kattan gelmesinin ispatı bende değil sizde olacak…

Evinizin tam ortasında bir hazine gömülü ve ebedi hayatınız değişecek desem bir kürek atmaz mısınız evinizin toprağına?

Ruhunuzun tam ortasında ebedi bir hazine var diyorum, bir kürek atmaz mısınız beden toprağınıza?

Deneyin görün… Ne kaybedersiniz?

103. http://www.etimolojiturkce.com ve Sevan Nişanyan, *Etimoloji Sözlüğü*
104. Reçine, katı ya da yarı akışkan, billurlaştırılması güç, suda çözünmeyen, organik çözücülerde çözünen, ısıtılınca yumuşayan ve ergiyen madde.
105. http//www.nedir.com
106. Moses: derives it from the Egyptian word for water, mo, and the verb to save out of water, “uses”. BDB Theological Dictionary relates it to the Egyptian word mes, mesu, meaning child, son.
107. “Bedir Savaşı ve 313’ün Sırrına Dair”, Hamza Yardımcıoğlu, http//www.anahtartv.com

HOLOGRAM EVREN

2012 yılında Almanya'da bilimadamları tüm evrenin, dünyanın etrafındaki bir holografik projeksiyon, yansıma olabileceğini açıkladılar…

1960'lı yıllar itibariyle bilimsel makalelere yepyeni bir kavram olan hologram kavramı girmeye başladı…

Hologram, holos (tam görüntü) ve gram (yazılı) anlamlarında Yunanca bir kelime olup, bir görüntü kaydetme metoduydu. Üçboyutlu görüntü kaydetme metodu. Ve fotoğraftan farkı burada yatıyordu.

Bilirsiniz fotoğraflarda resmedilenin üçüncü boyutu olan "derinlik" yoktur ve gerçekte cisimler arasında mesafe olsa bile hepsi fotoğraflanan karede aynı düzlemde yer alır…

Hologram ve fotoğraf arasındaki fark da burada yatıyordu.

Fotoğrafta görüntü varken hologram plaka denilen üçboyutlu resmetmede o görüntü değil, o görüntüyü o yüzeye taşıyan bilgiler kayıtlıydı…

Şimdi artık, "ikiboyutluluk sınırı" derinliğin de verilebilmesiyle beraber aşılmıştı. Bahse konu resimde, resmin en ufak noktası dahi cismin her tarafından yayılan ışık dalgalarını almakta, onları depolamakta ve kaydetmekteydi.

Böylece o plaka ne kadar küçültülürse küçültülsün, en küçük plaka parçasının dahi üzerinde bahse mevzu cismin o ebattaki "tümel görüntüsü" kayıt altındaydı ve plaka bunu yansıtabiliyordu…

İşte hologramın bu özelliğiyse, hakikat ilmindeki "çokluktaki teklik" fikriyle örtüşmekteydi.

Bu aslında hakikat ilmiyle uğraşan herkesin çok telaffuz ettiği, "Allah insanı kendi suretinde yarattı" anlayışıyla aynı paralelde bir anlayıştı…

Hatta, Allah Muhammed'i kendi nurundan, tüm insanlığı da onun nurundan yarattı denir…

Ve eklenir: Bütün insanların toplamı, bir insandır…

Resulullah (sav) bir hadisi kutside şöyle buyurmuştur:

"Allah, seni kendi nurumdan, diğer şeyleri de senin nurundan yarattım buyurdu."

Şimdi holografik evrenle bağlantısına geçelim…

Plakada kayıtlı olan bilgi kaybolmaz. Demem o ki plakayı kaça ayırırsanız ayırın, her parça bütünün bilgisi ve benzerliğini kendi içinde taşıdığı, koruduğu ve depoladığı için o plakaya lazer ışığı tutmak suretiyle görüntünün yeniden tamamı plakada (o boyutlarda) defalarca yeniden canlanabilir…

Bir hologramın en başta gelen özelliği, bir nesneyi orada olmadığı halde, oradaymış gibi gösteren bir illüzyon yaratmasıdır. Bir holograma baktığınızda onun orijinalinin mekânda bir yer kapladığına inanabilirsiniz. Ancak elinizi içinden geçirecek olursanız gerçekte orada olmadığını anlarsınız.

Bizler "algılarımızla" tanımlamalar yapan varlıklarız.

Beynimiz dışarıda gördüğümüzü zannettiğimiz bir eşyanın aslında DATA'sını OKU'yor, çünkü eşyalar ses veya ışıktan oluşuyorlar.

O eşyanın datasının yani titreşiminin beynimizde halihazırda var olan bilgilerden örtüştüğü bilgi, kendi beynimizde o datanın karşılığı olan “resme” dönüşüyor…

Eşyalar “suret” anlamına gelen “sureler” adı altında anlatılır… İşte o suretler beynimizdedir. Bizler datayı-ayeti yani işaretleri okuruz ve o suret beynimizde canlanır…

Beynimizde tüm evrendeki varlıkların bilgisi mevcut olduğundandır ki, datasını frekans olarak okuduğumuz eşya dışarıda görüntüsü olmamasına rağmen, beynimizin içinde suretlenir (sure) ve görüntüye dönüşür…

İşte evrendeki her şeyin beyin bilgisayarımızda olması, onu okumamızı sağlar ve bu da ne varsa âlemde hepsi âdemde söyleminin hakikati olur…

Allahüâlem…

Hologram

Hologramik dediğimiz evrende beyinlerimizin maddenin aslını (ki biz buna tasavvufta “hakikati” diyoruz) değil, sadece ZİHNİMİZDE ALGILADIĞIMIZ halini biliyoruz…

Hologramik ne demek şöyle düşünebiliriz: Bu evren bilimde aynı tasavvufta izah edildiği gibi bir AYNA’dır. Yani bir “gölge” evrendir…

Bizler kendimizi üçboyutlu varlıklar olarak algılamaktayız. Aslında bizlerin kendimizi ve her şeyi gördüğümüz halinin en az 4 ila 11 boyutlu bir varlığın üçboyutlu yansıması, gölgesi olarak görmekte olduğumuz bilimsel çevrelerde artık kabul görmektedir…

Sonuç itibariyle, maddeyi oluşturan elektron ve fotonların zaman veya mekândan bağımsız olarak aynı davranış göstermeleri ve birbirlerinden, aynı hologram görüntüde olduğu gibi, haberdar olmaları, bu elektron ve fotonların temelde ayrı görünseler de ayrı olmadıklarını ve “tek” BİR’den oluşan birler olduğunu ve evrenin holografik bir yapıda yani tek BİR’den oluşan birlerden oluştuğu düşünülmekte…

Bilimsel çevrelerde, önce bir şeyler öğretilen ve daha sonra beyinlerinin bölümleri alınan farelerin öğretildikleri şeyleri yapmaya devam etmeleri üzerine ve hafızalarının beyinlerinden kalan kısım üzerinde silinmemesi üzerine beynin de yapısının aynı evren gibi hologram olduğu kabul görmekte.

Kısaca beynin her bir parçası bütün BİR’i temsil ediyor ve ondaki bilgileri koruyor, muhafaza ediyor…

Uzayın dört bir yanından dünyaya sürekli yağmakta olan sinyali keşfeden Penzias ve Wilson adeta bizlerin zaman ve mekândan bağımsız başka bir boyuttan, TEK’likten, Vahdet’ten dünyaya nakledilen, inzal edilen frekansları (ilhamı ya da isterseniz bilgi deyin), bilgiyi OKU’mak suretiyle, gerçekliğimiz haline dönüştürmemizdeki frekans kaynağını anlatıyor…[108]

Holografik bir beyin ve holografik evren.

Evren beyin içinde beyin evren içinde.

Birlikten gelen bilgiler dalga boyutuyla beyne ulaşıyor.

Temelde bu şunu gösteriyor. Peygamberimizin dediği gibi bu dünya hayal, yani kendi hayal dünyamızda kendi âlemimiz var her birimizin.

Elektromanyetik algılamaların, herkesin kendi beyninin yapısına göre okuduğu dalgaların sebebi ve bu yüzden de holografik bir dünyan var.

Duyularımız evreni algılamamızı sağlar ama bir yandan da bizi sınırlar, koşullandırır…

Bu yüzden “beden” kutusunun “duyularına” çok da güvenme…

Karıncalar sadece ikiboyutlu görebildikleri için üçüncü boyutu yok sayar ve hatta bizleri “duvar” gibi görür… O zaman siz bana söyleyin, “kısıtlı algılarıyla” diğer boyutları görememesi sebebiyle, evrende ve dünyada yalnız “biz” varız sanan insanın karıncadan ne farkı var?

Sadece 3 boyutu gören gözlerle “diğer Gezegenlerde yaşam yok” diyen insanın.

Gözlerimiz X ışınlarını doğrudan algılayabilseydi, insanları iskelet olarak görürdük…

Gözlerimiz gamma ışınları ile görebilseydi, tabiatta her şeyi sadece kurşun kütleler olarak görürdük…

Ne ilginç değil mi?

Kurşun döktürmek belki de bununla da ilgili…

Yani…

Senin Torus’un evrenin Torus’unun içinde beş duyun ve ötesindeki elektromanyetik alanlar beyin yapına göre kozanı oluşturuyor…

Nasıl bir kelebek olacağınsa kozana bağlı…

Herkes bir âlem şemsiyesi altında kendi âleminde yaşıyor…

Allah’ım hayretime hayret kat… İlmime ilim…

Ve ne olur elimi bırakma…

108. *İnsan Beyni En Gelişmiş ve Bağımsız Bir Beyin*, Yaşar Özkan

AHSEN-İ TAKVİM, ESFEL-İ SAFİLİN

Bir film ve dizileri vardır, *Ziyaretçiler* diye… Belki duymuşsunuzdur. Uzaylı sürüngen yaratıkların "shapeshift" denilen bir tür "şekil değiştirme" yoluyla "insan" şeklinde görünmeleri üzerine… Diyorum ya okuduğunuz hikâyelerden izlediğiniz filmlere kadar her şey sembollerle ve algı manipülasyonlarıyla dolu olabilir. "Şimdi bu film de ne alaka yahu!" demeden evvel gelin beraber konuya göz atalım…

Hangi okulda okursanız okuyun, hangi eğitimi almış olursanız olun sınıfınıza ya da bulunduğunuz ortama sonradan gelen "yeni" birine yaptığınız ilginç (!), korkutucu (!) "şakalar" ya da yıllardır sizin oturduğunuz bir masada yerinizi öyle birden gelip alan bir başkasına sinirlenmeniz, alışkanlıklarınızı bozulmaz bir rutine bindirmeniz temelde alt beyninizin etkisinden sıyrılmamış olduğunuza ve örtülü ilkel benliğinize bir işarettir… Ve hatta çalışmaya başladıkları ilk günlerde Mevlana hazretlerine "bildiği her şeyi ve alışkanlıklarını" unutturmak üzere davranışlar sergileyen Şems, temelde neyi hedefliyordu belki şu an itibariyle anlamaya başlarız…

Sizinle buradan yola çıkarak çok ilginç bir meseleyi daha paylaşmak istiyorum.

Kitabımızın içinde de değindik ve eminim defalarca da gerek ilahiyatçılar gerek tasavvufla ilgili kişiler tarafından bu ayete değinildiğini duydunuz…

"İnsan" meselesinde sürekli karşımıza çıkan o çok ilginç ayete bakalım…

Tin Suresi 4 ve 5. ayetler: *İncire, zeytine, Sina Dağı'na ve şu emin beldeye yemin ederim ki, biz insanı "en güzel biçimde" (ahsen-i takvim) yarattık. Sonra onu "aşağıların aşağısına" (esfel-i safilin) indirdik…*

Bu ayette onlarca anlamı yanında az sonra açıklayacağımız "aşağının aşağısı" ile sürüngen beyin bilinci kastedilirken; öte yandan "kamet, kıyam, kavim" kelimeleriyle aynı kökten gelen "takvim" kelimesi ile ifade edilen "uyanmış ve kıyam etmiş, ayağa kalkmış bir bilinç" anlatıldığını görmemek mümkün değil… "Ahseni takvim" yani "güzel bir uyanış ve ayağa kalkış"… İnsan sürüngen beyinle güzel bir şekilde ayağa kalkmış bilinç arasındadır…

Ezandan önce okunan kamet, Kuran'da defalarca kullanılan kavim ve kıyam kelimeleri ne kadar da sayısız anlamlarla karşımıza çıkabiliyor…

Birazdan insan bilincinin "sürüngenden ayağa kalkmış bir bilince" geçişi ile ne kastettiğimize bakacağız…

Önceki bölümlerimizde kitabımız boyunca Kuran'da geçen ve dünya için geçerli olan her kavram ve anlatımın bedenimiz için de geçerli olduğunu ifade etmiştik…

Şimdi yukarıda bahsettiğimiz bilinç farkını içeren Tin Suresi'ne bakalım. Surede "emin belde" olarak işaret edilen Mekke ve dolayısı ile "Kâbe" kavramları insan açısından ele alındığında insan bedenindeki Kâbe "kalp" olarak karşılık bulur… Kâbe'nin dünyanın çekim alanından bağımsızlaştığımız üst bilinçle irtibat kurduğumuz alan olması gibi, bunun izdüşümü olarak da bedenimiz için kalbimiz, dünyevi akla ait bilinç dünyamızın yerçekiminden bağımsızlaştığı alanı olacaktır…

Demek ki kalbimizin aklına sığınmamız bizi "beden aklından (cüzi akıl)" "üst bilinç aklına (külli akıl)" taşıyacaktır ve kalbimiz bizim için "emin belde" hükmüne girecektir… Çünkü kalbin elektromanyetik alanı bedendeki her alandan daha önce de belirttiğimiz

gibi katbekat daha yüksektir. Kalp frekansı adeta bir şemsiye gibi diğer frekanslar üzerinde ağırlığını koyacak ve beş duyumuzun kalıplarını kırmamızı sağlayacaktır.

"Tin" açılımını "eksi kutup" ve "zeytin" açılımını ise "artı kutup" olarak düşünürsek, aynı bir mıknatısın orta yerinde çekim ve itimden bağımsızlaştığımız gibi, bu iki kutup arasındaki merkezde yani "emin beldede" bu alandan bağımsız hale geleceğizdir… İnsan ise, beden dünyasında yaratılış ve doğumu temsil eden karın bölgesi kutbu ve düşünceyi temsil eden beyin kutbu arasında tam ortada olan emin belde hükmündeki duygu merkezi "kalbine" sığınırsa BEDEN AKLI'nın onu aşağı çekmesine engel olacaktır.

İnsan davranışlarını anlamak için insan beynini iyi anlamak ve tanımak gerekir…

Psikiyatr kelimesine baktığınızda "psike" kelimesinin "ruh" anlamı yanında kitabımızda da bahsettiğim gibi dünya için rüzgâr anlamı ve insanın içsel varlığı içinse NEFES ve NEFİS anlamları vardır…

Dünya için rüzgâr neyse insan için de ruh odur…

Burada, sadece ruh doktoru sandığımız şey temelde NEFES doktoru anlamını taşırken NEFES-İ RAHMANİ kavramı adı altında NEFİS'lerimiz ve Esma terkibimizin bizim ruhaniyetimizi oluşturuyor olduğuna derin ve keskin bir işaret vardır…

Bu yüzden de nefsini ve nefesini tanıyan, Nefes-i Rahmani'den oluşmuş bu kâinatı ve kendini ve Rabb'ini tanır…

İnsanın ESFEL-İ SAFİLİN yani sefillerin sefili, aşağıların aşağısı tanımıyla, ahsen-i takvim arasında oluşununsa biraz beyin ve davranış yapımızı tanımak suretiyle neye işaret ettiğini beraberce OKU'maya çalışalım…

Biliyorum hepimiz bu beden kabrinde yaşarken, yediğimiz, içtiğimiz, ürediğimiz ve sahibiyet duygusuyla ve kaybetme korkusuyla yaşadığımız; başta hayatlarımız ve sevdiklerimizle, bir dünya düzeni kurmuş durumdayız… Buraya aidiyet hissinin şeytani sistem tarafından körüklenmesi ise, bu dünya değerlerinin "kişiliğimiz ve varlığımız" olduğunu sanmamıza sebep oluyor.

Oysaki bunlar sadece izafi benliğimiz, hakiki benliğimiz değil.

Sonsuz bilince ait bir (link, bağ) bilinç taşıyıcı olmamıza rağmen "beden aklımız" (yani nefsimizin dünyaya dönük yüzü) "ruh aklımıza" yani sonsuz bilincimize baskı kurmuş durumda.

Bir merdivenin ilk basamağıyla son basamağı arasında kozalağından çıkmayı bekleyen bir kelebek misali sıkışmışız. Oysaki bu merdiven dışımızda değil içimizde ve bütün yapılması gereken "teslim olmak", elbette ki gösterilen metoduyla… Merdiven diyorum, evet, miracımızı, bilinç yükseliş yolumuzu kastediyorum… Çünkü din yol demektir.

İnsan aslında safi bilinç olduğundan bu yükselişi gerçekleştirmedikçe hiçbir koşulda hakiki huzuru bulamaz. Ama bu yükseliş elbette ki insan içindeki tin ve zeytin kutupları arasında, Furkan'dan Zat'a yani EMİN BELDE'ye ulaşmayı gerekli kılar… Olumlu ya da olumsuz hiçbir şeyin onun üzerinde etkisi olmadığı yani eksi ya da artının çekim ya da itim gücünün olmadığı o beldeye…

Kuran ve tasavvufa bakarsanız ORTA YOL, ÖLÇÜ tavsiyesi sürekli gündemdedir. Ve size şu işareti verir: Hayır sandığınız şer çıkabilir, şer sandığınızsa hayır. Bu

yüzden bir şey için ne çok sevinç çığlıklarına boğul (artı) ne çok üzül (eksi), hep orta yolda kal (nötr) ve geçirgen ol…

Yani İLETKEN ol. Yaşadıklarına tutuklu kalma, değişen şartlara esir olma, bırak onlar senin bilincinin içinden geçip gitsin. Değişime açık ol. Sürekli kabuk değiştir. KALP "inkılap eden, değişen" anlamını taşır, akıl ise "bağlı olan", farkı gör… OLUMLU YÖNDE DEĞİŞ… DÖNÜŞ… Çünkü AHİRET "dönüşüm yeri" demektir.

İnsanın elektromanyetik bir frekans denizinde yüzen elektromanyetik bir varlık olduğunu anlamadıkça toprak bedene hapsolmuş şekilde topraksal bilinçle yaşamaya devam ederiz.

Misallerle anlatılan Kuran'da, Âdem ve Havva'nın cennetten kovulma hikâyesinde şeytan yılan kılığına girer ve hayat ağacına yönelir… Hayat ağacı bir açılımıyla bizim beynimizdir. Cennet ve cehennemin saklı olduğu, Kevser Nehri'nin gizlendiği beynimiz…

Beyin nöronları ne kadar aktifse ağaç gibi dallanır ve budaklanır hatta depresyona giren insanlarda bu dallanma azalır ki bu da depresyon belirtilerinden biridir. Beyin nöronları ne kadar aktifse tutuşma denilen nörolojik hadise gerçekleşir aralarında (nöron grupları aralarında telefonlaşır gibi irtibat kurar), adeta Nur'un Âlâ Nur işaretini izah eder gibi…

Neyse konumuza devam edelim…

Davranışlarımızın nedenlerini anlayabilmek için önce insan beynini incelememiz gerekir.

Kısa bir özet olarak İbrahim Elibal'ın çevirdiği "Üç Beyin Teorisi" makalesinde çok ilginç açıklamalar var. Hadi beraberce bakalım…

"Son yıllarda insanoğlunun geçirdiği evrimsel süreçlerdeki ihtiyaçlarını karşılayabilmek için sırasıyla oluşmuş üç belli başlı beyin tabakası *3 katmanlı* anlamına gelen ***triune beyin modeline*** göre anlatılmaktadır… Bu 3[109] katman hepsi beraber hareket eder.

Şimdi bu katmanlara birlikte bir göz atalım…

1. R-Kompleks Yapı: En derinde bulunan beyin sapı ve beyincikten oluşan bölümdür. İlk kez duyuyorsanız korkmayın :) doğrusunu söylemek gerekirse ben ilk öğrendiğimde önce bir ürpermiştim, bu yapı adını "sürüngen" anlamına gelen Reptilian Brain'den aldığı için "R" adı ile isimlendirilmiştir. Bu bölüm kısaca "dünyaya dönük nefsimizle" ağırlıklı ilişkidedir diyebiliriz…

Beynimizin bu bölgesi bizi "sürüngen beyin" algısıyla yaşatır.

Yani hayatta kalma savaşı verir, ürer, korku bazlı yaşar ve dolayısı ile de bu frekanslarla yönetiliriz… Aynı bir kertenkele beyin yapısı gibi olan bu bölüm belki kertenkelelerin neden en ufak seste hızla uzaklaştığını anlamamıza da yardımcı olabilir.

Üst bilinçlerle ilişki kuramadığımız İD diye de isimlendirebileceğimiz bu "sürüngen beyin" yapımız bizi maniple etmek isteyen her kişi tarafından kullanıma en açık alandır…

Kalıpsal davranışlar, saldırganlık, egemen olma duygusu, bölgecilik, kaynakları koruma gayreti, rekabet, tehlikeye karşı savaşmak ya da kaçmayı tercih etmek, iktidar, hiyerarşi, geleneksellik, dışarıya karşı kapalılık, eş seçme hep buradan yönetilir…

“Benim ailem, ülkem, yuvam, BENİM hissi, MALİK olma hissi, ötekileştirme de yine bu bölgeden kaynağını alır. Açıkçası malik kavramını görür görmez cehennemin bekçisinin adının Malik olduğunu hatırlayıp “mülkiyet” duygusuna sebebiyet veren bu beyin bölümünün cehennemin anahtarlarından birine işaret ettiğini düşündüm…

Sizi değişime kapalı, bağnaz ve saldırgan yapan bu bölge belki de Kuran’da insanın ESFEL-İ SAFİLİN diye işaret edilen alt bilinç katmanıdır…

Birçok nörolog bize beynimizin atalarımızdan gelen kalıtımsal bilgileri taşıyan ve “beden aklı” olarak görülen bu kısmı ile yine ruhani yapımızdaki yükseklik arasındaki sıkışmışlığımızı anlatabilir.

İşte bunu başarabilmek için CÜZİ akıl dediğimiz “beden aklından” KÜLLİ akıl dediğimiz “ruh aklına” transfer olmamız yani yükselmemiz gerekir…

Daha ziyade hayatta kalabilme ve korkularla yönetilen bu bölüm işte bizi şeytanın yakaladığı en önemli yerdir. Ve şeytani sistemin de…

Paran kalmazsa bitersin. İşinden olursan mahvolursun. Arkadaşlarından geri kalma, sen de harca, tüket, prestijin gider… Makam, güç, mal hepsi senin olmalı… Saldırgan ol… Aynı Darwinizm gibi değil mi? Güçlü olan kazansın anlayışı… Ve BEN BEN VE BEN… BİZ duygusu yok… Hep bir paranoid saldırıya uğrayabilme korkusu…

“SAVAŞ BARIŞTIR” diyen George Orwell’ın işaret ettiği metot gibi, “Dışarıda bir tehlike yaratılırsa içeride birlik sağlanır” diye düşünen “SÜRÜNGEN akılların sisteminde” sürünmeniz ve “köleleştirilmeye razı” olarak yaşamanız tek hedeftir…

Ancak korku ve kaygı gibi malik olma duygularını körükleyen düşük frekanslarla beyin kontrolün de ele geçirilince bu bölge size ait sandığınız hayatın bir avuç şeytani sistemdeki insan tarafından yönetildiğini anlamanızı engellemeye çalışır.

En acı olan bu çünkü kimse “köle” olduğunu fark etmeyen, bundan memnun birini özgürleştiremez.

Hatta bunun için ünlü bir bilimadamı, sanırım Einstein, “İnsanlar eğlenirken baktım da beyne gerek yok, omurilik yetermiş” demiştir…

Burada Mümin Sekman’dan bir alıntı yaparak R-KOMPLEKS üzerine bir paylaşım yapmak istiyorum…

Buyurun:

İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra dünyadaki birçok sosyal bilimcinin beynini bir soru kemiriyordu:

Kant, Hegel gibi büyük filozofları, Einstein gibi bilimcileri, Goethe gibi büyük yazarları, Wagner gibi büyük bestecileri çıkarmış bir Alman toplumu, nasıl olur da Hitler gibi bir delinin peşinden gitmişti? Üstelik 20 milyondan fazla insanın ölmesine neden olduğu halde? Hitler “mühendis kafalı” olmalarıyla ünlü Almanlara ne yapmıştı? Onların mantıklarını nasıl “servis dışı” hale getirmişti?

Sorunun özü şuydu:

Mantıklı insanların/toplumların mantıksız davranmaya başlamasına sebep olan neydi?

Uzun süren araştırmalarla cevabın bazı parçaları keşfedildi. En önemli kavram “R-kompleks” denilen olguydu. (Google’da arayınız.)

Almanların beyninde "R-kompleks" denilen beyin bölgesi, baskın hale getirilmişti. R-kompleks, "sürüngen beyin bölgesi" demektir. Her beyinde bulunur. R-kompleks ile yönetmek, kitlelerin beynindeki "ilkel içgüdüleri aktive ederek, mantıksal düşünmeyi baskılamak" demektir.

Peki bu tip liderlerin metodu neydi?

Sosyal psikoloji araştırmalarına göre, bir insanı beyninin R-kompleks seviyesine indirgemenin en iyi yollarından biri onu bir gruba dahil etmekti. İnsanları "biz ve onlar" diye ayırmaktı. İç bağları sıkı bir grup içindeki kişi "akıl ihalesi" yoluyla mantığını kullanmaktan vazgeçebiliyordu.

Bu amaçla kullanılan ikinci yol, kitleleri "korku kültüründe" yaşatmaktı. Aynı şekilde "dış düşmanlar" göstererek korkuya dayalı politik propaganda yapılarak da kitleler R-kompleks seviyesine indirilebiliyor. Gerçek dış düşmanlar yoksa da hayali dış düşmanlar yaratılıyordu!

Araştırmacılara göre, bu siyasi stratejide 3-D çok önemlidir: Düşman göster, Dayanışma duygusunu kışkırt, Düşündürme! Sürekli çatışma çıkar ki, taraftarların düşünemesinler! İnsanların mantığına değil içgüdülerine hitap et!

Peki kitleler bu tip "R-kompleksli" liderlerde ne buluyorlar?

En önemli açıklamalardan biri özdeşlik kurma psikolojisiydi. Araştırmacılara göre, kendi hayatında yenik, ezik, kompleksli kişiler, bu tür gücü ve otoriteyi temsil eden liderler üzerinden, kendilerini ezen kocalarından, patronlarından, üst sınıftan kendilerince intikam alıyorlardı.

R-komplekse hitap eden liderlerin en büyük sırrı, kendisini bir "intikam aracı" olarak sunmalarıydı. Onlar hep; kaybedenlere oynayarak kazanıyorlardı!

Kimliklerini bir düşmana göre konumlandırıyorlardı. Düşman yoksa, hayali düşmanlar yaratıyorlar, eğitimsiz ama öfkeli kitlelerin enerjisini bu yöne kanalize ederek, oy kazanıyorlardı.

Mesajları şöyleydi: "Ben de senin gibiyim ama senin olmadığın bir yerdeyim, oyunla bana güç ver nefret ettiğin herkesin canına okuyayım!"

Bu tip liderler kolaylıkla iktidara gelebilirken, gidişlerinde büyük bedel öder ve ödetirler. Çünkü hâkim durumlarını kötüye kullanıp, kendilerini tek seçenek olmaya zorlarlar. Bu tip liderler, toplumlar için bir zekâ testidir. (Mümin Sekman, *Her Şey Beyinde Başlar*)

Şunu demek istiyorum ki, arenalardan maçlara kadar toplu alanlarda sizi siz olmaktan çıkaran şey işte oralarda bilinçüstünüzün değil bilinçaltınızın harekete geçmesidir. Bu tip organizasyonlar sonrasında kimi zaman kendinizi tanıyamaz davranışlar sergilemenize şaşırmanız da bu sebepledir…

Bu yüzden diyorum ya en büyük direnç teslim olmaktır. Sisteme değil ruhaniyetine. Her ne konuda olursa olsun sokaklara düşmek, şiddete şiddetle karşılık vermek, vahşi duyguları körüklemek direnç değil tam tersi esaretinizi artıracaktır. Dünyada şiddete şiddet terk edilmesi gereken ilk metot olmalıdır çünkü şikâyet edilen sisteme hizmet etmekten başka bir işe yaramaz. Hatta "korku" frekansının yayılmasına hizmet ettiği için provokatörler bu yöntemi kullanırlar.

Duyularımızdaki eşik altı algılarımızla, subliminal şekilde kontrol edilmemize büyük hizmeti olan bu yönümüz bilinçaltı kayıtlarımızı aktive ederek bizi hayvansallaştırabilir hatta Kuran'ın deyimi muazzam: "Onlar hayvandan da aşağıdır…" İnsanoğlunu tanıyamaz hale gelmemizde bu yapımız büyük bir manipülasyon aracıdır. Tabii ki siz bunu fark etmediğiniz müddetçe…

Bizi Kuran'ın tanımıyla hayvandan da aşağı yapan beynimiz ve varoluşumuza ait bu alan "nefsi terbiyelerle" (açlık, uyumak, yardımseverlik, hizmet, BEN kavramından BİZ kavramına yol almaya çalışmak, kontrollü cinsellik gibi) bu alanı aktive eden içsellikleri temizleyerek üst bilincimize doğru KAPILAR açmayı hedefler.

Bunu kendinizde uygulayabilmeniz için bir de ESMA terkibinizi tanımak, topraktan ruha, abdiyetten uluhiyete yolculuğunuzda temel anahtarlardandır.

Dünyadaki hiçbir sistem sizin bu R-kompleks alanından kurtulmanızı istemez. Neden mi? Çünkü o zaman köleleştirilemezsiniz. O zaman BEN duygusundan BİZ duygusuna, paylaşımcılığa, kamu yararı aramaya yönelirsiniz ki bu PARA sisteminin, aşırı cinselliğe dayanan sektörlerin, içki, ilaç gibi sektörlerin sizi uyuşturan ve uzaktan kontrol eden sistemlerinin çöküşü demektir.

Dünya şeytanın yani aşağı indirilenin, sürgünde olanın yeriyse; sizin bu sürgünden kurtulmanız onun ve sisteminin kâbusudur…

Oysa İslamiyet yani TESLİMİYET sizin bedenden ruha, nefisten ruha, BEN'den BİZ'e yolculuğunuzun YOL ve metodunu getirmişken bu metodu hakkıyla anlamanız dünyevi sistemde sizi kullanmak isteyen hiç kimsenin hoşuna gitmeyecektir.

UNUTAN (açılımındaki insan) formatında yaşamanız şeytani sistemin tek amacıdır. Bu yüzden Usame'ler, hayali kimyasal bombalar, hayali kötü, cani Müslümanlar icat edilmeli ve medyaya sunulmalıdır.

Çünkü İNSAN uyutulmazsa şeytanın kendisinden ne kadar aşağı güçte olduğunu fark edecek ve hatırlayacaktır (hatırlamak: zikretmek)! Ve "kıyamete kadar peşinde olacağını" ilan etmiş şeytan, insanın ölmeden evvel KIYAM-ET'mesiyle yani rüyadan uyanması ve sürüngen beyinden ayağa kalkmasıyla yenilmiş olacaktır.

İnsan KENDİ RUHUNU ve varoluş teçhizatını anlayınca teknolojinin ilkelliğinde teknolojiye de ihtiyacı kalmayacak, ona esareti bitecektir.

Bazı bilimadamları şöyle der: KONUŞMAK İLETİŞİM KURMANIN EN İLKEL HALİDİR. :) Ve ruhlarla irtibata geçen ya da "sadık rüya" görenler bilir ki ahirete göçmüş birinin ruhuyla iletişim "beyinsel konuşma" yoluyla olur. İşte hepimiz için işin aslı da budur…

Bilmem anlatabiliyor muyum?

Devam edelim…

Bu bakış açısını anlayıp düşünme sisteminize yerleştirirseniz, aslında duygu sisteminize yerleştirirseniz (çünkü önceden de değindiğimiz gibi düşünceyi duygu doğurur ve duygu tüm faaliyetlerin motivasyon sağlayıcısıdır) her şey değişecektir… Bu oluşum zincirleri bütünün hayrı için gereken frekansa hepimizi ulaştıracaktır. Çünkü bundan çok çok çok daha güçlüsünüz… Üstelik "uzaktan kumanda" diyebileceğimiz ruh enstrümanınızla bunu bulunduğunuz yerden başarabilir ve kolektif bilincin harekete geçmesine katkı sağlayabilirsiniz.

Şimdi gelelim ikinci tabaka LİMBİK SİSTEM'e:

Bu bölüme “insani sistemlerin ilki” diyebiliriz.

Diğer iki beyin sistemi arasında adeta bir kapı ve denge sistemi gibidir. Sürüngen sistemin ağırlığı ele geçirmesini engeller. Duyguların denetlenmesi, derinden hissetmeye başlama olayları organize etmede önemli bir rol oynar. Ayrıca savaşmayı ya da kaçmayı seçerek kişisel güvenliğin sağlanmasıyla da uğraşmaktadır. Duygusal hafıza ve duygusal tepkilerin oluşmasındaki primer role sahip “amigdala” dediğimiz ilk, birinci duygu merkezi hadiselerle duygular arasında bağlantı kurmada büyük bir aracı olan, nöronların oluşturduğu badem şeklindeki organı ve beynin “lokal (kısmi, yerel) hafızayla” uğraşan en eski beyin kısımlarından olmakla beraber, hafıza ve yön bulmada önemli rolü bulunan bölge “hippocamusu” içerir…

İnsanın artık yavaş yavaş “kendi farkındalığına” yöneldiği, adeta nefsi emareden levvameye geçişte aktive olmaya başlayan, artık işin içine SALT hayatta kalma değil keşif ve muhabbetin, güzellikleri hissetmenin girdiği sistemdir. Artık işin içine duygu girmeye başlamıştır. Yeme, içme, seks ve özellikle koku alma duyumuz yanında sonraki nesilleri yetiştirme ve sevgi hissetme ve gösterme fiillerinin oluştuğu sistemdir. Yeme, içme, seks ve özellikle koku alma duyumuzda gösterdiği gibi yaşam halkasının sürekliliği gereken genç kuşakları yetiştirme ve sevgiyle ilgili duyguları da içeren duygu ve hislerin oluşumunda ve sergilenmesiyle ilgili aktivitelerde de göstermektedir.

Bu sistem, Esma terkibimizi yavaş yavaş kırmaya başladığımız gibi içsel ve dışsal yaşantımızdan elde edilen mesajları birleştirme yeteneğini dışarı çıkarmaya, alışkanlık ve ritüelleri kırmaya başlar ve kalıtımsal/atalardan kalma cevaplarımızı yeniden kodlama şansını verir.[110]

Eğer mertebe adlarıyla adlandırsaydım bu bölümü bedensel ibadet ve anlayışların ötesine yani şeriat makamına geçiş bölgesi, artık kişide salt bedensel ibadetler değil kalbi bir oluşumun, muhabbetin ve aşkın doğmaya ve kalıtımsal hareketleri yavaş yavaş kontrol edebilmenin başladığı alan yani tarikat mertebesi olarak adlandırırdım…

3. Bölge/Sistem’e gelince…

Bu da düşünen beynimiz olan NEOKORTEKS’tir.

Üç sistemi kardeş olarak adlandırdığımızda kardeşlerin en küçüğü olmasına rağmen, en geniş alana yayılmış olan alan (5/6) neokortekstir: Yazma, konuşma, beste yapabilme ve karmaşık analizlerle uğraşır. Bu noktada soyut düşünebildiği gibi çıkarımlar/tahminler yapmak suretiyle geleceği de planlayabilir…

Artık buradan itibaren “hakikat” ve “marifet” anlayış makamlarını gördüğümü ifade edebilirim…

Şunu unutmamamız gerekir ki bu üç sistem birbirinden bağımız değildir ve halihazırda hepsi yaşamsal koşullara göre aktiftir. Ancak mesele bu üç sistem arasındaki uyumu sağlamaktan geçer… Hayati bir tehlike anında elbette R-kompleks devreye girecektir ama farklı durumlarda R-kompleksin devreye girmesi zararlı olabilir. Amaç üç sistemin yerli yerinde kullanılması ve bunun bilincinde olmaktır.

Kertenkeleler arasındaki hiyerarşiden tutun, grup içinde güç savaşları ve barış imzalama gösterileri ya da grup halinde yaşayan kertenkelelerin yabancı bir kertenkeleye karşı birleşmesi gibi güdülerin insan ve toplum sistemindeki yansımaları sürüngen beyin kalıntıları değildir demek gerçekten zor…

Son olarak sürüngen sistemden neokortekse uzanan bu sistem ve neokortekse son eklenen prefrontal korteks açılımına gelelim… Beynin bu alanı empati, merhamet duygularımız, analiz, bütüne hizmet etme, bireysellikten uzaklaşma duygularımızın yer aldığı sisteme işaret eder.

Bireysel oluşumlar ve hayatta kalabilme güdüsünden toplumsal fayda sağlama, empati ve merhamet duygusuna giden bu yolda beynin geçirdiği bu gelişme dünyada doğanın rekabetten yardımlaşmaya yöneldiğinin de insan üzerindeki izdüşüm işareti olmalı.

Prefrontal korteksin önemine gelince kitabımız içinde Kuran'da geçen "perçem" kelimesine değinmiştik. Burada insanların perçemlerinden yakalanacak ve sorumlu tutulacak olduğunun beyanı çok önemli. Sadece kendine değil bütüne hizmeti mükemmel şekilde metoda oturtmuş olan teslimiyet yolunun, insan olma ve insan olmanın getirdiği sorumluluklara işaret etmesini de perçem işareti ile tefekkür etmek üzere bir bakın derim…

Alak Suresi 15-19: *Hayır, hayır! Eğer vazgeçmezse, derhal onu alnından (perçeminden), o yalancı, günahkâr alından (perçemden) yakalarız (cehenneme atarız). O, hemen gidip meclisini (kendi taraftarlarını) çağırsın. Biz de zebanileri çağıracağız. Hayır! Ona uyma! Allah'a secde et ve (yalnızca O'na) yaklaş.*

MacLean, İslami "perçem" anlatımındaki işareti bilimsel anlamda şu şekilde özetlemiştir:

"Prefrontal korteks, beynin *insan türünün* yaşamını sürdürmesini sağlayan bölümüdür."

109. Beynimizdeki üçleme, 3 sayısının işaretini bize bir de bu taraftan anlatıyor.
110. http://www.ruhunyolculugu.com/uc_beyin_teorisi-t9807.0.html;wap2=

KISA KISA

Hayat bir illüzyon, bir yanılsama… Bir kişinin onlarca farklı aynaya baktığında kendini farklı farklı şekillerde görmesi gibi.

Çevremizi saran tüm fiziksel maddenin, kâinatta var olan her şeyin bir frekanstan ibaret olduğunu ve dolayısıyla frekansı değişen varlığın fiziksel olarak da değişime uğrayacağını, kısaca bir enerji denizinde yüzen varlıklar olduğumuzu (her şeyin Allah'ı tesbih etmesi), kâinatın bir titreşimler deryası, bilincimizi oluşturan beynimizin de sonsuz titreşimlerden ibaret bir holografik yapı olduğunu, görme korteksinin büyük bir bölümü çıkarılmış deneklerin görme testini başarabilmesinin arkasındaki hakikatin de holografik yapısını, holografik resmin her parçasının bütünün ufak bir versiyonu olduğunu, küçük bir parçaya baktığınızda diğer parçaları ve onu kapsayan bütünü gördüğümüzü (Levh-i Mahfuz gibi), kâinattaki her şeyin boş bir alanda ışık hızında dönen atom-altı parçacık/fotonlardan oluştuğunu (dalga), bu enerji ve bilgi denizinde, kendi duygu ve düşünce halini değiştirirsen bu şekilde frekansının da değişeceği ve frekansın değiştiği için atom-altı parçacıklarının/fotonlarının değişeceğini, bu yüzden de içinde bulunduğun yeryüzü alanını da değiştirebileceğini, çünkü birbirinizden ayrı olmadığınızı ve tüm bunların İslamiyet'in bizlerde düzenlediği alanlar olduğunu, belirli bir sayıya ulaşan bilincin kolektif bilincin tümünü değiştirebileceğini (100. maymun deneyi), evrenin aslının bilinç olduğunu ve herkesin evreninin kendi algılaması ve bilinciyle sınırlı olduğunu, bu yüzden hakikat birliği ve bölünmezliğini ve her parça olarak algılanan cüzünse bütünün bilgisini taşıdığını ve bütünün yansıması olduğunu, fiziksel bir ayrılık, birimsellik var gibi algılansa da bütünlük ve birliğin bozulmadığını ve ayrılmak ve birimsellik olmadığını ne kadar bilirsen bil, "Söylediklerin karşındakinin anladığı kadardır." (Mevlana Celaleddin-i Rumi)

Bir hologramda tüm model ya da desenin aynı Yaşam Çiçeği'ndeki gibi bir bütün ve kendisine göre eksiksiz olduğunu, onun küçük bir parçasını alsanız da bütün modelin kendisini tekrar ettiğini göreceğini, küçük hologramların herhangi birinin küçük bir görünüşünün yönünü değiştirecek olursan bu değişimin tüm sistemin değişmesine sebep olacağını –Tüm evren, içre evrenler, Allah ilminin esmasında açığa çıkmaktadır, ister idrak et ister iman!" Çeviri: Esin Tezer, *Evrenin İşletim Sistemi Bilinçtir*– evrenin bir gözlem hadisesi olduğunu, insanın bir anlamının da gözbebeği olduğunu, evrenin aslının madde değil bilinç olduğunu, düşüncelerin vasıtasıyla holografik hakikatin oluşturulmasının bir parçası olduğunu…

"Kardeşim sen düşünceden ibaretsin
Geriye kalan et ve kemiksin
Gül düşünür gülistan olursun
Diken düşünür dikenlik olursun…" (Mevlana)

Aslı madde olmayan bu kâinatta asıl kazanımın madde değil "davranışlar-fiiliyat" olduğunu (ilmiyle amel etmek), holografik bir hakikat olan evrenin oluşturulmasında bilinç seviyenle katkıda bulunduğun için, bu hayal dünyada olabildiğince hakikate kıyam edip bilinç titreşimini yükselterek "uyanman" gerektiğini,

“İnsanlar uykudadır…

Ölünce uyanırlar…” (Hz. Muhammed [sav])

Dünyevi kandırmaca sisteminin seni korkular, endişe, madde bağımlılığı, kaygı, haset gibi aslı olmayan illüzyonik duygularla “yavaş titreşimlerde” uyurgezer halde tutmaya çalıştığını, bu yüzden ne ekonomik krizlerin, ne savaşların, ne kaygıların bitmesini istediklerini, dünyanın yüksek frekanslı alanlarında uyanış başlayıp da kolektif bilince sirayet etmesin diye sürekli savaş ve terör yaratıldığını, şeytani sistemin “onları önlerinden arkalarından sağ ve sollarından yakalayacağım” diyerek gerek maddi kaygı, korku ve ekonomik krizlerle insanın kendisinin farkına varmasını engellemeye çalıştığını ve dört bir yanından sarıldığın elektromanyetik dalgalar yüzünden insanların kutuplaşmalarının artırıldığı çünkü AYAR’larıyla oynandığı, adeta birer enstrüman gibi AKORT edilmemizle kâinat orkestrasında bize verilen sesin aslı ile görevimizi yapacağımızı, fark etmen gerektiğini…

“Sen benim tellerime hangi notayı isteyerek vuruyorsan

Ben o makamdan inliyorum sevgili.” (Mevlana Celaleddin-i Rumi)

Fark et artık… Fark eden fark atar…

***

Derler ki bir yere insan-ı kâmil geldiğinde zıtlıklar adeta büyüteç altına girer. Peygamberimiz dünyaya geldiğinde, azgınların azgınlığı iyilerin iyiliği artmış…

Güneşin güle de çöpe de aynı oranda vurmasıyla, birinin güzel kokusunu birinin kötü kokusunu artırarak yayması gibi…

Foton kuşağı ve elektromanyetik alanların aşırı artışıyla dünya (Beta) uyanış döneminde aynı durumda. Kutuplaşmalar çok yoğun…

Ve bizim yapmamız gereken şey Kuran ve İslami öğretileri uygulamak.

İslam tamamen sınırsız ilmin sendeki keşfi için dizayn edilmiş bir yol…

Ve peygamberimiz bunun tüm makamları da bünyesinde bulunduran en üst makam ve bilinci.

Sadece duyguların değişmesiyle sen ve bilincin değişiyorsun ve enerji alanının değişmesiyle de bilincinde oluşturduğun kâinat…

Sesin hakikati, ışığın hakikati, kelimeler, sayılar, şekillerin gizeminde tüm ibadetlerin, tüm ayetler, sünnet denilen peygamberimizin davranışları, hadisler, her İslami anlatım, her şey Allah’ın bu sınırsız ilminde Kuran’la sendeki kitabı okumana aracı olmaya çalışan araçları…

Edgar Cayce şöyle demiş:

“Her bir düşüncemiz, o düşünceden inşa edilmiş olan realitedir.

Ve her bir düşüncemiz, o bağlantılı realiteyi inşa etmeye başlar.

Her bir düşünce, sürekli ağ ören örümceğin, ağı ören cihazı gibidir.”

Ankebut, yani Örümcek Suresi’ne bir de bu bakışla bakmak gerekebilir.

Ve devam etmiş:

“Bilgi, temeldir, anahtardır. Çünkü bu matris, gerçek olarak düşündüğümüz bu illüzyon realite, insanlar matris nedir diye soruyorlar. Cevap, o, bilgidir.”

İlimle ilgili Kuran ve peygamberimizin neler söylediğini defalarca belirtmiştik.

“Nefsini bilen Rabb’ini bilir…”

“İlim ilim bilmektir. İlim kendin bilmektir…”
Ve kendini bilmeye yol alan kâinatı bilmeye yol alır.

Ellerimiz ve Dua

Namaz kılarken Kâbe’ye döner insan… Kıble yönüne…
Kıble kabul, tekabül kelimesi ile aynı köktendir…
Yüz yüze dönmek, yüzleşmek vardır bu dönüşte, bir kabul vardır…
Derler ki, Arap rakamlarıyla (x:1, x:8) sağ avucunda 18 sol avucunda 81 rakamları yazmaktadır.
Hakikaten de baktığınızda bunu okuyabilmek mümkün. İkisi bir arada 99 esmayı birleştirir derler…
Allah’ın sonsuz esmalarından 99, en bilinen esmasının nakşedildiği ellerimiz var bizim…[111]
El parmaklarınıza baktığınızdaysa Arapça Allah isminin yazıldığını görmemeniz mümkün değildir…
Hakk’ın zatının simgesi olan Kâbe’ye her döndüğümüzde O’na her mertebede ayna olduğuyla yüzleşir insan…
Kâinat iki elimizin serçeparmaklarından birleşmiş halinin şeklindedir diye de ifade edenler vardır…
Parmaklarımız adeta dallar gibi. Birleştirin ellerinizi ve bakın nasıl da bir ağaca benziyor…
Dal ve budaklarıyla göğe yükselen bir ağaç…
Buna da belki bu yüzden Kâinat Ağacı, Hayat Ağacı deniyor…
Ve elleriniz sizin yıldız haritanızı kader çizgilerinizi taşıyor olabilir mi? Kimi insanlar bu ilmi bilir ve okumaya çalışır… Ellerinizde ne yazdığını…
Ellerimizi açtığımızda semavi (esmavi) güçleri temsil eden ellerimizle sema (esma) güçlerimizden yani Allah ve esmalarından yardım isteriz…
Tam avuçlarındaysa güneşi tutar insan…
Kutsal Kâse sembolü anlatımı gibi…
İki elimle yarattım insanı demiş ya Allah… Ve bizleri kendi sureti üzerine yarattığını söylemiş…
O ellerle neler işlediğimizi düşünür müyüz?
Hz. Muhammed (sav) ellerimizi iyice açarak dua etmemizi tavsiye etmiş… Sadece elimizle değil bilincimizle de sorumlu ve yetkili olalım diye…
Avuçlarında ne taşır da insan, ama yine de nefsinde taşıdıklarına köle olur…
İnsan…

Koku

Peygamberimizin “bana koku sevdirildi” anlatımında dikkatimi oldukça çeken koku meselesine burada bir dokunuş yapalım o zaman. Epifiz bezimizle ve limbik sistemimizle ilintili olan ve en ufak molekülü dahi hızla iletişim kurabilen koku kavramı peygamberimiz tarafından bizlere sunulmuş çok ilginç bir işarettir.

Bilirsiniz, Fransızlar koku sektöründe dünyada bir numaradır. Eskiden parfümlerde çeşitli hormonlar kullanarak insanlar üzerinde çekicilik gibi etkiler oluşturulma çalışmaları yapan kozmetik-parfüm sektöründeki gruplar, son yıllarda fark etmişler ki koku da renkler gibi ve temelde diğer her şey gibi bir frekans ve rezonans meselesidir. Yani herhangi bir hormona vesaireye gerek duymadan sadece rezonansı ile KOKU salmak suretiyle bir duyguyu bir bilince nakşedebilirsiniz…

Demem o ki yüzlerce insanı kullanılan bir koku ile korkuya ya da ne bileyim şehvete salabilir ve algılarını maniple edebilirsiniz…

Elbette ki ahsen-i takvim yani beş duyunun ötesine geçebilmiş kısaca beden kabrinden bağımsızlaşmış insanlar haricinde konuşuyorum…

İslamiyet de kullanılan kokulara bu yüzden dikkat çekiyor.

Peygamberimizle özdeşleştirilmiş gül ve kokusunu araştırdığınızda çok ilginç tespitlerle karşılaşıyorsunuz… Özellikle gül koklamak, gülsuyu ve gül esansı kullanmak büyük ölçüde frekans artırıyor. SEVGİ, HUZUR, DİNGİNLİK (ki “İslam” kelimesinin içerikleridir) yanında gül kokusunun fiziksel gücü artırdığı, beyin nöronlarının iletişimini güçlendirdiği biliniyor çünkü frekansı çok yüksek. Peygamberimizin saf gül kokusu ile kalp nurunu, temizliği, iç âlemin nice sırlarını işaret ettiğini görmek SEVGİ frekansındaki İLİM’i işaret ediyor ve bir kez daha gözler önüne seriyor…

Selam…

Şalom/Şlomo: İbranice

Salam, Selim, Selamet, İslam: Arapça

“Barış/Barış Yapan” demek…

Yeruşalim-Kudüs: Barışın şehri, selametin, İslam’ın şehri…

Kelimelere bakalım beraberce… SELAM – SELİM – SULH – SELAMET – TESLİM. Hepsi AYNI ve TEK olan Allah’ın İşaret’ini, ilmini gösteriyor ki bu da İSLAM kelimesi…

Ha, kafanızdaki kalıp İslam’ı değil… Barışın, selametin, sevginin dili de, duygusu da, ilmi de, yolu da TEK…

Başka başka isim ve amblemler verilse de insanın her yerde aynı insan olması gibi…

Artık dünyevi kandırmacalar ve dünya güçlerinin siyaset ve güç kavgasının nesnesi olmaktan vazgeçin. Hepimizin uyanma ve dünyevi oyunu bozma vakti!

Öyleyse selam…

Hiperkomünikasyon

Yıllardır takip ettiğim David Icke aynı bizim Yedi Uyurlar hikâyemizin anlatımında da değindiğimiz gibi insanların yüksek benliklerinden koparılıp duyularına kapatılmalarından bahseder.

Kuran’ın temel taşı, peygamberimizin imanın hakikatiyle özdeşleştirdiği TEVHİD kavramı ile herkeste Allah’ın tecellilerini görmemiz ve herkesi sevmedikçe iman etmiş olamayacağımız, peygamberine “Habibim” diyen ve SEVGİ’nin her şey olduğu işaretini veren Allahımız…

Tüm bunlar aslında sürüngen beyni kontrol eden düşük frekansların ancak en yüksek manyetik ve enerji alanı olan kalp ile yani birbirimizi severek üstesinden gelebileceğimizi ve 100. maymun fenomeninde de belirttiğimiz gibi her birimizin bilincinin birleşerek belirli bir sayıyı yakaladıktan sonra, bizden bihaber insanların dahi kolektif bilinçle öğrendiklerimizi otomatikman öğrenmiş olacağı anlatımlarıyla nasıl da aynıdır…

İnsan DNA'sı için geçerli ve son 15 yıldır tartışılan HİPERKOMÜNİKASYON (iletişim) denilen bir kavram var…

Kısaca bireysel zihinlerin; önsezi, psişik seviyede birleştirilerek bir iletişim ağı kurulması anlamına geliyor… Temelde hepimizde var olan kablosuz yayın aracı… Zaman ve mekân tanımayan… Kâinatın bir başka yerinde ışık hızından öte bir hızla iletilen…

Temizlenmiş bir zihin, açılmış bir kalp… Tek gerekli teçhizat… Son model ve pahalı bir bilgisayar değil tertemiz bir gönül, beyin ve nefis gerek…

Allah'ın isimleri sendeyse onları kısıtlayan bu kutudan çıkarmak için uğraşman gerek… Çünkü tek sınırın beden kabrin… Bilincinle onu kırmalısın…

Afrika'da ilkel "Çalı adamların" kullandığı üstün biyoteknoloji bize bunu öğretiyor. Şarjı bitecek diye tek iletişim aracı sandığı cep telefonu ve kablosuyla gezen bizler mi yoksa Çalı kabilesi mi? Kim bilinçte ilkel düşünmek lazım…

Yağmur dualarıyla yaydıkları elektromanyetik dalgalarla, dünya ile eşdeğer frekansta elektromanyetik bir değişimle yağmura vesile olan ve her seferde bir "sabi" yani "kirlenmemiş zihinli" çocuk duasına da başvuran eski anlayışlar mı?

Kim bilinçte ilkel ya da "unutturulmuş" düşünmek lazım…

Taşıdığın ve farkında dahi olmadığın DNA cihazın enerji alanlarına bilgi işleyebiliyor, aynı çiçeklerin ve insanların suya bilgi kaydettikleri gibi… Adı bile var bu durumun, Fantom/Hayalet Etkisi…[112]

Kalben iletişimle uzay-zaman aşılıyor, DNA aktarımıyla tüm bunlar uzay zamanın ötesinde, fizik ilminin kapasitesinin yetmediği ışık hızının ötesinde her şeyin BİR'leştiği, BİR olduğu yerde…

Bilincin çokluktan BİR'liğe döndüğü yerde…

Bu durum dünyada Global Bilinç Projesi tarafından 1998'den beri ölçülüyor ve sen bihabersin…

Herkes aynı şeyi hissettiğinde dünya değişiyor ve sen hâlâ mutsuzsun…

Bestseller iki yazar yazar Grazyna Fosar ve Franz Bludorf bu olayı kitapları *Vernetzte Intelligenz*'de anlatmış… Ha şunu da ekleyelim ünlü bilimadamı Stephen Hawking ve Edward Witten da yeni keşfedilmiş bu insan bilincinin "açık biyolojik internet ağı" olan hiperkomünikasyona inandıklarını açıkladılar…

Kısaca burada anlatılan şey her varlığın birbiriyle bağlantılı ve bağlı olduğu ve sürekli bir iletişimde olduğu… Biz İslamiyet'te buna kısaca TEVHİD diyoruz… Bütün bunca bilimin ispatlamaya debelendiği şey Kuran'da ve peygamberimizin anlatımında TEVHİD işaretinde yüzlerce yıl önce bir kelime, kavram ve içeriği ile çoktan özetlenmiş… :)

Farklı varlıkların bilinçli ya da bilinçdışı olarak birbirleriyle iletişiminde de hiper-iletişim kullanılıyor… Her varlık birbiriyle bağlantılı ve bağlı… Birbirleriyle aralarında

sürekli bir iletişim var ki bu iletişimde araç kıyamet ve diğer bölümlerde üzerinde durduğumuz SES… Evet her şey SES ile daha doğrusu DOĞRU FREKANSTAKİ SES ile gerçekleştiriliyor. Belirli frekansa uyumlandırılmış ses ile DNA etki altına alınıyor… Dünyanın frekansına eşdeğer frekansta neler olduğunu okudunuz Schumann bölümünde…

Fosar ve Bludorf'un yaptığı deneylerle kısaca, "lisanın ve kullanılan kelimelerin" insan DNA'sı üzerinde etkisi ispatlanmış oluyor ki biz de bunu iddia ediyoruz.

Hatta Kuran'da bazı ayetler kanser gibi hastalıkların duyma ile ilgisine işaret eder gibi… Demeye çalıştığım şey TELKİN'le nasıl bir insanı hasta edebilirseniz şifa adı altında aslında "şöyle yaparsan şöyle olursun" gibi telkinlerle de insanı programlamak ve bir kayıt cihazı olan Levhi Mahfuz diye de atıfta bulunduğumuz DNA'mızda tamamen telkin yani ses ve ilintili duygu haliyle hasarlar oluşturmak son derece mümkün!

Devam edelim…

İşte kısaca hiper-iletişim dediğimiz şey DNA'mızda yer alan, "yaşayan biyolojik bir internet ağıdır" ki hep bahsettiğimiz gibi Allah'ın teknolojisi EN yüksek ve TEK olan ve sonsuz olandır, diğerleriyse sadece "çakma" yani taklitleri… Sizi köleleştirmenin tek yolu asli varlığınızın yerine izafi varlığınızı koymak ve ASLİ VARLIĞINIZI UNUTTURMAKTIR…

İLKEL kelimesinin cemali yani olumlu açılımına ve kelimeye dikkatle baktığınızda (İLK-EL) bu hislerin Allah'ın bir enstrümanı olduğunu fark eder ve aslında Allah'ın teknolojisi dışında insan yapımı her şeyin "ikinci el" ve "imitasyon" olduğunu anlarsınız…

Son yıllardaki araştırmalar artık KELİME ve FREKANSLARIN insanlar üzerinde tedavi etkisini ve DNA'nın yeniden programlanabileceğini ve bunun genlere müdahale dahi etmeden olabileceğini anlatıyor…

"İsa Allah'ın kelimesidir" ayetini unutmayın… Kelimeleri tekrar düşünmemiz için bir İşaret'tir bu ki daha önceden de belirttik.

Ruslar, DNA'mızın sadece protein inşasında kullanılan kısmı dışında kalan yüzde 90 küsurlar nispetindeki "junk-çöp" DNA'nın, tabiatın ve evrenin zekâsını da göz önüne alarak, sadece beden inşası için değil "data, bilgi saklamak" için ve iletişim için olduğunu söylüyorlar…

Temel gramer kurallarından DNA'mızın alkalinlerinin düzenli bir gramere sahip olduğu ve aynı lisanlarımız gibi kural dizileri olduğu ispat edilmiş. İşte aynı iddia ettiğimiz gibi aslında lisanlar tesadüfi değildir ve içerideki DNA'nın dışarı yansımasıdır…

Rus biyolog ve moleküler biyolog Pjotr Garjajev ve ekibi DNA'nın titreşimsel davranışlarını incelemiş.

Çok kısaca özetlersek yaşayan kromozomlar aynı solitonik holografik bilgisayarlar gibi fonksiyon gösterir ve DNA'nın iç kaynaklı lazer radyasyonunu kullanır…

Aynı hipnoz ya da çeşitli telkin çeşitlerindeki gibi uygun frekans/ses tonu verildiği müddetçe DNA'lar buna muhakkak tepki vermiştir.

Rus bilimadamları bu metotlarla genetik sorunları da çözebilmekle uğraşmakta ve DNA'mızın lisanımıza tepki vermesi normal ve doğaldır…

Bedenlerimiz TİTREŞİM, LİSAN, KELİME, DÜŞÜNCELERLE programlanabilir sadece doğru frekans ayarıyla…

Garjajev'in araştırma grupları, X-Ray'lerle zarar görmüş kromozomların tedavi edilebildiğini bu metotla göstermiştir.

İslamiyet'te içine dönmen tavsiyesi, içeriden kaynaklanan bu titreşim, frekans ve rezonansın UYUMLU hale getirilmesi çalışmasıdır aslında… DNA'nla bilinçli bir iletişim kurman gerekir öncelikle…

Tüm alıcı ve vericilerinizle (beyin, DNA, kalp) doğru frekansa AYARLANMANIZ beyin radyonuz ve DNA internetinizle kâinatın erişim ağında beden ve kader inşanızda cüzi iradeniz için yeterli vasıtadır.

Her neye ihtiyacınız varsa o konuya yönelik dua okumanız, 2 kilo pirinç istiyorsanız ÇAĞRI CİHAZINIZDAN itfaiyeyi değil bakkalınızı aramanız, adresi vermeniz, sipariş etmeniz ve doğru şeyleri söylemeniz gibidir…

ALLAH ki en büyük zikirdir çünkü tüm frekans şemsiyesi bu kelime altında birleşir (İsm-i Cem makamı), Allah zikri tüm frekansları kapsar ve sonra yöneldiğiniz DUA yani çağrı sizi o konuyla ilgili telefon hattına yöneltir (örn. Rızık). Eğer bir yardım isteyecekseniz 155'i ararsınız 118'i değil…

Bunun gibi düşünün… Ve bunu BEDEN ANTENİNİZ kirlerinden arındıkça temizlenmiş duygularla gelişen düşüncelerinizle dahi gerçekleştirirsiniz…

ZEKÂT temizlemek demektir. Evrenle karşılıklı iletişime geçmek için ARININ…

DNA'mız bilgileri çeker ve bunları bilincimize nakleder.[113]

HUZUR anında HİPERKOMÜNİKASYON gerçekleşiyor dersem HUZUR – HAZRET – HAZRETİ ve HIZIR kelime ve kavramlarının neden kullanıldığı belki size daha fazla anlam ifade eder…

Bilgi tektir… Hangi amblemi taşırsa taşısın kâinat sistemi SULH – SEVGİ – TESLİMİYET – SELİM – SELAM frekansıyla interaktif hale gelir ama elbette algı manipülasyonu bizim iletişim ağımızı fena halde kısıtlamış durumdadır. Gücümüzden uzaklaştırılmak için STRES, KAOS, KAYGI, ŞÜPHE, HASET, SAVAŞ gibi tam zıt haller yaşatılmalıdır ki bizim hiperkomünike halimiz engellensin.

Doğada karıncalar, kraliçe karınca kolonisinden ayrılsa da aynı şekilde çalışmaya devam ederler ama öldürülürse dururlar, çünkü iletişim ağı kesilmiştir… Yaşadığı müddetçe ne kadar uzak olsa da bilgi gönderebilir… Koku molekülleri ile tehlikeyi diğer sürülere kilometrelerce uzaktaki sürülere aktaran hayvanlar gibi. İşte buna içgüdü, ilham deniyor…

Kaz kafalı dediğiniz adama kaz demeden önce, kazların depremi olmadan hissederken sizin hiçbir şey hissetmediğinizi bir gözden geçirin…

Vernetzte Intelligenz (Zekânın İletişim Ağı) hayvanların grup bilincine yönelik davranışları ve BİREYSEL tecrübe olmak adına insanların kolektif bilinçten kendini ayırmasını anlatmıştır…

BEN'liğin Kuran tarafından ve tasavvufi anlatımlarla şeytani bir işaret olması da TEVHİD işaretleri de hep bunu anlatmaktadır temelde…

Artık bu bilinçle, toplumsal bilinçle iletişim kurmak ve ana bilgisayardan her varoluşa ilişkin bilgi aktarmak da mümkün görünüyor…

Hatta Fil Suresi'nde "Elem tera keyfe feale?" (Fil sahiplerine Rabb'inin ne ettiğini görmedin mi?) diye peygamberimize onlarca yıl önce olmuş bir olayı görebileceği, belki de bu bilginin kendi biyo-internet cihazı DNA'sıyla kendisine aktarılabileceği ve daha ne gizemler bizlere işaret ediliyor…

Reenkarnasyona gerek olmayan bu kâinatta TEK bilince bağlı her bilinç her birimizde varlığını saklıyor… Zaman ve mekân ötesi hiper-iletişime geçen herkes bu bilgi akışına maruz kalacaktır…

Bunun içinse GÖRMEDİN mi İşaret'ini kullanan Fil Suresi'ni frekans ayarlarımızda bu yönde kullanalım diye düşünmeye başlıyorum. Bu bize kâinatta DNA'mız aracılığıyla alabileceğimiz ya da belki de bizde halihazırda kayıtlı bilgiyi bilinçaltından bilinçüstüne çıkarmayı sağlayabilir ne dersiniz?

Allahüâlem…

Bu bölümü bitirirken şunu da eklemek istedim, tüm bu frekans çalışmalarını araştırırken çok sayıda insanın çok yakın şekilde bir araya geldiğinde şiddet ve vahşet enerjisinin azalacağı bilgisiyle karşılaştım… Cemaat halinde SAF tutmanın da işaretine bir atıf olmalı bu adeta… Hayranım sana canım Allahım…

Bir de bir isteğim var, birileri MÜLK kelimesi ile PROTEİN arasındaki bağı araştırsın…

111. Tüm evren içre evrenler Allah ilminin esmasında açığa çıkmaktadır. İster idrak et ister iman! Düzenleme: Hakan Çakmak, çeviri: Esin Tezer (http://www.okyanusum.com/belgesel/evrenin-isletim-sistemi-bilinctir/

112. Fantom DNA efekti etkisi ise uzay ve zamanın dışından gelen bilgi önceden orada bulunan DNA'nın aktive ettiği solucan delikleri tarafından hâlâ akıtılmaktadır. Rus bilimadamları DNA'ların boşlukta rahatsız edici paternler oluşturabildiğini ispatladı ve hatta MANYETİZE solucan delikleri…

113. Rus bilimadamları DNA'ların boşlukta rahatsız edici paternler oluşturabildiğini ispatladı ve hatta manyetize solucan delikleri… Solucan delikleri evrenin farklı yerlerinden bilginin zaman ve mekân dışından transferini sağlayan tünel bağlantılarıdır…

Solucan deliği ya da Einstein-Rosen köprüsü, Nathan Rosen ve Albert Einstein tarafından ileri sürülmüştür. Solucan deliği aslında uzay zamanın temelde uzay ve zamanda bir kısa yol olan kuramsal topolojik bir vasfıdır. Genel olarak beyaz delikler ve kara delikler arasındaki bağlantıya solucan deliği denmektedir. Bir solucan deliğinin bir boğaza bağlı en az iki ağzı vardır. Eğer solucan deliği geçilebilir ise madde solucan deliğinde bir ağızdan diğerine boğazdan geçerek ulaşabilir.

Solucan deliği ismi fenomeni açıklamakta kullanılan bir analojiden gelir. Eğer bir solucan bir elmanın üzerinde seyahat ediyorsa, tüm elmanın etrafını dolaşmak yerine içinden geçerek bir kestirme yol bulmuş olur.

Ve solucan deliğinin merkezi (ortası) durak noktadır, yani oraya geçerken spagettileşme denen bir olaydan sonra takılırsınız ve yıldızların bir ömrü bitirmesini 10 saniye içinde görebilirsiniz. Oradan çıkmak için ışıktan hızlı yani düşünce dalgaları hızında olmalısınız. Çıkamazsanız kara delik yok olurken enerji veya gaz kütlesine dönüşürsünüz. (Vikipedi)

TARIK

Tarık kelimesini araştırırken birden kafamda bir ışık yandı… Tarık kelimesinin kökünün yani t-r-k'nin "Türk" kelimesiyle bir ilişkisi olup olmadığından peygamberimizin kararlar aldığı çadırın Türk çadırı olarak nitelenmesine kadar anlatım dimağımda dönmeye başladı… Hatta konuya kısaca önceden değinmiştim hatırlarsanız…

İslamiyet zaten hazine ve sırlar zinciri anlatımlarla dolu… Bir de üzerine Tarık ve Türk kelimelerinin ilginç anlam ve köklerini araştırıp yaşadığımız coğrafya ve taşıdığımız sırlara ilişkin izler görmek, konunun düşünülmeye değer olduğunu gösterdi bana…

Arap alfabesiyle ebced hesaplamalarında "Hilal" kelimesinin "Lale ve Allah" ismi ile aynı rakamsal değerlerde olması ve üzerinde Hilal (Tarık yıldızı sembolü) ve Yıldız işareti taşıyan bir millet olmak, Allah'a çoktan biat edildiğinin işaret ve sembollerle göstergesi gibiydi… Pek çok İslami motifte kullanılan Lale'ye bundan böyle belki sembolize ettiği anlamla daha da bir başka bakarız…

Ebced hesabı, harflerin ve rakamların (ki Roma rakamlarında bile bakın harfler rakamları ifade eder) birbirlerine dönüşümü olan bir hesaplamadır ki bu yöntemi çeşitli sebeplerle en eski toplumlar dahi kullanmıştır… Günümüzde gizli ilimlere vâkıf olabilmek adına şeytani sistemde de (peygamberimizin Hz. Ali'ye öğrettiği Cifir ilmiyle beraber) oldukça kullanılmakta…

İlim sahibi olmak insanlığın varoluşundan beri bir "üstünlük" işareti olduğundan; güç ve kudret peşinde olan ve kendi inandıkları amaçlarını gerçekleştirmek isteyen şeytani sistem mensupları da, her zaman sırlar ve ilim hazineleri peşinde koşmuştur ve hâlâ koşmaktalar…

Biz bunu kabul etsek de etmesek de dünya toplumları ve ülkeleri, kendi "dini" merkezlerince ve kendi dini hedefleri yönünde yönetilmekteler… Hiçbir ülke dininden ya da "inandığından" bağımsız bir politika gütmüyor… Hatta tam tersi… Ve kiminde de "dini" gibi gösterilmeye çalışılan şeytani sistem, bu dünyayı ve onlardan olmayanları yok etmek yönünde maalesef oldukça başarılı şekilde kullanılmakta…

Bizlerse, mimarisinden tutun müziğine, ezanının okunduğu müzikal makamlara kadar sonsuz ilim ve sanat içeren muhteşem bir dinin şanslı çocuklarıyız… Tüm bunlar içinde kendi gerçeğimizden ve özümüzdeki kitabı açığa çıkaracak tek kılavuz olan Kuran'dan uzak tutulmaya çalışıldığımızı anlamamız bu kadar zor olmasa gerek…

Bir hazineyi saklamak mı istiyorsunuz? O zaman size söyleyeyim onu saklamanın en güvenilir hali, onu ortaya açığa koymaktır! Kuran hazinesi gibi… Bu hazine açıkta "gibi" görünse de ona uzanmamıza yanlış öğretiler öyle engel olmaya çalışmaktadır ki, biz hazineyi, gözümüzün önündeki hazineyi algılarımız maniple edildiği için hakikatiyle göremiyoruz bile!

Gizli servislerde bir öğreti olduğunu okumuştum… Kedi fareyi avlamak için fare kılığına girermiş… Dini kimlerden öğrendiğimize çok dikkat etmeliyiz… Bu yüzden olmalı ki Kuran öyle olağanüstü şekilde dizayn edilmiştir ki size kendisini açar yeter ki

siz kalbinizle inanarak anlamaya uğraşın, Allah dostlarının kitaplarına yönelin emin olun, Allah'tan Muhammed-ül Emin gibi… O durumda Allah size öğretir… Bu kitap bunun için mucizevidir…

Allah "ilmi isteyene" verir anlatımı O'nun vaadidir… Nerede ve nasıl olursanız olun "Ben nasıl öğreneyim?" demeden O'na "yönelmeniz", "dilemeniz, niyet etmeniz" ve buna "gayret" göstermeniz neticesinde yaşadıklarınıza inanamayacaksınız…

Beden olduğunuz inanışıyla "imkânsızlara" hapsolmuşken "Onlara ölü deme" denen Allah dostlarının ismini zikretmenizde bile orada hazır bulunup nasıl da Allah'a giden yolda birer kılavuz ve vasıta olabileceklerini yaşayacaksınız…

Ne Okumalıyım?

En çok sorduğumuz ve en çok karşılaştığım soru…

Peki şimdi ben ilim öğrenmek, Kuran'ı daha iyi anlamak için Kuran'la beraber ne okumalıyım?

Ne mi okumalısınız?

Allah'a sorun…

Evet… Her şeyi ve her şeyi, her an sizinle olan Allah'a sorun… Her an küçükken elini tuttuğunuz anneniz gibi, O'na sorun…

Sorun… O size doğru cevabı gönderir…

Sizi herkesten iyi O tanır çünkü…

Neye ihtiyacınız olduğunu O bilir çünkü…

Kitabınızı da, öğretmeninizi de, kılavuzunuzu da O gönderir çünkü.

Çünkü O sizin neye ihtiyacınız olduğunu sizden iyi bilir…

Çünkü O kulunu yarı yolda bırakmaz…

Yeter ki siz yönelin ve niyet edin…

Ben böyle yaptım…

ANKEBUT

Bu yola girdiğimde hangi kitapları okumam gerektiğini bilmiyordum. Kendi kendime birçok kitap araştırıyordum. Tipik sorulardı: “Ne okumalıyım?” “Nasıl öğrenebilirim?” Aslında bu soru bile bize Allah’ın kudretini anlamadığımızı gösterir. Yine bir “güvensizlik” yine bir “endişe”, “şüphe” hissi…

Sonra bir gün televizyonlardan izlediğim birkaç söyleşi neticesinde tevhid anlayışını okumam gerektiğini anladım.

O zamana kadar bir şeyler öğrendiğimizi düşünürken tevhid anlayışını idrak etmeye başlayınca “Ne kadar da cahilim!” dedim kendi kendime.

Tevhid anlayışında Allah’tan başka bir varlık olmadığını anladığında; kendinde ve her şeydekinin yalnız O’nun tezahürü olduğunu anladığında, sadece O’ndan istemen gerektiğini de anlıyorsun.

O ana dek namaz kılıp dua ederdim ama mesela bir işimin hallinde bir arkadaşıma dayandığımda ve o işin hallini ondan beklediğimde, aslında nasıl da bir yandan Allah derken “gizli şirkte” olduğumu ve İslamiyet’in en önemli meselesini anlamadığımı bu yüzden de köleliklerimden kurtulamadığımı idrak ettim…

Ve yine çok ağladım… Çok canım yandı… Bildiğini sanmanın ateşi, cehaletinkinden daha yakıcı…

Ah… Ah…

İşte bunun üzerine aklıma takılan soruları Allah’ıma sormaya başladım…

Allah’ım Nahl Suresi’nde şunu diyor: Allah’ım hangi kitabı okuyayım sen yol göster…

Yaşadığım şeyleri size anlatamam. Ve bunu bilin ki siz de bunu yaşayacaksınız, yeter ki O’na dönün…

İnternetimden birden konuşmaya başlayıp bana Nahl Suresi’ni anlatan bir Allah dostunun (Necdet Ardıç, Terzi Baba) ses kaydından, son derece ilginç rüyalara kadar bu konuda algısı olmayan insanlar için tanımsız kalabilecek oysaki Allah için son derece mümkün olan şeyler…

Bunu benim kadar âciz bir kula lütfedip yaşatıyorsa, kimbilir sizlere neler yaşatacak, sizleri nasıl sarıp sarmalayacaktır…

Bir gün dua ederken, “Allah’ım doğru kitabı okumak istiyoruz. Ne okumalıyım, ne olur yol göster” dedim. Gözlerimi kapayıp sımsıkı O’nun eline sarılarak…

Ve annemle aynı gün öğleden sonra Kitapsan’a gittik…

Alt kata indik, bomboştu. Dini kitapların olduğu bölüme geldik ve başladık taramaya. Birkaç dakika sonra bizim olduğumuz kata inen merdivenden ayak sesleri gelmeye başladı. Sağ gözümün ucuyla hafifçe merdivene baktım. Bir adam iniyordu…

Sonra dikkatimi tekrar kitaplara verdim. Ama enteresan olan, adamın yavaş yavaş bana doğru gelmeye başladığıydı…

Veya bizim olduğumuz yöne…

Geldi geldi geldi… Sonra yanımda durdu:

“Hanımefendi” dedi…

Önce cevap veremedim…

Şaşırdım… Sonra sessizce:

“Efendim” dedim.

Annemle birbirimize baktık, adam orada çalışan biri değildi, herhalde bize bir şey soracaktı diye düşünmüştük ikimiz de…

“Buyurun?” dedim.

Bana o an elinde olduğunu fark ettiğim bir kitapla, “Bunu okuyun” dedi!

Kafamı kaldıramadım… Öylece kalakalmıştım…

Annem de ben ağzımız açık öylece kalakalmıştık.

Kafamı daha doğru dürüst kaldıramadan, aklımı toparlayamadan orada öylece kaldık…

Ve adam cevabımızı bile beklemeden usulca yanımızdan ayrıldı…

İkimiz de şoke olmuştuk…

Allah’ım ne büyüktü!

O’ndan, bana yön verip ne okumamız gerektiğini göstermesini diledim. O’ndan diledim. Ve O bana bir kulunu aracı kılarak, okumam gereken kitabı YOLLADI…

Annem, “Adı ne kitabın?” dedi. Kitabın arkası dönüktü elimde, ellerim titreyerek kitabı çevirdim, üzerinde Ankebut yazıyordu…

Ankebut!

Kuran’da geçen ve örümcek anlamına gelen bir sure…

“Elif Lam Mim. İnsanlar *inandık* demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannederler?” (Ankebut 1&2) Burada bitti sanıyorsanız, yanılıyorsunuz…

Bu kitabı o kadar beğendim ki yazarıyla tanışabilmiş olmayı diledim Allah’ımdan…

Bir gün Ömer (Çelakıl) beni programına davet etti. Sanat camiasından insanların da davet edildiği, İslam’a gerçekten hizmet eden nefis bir program…

Kulisteydik. Makyaj bitti beklemedeydim. Sonra içeri bir bey geldi Ömer’le beraber, onun yanında da bir hanım. Oradaki program görevlileri bizi tanıştırdı… Hanımın yanındaki bey, “Ben yayıncısıyım, kitabımızı hediye etmek isterim” dedi bana…

“Ah ne güzel. Çok teşekkür ederim” dedim.

Ömer kulağıma eğilip, “Konuların başlığını vereceğim Deniz. Ayrıca bugünkü yazarımızla da ilgili bilgi veririm…” dedi.

O an yayıncı beyefendinin bana uzattığı kitabı almak için masaya uzandım hafifçe… Ve kitabın üzerinde şu başlığı gördüm: Ankebut…

Gözlerim o an yanmaya başladı. Canım yanmaya… Mahcubiyetten…

Yine duymuştu canım Allah’ım… Ve benim için önem taşıyan bu kitabın tanışmak istediğim yazarını, günler sonra tam karşıma oturtmuştu.

Mahvolmuştum… “Fena” olmuştum…

Mahcubiyetimden ağlamamak için kendimi zor tutarak: “Gerek yok Ömer” dedim. “Gerek yok. Konuya ve kitaba vâkıfım…”

İSİMLER, İZLER, İŞARETLER

İsimler, semboller, işaretler… Bu yönde yaptığınız araştırmalarla ise hayretiniz büyürken bu dünyada aslında neler olup bittiğini de daha iyi anlamaya başlıyorsunuz…

Öyle kelimeler öyle anlamlarla iç içe ki o bağlantıları fark ettiğinizde ayet kelimesinin İŞARET ve İZ manasına gelmesindeki derinlik ve zekâyı da görebiliyorsunuz…

Birer bilmece gibi çözdükçe artan ama sizi cezbeden muhteşem anlatımlar…

İşin en güzel yanıysa tamamen sizi, dününüzü, yarınınızı ve bugününüzü anlatıyor olması. Yani Kuran hayatı kuruyor. Gelmiş geçmiş ve gelecek Tüm ve Tek hayatı…

Ve bunu nasıl yaptığını "yaşamaya" başladıkça hayretiniz hayranlık içinde, aşk içinde dönmeye başlıyor…

Sizin hayatınızı da kolaylaştırması ile daha da fazlasını istiyorsunuz… Ve bakış açınız tamamen değişmeye başlıyor…

Sıkıntı sandıklarınızın lütuf, lütuf sandıklarınızın sıkıntı olabileceği görüsüyle "dengeyi" aramaya başlıyorsunuz ve kendinizi dünyadaki hiçbir şeye fazla kaptırmamak gereği inancını içselleştirmeyi öğreniyorsunuz…

Kelimeler öyle çok sır saklar ki, Kuran'da kullanılan kelimelerin bu derece gizemli ama hakikate ilişkin ifadelerini bulmak için biraz kalıpların içine doğru derinlemesine dalmak gerekir…

Mesela, Kuran'da bahsedilen 3 put ismine bakın… (Necm Suresi 19,20)

Lat… Menat… Uzza…

Şimdi size put desem yüzyıllar önce vs. diye düşünebilirsiniz. Pek çok yanlış bilgi var, ama o derinliğe girmeyeceğim şimdi…

Lat, Menat ve Uzza'ya bakmanızı istiyorum…

Baktığınızda, Lat "ilah" kelimesinin bozulmuş halidir (Elot/Elat/Lat/Elohim/Allot//İlah).

Yine İbranice/Aramiceye varan temeli ile "içeriden yöneten şey, otorite" anlamlarını taşır…

Ve bu derinliğe girdiğimizde hâlâ "makam" ve "otorite" tapınıcılığını görür ve Kuran'ın nasıl da her çağa seslendiğini ve her çağı izah ettiğini anlarız…

Uzza "Aziz" isminin değişik bir söylenişi olduğu gibi mitolojiden Zeus'a kadar giden bir etimolojik bağı olduğu söylenir ve "güç", "kuvvet" anlamına gelir (Mu'ız/Izzet)…

Menat ise oldukça ilginç bir şekilde Manhattan'a kadar giden bir anlam yakınlığındadır. Para anlamına gelen bu kelime hepimizin bildiği MONEY kelimesiyle ilintilidir…

Menna/Mamon/Money/Many/Menat/Manat… (Manat enteresan ama Çarlık Rusyası'nın ve Azerbaycan ve Türkmenistan'ın para birimidir; Türkmenistan/Azerbaycan Manatı, Manat.)

İşte 3 putun hem hâlâ varlıklarını sürdürdüğünü görüyoruz ve hem de hangi kelimelerin temeli olduklarını…

Ve hepsine hâlâ tapınıldığını!

Menat-Manhattan bağlantısını fark ettikten sonra araştırdım…

Ve New York'a "The Big Apple", "Büyük Elma" denmesinin temelinin de yine parayla ilgili olduğunu gördüm. Bunların yanında New York'a ezeli günah kodu olarak kullanılan Elma isminin verilmesi de hayli ilginçti.

O an itibariyle bilgisayar ve cep telefonlarında kullanılan markalar gibi ısırılmış elma sembolü kullanımının ardındaki mesajlar da ilginç gelmeye başladı… Hele ki beyin ve bilinçaltı bir kod çözücü, taşıyıcı, okuyucu ve uygulayıcı gibi çalışırken…

Merak ettim Anadolu kelimesini kurcaladım… "Anadolu" bugünkü Yunan adasından bu yöne baktığınızda Yunanlıların verdiği bir addı. Güneşin doğduğu, güneşin yükseldiği yer anlamındaydı… Enteresan değil mi?

Yun. Anatolía ανατολία Doğu ülkesi, Ege'nin doğu kıyısı ile Fırat Nehri arasındaki ülke < Eski Yun. anatolḗ ανατολή 1. kalkış, doğuş, özellikle güneşin doğuşu, 2. doğu, 3. Ege'nin doğusu < Eski Yun. anatéllō ανατέλλω doğmak, çıkmak < Eski Yun. anatéllō, tol τέλλω, τολ kalkmak, kaldırmak.

Etimoloji o kadar önemlidir ki kelimelerin kökleri ve içerdikleri anlamlara baktığımızda karşınıza çok ilginç şeyler çıkar. Başka kavramları anlattığını düşündüğümüz kelimelerin, dünyanın dört bir yanında farklı lisanlarda dahi olsa aslında aynı kavram ve içeriği anlatması ve bunu bizlerin anlamaması ise Kuran'ın tüm anlatımların temeli ve tüm bu işaretlerin barındıranı olduğunu görmemizi engeller.

Kuran âlemde olan her şeyi içerir. Bu yüzden Kuran'ın kelimeleri, sayıları, anlatımları, harfleri ve şekillerinin her birinin teker teker birçok açıdan değerlendirilmesi gerekir. Aynı esnada dünyevi sistemde kullanılan kelime, sayı ve işaretleri de bu gözlükle incelemeye başladığınızda bu sonsuzluktan ne kadar damla idrak edilirse sizin kitabınız ve kâinata ilişkin OKU'malarınız ve dolayısı ile çözümlemeleriniz de o kadar olacaktır…

Mesela İngilizcede perşembe anlamına gelen Thursday, mitolojik bir tanrı olan Thor'un adından gelir ve aslı Thor's Day'dir… Bu isimlerin verilme sebeplerini incelediğinizde; Kuran'da nerede, neden bazı anlatımlar olduğunu ve neden uyarıldığınızı önceden anlamamışken ve belki de "Ne ilgisi olabilir ki?" demişken, bambaşka bakış açılarıyla size neyin işaret edildiğini anlamaya başlıyorsunuz…

Başka bir kelimeye bakalım… Mesela İstanbul…

İstanbul kelimesinin Asitane ve Balığ kelimelerinden türediği ifade edilir bazı kaynaklarda…

Astana ve Balık… Astan cennete ait, cennette olma, hükümdarlığa ait gibi anlamlar taşırken balığın Balık anlamı Kuran'da geçen Hızır ve Musa kıssasında iki denizin birleştiği yer ve balık hikâyesini nasıl çağrıştırmasın?

Bizler fark etmesek de insanın alt beyni sembollerle anlar. Ve etrafımız beynimizin kendi kapasitesine ulaşması engellenmek için toplu algı deformasyonu yaratan algı faaliyetleriyle dolu…

Gerek medya gerek internet gerek sanal reklamlarla ve sanal bir dünya anlayışıyla bir yerden bir yere savrulmaktayız. Allah bile insanın cüzi iradesine özerklik vermişken, büyüyü de başkasının iradesine müdahale olduğu için kabul etmezken; maalesef artık bu çağda bizler, her alanda "toplumsal büyüler" diye

nitelendirebileceğimiz algı operasyonları ile sistemin kölesi haline getirilmeye çalışıyoruz…

Komplo teorileri deyip geçmeyin sakın, bu gerçekten bu konuda bilginiz olmadığını ya da henüz uyanmış olmadığınızı gösterir. Komplo kelimesinin bile küçük entrika anlamına gelen "komplot" kelimesiyle ilişkisi vardır, ki bu kelimenin İngilizcede "tamamlamak" anlamına gelen "complete" kelimesiyle benzerliği bu misyonların tamamlanmak amacında olduğunu çağrıştırır…

Başka bir örnek verelim… Televizyonda haber seyrediyorsunuzdur muhakkak. Şöyle bir alt başlık hep vardır: Ayasofya ne olacak, kilise mi müze mi, şu mu bu mu? Evet Ayasofya meselesine dönersek, dünyada uğraşacak o kadar mesele varken, bu mesele uluslararası bir camianın ve dini önderlerin neden bu derece önem verdikleri bir konu olsun?

Ayasofya… Aya, ilahi, kutsal; sofya sözcüğü ise Yunancada "bilgelik" anlamına gelen "sophos" sözcüğünden gelir. Yani Ayasofya "kutsal bilgelik" ya da " ilahi bilgelik" anlamına gelir ki, bu da Ortodoksluk mezhebince Tanrı'nın üç özelliğinden biri sayılır…

Gördüğünüz şeylere inandığınız müddetçe, altındaki asıl görüntüyü okuyamazsınız. Bunu okuyabilmek için de önce bir kere bu toplumsal büyüden, bu algı yanılgılarıyla "kendinizden uzağa sürgün edilmişlikten" kurtulmanız gerekir… Alt başlıklara üzerinde durulmadan geçen bu tür bilgilere hep dikkat edin… İlginç şeyler fark edeceksiniz…

Kuran size bunu sağlar. Siz İslamiyet'te tavsiye edilen iki ibadet ya da dua ya da uzak durulması tavsiye edilmiş konulara karşı "özgürlüğünüzü kaybettiğinizi" düşünüp "öf pöfleyerek" İslamiyet'ten ve Kuran'dan uzak kalırken, "Ben şimdi daha hazır değilim, hayatımı kısıtlar, içki içemem, çocuğumun eğitim masrafı var hacca gidemem" gibi şeytanın sırrınıza yaklaşmanızı engellemek için verdiği vesveselerle, "sisteme olan asıl köleliğinizi" ilan etmiş oluyorsunuz.

Azadınızı kendi ellerinizle imkânsız kıldığınızı anladığınız uyanış günü yani kıyam günü, yani Kıyam-Et'te bu acıyla yüzleşmeye, "sanal" bir dünya için hakiki bir ebedi dünyayı kaybetmeye hazır mısınız?

Doğduğumuz an itibariyle kayıt yapar ve algılamalarla "kapatılırız". Ve epifiz bezimizin körelmeye başlamasıyla da hakikate körlüğümüz başlar. Allah nuruyla, ışığıyla karanlıkta kalmış insana ışık tutar. Biz o ışığı "Bir ışık gördüm!" anlatımlarıyla sadece ölürken değil yaşarken, hakiki manada yaşama ve diriliğe ulaşmak için bulmalıyız. Uzakta değil, O zaten bizimle. Mesele idrakinde bunu fark etmek ve bunu O'ndan istemek…

Amerika kelimesinin A-Miracle yani "bir mucize" anlamını içeren, bir tarikatının yıldızının ismini de kastettiğini okuduğunuzdaysa, neden İslamiyet'le Amerika'nın derdinin temelden gelişine bir işaret daha olduğunu fark etmemek mümkün değil.

Avrupa kelimesinin hem etimolojik ve hem de mitolojik kökenini biraz araştırırsanız, gördüğünüzün ardındakini okumaya başlayabilirsiniz. Ve daha pek çok ülke isminin ve sembollerinin…

Bu kitabı okuduktan sonra her şeyi sorgulamanızı diliyorum. Kuran'da işareti verilen ve bizlerin üzerinde düşünmemiz istenen, "Tefekkür etmez misiniz?" "Aklınızı kullanmaz mısınız?" diye düşünmemiz için bizi teşvik eden her şeye, bize gösterilen

“görünürle” gizlenen “hakikat” arasındaki farkı görebilmek üzere o gözle bakmanızı umuyorum…

Pamuk Prenses ve 7 Cüceler’de Prenses’in neyi, 7 cücelerin neyi temsil ettiğinden, 7 sayısının haftanın 7 gününden dünyanın 7 harikasında ve daha nice anlatımlarda neden kullanılmış olabileceğinden, sayılardan geometrik şekillere aslında bizlerin doğduğumuz an itibariyle bir dünyevi algı operasyonunda olduğumuzu ve bu algı operasyonunun hakikatini ancak KURAN’la aşabileceğimizi anlıyorsunuz…

En basit çocuk hikâyelerinin, filmlerin, Robin Hood’un temelde neyi anlattığı, Grön-Land’in (Yeşil-Yurt) yeşil anlamına gelen Hızır anlatımıyla ne tür bir bağlantısı olabileceği, Zülkarneyn’in İskandinavya’ya varan bağlantıları, *Alice Harikalar Diyarı*’nın gizemini, *Simyacı*’nın sembolizm örgüsünü, *Denizler Altında 20.000 Fersah*, *Yüzüklerin Efendisi* ve daha nice hikâye diye okuduğumuz romanın ve nice yapımın altında anlatılan ve temelini felsefe ve dinden alan mesajların ve bu kitapların yazarlarının din ve felsefe bazlı eğitilmişliklerini ve diğer özelliklerini, hepsini ve hepsini başka bir derinlikle görmeye başlıyorsunuz…

Dünya tarihine baktığınızda, halihazırda tüm dünya, din ya da inanç yönündeki ideolojilerle yönetilirken geçmiş yüzyıllarda bilimadamlarından ya da filozoflardan kimlerin “ateist” ilan edildiğine dahi baktığınızda nasıl bir algı manipülasyonu ve nasıl “şeytani” yani “sanal”, “aldatıcı” bir sistem için insanların yalan yanlış “etiketlendiğini” ve bunun toplumsal algıyı yönlendirebilmek ve toplumu cahil bırakmak için yapıldığını anlayabiliyorsunuz…

Her birimiz kendimizin, yani Allah’ın bize verdiklerinin farkına varırsak “enerji bitecek”, “petrol biterse” şu bu gibi bizlerin maddiyata bağımlı kılınarak aslı olmayan sanal algılarla nasıl da bizden mahrum edildiğimizi fark edebiliriz…

Şu bir gerçek ki, bu hakikatleri fark edenlerin milyonlarca olması bile gerekmiyor. Belirli sayıdaki insan bunu fark etse bile diğer bölümlerde okuduğumuz gibi “kolektif bilinç” bunu zaten öğrenecektir.

İşte bu yüzden algı yağması ve korku salgılamaları asla durmuyor: İnsanın aslını unutturmak için.

Dışarıda müthiş bir savaş var ama güzel olan bu savaşın kazanılması için kendi içindeki kalıp ve algılamalarla hatalarla savaşman yeter. O durumda zaten zafer senindir.

Ve İslamiyet’in tüm öğretilerin birleştiği yer olması ve İslamiyet’e ait en üst bilincin de peygamberimizle öğretilmesi ise, hakiki Müslüman’ı kendi idrakini kurtardıktan sonra diğerlerine yardım eli uzatıp toplumsal idrake hizmet eden, sadece kendini değil toplumu da ayağa kaldırmaya çalışan özelliğiyle tüm diğer öğretilerden ayrı bir yere koyuyor.

Bu aynı pek çok namaz ayetinde zekâtın da belirtilmesi gibi. Mevcut sistem seni “bireysellik, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasıncılık”, “en güzeli benim olsun, en iyi ben yaşayayım kim ne yaparsa yapsın” diyen küresel kapitalizmi pompalarken, İslamiyet’in “kendi kurtuluşun yanında toplumsal görevlerini yerine getirerek başkalarına el uzatman” tavsiyesi, bu dinin muhteşemliğini, paylaşımcılığını, hassasiyetlerini nasıl da gözler önüne seriyor. Küreselleşmenin altında yatan sembolizm “kürenin” neyi temsil ettiği dahi araştırdığınızda sizi çok şaşırtabiliyor…

Etrafınıza bir bakın… Sizi bu sistem mi özgürleştiriyor?

Bu; adaletin yerlerde süründüğü, vahşetin, tecavüzün, savaşın, sınıflandırmanın, bağımlılıkların, kendini yetersiz hissettirmenin, tüket tüket yoksa hiçsin anlayışının hüküm sürdüğü sistem mi özgürleştiriyor yoksa “Hakiki İslami” anlayış mı?

Mitoloji, semboller, kadim öğretiler, bizlere göre eskide kalmış gibi görünse de, hepsi tüm canlılığıyla dünyada yaşıyor ve yaşatılıyor. Çizgi filmlerde bile algılarımızla oynanıyor.

Kuran’ı biz çağlar öncesinin bir hikâye kitabı gibi okusak bile, o hikâyelerin halen her an yeniden yaşandığını ve yaşatıldığını fark edince Kuran, ayet yani işaret ve izlerini ve kullanılan son derece ilginç Rabcasını özümsemeye başlayınca yaşadığınız her noktaya bu ilimle adeta dürbün tutabiliyorsunuz…

Kuran’ı anlayan birinin bu kitapta hayatına ait, ayakkabı bağının çözülmesine kadar, her detayı bulabileceği, ancak bizlerin buna muktedir olmadığımız anlatılır…

Allah bir yaprağın düşmesini dahi hesapladı ise, ki öyledir, zaten bunun aksi düşünülemez…

Kuran’da gerek Hz. Yusuf anlatımındaki kurttan, Ashab-ı Kehf’teki Kıtmir’in bir köpek olmasına, Hz. Yunus’a ilişkin kıssadaki yunusa [ve bu sembollerin Büyükköpek Takımyıldızı’nda yer alan ve güneşten sonra galaksimizdeki, dünyamızdan bizim bulunduğumuz konumdan en parlak görünen, A ve B’si olmak üzere çift yıldız olduğu bilinirken (hatta son dönemde C’si de olduğu ifade edilmekte) ve Miraç’la ve ilk vahiyle ve daha pek çok ilahi anlatımla ilgili olan hem kuzey hem güney yarımküreden görülebilen] Sirius (Tarık) yıldızının peygamberimiz ve daha nice ilahi olayla bağlantısını…

Kelime, harfler ve sembollere girdikçe daha iyi OKU’yabileceğinizi anlıyorsunuz…

Piramitler ve yapımlarına baktığınızda bu yapılardaki ayinlerde Sirius yıldızını gören konumlar seçildiğine hayretle tanıklık edeceksiniz… (Yegâne ilim olan Allah ilminin (Teslimiyet/İslamiyet), diğer peygamberlerce ezelden beri, Âdem’den beri getirilmiş tek bilginin, rahmani değil şeytani yönde kullanılmasına örnek…)

Bu tür değerlendirmeler yapmadan “Ben Kuran’ı okudum…” “Bir şey anlamadım…” “Şurası şöyle burası böyle…” demenin gerçekten bir anlamı olduğuna inanmak “istiyorsanız” da bu artık sizin Kader’i seçiminiz olur…

Bir şeye inanmak ya da inanamamak o şeyin kendisi ve karşıtlarını da incelemek suretiyle bir zemine oturtulabilir ve Kuran’ı bu yönleriyle inceleyen hiç kimsenin inanamamasının mümkün olduğuna inanmıyorum. Ama elbette ki her birimiz bu yolu bulacak değiliz. Bu imtihan gereği böyle… Allah bizleri hidayet edilenlerden kılsın…

***

Allah Kuran’da ramazan ve oruçtan bahseder ama takvadan çok daha fazla bahseder. Peygamberimiz güzel ahlakı tamamlamak üzere geldiğini ifade etmiştir. Ahlak İslamiyet’in temeli olarak nasıl da güzel ifade edilmiştir…

Bu bize ibadetlerimizi bedenen yapsak da Ruhen, Kalben, Nefsen daha sık uyarıldığımız bir alan olduğuna işarettir. Ve ibadet ettiğimizi sansak da, takvaya ulaşmadıysak “problem var” göstergesidir…

Kuran bir görevler bütünü ve anlamadan yapılacak kurallar manzumesi değil, tam anlamıyla hayatın, hakikatin ve ebediyetin sırrıdır…

Herkes kendi eliyle cennetini, cehennemini oluşturur. Bu yüzden dinde zorlama yoktur… "Tavsiye" vardır…

Gerisi artık bizlere bırakılmış… Allah, her şeye gücü yeten, bu Yücelik ve Kudret'ine rağmen "cüzi iradeye" serbesti vermiştir…

Peygamberimiz için, "O karanlığı delen bir yıldızdır" anlatımında geçen (Tarık Suresi) şunu gösterir:

O dünyanın neresinde olursak olalım karanlıkta kaybolmamızı engellemek için Allah'ımız tarafından yollanmıştır…

O dileseydi Allah karanlığı onun için yok ederdi. Allah dileseydi herkes hidayete ererdi.

Ama O karanlığı delmiş, karanlıkta yaşamak isteyenlerin yine iradesine müdahale etmemiş, herkese yol gösteren iken kendisine yönelenlerin rehberi olmuştur…

Burada imtihan sırrı ve kulun seçme özgürlüğü olması bu kudretteki Allah'ın zarafeti değildir de nedir?

Zarafet arıyorsanız Kuran'a ve onu yaşayan Peygamber'e (sav) bakın. Biliyorum, nelerle kulak ve beyinleriniz kirletiliyor ve sizler de aynı benim gibi tembellikten oturup da hakikatini araştırmayı yıllara bırakıyorsunuz…

Sonra pişmanlığınız büyük olur. Emin olun. Vicdan azabı ağır oluyor, Allah'ımızın bunca lütfuna rağmen nankörlük göstermenin, o güzel peygamberimizin kendini hiçe sayarak sırf bizler için çabalarına kayıtsız kalmanın vicdan azabı büyük oluyor…

Maalesef bu dünyayı yöneten şeytani sistem sahipleri, bizlerden daha iyi biliyor Kuran'ı…

Ve TEK olan bilgiyi imtihandaki irade serbestisi ile şeytani yönde kullanıyorlar. Bizlerse cahil idraklerimizle, onların bile kabul ettiği ama nefisleri ve şeytani sistem yönünde kullandıkları Allah ilmini, Kuran'ı ve peygamberimizi ya inkâr etmekte, ya da itham etmekteyiz…

Gelmiş geçmiş tek din, yani YOL, İslam, yani TESLİMİYET'tir… Tüm peygamberler teslimiyetin belirli mertebelerini getirmişlerdir…

İster Sümerler olsun ister Atlantis vs. bunlar yine diğer peygamber ve velilerin getirildiği TEK olan ilmi almış ve şeytani yönde kullanmıştır. Yani İlim TEK'tir, kullanıldığı yön faklıdır tek fark budur. Bu fark da cennet ve cehennem çizgisiyken, arada ise Arafat yani arif olma hattı vardır…

Yoksa peygamberimiz ki, Allah'ın ona verdiği ilim tüm ilimlerin kaynağıdır ve bütünüdür, eski uygarlıklardan duymuş da söylemiş değildir. Yani inanın gülmek gerekir bu iddiadaki "cehalete". Aslında bunu iddia edenler sadece hakikati "örterler", onlar bizlerden daha iyi biliyorlar bu iddianın gerçek olmadığını…

Bir zamanlar bir Sümer meselesi vardı İslamiyet'i inkârda kullanılmaya çalışılan… Bir gün Göbeklitepe'nin ortaya çıkmasıyla, bir anda Allah bu iddiayı sunanların üzerine güldürdü.

Sümer kelimesine dahi baktığınızda o kelimeyle kök olarak bağlantılı olabilecek Samiri, Semerkand, Samara gibi kelimeleri incelemek gerekiyor…

Kuran'da geçen SAMİRİ bu anlatımlara o kadar uyar ki…

Hz. Musa kavmini kardeşi Harun'a bırakıp Tur Dağı'na çıktığında ve geri döndüğünde, kavmi yaşadıkları onca mucizeye rağmen bir buzağıya tapmaya başlar… Ve Musa kavmine sinirlenir.

Bu anlatıma ilişkin açıklamalar oldukça uzundur, ancak şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki; Samiri bizler için Sümerlere sığınan anlatımlara da bir cevap hazırlayan işaretlerdendir…

Samiri (yine) Allah ilmi ile (ama bunu şeytani yönde kullanarak) bir boğa heykeli yapmış ve Musa'nın kavmi de bunu tanrı ilan etmiş…

Boğa olması, boğaya tapmış bir kavim olan Sümerlere burada bir atıf olduğunu anlamak adına da bir işaret olabilir…

Samiri'nin Cebrail'i gördüğü ve onun ayağının bastığı yerden bir avuç toprak aldığı ve bunu da ziynetlerden toplanıp eritilip yapılmış altın buzağı üzerine attığından o putun canlı gibi ses çıkardığı anlatılır…

Buradan anlamamız gereken işaretlere baktığımızda, Samiri gibi Sümeri anlatımlara dayanarak ya da Atlantis gibi dayanaklar bulmaya çalışarak bizi hakikati görmekten alıkoymaya çalışanlar karşısında ne düşüneceğimiz net olmalıdır.

(Samiri), "Ben, onların görmediği şeyi gördüm. Resul'ün (sav) izinden (ayağının bastığı yerdeki topraktan) bir avuç aldım. Sonra da onu (erimiş madenin içine) attım. Ve böylece (bu), nefsime (bana) güzel göründü" dedi. (Taha 96)

Din, bilim, felsefe, kadim öğretiler sürekli inzal edilmekte olan TEK'liğin Allah'ın ilminin farklı etiketlerle karşımıza çıkmasından öte değildir…

Bu TEK'lik ilminin bütünü ve en yüksek kemalatı peygamberimiz de ve ona vahyedilen Kuran'dadır…

Malzeme aynıdır. Kimi bıçakla adam öldürür, kimi de aynı bıçakla heykel yapar. Bıçak aynı bıçaktır…

Kardeşin kardeşi öldürme hikâyesi Habil ile Kabil'den başlamış ve kardeş kardeşe düşman olmuştur… Bir kargaysa, insanlığı öğreten ilk işaretlerden birini taşıyan vasıta…

Yani gölge olmadan ışık görülemez. Bu işin güzelliği de buradadır…

Zaten…

Görmek istemeyene güneş neylesin?

Mühürlenmiş kalbine sözler neylesin
Kirlenmiş gerçeğe özler neylesin
Ne fark eder sevdiğim benim kim olduğum
Güneşe kör ömrüne gözler neylesin
Sen duymazsın nefsinden başka kimseyi
Sararmış yaprakların bahar ortasında
Genç yaşında eskiyen yıllar misali
Sırasını bekleyen güzler neylesin
Maskeler taşırken kalbinin içinde
Sevgiyi taşıyan yüzler neylesin
Keşkeler taşarken "kader" biçiminde
Parçalara bölünmüş cüzler neylesin

Bitsin artık bitmeyen bu sonsuz çile
Mahkûmken “zamansız” yaşayan ecele
Hesapların alnında diziliyorken
Sessiz kalmaya yeminli gizler neylesin…

– Deniz Erten

Table of Contents

ASLA VAZGEÇME
Teşekkür
Giriş
Herkes Yetimdir
BİRİNCİ BÖLÜM
- BAŞLARKEN
- I.
- KADER
- KADER NEDİR?
- II.
- ZAMAN
- III.
- KIYAMET
- ÖNCE MADDE
- ATMOSFER NEDİR?
- SES
- KIYAM-ET
- IV.
- İNSAN
- RAB
- FURKAN
- BİR ANNEDEN DOĞAN ÇOCUKLAR
- V.
- İSLAMİYET
- TEVHİD VE YARATILIŞ
- BAKARA, NUR VE TEVHİD BAĞLANTISI
- TEVHİD, MATRIX VE FİZİKÇİLER

İKİNCİ BÖLÜM
- GRACELAND
- BAŞLARKEN
- KİŞİSEL GELİŞİM
- MELEK KAVRAMI
- SCHUMANN REZONANSI-I
- SCHUMANN REZONANSI-II
- SCHUMANN REZONANSI-III
- UYANIŞ
- HZ. MUHAMMED (SAV) YAŞIYOR
- RUH VE BEDEN
- HANNAN-ŞERİAT
- İŞARETLER
- KELİMELER, HARFLER, SIRLAR

GÜL
ÇİFT SARMAL-I
ÇİFT SARMAL-II
DNA'YA GEÇİŞ
DNA-I
DNA-II
DNA-III
DNA-IV
DNA ve Yazılım
TİMÜS
KALP GÖZÜ
KALBİN BEYNİ
YAŞAM ÇİÇEĞİ
100. MAYMUN FENOMENİ
TORUS ZÜLKARNEYN
TORUS-I
TORUS-II
TORUS-III
SİDRE-SEDİR
BEYNİMİZ BİR RADYODUR
EPİFİZ-I
DMT-I
DMT-II
YA BENİ İSRAİL
HİDAYET
EZAN
UMRE
İSLAMİYET
KIRK HARAMİLER: AÇIL YAŞAM AÇIL
RETİNA
HOLOGRAM EVREN
AHSEN-İ TAKVİM, ESFEL-İ SAFİLİN
KISA KISA
TARIK
ANKEBUT
İSİMLER, İZLER, İŞARETLER